ASLIHAN AKAGÖZ

"Çünkü seni
hiç unutmadım."

Sisters Planet

SENDEN BEBEK İSTİYORUM

2. BASKI

POSTİGA

ASLIHAN AKAGÖZ

SENDEN BEBEK İSTİYORUM

Bir adam neden baba olmak ister?

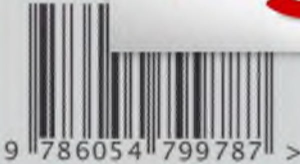
Mutlu ve sıcacık bir yuvada kendinden bir parçaya hayat verip onu büyütmek için, olabilir mi?
Ama Yiğit ve Mert'in baba olmayı kabul etmelerinin sebebi bu değildi.
Büyükanneleri Pakize Hanım gülümseyerek, "İlk kim kucağıma bir torun verirse bütün servetim onundur," deyince Mert, sırf Yiğit'e bir konuda daha üstünlük sağlayabilmek adına kabul etmişti bu isteği.
Tek niyeti Yiğit'i her konuda alt edebilmekti. Peki, Yiğit buna izin verecek miydi? Mert'in kendisini alt etmesine göz yumacak mıydı?

Peki iş anne adaylarını ikna etmeye gelince neler olacak dersiniz?

Aslıhan Akagöz'ün çok okunan romanlarından aldığınız tadı sürdürmeye devam edebilirsiniz. Eğlenceli ve bir an bile kesilmeyecek heyecanıyla elinizdeki kitapla yazara hayranlığınızın artacağını garanti ederiz.

"Benim size verebilecek hiçbir şeyim yok," dedi güçsüz bir sesle.
"Hayır, yanılıyorsun Sedef."
Adını adamın ağzından duymak garipti. Rahatsızlık vericiydi.
"Sen şu sıra bana çok lazım olan o en önemli şeyi verebilirsin."
"Ben anlayamıyorum. Mert Bey siz benden ne istiyorsunuz?"
"Ben senden bir bebek istiyorum.

Sisters Planet

POSTİGA

www.postigayayinlari.com

 facebook.com/postigayayin

 twitter.com/postigayayin

 instagram.com/postigayayin

"Peki... Neden ben?"

Yiğit'ten ses çıkmaması üzerine bakışlarını tekrar gözlerinin içine odakladı.

"Neden başkasını seçmedin?"

"Çünkü seni hiç unutmadım."

ASLIHAN AKAGÖZ

SENDEN BEBEK İSTİYORUM

"Çünkü seni hiç unutmadım."

POSTİGA YAYINLARI: 167
Roman: 45

Kitabın adı: **Senden Bebek İstiyorum**
Yazar: **Aslıhan Akagöz**
Genel Yayın Yönetmeni: **Nurettin Hacıkurtiş**
Editör: **Pelin Vural**
Son Okuma: **Selma Sibel Görgülü**
Sayfa Tasarımı: **Ceyda Çakıcı Baş**
Kapak Tasarım: **Murat Gündoğan**

ISBN: **978-605-4799-78-7**

Birinci Baskı: **Şubat 2015**

Sertifika No: 12992

Baskı ve Cilt
Kurtiş Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih San. Sit.
No: 12/74 Topkapı İSTANBUL
Tel: 0 212 613 68 94
www.kurtis.com.tr

POSTİGA YAYINLARI
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih San. Sit.
No: 12/74 Topkapı İSTANBUL
Tel: 0 212 613 68 94 Faks: 212 613 68 96
www.postigayayinlari.com
postigayayinevi@gmail.com

Her anımda yanımda olan Anneme...

SENDEN BEBEK İSTİYORUM

ASLIHAN AKAGÖZ

POSTiGA

SENDEN BEBEK İSTİYORUM

POSTİGA

Giriş

Tik... Tak... Tik... Tak...

Duvardaki saatin sesi genç adamın sinirlerini bozuyordu. Saatlerdir süren bekleyişi daha da çekilmez bir hâle sokuyordu sanki. Ve sabrının son demlerindeydi artık. Daha fazla bu işkenceye katlanamayacaktı. Ama öyle kolay kolay da çekip gidemiyordu işte. İçerideki odada hasta yatan kişi babaannesiydi. Babaannesi; hayattaki tek yakını, ailesinden geriye kalan tek kişi. Alnı endişeyle kırışmış, çenesi sıkmaktan ağrımaya başlamıştı artık. Eli ise sürekli saçlarının arasında oyalanıyordu. Sabretmek Yiğit Yücesoy'un sahip olduğu özelliklerinden biri değildi. Özellikle de söz konusu olan sevdiği bir yakının sağlığı olduğunda.

Anne ve babasını bir trafik kazasında kaybettiğinde henüz beş yaşında bir çocuktu Yiğit. Neden bir anda anne ve babasıyla yaşadığı evden babaannesinin evine taşınmak zorunda kaldığını bile kavrayamamıştı uzunca bir süre. Ailesinin ölümünü kolay kolay kabullenememişti. Şimdi içerideki doktorun çıkıp kendisine umut verici sözler söylemesini beklerken oturduğu yerde tek bacağını sinirle sallıyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü bu muayene?" diye mırıldanırken bir anda işittiği sesle yanındaki kişinin varlığını unutmuş olduğunu fark etti.

"Ayda bir kez zor gördüğün babaannen için endişelendiğini söylemeyeceksin herhâlde?"

Yiğit sakinliğini korumaya çalışarak baktı kuzeninin yakışıklı yüzüne. Mert, amcasının çocuğuydu. Yiğit ba-

baannelerinin evine taşındığından beridir de onunla her anlamda uğraşmayı kendine görev edinmişti. Özellikle Mert'in babası Sami Beyin geçen sene vefatından sonra bu durum daha da çekilmez bir hâl almıştı.

"Seninle duygularım hakkında tartışmayacağım kuzen." Yiğit'in sesi daha önce hiç olmadığı kadar sakin, ama bir o kadar da soğuk çıkmıştı.

"Zaten sen oldum olası tartışmalardan kaçarsın kuzen!"

Yiğit içinden, 'Ya sabır' çekerken, Pakize Hanımın yattığı odanın kapısı açıldı. İçeriden çıkan ellili yaşların sonundaki doktor iki gence doğru döndü. Yiğit hemen ayaklanmıştı. Mert ne söylerse söylesin babaannesini sever, ona bir şey olsun istemezdi.

"Durumu nasıl Murat Amca?"

Murat Bey burnunun ucundaki gözlüklerini işaret parmağıyla yukarıya doğru ittikten sonra dikkatli bakışlarını Yiğit'e yöneltti.

"Bu atlattığı ikinci kalp kriziydi. Ama kalbi artık çok daha hassas Bir sonrakini kesinlikle atlatamaz."

Duyduğu her bir sözle omuzları umutsuzlukla çökerken, ne yapacağını bilememenin vermiş olduğu çaresizliği yaşıyordu yüreğinde.

"Onu görebilir miyiz Doktor Bey?" diyerek Mert yine varlığını belli etti.

"Elbette. Zaten o da sizi görmek istiyordu. Ama lütfen, sizden rica ediyorum, hastayı çok fazla yormayın."

Mert'in arkasından odaya girdiğinde Yiğit'in bakışları dev yatağın ortasında küçücük kalmış bedeni buldu hemen. Pakize Hanım bu son birkaç senede oldukça çökmüştü. Üst üste geçirdiği kalp krizleri durumunu gittikçe kötüleştirmişti. Yetmiş yaşında iyice güçten düşmüştü. Her iki torunu da onun için fazla umudun kalmadığının farkındaydı.

Göz kapaklarını güçlükle araladı Pakize Hanım. Torunlarının yüzlerine bakarak gülümsemeye çalıştı ve ciğerlerine derin bir nefes çekti.

"Oturun yanıma bakayım. Çok yorgunum, sesimi duyurmak için bağıramayacağım."

İki genç odanın bir köşesinde bulunan sandalyeleri çekerek, babaannelerinin yatağının yakınına oturdular. Pakize Hanım dikkatli bakışlarını her ikisinin üzerinde uzunca bir süre dolaştırdı. Ailesinden geriye sadece bu iki genç adam kalmıştı. Durumunun gittikçe kötüleştiğinin farkındaydı üstelik yaşlı kadın. Bu nedenle ölmeden önce yapması gereken son bir şey daha vardı.

"İyi değilsin babaanne, istiyorsan başka bir..."

"Hâlâ hayattayım Yiğit. Bana ölümcül bir hastaymışım gibi davranma. Alt tarafı küçük bir kalp krizi geçirdim."

"Yiğit haklı babaanne. Çok bitkinsin şu an. Senin dinlenmen lazım."

Mert'in sözlerinden sonra ister istemez bakışlarını devirmişti Yiğit. 'Yalaka,' diye geçirdi içinden.

"Kızmaya başlıyorum ama. İyiyim ben. Şimdi az susun da ben konuşayım biraz. Size söylemek istediğim çok önemli bir şey var." Kısa süreli bir duraksamanın arkasından derin bir nefes alarak sözlerine kaldığı yerden devam etti Pakize Hanım. "Fazla vaktim kalmadı. Çok yakında öleceğim. Bunu biliyorum." Sözlerine itiraz etmek için hazır bekleyen torununu bakışlarıyla susturarak, "Bunu hepimiz biliyoruz Yiğit. İnkâr etmek bir fayda sağlamaz. Eğer şansım varsa birkaç yıl daha yaşarım. Tabii planlarımı hayata geçirmek için işimi şansa bırakacak da değilim," dedi.

Mert ve Yiğit şaşkınca birbirlerine baktı. Pakize Hanımın sözlerine hiçbir anlam verememişlerdi.

"Ne planları bunlar?" diye sorarken tedirgindi Mert. Babaannesini en az Yiğit kadar iyi tanıyordu ve bu yaşlı

kadının aklından her zaman iyi şeylerin geçmeyeceğini de çok iyi biliyordu.

"Ben ölmeden torunumun çocuğunu görmek istiyorum. Tabii eğer biraz şansım varsa."

"Ne!" diye bir ağızdan haykırdıklarında Pakize Hanımın öfkeli bakışıyla karşılaştılar.

"Benim yanımda bağırmamanız gerektiğini size kaç kere daha söyleyeceğim?"

"Sen ne dediğinin farkında mısın Pakize Sultan?" Yiğit az önceki şoktan kurtulmuşa benziyordu ama hâlâ çok şaşkındı.

"Elbette farkındayım. Ben bir torun daha istiyorum. O torunu ilk kim kucağıma verirse, mirasımın tümünü o kişiye bırakacağım."

"Babaanne sen ne diyorsun? Çocuk sahibi olmak için evli olmak gerekir, ama biz bekârız! Bu küçük ayrıntıyı atlıyorsun."

"O zaman evlenin! Yeter ki ben ölmeden önce çocuklarınızı görmemi sağlayın."

Pakize Hanım torunlarını oldukça şaşırttığının farkındaydı ama bunu yapmak zorundaydı artık. Bir krizi daha atlatmış olabilirdi ama durumu eskisinden iyiye gitmiyordu. Tam tersine üçüncü bir krizin kendisi için ölüm demek olduğunu çok iyi biliyordu. Eğer yakın bir zamanda ölecekse de torunun çocuğunu görmeden olmayacaktı bu.

"Bu isteğin hiç mantıklı değil," diyerek ayaklandı Yiğit. "Her istediğin hemen olmaz babaanne."

"Sen de mi aynı şekilde düşünüyorsun Mert?"

Mert'in bakışlarına gelip yerleşen parıltıdan duyacağı cevabın hiç hoşuna gitmeyeceğini anlamıştı genç adam.

"Ben bu isteğini yerine getireceğim babaanne."

Yiğit, Mert'e 'Kafayı mı yedin sen?' bakışını atarken, Pakize Hanımın yüzünde hâlinden memnun bir gülümseme belirdi.

"Bu demek oluyor ki mirasımı Mert'e bırakacağım. Ne de olsa senin bir çocuk sahibi olmak gibi bir niyetin yok oğlum."

Yiğit bakışlarını odadaki iki kişinin üzerinde gezdirdikten sonra Mert'in yüzünde sabitledi. Genç adamın yine kendisine karşı bir oyun oynadığını biliyordu. Mert, sırf Yiğit'e bir konuda daha üstünlük sağlayabilmek adına kabul etmişti bu isteği. Tek niyeti Yiğit'i her konuda alt edebilmekti. Peki, Yiğit buna izin verecek miydi? Mert'in kendisini alt etmesine göz yumacak mıydı?

"Peki babaaanne. Ben de kabul ediyorum."

Pakize Hanım gülümseyerek, "Harika! İlk kim kucağıma bir torun verirse bütün servetim onundur," dedi yorgun çıkan sesiyle.

Bir

Babaannelerinin yanından ayrıldıklarında birinin yüzü sirke satarken diğerininki oldukça eğlenen bir ifadeye sahipti. Hastanenin bahçesine adım atar atmaz ise Yiğit daha fazla kendine hâkim olamadı. Mert'e doğru dönerek onu öfkeli bakışlarıyla ödüllendirdi. Hayatının her aşamasında Mert kendisine destekten çok köstek olmuştu. Amca çocukları olarak birbirlerinden pek haz etmezlerdi. Bu durum çocukluklarından bu yana devam etmekteydi. Sebebi ise... Ne Mert ne de Yiğit bu konuya mantıklı bir açıklama getirebiliyordu. Sadece yıldızları bir türlü barışmamıştı. Tabii bir de büyüdükten sonra yaşananlar vardı. Bu yüzden Yiğit'in, Mert'i kardeşi gibi görmesi hiçbir zaman mümkün değildi. Ondan hoşlanmıyordu.

"Her teklife balıklama atlama huyundan bir kurtulamadın gitti Mert," dedi zehir saçan bakışlarıyla.

Mert ise oldukça rahat tavırlarla ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bence çok eğlenceli."

Kuzeni olacak adamın bu ukalalıklarından nefret ediyordu Yiğit. Gerçi onun nefes alması bile ondan nefret etmesi için yeterli bir sebepti. "Şimdi herhangi biriyle bir bebek yapmaktan da çekinmezsin sen."

"Bebek yapmak da çekinecek ne var? Bence oldukça zevkli bir iş." Mert bilerek Yiğit'in damarına basıyordu. Yiğit ne kadar ciddiyse Mert de bir o kadar eğlenmeyi seven biriydi.

"Miras uğruna masum bir bebeğin senin gibi bir babası olmasına izin vereceksin yani?"

Yiğit'in sesindeki küçümseyiş genç adamın dudaklarının alaylı bir gülümsemeyle kıvrılmasına sebep oldu. "Bu teklifin üzerine atlayan tek kişi olmadığımı hatırlatırım kuzen."

Mert'in haklı olduğunu hiç içinden gelmemesine rağmen kabul etmek zorundaydı Yiğit. Kendisi de sırf Mert'e engel olmak için kabul etmemiş miydi böyle bir şeyi? Öyleyse şimdi karşısındaki adama laf çarpmak gibi bir hakkı bulunmuyordu. Yine de söz konusu Mert olduğunda mantıklı düşünmek imkânsıza yakın bir şeydi genç adam için. "Bu işin sonunda yenilgiye uğrayan kişi sen olman için elimden geleni yapacağım."

"Kimin yenilgiye uğrayacağını zaman gösterecek Yiğit. Ama kendinden bu kadar emin konuştuğuna göre sanırım o bebeği yapabileceğin bir kadın zaten var hayatında."

Aslında durum tam tersiydi. Yiğit'in hayatında şu sıra hiç kimse yoktu. Olmadığı yetmiyormuş gibi aklına bebeğinin annesi olabilecek bir aday bile gelmiyordu. Ama bunu Mert'e itiraf edip yenik duruma düşmeyi göze alamazdı.

"Sonra görüşürüz Mert," diyerek adımlarını arabasının bulunduğu tarafa doğru attı. Mert'ten gittikçe uzaklaşırken eli cebindeki telefonunu buldu. Bu işte akıl alabileceği tek dostunu arayarak, "Serdar akşama görüşmeliyiz, her zaman gittiğimiz barda buluşalım," dedi.

Şirket binasından içeri girerken bile hâlâ gülümsüyordu Mert. Kuzeniyle uğraşmak oldukça keyifliydi. Aslında babaannesinin bu isteğini kendisi de saçma buluyordu. Başka zaman olsa kesinlikle kabul etmez, hatta tüm gücüyle ondan istenilene karşı çıkardı. Ama kuzenine muhalefet olmayı seviyordu bir kere. Hem zaten Yiğit'in sırf miras için bir bebek sahibi olmak isteyeceğine de inanmıyordu. İçlerinde en mantıklı ve en ciddi

olan kişi oydu. Paraya da ihtiyacı olmadığına göre zorla hiçbir şeyi yapmazdı.

Aynı şekilde bunu Mert de yapmazdı. Babaannesine sırf Yiğit'i kızdırabilmek için teklifini kabul ettiğini söylemişti. Oysa ki evlenmeyi bile uzunca bir süre düşünmüyordu. Baba olması ise söz konusu dahi olamazdı.

Asansörden inerek adımlarını odasına doğru yönlendirdi. Odaya yaklaştığında ise asistanını sırtı kendisine dönük bir şekilde telefonda konuşurken buldu. Bu kızın iş sırasında arkadaşlarlıyla laklak etmesinden artık sıkılmıştı. Ama bu duruma ne kadar kızarsa kızsın sözünü Burçin'e dinletebilmeyi bir türlü başaramıyordu.

"Üzülme Sedef, her şey yoluna girecek."

Kıza ne kadar otoriter bir patron olduğunu sesini yükselterek göstermeye niyetlenmişti ki duyduğu sözler bir anda ilgisini çekti.

"Annen eminim iyileşecek, her şey yoluna girecek canım," diyerek arkasına doğru döndü Burçin. Patronunun çatık kaşlı hâliyle karşılaşınca ise telefonu aceleyle kapatarak, "Mert Bey?" dedi.

"Gördüğüm kadarıyla çok yoğun çalışıyorsun Burçin."

Genç kızın yanakları anında duyduğu utançla kıpkırmızı kesildi. "Ben... Şey... Aslında çalışıyordum ama arkadaşımın desteğe ihtiyacı vardı. Çok üzgünüm Mert Bey." Son sözlerini başı eğikken söylemişti.

"Arkadaşının nesi var?" diye sordu merakına yenik düşerek Mert.

"Annesinin beyninde tümör var ve en kısa zamanda ameliyat olması gerekiyor ama maalesef arkadaşımın ameliyat masraflarını karşılayacak durumu yok."

Mert tanımadığı bu kız için üzüldüğünü hissetti o anda. Söz konusu anneler olduğunda ise daha hassas olduğu bir gerçekti. "Para konusunda yardımcı olacak kimsesi yok mu?"

"Maalesef, babasını daha çok küçükken kaybetti. Bu hayatta hasta annesinden başka kimsesi yok."

"Üzüldüm... Belki ben bir şeyler yapabilirim," dedi Mert sonra. Gerçekten bu yardıma muhtaç insanlara yardım elini uzatmayı istiyordu. "Önümüzdeki günlerde iş sebebiyle şehir dışında olacağım. Arkadaşına söyle hafta başı görüşmeye gelsin. Birlikte ne yapabileceğimize bakalım."

Burçin umut dolu gözlerle genç adamın yüzüne baktı. "Çok... Çok teşekkür ederim Mert Bey. Sedef'e söyleyeceğim, mutlaka sizinle görüşmeye gelecektir."

Mert başını sallayarak odasına doğru yöneldi. "Bir süre odaya telefon bağlama," dedi. Biraz kendi hâline kalmaya ihtiyacı vardı. Kafasını dinlemeliydi. Şu son iki günde yaşadığı stres genç adamı oldukça yorgun düşürmüştü.

Annesinin elini tutarken bakışları solgun yüzünde geziniyordu. Onun günden güne eriyip gittiğine şahit olmak ölümden beterdi Sedef için. Ama ne yazık ki elinden hiçbir şey gelmiyordu. Annesinin ameliyat olması, beynindeki o lanet olası tümörden bir an önce kurtulması gerekiyordu. Gerekiyordu da ameliyat masraflarını karşılayacak kadar paraları yoktu! Tüm hayatı boyunca belki de ilk kez parasızlıklarına lanet etti. Oysa annesi ona her zaman aza kanaat etmeyi öğretmişti.

"Annem," derken asi bir damla yanaklarından aşağı çoktan süzülüverdi, "Bulacağım o parayı. İyileşeceksin. Beni bırakıp hiçbir yere gitmek yok. Senden başka kimsem yok benim bu dünyada. Lütfen anne! Ben o parayı bulana kadar dayan. Söz veriyorum bir şekilde bulacağım. Ameliyat olacaksın."

Ağrıları gittikçe şiddetlendiğinden genelde uyutuluyordu Feride Hanım. Annesinin bu hâline dayanamıyordu genç kız. Onun bir an önce ameliyat olup sağlı-

ğına kavuşması için her şeyi yapabilirdi. Etrafında para istemediği kimse kalmamıştı. Ama bir türlü bulamamıştı işte. Ve gittikçe umutsuzluğa kapılıyordu. Sırf bu parayı bulamadığı için annesine bir şey olursa kendini asla affedemeyeceğini çok iyi biliyordu.

O sırada diğer elinde titreşen telefonuna çevirdi bakışlarını. Burçin arıyordu. Az önce telefonu alelacele kapattığından, onun patronuna yakalandığını tahmin edebiliyordu. Şimdi yine boş bir zaman bulup Sedef'i arıyordu.

Burnunu çekerek, "Efendim Burçin?" diye açtı telefonu.

"Müjdemi isterim!"

"Ne müjdesi? Ne oldu?"

"Patronum Mert Bey önümüzdeki Pazartesi seninle görüşmek istiyor."

"Neden peki? O adam beni tanıyor mu?"

"Tanımıyor. Ama az önce konuştuklarımıza kulak misafiri olmuş. Ve şimdi sıkı dur..."

"Ay söyle artık ne söyleyeceksen Burçin ya. İnan senin laf cambazlıklarını çekemeyeceğim."

"Tamam söylüyorum. Mert Bey seninle görüşmek istiyor çünkü açıkça söylemese de maddi açıdan size yardımcı olmayı düşünüyor. Kısacası Feride Teyze kurtuldu!"

Duyduklarını bir an yanlış algıladığını düşündü. Ne diyordu Burçin? Onun patronu Mert Bey ameliyat parasını verecek miydi? Peki ama neden? Onunla daha önce hiç karşılaşmamışlardı ki.

"Ne diyorsun kızım sen? O adam bana o parayı neden versin ki?"

"Sana acıdığından herhâlde, başka neden olacak? Aman bize ne canım. Parayı bulduk diyorum. Haftaya hiç vakit kaybetmeden gelmelisin, gerçi o güne kadar başını fazlaca şişireceğimden gelmekten başka çaren kalmayacak."

İşte o an yüzü uzun bir zamandan sonra tekrar gerçekten gülmeye başladı.

"Sen ciddisin?"

"Elbette ciddiyim. Böyle bir konuda şaka yapar mıyım hiç?"

"Bu haber için çok teşekkür ederim canım. Haftaya mutlaka geleceğim."

Bir barda yakın arkadaşı Serdar ile bir şeyler içerken Yiğit'in aklında hâlâ babaannesinin son sözleri vardı. Ne kadar çabalarsa çabalasın ona bir türlü hak vermeyi başaramıyordu. Bu devirde böyle istek mi olurdu? Tamam belki bundan önceki zamanlarda da babaannesinin aynı isteği defalarca kez dile getirmişliği vardı, ama bu sefer onları resmen tehdit etmişti! Ya bebek sahibi olacaklardı ya da aile mirasından mahrum bırakılacaklardı. İş sadece bebek sahibi olmakla da bitmiyordu üstelik. İlk baba olanın olacaktı miras. Yani Yiğit o yüklü mirasın varisi olmak istiyorsa Mert'ten erken davranıp bir kadını hamile bırakmak zorundaydı! Cümlenin iğrençliği karşısında yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. Böyle bir saçmalık daha olamazdı!

"Babaannenin akıl sağlığının yerinde olduğuna emin misin?"

"Maalesef evet," derken derin bir iç çekti genç adam.

"Yani bu işi benim aklım almıyor. Sen hangi ara birini bulup evleneceksin bir de üstüne çocuk yapacaksın? Babaannenin durumu ciddi. Bir kalp krizini daha kaldıramaz deniliyor, e bu durumda bu saydıklarımın en kısa zamanda gerçekleşmesi gerekiyor."

"Bunu ben de biliyorum Serdar. Sadece ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Yani insan sırf bir bebek sahibi olmak için evlenir mi? Peki bu evlilik uzun soluklu olur mu? Babaannem bu sefer gerçekten saçmaladı. Ama işte

hayır da diyemiyorum. Çünkü Mert'in kazanmasına izin veremem."

"Senin de babaannenden bir eksiğin yok dostum. Sırf gıcık kuzenini alt edebilmek uğruna bu saçmalığı yapacağını söylüyorsun!"

"Bunu yapmak zorundayım! Meydanı Mert'e bırakamam. Küçüklüğümüzden beri beni her konuda küçük gördü ve her işimi engellemek için canla başla uğraştı. Bu sefer o bana değil, ben ona köstek olacağım!"

"Miras umrunda bile değil senin! Tek derdin Mert. Bu o kadar belli ki..."

"Babaannemi severim. Tamam, bu yaşıma kadar bunu fazla belli etmemiş olabilirim. Ama onu severim ve ona bir şey olmasını istemem. Bu nedenle mirasın bir önemi yok benim için. Benim tek derdim Mert'e haddini bildirebilmek."

"Onun geçmişte senin sevgilini ayartmış olmasını hâlâ hazmedemiyorsun öyle değil mi?"

Yiğit önündeki içkiyi bir dikişte bitirdi. "Bunun Cansu'yla hiçbir ilgisi yok."

"Hadi ama Yiğit! Birlikte büyüdük biz seninle. Ne hissettiğini, hatta ne zaman ne düşündüğünü bile çok iyi bilirim ben. Mert'in sırf senin canını yakmak için Cansu'yu baştan çıkarmasını bu zamana kadar hazmedemedin ve şimdi bunun acısını ondan çıkarmak istiyorsun."

"Haklı olabilirsin. Cansu'ya âşık değildim belki ama yine de Mert'in bu yaptığını asla unutmadım ve kolay kolay da unutamayacağım."

"Ve şimdi bu mirası onun elinden alarak biraz olsun içindeki o intikam ateşini söndürmek istiyorsun."

"Evet öyle."

"Bunu yaptın diyelim. Birini buldun ve evlendin. Bir bebeğiniz de oldu. Peki ya sonra Yiğit? Gerçekten mutlu olabilecek misin? Sevmediğin bir kadınla, bakmaya yükümlü olduğun bir bebekle mutluluğu yakalayabilecek misin? Senin hayattan beklediğin bu olamaz!"

Yiğit arkadaşının haklılığını görmezden gelemezdi. Her zaman olduğu gibi çok mantıklı cümleler kuruyordu Serdar. Yiğit de bu işin saçmalığını çoktan kabullenmişti zaten. Gelecekte bu verdiği karar onu ve evlendiği kadını, hatta doğacak olan bebeği -belki de bebekleri- çok derinden yaralayabilirdi. İnsan sevmediği bir kadınla ömür boyu sırf bir bebeğin hatırına nasıl beraber olabilirdi? Belki de olmazdı. Aklına gelen yeni bir fikirle gözlerini kurnazlıkla kıstı.

"Yine ne oldu?" diye soran arkadaşına doğru döndü gülümseyerek.

"Anlaşmalı bir evlilik yapacağım!"

"Ne? Ne diyorsun sen Yiğit? Kafayı iyice sıyırdın sen."

"Hayır dinle..." diyerek tekrar arkadaşının tüm dikkatini üzerine çekti. "Yardıma muhtaç bir kızla anlaşmalı bir evlilik yapacağım."

"Anlaşmaya göre sen ondan bebek alacaksın o da senden para, öyle mi? Güldürme beni."

"Neden olmasın? Çok fakir, zor durumda olan biri bu teklifi ayıla bayıla kabul eder."

"Allah aşkına biraz mantığını kullanamaz mısın sen? Burada söz konusu olan bir bebek! Bebekleri leylekler getirmiyor, her ne kadar babaannen küçükken seni buna inandırmaya çalışmış olsa da. Anlaşmalı ya da değil, sen o kadınla aynı yatağı paylaşacaksın!"

"Belki de paylaşmama gerek kalmaz," derken ne kadar zavallı göründüğünün gayet farkındaydı Yiğit. "Yani eğer evleneceğim kadın bunu istemezse, o zaman tıbbi yöntemlere başvurabiliriz."

"Bu hiç iyi bir fikir değil."

"Bence harika bir fikir. Bebek doğana kadar evli kalırız, sonra ayrılırız. Aslında bana kalsa evlenmeden çocuk sahibi olmayı tercih ederim, ama babaannemi biliyorsun. Bu konuda çok tutucudur."

"Her şey iyi hoş da seninle anlaşmalı evlilik yapacak

birini nasıl bulacaksın? Herkese güvenemezsin bu konuda."

"Biliyorum, ama bulacağım. Öncelikle işe geçmişte çıktığım kızları bir gözden geçirmekle başlayacağım."

Serdar duyduklarına inanamayarak kafasını iki yana salladı. "Sen gerçekten normal değilsin Yiğit. Bu söylediğin mantık dışı. Olacak şey değil!"

"Ben istiyorsam, olacak! Başka yolu yok."

Aynı saatlerde bir başka barda Mert yanına sırnaşan kadına gülümsemekle meşguldü. Onun için hayat anlık zevklerden ibaretti ve o zevklerin baş mimarları kesinlikle kadınlardı.

"Söylesene Defneciğim, çocukları sever misin?" diyerek işaret parmağını kadının çenesinden boynuna, oradan da kırmızı bluzunun cömertçe gözler önüne serdiği göğüslerine doğru götürdü.

"Çocukların tam bir baş belası olduklarını düşünüyorum. Ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramıyorlar."

Mert gülümsedi. Ama onu yakından tanıyan biri bu gülüşün altında gizlenen tiksintiyi anında fark edebilirdi. "Bu sözlerinden senin çocuk sahibi olmayı istemediğin sonucunu çıkarıyorum."

Genç kadın elini işveyle Mert'in yanağında gezdirdi. "Babası sen olacaksan belki isterim."

Mert başını gülümseyerek diğer tarafa çevirdi. Miras için bile olsa Defne gibi bir kadının bebeğinin annesi olmasını kesinlikle kabul etmezdi. Ne olursa olsun birlikte bir bebek yapmayı düşüneceği kadın iyi kalpli olmalıydı.

Çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturduktan sonra barmene içkilerin parasını ödedi. Birkaç sandalye ötede bir başka kadınla cilveleşen arkadaşına, gitmek üzere olduğunun haberini verdi.

"Erkenden gitmiyorsun öyle değil mi?" diye soran kadına gülümseyerek karşılık verdi.

"Gidiyorum, sana iyi eğlenceler."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Kısa bir an bu öneriyi ciddi ciddi düşündü Mert. Ama sonrasında yüzündeki vurdumduymaz gülümsemenin eşliğinde, "Hayır," dedi ve çıkıp gitti.

Evine geldiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Duş aldıktan sonra yatağına uzandı. Kollarını başının altında kavuştururken son günlerde yaşadıklarını şöyle bir gözünün önünden geçirdi. Babaannesinin geçirdiği son kalp krizi onu bir kez daha derinden sarsmıştı. Çünkü Pakize Hanım, Mert'in babaannesinden çok annesiydi. Genç adam dünyaya gözlerini açtığı ilk saniyelerde annesini kaybetmişti. Bu yüzden Pakize Hanım onun için gerçekten çok kıymetliydi. Ona bir şey olması en büyük kabuslarından bir tanesiydi.

Babaannesini çok sevmesine rağmen onun zaman zaman dengesiz davrandığını da biliyordu. Bu devirde bir insan çocuk sahibi olmaya nasıl zorlanırdı? Hem iş sadece dünyaya bir bebek getirmekle de bitmiyordu. Mert o bebeğin annesine karşı bir şeyler hissedebilmeyi isterdi. İşte bu yüzden bu yaşadıkları son olayı sadece saçma buluyordu.

Yiğit'in de hemen yarın gidip birini hamile bırakacağına inanmaması da cabasıydı. Bekleyecekti Mert. Kuzeninin bebek sahibi olmak için herhangi biriyle evlenmek istemediğini söyleyeceği günü bekleyecekti. İşte o zaman gönlünce Yiğit'e takılıp onu kızdırabilirdi. Gözlerini rahat bir uykuya kapatırken aklından geçen tek şey ilerleyen günlerde çok eğleneceğiydi.

Aradan geçen iki günde Yiğit hâlâ anlaşmalı evlilik yapabileceği kadınlar listesi üzerinde kafa patlatmaktaydı.

Sibel: Sarışın, uzun boylu. Biraz fazla geveze.

"Bu kız sır tutamaz," diyerek bir diğerine geçti.

Funda: Kumral, uzun boylu, balık etli, çok sırnaşık. Birine bir yapıştı mı elinden kurtulabilene helal olsun.

Geçmişte Funda'dan kurtulma çabaları aklına geldiğinde bu ismin de üstünü karalaması hiç zor olmadı.

Meral: Sarışın, ne kısa ne uzun boylu, harika gözleri var. Vücudunun diğer tarafları da en az gözleri kadar muhteşem. Yalnız fazla titiz...

Derin bir iç geçirmeden edemedi genç adam. Meral ile çok güzel giden bir beraberlikleri vardı, tek sorun Meral'in aşırı titizliğiydi. Yanında her daim temiz olmak zorundaydı. Özellikle ağız kokusuna hiç tahammülü yoktu genç kadının.

"Yok bu böyle olmayacak. Zaten birinden biri normal çıksaydı ayrılmazdım herhâlde."

Sonunda bu işten vazgeçerek babaannesini ziyaret etmekte buldu çareyi. Yaşlı kadının evine geldiğinde evin hizmetçisinden Pakize Hanımın bir misafiri olduğunu öğrendi. Avukatı Naci Bey yanındaydı.

Bir süre sonra dışarı çıkan avukatı selamlar selamlamaz babaannesinin yatak odasından içeri adımını attı. Yaşlı kadın bitkin bir şekilde yatağında uzanıyordu.

"Merhaba babaanne," diyerek yanağına içten bir öpücük bıraktı.

"Hoş geldin."

"Naci Bey ne arıyordu burada?" Konuyu dolandırmaya hiç gerek yoktu. Zaten babaannesiyle hep bu şekilde iletişim kurmuşlardı. Herkes derdini hemen dillendirirdi.

"Vasiyetimi düzenlettirdim."

"Vasiyetin mi?" diye sorarken şaşkındı genç adam.

"Evet. Niye şaşırdın? Torun konusunda ciddiyim ben Yiğit. Vasiyetimde de yazıyor artık bu. Oldu ki benim ömrüm çocuklarınızı görmeye vefa etmedi, miras yine de hak edene verilecek. Bunu yapmak zorundaydım."

"Babaanne bu konuda ciddi olamazsın. Gerçekten böyle bir şeyin olabileceğine inanıyor musun?"

"Nefesini boşa tüketme Yiğit. Ben kararlıyım. Umarım son nefesimi vermeden önce sen veya Mert kucağıma bir torun verebilirsiniz."

"Mert'e bu konuda çok güveniyorsun öyle değil mi? Mal mülk uğruna o senin her istediğini yapar."

"Benim için sonuç önemli oğlum. Gerisi pek de mühim değil."

"Ve sonuç: Sıfır'a sıfır elde var sıfır."

Serdar arkadaşının yüzüne acıyarak baktı. "Ben sana demiştim demekten nefret ediyorum ama ben sana demiştim Yiğit."

"Eski sevgililerimden biriyle bir bebek yapabileceğimizi düşündüğüm için aptalın tekiyim ben. Peki şimdi ne yapacağım? Bana bir akıl ver Serdar. Keşke temizlikci lazım olduğunda temizlik şirketlerini aramak kadar kolay olsaydı çözüm. Anlaşmalı evlilik düzenleyen şirketler neden yok ki sanki?"

"Bebek yapmakla temizlik yapmanın arasında büyük bir uçurum olduğu için olmasın sakın?"

"Tamam saçmaladığımın farkındayım. Ama bir yolu olmalı! Bana bu işte yardımcı olacak biri olmalı." diyerek ellerini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. "O kişi için de avantajlı bu iş. Yani paraya ihtiyacı olan biri olmalı. Para için her şeyi yapabilecek biri..."

Serdar arkadaşının kendi kendine konuştuğunun bilincindeydi. Böyle anlarda Yiğit'i hiçbir şekilde rahatsız

etmemek gerekirdi. Nitekim Yiğit o çok aradığı cevabı bulmuş gibi parlayan gözlerle bakıyordu şimdi Serdar'ın yüzüne.

"Neden daha önce aklıma gelmedi ki sanki?"

"Ne gelmedi? Ne diyorsun oğlum sen?"

"Paraya ihtiyacı olan ve para için her şeyi yapabilecek kişi. Bu kişi kim olabilir sence Serdar?"

"Ne bileyim ben."

"Bu vasıflara uyan sadece tek bir kadın tanıdım ben ömrümde. Feyza'yı."

"Fe-" diyerek cümlesinin devamını getiremeden bakakaldı Yiğit'in kararlı yüzüne. "Feyza mı?"

"Evet, Feyza. Para için her şeyi yapar o. Eminim bana bir çocuk vermeyi de kabul edecektir. Etmese bile ben etmesini sağlayacağım!"

İki

Odanın içerisine dolan ışık huzmesiyle birlikte aralamıştı gözlerini Feyza. Ve aynı anda tekrar gözlerini yumarak güneş ışınlarına karşı sırtını dönmüştü. Sabaha kadar doğru dürüst uyuyamamıştı. Bu yüzden birazcık uykuya daha ihtiyacı vardı.

"Feyza! Kalk kız! Bu kadar uyuduğun yeter artık!"

İşte bir kez daha -tüm ömrü boyunca olduğu gibi- duyduğu o ses yıkmıştı hayallerini. Bu evde mutluluk gibi uyku da haramdı. Tekrar sırt üstü dönerek açtı göz kapaklarını. Odasının o alçak tavanına bakarken içinde bulunduğu duruma karşı isyan etmemeye çalıştı. Oda kapısının bu sefer gürültüyle vurulmasından sonra bu çabasına da bir son verdi ve içinden dışarıdaki adama lanetler yağdırmadan edemedi.

"Kime diyorum ben? Kalk kahvaltıyı hazırla, karnım aç benim."

"Tamaaam..." diye seslendi tüm gücüyle. Bu yataktan kalkması şarttı artık. Yoksa tüm gün bu şekilde rahatsız edilecekti.

Odasından çıkıp banyoya girdiğinde aynada gözlerinin altındaki mor halkalarla karşı karşıya geldi. Hiç güzel bir gece geçirmemişti. Üvey babasıyla dün akşam bayağı ağır bir kavga yapmışlardı. Neyse ki iş sadece ağız dalaşında kalmıştı. Oysa çok değil, bundan sadece birkaç yıl önce istediğine kavuşmak uğruna üvey kızına dayak atmaktan çekinmeyen biriydi Vehbi Bey. Ama artık Feyza o zamanların küçük savunmasız kızı değildi. Artık çok daha cesaretli, çok daha vurdum duymazdı. Ve bu nedenle üvey babasının ondan yapmasını istedik-

lerini kolay kolay yerine getirmiyordu. Bir süredir ona hayır diyebiliyor, bu da Vehbi Beyi çılgına çeviriyordu.

"Prensesimiz sonunda güzellik uykusundan uyanabilmiş!"

Üvey babasının alaycı sözlerini duymazlıktan gelerek, geceden kalma bira şişelerini toplamaya girişti. Her sabah durum böyleydi. Vehbi Beyin bir işte çalışmadığı yetmiyormuş gibi Feyza'nın getirip eline teslim ettiği paraların tümünü içkilere yatırıyordu. Feyza bu duruma mecburiyetten katlanıyordu. En azından içince Feyza'nın kafasını şişirmiyor, bu da genç kıza şimdilik yetiyordu.

Feyza henüz iki yaşındayken evlenmişti annesi Tülay Hanım, Vehbi Beyle. O kadar küçüktü ki, o daha doğmadan ölen babasının yerine Vehbi Beyi baba bilmişti. Seneler geçipte aklı her şeye ermeye başladığında anlamıştı ancak tüm gerçeği. Kendisine, babasının onu neden diğer babalarının kızlarını sevdiği gibi sevmediğini sormayı da aynı zamanda bırakıvermişti. Çünkü babası onun gerçek babası değildi. Yedi yaşındaki bir çocuk için çok sarsıcı bir deneyimdi bu. Ama o dönem en azından annesi yanındaydı. Kucağına sığınıp gözyaşlarını akıtabildiği bir annesi. Tabii bu sadece birkaç sene sürmüştü. Tülay Hanım gecenin bir vakti pılını pırtını toplayıp kızını bile yanına almadan o evi ve hayırsız kocasını terk edene kadar. Feyza o günden sonra Vehbi Beyin insafına bırakılmıştı. Üvey babasının dayaklarından kurtulmak adına onun istediği tüm kanunsuz işleri gözünü bile kırpmadan yerine getirmişti. Çünkü daha çok küçüktü ve başka seçeneği yoktu. Ama artık yirmi dört yaşında genç bir kadındı o. Onun yersiz isteklerine daha fazla boyun eğmesi gerekmiyordu.

Kahvaltıyı hazırladıktan sonra çayları bardaklara koyarak yerleşti sandalyesine. Üvey babası büyük bir iştahla midesine indiriyordu kahvaltılıkları. Feyza ise

onun aksine daha çok tabağındaki peyniri didiklemekle meşguldü.

"Bugün dışarı çıkıp akşam için sana güzel bir kıyafet alalım."

Feyza tabağındaki bakışlarını şaşkınlıkla Vehbi Beye çevirdi.

"Neden? Ne var ki akşama?"

"Dün anlattım ya. Şu zengin bir dul olan iş adamı akşam bir davete katılıyor. Sen de orada olacak adamı baştan çıkaracaksın. Sonra da bir şekilde anahtarlarını eline geçirip gece evindeki kasayı soyacaksın."

Feyza duyduğu sözlerle birlikte midesinin bulandığını hissetti.

"Baba ben dün sana bu işte yokum dedim. Neden hâlâ ısrar ediyorsun?"

"Çünkü aptallık ediyorsun. Bu işten alacağın para senin o sekreterlikten aldığın paranın bin katı eder."

"Ben hırsızlığı bırakalı çok oldu," diyerek hırsla tabağındaki peyniri ağzına attı. "Tam tamına üç yıl kadar."

"Hep o heriften korktuğun için. Oysa senin bu işe devam ettiğini nereden bilecek?"

"Bunun Yiğit'le hiçbir alakası yok."

"Ooo, bakıyorum herifin adını da unutmamışsın."

Feyza, Vehbi Beye bir cevap vermek yerine dişlerini sımsıkı sıkmakta buldu çareyi. Yiğit hakkında bunca zaman en yakın arkadaşı Canan dışında kimseyle konuşmamıştı.

Yiğit, zamanında genç kızın canını yaktığı kişilerden biriydi. Onunla evini soymak uğruna hiç olmayacak şekilde yakınlaşmıştı. Hatta birlikte geçirdikleri o birkaç günde ona tüm kalbiyle âşık olmuştu. Çok sevmişti. Planladıkları gibi onun evini soymaktan bile vazgeçecek kadar çok. Ama o zamanda üvey baba engeline takılı kalmış, evini soymaya mecbur bırakılmıştı. Tabii soymayı becerememişti o ayrı bir meseleydi. O evi so-

yacağı gece, Yiğit'e yakalanarak her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı.

"Ben bu işi yapmayacağım baba! Neyin eksik bilmiyorum ki? Her akşam içkini içiyorsun, sıcak yemeğin de pişiyor. Daha hâlâ neden bu hırs?"

"İnsanın paraya her zaman ihtiyacı vardır kızım. Ayrıca annen olacak o kaltak seni benim başıma bırakıp gittiğinden beri seni bu yaşa getireceğim diye yapmadığım şey kalmadı benim. Bana borçlusun! Öz kızım olmamana rağmen sana hep öyleymişsin gibi davrandım."

Bu söze verecek birçok cevabı vardı aslında. Ama sabah sabah yeni bir tartışma başlatmak istemiyordu.

"Şimdi çalışıp sana borcumu ödüyorum işte. Ama bir daha asla kanunsuz bir iş yapmayacağım!"

Kaldıkları ev iki oda bir salondan oluşan kutu gibi bir evdi. Feyza'nın aldığı sekreterlik maaşıyla ancak bu kadarına güçleri yetiyordu. Geçmişte gece kondularda kaldıklarını düşündükçe bu ev genç kızın gözüne bir saraydan farksız görünüyordu. Tabii Vehbi Bey elindekilerle mutlu olmayı becerebilen bir adam olmamıştı hiçbir zaman. Bu nedenle hoşnutsuzluğunu defalarca dile getirmekten hiç kaçınmıyordu. Ama zamanla Feyza adamın sözlerini duymazlıktan gelmeyi çok iyi öğrenmişti.

O gün günlerden cumartesiydi ve işe gitmek zorunda değildi genç kız. Gününü evi temizlemekle ve biraz olsun akşamdan kalma o alkol kokusundan kurtulmak adına camları sonuna kadar açıp evi havalandırmakla değerlendirmeyi seçti. Buzdolabını açtığında alışveriş yapması gerektiğini fark etmişti. Yakınlardaki markete uğrayarak gerekli olanları aldı. Eve dönüş yolunda mahalleden komşularıyla karşılaştıkça onlarla tatlı sohbetler etmeden de duramamıştı. Seviyordu bu insanları, bu mahalleyi. Küçüklüğünden beri hep değişik şehirlerde yaşamışlardı üvey babasıyla birlikte. Hiçbir yerde uzun

bir süre kalmamışlardı. Ama şimdi üç yıldır bu mahallede, bu insanların arasında yaşıyordu ve hayatından çok memnundu.

Evine yaklaştığında gördüğü araba ve o arabaya yaslanmış adamla birlikte olduğu yerde aniden kalakaldı. Birkaç saniye nefesini tutarak gördüklerinin gerçekliğine inanmayı denedi. Bunca zaman hayalini kurduğu adam işte yine karşısındaydı. Ona gelmişti! Ne kadar inkâr etse de Feyza bunca sene Yiğit'in aşkını kalbinin en ücra köşesinde saklamaya devam etmişti. Onu asla unutmamış, daha doğrusu unutamamıştı. Şimdi onu bunca seneden sonra tekrar görmek âşık yüreğini mutluluktan havalara uçurmaya yetmişti. Yine de bunu genç adama belli edecek değildi. Her ne kadar Feyza ona deliler gibi âşık da olsa Yiğit bir zamanlar onun kalbini çok fena kırmıştı. Onu dinlemeyip hırsızlıkla suçladığında Feyza artık onunla aralarının hiçbir zaman düzelmeyeceğini kabullenmişti.

"Yiğit?"

Genç adam sesin geldiği yöne doğru döndüğünde yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi. Feyza'yı baştan aşağı beğeniyle süzdükten sonra, "Feyza... Hiç değişmemişsin," dedi.

Gerçekten hiç değişmemişti Feyza. Aynı eskiden olduğu gibi çok güzeldi. Aslında bu pek doğru sayılmazdı. Eskiden olduğundan çok daha güzeldi. O çocuksu ifadesi tamamıyla kaybolmuştu. Vücudunun tüm kıvrımlarıyla, 'Ben bir kadınım,' diye haykırıyordu. Mavi ve yeşil karışımı güzel gözleri ve beline kadar inen açık kahverengi saçlarıyla tam bir afetti. Ve Yiğit şimdi ona baktıkça bir zamanlar -onun hırsız olduğunu bilmediği zamanlarda- ona karşı hissettiği o yakıcı tutkuyu yeniden hissetmeye başlamıştı ve bu hiç iyi değildi. Onun etki alanından tümüyle kurtulduğunu sanıyordu oysa.

"Sen de öyle. Hayırdır? Hangi rüzgar attı seni buralara?"

Feyza bunca zaman hasret kaldığı mavi gözlerin içine bakarken onun her zamankinden yakışıklı göründüğünü kabul etmek zorunda kaldı. Uzun boyu, denizleri kıskandıracak kadar güzel, mavi gözleriyle her kadının yüreğini hoplatabilecek bir adamdı Yiğit.

"Rüzgardan çok lodosa benziyordu," diyerek en çekici gülümsemesini armağan etti genç kıza. "Seninle konuşmam gereken çok önemli bir konu var. Beni evine davet etmeyecek misin?"

"Üvey babam her an gelebilir. Bu yüzden bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bir yere gidip konuşalım da derdim inan bana, ama seninle konuşmam gerekenler çok özel. Bizden başka kimsenin bilmemesi gereken şeyler. Lütfen, içeri geçelim, söz veriyorum fazla uzun sürmeyecek."

"Tamam. Gel bakalım," dedi Feyza pes ederek.

Elindeki kahve fincanını Yiğit'e verdikten sonra karşısına geçip oturdu. Genç adamın kahvesinden bir yudum alışını izlerken onun kendi evinde oluşuna hâlâ inanamıyordu. Aslmda bu anı o kadar çok hayal etmişti ki, şimdi gerçekleştiğine şahit olmak inanılmaz derecede mutluluk verici bir olaydı.

"Sen içmiyor musun?"

"Ben kahveyi pek sevmem."

"Doğru, unutmuşum," derken dudağının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Yiğit'in onu hiçbir zaman önemsememiş olduğunu biliyordu aslında Feyza. Zamanında aralarında geçenler genç kız için çok anlamlıyken Yiğit için sadece basit bir gönül eğlencesinden ibaretti. Bunu o zamanda şimdi olduğu kadar iyi biliyordu. Ama yine de bunu kelimelerle de duymak çok can yakıcıydı.

"Ee anlat bakalım. Bu ziyaretini neye borçluyuz?"

"Babaanneme."

"Babaannene mi?" Bu cevap çok şaşırtmıştı genç kızı.

"Evet. Babaannem çok hasta. Kalp problemi var. Geçtiğimiz günlerde ikinci bir kalp krizini atlattı. Ama doktoru bir sonrakini atlatamayacağını düşünüyor."

Feyza içten bir şekilde, "Çok üzüldüm, çok geçmiş olsun," dedi.

"Sağ ol."

"İyi de bunun benimle ne ilgisi var?"

"Babaannem bizden -yani benden ve kuzenim Mert'ten- ölmeden önce son bir şey istedi. Daha doğrusu bize resmen şantaj yaptı."

"Ne diyorsun Yiğit? Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

Yiğit de olanlardan bir şey anlamıyordu. Yani Feyza bu durumda hislerinde yalnız değildi. Başarılı bir avukat olmasına rağmen, binlerce suçluyu o kuvvetli ikna kabiliyeti sayesinde en az cezayı alacak şekilde iyi savunabilmişken, şimdi bir iki kelimeyi bir araya getirmekte büyük zorluk çekiyordu.

"Babaannem bizim bir bebek sahibi olmamızı istiyor. Kim ilk torunu kucağına verirse tüm mirası o torununa bırakacakmış."

"Ne? Şaka mı bu?" derken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Sen ve baba olmak mı?" Şimdiyse gülüyordu genç kız. Yiğit'in babaannesinin kafasında birkaç tahta eksik olmalıydı. Yoksa Yiğit gibi bir adamın baba olabileceğini nasıl düşünebilirdi bir insan? Tamam, Feyza ikisine ait bir bebek hayalini çokça kez kurmuş olabilirdi ama gerçek hayatta bunun olması oldukça düşük bir ihtimaldi.

"Evet. Baba olmak zorundayım, yoksa kuzenim benden önce bebek sahibi olup tüm mirası alacak."

"Anladım. Sen de para için bir bebek sahibi olmak zorundasın. E iyi de bundan bana ne? Bizim seninle yollarımız üç sene önce ayrıldı Yiğit. Bana gelip bunu niye anlatıyorsun ki?"

"Çünkü bana borçlusun Feyza. Ve şimdi senden borcunu ödemeni istiyorum."

Feyza, Yiğit'in geçmişteki hırsızlık olayından bahsettiğini çok iyi biliyordu. Genç adam onu zamanında polise teslim etmek yerine, ondan bir daha bu işi yapmayacağının sözünü aldıktan sonra serbest bırakmıştı.

"Bir gün bunu bana söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ne yapmamı istiyorsun? Eğer istediğin paraysa seni hayal kırıklığına uğratacağım. Çünkü hâlâ beş parasızım."

"Sen benim anlattıklarımı iyi dinlediğine emin misin Feyza? Babaannem benden ne istiyordu?"

"Bir bebek," derken gülümsedi. Sonra genç adamın kendisinden ne isteyebileceği aklına geldiğinde o gülümseme yavaş yavaş yüzünden silindi. "Yo, hayır! Bu... Bunu isteyemezsin..."

"Elbette isteyebilirim. Çünkü sen Feyzacım, bana borçlusun. Ve bu borcunu bana bir bebek vererek ödeyeceksin."

Üç

Feyza'nın duyduklarını hazmedebilmesi o kadar kolay değildi. Kafasını inanamazcasına iki yana salladı, ardından şaşkın bakışlarını tekrar genç adamın yakışıklı yüzünde sabitledi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

"Hayır, söylediklerimde çok ciddiyim."

Bir yanı bu duruma kahkahalarla gülmek isterken diğer yanı hâlâ ne demesi gerektiğini bilemiyordu. Yiğit'in günün birinde kendisinden yaptığı iyiliğin karşılığını isteyeceğini hep düşünmüştü aslında ama bu şekilde değil! Bir bebek! Ona bir bebek vermesini istiyordu ondan. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Biliyor musun Yiğit? Babaannenin kafasında birkaç tahtanın eksik olduğunu düşünmüştüm sen onun senden istediği şeyi bana anlatırken. Ama artık senin de ondan bir farkının olmadığını çok iyi biliyorum."

"Kulağa biraz saçma geliyor, biliyorum..."

"Saçma mı?" diyerek ateş saçan gözleriyle sözünü kesti Yiğit'in. "Bu hayatımda duyduğum en çılgınca şey! Biz seninle üç yıldır görüşmüyoruz! Geçmişte de bir-iki kez birlikte gezmekten başka bir şey yapmadık. Bu durumda hangi cesaretle benden böyle bir şey isteyebiliyorsun? Ben zamanında hırsızlık yapmış olabilirim Yiğit ama asla ahlaksız bir kadın olmadım! Çocuk istiyorsan bunu sana vermeye can atacak birçok kadın vardır dışarıda."

Feyza'nın öfkelendiğinde bu kadar çekici olduğunu hiç bilmezdi Yiğit. Ama genç kız gözlerinin içine öldürmek istermişçesine bakarken onu aslında hiç tanımadı-

ğını kabul etmek zorundaydı. Feyza'yla gerçekten birkaç kez birlikte akşam yemeğine çıkmak ve İstanbul'u turlamaktan daha ileriye gitmemişlerdi. Bu durum da çok sıradışıydı Yiğit için. Çünkü o bir kadını en fazla iki günde yatağına alan bir adamdı. Ama o dönemlerde Feyza'ya saygı duymuştu. Onun mutluluğunu gerçekten önemsemişti. Ta ki onun ihanetiyle karşı karşıya gelene dek.

"Ama ben bunu senden istiyorum Feyza! Zamanında seni polise vermeyerek sana büyük bir iyilik yaptım. Sen de şimdi benim bu isteğimi geri çevirmeyeceksin."

"Sen kendini ne sanıyorsun ya!" Feyza yumruklarını sıkarak bakıyordu karşısındaki adama. Tamam onu sevmişti. Hem de her şeyden, herkesten çok sevmişti. Ama bu sevgisi bile onun kendisini bu şekilde aşağılamasına müsaade etmek için yeterli değildi. Yiğit'in kendisini bu şekilde kullanmasına izin vermeyecekti.

"Bence biraz sakinleşmeyi denemelisin."

"Ben sakinim. Bu istediğini yapmayacağım!"

"O hâlde beni, seni hapise attırmak zorunda bırakıyorsun," derken sırtını oturduğu koltuğa iyice yasladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye korkuyla sordu Feyza.

"İnan bana bu meseleyi tatlılıkla halletmeyi istedim, ama sayende bu pek mümkünmüş gibi görünmüyor. Bak Feyza, sen zamanında benim sana olan güvenimi kötüye kullandın. Ben buna rağmen seni polise vermedim. Sana acıdım ve serbest bıraktım. Elimde güçlü kanıtlarım olmasına rağmen yaptım bunu."

Feyza'nın dili damağı hissettiği korkuyla kupkuru oldu. Yiğit'in elinde kanıtları olduğunu bilmiyordu. O gece ona yakalanmasaydı, onun bu işin arkasındaki kişinin kendisi olduğunu tahmin bile etmeyeceğini düşünmüştü Feyza.

"Ne kanıtı?"

"O gece çalışma odamda neler yaptığını gözler önüne seren bir gizli kamera kaydı."

"Bana... Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Evet bahsetmedim. Çünkü buna gerek görmedim."

"Senin bu yaptığına şantaj derler! Babaannenin sana yaptığını sen de bana yapıyorsun. Bu hiç adil değil!"

"Senin beni kandırman da adil değildi hatırlatırım," derken bakışları buz kesmişti anında. Feyza'ya geçmişte güvendiği aklına geldikçe o eski öfkesinin yeniden alevlenmeye başladığını hissediyordu.

"Haklısın. Bir hata yaptım, ama senin bu istediğin... Olacak şey değil! Bir insan hayatından bahsediyoruz, bu kadar basit olamaz!"

"Basit olmadığını ben de biliyorum. Bak Feyza yapman gereken sadece bana bir çocuk vermek. Ondan sonra özgür olacaksın. Bir daha seni rahatsız etmeyeceğim. Hatta bu iyilik karşılığında yüklüce de bir miktar para alacaksın."

"Çok cömertsin," derken sesinde alaycılık hâkimdi. "Ama ben bunu yapacak kadar basit bir kadın değilim! Özellikle de nikâhsız bir çocuk doğuracak kadar alçalmadım henüz."

"Merak etme nikâhsız olmayacak. Sade bir törenle evleneceğiz seninle. İstersen doğumdan sonra hemen boşanırız ya da evli kalmaya devam ederiz. Tabii her hâlükârda benim neler yaptığıma karışmak gibi bir hakka sahip olmayacaksın."

Gittikçe daha çok aşağılandığını hissediyordu Feyza. Genç adam için her şey eskiden olduğu gibi devam edecekti demek. Olan sadece Feyza'ya olacaktı anlaşılan. O dokuz ay boyunca karnında onun çocuğunu taşırken Yiğit başka kadınlarla gününü gün edecekti. Ve bunu öyle bir söylüyordu ki, Feyza'nın ona bu konuda hak vereceğinden emin gibiydi.

"Ben... Ben bunu yapmak istemiyorum." Dili böyle söylese de aslında içten içe onun çocuğuna sahip olmayı her şeyden çok istediğini biliyordu. Mantığı ile duyguları amansız bir savaşa girişmişti.

"Ama yapacaksın, öyle değil mi? Bu genç yaşında hapislerde çürümek istemezsin. Hem ayrıca benim iyi bir avukat olduğumu da unutmamanı tavsiye ederim sana. İstersem bir ömür boyu orada kalmanı sağlayabilirim."

"Bunu yapmazsın, bu kadar kötü biri değilsin sen," derken aslında bu konuda eskiden olduğu kadar emin değildi.

"Emin ol yaparım. Sen benim gerçekte neler yapıp neler yapamayacağımı bilemezsin, sonuçta beni aslında hiç tanımadın."

"Neden ben Yiğit? Bunu bana neden yapıyorsun? Neden hayatımı alt üst etmek için bu kadar çok uğraşıyorsun?"

"Çünkü tanıdığım kadınlarm içinde tek gözü kara ve bir o kadar da üç kağıtçı olanı sensin. Bu işin altından kolaylıkla kalkabilecek biri varsa o kişi kesinlikle sensin."

Feyza iyice köşeye sıkıştığının bilincindeydi. Yiğit'i gerçekten de çok iyi tanımıyordu. Yani onun teklifini reddetmesi durumunda sarf ettiği tehditleri hayata geçirmeyeceğinden emin olamazdı. Ama kabul ederse de sonunu hiç iyi görmüyordu. Yiğit onu sevmiyordu. Sevdiği için onunla evlenmek istemiyordu. Tek istediği bir bebekti. Babaannesinin mirasının üstüne konabilmesinin tek yoluydu bu bebek. Sonunda pes ederek derin bir iç çekti.

"Peki, kabul ediyorum.... Ne zaman evleneceğiz?"

Feyza'nın bu teslimiyetine sevinerek kendinden emin bir şekilde, "Bir hafta içinde," cevabını verdi. Beklemeye hiç gerek yoktu. En kısa zamanda evlenip bir bebek sahibi olmak için her şeyi yapmaları gerekiyordu.

Pakize Hanım torununun yüzüne şaşkınlıkla bakakaldı. "Evleniyor musun?"

"Evet, hem de bir hafta içinde. Benden istediğin o torunu kucağına çok yakında vereceğim babaanne."

Yaşlı kadın aldığı bu habere çok sevinmişti aslında. Yine de Yiğit'in bu konuda bu kadar atak davranacağını hiç hesaba katmamıştı. O böyle bir hamleyi daha çok Mert'ten beklemişti. Yiğit onu bayağı bir şaşırtmıştı.

"Peki kim bu kız? Kimlerden?"

"Sosyeteden değil, eğer merak ettiğin buysa. Aslında bizim aileye hiç uygun biri değil ama sen benden sadece bir çocuk istedin, kimden olacağı konusunda bana kurallar getirmedin."

"Terbiyesizleşme Yiğit," derken ses tonu çok keskindi yaşlı kadının. "Hem benim sınıf farkını önemsediğimi ne zaman gördün? Sen kızı seviyorsan benim sana her konuda her türlü desteği çıkacağımı bilmen gerekir. Peki onu seviyor musun?"

Yiğit bu soruyu geçiştirerek, "Konumuz aşk değil babaanne. Ben bir çocuk sahibi olabilmek adına gerekli olan ilk adımı atıyorum sadece," dedi.

"Doğru söylüyorsun. İster sev ister sevme, bu beni pek ilgilendirmiyor zaten. Ben sadece ölmeden önce çocuklarınızı görmek istiyorum. Tabii göremesem de bir önemi yok. Yeter ki soyumuz sürsün."

"Feyza'yı en kısa zamanda seninle tanıştırmaya getireceğim. Umarım bu senin için uygundur."

"Elbette uygun. Gelinimi tanımayı çok isterim."

Aralarındaki konuşmayı tıklatılan oda kapısı böldü.

"Gir."

"Babaanne..." Mert odadan içeri girdiğinde Yiğit'i fark ederek kısa süreli bir duraksama yaşadı. Onu burada bulmayı hiç beklememişti. "Yiğit?"

"Merhaba kuzen." Yiğit'in yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirdi. Bu sefer Mert'e karşı büyük bir zafer elde ettiğinin bilincindeydi.

"Merhaba."

Mert, Yiğit'e fazla dikkatini vermeyerek Pakize Ha-

nımın yanına ilerledi. "Nasılsın babaanne? Sağlığın nasıl?"

"İyiyim oğlum, turp gibiyim. Üstelik bana kalsa şu yataktan çoktan çıkardım da huysuz doktorumu kıramıyorum işte."

"Bence de bir süre daha bu yataktan kalkmaman iyi olur," diyerek gülümsedi genç adam.

"Buraya kadar gelmen iyi oldu Mert, seni aramak zorunda kalmaktan kurtardın beni." Yiğit, Mert'in kendisini görmezden gelmesini umursamıyordu. Mert de Yiğit için görünmezden farksızdı çünkü. "Haftaya nikâhım var, seni de bekliyorum."

Mert duyduklarından sonra bakışlarını şaşkınlıkla Yiğit'in üzerine çevirdi.

"Ne?"

"Evleniyorum diyorum. Haftaya nikâhım var."

"Şaka yapıyor olmalısın," derken hâlâ şaşkındı. "Sen ne zaman evlenmeye karar verdin ki? Hem kiminle?"

"Bebek sahibi olmak için evlilik şart öyle değil mi? Ben de bunun için kendime çok güzel bir eş seçtim. Kendisini nikâhımıza geldiğinde tanıyacaksın zaten."

Mert, Yiğit'in bu bebek işinde bu kadar atak davranacağını düşünmemişti. Zaten bu yüzden kendine olabildiğince zaman tanımıştı. Çünkü, bu işten sonunda pes edeceğinden emindi. Ama Yiğit onu haksız çıkarmıştı. "Demek bu miras senin için bu kadar önemli. Baksana daha bir hafta bile olmadan seninle evlenecek kadını bulmuşsun."

"Kıskanmana gerek yok Mert. Kadınlar konusunda her zaman senden daha becerikli olduğumu biliyorsun."

"Öyle mi dersin?" derken gözlerine tehlikeli pırıltılar hâkimdi Mert'in. "Daha her şey bitmedi Yiğit. Alt tarafı evleniyorsun, henüz bir bebek haberi vermedin bize. Bu da demek oluyor ki benim hâlâ bir şansım var." Ve o şansı sonuna kadar kullanmaya o an karar vermişti genç adam.

"Çocuklar," diyerek araya girdi Pakize Hanım. Torunlarının kedi köpek gibi birbirleriyle atışmasından nefret ediyordu. "Düzgün konuşun benim yanımda. Saygısızca laflara tahammülüm yok."

"Affedersin babaanne."

"Neyse... Ben gideyim de şu nikâh işlemlerini halledeyim bir an önce," dedi Yiğit.

"Gelin kızımı en kısa zamanda bana getirmeyi unutma."

"Unutmam," dedikten sonra Mert'e bir baş selamı verdi. Ardından keyifli bir ıslık tutturarak ayrıldı oradan. Bu iş gittikçe zevkli olmaya başlamıştı.

Vehbi Bey aldığı habere o kadar çok sevinmişti ki daha önce hiç olmadığı kadar iyi davranmaya başlamıştı Feyza'ya. Feyza ise Yiğit gittikten sonra olup bitenleri en ince ayrıntısına kadar analiz ettiğinde aslında bu evliliğin bu evden ve bu adamdan kurtulmak için kendisine tanınan iyi bir fırsat olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yine de Vehbi Beyin pişmiş kelle gibi sırıtan suratına bakarken bu düşündüklerinin sadece bir hayalden ibaret olup olmadığını sorgulamadan edemedi. Vehbi Bey kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez mantığını savunan bir adamdı. Bu demek oluyordu ki Feyza'nın hayatından çıkmamak adına her yolu deneyecekti.

"Adamı zamanında nasıl etkilediysen bunca sene sonra geldi sana evlenme teklif etti bak görüyor musun? Hep benim sayemde. Eğer sözümü dinlemeyip bu işi yapmayacak olsaydın, o adamı da hiç tanıyamayacaktın. Tabii onca paranın üstüne de konamayacaktın."

Feyza iğreniyordu bu adamdan. Onun olup biten her şeyi bu kadar basitleştirmesinden nefret ediyordu. Söz konusu onun hayatıydı. Bir kez olsun Feyza'ya kendi öz kızıymış gibi davranamaz mıydı? Sadece onun mutlu-

luğunu önemseyemez miydi? Hayatında hep para mı öncelikli olacaktı?

"Eee, seni istemeye ne zaman geliyorlar?"

Feyza kendisine yöneltilen bu soruya hazırlıksız yakalandı. "İstemeye mi? Ne istemesi?"

"Seni gelip benden istemeyecekler mi?"

"Elbette hayır! Buna gerek yok."

"Ne demek gerek yok! Ben neyim burada? Seni gelip benden isteyecekler o kadar!"

"Hayır," diyerek diklendi Feyza. "İstemeyecekler. Bunun senin için önemli olduğu masalını da anlatma bana baba! Çünkü öyle olmadığını çok iyi biliyorum. Hem Yiğit'in evlenmekten vazgeçmesini istemiyorsan sesini çıkarmasan iyi edersin."

Vehbi Bey öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle bakakalmıştı Feyza'ya. Tam ağzını açıp bağırıp çağıracağı sırada genç kızın imdadına çalan zil sesi yetişti. Sakinleşmeye çalışarak kapıya doğru yönlendirdi adımlarını ve kapıyı açtığında karşısında bulduğu kişiyle beraber rahat bir nefes aldı. Bir an için Yiğit'in geri geldiğini düşünerek tedirgin olmuştu. Onun üvey babasıyla bu kadar erken karşı karşıya gelmesini istemiyordu.

"Canan hoş geldin," diyerek sımsıkı sarıldı arkadaşına.

"Hoş buldum, hoş buldum... Ay telefonda anlattıklarından sonra daha fazla evde oturmaya devam edemezdim vallahi."

Arkadaşının bu panik hâline gülümseyerek onu odasına doğru yönlendirdi. Salonda üvey babası vardı ve Canan'la onu şimdi karşı karşıya getirmek istemiyordu. Zaten Canan da ondan pek haz etmezdi.

Odaya geçtiklerinde kendine daha fazla hâkim olamadı genç kız. "E hadi anlat bakalım.. Nasıl oldu da karşına geçip onunla evlenmeni istedi senden?"

"Benden bir bebek istiyor da ondan. Hem de acilen

"Ne!" Yüzünde ki şapşal ifade gerçekten görülmeye

değerdi. "Ay inanmıyorum," derken bu sefer kıkırdıyordu arkadaşı. "Bu da yeni moda 'Benimle sevişmeni istiyorum,' demek mi?"

"Çok ayıp Canan. Ne biçim konuşuyorsun sen öyle?" Feyza kızmış gibi görünmesine rağmen gülümsemesini güçlükle bastırabilmişti.

"E ne yapayım? Çok saçma bir şey bu. Bir bebek istiyorsun diye hemen bugünden yarına evlenilir mi?"

"İşler biraz karışık. Babaannesi rahatsızmış. Mirasını iki torunundan birine bırakmayı kafasına koymuş. Tabii hangi torununa bırakacağını da ilk önce hangisinin baba olacağı belirleyecek."

"Hadi ya! Bu durumda Yiğit seninle bu yüzden evlenmek istiyor."

"Evet. Kafam çok karışık Canan. Yani Yiğit gibi bir adamın etrafında onlarca güzel kız vardır. Niye seçiminde üç sene önceki Feyza'da karar kıldı ki?"

"Belki o da seni seviyordur," dediğinde Feyza'nın yüzünde gördüğü o umutsuz ifadeyle sözlerini geri almak zorunda kaldı. "Tamam canım sevmiyorsa bile adamı epey etkilemeyi başarmışsın. Yoksa niye aklına gelesin ki?"

"Çünkü ona özgürlüğümü borçluyum. Bunu biliyor. Bunu bildiği içinde beni kendisine esir etmek istiyor. Çocuğuna hamile kaldığım an özgürlüğüm yine onun ellerinin arasında olacak. Ondan istesem de kopamayacağım. Bunun farkında. Belki de geçmişin intikamını bu şekilde alacak benden. Onun güvenine ihanet etmemi bu şekilde ödetecek bana."

"Yine uçtun kızım. Ben Yiğit'in böyle ucuz oyunlara başvuracak bir adam olduğunu sanmıyorum. Sonuçta piyasada çok tanınan başarılı bir avukat. Sana çektirmek istese şimdiye kadar türlü yollarla bunu gerçekleştirebilirdi."

"Sen de haklısın. Bu konuyu düşüne düşüne kafayı yiyeceğim ben galiba."

"Rahat ol biraz. Hem sen bu adamı sevmiyor musun? Şu üç sene boyunca aşkıyla yanıp tutuşmadın mı? Al işte sana fırsat. Âşık et onu kendine! Güzelliğinle başını döndür. Senden kopamayacak bir hâle getir onu."

Canan'ın bu pembe gözlüklü hâline bayılıyordu Feyza. Ama ne yazık ki kendisi onun aksine çok gerçekciydi. Masal diyarlarında yaşamayı daha yedi yaşındayken bırakmıştı.

"Bu konuda hayal kurmayacağım Canan. Yiğit'i seviyorum ya da belki sadece sevdiğimi sanıyorum. Her neyse... Onunla evleneceğim. Sonucu ne olursa olsun bu yola girdim artık. Dönüşü yok. Çünkü Yiğit'in tehditlerinde ciddi olduğunu düşünüyorum. Kaderimi kabullendim artık. Beni sevmeyen bir adamla evleneceğim ve belki de ona bir çocuk vereceğim. Aslında duruma bakılırsa, ona bir çocuk vermek zorundayım!" Son cümlesi güldürmüştü Feyza'yı. "Bu işin saçmalığını bir tek ben mi görüyorum Allah aşkına ya?"

"Hayır canım, sen haklısın. Bu gerçekten çok saçma bir şey. İnsan miras uğruna bebek yapar mı? O bebeğin ne suçu var?"

"Hiçbir suçu yok. Bu yüzden, eğer bir bebeğim olursa onu çok seveceğimi biliyorum. Aslında bir yerde sanırım bir bebeğim olmasını gerçekten arzuluyorum. Sence ben deliriyor muyum Canan?"

Canan gülümseyerek arkadaşının elini tuttu. Ona güven vermek istercesine, "Hayır benim güzel arkadaşım. Sen sadece senden bunca sene esirgenen o aileye sahip olmak istiyorsun. Ve bu işe ilk olarak evlenerek başlıyorsun."

"Evet, haklısın. Yiğit beni kendi emelleri için kullanıyorsa kullansın, sesimi çıkarmayacağım. Çünkü bir yerde ben de onu kullanıyorum," derken daha şimdiden hiç istememesine rağmen ikisine ait bir bebeğin olduğu hayal dünyasına dalış yapmıştı bile.

Dört

Elindeki kalemi evirip çevirirken aklını telefonun diğer ucundaki kadının sözlerine vermeye çalışıyordu. Ah bu kadınlar neden bu kadar gevezeydiler? Mert oldu olası çok konuşan kadınlardan hiç hoşlanmazdı. Zaten çıktığı kadmların çeneleri yerine başka yerlerinin konuşmasını daha çok tercih ederdi.

"Akşama bana geliyor musun sevgilim?" diye işveyle kıkırdayan kadını duyduğunda gözlerini alayla devirdi.

"Gelmiyorum Seldacığım. Bu akşam mesaiye kalacağım."

"Patron sen değil misin? Başka zaman çalışırsın. Bu akşam seninle olmak istiyorum ben."

Bu kadınla hangi akla hizmet birlikte olduğunu bilmiyordu Mert. Sadece yataktayken katlanabiliyordu ona. Ve gün geçtikçe Selda'yı daha az arzulamaya bile başlamıştı. Eskisi gibi tatmin etmiyordu onu bu ilişki. Zaten ara sıra başka kadınlarla yaptığı kaçamaklardan söz etmesine bile hiç gerek yoktu.

"Sadece bugün değil, hiçbir zaman gelmeyeceğim güzelim."

"Bu ne demek şimdi Mert?" Selda'nın sesi daha önce hiç olmadığı kadar sert çıkmıştı.

"Bu ilişkiyi bitiriyorum demek. Hadi sana kolay gelsin."

Selda'nın itiraz sözcüklerini dinlemeden telefonu genç kadının yüzüne kapattı. Bu ilişki çok bile sürmüştü ona göre. Zaten bundan sonra gününü gün edeceği bir yatak arkadaşı yerine bebeğini doğuracak bir eşe ihtiyacı vardı.

Yiğit'in haftaya evleneceğini düşündükçe bu konuyu pek ciddiye almadığı için kendisine çok kızıyordu. Ona göre Yiğit evlenebileceği bir kadını kolay kolay bulamaz, bu yüzden erkenden de pes ederdi. Ama çok fena yanıldığını biliyordu artık Mert. Yiğit 1-0 öne geçmişti. Şimdi Mert'in de birine ihtiyacı vardı. O miras Mert'in olacaktı! Aslında aile şirketinin başında olduğu düşünülecek olursa bu paraya ihtiyacı yoktu. Ama işin ucunda o ukala kuzenini alt etmek olduğu müddetçe her şeyi yapardı.

Küçüklüklerinden beri anlaşmayı bir türlü başaramamışlardı. Mert'e göre Yiğit bir kuzenden çok bir rakipti. Amcası ile yengesi vefat ettiğinde kuzeni Yiğit de babaannelerinin yanında yaşamaya başlamıştı. O günden sonra Yiğit'i bir rakip olarak görmek işine gelmişti. Çünkü tüm ilgi birdenbire kendi üzerinden Yiğit'e kaymıştı.

Annesini hiç hatırlamıyordu Mert. Mert'i doğururken ölmüştü Ayla Hanım. Bu yüzden babaannesinden görmüştü anne şefkatini. Yiğit'in çıkagelmesiyle babaannesinin sevgisini onunla paylaşmak zorunda bırakılmıştı. Ve bu durumun kendisinde uyandırdığı duygudan bir türlü kurtulamamıştı. Kıskanmıştı Yiğit'i. Mert'in aksine o annesini tanımıştı çünkü. Belki annesi öldüğünde çok küçüktü ama yine de annesinin kokusunu duyumsama şansına sahip olmuştu. Ona doyasıya sarılabilmiş, onu ne kadar sevdiğini söyleyebilmişti. Onun aksine Mert'in böyle bir şansı hiçbir zaman olmamıştı. Aslında bu ailenin onlardan başka erkek evladı olmadığı göz önünde bulundurulacak olursa, birbirleriyle iyi anlaşmaları ve kardeş gibi geçinip gitmeleri gerektiğini kabul etmeliydi. Ama bunu yapmak istemiyordu. Çünkü Yiğit de Mert'ten hoşlanmıyordu. Küçükken bir kez olsun Mert'i kardeşi olarak görmeye çalışmamıştı. Okul dönemlerinde arkadaşlarıyla birlik olup kendisini nasıl aşağıladığı aklına geldikçe yumruklarını sıkmaktan kendini

alamıyordu. İşte tüm o geçmiş günler yüzünden şimdi Yiğit'in bu mirası almasını istemiyordu.

Peki ama onu engellemek adına ne yapacaktı? Adam resmen haftaya evleniyordu. Ve belki de şimdiden bebek çalışmalarına başlamış olabilirdi. Bu düşünceyle dudaklarının alayla kıvrılmasına engel olamadı. Babaannesinin onlardan istediği bu şeyin saçmalığını gördükçe içinden kahkahalarla gülmek geliyordu. Pakize Sultan yine yapacağını yapmıştı.

Mert kendini ilk kez çok çaresiz hissetti. Yiğit'in evleneceği bir kadın vardı, ama kendisinin aday adayı bile yoktu! E bu durumda bu yarışı nasıl kazanacaktı? En kısa zamanda birini bulmalıydı. Kendisiyle bebek yapmaya gönüllü olacak birini.

Gerçi kendisiyle bunu yapmayı isteyecek çok kadın tanıyordu. Ama nedense içlerinden hiçbirini bu konuma layık bulmuyordu. Bebeğinin annesi olacak kadın masum, saf ve temiz olmalıydı. Tanıdığı diğer kadınlardan çok ama çok farklı olmalıydı kısacası. Keşke öyle birini tanısaydı. Ama tanımıyordu. Ve bu kadar kısa süre içerisinde öyle birini nereden bulacaktı?

Bunları düşünmek kendisine hiç ama hiç iyi gelmiyordu. O sırada çalan telefonla dikkati dağıldı. "Efendim Burçin?"

"Mert Bey, arkadaşım Sedef geldi. İçeri göndereyim mi?"

Sedef'in kim olduğunu bir an hatırlayamadı. "Sedef?"

"Hani geçen hafta annesinin rahatsızlığından bahsetmiştim ya size, siz de gelmesini söylemiştiniz."

"Hatırladım, peki içeri gönder."

Telefonu kapattıktan sonra ayaklandı. Oda kapısı açıldığında çoktan o tarafa doğru yürümeye başlamıştı. İçeri ürkek adımlarla giren kızı görmesiyle kısa bir an onu baştan aşağı süzmekten kendisini alıkoyamadı.

İtiraf etmesi gerekirse böyle bir güzelle karşılaşacağını hiç düşünmemişti Mert. Sedef uzun kahverengi saçları ve ela gözleriyle çok zarif ve büyüleyici bir genç kızdı. Aynı zamanda yüzündeki üzgün ifade Mert'in dikkatinden kaçacak gibi değildi. Annesi için gerçekten çok endişeleniyor olmalıydı.

Sedef odadan içeri adım attığı andan itibaren duyduğu heyecanla bedeninin titremesini engelleyemedi. Mert Yücesoy'un karşısmda dikilirken elini ayağını nereye koyacağını şaşırmıştı. Özellikle inceleyen bakışlarına maruz kalmak kalbinin deli gibi hızla çarpmasına sebep oluyordu. Bu duruma bir anlam veremedi. Karşısındaki adam onu niye böyle uzun uzun süzüyordu, anlayamamıştı. Aslmda oldukça hoş bir adamdı. Kumral saçları ve yeşil gözleriyle göreni kendisine hayran bıraktıracak kadar erkeksiydi.

"Hoş geldin," diyerek Sedef'e elini uzattı Mert. Onun üzerindeki tutukluğun farkındaydı ve bu durumu anlayışla karşılıyordu. Sonuçta Mert'i tanımıyordu genç kız. Onun kendisine yardım etmek istemesine bir anlam veremiyor olmalıydı.

"Hoş buldum Mert Bey," diyerek o eli sıktı. Ve bu teması kısa keserek elini hızla geri çekti. Nedense Mert'te kendisini rahatsız eden bir hava sezmişti. Sebebini bilmiyor olsa da ondan çok hoşlanmadığını söyleyebilirdi. Her ne kadar ömrü boyunca gördüğü en yakışıklı erkek de olsa bu durum değişmezdi. O an Mert'ten bir kötülük gelecekmişçesine diken üzerindeydi. Saçmaydı, biliyordu. Çünkü Mert onu, yardım elini uzatabilmek için çağırmıştı.

"Buyur, şuraya geçip konuşalım."

Mert'in işaret ettiği koltuklardan birine geçip oturduğunda, kendi içinde hâlâ orada oluşunun sebebini sorguluyordu. Mert uzaktan bakılınca merhametli birine pek benzemiyordu. Bu yüzden onun ihtiyacı olan parayı vereceğine nedense inanası gelmiyordu.

"Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Bir an önce konuya girsek?" dedi çekinerek. Artık sözü daha fazla uzatmak istemiyordu Sedef.

Mert ise asıl konuya girmekten çok Sedef'i seyre dalmayı daha uygun buluyordu. Çok güzeldi bu kız. Kendisinden çekinmesine rağmen cesareti hâlâ yerli yerindeydi üstelik. Onu daha yakmdan tanımayı arzuladı o an. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Sedef bu soruya bir anlam veremedi. Yine de adamı terslemek yerine sorusunu cevapladı.

"Yirmi bir."

'Çok küçük,' dedi içinden. Ama aynı zamanda anne olabilecek bir yaştaydı. Bu ihtimal birdenbire aklına nasıl gelip yerleşti bilmiyordu. Tek bildiği karşısındaki genç kızdan ilk görüşte etkilenmiş olduğuydu. "Burçin'in söylediğine göre annenle birbirinizden başka kimseniz yokmuş."

"Evet, yok."

"Sevgilin veya nişanlın da mı yok?" Bu soruyu sorarken bakışları Sedef'in ellerine kilitlenmişti. Parmaklarında yüzük görmediğinde hissettiği rahatlamanın sebebini kendine açıklamaktan o anda acizdi.

"Yok, sadece annem var," dedi Sedef. Aynı zamanda sinirlendiğini hissediyordu. Bu adam tüm bunları neden soruyordu?

"Annen için üzüldüm. Umarım tez zamanda sağlığına kavuşur."

"Teşekkür ederim," diyerek başını eğdi. Mert'in dikkatli bakışlarından rahatsız olmuştu. "Burçin bana yardımcı olabileceğinizi söylemişti."

"Evet, doğru. Annenin durumunu ilk öğrendiğimde sana yardımcı olmak istedim."

"Şimdi bunu istemiyor musunuz peki?" diye başını kaldırarak korkuyla sordu.

"İstiyorum, ama yardım edip etmemem artık sana bağlı."

"Bana mı bağlı? Nasıl yani?"

Aklından geçirdiklerini kelimelere dökmeden önce oturduğu koltuğa iyice yerleşti Mert. Aslında kızı yanına çağırırken aklından geçen sadece ona yardımcı olmaktan ibaretti. Bu fikrinin ne zaman değiştiğini bilmiyordu. Belki onunla ilk göz göze gelişlerinde ya da belki de onun sesini ilk işittiğinde. Ne zaman olduğunu bilmiyordu ama bildiği bir şey varsa o da Sedef'in zafere ulaşmasında kendisine yardımcı olabileceğiydi. Bir kez daha kızı baştan aşağı süzdü. Onun gerginlikle saçlarını kulağının arkasına yerleştirdiğini gördüğünde gülümsedi. Her yanından masumluk akıyordu. Tam da onun aradığı gibi biriydi Sedef. Bebeklerinin annesi olmaya layıktı. Bunu ilk görüşte anlaması tuhaftı belki de ama anlamıştı. Bebeğinin annesi Sedef olacaktı. "Annenin tedavi masraflarını tümüyle üstleneceğim..."

Sedef duyduğu mutluluğu gizlemeyerek atıldı. "Çok... Çok teşekkür ederim."

"Ama..." Mert cümlenin sonunu bilerek açık bıraktı. Ayrıca gülmenin Sedef'e yakıştığını görmek onu şaşırtmamıştı. Gerçi o gülümseme ağzından çıkan son kelimeden sonra solmaya anbean yüz tutmuştu.

"Ama?"

"Karşılıksız iyilik yapmayı sevmediğime karar verdim."

Omuzları umutsuzlukla çökerken elinden geldiğince gözyaşlarını engellemeye çalıştı Sedef. Aynı zamanda karşısındaki adamdan hoşlanmamakta haklı olduğuna emin olmuştu. "Benim size verebilecek hiçbir şeyim yok," dedi güçsüz bir sesle.

"Hayır, yanılıyorsun Sedef." Adını adamın ağzından duymak garipti. Rahatsızlık vericiydi. "Sen şu sıra bana çok lazım olan o en önemli şeyi verebilirsin."

"Ben anlayamıyorum. Mert Bey siz benden ne istiyorsunuz?" Gerçekten bu sorunun cevabını merak ediyordu. Mert Yücesoy gibi her şeye sahip olan birine verebilecek neyi olabilirdi ki?

Mert genç kızı çok bekletmedi. Konuşurken sesi kendinden emin çıkıyordu. "Ben senden bir bebek istiyorum," dediğinde ise Sedef'in ağzı yaşadığı şokla resmen açık kalmıştı. "Annenin tedavi masraflarını üstlenmemin karşılığında senden bir bebek istiyorum."

Beş

"Senden bir bebek istiyorum!"

Bu basit gibi görünen, ama aslında anlamı çok derin olan cümle kulaklarında çınlayıp duruyordu Sedef'in. Az önce şaşkınlıkla aralanan dudaklarını yavaşça kapattı önce. Bakışları Mert'in yüzüne odaklıyken duyduklarının gerçekliğini sorguluyordu kendi içinde. Hayatında bundan daha saçma bir istek duymamıştı. *'Hayır, ben yanlış anladım. Benden böyle bir şey istemiş olamaz!'* diye düşünse de genç adamın kararlı yüz ifadesi duyduklarının gerçekliğine şüphe bırakmayacak cinstendi.

"Ya-yanlış duydum ben. Öyle değil mi?" diyerek gülümsemeye çalıştı genç kız. "Bir an için benden bir bebek istediğinizi duyduğumu sandım da."

"Yanlış duymadın, ben senden tam da bunu istedim zaten."

İşte yine aynı şey olmuştu. Mert onu yine sözleriyle şaşkına çeviriyordu. Az önce duyduklarının doğru olduğunu genç adamın onaylaması üzerine ne demesi gerektiğini bilemedi. Sadece uzun sayılabilecek bir süre Mert'in yüzüne bakakaldı.

"Sedef!" diyerek kızı kendine getirmeye çalıştı Mert. Onun şu anda büyük bir şok yaşadığının farkındaydı. 'Keşke birden konuya girmeseydim,' diye içinden geçirdi. Açıkçası böyle bir isteğin yumuşatılarak dile getirilmesi mümkün müydü ondan bile emin değildi. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Söyleyecekti... Söyleyecekti elbette. Ama öncelikle sesini geri kazanması gerekiyordu. Böyle bir şeyi daha

önce yaşamamıştı. Belki de dünya literatüründe bir ilkti. Duyduklarını sindirebilmesi hiç kolay değildi.

"Siz... Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz!" diyerek hızla ayağa kalktı. Elleri iki yanında yumruk hâlini alırken öfkeyle alıp veriyordu soluklarını. Yavaş yavaş mantığını geri kazanmıştı. Karşısındaki adamın zır deli olduğu ise tescillenmişti.

Mert de ayaklanarak uzun boyuyla Sedef'in tam karşısına dikildi. Onun nasıl alt üst olduğunu görebiliyordu. Kız sadece annesinin sağlığını düşünürken onun çaresizliğinden faydalanmak istediği için adi adamın tekiydi, bunu da biliyordu. Ama başka bir çıkış yolu yoktu. Yiğit haftaya evlenecekken kendisi hiçbir şey yapmadan bir köşede oturup olacakları izleyemezdi. Bir yerden başlamak zorundaydı Mert. Bir şekilde Sedef'i evliliğe ikna etmeliydi. Aslında evlilikten çok kendisinden bir bebek sahibi olmaya ikna etmeliydi ki bu işin en zor kısmıydı.

"Ben ne dediğimi çok iyi biliyorum Sedef. Senin paraya ihtiyacın yok mu? Ben sana ne kadar istersen vereceğim. Hatta bebek doğduktan sonra da sana ödemelerim düzenli olarak devam edecek. Her şeyinle yakından ilgileneceğim, ömrün boyunca hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak. Bunun için tek yapman gereken bana bir bebek vermek, benim çocuğumu doğurmak. Hem hamile kaldıktan sonra beni bir daha görmene bile gerek..." Sözlerinin devamını getiremeden yanağında patlayan tokatın şaşkınlığını yaşadı. Elini sızlayan yanağına götürürken çatık kaşlarının arkasından Sedef'in öfkeli yüzüne baktı.

"Çok... Çok iğrençsin!" derken gözyaşlarını tutamadı. Az önce Mert'in sözlerini işittiğinde kendisini bu dünyadaki en ahlaksız kadınmış gibi hissetmişti. Oysa genç adam nasıl da rahattı o sözleri söylerken. Onun için normal olan bir şey, Sedef için o kadar mide bulandırıcıydı ki... "Benden nasıl senin metresin olmamı beklersin? Ne? Bir de sana bir bebek mi vereceğim? Sen

kendini ne sanıyorsun? Kimsin sen? Bana ne hakla bunları söyleyebiliyorsun?"

Genç kızın gittikçe yükselen sesi Mert'in de sakinliğini kaybetmesine sebep oldu. "Annenin tedavisi için maddi yardıma ihtiyacın olduğunu duydum, ben de sana yardım etmek istedim. Bunun için bu kadar yaygara koparmana gerek yok! İstemiyorsan şimdi bu odadan çıkıp gidebilirsin! Seni bir şeye zorladığım yok. Ayrıca teklifimi kabul ettiğin takdirde sen benim metresim değil, karım olacaksın!"

Sedef'in omuzları yaşadığı umutsuzlukla çöküp kaldı. Evet, paraya ihtiyacı vardı. Annesini kurtarabilmek için çok para gerekiyordu. Şimdiye kadar sormadığı, kapısını çalmadığı kimse kalmamıştı. Ama bulamamıştı. Ve biraz daha geç kalırsa annesini kaybedebilirdi. Bu ağır yükün altında eziliyordu Sedef. Burçin'in telefonundan sonra kendisini birden bir tüy kadar hafif hissetmesi bu yüzdendi. Onun patronunun iyi bir adam olduğunu düşünmüştü, ama yanılmıştı. Mert Yücesoy karşılıksız iyilik yapacak bir adam değildi. Onun bir kalbi olduğu bile şüpheliydi. O kadar vicdansızdı.

"Ben... Bunu kabul edemem," diyerek başını iki yana salladı. Para için kendini satma düşüncesi katlanılmazdı. Ama bunu yapmadığı takdirde annesini de kurtaramayacaktı. Çaresizdi, hem de çok çaresiz. Ama şimdilik gururu baskın geliyordu. Koltuğa bıraktığı çantasını alarak başını önüne eğdi. Genç adamın yanından geçip gitmek isterken onun elinin temasını kolunda hissetti.

"Fikrini değiştirirsen, ben buradayım. Yalnız elini çabuk tutsan iyi olur. Fikrini değiştireceksen bunu birkaç gün içerisinde yap. Birkaç hafta sonra değil."

Kolunu sertçe adamın elinden kurtararak hızlı adımlarla çıktı o odadan. Arkadaşı Burçin'in kapının önünde dört döndüğünü gördüğündeyse ister istemez bakışlarıyla tüm öfkesini ona kustu.

"Ne... Ne oldu Sedef? Niye bana öyle bakıyorsun?

"Ben gidiyorum!" diyerek hızla Burçin'in yanından geçip gitti.

"Sedef, dur nereye? Bana ne olduğunu anlatmayacak mısın?" diye seslense de Sedef'in kimseyi duyacak hâli yoktu o anda.

Yiğit'in arabasından inerken kalbi deli gibi çarpıyordu Feyza'nın. Birazdan genç adamın babaannesi Pakize Yücesoy'la tanışacağını düşündükçe de midesine ağrılar saplanıyordu. Oysa bu karşılaşmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Bu yola girmeyi kabul ettiğine göre Pakize Hanımla da yüz yüze gelmeyi göze almış demekti.

"Hadi gel," diyerek kendisine uzatılan ele baktı. Yiğit kendisinden elini tutmasını bekliyordu. Başka zaman olsa bu davranış karşısında umutlanmadan edemezdi. Ama genç adamın tek niyetinin babaannesinin karşısında mutlu bir çift portresi çizmek olduğunun farkındaydı. Yine de elini onun avucunun içine bırakırken mutluydu.

Yiğit ise Feyza'nın üzerindeki gerginliği yoğun bir şekilde hissedebiliyordu. Eliyle genç kızın elini iyice kavrayarak adımlarını babaannesinin evine doğru yönlendirdi. Biraz sonra babaannesine evleneceği kadını takdim edecekti. Ona, o çok istediği torunu bu kızın vereceğini söylemese bile, resmen niyetini belli etmiş olacaktı.

Hizmetçinin kapıyı açıp onları içeri buyur etmesinden sonra birlikte salona doğru ilerlediler. Pakize Hanım onları salonda bekliyordu. Yaşlı kadının sağlığı söz konusuyken yataktan çıkmış olmasından hoşlanmamıştı Yiğit. Yine de onun, gelinini yatakta karşılamak istememesini anlayışla karşılıyordu.

"Babaanne," diyerek Feyza'nın elini hiç bırakmadan pencerenin önünde tekerlekli sandalyesinde oturan kadına doğru yürüdü. Onun çaktırmamaya çalışarak Fey-

za'yı baştan aşağı süzdüğünü fark etti. Pakize Sultan gelinini sevip sevmeyeceğine karar vermek üzereydi.

"Hoş geldiniz."

Yiğit içeri girdiklerinden beri ilk kez Feyza'nın elini bıraktı. Babaannesinin elini öpüp, ona sarıldı.

"Hoş bulduk. Sana gelinini getirdim." Yiğit hafifçe geri çekildi. Feyza'yı belinden tutarak babaannesinin yanına yaklaştırdı. "Bu güzel bayanın ismi Feyza. Benim müstakbel eşim."

"Sen de hoş geldin kızım. Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyerek elini Feyza'ya uzattı Pakize Hanım.

Feyza da Yiğit gibi Pakize Hanımın elini öpüp, alnına koyarken, az önce Yiğit'in söylediklerini düşünüyordu. Yiğit'in ağzından ne de kolay çıkmıştı 'müstakbel eşim' cümlesi.

"Hoş buldum Pakize Hanım. Ben de sizi tanıdığıma çok memnun oldum."

"Bana babaanne de kızım. Bundan sonra sen de bu evin bir kızı sayılırsın."

Feyza gülümseyerek başıyla yaşlı kadını onaylarken Yiğit farkında olmadan hayran bakışlarla Feyza'nın her bir hareketini yakından inceliyordu. Onun babaannesiyle hemen kaynaşmasının şaşkınlığını yaşıyordu. Buna rağmen bu durumdan ne kadar memnun kaldığını saklayacak da değildi. Sebebini bilmese de Feyza'nın ailesini sevip benimsemesini istiyordu.

"Hadi bakalım, oturun da karşılıklı birer kahve içelim. Tabii bu arada şu nikâh işini konuşuruz."

Keyifle içilen kahvelerin yanına Pakize Hanımın önderlik ettiği tatlı bir sohbet eklenmişti. Feyza ilk kez geldiği bu evde hiç rahatsızlık duymamıştı. Yiğit'in ılımlı tavırları genç kızın rahatlamasında çok büyük etkendi hiç şüphesiz. Nedense bu ailenin bir parçası olma fikri şimdi gözüne çok daha akla yatkın görünüyordu. Galiba bu ailenin bir parçası olmaktan mutluluk duyacaktı.

Hiçbir zaman sahip olamadığı o aile sıcaklığına Yiğit ile evlenerek kavuşabilirdi.

Doktorun odasından içeri adımını atarken az sonra duyacaklarını az çok tahmin edebiliyordu Sedef. Sonuçta haftalardır, hatta aylardır hemen hemen benzer sözleri işitiyordu. Ama çaresizdi işte. Kendisine söylenenleri uygulamaktan acizdi.

"Buyrun, geçin oturun Sedef Hanım," diyerek genç kıza masasının karşısındaki koltukları işaret etti Hüseyin Bey.

Sedef kendisine söyleneni yaparken kucağındaki ellerini sıkıyordu. Bu onun gerginliğini gözler önüne seren bir davranıştı.

"Sizinle konuşmak istediğim konuyu biliyorsunuz aslında."

"Ben... Parayı bulamadım. Ama bulacağım! Bir şekilde mutlaka bulacağım. Lütfen ameliyatı bir an önce yapın. Annemi kurtarın, ömür boyu size borçlu kalacak olsam da o parayı size mutlaka geri ödeyeceğim."

"Sedef Hanım..." diyerek karşısındaki genç kıza üzgün gözlerle baktı Hüseyin Bey. Onun da Sedef yaşlarında bir kızı vardı. Şimdi genç kızın bu çaresiz hallerini gördükçe içi sızlıyordu. Keşke elinden bir şey gelebilseydi. "Bunu yapamam. İnanın size yardım etmeyi her şeyden çok istiyorum ama bu konu beni aşıyor. Annenizin en kısa zamanda ameliyat olması gerekiyor. Geçip giden her günle beraber tümör yavaş yavaş büyümeye devam ediyor. Eğer bu ameliyatı daha fazla geciktirirsek başarılı olacağını garanti edemeyiz. Başarı oranı her geçen gün düşüyor Sedef Hanım."

Duyduklarıyla omuzları iyice çöktü. Bunları Sedef de biliyordu. Her geçen gün annesi yavaş yavaş ölüyordu. Başlar da ameliyatın yüzde doksan başarılı olacağını

söylerlerken şimdi bu oran yüzde altmışlardaydı. Ve biraz daha oyalanacak olurlarsa daha da azalacaktı.

"Ben ne yapacağımı bilmiyorum," derken dudaklarının arasından kaçan hıçkırığa engel olamadı. Hüseyin Beyin oturduğu masadan kalkıp yanına geldiğini hissetti. Hiç tereddüt etmeden onun omzuna doladığı güvenli kollarının arasına sığındı. Adamın kendisini bir baba şefkatiyle sarıp sarmalamasına izin verdi. Buna o kadar çok ihtiyacı vardı ki. Babasını tanımamıştı hiç. Şimdi keşke yanında olsaydı. Belki o zaman annesini kurtarabilirdi.

"Ağla kızım. Rahatlarsın. Bu genç yaşında omuzlarına bu kadar yük yüklenmesi hiç adil değil. Keşke o kadar param olsaydı da sana yardım edebilseydim."

"Annem ölecek ve ben onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorum."

Bir süre sonra yanaklarından süzülen gözyaşlarını eliyle silerek ayrıldı doktorun yanından. Bugün bir kez daha acı gerçekle yüz yüze gelmişti. Tekrar annesinin yanına döndüğünde onun uyanık olduğunu gördü. Gülümsemeye çalışarak oturdu baş ucuna.

"Annem... Nasıl hissediyorsun kendini?" diyerek elini tuttu hiç bırakmak istemeyerek.

Feride Hanım kızının gözlerinden anlayabiliyordu her şeyi. Onun nasıl üzüldüğünü çok iyi biliyordu. Bazen sırf ona daha fazla yük olmamak adına, bir an önce ölmeyi bile dilediği oluyordu. Ama sonra kızını bu hayatta bir başına bırakma düşüncesine katlanamıyordu. Oysa birkaç sene öncesine kadar ne kadar güzel bir hayatları vardı. Feride Hanım büyük bir temizlik şirketinde çalışıyor, az çok hayatlarını kurtaracak kadar para kazanıyordu. Sedef ise o çok istediği moda tasarım bölümünde okuyordu. Her şey çok güzeldi. Ta ki geçen seneye kadar. Feride Hanımın hastalığını öğrendikleri güne kadar.

Hastalığı gün geçtikçe ilerlerken artık çalışamaz hâle

gelmişti yaşlı kadın. Çalışamadığı için de evin ve kızının okul masraflarını karşılayamaz olmuştu. İşte bu yüzden Sedef okulu bırakmak zorunda kalmıştı. Onun tek istediği annesinin sağlığına kavuşmasıydı. Ama hastane ve ilaç masrafları onu çok zorlamıştı. Bir süre tanıdıklardan borç alarak idare etseler de bu sürekli bir çözüm yolu olmaktan çıkmıştı. Bu yüzden son zamanlarda part-time olarak bir kafede garson olarak çalışıyordu. En azından eline üç beş kuruş bir şey geçiyordu.

"Ben iyiyim kızım. Sen benim için üzülme sakın."

"Nasıl üzülmem? Benim senden başka kimim var ki? Hem merak etme. En kısa zamanda ameliyat olacaksın. Doktorla konuştum. Çok umutlu konuşuyor. Az kaldı annem, az daha dayan."

"Olacağın önüne geçilmez güzel kızım. İnsanın ömrü ne uzalır ne kısalır. Kaderimizde ne yazılıysa o yaşanır. Bu yüzden sakın kendine yüklenme. Sen üzülme."

Annesi ilaçların etkisiyle tekrar derin bir uykuya dalana kadar baş ucundan ayrılmadı Sedef. Onun solgun yüzüne baktığı her an kalbi daha çok acıyordu. Annesini kaybetmekten çok korkuyordu. Keşke elinden bir şey gelseydi. Onu kurtarmasının bir yolu olsaydı. 'Aslında var,' diye geçirdi içinden. Mert Yücesoy ona bir yol sunmuştu ama Sedef kabul etmemişti. Nasıl etsindi? Para karşılığı kendini bir adama satma düşüncesi o kadar aşağılayıcıydı ki, nasıl ona 'Evet,' diyebilirdi? Diyemezdi. Para karşılığı biriyle yatma düşüncesi midesini bulandırıyordu. 'Annem için de mi yapamam?' diye düşündüğünde bir cevap veremiyordu. Çünkü annesi için her şeyi göze alabilirdi, ölümü bile... Ama bu? Bilmiyordu. Çok çaresizdi...

Bir süre sonra karnının acıktığını hissederek hastanenin kantinine indi. Aldığı iki poğaça ve sıcak çayla boş bir yere geçip oturduğunda bakışlarını ilgiyle etrafında gezdirdi. Hemen az ilerisindeki çift çekti dikkatini. Kadının sevgiyle karnını okşamasından anlamıştı hamile

olduğunu. Kocası ise onun elini sevgiyle tutmuştu. Birbirlerinin gözlerinin içine mutlulukla bakıyorlardı. Anlaşılan bebek haberini daha yeni almışlardı.

"Çok güzeller öyle değil mi?" diyen sese doğru döndüğünde hastanede çalışan ve annesiyle de ara sıra ilgilenen hemşireyi gördü.

"Evet... Sanırım bebek haberini yeni almışlar."

"Öyle. Uzun zamandır tüp bebek tedavisi görüyordu Selvi Hanım. Birkaç kez başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu yüzden şimdi mutlulukları çok daha fazla."

"Tüp bebek mi?" İşte bunu duymayı hiç beklememişti. Bu çift için şimdi daha da sevindi. "Ne güzel. Allah isteyen herkese nasip etsin," dediğinde bir anda aklına gelenlerle şaşkınca kalakaldı. Mert Yücesoy da bir bebek istiyordu. Sedef'ten kendisine bir bebek vermesini isterken nasıl da kararlıydı. Onun sebebinin ne olduğunu bilmiyordu ama bu bebeğe çok ihtiyacı var gibiydi. Aklına gelen fikir saçma gibi görünüyordu başta, ama Mert Yücesoy'un yaptığı öneriden daha saçma olamazdı.

'Annemi kurtarabilirim. Hem de kendimi alçaltmadan.'

Bu düşünceyle, hemen telefonunu alarak, Burçin'in iş yerinin numarasını çevirdi.

"Yücesoy Holding, Mert Yücesoy'un ofisi."

"Burçin, benim Sedef."

"Sedef? Kızım nerelerdesin sen ya? Telefonlarıma neden cevap vermedin?"

"Anlatacağım, ama benim öncesinde Mert Beyle görüşmem gerekiyor."

Mert başını iki elinin arasına almış bir şekilde kara kara düşünüyordu. Sedef'le konuşmalarının üzerinden üç gün geçmişti. Ama o günden beri kızdan bir haber alamamıştı. Ve geçip giden her yeni günle birlikte kızın teklifini kabul edeceğine dair ümitleri bir bir yok oluyordu. Bu işte çuvallamışa benziyordu Mert. Yiğit bir-

kaç gün sonra evleniyordu, kendisi ise daha evleneceği kadını bile bulamamıştı. Bir an için Sedef'in kurtuluşu olduğunu düşünmüştü, ama şimdi yanıldığını çok iyi biliyordu.

Çalan oda telefonuyla derin bir nefes çekti ciğerlerine. Şimdi kimseyle konuşacak hâlde değildi. Yine de telefonu açarak, "Her kimse müsait olmadığımı söyle Burçin," dedi.

"Arkadaşım Sedef sizinle görüşmek istiyor Mert Bey."

Mert hemen oturduğu yerde dikleşti. "Hemen bağla," dedikten sonra kısa bir süre nefesini tuttu.

"Sedef?"

"Mert Bey, benim."

"Aramanı beklemiyordum. Yani bekliyordum da, bir an için senden ümidimi kesmiştim."

Mert'in sözlerini duymazlıktan gelerek, "Hemen görüşebilir miyiz? Sizinle konuşmak istediklerim var," dedi.

"Elbette. İstiyorsan holdinge gel."

"Hayır, lütfen dışarıda buluşalım."

"Tamam, sen nasıl istersen."

Mert'in gelmesini beklerken kafenin penceresinden İstanbul'un güzel boğaz manzarasını seyrediyordu. Biraz sonra hayatı tümüyle değişebilirdi. Eğer aklından geçirdikleri gerçekleşirse hem annesini kurtarabilecekti hem de erken yaşta anne olma yolunda ilk adımını atacaktı. Düşüncesi bile bir garipti. Şimdiye kadar anne olmayı hiç aklından geçirmemişti. Eğltimi her zaman hayatında öncelikli olmuştu. Ta ki annesinin hastalığını öğrenene kadar. Bu yüzden gelecek planlarında hiç aile kurma ve bir bebek sahibi olma düşünceleri yoktu. En azından öğrenimini tamamlayana kadar böyle bir şeyin olmayacağından emindi. Oysa şimdi durumlar birden bire genç kızın hiç tahmin edemeyeceği noktaya gelmiş-

ti. Birazdan adamın birine ondan bebek sahibi olmayı kabul ettiğini söyleyecekti. Bunu sırf annesini kurtarmak için yapacaktı.

"Sedef?"

Mert'in sesiyle daldığı düşüncelerin arasından sıyrılarak bakışlarını kaldırdı. "Hoş geldiniz... Buyrun oturun," diyerek karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

"Aramızdaki resmiyete bir son vermeyecek misin? Son görüşmemizde bu kısmı hallettiğimizi düşünüyorum."

"O zaman öfkeliydim. Öfkelenince nasıl konuşmam gerektiğini pek bilmem."

Garsona kendisine de bir çay getirmesini söyledikten sonra Sedef'e doğru döndü. "Bana sadece Mert diyebilrsin Sedef. Eğer tahminlerim beni yanıltmıyorsa çok yakın bir zamanda seninle birbirimize çok yakın olacağız."

Bir süre sessizce çaylarını yudumlarlarken ikisi de konuya nasıl giriş yapacaklarını bilmiyor gibiydiler. Mert aslında önceliği Sedef'e veriyordu. Çünkü onu bir şeylere zorlamaktan çekiniyordu. Sedef ise düşüncelerini açıkça dile getirmekten biraz utanıyordu. Ama bundan kaçışı yoktu. Annesinin hayatı birazdan dudaklarının arasından dökülecek sözlere bağlıydı.

"Ben... Teklifini düşündüm."

"Evet?" Mert merakla duyacaklarını bekliyordu. Sedef onu buraya kadar çağırdıysa kabul etmiş demekti. En azından Mert buna inanmak istiyordu.

"Öncelikle bilmek istediğim bir şey var. Neden ben? Çevrende eminim sana o çok istediğin bebeği vermek isteyen kadınlar vardır. Peki o zaman neden beni seçtin?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Açıkçası başından beri çocuğumun annesinin çevremdeki kadınlardan biri olmasını istemedim. Çünkü onlar buna layık değillerdi. Peki ama neden sen? Belki de ilk karşı karşıya geldiğimizde senin yüzündeki çaresiz ve masum ifade içime işledi. Diğer tanıdığım kadınlara benzemiyorsun."

"Beni tanımıyorsun bile. Belki çevrendeki kadınlardan bir farkım yoktur. Bunu hiç düşünmedin mi?"

"Ben bu konuda hiç tereddüt duymadım Sedef. Sen ürkek adımlarınla odamdan içeri girdiğin an senin doğru kişi olduğunu hissettim. Ayrıca teklifimin üzerine hemen balıklama atlamadığın için hakkında yanılmadığıma iyice emin oldum."

Mert konuşurken Sedef'in yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Konuşmamız gereken çok konu var."

"Konuşuruz. Yeter ki sen teklifimi kabul ettiğini söyle."

"Teklifini kabul etmekten başka çarem var mı? Annemi kurtarmak istiyorsam sana 'Evet' demek zorundayım," dedi bakışlarını Mert'ten kaçırarak. "Ama benim de bir kaç şartım olacak elbette."

"Şart mı? Ne şartları bunlar?"

"Sana istediğin o bebeği veririm, ama benim seçtiğim bir yöntemle."

Mert şaşkınca Sedef'in güzel yüzüne bakakaldı. "Anlamadım?"

"Ben ne olursa olsun seninle yatmayacağım!"

İşte bu sözlere gülmekten kendini alamadı genç adam. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet. Tanımadığım bir adamla aynı yatağa girmek istemediğim için beni suçlayamazsın."

"Sedef..." diyerek gülümsedi. "Bebekleri leylekler getirmiyor. Yoksa sana bunu okulda öğretmediler mi?" Konuşurken gözlerini şakacıktan kocaman açmıştı Mert. "Bebeklerin nasıl yapıldığını bilmiyor musun? Sorun değil, sana öğretmekten zevk duyarım."

Sedef'in sert bakışları biraz olsun etkilemedi Mert'i. O sırada çok eğleniyordu çünkü. Çocuklarının annesi olarak saf ve temiz birini ararken Sedef her şeyiyle bu tanıma nasıl uyduğunu bizzat kanıtlıyordu. Bu sefer doğru bir karar verdiğine yürekten inanıyordu Mert.

"Benimle konuşurken ciddiyet bekleyebilir miyim senden? Sonuçta bu konu çok ciddi bir konu!"

"Elbette. Ama söylediklerini mantıklı bulmuyorum. Ben sadece bir gerçeği dile getirdim."

"Bir bebeğin ana rahmine yerleşebilmesi için ille de sevişmek gerekmiyor!"

"Nasıl?" derken aslında Sedef'in kastettiği şeyi çoktan anlamıştı.

"Tüp bebek tedavisi diyorum. Seninle yatmadan da hamile kalabilmemin yolu!"

Altı

Bu kız kafayı mı yemişti? Ne demekti tüp bebek? Her ikisi de sağlıklıyken neden dolaylı yollara başvurmaları gereksin ki? Ayrıca Mert hiç bu şekilde düşünmemişti. Bebek yapmanın doğal yolu bu kadar zevkliyken neden hastane köşelerinde kendilerine işkence çektireceklerdi?

"Tüp bebek mi?" diye sordu yine de... Çünkü hâlâ genç kızın kendisine yaptığı öneriye inanamıyordu.

"Evet, tüp bebek. Artık günümüzde yaygınlaşmış..."

"Sen şimdi bana 'Elinin elime değmesindense, tıbbi yollarla hamile kalırım,' mı diyorsun?" diyerek Sedef'in sözünü sertçe kesti Mert. Bu daha önce başına gelmiş bir şey değildi. Kadınların hepsi yatağını ısıtmak için kapısında kuyruk olurlarken Sedef'in onlardan ne farkı vardı? Neden o da Mert'le olmak için can atmıyordu? Ve neden Mert diğer kadınlar yerine sadece Sedef'le sevişmek istiyordu? Evet, bebek sahibi olması gerekmeseydi de Sedef'le birlikte olmak isterdi. Ama bunu ne kendisine ne de şu an karşısında soğuk bakışlarla onu süzen kadına itiraf etmeye cesareti vardı.

"Az önceki sözlerimin neresini anlamadın?" Mert'in bu olayı bu kadar büyütmesine şaşırıyordu. Genç adamın tek istediği bir bebekti. Ona hangi yolla sahip olduğunun ne önemi vardı? Ayrıca o bebeği Sedef'ten istiyorsa bu öneriyi kabul etmek zorundaydı. Yani ederdi, öyle değil mi?

"Böyle bir şeyi kabul etmiyorum! Ben her zaman her şeyin doğal olanını daha çok sevmişimdir." Mert'in dudağının kenarında beliren çapkın gülümseme Sedef'in

kanındaki o deli öfkeyi harekete geçirmeye yeterdi. Yine de etraftakilere rezil olmamak adına tüm gücüyle sakinliğini korumaya çalıştı genç kız.

"O zaman anlaşma da yok!"

"Annene bir şey olmasını göze alıyorsun yani?" Bu sefer Mert'in kaşları meydan okurcasına havaya kalktı. Sedef ne yapacağını bilemez bir hâlde kalakaldı. Bir süre sonra ise gözlerinin dolduğunu hissetti. Mert de ona şaşkınlık içerisinde bakmaya başlamıştı. "Ağlamayacaksın, öyle değil mi?" diye sorarken oldukça telaşlı görünüyordu.

"Ağlayacağım!" dedi hırçınca Sedef. "Neden kabul etmiyorsun sanki? Benden başka istediğin her kadınla yatabilirsin! İhtiyaçlarını karşılayabilmek için bana ihtiyacın yok senin! Benden tek istediğin sadece bir bebek."

Sedef'in gözleri dolduğu an bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı Mert. Bu zamana kadar kadınların gözyaşlarını hep bir silah olarak kullandığına inanmıştı ve bu yüzden ağlayan kadınlardan hoşlanmazdı. Ama şimdi karşısında tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarını kemirerek gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışan kadına bakarken, ilk kez daha önce tatmadığı bir duygu gelip yerleşiverdi yüreğine; *şefkat*.

"Tamam, peki öyle olsun. Ama tüp bebek yöntemi uzun sürmüyor mu? Benim o kadar zamanım yok, bir an önce hamile kalmalısın."

Sedef'in yüzü tekrar güldü bu sözler üzerine.

"Sen hiç merak etme. Araştırmalarıma göre en fazla üç haftalık bir tedaviymiş."

"Üç hafta mı?" derken gözlerini dehşetle açtı Mert. "O zamana kadar Yiğit bize bir bebek haberi verebilir."

"Yiğit mi? Yiğit de kim?"

"Kuzenim." Mert derin bir iç çekti. "Bak Sedef, tanımadığın bir erkekle birlikte olmak istememeni anlıyorum, hatta sana bu yüzden büyük saygı duyuyorum.

Ama senin kuzenimin eşinden önce hamile kalman gerekiyor! Bu yüzden bu tüp bebek tedavisi pek akıllıca değil."

"Neden kuzeninin eşinden önce hamile kalmam gerekiyor ki?" Sedef'in kafası iyice karışmıştı. Bu aile hiç normale benzemiyordu.

"Miras yüzünden," dedikten sonra babaannesiyle yaşadıklarını tek tek Sedef'e anlattı genç adam. Kızın dudaklarının şaşkınlıkla aralanmasını, keyifle izledi. Onun bu çocuksu tepkileri hoşuna gidiyordu. Garip bir şekilde onu şaşırtmaya bayılıyordu.

"Ailenizdeki tek kafadan çatlak sen değilmişsin! Bunu öğrenmem iyi mi yoksa kötü mü oldu bilemiyorum."

"Yakında kocanız olacak bir adama çatlak demeye utanmıyor musunuz küçük hanım?"

Mert'in gülümseyen yüzünü kısa bir süre dalgınca seyretti Sedef. Adamın kendine özgü bir çekiciliği olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Böyle bir istekte bulunan kişinin akıl sağlığından şüphe ederim ben."

"Haklısın, ben de öyle. Ama hayatın bizi ne hallere sokacağını önceden kestirmemiz çok güç."

"Para bu kadar mı önemli senin için? Eğer öyleyse neden bana para karşılığı senin bebeğini doğurmamı teklif ediyorsun ki?"

"Bak Sedef, paraya ihtiyacım yok benim. Benim tek derdim Yiğit'in bu yarışı kazanmasına engel olmak!"

"Nasıl? Sırf kuzenini alt etmek istediğin için mi benim hayatımı mahvediyorsun?" Sedef tekrar öfkelenmişti. Mert'in bencil bir adam olduğunu kabul edeli çok olmuştu ama, böyle bir şeyi de hiç aklına getirmemişti.

"Ben senin hayatını mahvetmiyorum. Tam tersine anneni kurtarman için sana bir şans tanıyorum! Ayrıca ömrün boyunca kimseye ihtiyacın olmayacak. Senin ve çocuğumuzun tüm sorumluluğunu ben üstleneceğim."

Çocuğumuz... Bu kelimeyi ne kadar da kolay söyleyebiliyordu bu adam? Sedef ileride bu adamın çocuğunu doğuracağını kabullenmekte hâlâ güçlük çekerken Mert bu fikre kendisini çoktan alıştırmışa benziyordu.

Sedef'in sessiz kaldığını görerek sözlerine devam etti Mert. "Tüp bebek tedavisi çok uzun sürer. Seninle birkaç gün içerisinde evlenmemiz gerekiyor bizim."

"Tüp bebek fikrini az önce kabul etmiştin!"

"Evet, ettim... Seni hiçbir şekilde benimle aynı yatağa girmeye zorlayamam Sedef. Ama mantıklı ol lütfen! Sen nasıl ki bu anlaşma sayesinde annenin hayatını kurtaracaksın, ben de aynı şekilde bu mirası kazanabilmeliyim! Kuzenim birkaç güne evleniyor. Ve onun tüp bebekle uğraşmayacağı kesin. Yani zaten onlardan geç evleneceğimiz için, 1-0 yenik başlayacağız, bari devamında öyle olmasın!"

Sedef ne diyeceğini bilemiyordu. Adamın sözlerinde haklılık payı oldukça büyüktü, ama... aması vardı işte. Bir türlü Mert'le birlikte olmayı içine sindiremiyordu. "Ben... ben bunu yapamam. Üzgünüm... Ama annemi de ölüme terk edemem. Allah'ım ben ne yapacağım?"

Sedef'in umutsuzlukla başını ellerinin arasına almasını sessizce oturduğu yerden izledi. Bu konuyu neden bu kadar büyütüyordu ki bu kız? Mert öyle yüzüne bakılmayacak kadar mı çirkindi?

"Peki... Madem diğer türlü olmaz diyorsun, tüp bebeği deneyelim. Ama buna bir an önce başlamamız gerekiyor. Bu yüzden en kısa zamanda bir yıldırım nikâhı kıyacağız seninle. Kabul mü?"

Ellerini tekrar masaya koyarak, bakışlarını Mert'in yüzüne çevirdi. "Kabul... Ama nikâhtan önce annemi ameliyat ettireceğiz."

"Tamam, buna da tamam."

Canan saçlarını salık bir topuz tarzında toplamaya çalışırken Feyza aynadaki aksinden ayıramıyordu bakışlarını. Üzerindeki sade beyaz elbisesiyle bir geline benzediği pek söylenemezdi. Aynı zamanda genç kızlık hayalleriyle de örtüşmüyordu şimdiki bu hâli. Her genç kız gibi Feyza da gelinlik giymeyi isterdi. Saçlarını ve makyajını bir kuaföre yaptırıp güzel bir düğünle dünya evine girmeyi arzu ederdi. Olmamıştı... Şimdi evlenirken dolabındaki en şık beyaz elbisesini giymek zorunda kalmıştı. Saçlarıyla makyajı da usta bir kuaför tarafından değil arkadaşının yardımıyla yapılıyordu. Feyza hiçbir şeyin böyle olmasını istememişti. Ama Yiğit, Feyza'nın isteklerini umursamıyordu. Hatta onun duygularıyla bile ilgilenmiyordu. Öyle ki yeni bir elbiseyi bile çok görmüştü Feyza'ya. Bugün kıyılacak nikâhı da hiç önemsemediğini biliyordu genç kız. İşte tüm bunlara şahit oldukça verdiği karardan pişmanlık duymadan edemiyordu. Ama artık vazgeçemezdi. Bugün nikâh dairesinde kıyılacak olan nikâhla birlikte Yiğit'in eşi olacaktı.

"Şimdi de makyajını yapalım. Aaa, ama ne bu surat canım? Bugün evleniyorsun sen, gülümse azcık."

Feyza gülümsemeye çalıştı. Bu konuda başarılı olduğu pek söylenemezdi. İçindeki ağlama hissi çok daha baskındı. Daha fazla da kendine engel olamadı zaten. Canan'ın kollarının arasına sığınarak içinden geldiği gibi ağlmaya başladı. Belki de en mutlu olması gereken günde kendini dünyanın en mutsuz insanı gibi hissediyordu.

Oysa diğer gelinler gibi olmayı isterdi. Bu en mutlu gününde annesi yanında olsun, ona sımsıkı sarılabilsin isterdi. Evleneceği adamın kendisine deliler gibi âşık olmasını, gelinlik giyebilmeyi ve güzel bir düğünle dünya evine girebilmeyi isterdi. Ama hayatta hangi isteği ger-

çekleşmişti ki şimdi tüm bu istedikleri gerçekleşecekti? Hayattaki bu şansızlığına alışmış olması gerekirdi.

"Ah benim güzel arkadaşım. Ağla güzelim ağla, rahatlarsın."

"Beni sevmeyen bir adamla evlenecek kadar kafayı yediğime inanamıyorum," derken Canan'ın kollarından sıyrıldı ve burnunu çekti. "Adam bir gelinliği bile çok gördü bana Canan ya! Düğün istememesini anlayabilirim, ama ya gelinlik?! Hangi genç kız istemez ki gelinlik giymeyi? Şimdi şu hâlime bir bak! Pazar malı, basit bir elbiseyle evleniyorum."

Canan arkadaşının hâline çok üzülüyordu. Ama sözleriyle onu daha da üzmek yerine moralini düzeltecek birkaç kelime bulmaya çalıştı.

"Bence kocan olacak adam biraz fazla düşüncesiz. Yoksa senin mutlu olmanı o da istiyordur eminim. Keşke söyleseydin ona gelinlik giymek istediğini."

"Ne zaman söyleyecektim? Adamı o günden sonra bir tek babaannesine ziyarete gittiğimiz zaman gördüm! Başka gün yanıma uğramadı ki!"

Canan, Yiğit'in bu duyarsızlığına gittikçe daha fazla öfkelendiğini hissediyordu. Feyza'yı bu derece üzmeye ne hakkı vardı?

"Ama ben biliyorum. Bunları hep kasıtlı yapıyor. Tek derdi bana hayatı cehenneme çevirmek. Onu geçmişte aldatmış olmamı hâlâ hazmedemiyor."

"Eğer niyeti öyleyse karşısında daha önce hiç olmadığın kadar güçlü durmalısın. Ona seni üzme şansını vermemelisin Feyza."

"Ben onu seviyorum Canan; hep sevdim. Şimdi içi ancak bana eziyet ederek rahatlayacaksa sorun değil. Çilemi çeker otururum yerime," dedi hüzünle. Ne olursa olsun Yiğit'ten vazgeçmeyi aklına bile getirmek istemiyordu Feyza.

Oturduğu yerde bacağının tekini sıkıntıyla sallıyordu

genç adam. Yarım saate yakın bir zamandır evleneceği kadının hazırlanmasını bekliyordu. Tabii beklerken bir de Feyza'nın üvey babasının dikkatli bakışlarını üzerinde hissediyordu. Nedendir bilinmez, hiç sevmemişti bu adamı.

"Kızım diye demiyorum, çok iyi bir ev hanımı olur. Annesi bizi terk edip gittiğinden beri bana o baktı. Şimdi evlenip yuvadan uçuyor. Tek başıma kalacağım, benim için zor olacak. Ama o mutlu olsun da gerisi mühim değil."

Gözlerini devirmemek için kendisini zor tuttu Yiğit. Bu adamın üvey kızını sevdiğine falan inanmıyordu nedense. Tek derdi yalnızlık da değildi ona göre. Yine de yaşlı adam konuşurken hiçbir şekilde sözünü kesmedi.

"Artık kendi ailesini kuruyor. Eminim bir baba olarak benim de bir yerim olur bu güzel ailede."

Vehbi Bey dikkatle damadının ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordu şimdi. Ama Yiğit'in konuşmaması daha doğrusu onu dinlediğine dair bir tepki göstermemesi sinirlerini bozuyordu.

"Bundan sonra sizin aileniz benim ailem olur. Benim gibi yaşlı bir adamı tek başına buralarda bırakmazsınız herhâlde?"

İşte o an Yiğit buz gibi bakışlarını yerden kaldırarak müstakbel kayınpederinin yüzüne çevirdi. "Üzgünüm Vehbi Bey. Ben karımla aramızda birinin olmasını istemiyorum. Kızınızı istediğiniz zaman görmenize bir şey demem ama daha fazlasını umuyorsanız sizi hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım."

"Ama..."

"Vehbi Bey," diyerek alaycı gülümsemesini takındı yüzüne genç adam. "Kızınızı gerçekten önemsediğinize beni inandıramazsınız! Sizin gibi kişilerin önemsedikleri şeyin ne olduğunu çok iyi bilirim ben. Yine de bunca sene Feyza'ya babalık yapmışsınız. Sizi ezip geçmek

istemiyorum, bu nedenle lütfen bu konuyu daha fazla uzatmaya kalkmayın."

Vehbi Beyin ağzı bir karış açık kalırken Feyza'nın açılan oda kapısıyla birlikte bakışlarını bu sefer o yöne doğru çevirdi genç adam ve işte o an nutku tutulan kişi kendisiydi. Feyza giydiği sade elbisesinin içinde bile muhteşem görünüyordu. Saçları, makyajı ve diğer her şeyi mükemmeldi. Yiğit yavaşça ayağa kalkarken, genç kız bakışlarını hiç kaçırmadan dimdik ona bakıyordu.

"Gelin de hazır olduğuna göre artık nikâh dairesine gidebiliriz," diye mırıldandı.

Feyza başına gelenlere inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Şimdi nikâh memurunun karşısında yanında sevdiği adamla otururken tüm bu olanların bir rüya olma ihtimalinden korkuyordu. Aslında her şey bir rüya olsa hakkında daha hayırlı olurdu. Çünkü Yiğit ile evlendikten sonraki hayatını gözünün önünde bir türlü canlandıramıyordu. Tek taraflı sevgi yeter miydi mutlu olmak için? Peki o hep hayalini kurduğu aileye sahip olacağını kim garanti ediyordu?

Nikâh memurunun o klişe sözlerini dinlerken bakışlarını karşısındaki toplulukta dolaştırdı. Pakize Hanım torununun nikâhına gelmemezlik etmemişti. Doktorların yorulmaması gerektiği uyarılarını dikkate alarak bir tekerlekli sandalyede gelmişti oraya yaşlı kadın. Hemen yanında diğer torunu -Yiğit'in ezeli rakibi- Mert oturuyordu. Onun yanında da çok sevgili üvey babası gülümseyen yüzüyle bulunuyordu. Bakışları bu sefer nikâh şahitlerini buldu. Yiğit'in şahidi en yakın arkadaşı olduğunu bildiği Serdar iken Feyza'nınki de elbette Canan'dı.

"Siz Feyza Doğan, Yiğit Yücesoy'u kocalığa kabul ediyor musunuz?"

"Evet."

Bu kadar basitti işte aslında her şey. Tek bir kelimeyle

hayatının bundan sonraki dönemini belirleyibiliyordu insan.

"Siz Yiğit Yücesoy, Feyza Doğan'ı karılığa kabul ediyor musunuz?"

"Evet, ediyorum."

"Ben de sizi, bana verilen yetkiye dayanarak karı koca ilan ediyorum."

Nikâh defterini imzalarken elleri titriyordu Feyza'nın. Yiğit'in de kendisi gibi hissedip hissetmediğini anlamaya çalışarak baktı onun sakin yüzüne. Genç adam Feyza'nın aksine oldukça soğuk kanlıydı. Sanki şu anda imzaladığı defter nikâh defteri değil de herhangi bir dava dilekçesiydi.

Ayağa kalktığında eline tutuşturulan nikâh cüzdanına kısa bir süre bakakaldı. Yiğit'in elinin dokunuşunu kolunda hissettiğindeyse ona doğru döndü. Genç adam Feyza'nın gözlerinin içine anlamlı bir şekilde baktıktan sonra dudaklarını alnına değdirdi. Bu ufacık temas bile heyecanlandırmaya yetmişti genç kızı.

"Allah mesut etsin kızım."

Pakize Hanımın bu tatlı dileğine gülümseyerek cevap verdi Feyza. Daha önce sadece bir kere karşı karşıya gelmiş olmalarına rağmen çok sevmişti Feyza yaşlı kadını. Torunu gibi asık suratlı değildi en azından. Çok cana yakındı ve Feyza'yı daha ilk görüşte gelini olarak benimsemişti.

Sıra babasına geldiğinde istemeyerek uzandı yaşlı adamın eline. Vehbi Beyin hâlinden memnun gülümsemesine sinir oluyordu ama bunu belli etmek yerine oldukça sakin görünmeye çalışıyordu.

"Canım arkadaşım, çok mutlu olursun inşallah!"

"Sağ ol Canancım. Umarım öyle olur."

"Tebrikler kuzen."

Yiğit, Mert'e doğru dönerek onun kendisine uzattığı elini sıktı. "Teşekkürler Mert. Darısı senin başına," der-

ken dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"İnşallah. Bu konuda çalışmalarım hâlâ devam ediyor."

En az Yiğit kadar inatçıydı Mert ve vazgeçmek nedir bilmezdi. Sedef'i evliliğe ve bebek konusunda ikna da etmişti. Bundan sonra kimin şanslı olduğunu sadece zaman gösterecekti. Eğer bu yarışı kazanmak Mert'in hakkıysa Yiğit'ten önce baba olabilirdi. Mert bakışlarını Yiğit'in yanındaki geline çevirerek, "Sizi de tebrik ederim," dedi.

"Teşekkürler."

"Yiğit evleneceğim dediği zaman çok şaşırdığımı itiraf etmem gerekiyor. Evli bir adam olarak bir türlü hayal edemiyordum onu. Ama sizi gördükten sonra evlenmek istemekte ne kadar akıllıca bir karar vermiş olduğunu görüyorum. Siz çok güzel bir hanımsınız."

Feyza'nın yanakları bu sözler karşısında utançtan kıpkırmızı kesildi. Aynı anda kocasının kolunun beline dolanmasıyla şaşkınca bakışlarını onun yüzüne doğru çevirdi. Yiğit dişlerini sinirle sıkıyordu.

"Bu güzel iltifatın için karım adına sana çok teşekkür ederim Mert!"

O sırada yanlarına gelen Serdar iki kuzenin arasındaki bu gerilime bir son verdi.

"Eee? Buradan sonra nereye gidiyoruz?"

"Herkes evine gidecek tabii. Biz de öyle, değil mi karıcığım?"

Yiğit'in sözlerinin altında yatan imayı anlamakta gecikmedi Feyza ve şimdi yüzünün bin kat daha koyu bir kırmızıya büründüğüne emindi.

"Ne demek herkes evine? Bugün sizin en mutlu gününüz, bunu kutlamalıyız."

Yiğit arkadaşına, 'Bari sen yapma,' bakışını atarken Serdar içten içe gülüyordu bu duruma. Yiğit, Feyza'yla evleneceğini söylediği andan bu yana şaşkınlıktan

kurtulamayan kişi Serdar'dı. Şimdi arkadaşının işini kolaylaştırmayarak biraz olsun onu canından bezdirmek isteyen kişi de oydu.

"Bence de Serdar haklı. Önce gider ailecek bir yemek yeriz, sonra da güzel bir kulübe gidip biraz eğleniriz," diyerek Serdar'a destek çıktı Mert.

Yiğit bıkkınlıkla derin bir iç çekti ve bakışlarını Feyza'ya çevirdi. "Sen ne diyorsun? Gitmek ister misin?"

Bu Yiğit'in Feyza'nın düşüncesini önemsediği ilk andı ve bu küçük hareketiyle genç kızı nasıl mutlu ettiğinden habersizdi. Hemen başını büyük bir hevesle sallayarak "İsterim, ama Canan da gelsin," dedi.

"Pekâlâ... Gidelim bakalım."

Daha önceleri de kendini içinde bulunduğu bir ortama ait hissetmediği çok kere başına gelmişti aslında. Ama son üç seneden sonra bir ilkti şimdi bu. Mert'in önerdiği gibi nikâh dairesinden ayrıldıktan sonra önce şık bir restorana geçip beraber yemek yemişlerdi. Ardından gençler olarak hoş bir gece kulübüne gelmişlerdi ve geldiklerinden beri de masada bulunan erkekler içmekten başka bir iş yapmamışlardı. Yiğit de her ne kadar Mert ve Serdar kadar olmasa da içiyordu. Bu durum Feyza'yı ister istemez ürkütüyordu. Ne de olsa bu gece onların ilk geceleriydi ve daha önce bu konuda hiçbir deneyimi olmayan Feyza için gece olacakları düşünmek endişe vericiydi

"Feyza..."

Kulağına fısıldayan arkadaşına doğru döndü. "Efendim?"

"Şu Serdar'ı tanıyor musun sen?"

"Yiğit'in arkadaşı işte."

"Onu bende anladım canım. Yani sevgilisi falan var mı?"

Feyza'nın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Canan sana inanmıyorum," diye fısıldarken hemen yanıbaşın-

da oturan kocasının bakışlarını bir anda üzerinde hissetti.

"Ne var canım?"

"Onu tanımıyoruz! Hem şuna baksana, gözleri hiç rahat duruyor mu? Buradaki tüm hatunları kesiyor herif!"

"Farkındayım. Ama her insan âşık olunca uslanır öyle değil mi?"

Feyza arkadaşının bu saflığına gerçekten inanamıyordu. Tam ağzını açıp bir cevap verecekken kocasının elinin dokunuşunu kolunda hissetti.

"Bir dansa ne dersin sevgilim?"

Feyza önce bir yutkundu, sonrasında, "Tamam, olur," diyerek masadaki tüm meraklı bakışların altında Yiğit'in kendisini dans pistine yönlendirmesine izin verdi.

Sevdiği adamın kolları tarafından kuşatılır kuşatılmaz yüreği kanat çırpıp uçmaya başlamıştı sanki. Başını onun omzuna yaslama isteğine güçlükle engel oldu. Bakışlarını onun bakışlarından ayırmayarak adımlarını onun adımlarına uydurmaya çalıştı.

"Bu günü neredeyse atlattık sayılır," dedi Yiğit gülümseyerek.

"Evet, neredeyse."

"Umarım sıkılmıyorsundur. Gerçi bana kalsa bu komediye izin vermezdim ama sen çok istekli görününce bir şey diyemedim."

"Keşke o kadar istekli olmasaymışım. Tek yaptığınız içmek. Gecenin sonunda sarhoş bir kocayı eve taşımak istemiyorum."

Yiğit gülerek, "Merak etme karıcığım, bir iki kadehle sarhoş olacak adam değilim ben, özellikle gece bizim için daha yeni başlıyorken," dedi. Son sözlerini genç kızın kulağına doğru fısıldamış, Feyza'yı da bu şekilde heyecanlandırmayı fazlasıyla başarmıştı. "Ne oldu birdenbire sessizleştin?"

Bu adam gerçekten çok fenaydı. Feyza'yla kedinin

fareyle oynadığı gibi oynuyordu. "Artık oturalım mı? Dans müziği sona erdi."

Feyza'nın konuyu değiştirdiğini fark ettiğinde yüzündeki gülümseme büyüdü. "Oturalım bakalım."

Gecenin sonunda Canan'ı da evine bıraktıktan sonra kendi evlerine doğru yola çıkmışlardı. Bu cümlenin komikliği karşısında acı içerisinde gülümsedi Feyza. Bunda sonra 'Evim' diyeceği eve bile bu ilk gidişiydi. Normal şartlarda her evlenecek olan genç kız yeni yuvasını kendisi döşerdi. Duvarların renginden eşyalara kadar her bir detayıyla kendisi yakından ilgilenirdi. İşte tüm bunlar Feyza'dan esirgenmişti. Bu şartlar altında ondan mutlu olmasını kim isteyebilirdi?

"Çok sessizsin." Feyza'nın sessizliği Yiğit'in de dikkatini çekmişti.

"Sadece yorgunum."

"Emin misin?"

"Ne istiyorsun Yiğit? İstediğin gibi evlendim işte seninle, lütfen şimdi sen de benim sessizliğime karışma!"

"İşte bunun için sana söz veremem. Ne de olsa artık benim karımsın sen ve senin her şeyine karışma hakkım var."

"Tabii, senin her şeye hakkın var, ama bana gelince işler başka," diye öfkeyle mırıldandı ister istemez Feyza. Yiğit'in bu küçük dağları ben yarattım havalarına sinir oluyordu.

"Beni hoş tutarsan ben de seni hoş tutarım canım. Buna emin olabilirsin."

Yolun geri kalanında sessiz kalmayı tercih etti genç kız. Yiğit gibi bir adamla sinirlenmeden konuşmak pek mümkün değildi. Daha doğrusu onunla çok vakit geçirmemiş Feyza gibi biri için onu anlamak epey bir zordu.

Yiğit arabayı bir apartmanın önünde durdurduğunda başını kaldırıp etrafını inceledi. Çok güzel bir site içerisinde güzel bir apartmandı gördüğü.

"Hadi inelim."

Yiğit'in arkasından arabadan inerek yeni evine doğru attı ürkek adımlarını. Yiğit'in kendisini beklemeden hızlı adımlarla apartmandan içeri girmesi yine öfkesini kabartsa da, sessiz kalmaya çalışarak ilerlemeye devam etti.

Asansöre bindiklerinde ellerini önünde kenetleyerek başını yere eğdi. Birdenbire üzerine bir durgunluk çökmüştü. Bundan sonra birlikte kalacakları daireye yaklaştıkça bugün evlendiği gerçeği kendini daha çok hissettirmeye başlamıştı. Çok değil, sadece kısa bir süre sonra yanındaki adamla daha önce kimseyle yakınlaşmadığı kadar çok yakınlaşacaktı. Bu durum ürkütüyordu Feyza'yı.

"Hadi Feyza." Yiğit'in kendisine seslenmesiyle fark edebilmişti ancak asansörün durduğunu. Başını dik tutmaya çalışarak takip etti kocasını.

"Evin yedek anahtarı temizlikci kadında. En kısa zamanda senin için de bir tane yaptıracağım."

Yiğit kapıyı açtıktan sonra genç kıza doğru döndü. "Evliliğimiz olması gerektiği gibi olmadı belki. Ama bundan sonrası olması gerektiği gibi olacak," diyerek Feyza'yı tek hamlede kucağına aldı. Genç kız dudaklarının arasından kaçan küçük çığlığa engel olamamıştı.

"Yiğit, ne yapıyorsun?"

"Karımı eşikten içeri kucağımda geçiriyorum. Âdetlerimize göre bunu yapmam gerekmiyor mu?"

"Ama belini inciteceksin, indir beni."

Yiğit, Feyza'nın itirazlarına kulak tıkayarak adımlarını ilerideki yatak odasına doğru yönlendirdi. "Evi gezme işini sonraya ertelesek olur öyle değil mi? Ben bir an önce başka alanları keşfetmek istiyorum da."

Bu sözlerin altında yatan o ima yine yüzünü kızartmıştı. "Ne... Ne acelemiz var? Ben evi merak ediyorum."

"Gündüz gözüyle gezersin. Ne o karıcığım? Yoksa bu gece olacaklardan korkuyor musun? Oysa ben seni çok

cesur bilirdim. Hem hayatına giren tek erkek olmadığıma da eminim. Böyle kızarıp bozarmaktan da vazgeç! Masum kız rolünü çok iyi beceriyorsun doğrusu ama beni buna inandıramazsın."

Yiğit'in kendisi hakkında iyi düşünmesini beklemeye hiç hakkı yoktu, biliyordu Feyza. Zamanında onu hayal kırıklığına uğrattığı için hak etmişti şimdi bu sözleri. Ama çok değil, kısa bir süre sonra Feyza'nın gerçekten masum bir kız olduğunu görecekti.

Yatak odasından içeri girdikten sonra karısını yavaşça kucağından indirdi Yiğit. Feyza bir iki adım gerileyerek, bakışlarını büyük yatak odasında gezdirdi. Tek bir odanın bu kadar büyük olabileceğini daha önce hiç hayal edemezdi.

"Burası... Burası ne kadar da büyük."

"Beğendin mi?"

"Evet, çoook," derken bakışları odanın hemen ortasında duran kocaman yatakta takılı kaldı. Birdenbire dili damağı kurumaya başlamıştı sanki.

"O hâlde..." Yiğit, Feyza'yı kolundan tutarak kendine doğru döndürdü. "Evliliğimizin asıl amacını hatırlayabiliriz!"

Yedi

Titreyen ellerini saklaması mümkün olabilseydi keşke. Yiğit onun yüzünün her bir karesini hafızasına kazırken Feyza da en az onun kadar rahat olabilseydi. Ama Allah kahretsin ki hiç rahat değildi! Acaba ona düşündüğünün aksine daha önce hayatına bir erkeğin girmediğini söylese miydi? Hem söylese bile inanır mıydı ki ona? İnansa bile bunun onun için bir fark yaratacağı ne malumdu?

"Ellerin titriyor." Yiğit Feyza'nın ellerini dikkatlice avuçlarının içine aldı. "Üşüyor musun?"

Üşümek mi? Tam tersine Feyza cayır cayır yanıyordu. "Ha-yır, iyiyim ben."

Yiğit bu cevap üzerine bir adım gerileyerek kendisini rahatsız eden kravat ve ceketten çabucak kurtuldu. Bunu yaparken bakışlarını bir an olsun Feyza'nın üzerinden ayırmamıştı. Karşısındaki kadının haddinden fazla gergin olduğunu görebiliyordu. Onu bu kadar mı korkutuyordu?

"Sen de rahatlamaya ne dersin?"

"Anlamadım?" Feyza artık dikkatini Yiğit'e vermekte güçlük çekiyordu. Sorun şuydu ki, çok gergindi ve aklı fikri biraz sonra olacaklardaydı. Kocasıyla normal bir konuşma yapması o an için pek mümkün görünmüyordu.

"Saçlarındaki tokaları çıkarmak isteyebilirsin mesela. Ya da üstünde ki şu elbiseyi. Ama yok... O zevki bana bırakmanı isteyeceğim senden. Bunun yerine makyaj ve saç işiyle ilgilenebilirsin belki."

"Bu kadar duygusuz olmak zorunda mısın?"

"Ben duygusuz olduğumu düşünmüyorum."

Kendisine bu duygu karmaşasını yaşattığı için, içi Yiğit'e karşı öfkeyle doldu. Her şeyi bu kadar basite indirgemek zorunda mıydı? Feyza için bunun bir ilk olduğuna inanması neden zordu? Neden genç kızın hislerine hiç önem vermiyordu?

"Bence tam da öylesin! Bak... Sen... Sen ne düşünürsen düşün, bu... Tüm bunlar benim için bir ilk. Bana karşı biraz daha nazik olmanı beklemek hakkım."

"Elbette güzelim. Ben de senin gibi ilk kez evleniyorum. Zaten sana karşı yeterince naziğim. Evime giren bir hırsızın bu nezaketimin onda birini bile hak etmemesine rağmen, sana şimdiye kadar olabildiğince hem nazik hem de saygılı davrandım. Bunu inkâr edemezsin!"

Feyza derin bir nefes daha çekti ciğerlerine. Bu adamın her şeyi işine geldiği gibi algılama yeteneği vardı anlaşılan. "Yiğit, ben tüm bunlar benim için bir ilk derken sadece evlilikten söz etmiyordum! Evliliğin getirdiği tüm diğer şeyleri de kastettim. Mesela... Bu gibi," derken elleriyle yatağı işaret etti. Anında yanakları utançla kıpkırmızı kesildi.

"Yani şimdi sen bana..." Duydukları güldürmüştü genç adamı. Yok artık bu kadarı da olamazdı! "Bana daha önce senin..."

"Evet, aynen öyle. Bunu sesli bir şekilde dile getirmene gerek yok!" diyerek Yiğit'in sözünü kesti Feyza. Ne olursa olsun utanıyordu işte. Belki geçmişte birçok kanunsuz iş yapmıştı ama hiçbir zaman evini soymak zorunda kaldığı adamlarla bu yakınlığı yaşamamıştı.

Şaşkınca Feyza'ya doğru bir iki adım attı ve onun tam dibinde durdu. "Sen... Ciddi misin?" Duyduklarına inanası gelmiyordu nedense. Feyza'nın evini soyma gerekçesiyle yaklaştığı tek erkek kendisi değildi hiç şüphesiz. Herkes Yiğit kadar anlayışlı olamazdı. İçlerinden biri mutlaka genç kızdan bir iki kere gezmek dışında daha fazlasını da talep etmiş olmalıydı. Bu düşüncenin

hiç hoşuna gitmediğini fark edince kaşları istemsizce çatıldı.

"Elbette ciddiyim! Hem yalan söyleyerek elime ne geçebilir ki, sonuçta er ya da geç bunu kendin de göreceksin."

"Öyle de... Sadece senin için ilk olacağımı duymak çok şaşırttı beni. Evet, şaşırttı ama bir o kadar da hoşuma gitti." Sözlerinde çok samimiydi. Genç kızın sözlerine güven olmayacağını düşünen kendisi de olsa onun gözlerinin içine baktığı an, doğruyu söylediğine emin olmuştu zaten. Bu gece yaşayacakları her şey, Feyza için bir ilk olacaktı.

Feyza'nın tokalarla toplanmış saçlarına değdirdi parmaklarını ve yavaşça o tokaları çıkarmaya başladı. Bunu yaparken bakışlarını karısının yüzünden bir an olsun ayırmıyordu.

"Yiğit... Ben..." Feyza'nın dili damağı kurumuştu. Genç adamın bu yakınlığı tüm dengesini alt üst ediyordu.

"Hışşt, korkma! Madem senin ilk erkeğin ben olacağım, ben de buna göre davranırım."

Her çıkan tokayla birlikte saçları özgürlüğüne daha çok kavuşuyordu. Bakışlarını kaldırıp Yiğit'in gözlerinin içine bakmaya ise utanıyordu. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattığında Yiğit'in parmaklarının dokunuşunu bu kez yanağında hissetti.

"Beni nasıl çıldırtacağını çok iyi biliyorsun. Hep biliyordun. İlk karşıma çıktığın o dönemde de öyle. Bu hareketi her yaptığında..." diyerek genç kızın alt dudağını baş parmağıyla yavaşça okşadı. "Deli olurdum. Ama sana dokunmaya bir türlü cesaret edemezdim. Başka kadınlarda böyle bir sorunum olmazken konu sen olduğunda toy bir delikanlıdan bir farkım kalmazdı. Benim için pek normal bir durum sayılmazdı bu."

İşittiği her bir sözle birlikte yüreği ağzında atıyordu. Yiğit'ten zamanında çoğu kez duymuştu buna benzer

sözleri. Onun kendisinden etkilendiğini hep bilirdi. Oysa şimdi duydukları o zamanlar olduğundan bile güzeldi. Yiğit Feyza'nın gerçek kimliğini biliyordu artık. Ve ne söylüyorsa gerçekten, gerçek Feyza'ya söylüyordu.

"Yiğit ben..."

"Ama geçmişin üzerini örtmüştük değil mi? Geçmiş değil, bizi gelecek ilgilendiriyor. Kötü anıların yerini güzelleri almalı." Dudakları birleştiğinde bir an için kalbinin durduğuna yemin edebilirdi Feyza. Dudaklarına değen dudaklar hem öncesinde hem de şimdi bir tek Yiğit'e aitti. Ondan başkasıyla bu yakıcı hissi tatmamıştı.

Diğer yandan Yiğit de mantığının sesini tümüyle susturmuştu. Dudakları Feyza'nın dudaklarını kuşatırken, karısı bir kez daha o geçmişte ihanetiyle yaraladığı kalbine dokunmayı başarıyordu. Oysa onun içinde yeşertmeyi başardığı tüm o hislerden sonsuza dek kurtulduğunu düşünmüştü. Feyza'ya dokunmak, onu öpmek, onu hissetmek... O kadar güzeldi ki. Olması gerektiği gibiydi sanki. Feyza ona hep bu şekilde bu kadar yakın, hemen kollarının arasında olmalıydı.

"Yiğit..." Bulduğu o kısa nefes aralığında dökülmüştü sevdiği adamın ismi dudaklarının arasından. Ona biraz daha yakın olmak adına kollarıyla boynuna sarıldı. Ona tutunmazsa olduğu yere düşüp kalabilirdi.

"Sanırım evli bir adam olmayı sevebilirim," derken yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi genç adamın. Feyza'yı tekrar kucağına alarak odanın ortasındaki büyük yatağa taşıdı. Karısını yavaşça yatağın üstüne yatırırken bir süre tutku dolu bakışlarla onu seyretti. Saçları bembeyaz yastığın üzerine dağılmış, dudakları az önceki ateşli öpüşmeden dolayı kızarmıştı. Bu hâliyle Yiğit'in başını döndürüyordu.

"Çok, çok güzelsin."

"Bana öyle bakmayı keser misin? Utanıyorum..."

Feyza'nın kendisinden bakışlarını kaçırmasına gülümsedi genç adam.

"Utanmak sana çok yakışıyor. Yanakların tatlı bir pembeliğe bürünüyor." Parmakları Feyza'nın yanaklarında tüy kadar hafif bir dokunuşla gezinirken belki de ilk kez yüzünde hiçbir maske olmadan duruyordu karşısında. O alaycı tavırları yoktu bu sefer üstünde.

"Yiğit, ben..."

"Konuşma... Konuşmayalım ikimiz de, sadece hissedelim."

Feyza da bunu istiyordu. Bu nedenle üzerine uzanan adamın boynuna büyük bir istekle doladı kollarını. Onun dudaklarını bu sefer öncekinden de büyük bir istekle kabul etti. Genç adamın elleri elbisesinin altında gezindiği yerleri aleve verirken çok değil sadece birkaç saat önce hissettiği o korku yerini büyük bir tutkuya bırakıvermişti. Günün birinde Yiğit'in dokunuşları karşısında mum gibi eriyeceğini söyleseler, güler geçerdi. Ama şimdi onun parmakları çıplak bacaklarında gezinirken ve yavaş yavaş yukarılara doğru yol alırlarken hissettiği tam anlamıyla buydu. Feyza yanıyordu, aynı zamanda bu yangın onu eritip bitiriyordu. Yiğit gibi tecrübeli bir erkeğin ellerinde Feyza'nın vücudu yeni baştan şekil alıyordu.

Yiğit ise Feyza'nın teninde özgürce dolaşabilmenin hazzını yaşıyordu o an. Feyza'nın tecrübesizliğinin aksine Yiğit söz konusu kadınlar olduğunda hiçbir zaman çekingen bir adam olmamıştı. Ama şimdi Feyza'ya dokunurken hissettikleri ona çok yabancıydı. Onun pürüzsüz bacaklarında özgürce dolanan elleri daha fazlası için çoktan elbisenin eteklerine doğru yönelmişlerdi. Verdikleri kısa nefes aralığında, Feyza'nın gözlerinin içine bakarak çıkardı onun üstündeki beyaz elbiseyi. İşte asıl o elbisenin altında saklı kalanlardı Yiğit'in bakışlarını arzuyla daha da koyulaştıran.

"Bu kadarını tahmin edebilseydim, seninle tanışır tanışmaz yatağıma girmen için elimden geleni fazlasıyla yapardım," diye mırıldandı boğuklaşan sesiyle.

Feyza, Yiğit'e cevap vermeye utanıyordu. Eğer Yiğit o zamanlar onu baştan çıkarmaya kalkışsaydı, ona karşı koyamayacağını biliyordu. Peki ya sonrası? Yiğit, Feyza'yı yine terk ederdi. Onun ihanetini öğrendiği an yaşadıkları o özel anları bile yok sayıp onu kapı dışarı etmekten bir an olsun çekinmezdi. Ve Feyza daha büyük bir yıkım yaşardı. O günlerin aklına gelmesiyle yüzü bir anda düştü. Bu Yiğit'in dikkatinden kaçmadı. Eliyle kızın çenesinden tutarak tekrar bakışlarını kendi üstüne çevirdi. Sanki onun aklından geçenleri anlamış gibi, "O zaman sanırım senin gitmene kolay kolay izin veremezdim," dedi. Bu sözlerin Feyza'nın yararlı ruhuna ne kadar iyi geldiğinden bihaberdi.

Feyza'nın gözleri akıtamadığı yaşlarıyla parlarken Yiğit bir kez daha onun dudaklarına kapandı. Tadına vara vara, ona doymaya çalışarak uzun uzun öptü. Dilinin tüm maharetlerini sergilerken Feyza'nın zarif ellerini gömleğinin örttüğü teninde hissetmesiyle kanı daha da tutuştu. Feyza da Yiğit'in çıplak tenini teninde hissetmek istiyordu. Bu nedenle yavaş hareketlerle düğmeleri açmaya çalıştı. Sonunda başarıya ulaşınca genç adamın geniş omuzlarından aşağıya sıyırdı kumaşı. Çıplak bedenleri birbirine temas ettiği ilk an her ikisi de dudaklarının arasından kopupta gelen iniltiye engel olamamışlardı.

Yiğit dokunuşlarında nazik olmaya çalışsa da Feyza'nın cesurca verdiği karşılıklar sınırlarını çok zorluyordu. Böylesine büyük bir zevki daha önce kimseyle tatmamıştı. Kimseyi Feyza kadar arzulamamıştı. Bedeni onunla bir olmak için çıldırırken Yiğit kendisini frenlemek zorundaydı. Kollarının arasındaki bir bâkire olmasaydı, şimdiye kadar çoktan kendini onun derinliklerinde kaybetmiş olurdu. Ama Feyza için bunun bir

ilk olduğunu bilmek hareketlerinde kısıtlıyordu onu. Dudaklarını genç kızın boynundan göğüslerine doğru yönlendirirken onun gerçekten de gördüğü en güzel kadın olduğunu kabul etmek zorundaydı. Her şeyiyle Yiğit'i büyülüyordu ve bu durumun kendisini korkutması gerektiğini de biliyordu. Tüm bu hissettikleri ona göre şeyler değildi. Dudakları arsızca yeni keşfettikleri güzellikleri tadarken, Feyza gözlerini kapatarak kendini tümüyle hissettiklerine odaklamıştı.

Yiğit yaptığı tatlı keşfin sonunda tekrar karısının üzerindeki yerini aldı. "Canını yakmak istemiyorum, ama sanırım bundan kaçış yok," diye fısıldadı.

"Canım yanmayacak." Bunu bilmesine imkân yoktu aslında. Çünkü daha önce kimseyle birlikte olmamıştı. Ama Yiğit'e güveniyordu. Ve ayrıca ondan gelecek her şey kabulüydü.

Sonunda birbirine hasret bedenleri kavuştuğunda hissettiği o keskin acıyla çok kısa bir süre nefessiz kaldığını hissetti Feyza. Yiğit kısa bir duraksamanın arkasından yavaşça hareketlerinde hızlandığındaysa, Feyza'nın acısı yerini daha önce hiç tatmadığı bir zevke bıraktı. Kendisi de tüm kalbiyle sevdiği adama elinden geldiğince eşlik etti. Yiğit'e yakın olmak, onun olmak, öylesine güzel bir duyguydu ki. Yeniden doğduğunu hissediyordu.

O büyülü anların sonunda doyuma ulaştıklarında birbirlerinin kuytusunda dinlenmeye çekildiler.

"İyi misin?" diye kısık sesiyle sordu Yiğit. Burnunu Feyza'nın boynuna gömerek onun o kadınsı kokusunu içine çekti. Onunla beraber olmanın bu kadar güzel, kelimelerle anlatılmayacak kadar muhteşem olabileceğini kim bilebilirdi?

"İyiyim, çok iyiyim," derken Yiğit'in kaslı kollarında gezdirdi parmaklarını. Artık gerçekten kocasıydı Yiğit. Ona istediği gibi özgürce dokunabilir, onu tüm kalbiyle sevebilirdi.

"Ben de bomba gibiyim." Bu sözlerle her ikisi de içten bir şekilde güldü. "Ağırlığımla seni eziyorsam söyle, zor da olsa hareket etmeye çalışabilirim."

"Hayır, gitme. Böyle kalalım."

Feyza'nın kendisine sımsıkı sarılışı içini ısıttı. "Feyza beni her hareketinle şaşırtmayı başarıyorsun," dedi farkında olmadan. Oysa az önce yaşananlardan sonra geçmişi açmaması gerekirdi. Ama o zamanlar yaşananlar hâlâ hafızasında taptazeydi.

"Ne yapıyorum ki?"

"Bundan bir hafta önce senin dünyanın en kötü, en sahtekâr kadını olduğuna yemin edebilecekken şimdi bu masum hâllerinle ne düşünmem gerektiğini şaşırttırıyorsun bana."

"Geçmişte bir hata yaptım Yiğit! Herkes hata yapar ve ben geçmişte yaptıklarımdan hiçbir zaman gurur duymadım."

"Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum Feyza," diyerek dirseklerinin üzerinde doğruldu Yiğit ve bakışlarını karısının gözlerinin içine çevirdi. "Ve sana güvenmiyorum, güvenemiyorum! Zamanında güvendim ve sen benim bu güvenimi boşa çıkardın. Bundan sonra sana tekrar güvenebilir miyim, inan bilmiyorum. Hem zaten bunun bir önemi de yok. Sonuçta ben senden gerçek bir evlilik istemiyorum. Sadece bir bebek istiyorum!"

Bir insanın hayalleri ancak bu şekilde başarıyla yerle bir edilebilirdi. Yiğit'in ona karşı boş olmadığını düşündüğü için aptalın tekiydi. Onun aklının sadece babaannesinin mirasında olduğunu duyduğuna şaşırmamalıydı hiç.

Yutkunarak, "Bunun farkındayım. Zaten çalışmalara da başladık bizzat tanık olduğun üzere, hatta az önce yaşananların baş kahramanı da sendin," dedi ve Yiğit'in kollarının arasından kurtularak yatağın boş tarafına geçti. Çıplak bedenini örtünün altına gizlemeye çalışır-

ken bir yandan da ağlamamak için var gücüyle dişlerini sıkıyordu.

Yiğit ise Feyza'ya bakmamaya çalışarak kendini yatağa sırt üstü bıraktı. Az önce söyledikleri gerçeklerden ibaeretti, bu yüzden kendini kötü hissetmesine hiç gerek yoktu. "İyi geceler," derken yine de tam anlamıyla öyle hissediyordu.

"Sana da."

Sabah gözlerini açtığında ilk başta nerede olduğunu kavramakta güçlük çekti. Sonra yanında mışıl mışıl uyuyan adamı fark ettiğinde gece olanlar bir bir aklına üşüşmeye başladı. Ve yine kendini berbat hissetti. Yiğit'le birlikte olmak çok harika bir duyguydu. İnsan kendisini bir anda nasıl olduğunu bile hiç anlamadan bulutların üzerinde bulabiliyordu mesela. Ama bir gerçek daha vardı. O da genç adamın onu her seferinde o bulutların üzerinden acımasızca itmeyi başarabilmesiydi. Gece her şey çok güzel giderken bir sözüyle Feyza'yı yine mutsuz etmeyi başarmıştı.

Ağlamamaya çalışarak yattığı yerden doğruldu. Yiğit'in uyanmaması için oldukça yavaş hareket etmeye çalışıyordu. Ayağa kalkmak istediğinde çarşafın altında çıplak olduğunu hatırladı. Hemen etrafına bakınarak üzerine geçirmek için uygun bir şeyler aradı. Geceki elbisesinin yanında yerde duran gömleği gördüğünde hiç düşünmeden onu eline aldı ve yavaşça burnuna götürerek sevdiği adamın kokusunu içine çekti. Onu üzerine geçirdiğindeyse yüzüne eşsiz bir gülümseme gelip yerleşivermişti. Feyza artık Yiğit kokuyordu! Şimdi bu gömleğin yerine Yiğit'in koynuna sokulmak vardı. Onun gözlerine, yanaklarına, dudaklarına ve vücudunun her bir zerresine öpücükler kondurmak ne de güzel olurdu. Ama onunlayken tüm bu içinden geçenleri yapamıyordu işte Feyza. Kocasına aynı zamanda hem çok yakın hem de çok uzaktı.

Yatak odasından çıktıktan sonra yabancısı olduğu koridoru adımlamaya başladı. Salonun girişinde durarak gördüklerinin her bir ayrıntısını aklına kazımaya çalıştı. Yiğit'in zevkli bir adam olduğunu zaten biliyordu. Yatak odası gibi salonda da siyah, gri ve beyaz renklere ağırlık verilmişti. Ve büyük pencereler sayesinde gün ışığı içeriyi tümüyle dolduruyordu.

Yavaş adımlarla bu sefer evin mutfağına doğru yöneldi. Ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Mutfağın her bir yanını en yeni teknolojik aletler süslüyordu. Yiğit evin mutfak bölümünde fazla vakit geçirecek bir adam olmasa da evin dekorasyonunda hiçbir şeyden kaçınmamıştı.

"Beğendin mi?"

Sesin geldiği yöne doğru döndüğünde kocasını kapı pervazına yaslanmış bir şekilde onu baştan aşağı süzerken buldu.

"Muhteşem! Söylesene bu mutfakta ne kadar vakit geçiriyorsun?"

"Hiç! Temizliğe gelen bir kadın var, yemekleri de o yapar. Yani yapardı. Artık karım olarak bu görev sana ait," diyerek gülümsedi Yiğit.

"Evin çok güzel gerçekten. Hem büyük, çok ferah. Ayrıca çok güzel döşenmiş. Senin zevkin mi hepsi?"

"Çok hoş bir bayandan yardım aldım ama çoğu benim zevkim."

Aldığı bu cevap yüzündeki gülümsemeyi soldurmaya yeter de artardı ama Feyza kayıtsız görünmeye çalışarak, "Öyle mi? Ne güzel," dedi. Yiğit'e onu yaralama şansını bir daha vermeyecekti. Oysa genç adamın bahsettiği kişi babaannesiydi.

"Gelsene sen buraya."

Yiğit'in bu isteğini yerine getirerek ona doğru yavaş adımlarla yürüdü ve tam önünde durdu. Ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği kesinlikle genç adamın onu kendisine doğru çekip ateşli bir şekilde öpmesi değildi.

"Günaydın."

"Günaydın," derken hülyalı bakışlarla bakıyordu Yiğit'e.

"Sabahları çok baştan çıkarıcı olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"O zaman bunu bilsen iyi olur. Ve sanırım kahvaltı için acele etmemize de gerek yok." Yiğit'in çapkın bakışları beyaz gömleğin örtmeyi pek beceremediği güzelliklerin üzerinde zevkle dolandı.

"Yok mu? Neden? Ben acıkmıştım aslında..."

Feyza'nın bu saflığına inanmakta güçlük çekiyordu aslında. Ama bu hâliyle Yiğit'i çok daha fazla cezbettiğinin farkında değildi. "Ben de açım. Bu nedenle bizim tekrar yatağa dönmemiz gerekiyor," diyerek Feyza'nın üzerindeki gömleğin en üst düğmesini açtı. Dudaklarını açığa çıkan yumuşak tene değdirdi. Yiğit'in neyi kastettiğini anladığında mantığının sesi onu gece kendisini üzdüğü için geri çevirmesini söylerken o yine de âşık kalbinin sesini dinlemeyi seçti. Kocasının onu kucağına alıp yatak odasına taşımasına ses çıkarmadı. En azından bir süre daha hayatın güzel taraflarını görmeye çalışabilirdi. Yiğit'i tüm kalbiyle severken, ondan uzak durmayı asla başaramazdı.

Sekiz

Yoğun bakım odasının önünde beklerken içinden bildiği tüm duaları okuyordu o sırada Sedef. İçeride yatan kişi kendisi için çok değerliydi. Annesinden başka hiç kimsesi yoktu Sedef'in bu hayatta. Sonunda onu ameliyat ettirebildiği için mutluydu bu yüzden. Ama bununla birlikte çilesi bir son bulmuş da değildi. Annesi gözlerini açana kadar da son bulmayacaktı. Önlerinde kritik bir kırk sekiz saat vardı ve yaşlı kadının bu süre içerisinde gözlerini açması gerekiyordu.

İşte bu yüzden dilinden duaları eksik olmuyordu. Annesinin tekrar sağlığına kavuşmasından başka bir dileği yoktu. Sırf bunun için kabul etmişti zaten o saçma teklifi. Aklına geldikçe çıldırdığını düşünüyordu Sedef. Yoksa hangi aklı başında insan böyle bir teklife 'Evet' diyebilirdi? Ama mecbur kalmıştı işte. Annesinin hayatına karşılık dünyaya bir bebek getirmesi gerekiyordu. Ve artık bunun geri dönüşü de yoktu. Mert Yücesoy kendi payına düşen görevi layıkıyla yerine getirmişti. Şimdi sıra Sedef'teydi. Annesinin ameliyatından önce bu işin olmayacağını açıkça söylemişti genç adama. Şimdi annesi de ameliyat olduğuna göre Sedef de kendi payına düşeni bir an önce yerine getirmek zorundaydı.

Ve bundan sonra olacakları düşünmek onu çok korkutuyordu. Mert gibi bir adamla evli olma düşüncesinden hoşlanmıyordu. Sadece evlilikle de kalmayacaktı tabii. Bu evliliğin asıl amacı olan bebek de vardı işin içerisinde. Mert'in çocuğuna hamile kalmak zorundaydı. Ancak bu şekilde genç adama borcunu ödemiş sayılacaktı ve işte bu düşünce çok sinir bozucuydu.

"Çok derinlere dalmışsın bakıyorum?"

Yan tarafından gelen sesi duymasıyla oturduğu yerde korkuyla sıçradı Sedef. Mert'in ne ara yanına kadar geldiğini bilmiyordu. Öfkeli bakışlarını onun üzerine çevirdiğindeyse genç adamı baştan aşağı süzmeden edemedi. Şirkete gittiği o günde onu takım elbisenin içerisinde görmüştü elbette, ama bu sefer daha farklıydı sanki genç adam. Bir davete katılmış gibi görünüyordu Mert.

"Beni korkuttun!" dedi aksice.

"Affedersin, niyetim seni korkutmak değildi."

Bu özür sonrası ona söyleyecebileceği başka ters bir söz bırakmamıştı Mert. Sedef tekrar önüne dönerek, "Neden geldin?" diye sordu.

"Seni merak ettim. Annen nasıl?"

Duyduklarından sonra şaşkınlıkla bakışlarını tekrar Mert'in yüzüne çevirdi. Mert onu merak mı etmişti?

"Ameliyat iyi geçti ama annem gözlerini açmadan kesin bir şey söylemek istemiyorlar."

"Atlatacak, aksini düşünüp üzülme bu kadar," diyerek gülümsedi Sedef'e. "Bu arada nereden geliyorum tahmin et bakalım."

"Nasıl tahmin edebilirim ki? Seni hiç tanımıyorum, nerelere gider gelirsin bilmiyorum." Fırsatını bulduğu ilk anda Mert'e laf sokmayı yine başarmıştı. Ama söylediklerinde hiçbir yanlış yoktu. Aynen söylediği gibi Mert'i hâlâ tanımıyordu.

"Tanırsın," dedi Mert gülümseyerek. "Aynı evin içerisinde birbirimizi yakından tanımamız için çok fazla fırsatımız olacak ne de olsa."

"Aslında aynı evin içerisinde olmamıza bile gerek yok."

Mert oturduğu yerde anında dikleşerek baktı Sedef'e. "Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl olsa gerçek bir evlilik yaşamayacağız, bebeğin de hangi yolla olacağını kararlaştırmıştık," dedi bakış-

larını kaçırarak. Bu konuyu konuşmak çok rahatsızlık vericiydi doğrusu. "E bu durumda neden aynı evde yaşamanız gereksin ki?"

Bu kız hiç kolay lokma değildi. Sürekli Mert'i zorlayacak bir şeyler buluyordu. "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz Sedef," dedi Mert. Her bir kelimesini ayrı ayrı vurgulayarak.

"Neden olmasın?"

"Babaannem dahil, ailemdeki herkes gerçekten evli olduğumuzu düşünecek. Bu durumda ayrı evlerde kalamayız!"

Mert'in haklı olduğunun farkında olarak sustu Sedef. Nasıl olsa yolunu cizmişti Mert. Sedef, Mert'e bir bebek verdiği takdirde, ömrünün sonuna kadar onu hayatından çıkaramayacaktı.

"Peki ne zaman evleniyoruz?" diye sordu bu sefer pes etmişcesine.

"İki gün sonraya gün aldım."

"Ne!" diye haykırdı. Etraftakilerin bakışlarının üzerine çevrildiğini gördüğünde, ses tonunu alçaltarak, "Bu kadar çabuk mu?" diye sordu.

"Neresi çabuk? Bugün kuzenim Yiğit'in nikâhı vardı, ben de oradan geliyorum. Onlar her konuda bizden öndeler Sedef'cim. Açığı kapatmamız gerekiyor. Özellikle de sen tüp bebek konusunda çok ısrar ettiğin için daha da hızlı hareket etmeliyiz."

"Annemin durumu düzelmeden evlenmek zorunda mıyız yani?"

"Evet. Hem annenin ameliyatı başarılı geçmedi mi? Nikâha kadar önünde kocaman bir günün var. Annen de o güne kadar mutlaka gözlerini açacaktır."

Bu adam itirazlarını çok başarılı bir şekilde savuşturmayı biliyordu. "Öyle olsun bakalım. Ne de olsa patron sensin."

"Bu işte patron yok güzelim. İkimizin de sonuçlarını kabullendiğimiz ortak bir iş anlaşması bu sadece."

Ertesi günün sabahı Feride Hanım gözlerini açmıştı. Annesinin tekrar hayata döndüğünü gören Sedef'ten daha mutlusu yoktu o an. Yoğun bakım ünitesinden normal odaya alınan annesinin yanı başında otururken, ona nikâh işini nasıl söyleyeceğini düşünüyordu kara kara. Hem zaten Feride Hanım hâlâ çok bitkindi ve iki kelimeyi doğru dürüst bir araya getirmekte zorluk çekiyordu.

Annesinin elini tutarken, bakışlarını bir an olsun onun yorgun yüzünden ayıramadı. "İyi misin annem? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu ilgiyle.

"Yok kızım. İyiyim ben."

Kızını ne kadar endişelendirdiğinin farkındaydı yaşlı kadın. Onu bu kadar üzmeyi hiç istememişti. Başa hastalık geldi mi, git denmiyordu. Sadece kendisi çekmemişti bu zorlu süreçte. Kızı Sedef'e de çektirmişti. Keşke elinden başka bir şey gelebilseydi de en azından kızı bu kadar zor günler geçirmeseydi.

"Artık bitti anne. Sen iyileşiyorsun, önümüzde upuzuuuun bir ömür var. Bundan sonra acı çekmek yok." Gözleri yaşlarla parlarken gülümsedi genç kız.

"Parayı... Nerden buldun kızım?"

Bu soruyu annesinden duymayı elbette bekliyordu. Ama ona verebileceği bir cevabı öncesinde kafasında kararlaştırmamıştı. Sesinin inandırıcı çıktığını umarak, "Bir arkadaşımdan borç aldım anne. Bunu düşünme şimdi sen. Öncelikle iyileşmene bak, sonrasında bu konuları seninle uzun uzun konuşuruz," dedi.

Mert'ten bahsetmek zorundaydı annesine. Yarın evleniyordu ve annesi Mert'ten bile habersizdi. Ve ona tüm bunları nasıl söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bir şekilde söylemek zorundaydı. Sonuçta işin ucunda bir bebek sahibi olmak vardı. Mert bundan sonra hayatlarının tam merkezine yerleşecekti.

Feride Hanım bir süre sonra ilaçların etkisiyle derin bir uykuya daldı. Sedef ise onun baş ucunda oturmaya devam etti. Bugün ilk kez annesinin bu evliliğe ne tepki vereceğini düşünüyordu. Feride Hanım gerçekleri bilseydi kızının kendisi için böyle bir fedakarlıkta bulunmasına asla izin vermezdi. Sedef de bunun bilincinde olarak kendini çok kötü hissediyordu. Annesinin hastaneden çıkması birkaç günü bulurdu. Ama nikâhları yarın kıyılacaktı. Bu demekti ki, annesi hastaneden çıkmadan önce evli bir kadın olacaktı Sedef. Peki nikâhtan hemen sonra annesinin karşısına geçip, 'Ben evlendim!' diye nasıl diyecekti? Annesi akıllı bir kadındı. Aceleye getirilen bir nikâhın arkasında mutlaka bir sebep arayacaktı. İşte o zaman onun önüne sunabileceği mantıklı bir sebebi yoktu genç kızın.

Cebinde titreşen telefonunu çıkardığında Mert'ten bir mesaj geldiğini gördü. Şu anda ondan gelen kısa bir mesaja karşı bile tepkiliydi. Hayatının bundan sonra nasıl olacağını bilememek ise sinirlerini bozuyordu. Eğer Mert'in çocuğunu doğuracaksa, en azından ondan rahatsız olmamayı başarmak zorundaydı.

"Aşağıdayım, dışarı gel. Bir-iki saatliğine işimiz var seninle," yazmıştı genç adam.

"Emriniz olur paşam," diye mırıldandı öfkeyle. Mert'e kızmaktan kendini alamıyordu bir türlü. Annesi onun verdiği para sayesinde kurtulmuş olabilirdi, ama bunun karşılığında kendisinden istenilen şeye karşı anlayış göstermesi beklenilemezdi. Mert çok bencilce davranmıştı. Sedef'i zayıf noktasından vurmuştu. Şimdi ona karşı bir sempati beslemesi imkânsızdı. Mert Yücesoy'dan hoşlanmıyordu!

Adımları hastane dışına doğru yönelmeden önce, hemşirelerden birinden annesiyle ilgili ters bir durum olursa kendisine haber vermesini rica etti. Henüz ameliyat gerçekleşleli yirmi dört saat olmamışken annesini

tek başına bırakıp gidiyor olmak içine sinmiyordu. Ama başka çaresi de yoktu. Zaten birkaç gündür işe gittiği de yoktu. Büyük ihtimalle oradan da kovulacaktı. Yani Sedef'in bundan sonraki tek dayanağı Mert'ti. Ona muhtaç olma düşüncesinden ölesiye nefret ediyordu. Yine de başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sonuçta Mert ile bir anlaşma yapmışlardı.

Dışarı çıktığında Mert'i son model arabasının içerisinde beklerken buldu. Hızlı adımlarla ona doğru yürüyerek arabanın kapısını açıp yandaki koltuğa geçip oturdu.

"Merhaba."

Sedef'in öfkeli olduğunu yüz metre öteden fark etmişti Mert. Ama bu durum onu endişelendirmiyordu. Bilakis öfkeli Sedef'i daha çok beğeniyordu. Her dediğine 'Evet' diyecek birçok kadın tanımıştı. Ama Sedef'i Mert'in gözünde çekici kılan en büyük özelliği bu asi tavırlarıydı. Oysa güzel yüzüne bakan genç kızın çok sessiz sakin biri olduğunu düşünebilirdi. Mert ise öyle olmadığını kesinlikle tecrübe etmişti.

"Merhaba. Beni niye çağırdın?"

"Yarın nikâhımız kıyılıyor biliyorsun," dedi gülümseyerek.

"Biliyorum." Genç kızın sesi sıkıntılı çıkmıştı. Bu Mert'in dikkatinden kaçabilecek bir ayrıntı değildi.

"Evlenmeden önce bundan sonra benimle birlikte yaşayacağın evi görmek istersin diye düşündüm."

"İyi düşünmüşsün, zaten benim de şu sıralar tek derdim buydu," dedi Sedef alayla gülümseyerek.

Sedef'in onunla dalga geçtiğini bilerek hafifçe yana doğru döndü. Genç kızın yorgun yüzünün her bir karesini bakışlarıyla dolaştı. Ve sonunda, "Neyin var Sedef? Neden bana karşı bu kadar tepkilisin?" diye sordu.

Bu soruyu duyan Sedef'i durdurabilene aşk olsundu. Genç kız kendisini rahatsız eden şeyleri açık yüreklilikle Mert'le paylaşmaya başladı.

"Çünkü senin yüzünden kendimi çok çaresiz hissediyorum. Yarın evleniyorum ama bunu anneme bile söyleyemiyorum. Ama söylemem gerektiğini de biliyorum. Çünkü en geç yarın öbür gün karnım burnumdayken onun karşısına çıkmak zorunda kalacağım. İşte tüm bunların sorumlusu olarak seni göüyorum. Sen benim zayıf bir anımdan yararlanan çok kötü bir adamsın. Bu kadar sebep yeterli mi senin için?"

"Annenle ben konuşabilirim," dedi Sedef'in son cümlelerini yok sayarak. Çünkü nedense onun gözünde kötü bir adam olarak görünmekten hiç hoşlanmamıştı. Ve bu yüzden bu konuyu daha fazla deşmek istemiyordu.

"Ona ne demeyi planlıyorsun? 'Kızınla bir anlaşma yaptık. Ben ona para verdim, o da bana karşılığında bir bebek verecek,' mi?"

"Hayır. Seninle birbirimize delice âşık olduğumuzu, bu zor günlerinde sana her konuda destek ve hep yanında olmak istediğimi söyleyeceğim. Bu yüzden yıldırım nikâhı kıydığımızı da. Tabii annen tümüyle iyileştikten sonra bir düğün de yapabiliriz. Daha inandırıcı olur en azından."

Sedef'in ağzı duyduklarından sonra şaşkınlıkla aralandı. Bu adama inanamıyordu. Sahip olmak istediği şeye kavuşana kadar ne gerekiyorsa yapmaya kararlı gibi görünüyordu. Buna evliliklerini insanların gözünde inandırıcı kılmak adına sahte bir düğün yapmak da dahildi üstelik.

"O kadarına gerek yok. Ayrıca annem birbirimize âşık olduğumuz yalanına asla inanmayacaktır. Çünkü benim annemden gizli saklı hiçbir şeyim olmadı bu zamana kadar. Birini sevdiğim de bunu gidip ilk ona anlatacağımı çok iyi bilir."

"Onu hastalığı sırasında bir de bu konuyla rahatsız etmek istememiş olabilirsin."

Mert'in sözlerini kafasında ölçüp biçmesine rağmen

sürekli vardığı sonuç, bu sözlerin annesini ikna etmeye yetmeyeceğiydi. Ama başka da çareleri yoktu. Annesine, 'Seni kurtarmak için, onunla evlendim,' diyecek hâli yoktu.

"Her ne kadar bu sözlerin inandırıcılıktan uzak olduğunu savunsam da, sanırım başka çaremiz yok," dedi en sonunda iç geçirerek.

"Annenin bize inanması için elimden gelen her şeyi yapacağıma emin olabilirsin."

Mert'in keyifle gülümseyen yüzüne bakarken, rahatlamaktan çok uzaktı Sedef. Bu adamı çözemiyordu bir türlü. Tüm bu yaptıklarının bir bebek için olduğunu düşünmek ona karşı içinin öfkeyle dolmasına sebep oluyordu. Ama diğer yandan onun bu kadar nazik olmasına şaşırıyordu. 'Hepsi bir bebek için,' diye geçirdi içinden. Mert'in bu nezaketinin sebebi Sedef'ten istediği o bebekti. O bebeğin annesi olacak kadına iyi davranıyordu sadece.

Mert'in açtığı kapıdan içeri girerken burada ne işi olduğu sorusu kafasını kurcalamaya devam ediyordu. Bundan sonra kalacağı evi görmesi çok mu gerekliydi sanki? Bu ev kendisi için hiçbir anlam ifade etmiyordu ki. Tam tersine Sedef'e bir tutsak olduğunu hatırlatıyordu. Mert'in elinde oyuncak olacağını daha çok anımsatıyordu.

Genç adamı takip ederken bakışlarını inatla etrafta dolaştırmadı. Çünkü bu eve ait hiçbir şeyi görmek istemiyordu. Bu evin herhangi bir köşesini benimsemeyi de aynı şekilde istemiyordu. Sadece kısa bir süreliğine misafir olacaktı burada. Bebeği doğduktan sonra bu evden çıkıp gidecekti. İşte o an bir başka gerçekle daha yüz yüze geldi. Bu evden çıkıp gitmesi kolay olabilirdi, ama peki ya çocuğunu da aynı şekilde kolayca arkasında bırakabilecek miydi? Mert ile gelecekleri üzerine hiç konuşmamışlardı. Sedef'in tek bildiği bebek sahibi

olmadan önce evlenmeleri gerektiğiydi. O çok istenilen bebeğe sahip olduktan sonra bu evliliğin de bir sonu gelecekti hiç kuşkusuz. Peki ya bebeğe ne olacaktı? Kimde kalacaktı? Onu isteyen kişi Mert olduğuna göre Sedef'e teslim etmezdi herhâlde çocuğunu.

"Burası salon."

Mert'in sesiyle düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Genç adamın dikkatle onu incelediğini fark etti. Bakışlarını ondan kaçırarak aydınlık salonda gezdirdi. Bir bekâr evinden beklenmeyecek derecede derli topluydu.

"Beğendin mi?" diye sordu Mert merakla. Bu kızın yanında kendini çok tuhaf hissediyordu. Nedense onun kendi yanındayken her şeyden memnun olmasını istiyordu. Bu çok garipti.

"Güzel," dedi kısaca Sedef. Daha fazla bir söz söylemesine gerek yoktu. Beğense de beğenmese de bu eve gelin gelecekti. Bu düşünceyle dudağının kenarında alaylı bir gülümseme belirdi. Gelin olacaktı Sedef. Hem de hiç beklemediği bir zamanda. Annesi daha henüz yeni yeni iyileşmeye başlamışken, hayatında sadece birkaç kez gördüğü bir adamla evlenecekti. Hayatı gerçekten trajikomik bir hâl almaya başlamıştı.

"Beğenmediğin bir şeyler varsa söyle, değiştiririz."

"Gerek yok. Benim için hiçbir zahmete girme sen. Böyle gayet hoş bir evin var zaten."

"Ne zahmetinden bahsediyorsun sen Sedef? Yarından sonra benim karım olacaksın! Bu yüzden senin için yapacağım hiçbir şey zahmet değil benim için. Sana birkaç gün önce söylediklerimi hatırlıyor musun? Evlendikten sonra tüm sorumluluğunu üstleneceğimi söylemiştim. Bu sözlerim hâlâ geçerli," dedi kararlı ses tonuyla genç adam. Sedef'in kendisine bu kadar soğuk davranmasına bozuluyordu. Aslında buna hiç hakkı olmadığının farkındaydı. Ama işte bu şekilde hissetmekten kendini bir türlü alıkoyamıyordu.

Diğer yandan Sedef ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Mert'in bu yakın tavırları kafasını fazlasıyla karıştırıyordu. Sırf tüp bebek tedavisi sonucunda sahip olacakları bir bebeğin hatırına mı bu kadar iyi davranıyordu ona? Yoksa Mert aslında özünde de çok iyi bir adam mıydı? İlk kez karşı karşıya geldiği o adam kesinlikle iyi biri olamazdı. Ama şimdi karşısında duran kişi o adamdan çok daha farklı birine benziyordu.

"Neyse, hadi gel sana diğer odaları da göstereyim," diyerek Sedef'in yanından geçip adımlarını yatak odalarının bulunduğu tarafa yöneltti.

"Zaten topu topu iki odası daha var bu evin. Birisi benim yatak odam, diğeri de misafir odası. Gerçi ben orayı bir süredir çalışma odası niyetine kullanıyorum."

Mert'in arkasından yürüyerek, onun kendisine odaları tek tek göstermesine izin verdi. Mert'in çalışma odası olarak kullandığı oda genç adamın yatak odasına oranla çok daha küçüktü. Yatak odası ise büyüklüğünün yanında, aynı zamanda gösterişli de duruyordu. Odaya girdiğinde ilk dikkatini çeken şey ise siyahlar içerisindeki yatak odası takımı olmuştu zaten. Cıvıl cıvıl renkler dururken, bir insan neden yatak odasını matemin rengi olan karalara büründürürdü ki?

"Beğenmedin galiba?"

"Beğenmemek ne haddime. Sadece koyu renkleri pek sevmem."

"O zaman bu odayı değiştirme görevi senin. Her şeyi senin zevkine bırakıyorum," diyen adama şaşkınca bakakaldı.

"Anlamadım?"

"Bundan sonra bu oda senin olduğuna göre istediğin gibi döşemek hakkın."

"Bu oda neden benim olsun ki? Senin odan burası! Ben sadece geçici bir misafirim burada. Şu küçük çalışma odandaki yatak yeter bana."

"Bak bir konuyu açıklığa kavuşturalım seninle Sedef," dedi Mert kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Evliliğimiz süresince benim isteklerime uyacaksın. Bu odada kalacaksın diyorsam, burada kalacaksın! Korkma, sana istemediğin bir şey yapacak kadar adi bir herif değilim."

"Ben sadece benim yüzümden rahatsız olma diye..."

"Olmam!" dedi Mert kararlılıkla. "Senin yüzünden rahatsız olmam ben hiçbir zaman. Sonuçta sen ileride benim çocuğumun annesi olacaksın!"

Başka bir kadın olsa Mert'in bu sözleri karşısında yağ gibi erirdi hiç kuşkusuz. Ama Sedef başka kadınlara benzemezdi. Mert'in tüm bu sözlerini amaca giden yolda söylenmesi gerekenler olarak gördüğüne emindi.

"Konuyu açtığın iyi oldu. Benim hâlâ merak ettiklerim var."

"O zaman sana bir kahve ikram etmeme izin ver. Kahvelerimizi içerken akıına takılanları konuşuruz."

Mert'in evinin salonunda onun geniş ve rahat koltuğunda kahvesini yudumlarken az sonra söyleyeceklerini kafasında toparlamaya çalışıyordu Sedef. Oturduğu yerde kendisini hiç rahat hissetmiyordu. Buraya ait değildi ki o. Ne işi vardı bu evde? Daha doğrusu ne işi vardı Mert gibi bir adamın yanında?

"Evet, anlat bakalım, merak ettiklerin neler?" diyerek konuya girdi Mert.

Sedef bu sözler üzerine öncelikle derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Bu evliliğin bebek sahibi olmak için gerekli olduğunu biliyoruz. Ama benim merak ettiğim sonrasında ne olacağı?"

"Ne olabilir ki?"

"Yani doğumdan sonra boşanmayacak mıyız?"

Mert bebek sahibi olduktan sonraki süreci hiç düşünmemişti. Tabii daha önce boşanma ihtimali kafasından çokça kez geçmişti ama şimdi bu ihtimalin düşüncesi

bile hiç hoşuna gitmiyordu. Sebebini ise kendisi de bilmiyordu. "Sen istersen boşanırız elbette."

"Ben istersem mi?" diye sordu şaşkınca genç kız. "Sen istemiyor musun yani?"

"Benim isteklerimin bir önemi yok. Bir bebek sahibi olduktan sonra her şey senin isteklerin doğrultusunda gelişecek. Boşanmak istersen boşanırız, eğer istemezsen de bu şekilde yaşamaya devam ederiz."

"Bu şekilde yaşamak bize bir yarar sağlamaz ki," dedi Sedef. "Sonuçta senin de kendine göre bir hayatın var. Yani ileride gerçekten sevip, evlenmek isteyeceğin biri çıkacaktır karşına. Bu evlilik zaten her zaman sadece kağıt üzerinde geçerli olacak."

Mert kaşlarını çatarak, "Aynı zamanda senin de hayatına birisi girebilir ve sen de onunla evlenip mutlu olmayı isteyebilirsin," dedi. Nedense bu düşünce rahatsızlık vericiydi.

"Elbette. Hayatın kuralı bu. Bir yuva kurup, mutlu olmak..."

"O yuvayı benimle kurmak istemez misin peki?" diyerek kızın sözünü kesti Mert. Ağzından çıkanlara kendisi de inanamıyordu. Ama onun bu şaşkınlığı Sedef'in şaşkınlığının yanında hiç kalırdı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet, farkındayım. Biz bu evliliği bir bebek için yapmıyor muyuz Sedef? Peki neden bunu gerçek bir evliliğe dönüştürmüyoruz? Bunun için ne engel var?"

Yok, bu adam gerçekten çıldırmıştı. Anlaşılan aile boyu akıllarını kaçırmışlardı. "Biz birbirimizi sevmiyoruz! Bundan büyük bir engel düşünemiyorum ben."

"Her evlilik aşk yüzünden yapılmıyor," dedi gülümseyerek.

"Ben günün birinde gerçek bir evlilik yapacaksam eğer, bu kesinlikle aşk yüzünden olacak ama!" Genç kızın gözlerindeki kararlılık Mert'in geri adım atmasına sebep oldu.

"Anladım. O zaman boşanırız biz de," dedi pes edercesine.

"Peki ya sonrası?" diye sordu Sedef inatla. "Yani bebek... Sende mi kalacak? Onu bir daha göremeyecek miyim ben?" Daha doğmamış bir bebeğin hasretini çekiyordu sanki. Henüz kucağına almadığı bebeğini bırakıp gitmek istemiyordu.

Mert ise bu soruya şaşırmıştı. "Seni çocuğundan ayıracağımı mı düşünüyorsun?"

"Bu bebek benden istediğin tek şey olunca, ister istemez öyle düşünüyorum. Ondan ayrılmak istemezsin herhâlde."

"Evet istemem," dediğinde Sedef üzgün bakışlarını Mert'e çevirmişti. "Ama aynı şeyi senin için de istemem."

"Yani?"

"Ufacık bir bebeği annesinden ayıracak kadar kalpsiz değilim ben. Elbette seninle birlikte kalacak, ama benim onu istediğim zaman görmeme itiraz etmeyeceksin."

Bir hafta öncesine kadar sahip olmak istemediği bebeğin, ileride kendisiyle kalacağını duyduğu için sevindiğine inanamıyordu Sedef. Annelik iç güdüleri çok erken kendisini belli etmeye başlamıştı.

"Etmem. Hiçbir çocuğun babasına hasret kalmasına dayanamam," dedi burukça. Aklına kendi babasızlığı gelmişti.

"Babanı ne zaman kaybettin?" Sedef'in hüznünü gözlerinde görmüştü Mert. Söylediklerinin arkasında, kendi geçmişinin saklı olduğunu hemen anlamıştı bu yüzden.

"Ben babamı hiç tanımadım. Yani daha çok küçükmüşüm o öldüğünde. Bir-iki yaşlarında falan. Zihnimde ona ait hiçbir hatıra yok."

"Seni annen tek başına mı büyütmüş?"

"Evet," derken yüzünde şefkatli bir ifade beliriver-

mişti. "Annem bana hem anne hem de baba oldu. Beni kimseye ezdirmedi. Hep yanımda oldu."

"Biliyor musun, aslında biz birbirimize çok benziyoruz."

"Öyle mi?" diyerek Mert'in yüzüne daha bir dikkatle bakmaya başladı Sedef. Üzgün görünüyordu.

"Ben de annemi hiç tanımadım. Beni doğururken ölmüş." Annesini daha önce hiçbir kadınla konuşmamıştı. Hayatına girip çıkan sevgililerinin bile haberi olmamıştı Mert'in geçmişinden. Ama şimdi sadece bir-iki haftadır tanıdığı kadına içini döküyordu. Onunla en büyük eksikliğini paylaşıyordu. Bunu yapan kişi kesinlikle Mert olamazdı! O zayıf noktalarını insanlara göstermekten nefret ederdi. Bu zamana kadar herkese karşı hep güçlü adam rolünü başarıyla oynamıştı. Peki ama şimdi değişen neydi? Sedef ona anlayan bakışlarla bakarken, diline hâkim olması çok güçtü. "Babaannem büyüttü beni. Babam da hep yanımda oldu elbette ama, iş güç derken, pek fazla zaman geçiremezdik birlikte. Bu yüzden babaannemin yeri bende hep özel oldu."

Gözünün önünde canlanan annesiz bir çocuğun görüntüsü yüreğini sızlattı. Mert'in etrafına hissettirdiği gibi vurdumduymaz bir adam olmadığını yeni yeni fark ediyordu. Genç adam sadece güvenli bir zırhın arkasına saklanıyordu. "Üzüldüm. Babasız büyümenin nasıl zorlukları varsa annesiz büyümeninde öyledir muhakkak."

"Yine de hiçbir şey anne sevgisi kadar değerli olamaz" Sedef. Sen şanslısın, annen hep yanında olmuş. Ben babamı geçen sene kaybettim, ama o hayattayken bile pek yakın olamadık onunla. Bir baba, annenin yerini asla tutamıyor."

Mert'in ne demek istediğini anlamıştı. "Haklısın. Anne şefkati bambaşka bir şey."

"İşte bu yüzden çocuğumu annesinden ayırmayı asla düşünmem, düşünemem ben."

Bu konuda Mert'e güvendiğini hissetti Sedef. Ona bir konuda güvenebileceğini daha önce hiç düşünemezdi oysa ki. Ama onun bu sözlerine inanıyordu.

"Sana inanıyorum," dedi. Ve bu sözleriyle Mert'in hüzne bulanan yüzünü tatlı bir gülümsemeyle aydınlatmayı başardı.

Mert'in gelmesini beklerlerken yanında oturan Burçin'in hâlâ şokta olduğunu görebiliyordu Sedef. Kıza daha önce evleneceğini bile söyleyememişken bu haberle birlikte arkadaşının evleneceği kişinin ismini de öğrenmesiyle daha büyük bir şaşkınlık yaşamıştı. Burçin kendisi için hep iyi bir arkadaş olmuştu bu zamana kadar ve onunla her konuda dertleşebiliyordu. Ama nedense Mert'le olanları ona anlatamamıştı işte. Zaten bebek için evlendiklerini kimseye söylememesini Mert istemişti ondan.

"Ben hâlâ inanamıyorum Sedef," dedi genç kız şaşkınca kafasını iki yana sallarken. "Sen ve Mert Bey. Hem de bu kadar çabuk, birbirinizi yeni tanımışken? Doğruyu söyle bana, para karşılığı kendisiyle evlenmeni istedi senden öyle değil mi?"

Sedef'in parayı Mert'ten aldığını biliyordu Burçin, bu yüzden bu fikir aklına yatıyordu. Gerçi genç ve yakışıklı bir adamın neden para karşılığı evlenmeye ihtiyaç duyacağına bir anlam veremiyordu. Mert Yücesoy gibi bir adam bir parmak şıklatmasıyla istediği her kadını ayağına getirebilirdi.

"Tam öyle sayılmaz aslında," diyerek durumu olduğundan daha iyi göstermeye çalıştı Sedef.

"Nasıl öyle sayılmaz? Onunla ilk kez karşılaştığında da bu yüzden öfkelendin sen öyle değil mi?"

"Hayır dedim ya Burçin. Bak o gün Mert bana daha ilk konuşmamızda benden etkilendiğini söylemişti. Bana parayı vereceğini, ama bunun karşılığında beni yakından tanımayı istediğini falan dile getirdi. Bu da beni

hâliyle çok öfkelendirdi. Ama sonraları gönlümü almak için her şeyi yaptı. Benim de içim zamanla ona ısındı."

"Allah aşkına sus Sedef. Bu yalanlara beni inandırabileceğini mi düşünüyorsun sen?" dedi Burçin sertçe. "Hiç kimse daha iki haftadır tanıdığı bir adamla yıldırım nikâhıyla evlenmez! Şimdi bana gerçekleri anlat!"

"İnanmış gibi yapsan olmuyor muydu?" diye sordu Sedef hüzünle. "Sana her şeyi anlatamam, ama şunu bil, ne yapıyorsam annem için yapıyorum."

"Patronumun ne derdi olduğunu inan bilmiyorum. Ama seninle evlenmek istemesi aklından seni kullanıp, bir kenara fırlatıp atmayı geçirmediğini gösteriyor bence. Belki de senden gerçekten etkileniyordur. Yine de bu, para karşılığı seni kendisiyle evlenmeye zorlamasını hiçbir şekilde haklı göstermez!"

"Ama evlenmeye mecburum işte."

"Ondan hoşlanmıyorsun öyle değil mi?"

"Ben... Ben onun hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum sadece."

Burçin anlayışla elini arkadaşının elinin üzerine koydu. "Mert Bey yeri geldiğinde çok serttir, ama bunun yanında adalet duygusu da çok baskındır. Sana iyi bir eş olacağına eminim ben. Ama yine de evlenmek istemiyorsan, hâlâ geç kalmış sayılmazsın Sedef. Nikâhın kıyılmasına daha iki saat var. Hemen şimdi bitirebilirsin bu işi!"

"Annem için ondan aldığım parayı nasıl geri ödeyeceğim peki?"

"Zamanla ödersin canım, parayı hemen ödemen için gırtlağına çökecek değil ya bu adam?"

"Olmaz Burçin. Ben bir söz verdim ve sözümü tutacağım. Ayrıca bundan sonra annemin çok iyi bakılması şart. Bu sabah işten kovulduğumu öğrenmişken şimdi Mert'e 'Hayır' deme gibi bir lüksüm de yok. Belki zamanla onu sevmeyi öğrenirim. Onun gibi bir adam hem

beni hem de annemi çok rahat ettirecektir bundan eminim."

"Doğru, onunla evliyken hiç kimseye muhtaç olmazsın. Peki Feride Teyze ne diyor bu işe?" diye sorduğunda, Sedef'in yüz ifadesini görmesiyle gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "'Ona söylemedim' deme sakın bana!"

"Ama söylemedim, daha doğrusu söyleyemedim."

"Ya nasıl olur bu? O senin annen Sedef! Bu haberi ilk önce onunla paylaşman gerekirdi."

"Ona ne diyecektim Burçin? Onun için bu evliliği yaptığımı öğrendiği an üzüntüden kahrolur. Bunu ona yapamam."

"Ama eninde sonunda öğrenecek güzelim! Ne de olsa bugün evleniyorsun sen."

"Evet, öğrenecek ama evliliğimin sebebinin kendisi olduğunu asla bilmeyecek."

"Nasıl yani?"

Sedef, Mert'in dün kendisine söylediklerini zaman geçtikçe daha mantıklı bulmaya başlamıştı nedense. "Anneme Mert'i delice sevdiğimi ve bu zor süreçte hep onun desteğiyle ayakta kalabildiğimi söyleyeceğim. Aynı şekilde Mert de bu zor günlerimde hep yanımda olmak istediği için bir an önce evlenmemiz konusunda bana baskı yaptığını açıklayacak."

"Feride Teyze de size inanacak?" diye sordu Burçin buna inanmadığını belli eden bakışlar eşliğinde.

"İnanmasa bile aklına başka bir ihtimal gelmeyecektir."

"Peki ameliyat parasını Mert'ten aldığını ona açıklamayacak mısın?"

"Açıklayacağım, ama bir şekilde bu evliliğin bu yüzden yapılmadığına inanması gerekiyor. Sanırım burada biraz oyunculuk yeteneğimi sergilemek zorunda kalacağım."

"Sen sevmediğin birini seviyormuş gibi davranamazsın Sedef."

"Ama bu sefer bunu yapmak zorundayım Burçin. Ayrıca bu konuda seni de kullanacağım arkadaşım."

"Nasıl?" diye sordu şaşkınca genç kız.

"Annem muhakkak Mert'le nasıl tanıştığımızı soracak. Ben de burada senin ismini vereceğim. Senin sayende tanıştığımızı ve zamanla birbirimize bağlandığımızı söyleyeceğim."

"Tüm bunları hangi ara düşündün Sedef ya? Şu an vallahi çok şaşkınım. Senin aklın böyle oyunlara çalışır mıydı?" diyerek gülümsedi Burçin.

"Artık çalışmak zorunda Burçin. Annemin içini rahatlatmam gerekiyor çünkü."

"Ne diyim. Umarım her şey istediğin gibi olur güzel arkadaşım. Senin üzülmeni hiç istemem."

O sırada çalan kapı ziliyle birbirlerine baktılar. Gelenin Mert olduğunu çok iyi biliyorlardı.

"Damat Bey geldi. Hadi kalk da kapıyı aç gelin hanım," diyerek arkadaşına takıldı Burçin.

Sedef ise Burçin'e kızacak durumda değildi. Nedense birdenbire tüm bedenini büyük bir heyecan basmıştı. Gören de gerçekten evleniyor sanacaktı. Yavaş adımlarla kapıya doğru yürürken içinden kendine sakin olmasını öğütlüyordu. Kapı kulpuna giden eli titriyordu resmen. Derin bir nefes eşliğinde açtı kapıyı. Ve tüm yakışıklılığıyla Mert'i karşısında buldu.

Genç adam karşısında beyaz uzun elbisesinin içerisinde bir peri kızını andıran Sedef'e hayran bakışlarla bakakalmıştı. Onun güzel bir kadın olduğunu zaten biliyordu. Çok şükür ki kör bir adam değildi. Ama bu beyazlar içerisindeki hâliyle bir başka güzeldi. Uzun dalgalı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yüzünde ise sade ama güzelliğini gözler önüne daha çok seren pastel tonlarda hafif bir makyaj vardı.

"Hoş geldin. İçeri gelmek ister misin, yoksa hemen çıkalım mı?" diye soran Sedef'in sesiyle kendini toparladı.

"Hemen çıksak iyi olur, anca yetişiriz."

"Tamam, ben Burçin'e haber vereyim."

Sedef içeri doğru yönelirken Mert hissettiklerinin analizini yapmaya çoktan başlamıştı bile. Genç kızın kendisini şaşkına çevirmesine her seferinde hazırlıksız yakalanıyordu. Ona karşı neler hissettiğini anlamak istedikçe de bu konuda bir türlü başarılı olamıyordu. Bunun sadece basit bir beğeniden ibaret olduğunu düşünmek kolayına geldi. Sedef'i sadece güzel bir kadın olarak görüyordu. Daha fazlası yoktu ve olamazdı.

Nikâh memurunun sorusuna 'Evet' derken bu ana sadece memurun dışında iki kişinin şahitlik ediyor oluşuna belli etmemeye çalışsa da üzülmüştü Sedef. Oysa kendi annesi yanlarında olamasa da en azından Mert'in ailesinden birkaç kişi olur diye düşünmüştü. Ama kimse yoktu. Mert hiç kimseye evleneceğinin haberini vermemişti.

Mert'in de 'Evet'inden sonra deftere atılan imzalarla artık resmen karı kocaydılar. Nikâh memurunun uzattığı defteri aldıktan sonra kocasından tarafa döndü. Genç adamın yüzünü iki avucunun arasına almasına hazırlıksız yakalandı. Özellikle onun alnına öpücük bırakmasını hiç beklememişti. Sonuçta bu salonda oyun oynamalarını gerektirecek kimse bulunmuyordu.

"Tebrik ederim arkadaşım," diyerek kendisine sarılan arkadaşına aynı şekilde karşılık verdi.

"Teşekkür ederim Burçin, her şey için teşekkürler." Utanmasa ağlayacaktı Sedef. Ona göre evlilik bir insanın hayatında sadece bir kez gerçekleşmesi gereken bir şeydi. Oysa az önce gerçekleşen kendi evliliği sadece kısa bir süreliğineydi. Bunu bilmek kendisini kötü hissetmesi için de yeterliydi.

"Ben de tebrik ederim dostum." Mert'in arkadaşı Faruk önce Mert'in sonra da Sedef'in elini sıktı.

"Sağ ol Faruk. Beni kırmayıp, nikâh şahidim olduğun için de ayrıca çok teşekkürler."

"Lafı bile olmaz. Umarım çok mutlu olursunuz. Bu arada bana müsaade, önemli bir görüşmem var öğleden sonra."

"Tamam. Sonra görüşürüz."

Faruk'un yanlarından ayrılmasıyla Burçin, Mert'e doğru döndü. "Sizi de tebrik ederim Mert Bey."

"Sağ ol Burçin."

"Ben de gideyim artık. Size mutluluklar dilerim."

Artık baş başaydılar. Sedef ne yapacağını bilmez bir hâlde Mert'e bakarken genç adamın da ondan bir farkı yoktu aslında.

"Biz de gidelim."

"Nereye gideceğiz?"

Mert, Sedef'in belinden tutarak, onu dışarıya doğru yönlendirdi. "Seni babaannemle tanıştırmaya."

"Nikâha çağırmadığın babaannenle mi?"

Sedef'in sesindeki kınayıcı tınıyı hemen fark etti Mert. "Onlara sürpriz yapmak istediğim için çağırmadım kimseyi."

"Anladım."

Bir süre sonra arabada Mert'in babaannesinin evine doğru yol alırlarken Sedef elindeki nikâh cüzdanına hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu. Olayların nasıl olupta bu kadar hızlı gelişebildiğini bilmiyordu. İki hafta öncesine kadar hiç tanımadığı bir adamla evlenmişti ve birazdan da onun babaannesiyle tanışacaktı; *tüm bu olayların sebebi olan babaanneyle.*

"Babaannenle tanıştıktan sonra annemin yanına gidebilir miyiz? Dün akşamdan beri görmedim onu."

"Gideriz tabii. Ben de annenle tanışmak istiyorum zaten."

"Ona evlendiğimizi hemen mi söyleyeceğiz?" diye sordu merakla Sedef. Aslında bu düşünce kendisini bi-

razcık endişelendirmişti. Annesine bu haberi nasıl vereceğini hâlâ bilmiyordu çünkü.

"Geciktirmemiz için bir sebep olduğunu düşünmüyorum. Yarın da tüp bebek için bir doktora görüneceğiz zaten. Her şeyi ayarladım ben."

Mert'in bebek için çok beklemeyeceğini zaten tahmin ediyordu. Bu yüzden hemen yarın bu iş için gerekli adımları atmak istediğini duyduğuna şaşırmadı. Zaten Sedef'in de isteği bir an önce bu konuyu bir sonuca ulaştırmaktı. Ama bu durum onu korkutmuyor değildi. Daha önce hiçbir şeyden korkmadığı kadar çok korkuyordu Sedef. Ama geri adım atma gibi bir şansı bulunmuyordu.

Pakize Hanımın evinin önünde arabayı durdurduğunda bir süredir sesi çıkmayan karısına doğru çevirdi bakışlarını. Sedef sıkı sıkıya elindeki nikâh cüzdanına sarılmıştı. Onun nasıl gergin olduğunu görebiliyordu. Bu yüzden onu rahatlatmak adına, "Rahat ol, babaannem çok tatlı bir kadındır. Seni çok seveceğinden eminim," dedi.

"Nikâhtan onu haberdar etmemenden beni sorumlu tutmazsa, sevebilir tabii."

Sedef'in endişesi Mert'in yüzünü güldürdü. "İnan bana bu olmayacak. O daha çok hemcinslerinin tarafında yer almayı sever. Yani ondan çekecek biri varsa bu kişi kesinlikle benim."

Arabadan indiğinde yanına gelen kocasına baktı sakin kalmaya çalışarak. Mert'in keyifle gülümsemesinden çok, elini tutmasına şaşırdı. Bu ilkti ne de olsa. Mert'le basit el sıkışmaları dışında tensel bir temasları hiç olmamıştı şimdiye kadar. Bu yüzden elini hemen onun elinden çekmeye çalıştı.

"Uslu dur. Birazdan Pakize Sultanla tanışacaksın. Kocan olduğuma göre, elini tutmamdan daha doğal bir şey düşünemiyorum ben."

Adımlarını eve doğru yönlendirirken, "Bu hep böyle mi olacak? Babaannenin yanında hep el ele mi dolaşacağız?" diye sordu.

"Onları evliliğimizin gerçekliğine inandırmak istiyorsak bu şekilde davranmalıyız Sedef'ciğim."

Bu sözler üzerine sustu Sedef.

Evin kapısını genç bir hizmetçi açtı onlara. Kızın selamını kabul ettikten sonra Mert'in elinden tutarak onu yönlendirmesine izin verdi. Bu arada bakışlarını merakla etrafında gezdiriyordu. Pakize Hanım çok varlıklı olmalıydı. 'Miras için iki kuzenin birbirleriyle kavga edeceği kadar mal mülk sahibi,' diye düşünmeden edemedi. Yine de bu ne Mert'i ne de onun kuzeni Yiğit'i yaptıklarnda haklı çıkarırdı. Sedef'e göre para çok da önemli değildi bu hayatta. İnsanın geçimine yetecek kadar olması zorunlulukken fazlası zarardan başka bir şey getirmiyordu. Ama annesi için o önemsemediği paraya ihtiyaç duyduğunu hiçbir zaman unutmayacaktı.

Mert ile birlikte büyük salondan içeri adımlarını attıklarında içeride Pakize Hanımdan başka iki kişinin daha olduğunu fark etti Sedef. Bunlar Mert'in kuzeniyle eşi olmalıydı.

"Mert?" diyerek oturduğu yerden şaşkınlıkla ayağa kalkmaya çalışan yaşlı kadına baktı.

"Merhaba babaanne. Karımı seninle tanıştırmaya getirdim. Ama görüyorum ki yalnız değilsin. İyi oldu bu. Karımla, Yiğit ile Feyza da tanışmış olurlar," dediğinde kuzeni Yiğit'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görmekten hoşnuttu Mert.

Dokuz

Evliliklerinin ikinci sabahında bu sefer ilk uyanan kişi Yiğit oldu. Gözlerini yeni güne aralarken kendini daha önce hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Garipti belki ama mutluydu. Ve bunu Feyza'ya borçlu olduğunu biliyordu. Bu düşünceyle yan tarafına dönerek karısının güzel yüzünü seyretmeye başladı. Onun uykusunda bile bu kadar güzel olabildiğine inanamıyordu. Oysa hayatına sayısını hatırlayamayacağı kadar çok kadın girmişti. Ama hiçbirinin uykusunda nasıl göründüğüyle yakından ilgilenmemişti. Feyza ise başkaydı. Onu ilk tanıdığı zamanlar bile ondaki başkalığın her zaman farkında olmuştu. Feyza'da ayrı bir çekicilik vardı. Yiğit'in içinde bir yerlere dokunmasını biliyordu. Bu düşünceyle kaşları memnuniyetsizlikle çatıldı. Feyza'nın üzerinde büyük bir etkisi olduğunu düşünmek çok can sıkıcıydı. Ne de olsa genç kız geçmişte onu hiç düşünmeden sırtından vurmuştu. Yiğit'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Şimdi böyle bir kadına doğru çekildiğini kabullenmek öyle kolay değildi.

'En iyisi kalkıp bir kahve içeyim,' diye düşündü. Feyza da bu sayede rahat bir uyku çekebilirdi. Kızı gece boyunca bir saniye olsun rahat bırakmamıştı. Gecenin anıları aklına üşüştüğünde yakışıklı yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı.

Yataktan kalkacağı sırada Feyza'nın kolunu üstüne atmasıyla kalakaldı. Bu da yetmezmiş gibi sanki kocasının yanından kalkıp gideceğini hissetmişçesine onun sıcaklığına doğru iyice sokulmuştu. Aynı zamanda o çok sevdiği ismi sayıkladı. "Yiğit."

Bu durum Yiğit'in o kadar hoşuna gitti ki, yataktan kalkıp kendisine kahve hazırlama düşüncesi aklından uçup gitti. Onun yerine yatağa iyice gömülerek yüzünü karısının yüzüne daha çok yaklaştırdı. Ve daha fazla dayanamayarak kor gibi yanan dudaklarını onun tenine değdirdi. Önce boynuna, oradanda yanağına doğru bir yol cizdi kendisine. Ne kadar öperse öpsün doyamıyordu bir türlü. Yılların özlemi bir-iki günde dinecek gibi değildi. Kendisi genç kızın teninde keyif sürerken Feyza da çoktan yattığı yerde huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştı. Anlaşılan kocasının öpücüklerini uykusunda da olsa hissetmişti.

"Yiğit?" Ağırlaşan göz kapaklarını zorlayarak araladığında kocasını kendisine çok yakın buldu. Onun bakışlarındaki o tutkuyu nerede olsa tanırdı. Belki sadece kırk sekiz saattir evlilerdi, ama buna rağmen Yiğit'i herkesten daha iyi tanıdığını söyleyebilirdi.

"Günaydın karıcığım," diyerek genç kızı burnunun ucundan öptü. "Uyurken bile bu kadar çekici olmayı nasıl başarıyorsun?"

Yiğit'in her bir hareketi Feyza'yı o kadar etkiliyordu ki... Bu evliliği gerçekleştirmekle ne kadar doğru bir iş yaptığını düşündürtüyordu ona. "Günaydın. Özel bir sırrım yok, bu sadece sana özel bir durum."

Onları görenler birbirlerine delice âşık bir çift olduklarını hiçbir kuşku duymadan söyleyebilirdi. Birbirlerine bakışları, dokunuşları ve gülümsemeleri bunu açıkça kanıtlıyordu.

"Bunu sevdim. Bu durum hep bana özel olarak kalmalı." Feyza'nın dudaklarından küçük öpücükler çaldı. Ve içindeki tutkunun harlandığını, tüm bedenini yavaş yavaş ele geçirmeye başladığını hissetti. Aralarındaki tek engel üzerlerindeki beyaz örtüydü. O engeli ortadan kaldırmak ise Yiğit için hiç zor olmadı.

Bir süre sonra nefeslerini düzenlemeye çalışırlarken her ikisi de odanın tavanını izliyordu. Feyza evli bir ka-

dın olmaya çoktan alışmıştı. Özellikle Yiğit'in tüm ilgisinin üzerinde yoğunlaşmasına bayılıyordu. Tabii ara sıra mantığının o cılız sesini duymuyor da değildi. Ona göre Yiğit'in tüm bu ilgisi sırf bir bebek sahibi olabilmek içindi. Neyse ki kalbinin sesi daha güçlü çıkıyordu da, o sinir bozucu sesi bastırmakta zorluk çekmiyordu. Yiğit'in onunla bebek için birlilkte olduğunu düşünmek çok can yakıcıydı sonuçta.

Yiğit de o sırada duygularını analiz etmekle meşguldü. Gerçi Feyza gibi açık yüreklilikle hislerini kabullenemiyordu. Ona göre aralarında yoğun bir çekimden başka bir şey yoktu. Feyza'nın güzelliği ve şimdi karısı olması ona doğru daha çok çekilmesine sebep oluyordu sadece. Sağlıklı bir erkek olarak karısından etkileniyor ve onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Altında daha farklı bir sebep aramamalıydı. Çünkü Feyza'ya bağlanmak, daha doğrusu ona âşık olmak istemiyordu. Feyza gözünde güvenilmezdi. Güvenilmez olduğunu düşündüğü birinden çocuk sahibi olmak istemesi saçmaydı, bunu da biliyordu. Ama bu ayrıntının üzerinde fazla durmamayı seçiyordu.

Yanındaki hareketlilikle o tarafa doğru çevirdi bakışlarını. Genç kız yerdeki geceliğini üzerine geçirerek yataktan kalkıyordu. Saçı başı dağılmış hâli ve kısa geceliği içerisinde baş döndürücü göründüğünün farkında değil gibiydi.

"Nereye?" diye sormadan edemedi Yiğit.

"Banyoya, duş alacağım. Sonra da kahvaltıyı hazırlarım."

Yiğit duyduklarının üzerine ani bir hareketle yataktan kalktı. Çıplaklığına hiç aldırmadan karısının yanına doğru ilerledi. Feyza ise şaşkındı. Yiğit'in karşısında hiç utanmadan rahatça dolaşabildiğine inanamıyordu. Kendisi asla onun kadar cesur olamazdı bu konuda.

"Ne-ne yapıyorsun sen?" diye kekeledi.

"Düşündüm de... Zamandan tasarruf etmek güzel

olur. Bugün öğlen babaanneme davetliyiz sonuçta. Fazla oyalanmamamız gerekiyor."

Yiğit'in bakışlarındaki tehlikeli pırıltılar Feyza'nın heyecanla yutkunmasına sebep oldu. Şu anda kocasının aklından çok masum şeyler geçmediğinin farkındaydı.

"Ben çok oyalanmam zaten. Beş dakikaya çıkarım banyodan," diyerek banyo kapısına doğru geri adımlar atmaya başladı.

"Birlikte duş alırsak iki katı daha hızlı oluruz canım."

"Olmaz Yiğit!"

"Olur."

Feyza, Yiğit'in düşüncesinden vazgeçmeyeceğini anlayarak hızla banyodan içeri girmeye çalıştı. Bu sayede Yiğit içeri girmeden kapıyı arkasından kapatıp kilitleyebilirdi. Ne yazık ki hiçbir şey düşündüğü gibi gitmedi. Yiğit onu daha banyodan içeri adımını atmadan yakalayıp kucağına almıştı.

"Yaaa Yiğit, bırak beni!"

"Duşumuzu birlikte alacağız!"

"Ama utanıyorum," derken sesi gittikçe kısılmıştı.

"Kocadan utanılmaz! Ayrıca zaten vücudunun her bir zerresini çok iyi tanıyorum güzelim."

Feyza sonunda pes etmek zorunda kaldı. Yiğit onun sonunda durumu kabullendiğini görünce keyifle gülümsedi. Feyza'nın her seferinde ona yenik düşmesine bayılıyordu. Kucağında karısıyla duşun altına girdiğindeyse birlikte duş alınca zamandan tasarruf etmelerinin imkânsızlığını da görmüş oldu, ama yine de bu kararından oldukça memnun kaldığını söyleyebilirdi.

Kahvaltı masasında Feyza'nın yüzü hâlâ asıktı. Yiğit'in yüzünden banyoda gerektiğindende fazla bir süre oyalanmışlardı. Aklma yaşadıkları o özel anlar geldiğinde yüzünün kızarmasına engel olamıyordu. Geçmişte hırsızlık gibi çok büyük utanç kaynağı bir işi yaparken bile böylesine utandığı olmamıştı. Ama Yiğit, sağ olsun

Feyza'nın yüzünün renginin kırmızıdan doğal rengine dönmesini engelleyecek bir şeyler mutlaka buluyordu.

"Daha ne kadar bir süre yüzüme bakmayacaksın?"

Yiğit içinde bulundukları durumdan eğleniyor gibi görünüyordu. Ona göre yaşadıkları utanılmaması gereken şeylerdi. Onlar artık karı-kocaydılar ve birbirlerine başka kimsenin olamayacağı kadar yakınlardı.

"Beni utandırmak çok hoşuna gidiyor öyle değil mi?" diye sordu bakışlarını yavaşça kocasının gözlerinin içine çevirerek.

"Utanmak sana çok yakışıyor Feyza. Bu duygunun sende barınabildiğini görmek hoşuma gidiyor, haklısın. Bu bana senin eskiden düşündüğüm kadar utanmaz ve ahlaksız bir kadın olmadığını kanıtlıyor."

"Eskiyi unutamaz mıyız artık? Sürekli bu konuyu ısıtıp ısıtıp önüme koymandan bıktım Yiğit!" dedi biraz sert bir sesle. Sonuçta artık evlilerdi. Eski konuların bir daha açılmamak üzere kapatılması gerekiyordu.

"Üzgünüm, bazı şeyler elimde değil."

"Ben hiçbir zaman isteyerek yapmadım o işi. Sadece buna mecbur kaldım." Yiğit'in kendisini affetmesini her şeyden çok istiyordu. Geçmişte ona yaklaşırken evini soymak gibi bir amacı vardı. Bunu asla inkâr etmemişti Feyza. Ama sonra onu sevmişti. Gerçi Yiğit Feyza'nın bu aşkından bile habersizdi. Yine de onun kendisini affetmesini diliyordu tüm kalbiyle. İleride bir çocukları olacaksa eğer, öncelikli adımları geçmişin üstünü örtmek olmalıydı.

"Zaten bu işi yapan herkes öyle söylemez mi? 'Ben yapmak istemiyordum ama buna mecbur kaldım.' İnan bana güzelim, avukatlık yaptığım süre boyunca bu sözü söyleyen birçok suçluyla karşı karşıya geldim. Hatta yeri geldi onları savundum bile!"

Daha az önce tek bedende can bulduğu adamın sözleri çok ağrına gitmişti. Yiğit neden ona karşı bu kadar

acımasızdı? "Beni onlarla bir mi tutuyorsun?" diye sordu.

"Hayır, elbette öyle bir şey yapmıyorum. Ama tamamen masum olduğuna da beni asla inandıramazsın."

"Anlıyorum," dedikten sonra sandalyesinden kalkarak masayı toplamaya girişti. "Neyse, acele edelim istiyorsan. Babaannen bizi bekliyor."

Feyza'nın göz bebeklerine gelip yerleşen o kırgın ifadeyi görmüştü Yiğit. Bu durum canını sıksa da karısının gönlünü almak için hiçbir girişimde bulunmadı, daha doğrusu bulunamadı. Feyza'nın üzülmesini istemese de farkında olmadan ona en büyük üzüntüleri kendisi yaşatıyordu.

"Tamam. Babaannemi daha fazla bekletmeyelim."

Pakize Hanım, torununu ve gelinini evinde ağırlıyor olmaktan dolayı büyük bir mutluluk duyuyordu. Bu günü uzun bir zamandır büyük bir özlemle beklemişti. Ve sonunda o çok arzuladığı şeye de kavuşmuştu. En büyük torunu olan Yiğit, sonunda kendine bir eş bulabilmişti. Onun karısına baktıkça torununu seçiminden dolayı içten içe kutluyordu. Feyza hâl ve hareketleriyle Yücesoy ailesinin gelini olmayı hak ettiğini kanıtlıyordu. Bunun yanında yaşlı kadının hoşuna giden bir başka durum daha vardı. O da, geçmişin çapkını torununun bakışlarıydı. Karısına bakarken gözleri mutlulukla parlıyordu. Feyza her konuşmaya başladığında Yiğit hemen oturduğu yerde dikkat kesiliyordu. Sanki genç kızın hiçbir sözünü kaçırmak istemiyor gibiydi.

"Bundan sonraki planların neler kızım?" diyerek sevecenlikle sordu yaşlı kadın.

"Açıkçası bilmiyorum. Aslında Pazartesi tekrar işe başlamam gerekiyor."

Yiğit'in kaşları duyduklarıyla aniden çatıldı. Feyza böyle bir niyeti olduğundan ona hiç bahsetmemişti.

"Hayret, Yiğit senin çalışmana nasıl müsaade ediyor?" diyerek güldü Pakize Hanım. "Benim tanıdığım torunum buna asla izin vermezdi de."

Zaten Feyza, Yiğit'e düşüncelerini açıkça söylemiş olsaydı alacağı cevap kesinlikle 'Çalışmayacaksın!' olurdu. Ama Yiğit'in de bu durumdan daha yeni haberi oluyordu. Dişlerini sıkmaktan çenesi ağrımıştı. Eve gidince bu iş mevzusunu karısıyla konuşacaktı. Yiğit, Feyza'nın elin heriflerinin asistanlığını yapmasını kesinlikle istemiyordu!

Tam o sırada kapı zilinin çaldığını duydular. Yiğit merakla babaannesine bakarak, "Birini mi bekliyordun?" diye sordu.

"Mert arayıp bugün beni görmeye geleceğini söylemişti. O gelmiştir mutlaka."

Mert'in isminin geçmesiyle Yiğit'in yüzü anında düştü. Bu ayrıntı Feyza'nın da dikkatinden kaçmamıştı üstelik. Anlaşılan iki kuzenin arası gerçekten çok kötüydü. Oysa ailenin tek torunları olarak birbirine en yakın olması gereken kişiler onlardı.

"Keşke senin gibi Mert'in de bir yuva kurduğunu görebilsem Yiğit. İşte o zaman bu hayattan göçüp gittiğimde gözüm arkada kalmazdı."

"Öyle şeyler söyleme sakın babaanne. Sen daha çok uzun yıllar yanımızda olacaksın."

Torununun bu sözlerine gülümserken bakışlarını salonun girişine doğru çevirdi. Mert'i gördüğünde aydınlanan yüzü, onun yanındaki kızı görmesiyle şaşkın bir ifadeye bürünmüştü.

"Mert?" diyerek oturduğu yerden şaşkınlıkla ayağa kalktı Pakize Hanım. Torununun yanındaki kız onları büyük bir merakla süzüyordu. Ve bu durum yaşlı kadının merakını iyice körüklüyordu.

"Merhaba babaanne. Karımı seninle tanıştırmaya ge-

tirdim. Ama görüyorum ki yalnız değilsin. İyi oldu bu. Karımla, Yiğit ile Feyza da tanışmış olurlar."

Mert'in bu sözleri ortama bomba gibi düştü. Özellikle Yiğit'in gözleri duyduğu şaşkınlık yüzünden kocaman açıldı. Kuzeninden böyle bir atak beklemediği ortadaydı. Diğer yandan Pakize Hanım hem şaşkındı hem de mutlu. Mert hep Yiğit'ten daha farklı bir çocuk olmuştu. Yiğit kurallara göre yaşarken, Mert çoğu zaman kafasına estiği gibi davranırdı. Evlilik işinde de bu özelliğini konuşturmuştu. Yiğit, nikâhtan önce evleneceği kadını babaannesiyle tanıştırırken, Mert ancak nikâhtan sonra karısını karşısına getiriyordu. Normal de böyle emrivakilere sinirlenen bir kadındı Pakize Hanım. Ama torununun evlilik haberine o kadar sevinmişti ki, ona karşı gram öfke duyamıyordu.

Sedef ise karşısındaki insanlardan bir tepki gelmesini beklerken, kocasının az önce istemeyerek tutmak zorunda kaldığı eline şimdi bir can simidiymişcesine sıkıca sarılmıştı. Ve bu durumun Mert de farkındaydı. Sedef'in ailesinin yanında tedirgin olmasını anlayışla karşılıyordu. Ama onun aksine kendisi bu durum karşısında oldukça fazla eğleniyordu.

"Bir şey söylemeyecek misiniz?" diye sordu gülümseyerek. Yiğit'in yüz ifadesi Mert'i hiç kuşkusuz çok mutlu ediyordu. "Benim adıma sevinmişsindir, öyle değil mi kuzen?"

Yiğit soğukkanlılığını geri kazanırken kıstığı gözleriyle baktı Mert'in gülümseyen yüzüne. Onun kendisine meydan okuduğu o kadar belliydi ki... Ama Yiğit onun oyununa gelmeyecekti. Oturduğu yerden kalktığında karısını da elinden tutup kaldırdı. Onunla birlikte yeni evli çiftin yanına doğru yürüdü. Bunu yaparken yüzüne sahte bir tebessüm kondurmayı da ihmal etmemişti.

"Tebrikler kuzen. Senin adına çok sevindim. Mutluluklar." Mert'i uzun bir zamandır olmadığı kadar büyük bir coşkuyla kucakladı. Genç adam Yiğit'in bu tepkisine

hazırlıksız yakalanınca kısa bir an bocalamış, onun gözlerindeki o hain pırıltıları görmesiyle ise Yiğit'in kendince bir oyun oynadığını anlamıştı.

"Merhaba. Tanıştırılmadık gerçi, ben Yiğit. Mert'in kuzeni."

Sedef kendisine uzatılan ele ve gülümseyerek bakan gözlere şaşkınca bakakaldı. Titreyen elini karşısındaki adamın avucunun içine bırakırken, "Memnun oldum. Ben de Sedef," dedi.

Feyza ise bir adım geride olup bitenleri meraklı gözlerle izliyordu. Mert'in yanındaki kıza görür görmez kanı kaynamıştı. Sedef'in masumluğu bakışlarından açıkça okunuyordu. Mert gibi bir adamın ağına düştüğü için çok şanssızdı.

"Bu hanım benim eşim Feyza," diyerek karısını belinden tutarak bir adım öne çıkardı.

Feyza el sıkışmak yerine genç kızın yanaklarını dostça öpmeyi seçti. Ve aynı kocası gibi gülümseyen gözlerle, "Memnun oldum Sedefciğim sizi yürekten tebrik ederim. Umarım bir ömür boyu mutlu olursunuz," dedi.

Sedef karşısındaki kadının samimiyetine inandığını hissetti. Keşke gerçekten mutluluğu yakalayabileceği bir evlilik yapmış olsaydı. Oysa her şey bir oyundan ibaretti. "Teşekkür ederim," dedi sesinin titrememesine dikkat ederek. O sırada arkalarından gelen hafif sabırsız sesi işittiler.

"Burada bir babaannenizin olduğunu unuttunuz bakıyorum. Gelin kızımı benimle ne zaman tanıştıracaksın Mert!"

Pakize Hanım sabırla sıranın kendisine gelmesini beklemişti. Aslında ailenin büyüğü olarak Mert'in karısını ilk olarak onunla tanıştırmasını beklerdi. Ama Yiğit'le aralarındaki anlaşmazlığı bildiğinden bu durum hakkında bir söz söylemedi. İki kuzenin birbirleriyle iyi anlaşabilmelerini o kadar çok istiyordu ki... Belki artık

birer aile babası olarak akılları başlarına gelirdi de bu konuda babaannelerini üzmeye bir son verirlerdi.

Sedef'in elini tutarak babaannesinin yanına doğru yürüdü Mert. Yaşlı kadının yeni gelinini çok yakından incelediğinin farkındaydı. Onun gördüklerinden memnun olduğunu ise yüzüne yayılan tebessümden anlamıştı.

"Babaanne," diyerek önce yaşlı kadının elini öptü Mert. Sonra karısının beline kolunu dolayarak, "Bu eşim Sedef. Daha bu sabah evlendik," dedi.

Sedef de Mert gibi Pakize Hanımın elini öperken yaşlı kadın iğneleyici bir tonla, "Keşke bizi de nikâhına davet etseydin oğlum, en azından bir altın takardık," demeden edemedi.

Sedef kahkahalarla gülmemek adına dişlerini sıktı. Mert ise, "Size sürpriz yapmak istedim," demekle yetindi. Muzipce parlayan gözleri aslında bu sürprizi en çok kime yapmak istediğini açıkça belli ediyordu.

Yiğit ile Feyza bir köşede karşılarındaki sahneyi ilgiyle takip ederken Mert bir kez daha onlara doğru döndü. "Artık ikimiz de evliyiz Yiğit. Kaderin cilvesi işte. Bakarsın yine aynı zamanlarda baba oluruz."

Mert'in sözleri Yiğit'in alayla gülümsemesine sebep olurken Feyza ile Sedef'i rahatsız etti. Birbirleriyle kısa bir an göz göze gelerek bakıştılar. Sonra Sedef hemen bakışlarını kaçırdı. Sanki Feyza ne hâlde olduğunu anlayacakmış gibi telaşlanmıştı. Oysa bilmiyordu ki Feyza da tıpkı kendisi gibi bu evliliğe mecbur bırakılmıştı.

"Kısmet kuzen. Her şey kısmet." Yiğit'in bakışlarıyla ona meydan okumasına aldırmadı. Ne de olsa onun da söylediği gibi her şey kısmetten ibaretti. O bebeğin ilk kimin kapısını çalacağını hep birlikte göreceklerdi.

"Ben hayattayken her ikinizin de çocuklarını görmeyi istiyorum. Umarım bu konuda beni çok fazla bekletmezsiniz," dedi yaşlı kadın iç çekerek. Bu gerçekten de en büyük arzusuydu.

Mert ile birlikte annesinin yattığı odanın önüne geldiklerinde kalbi göğüs kafesini zorlarcasına hızla atıyordu. Sedef'e kalsa bu görüşmeyi birkaç gün daha ertelerdi. Ama Mert onun gibi düşünmüyordu. Ona göre Feride Hanım bu gerçeği ne kadar erken öğrenirse o kadar iyi olacaktı. Sonuçta kızının evlendiğini bir an önce öğrenmek hakkıydı.

"İyi misin?"

Sedef'in yüzünün bembeyaz kesilmesi üzerine endişelenmişti Mert. Onun, annesinin karşısına geçip evlendiğini söylemek zorunda olması çok zordu. Bunun farkındaydı. Ama artık hayatındaki her konunun bir netlik kazanmasını istiyordu. Bugün evlenmişlerdi ve yarın tüp bebek için ilk doktor randevularına gideceklerdi. Ondan önce de kayınvalidesine evliliklerini bildirmeleri gerekiyordu. Bunu erteleme gibi bir şansları kesinlikle yoktu.

"İyiyim. Ben sadece... Annemin gözlerinde hayal kırıklığı görmekten korkuyorum. Biricik kızı evlenirken onun onayını bile istemedi. Hangi anne hak eder ki böyle bir muameleyi?"

Sedef'in endişesini anlayabiliyordu. Üstünde fazla düşünmeden genç kızın elini tekrar avucunun içine aldı. Bir günde bunu yapmaya ne kadar da çok alışmıştı. Sanki Sedef'in elini tutmadan duramıyor gibiydi. Sedef ise bu sefer elini geri çekmek gibi bir girişimde bulunmadı. Canı yeterince sıkkındı, bir de kafasını buna takamayacaktı.

"İstiyorsan onunla ben konuşabilirim."

"Olmaz öyle şey. Bunu benim yapmam gerekiyor," diyerek derin bir nefes daha çekti ciğerlerine.

Ardından el ele girdiler hastane odasından içeriye. Annesinin yorgun bakışlarının yavaşça üzerine çevrildiğini gördüğünde kısa bir an için nefes almayı unuttu.

Yanında Mert olmasaydı adım atmayı bile unutabilirdi. Neyse ki genç adam elini sıkarak yanında olduğunu hissettiriyordu.

"Sedef?"

Yaşlı kadının yüz ifadesine şaşkınlık hâkimdi. Kızını beyazlar içinde yabancı bir erkeğin elini tutarken ilk kez görüyordu. Ve bu görüntü kendisine o kadar yabancıydı ki... Neler olduğunu anlamaya çalışsa da bu nafile bir çabaydı.

"Annecim... Nasılsın?" diyerek kocasıyla birlikte annesinin yatağının yanına kadar yürüdü.

"İyiyim kızım, bu genç adam da kim?"

İşte başlıyorlardı... Sedef annesinin sorusunu yanıtlamadan önce Mert'e doğru kaçamak bir bakış attı. "Bu... Bu, Mert."

"Merhaba efendim. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum," diyerek yaşlı kadına en içten gülümsemesini hediye etti genç adam.

"Ben de öyle." Kızının yüzüne odakladığı ısrarcı bakışları artık bir an önce olup bitenleri öğrenmek istediğini belli ediyordu.

"Anne sana çok önemli bir şey söylemem gerekiyor. Ama önce sakin olacağına dair bana söz ver. Sözümü bitirmemi bekleyeceksin, ondan sonra bana ne istersen söyleyebilirsin."

"Tamam kızım. Neler oluyor bir an önce anlat yeter ki!"

Sedef odaya girdiklerinden beri ilk kez Mert'in elini bıraktı. Az önce onun varlığından destek alırken şimdi annesinin gözlerinin içine bakarak olup bitenleri anlatacaktı ve bunu yaparken Mert'ten olabildiğince uzak olmayı istiyordu.

"Biz Mert'le evlendik anne," dedi bir solukta. Lafı uzattığı takdirde asla bir sonuca varamayacağının bilincindeydi.

Feride Hanım duyduklarına inanamadı başta. Hatta

duyduklarını hastalığının yan etkilerine bağladı. "Evlendiniz mi? Doğru mu duydum ben?"

"Evet... Bugün nikâhımız kıyıldı," diyerek annesini onayladığında bakışlarını istemeden de olsa ondan kaçırmıştı Sedef. Annesinin gözlerinde göreceği en ufak bir hayal kırıklığına dahi tahammülü yoktu.

Feride Hanım ise şoktaydı. Küçük prensesinin evlendiğine inanası gelmiyordu. Annesinden habersiz böyle işlere kalkışacak biri değildi Sedef.

"Kızım sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sorarken halsiz hâline rağmen sesi oldukça sert çıkmıştı. "Bana böyle bir niyetin olduğundan hiç bahsetmedin! Şimdiyse koluna takmışsın elin adamını evlendim diye karşıma geçiyorsun!"

Annesinin her bir sözüyle yerin dibine geçtiğini hissediyordu. Gözyaşları pınarlarını zorlarken güçlü durabilmeye çalıştı. "Anne önce bir anlatmama izin ver lütfen."

"Feride Hanım, lütfen kızınıza kızmadan önce beni de bir dinleyin," diyerek Mert olaya el atma gereği hissetti kendinde. Sedef'in ne kadar üzüldüğü gözünden kaçmamıştı. Aynı zamanda kayınvalidesi de öfkelenmişti. Onun öfkesini körüklemek yerine sakinleşebilmesi için bir şeyler düşünmeleri gerekiyordu.

"Bu kızımla benim aramda olan bir mesele, lütfen siz karışmayın!"

"Artık damadınız olduğuma ve bu mesele beni de yakından ilgilendirdiğine göre karışmak en doğal hakkım Feride Hanım."

Karşısındaki gencin hafife alınmaya gelmeyecek biri olduğu belliydi. Her ne kadar aldığı habere bozulsa da, kızının evlendiğini söylediği adamın onu korumaya çalışması hoşuna gitmişti.

"Dinliyorum."

Mert sözlerine başlamadan önce hâlâ ayakta dikilen karısını yatağın kenarındaki sandalyeye oturttu. Es-

kiden bu kadar düşünceli bir adam olmadığına yemin edebilirdi ama Sedef'in kırılganlığı, hâl ve tavırlarını değiştirmesine sebep oluyordu.

Kendisi de oturduktan sonra tüm dikkatini Feride Hanıma verdi. "Sedef'i bir an önce evlenme konusunda zorlayan bendim. Sizin hastalığınız sırasında nasıl dağıldığına, nasıl zor günler geçirdiğine yakından şahit oldum ben. Âşık olduğum kadının acı çekmesine dayanamıyordum. Ve onun her zaman yanında olabilmek için ne gerekirse yapmaya hazırdım. Bu yüzden Sedef'i evliliğe ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. O ise bana çok direndi. Sizin durumunuz iyiye gitmeden evlenmeyeceğini defalarca kez dile getirdi. Ama ben vazgeçmedim!"

Mert konuşurken Sedef onu şaşkınlıkla dinliyordu. Bu adam kesinlikle oyuncu olmalıydı. Cümleleri kurarkenki ses tonu ve yüzündeki ifadeyle o kadar inandırıcıydı ki, neredeyse Sedef bile inanacaktı bu senaryoya.

"Bu benden habersiz evlenmenizi haklı göstermez!"

"Elbette öyle... Ama siz de bizi anlamaya çalışın. Kızınız birçok yükü tek başına omuzlamak zorunda kaldı. Siz burada hasta yatarken, o tek başınaydı. Ben onu seviyorum Feride Hanım. Ve artık omuzlarındaki tüm yükü üstlenmek istiyorum. Karım olarak rahat etmesinden başka arzum yok."

Kızının çok zor günler geçirdiğinin farkındaydı. Sedef'in bir başına, dünyadaki tüm kötülüklere karşı savunmasız olduğunu bilmek anne yüreğini endişeyle sızlatmıştı her zaman.

"Bu nikâh işini biraz aceleye getirdiğimizin farkındayım. Ama daha fazla beklemek istemedik. Siz iyice bir iyileşin düğün bile yaparız isterseniz. Yeter ki bizim yanımızda yer alın."

Mert çok etkileyici konuşuyordu. Feride Hanım bile onun etrafına yaydığı cazibesine kapılıp gitmişti. "Kızımla yalnız konuşmak istiyorum."

Kayınvalidesinin sözünü ikiletmeden oturduğu yerden kalktı. "Peki. Ama lütfen söylediklerimi aklınızdan çıkarmayın."

Mert'in odadan çıkmasıyla Feride Hanım bakışlarını suçlulukla başını önüne eğen kızına doğru çevirdi. Bir anne olarak bu duruma haklı olarak öfkeleniyordu. Ama kızının ne kadar zor zamanlar geçirdiğini bildiğinden onun için üzülmeden de edemiyordu. Şu hâliyle o kadar mahsundu ki... Kıyamıyordu bir tanesine... Onun gözünden düşecek tek bir damla yaşa bile tahammülü yoktu.

"Ağzı iyi laf yapıyor doğrusu," diye iç çekerek konuştu.

Sedef bakışlarını yerden kaldırarak annesine çevirdi. Bu sözlere ne cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu. Kendisi de Mert'i çok kısa bir süredir tanıyordu sonuçta.

"Seni sevdiği belli. Peki sen? Sen de onu seviyor musun?"

Sedef bu soruyu duymayı bekliyordu. Ama annesinin gözlerinin içine bakarak vereceği cevabı inandırıcı kılabilir miydi, işte orası tartışılırdı. Yine de denemek zorundaydı. Annesinin içinin rahat etmesi her şeyden daha önemliydi.

"Evet anne, Mert'i çok seviyorum ben."

Kızının gözlerinin içine bakarak söylediği bu sözler bir nebze olsun yüreğini ferahlatmaya yetti. Sedef'in kendisine asla yalan söylemeyeceğini biliyordu. Ve ona güveniyordu.

"Ameliyat parasını... Bu genç adam verdi sana öyle değil mi?"

Sedef ne söylemesi gerektiğini bilemedi bir süre. Ama annesine yalan söyleyemezdi bu konuda. "Evet anne, o verdi."

"Yoksa sen bu yüzden mi?" Aklına gelen ihtimalle kaşları çatılmıştı Feride Hanımın.

"Hayır, hayır... Biz zaten evlenmeyi çok istiyorduk. Bunun senin ameliyatınla ilgisi yok, inan bana."

Kızının sözlerine inanmayı her şeyden çok istiyordu. Ama yapısı gereği her zaman şüpheci bir insan olmuştu Feride Hanım. Bu yüzden ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu.

"Ne kadar bir süredir tanıyorsun sen bu genç adamı? Bana hiç bahsetmemiştin böyle birinin varlığından."

"Altı aydır tanıyorum. Burçin'i biliyorsun, o Mert'in asistanı. Biz de onun sayesinde tanıştık."

Bir süre daha annesini Mert'i sevdiği konusunda ikna etmek adına uydurmadığı yalan kalmamıştı genç kızın. Bu yüzden kesinlikle cehennemde cayır cayır yanacaktı. Ama başka çare de bırakmamışlardı ona. Hepsi Mert'in suçuydu!

Feride Hanım ise kızının bu ani evliliğinden hâlâ hoşnut değildi, yine de Sedef'i üzecek bir söz söylememeyi tercih etti. Zamanla neyin ne olduğunu daha iyi anlardı. Hem ayrıca Mert ve Sedef ile yaptığı bu görüşme yüzünden oldukça yorgun düşmüştü. Yeni ameliyat olduğu için derin bir uykunun kollarına dalması çok zor olmadı.

Sonunda akşam evlerine geldiklerinde Feyza rahat bir nefes alabilmişti. Pakize Hanımı ne kadar sevse de bugün kendisini bir savaş alanına girmiş gibi hissetmekten kurtulamamıştı. Mert ile Yiğit'in arasındaki gerginlikte elle tutulacak kadar yoğundu. Ve bu sinir harbinde en çok Feyza ile Sedef yıpranmıştı.

Sedef aklına geldiğinde gülümsemeden edemedi. Çok güzel ve masum bir kızdı Sedef. Mert gibi yılların kurdunun yanına yakışmıyordu. Ama demek ki aşk gerçekten ferman dinlemiyordu. Çünkü kendisi de en

az Sedef kadar Yiğit'in yanına yakışan bir kadın değildi. Yiğit başarılı bir avukat iken Feyza yılların hırsızıydı.

"Ne düşünüyorsun?"

Yanına oturan kocasına doğru çevirdi bakışlarını. Yiğit o kadar yakışıklıydı ki iç çekmemek için kendisini zorlaması gerekmişti.

"Kuzenini ve karısını. Evlendiği kız çok saf ve güzel."

"Mert'in onunla aşkından ölüp bittiği için evlendiğini düşünmüyorum. Kızı sadece amacı uğruna kullanıyor, hepsi bu."

"Tıpkı senin beni kullandığın gibi, öyle değil mi?"

Feyza'nın kendisine laf sokmasına gülümsedi. "Zamanında sen de beni kullanmıştın. Bizim aramızda olan sadece ödeşme."

Feyza dertli bir iç çektikten sonra oturduğu yerden kalkmaya yeltendi. Ama kocasının elini tutmasıyla tekrar yerine yerleşmek zorunda kaldı.

"Konuşmamız daha bitmedi."

"Konuşacak başka ne kaldı Yiğit? Eğer tekrar geçmişi açıp benim canımı sıkacaksan hiç boşuna buna yeltenme. Seni dinlemeyeceğim!"

"Geçmişten değil, gelecekteki planlarından bahsetmek istiyorum ben karıcığım," derken sesi sertleşmişti bir anda.

"Anlamadım?"

"Bana eski işine devam edeceğinden hiç bahsetmedin."

Feyza şaşırıp kaldı. "Seninle iş konusunu konuşmuş muyduk ki? Benim nerede çalıştığımdan bile haberi olmayan bir kocam var benim Yiğit!"

"Elbette nerede ve ne olarak çalıştığını biliyorum. Yıllar önce gitmene izin verdikten sonra ne yaptığını araştırmayacağımı düşünmüş olamazsın!"

Aynen bu şekilde düşünmüştü Feyza. Yiğit'in kendisini hayatından postalar postalamaz, hafızasından ona ait yüm anıları sileceğine emindi. Ama şimdi genç ada-

mın kendi ağzından düşündüklerinin doğru olmadığını öğreniyordu.

"Çalışmama karşı mısın yani?" diye sordu.

"Evet, çalışmanı istemiyorum."

Bu cevaba güldü. Yiğit, her şeyin kendi isteğine göre gelişmesine fazlasıyla alışmıştı anlaşılan.

"Ama ben çalışmak istiyorum... En azından hamile kalana kadar işime devam edeceğim."

"Bana karşı mı geliyorsun Feyza?"

"Bu konuda, öyle. Sonuçta seninle yollarımız bebek doğduktan sonra ayrılacak. Geleceğimi düşünmek zorundayım."

"Yani, kararını verdin. Bebek doğduktan sonra benden boşanacaksın?"

Feyza öyle bir karar vermemişti. Sözler bir anda düşünmeden dökülüvermişti dudaklarından. Onları geri almayı da gururuna yediremedi. "Olması gereken bu. Sırf bir çocuğumuz var diye ömür boyu birbirimize katlanmak zorunda olmamız, her ikimize de haksızlık olurdu. Sence de öyle değil mi?"

Yiğit nedense böyle bir şeyi haksızlık olarak göremiyordu. Çünkü Feyza'yla vakit geçirmek gerçekten hoşuna gidiyordu.

"Boşansak bile senin çalışmana gerek kalmayacak Feyza. Sana ve çocuğumuza ben bakacağım!"

Yiğit genç kızı şaşırtacak bir şeyler bulmakta ustaydı. Onun ağzından 'çocuğumuz' kelimesini duymak ise içini mutlulukla doldurmuştu. Yiğit ve kendisine ait bir bebeğin düşüncesi yüzünün gülmesine sebepti.

"Yine de çalışacağım. Bu konuda sakın bana baskı uygulamaya kalkışma Yiğit!"

Feyza'nın üstüne gittiği takdirde, onun işi inata bindireceğinden adı gibi emindi genç adam. Bu yüzden bu konuyu bir süre askıya almakta fayda vardı. Tabii ileride Feyza'nın sözlerini dinlemesi için her şeyi yapmaya hazırdı.

Mert'in çalışma odası olarak kullandığı küçük odada otururken kafasında günün kısa bir özeti geçiyordu. Her şey nasıl da hızla gelişmişti böyle. Daha ne olup bittiğini anlamadan Sedef kendisini Mert ile evli bulmuştu. Bu da yetmemiş, onun torun meraklısı babaannesi ve ezeli düşmanı kuzeniyle tanışmıştı. Ardından da annesinin karşısında ecel terleri dökmüştü. Bir güne o kadar çok olay sığdırmıştı ki, şimdi başı ağrıdan çatlıyordu.

Bakışlarını bundan sonra kalacağı odada gezdirdi. Kendisini buraya aitmiş gibi hissetmiyordu. Zaten bu gece giymek için yanına hiçbir eşya da getirmemişti. Yarın ilk iş evindeki eşyaları almak olacaktı. Bu gece de üstündeki elbisesiyle uyurdu artık. Ne de olsa başka bir seçeneği yoktu.

Tıklatılan oda kapısıyla düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Oturduğu yerden kalkarak kapıya doğru yürüdü. Eli yavaşça kilite gitti ve kapıyı açtı. Bunu yaptığı için kimse onu suçlayamazdı. Mert'e güvenmiyordu. Bu yüzden oda kapısını her zaman kilitlemek konusunda kararlıydı.

"Bir şey mi oldu?" diyerek Mert'in gülümseyen yüzünde odakladı bakışlarını.

"Giyecek bir şeyin yoktur diye düşündüm. Bunları getirdim. Sana biraz bol gelecektir ama bu gecelik işini görür."

"Teşekkür ederim." Sedef utanarak Mert'in elindeki eşorfman takımını aldı. Kendisi resmen adama sapık muamelesi yaparken, Mert sadece onun rahatını düşünüyordu.

"Sana iyi geceler. Sabah erken kalkmamız gerekiyor, malum doktor randevumuz var."

"Tamam. Sana da iyi geceler."

Sedef odaya girip kapıyı tekrar kilitlerken, Mert bir süre daha olduğu yerde kaldı. Genç kızın kendisine güvenmediğinin farkındaydı. Bu yüzden odasını kilitlemesini anlayışla karşılıyordu. Tabii içten içe bu duruma bozulmadığı söylenemezdi. Sonuçta ileride çocuğunu doğuracak kadın onu bir sapık olarak görüyordu.

Ertesi sabah sözleştikleri üzere erkenden kalkıp kahvaltılarını ettiler. Ardından da çok oyalanmadan hastaneye doğru yola çıktılar. Sedef yol boyunca yaşadığı gerginlik yüzünden resmen tırnaklarını kemirmişti.

"Sakin ol Sedef. Hem doktor yabancı değil. Benim bir arkadaşımın kuzeni."

"Yine de bu, durumun utanç verici olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Böyle olmasını isteyen sendin. Bana kalsaydı ikimizden başka kimseyi ilgilendirmeyecek bir şekilde çözecektim olayı," diye çapkınça sırıttığında Sedef tarafından öldürücü bir bakışla ödüllendirildi. "Tamam kızma hemen, sadece şaka yapıyordum."

"Mümkünse bu mesele hallolana kadar şaka falan yapma."

"Emrin olur karıcığım."

Mert gibi bir adamla baş etmesi gerçekten zordu. Ama Sedef yavaş yavaş onun karakterine alıştığını hissediyordu.

Bir süre sonra doktorun muayenehanesinde otururken de gerginliği had safhadaydı. Doktor Hanım bilgisayarında bir şeylere bakarken Sedef tüm gücüyle sakinliğini geri kazanmaya çalışıyordu. Mert ise onun aksine oldukça rahattı. Hatta yüz ifadesinden ne kadar sıkıldığı anlaşılıyordu.

"Şimdi size birkaç soru soracağım," diyerek karşısındaki çiftin üzerinde yoğunlaştırdı bakışlarını doktor Zeynep Hanım.

"Dinliyoruz," dedi Mert sakin bir ses tonuyla.

"Kaç yıllık evlisiniz?"

Bu soruyla Sedef bakışlarını Mert'e çevirdi. Sorulara cevap verme görevini genç adama bırakmıştı. Mert ise gözünü bile kırpmadan, "Bir günlük," dedi.

Zeynep Hanımın ağzı şaşkınlıktan kocaman açıldı, "An- Anlamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok doktor hanım. Biz daha dün evlendik."

Sedef yerin yarılıpta içine girebilmeyi tüm kalbiyle diledi o anda. Doktorun şaşkın bakışları kendisi ile Mert arasında gidip geliyordu şimdi.

"Mert Bey... Daha bir günlük evliyken tüp bebek tedavisine neden gereksinim duyduğunuzu öğrenebilir miyim acaba?"

Doktorun sorusu çok mantıklıydı doğrusu. Ama bu sorunun cevabında mantığın M'sinden eser bile yoktu. Ona, 'Karım benimle sevişmek istemiyor,' demenin ise egosunu epey bir yaralayacağı açıktı.

"Sebebi önemli mi? Biz bebek sahibi olmak için bu yolu tercih ediyoruz."

Zeynep Hanım karşısındaki çiftin akıllarını kaçırdığını düşünüyordu. "Tüp bebek tedavisi, doğal yollarla çocuk sahibi olamayan çiftlere uygulanır. Yapılan tıbbî tedavileri sonrasında kadının normal tıbbî yöntemlerle çocuk sahibi olamadığının ve ancak yardımcı üreme yöntemi ile çocuk sahibi olabileceğine dair sağlık kurulu raporu düzenlenmiş olması gerekmektedir. Ama sizin durumunuz da böyle bir şey söz konusu bile değil. Ayrıca bilgilerime baktığımda eşinizin yaşının yirmi bir olduğunu görüyorum. Tüp bebek sahibi olabilmeniz için, yirmi üçüncü yaşınızı doldurmuş olmanız gerekiyor Sedef Hanım."

Sedef duyduklarıyla umutsuzluğa kapılmamaya çalışsa da bunda başarılı olduğu pek söylenemezdi. "Yani?" diye sordu korkarak. Mert de en az genç kız kadar merak etmişti duyacakları cevabı.

"Yani, bu tedaviyi size uygulayamayız. Çok üzgünüm."

On

Karşısındaki kadının birdenbire sapsarı kesilen yüzü ve donuklaşan bakışları genç doktoru endişelendirdi. Az önce genç çifte söyledikleri sadece gerçeklerden ibaretti. İçinde bulundukları bu şartlarda tüp bebek tedavisiyle bebek sahibi olmak gibi bir şansları kesinlikle yoktu. Ve bu haberin genç kadını bu kadar derinden sarsması normal sayılmazdı. Ayrıca henüz iki günlük evli bir çiftin bebek sahibi olmak için doktor kapısını aşındırdıkları nerede görülmüştü?

"Sedef Hanım iyi misiniz? Alın biraz su için," diyerek bir bardağa hızla doldurduğu suyu uzattı genç kıza. Sedef ise hâlâ put gibi oturuyordu sandalyesinde. Hiçbir tepki vermiyordu. Doktorun sözlerini işitip işitmediği bile merak konusuydu. Zeynep Hanım bu sefer suyu kendi elleriyle içirmekte buldu çareyi. "İyi misiniz? Lütfen bir şey söyleyin! Bir tepki verin. Mert Bey siz bari bir şey söyleyin."

Mert de en az Sedef kadar şaşkındı. Böyle bir şeyi o da hiç beklememişti. O daha çok Sedef kendisine böyle bir öneriyle geldiyse her şeyi önceden araştırmıştır diye düşünmüştü. Oysa şimdi hiçbir şeyin düşündüğü gibi olmadığını öğreniyordu. Tüp bebek yoluyla bebek sahibi olmaları mümkün değil miydi gerçekten? Mert buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Bakışlarını Sedef'in üzerine çevirdiğinde genç kızın gerçekten de çok kötü bir durumda olduğunu gördü. Elleri kucağında yumruk hâlini almış, bakışlarını ise uzaklara dikmişti. O an aklından kimbilir neler geçiriyordu.

"Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz Doktor Hanım?

diyerek genç doktora doğru döndü. "Eşimle yalnız konuşmak istiyorum."

"Elbette." Başka yapabileceği bir şey yoktu Zeynep Hanımın. Sedef'in yüzüne baktığı her an onları gerçekten baş başa bırakması gerektiğine emin oluyordu. "Yarım saate kadar gelirim ben."

Doktorun odadan çıkmasıyla, Mert dikkatlice, "Sedef?" diye seslendi. Ama Sedef'in onu duyduğu yoktu. Genç kızın kulaklarında hâlâ, "Bu tedaviyi size uygulayamayız," sözleri çınlıyordu. Böyle bir ihtimali hiç aklına getirmemişti. Tüm umutlarını bu yola bağlamışken şimdi büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu Sedef. Bu tedaviyi uygulayamayız da ne demekti? Uygulamak zorundaydılar! Sedef'in planladığı her şey bu şekilde boşa çıkamazdı! Bu olmamalıydı.

"Sedef?"

Sonunda bir rüyadan uyanırcasına silkinerek kendine geldi. Boş bakışları Mert'in endişeli yüzünü buldu. "Sen... Sen de duydun öyle değil mi? Yapamazmışız."

"Sedef! İyi misin sen?" Mert'in endişesi artık iyice tavan yapmıştı. Sedef'in bu haberden bu kadar çok etkilenmesi normal sayılmazdı.

Sedef'in ellerini yüzüne kapayarak içli içli ağlamaya başlaması üzerine Mert ne yapacağını iyice şaşırdı. Onu bu hâlde görmeye alışkın değildi. Böyle bir duruma alışmak zaten imkânsızdı. "Sedef yapma böyle! Kendine gel," diyerek sesini yükseltmek zorunda kaldı, aksi hâlde Sedef'in onu duyacağı yoktu.

Genç kız sonra aklına çok önemli bir şey gelmişçesine hızla başını kaldırarak Mert'in yüzüne öfkeyle baktı. "Sen biliyordun!" diye haykırdığında Mert'i ne kadar şaşırttığının farkında bile değildi.

"Neyi biliyordum?"

"Bu tedavinin bende uygulanamayacağını elbette! Bu yüzden kabul ettin önerimi! Eminim içten içe benim ne kadar saf ve aptal bir kız olduğumu düşünmüşsündür!"

Mert sakin kalmaya çalışarak elini ensesine götürdü. Sedef'in şu an şokta olduğunu biliyordu. Ama kendisi de en az onun kadar masumdu bu konuda. Böyle bir şeyi bilseydi kesinlikle susmazdı! Sedef'e açıkça her şeyi söylerdi. Mert ne kadar vurdumduymaz ve hayırsız bir torun da olsa asla bir kadını yalanlarla kandıracak kadar iğrenç bir adam değildi.

"Hayır, bilmiyordum," dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

"Buna inanacağımı düşünmüyorsun herhâlde?" Elinin tersiyle hırsla sildi yanaklarından süzülen gözyaşlarını. Bu kadar saf olabildiği için aslında en çok kendisine kızıyordu. İyice araştırmadan ne diye böyle bir öneriyle genç adamın karşısına çıkmıştı ki? Şimdi ne yapacaktı? Mert'ten annesi için para almıştı ve onunla evlenmişti. Bu durumda geri dönüş yolu var mıydı? Hayır, elbette ki yoktu. Mert üstüne düşen tüm vazifeleri layıkıyla yerine getirmişken Sedef'in, "Benden bu kadar, tüp bebek olmuyorsa ben de seninle evli kalamam!" deme gibi bir hakkı yoktu. Ve işte bu çaresizlikle Mert'e karşı hırslanmadan edemiyordu. Onu haksız yere suçladığına inanmayı bu yüzden tüm kalbiyle reddediyordu.

"İster inan, ister inanma Sedef, ben de şu an seninle birlikte öğrendim bu durumu. Sonuçta daha önce bu konu yüzünden doktora gelmek zorunda kalmamıştım!"

Gözlerini kapatarak biraz olsun sakinleşmeye çalıştı genç kız. Mert'in kendisine yalan borcu olmadığını biliyordu. Sonuçta artık evliydiler ve o bebeği istediği her yolla alabilirdi. Ne kadar istese de kaçamamıştı işte! Sırf Mert'le gerçek bir evlilik hayatı yaşamak istemediği için bu çareyi bulmuş, ama tüm umutları doktorun bir cümlesiyle yerle bir olmuştu.

"Ben... Ben şimdi ne yapacağım Allah'ım?"

"Ne demek ne yapacağım? Tüp bebek olmadığına göre doğal yollar ne güne duruyor?" Bu cümleyi kur-

maması gerektiğini, Sedef'in tekrar üzerine çevrilen öldürücü bakışları sayesinde anladı. Ama gerçek bu iken neden düşüncelerini saklaması gereksindi ki? "Yanlış mıyım?"

"Ben seninle asla birlikte olmayacağımı söylemiştim! Aksi hâlde seninle evlenmeyeceğimi biliyordun!"

"Evet biliyordum, ama artık durumlar değişti Sedef! Ben senin isteğine saygı göstererek tüp bebek için seninle doktora bile geldim! Ama bu yolla bebek sahibi olmamıza imkân yok, bunu sen de duydun!"

Mert'e hak vermek çok ağırına gidiyordu. Ama haklıydı işte. Sedef'in tüm isteklerine razı gelmişti Mert. Şimdi onu suçlamanın kimseye bir yararı yoktu.

"O zaman boşanırız! Annem için aldığım parayı da çalışarak yavaş yavaş sana geri öderim!" dediğinde sesi çok çaresiz çıkıyordu.

Mert duyduklarını hazmedebilmeyi denedi ilk önce. Ama başarısız oldu. Sedef'in son cümleleri tüm öfkesini tepesine çıkarmaya yetmişti. Neden olduğunu bilmediği bir sebep yüzünden genç kızın ağzından çıkan 'boşanalım' kelimesinden hiç hoşlanmamıştı ve bu yüzden iyice hırçınlaştı. "Anlaşmamızı bozacaksın yani? Ben üstüme düşen tüm görevleri yerine getirmişken, sen şimdi beni yüz üstü mü bırakacaksın? Senden sonra birini bulmamın ne kadar zor olduğunu bile bile hem de?"

Sedef oturduğu yerde iyice küçüldü. "Vazgeçsen olmuyor mu? Şimdi kuzenini alt etsen bile bu sana ne kazandıracak? Bir bebeğin sorumluluğunu almak kolay değildir Mert! Ayrıca bana da yazık etmeye hakkın yok senin!"

Mert alayla gülümseyerek oturduğu sandalyeden kalktı. "Anlaşma anlaşmadır Sedefciğim. Sen bana o çocuğu vermek zorundasın! Yoksa şu dakika annene gider tüm gerçekleri anlatırım. Bakalım kızının kendisi için ne işlere kalkıştığını öğrenince ne tepki verecek. Eminim hasta yatağında kahrolur. Yanılıyor muyum?"

Mert'i ilk kez bu kadar taş kalpli görüyordu Sedef. Oysa ilk tanıştıkları o günden sonra onun kendisine karşı şefkatle yaklaşmasına o kadar alışmıştı ki, şimdi onun bu sözlerine ne tepki vereceğini bilemiyordu. Titreyen bir sesle, "Bunu yapamazsın!" diye fısıldadı.

"İnan bana yaparım! O bebeği her şeyden çok istiyorum ve sen onu bana vermeyi reddetmeye devam edersen neler yapacağımı ben bile tahmin edemem."

Yeni evinde ilk misafirini ağırlarken kendini çok ama çok mutlu hissediyordu Feyza. Oysa eskiden günün birinde gerçekten kendisine ait bir evi olacağını tahmin bile edemezdi. Başında yıllardan beri yakındığı bir üvey baba varken, geleceğini pek parlak görememişti haklı olarak.

"Bu ev ne kızım ya? Saray yavrusu resmen."

Canan'ın bakışları büyük bir hayranlıkla etraftaki eşyalarda geziniyordu. Ne de olsa Canan da Feyza gibi alt kesimden geliyordu. Böyle bir lüksü ömründe hiç görmemişti.

"Yani saray olmak için biraz küçük ama bize göre büyük bir lüks, o konuda haklısın."

"Ve şimdi tüm bunlar senin! Ah Feyza... Bazen seni delice kıskanıyorum biliyor musun? Hep kedi gibi dört ayağının üstüne düşüyorsun. Keşke benden de biri bir bebek istese ve karşılığında bana tüm bunları verse."

Canan'ın samimi iç çekişi güldürdü Feyza'yı. "Benim hiçbirinde gözüm yok. Ben sadece Yiğit'in aşkını istiyorum."

"Nedense sen zor olanı hep daha çok istersin zaten."

"Evet, zor biliyorum ama imkânsız değil. Bir görsen Canan, öyle iyi bir koca ki... Her şeyimle yakından ilgileniyor."

"İlgilenir tabii. Ne de olsa sen onun geleceğini garanti altına alacak kişisin."

Feyza arkadaşına ters bir bakış attı. "Neden bu kadar negatifsin? İyi bir arkadaş olarak beni daha da mutlu edecek sözler söylemen gerekmiyor mu senin?"

"Ama güzelim ben iyi bir arkadaş olarak, seni kandırmamayı tercih ediyorum. Ne kadar çabuk acı gerçeği kabullenirsen, ileride çok daha az üzülürsün. Hayır yani, ille de üzüleceksin demiyorum. Ama beni bilirsin işte. Pozitif olmayı her zaman beceremiyorum ve insanın kendisini hep en kötüsüne hazırlaması gerektiğini savunuyorum."

"Canan ben kendimi en kötüsüne hazırlamak istemiyorum! En iyisinin olması için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

"Nasıl mesela?"

"Mesela.... Ee şey... Bu konuda bana tüyo vermeye ne dersin?" diyerek arkadaşına utanarak baktı.

Canan içten bir kahkaha atarak, "Kelin merhemi olsa kendi başına sürerdi diye bir söz var bilmem bilir misin? Ben senden de kötü bir durumdayım Feyza. O nedenle bu sorunu duymamış varsayıyorum," dedi.

"Ya Yiğit çok zor bir adam. Gün içerisinde çokça vakit geçirmemize rağmen, yine de aramızda görünmez bir duvar varmış gibi hissediyorum. Hâlâ geçmişte takılı kalmış durumda. Ne zaman bana karşı ilgisi var diye bir hisse kapılsam, bir şekilde hep geçmişteki hatamı yüzüme vuruyor. Bu yüzden çoğu zaman tartışıyoruz. Bir tek... Bir tek yataktayken çok iyi anlaşıyoruz."

Son sözlerinden sonra yüzünü bir sıcaklık basmıştı. Canan'dan utanıyor olamazdı herhâlde? Arkadaşı şu son üç yılda kendisine en yakın kişi olmuştu. Onunla her konuda konuşabiliyordu. Ama Yiğit'le olan ilişkisi hakkında konuşmak çok garipti.

"Aaa, doğru! Sen bana daha ilk gecenizi anlatmadın,"

derken gözleri parlamıştı Canan'ın. Bu ayrıntıyı nasıl unutabildiğini bilmiyordu.

"Anlatacak mıydım ki?" Feyza böyle bir söz verdiğini hatırlamıyordu. Canan sadece biraz fazla meraklı bir kişilikti.

"Hadi ama Feyza. Kızlar birbirlerine böyle önemli olayları anlatırlar."

"Ama ben anlatmayacağım."

"Bu sefer oyunbozanlık yapamazsın. Çok fazla detaya girmeden de anlatabilirsin?"

Canan'ın acınası gözlerle kendisine bakmasının hiçbir önemi yoktu. Canan'ın bilindik taktiklerinden biriydi bu ve Feyza yememişti bu sefer.

"Anlatmayacağım. Sonuçta bu çok özel, sadece beni ve tabii kocamı ilgilendiren bir mesele."

"Aman, aman... Kocanı işin içine katmasan olmazdı zaten. Ya ne var anlatsan? Merak ediyorum işte, güzel miydi? Çok canın yandı mı?"

Feyza Canan'ın yüzünün dehşet dolu ifadesine gülümsedi. "Yok... Harikaydı."

"Tam olarak nasıldı?" diyerek Feyza'ya iyice sokuldu genç kız ama arkadaşı tarafından yine hayal kırıklığına uğratıldı.

"Bu kadar... Daha fazlasını duyamazsın benden."

"Gıcık!" diyerek oturduğu koltuğa sırtını yasladı. Yüzü de anında düşmüştü.

"Ne yapalım canım, sen de zamanı geldiğinde yaşayarak öğrenirsin nasıl olduğunu," diyerek güldü Feyza.

"Havan batsın! E madem yatak odası sınırlarını geçemedik, bana evini gezdirmeye ne dersin? Daha her yeri görmedim."

"Aaa, haklısın! Gerçi çok fazla oda yok ama olanları bile görmek yetecektir sana eminim."

"Yatak odanızı da göstereceksin ama."

"Of tamam göstereceğim başımın tatlı belası, ama kesinlikle yatak odası muhabbeti yapmayacağız!"

"Tamam, tamam... Bu genç yaşta için geçmiş senin," diyerek arkadaşının koluna girdi.

Feyza ise Canan'a ilk önce yatak odasını gösterdi. Genç kızın bir ıslık tutturarak hayran bakışlarla odayı gezmesi gerçekten görülmeye değerdi.

"Ben... Diyecek söz bulamıyorum. Rolleri değişmeye ne dersin? Ben seve seve bir bebek doğururum Yiğit'e."

Şaka da olsa arkadaşının bu sözleri hiç hoşuna gitmedi. Yiğit'in başkasıyla evli olduğunu ve başkasından çocuğu olduğunu her düşündüğünde, midesine yumruk yemiş gibi acıyla kasılıyordu tüm bedeni. Genç adamı bir başka kadınla hayal etmesi bile ölüm gibiydi.

"O treni çoktan kaçırdın tatlım. Hem Yiğit o bebeği benden istiyor, hatırlatırım," dediğinde kendine güveni yerine gelmişti bir anda.

"E peki yeğenimi ne zaman kucağıma alabilirim? Belki de ilk seferde hamile kalmışsındır. Bu olabilir mi acaba?"

"Bilmiyorum Canan. Aslında bu konu yüzünden biraz gerginim. Yani kendimi bir anne olarak hayal edemiyorum. Ama bir bebeğim olmasını da her şeyden çok istiyorum, tabii bunu Yiğit'e hiç belli etmiyorum. Yoksa iyice küçük dağları ben yarattım havalarına girer ve ben bunu şu sıra hiç çekemem."

"O kadar kötü mü? Hiç iyi bir huyu yok mu bu adamın? Ay sen nasıl sevdin peki bu herifi?"

Canan'ın bu sorusunu kendisi de eskiden çok merak ederdi. Yiğit'in şu sıra sevilecek hiçbir huyu yoktu. Tamam tüm kocalık görevlerini yerine getiriyordu. Feyza'nın rahatı için her şeyi yapıyordu ama sözleriyle onu kırmaktan da geri kalmıyordu.

"Ah, bir bilsem... Sanırım her şey ilk kez bana gülümsediğinde başladı. Onu ilk gördüğüm, ilk konuştuğum ve bana ilk gülümsediği o anı asla unutamam. O günden beri aklımdan ve önemlisi de kalbimden çıkaramadım onu," dediğinde gözleri dolmuştu. Eğer Yiğit'le başka

şartlar altında karşılaşmış olsalardı belki de üç seneleri boşa geçmemiş, şu anda kocası da ona âşık olacaktı.

"Ne romantik," diyerek derin bir iç çekti Canan. "Ben de âşık olmak istiyorum ama doğru adamı bir türlü bulamıyorum. Aslında Yiğit'in arkadaşından çok hoşlanmıştım, ama ona da sen karşı çıkıyorsun."

"Elbette karşı çıkarım. Serdar Yiğit'in arkadaşıysa, en az onun kadar baş belası olabilir. Seni bile bile kurtların önüne yem diye atamam!"

"Böyle söyleyeceğini biliyordum," diyerek gülümsedi genç kız.

"Hadi kalk, sana mutfağı da göstereyim. Bir görsen içine rahat yüz kişi sığar."

Yatak odasından çıkarak mutfağa doğru adımlarını yönlendirdiği sırada Canan eliyle onu durdurdu. "Bu oda ne peki?"

Feyza arkadaşının bahsettiği oda kapısına bakarak, "Yiğit'in çalışma odası," cevabını verdi.

"Oraya da bakabilir miyiz?"

"Tabii. Aslında ben de sadece bir kere gördüm, o da Yiğit bana evi gezdirirken, ama fazla inceleme fırsatım olmadı. Hadi gel bir bakalım."

Çalışma odasının kapısını açmak istediğinde kilitli olduğunu fark ederek büyük bir şaşkınlığa uğradı. Yiğit'in odasını kilitleme gibi bir huyu olduğunu bilmiyordu. "Kilitli."

"Niye kilitli? Anahtarının yerini biliyor musun peki?"

"Hayır, Yiğit bana odasını kilitli tuttuğundan hiç bahsetmedi. Anahtarı da vermedi. Tuhaf..."

"Bence de çok tuhaf. İnsan karısına söylemez mi böyle bir şeyi canım? Hem güpegündüz ne olabilir ki kilitli tutuyor bu kapıyı. Aaa, ama değerli eşya, para falan varsa içeride haklı adam. Artık hırsızlar gündüzleri bile mesai yapıyor."

Feyza'nın yüzü duyduklarıyla bir anda sapsarı kesil-

di. Canan farkında olmadan kanayan yarasına tuz basmıştı. Yiğit'in bu kapıyı gerçekten kilitli tutma nedeni Feyza'nın evini soyup ortadan kaybolacağını düşünmesi miydi? Bu olabilir miydi?

"Feyza iyi misin canım? Çok kötü görünüyorsun." Arkadaşının solgun yüzüne endişeyle bakıyordu Canan. Ne söylemişti de bu kız birdenbire bu hâle gelmişti?

"Canan, kocam bana güvenmiyor," derken sesi ağlamaklıydı.

"O da nerden çıktı şimdi? Güvenmese evlenir miydi hiç seninle?"

"Hâlâ ona ihanet edeceğimi düşünüyor. Anlasana, bu odayı da bu yüzden kilitli tutuyor! Ondan bir şeyler çalıp, ortalardan kaybolmayayım diye!"

"Saçmalama Feyza! Yiğit düşünmez öyle."

"Peki bu odanın anahtarını neden bana vermedi? Hadi vermemesini anlarım, peki bu odanın kilitli tutulması gerektiğinden neden bahsetmedi?"

"Yani canım şunun şurasında sadece birkaç günlük evlisiniz. Adamın söylemek aklına gelmemiş olabilir."

Canan arkadaşını rahatlatacak kelimeler ararken, aslında Feyza'nın düşüncelerinde haklı olduğunu içten içe biliyordu. Ama ona hak vermek arkadaşının daha fazla üzülmesi demekti. "Yiğit gelince ona kendin sorarsın. Eminim o da şaşıracaktır bu duruma. Aklına bile gelmemiştir bu konunun seni üzeceği."

"Öyle mi diyorsun?" Feyza biraz olsun sakinleşmişti. Şimdi daha soğukkanlı yaklaşabiliyordu olaya. Canan haklı olabilirdi. Aslında öyle olmasını tüm kalbiyle diliyordu. Yiğit her ne kadar sözleriyle Feyza'yı kırsa da onun odasını kilitli tutacak kadar ona güvenmediğini düşünmek istemiyordu genç kız. Bugün kocası müvekkiliyle görüşmek için ofisine gitmeseydi, belki de bu odanın o evde yokken kilitli tutulduğunu bu kadar çabuk öğrenemeyecekti.

"Evet, öyle diyorum! Akşam kocanla bu konuyu detaylıca konuşursunuz. Hadi şimdi gel de şu şahane mutfağına bir bakalım. Ve akşam için hangi yemekleri yapman gerektiğini kararlaştıralım."

Akşam yemeğinde Feyza'nın aklı hâlâ öğlenki meseledeydi. Yiğit afiyetle yemeğini yerken, kendisi tabağındakileri didiklemekten başka bir şey yapmıyordu. Ona bu konuyu nasıl soracağını bilemiyordu. Ondan bu kadar çok çekinmek zorunda mıydı sanki?

"Niye yemiyorsun?"

Feyza'nın durgunluğunun farkındaydı Yiğit. Daha sabah gülücükler saçan kadına ne olduğunu bilmiyordu. Feyza'nın canını sıkacak kadar kötü ne olmuş olabilirdi?

"Aç değilim. Bugün Canan geldi de tatlıyı biraz fazla kaçırdım sanırım."

Feyza'nın arkadaşını ilk kez nikâh günü görmüştü. O zaman onun zararsız bir arkadaş olduğuna emin olmuştu.

"Siz ne kadar süredir arkadaşsınız?" diye sordu merakını bastıramayarak.

"Üç sene oldu. Yani o mahalleye taşındığımızdan beri diyebilirim."

"Yine de sana çok iyi bir arkadaş oldu öyle mi? Her şeyini anlatabildiğin bir arkadaş?"

Yiğit'in sözlerinin altında yatan imayı anladığında gözleri öfkeyle kısıldı. "Evet, öyle! O benim arkadaştan öte dostum, kardeşim oldu ve bazılarının aksine bana gerçekten güveniyor."

Feyza'nın sözlerini duymazlıktan gelerek yemeğine kaldığı yerden devam etmeyi seçti genç adam. Feyza'yla tartışmak gibi bir isteği yoktu şu anda. Ama Feyza onun bu tepkisiz hâline katlanamıyordu artık. Yiğit karısının canını ne kadar çok yaktığının farkında değil miydi? Neden bu kadar duygusuz olmak zorundaydı?

"Sana bir şey sormam gerekiyor," diyerek tüm cesaretini topladı Feyza. Artık içinde tutmayacaktı. Kendisini rahatsız eden o konuyu Yiğit'e sormadan rahat bir nefes alamayacaktı.

"Sor, dinliyorum."

"Bugün ortalığı biraz temizliyeyim dedim. Senin çalışma odanı da temizleyecektim ama kapısı kilitliydi," diyerek dikkatlice Yiğit'in tepkilerini gözlemliyordu.

"Bu evin temizliğini yapan biri var zaten. Sen niye yoruyorsun ki kendini?"

"Hatice Hanım haftada sadece üç gün geliyor. Diğer günlerde de temiz tutmak lazım her yeri öyle değil mi?"

"O zaman söyleriz ona, haftanın her günü gelir. Senin bu işlerle ilgilenmeni istemiyorum."

"Yiğit," diyerek cesaretini bir kez daha toplamaya çalıştı. "Çalışma odanı niye kilitli tutuyorsun? En önemlisi de bana bunu neden söylemedin ya da bana da bir anahtar vermedin?"

Genç adam bu soruyu bekliyormuş gibi kararlılıkla bakışlarını Feyza'nın gözlerinin içine dikti. Feyza Hanımın derdini şimdi anlamıştı. "Sence neden?" diyerek karşı bir atakta bulundu.

"Düşündüğüm ihtimalin doğru olmadığını duymaya ihtiyacım var Yiğit. Bunu bana söylemeyi unuttuğunu duymayı tecih ederim. Lütfen söyle, o odanın anahtarını bana vermeyi unuttun öyle değil mi?"

Feyza'nın yalvaran bakışlarını yok saymak her şeyden zordu. Ama nedense ona yumuşak tarafını göstermek de istemiyordu. Sanki ona karşı yumuşadığı ilk anda Feyza onu yine aldatacakmış gibi hissediyordu.

"Sana yalan söyleyemem. Sana güvenmediğimi biliyorsun, geçmişte olduğu gibi bana yine ihanet etmeni istemiyorum, bu nedenle senin bu evin bazı bölümlerine girmen yasak."

Feyza duyduklarından sonra sakin kalabilmeye çalıştı ama bu pekte mümkün değildi. "Ben... Ben senin karı-

nım! Söyler misin, eğer bana güvenmiyorsan ben neden senin karınım? Neden?"

"Feyza, sen benim bir amaç için seçtiğim kadınsın! Bu evliliğin normal bir evlilik olmadığını bilmen gerekmez mi senin? Geçmişte bana attığın kazığın karşılığında senden bir bebek istedim, onu alınca da bu göstermelik evliliğe bir son vereceğimizi sen söylemiştin! Bir son vermek istemezsen de bu evde çocuğumuzla birlikte mutlu mesut yaşar gideriz. Ha tabii başta da söylediğim gibi bu evlilik süresince ne yaptığıma asla karışmayacaksın!"

Gözyaşları pınarlarına hücum etse de Yiğit'in karşısında güçsüz yanını göstermek istemiyordu. "Anlıyorum... Doğru, arkanı kollamakta haklısın. Ne de olsa aşağılık bir hırsızım ben, öyle değil mi? Ama madem bundan bu kadar rahatsızsın, malını mülkünü bile bana teslim edemeyecek kadar güvenmiyorsun bana. O zaman... Zamanı geldiğinde çocuğunu nasıl emanet edeceksin? O zaman nasıl güveneceksin?" Yiğit'ten bir cevap beklemeyerek oturduğu yerden hızla kalktı. "Sana afiyet olsun. Ben sayende fazlasıyla doydum."

Yatak odasından içeri girdiğinde tüm vücudu sıtmaya tutulmuşcasına titriyordu. Her ne kadar tüm gün pozitif düşünmeye çalışmışsa da Yiğit tüm acı gerçekleri yine yüzüne bir bir vurmuştu. Onunla evlendiği için ilk kez pişmandı Feyza. Hiçbir şey hayal ettiği gibi gitmiyordu. Ona güvenmeyen bir kocayla ne yapacağını ise hiç bilmiyordu. Onun tüm aşağılamalarını çekebileceğini düşünerek çok büyük bir hata yapmıştı besbelliki. Yiğit'in kendisini küçümsemesine, hatta ona hırsız muamelesinde bulunmasına asla alışamazdı. Koca bir ömrü böyle geçiremezdi.

"Güvenmiyormuş, sadece bebek için benimle evlenmiş... Of inanmıyorum ya..." diyerek makyaj masasının üzerindeki parfüm şişelerinden birini hırsla yere fırlat-

tı. Şu anda hem öfkeli hem de çok kırgındı. Aslında bu parfüm şişesini Yiğit'in kafasında patlatmayı daha çok isterdi. Ama o an onu görmek istediğinden bile emin değildi.

"Feyza aç şu kapıyı! Kapı kilitlemekte ne demek oluyor?"

Dışarıdan gelen sesle birlikte omuzlarını dikleştirdi. "Neden? Kapı kilitleme hakkı sadece sende mi var? Bunu bir de ben denemek istedim!"

"Feyza çabuk aç şu kapıyı. Çok yorgunum ve sabah erkenden bir duruşmam var. Uyumak istiyorum."

"Salonda uyu o zaman! Seni bu gece görmek istemiyorum!"

"Yavaş yavaş sinirlendiriyorsun beni ama."

"Umrumda değil! Ben senin her istediğinde oynayıp sonra da bir köşeye fırlatıp atabileceğin oyuncağın değilim! Ve artık bir hırsız da değilim! Ben bana güvenmeyen bir koca istemiyorum!"

"Bence sen bu evliliği olması gerektiğinden de fazla sahipleniyorsun Feyza. Oysa ne için evlendiğimizi senden hiçbir zaman saklamadım. Ve biliyorsun ki bebekleri leylekler getirmiyor! Bu nedenle benim bu odaya, hatta seninle aynı yatağa girmem gerekiyor."

"İğrençsin!" diye bağırdı öfkeyle. "Açmıyorum kapıyı... Ve yarın ilk iş bu evden gideceğim! Sen de kendine başka bir damızlık dana bulursun!"

Genç kızın bu benzetmesine gülmemek adına, dişlerini sıktı. "Gidemezsin güzelim. Unuttun mu elimde sana karşı kullanabileceğim kozlarım var."

Feyza derin soluklar alıp verirken içi Yiğit'in canını yakma isteğiyle doldu. Kendisine güvenmeyen ve görünüşe göre hâlâ nefret eden bir adamın, onu hapishaneye göndermek için gözünü bile kırpmayacağından emindi.

"Beni rahat bırak Yiğit. Seni şu an gerçekten görmek istemiyorum."

"Peki... Bu gece böyle olsun bakalım. Ama yarın sev-

gili karıcığım, benim istediğim olacak! Aynen bundan sonra olacağı gibi."

Doktordan çıkıp eve geldikten sonra Sedef kendini odasına kapatmıştı. Mert ise ne yol boyunca, ne de eve geldikten sonra tek söz dahi söylememişti genç kıza. Onun, öncelikle olayları hazmedebilmesi gerektiğinin farkındaydı. Ama yine de bu canının sıkılmasına engel değildi. Sedef'in kendisinden hoşlanmadığını düşünmek canını çok fazla yakıyordu. Oysa onunla çok güzel bir çift olabileceklerine inanıyordu.

Sedef'in bugünkü suçlamalarının hiçbirini hak etmemişti. Ve onun düşüncesinin aksine Sedef'in hayatını mahvettiği de yoktu. Mert ona güzel bir gelecek vaat ediyordu. Bunu anlaması ve kabullenmesi neden bu kadar zordu?

Karısı odasından çıkmazken Mert bir süre salonda dört döndü. Ve sonunda nefessiz kaldığını hissederek kendini dışarı atmakta buldu çareyi. Uzun zamandır bu kadar dağıldığı olmamıştı. Küçük bir kızın kendisine yaptıklarına inanamıyordu. En çokta kendisine inanamıyordu Mert. Ne diye Sedef'e karşı bu kadar anlayışlıydı ki? İlk başta olduğu gibi kararlılıkla ondan istediğini almalıydı! Onun isteklerini yok saymalıydı. Ancak bu şekilde Sedef Hanım kimin patron olduğunu öğrenirdi. Ama yapamamıştı işte. Sedef'e karşı acımasız olmayı bir türlü başaramamıştı. Onun üzgün bakışları içinde bir yerleri sızlatmayı başarıyordu. Sedef'in üzülmesine dayanamıyordu.

Şirketten içeri girdiğinde asistanını her zaman olduğu gibi masasının başında buldu. Burçin patronunu gördüğünde şaşkınlığına engel olamadı. Sonuçta daha dün evlenmişti, evliliğinin ikinci gününde iş yerinde ne işi vardı bu adamın?

"Mert Bey?"

"Nasılsın Burçin?"

"Şey... İyiyim efendim, siz... Siz nasılsınız?"

Mert gülümsemeye çalışarak, "İyi olacağım. Bana geçen aldığımız ihalenin dosyasını getir, üzerinde biraz çalışmak istiyorum," dedi.

"Peki, hemen getiriyorum Mert Bey."

Patronu odasından içeri girerken Burçin iyice meraklanmıştı. Yeni evlenen birine göre oldukça mutsuz ve işkolikti bu adam. Aceleyle Mert'in istediği dosyayı bulup ona götürdü. Masasına geri döner dönmez ise arkadaşını aramaya koyuldu. Ama ne kadar denerse denesin, Sedef telefonunu açmıyordu.

"Of be Sedef! Aç şu telefonunu," diye söylendi kendi kendine Burçin, ama faydasızdı.

O sıralarda Sedef yatağına kıvrılmış ağlıyordu. Mert'in son sözleri kulaklarında çınlarken ise ne yapacağını düşünüp duruyordu. Ama aklına hiçbir çıkış yolu gelmiyordu. Neden böyle olmak zorundaydı ki sanki? Sedef sadece annesini kurtarmak istemişti. Karşılığında böylesine ağır bir bedel ödemesi gerçekten gerekli miydi?

Mert'in bu bebeği almadan vazgeçmeyeceğini daha iyi anlamıştı. Belki de gerekirse zorla onunla birlikte olacaktı. İşte bu düşünce tüm bedeninin korkuyla titremesine sebep oldu. Ama bu sondan kaçması mümkün değildi. Mert onu açıkça her şeyi annesine anlatmakla tehdit etmişti. Ya Mert'le birlikte olacaktı ya da genç adam olan biten her şeyi annesine anlatacaktı. Ve Sedef buna izin veremezdi. Annesi gerçeği öğrendiği an yıkılırdı. Kızının kendisi için böyle bir yola başvurduğunu öğrenirse suçluluk duygusundan bir ömür kurtulamazdı. Annesi iyi olmalıydı. Sağlığına kavuşmalıydı. O hiçbir şekilde mutsuz olmamalıydı.

Ve işte tüm bu düşüncelerin sonunda Mert'le birlikte

olmaktan başka çaresinin olmadığını kabullendi. Canı yansa da, kendinden nefret de etse, onunla aynı yatağı paylaşmak zorundaydı. Sırf annesi kurtulsun diye bu evliliğe 'evet' demişti, şimdi de yine o üzülmesin diye sevmediği bir adamın yatağına girmeye razı gelecekti.

Uzandığı yerden doğrularak yanaklarındaki ıslaklığı ellerinin tersiyle kuruladı. Uzun zamandır odadaydı ve şu an Mert'in ne yaptığını bilmiyordu. Bir karar vermişti ama bunu uygulaması o kadar zordu ki! Mert'ten ilk kez bu kadar nefret ediyordu. Onu böyle bir karara zorladığı için, onun yüzünü görmek dahi istemiyordu.

Yataktan kalkarak adımlarını odanın dışına doğru yönlendirdi. Mert'in yüzünü her ne kadar görmek istemese bile başka çaresi yoktu. Onun gözlerinin içine baka baka isteğini kabul ettiğini söyleyecekti. Bir kadın için ne kadar aşağılayıcı bir durumdu böyle!

Evin her bir tarafına bakmasına rağmen Mert'i göremeyince rahat bir nefes almadan edemedi. Oysa bu işi geciktirmenin kimseye bir faydası yoktu. Önünde sonunda Mert'le yüz yüze gelmek zorunda kalacaktı... Hatta bu gece... Bu gece olacakları düşünmeyi inatla reddediyordu. Ama bir karar verdiyse, sonuna kadar gitmek zorunda olduğunundan farkındaydı.

"Seni asla affetmeyeceğim Mert," diye mırıldanarak çantasını almak adına tekrar kaldığı odaya döndü. Madem bu gece kendisi için zor bir adım atacaktı, o zaman her şeyin gerektiği gibi olmasını sağlardı. En azından kendisini bir gelin gibi hissedebilirdi.

Bu düşünceyle yaptığı ilk iş eskiden kaldığı eve giderek eşyalarını toplamak oldu. Sonra da yakınlardaki bir iç giyim mağazasına uğradı. Ve bunu yaptığına uzunca bir süre inanamadı. Mert'le birlikte olmak istememesine rağmen, ilk gecesi için hazırlanması saçmaydı. Ama bu Sedef'in ilkiydi. Mert her şeyi basite indirgemiş olsa bile, genç kız ilk kez biriyle birlikte olacaktı. Ve o adam kocasıydı. İşte bu yüzden gerçekten evli bir kadın gibi

hissetmek istiyordu kendisini. Belki o zaman hiçbir şey bu kadar can yakıcı olmazdı.

Mert'le kaldıkları eve tekrar döndüğünde ilk uğrak yeri Mert'in yatak odası oldu. Bu odanın rengini başından beri hiç sevmemişti. Buna rağmen bundan sonra burada kalacaktı. Eşyalarını gardrobun boş tarafına yerleştirirken gözleri dolu doluydu. Her ne kadar güçlü görünmeye çalışsa da içindeki o küçük kız çocuğu çok endişeliydi. Mert gibi bir adamla boy ölçüşemezdi ki Sedef. O istese kendisini kolayca mahvedebilirdi. Annesini düşündüğündeyse Mert'e karşı gelmeye daha çok korkuyordu. Ayrıca annesi daha yeni ameliyat olmuştu. İyi bir bakıma ihtiyacı vardı. Mert'ten ayrıldığı an tekrar beş parasız kalacaktı. Annesine de bakması mümkün olmayacaktı. İşte çaresizlik buydu. İnsana asla yapmam dediklerini bile günü geldiğinde yaptırıyordu. Mert şimdilik kazanmış gibi görünse de, ona hayatının her anını cehenneme çevirmek için içten içe kendine söz verdi. Mert'in canını, en az onun kendi canını yaktığı kadar çok yakacaktı! Günün birinde Mert'in canı her yandığında kendi canının ondan daha da fazla yanacağını ise hesaba katamamıştı.

Akşama kadar işlerle oyalanmakta bulmuştu çareyi genç adam. En azından işleri sayesinde Sedef'i düşünmüyordu. Aklını başka şeylerle meşgul etmeyi başarabiliyordu. Ama şimdi arabasını evine doğru sürerken yine sabahki hâlleri bir bir aklına üşüşmeye başlamıştı. Sedef'in o çaresizliği gözünün önünden bir türlü gitmek bilmiyordu.

Şimdi düşününce Sedef'e o sözleri söylediğine bin kat daha pişman oluyordu. Genç kızı hiçbir şekilde kendisiyle birlikte olmaya zorlayamazdı. Sedef'e söylediği kadar acımasız bir adam değildi Mert. Özellikle hasta yatağında yatan bir kadını üzmeyi kesinlikle istemezdi. O sözler sadece bir anlık öfkeyle dudaklarının arasından

dökülüvermişlerdi. Yoksa Sedef'i böyle bir konuda zorlayamazdı.

Ama bu kendi problemini de çözmüyordu. Sedef'le bir bebek için evlenmişti. Yani onunla bir şekilde yakınlaşmaları gerekiyordu. Sedef ondan kaçmaya devam ettiği sürece o bebeğe hiçbir zaman sahip olamayacağının farkındaydı. Ve daha şimdiden çok zaman kaybetmişlerdi. Yiğit bu konuda çok aktifken kendisi daha bir başlangıç bile yapamamıştı. Bu düşünceyle gülümsemeden edemedi. Mert Yücesoy bu hâllere düşecek adam mıydı? Eskiden istediği her kadını kolayca yatağına alabiliyorken, şimdi nikâhlı karısını kendisiyle birlikte olma konusunda ikna bile edemiyordu.

Evin kapısını anahtarıyla açarken içi bir anda heyecanla doldu. Sedef'i göreceği için ne zamandan beri heyecanlanıyordu? Hem de o kendisini hayatında istemiyorken... Ama bir süredir hisleri bayağı bir karışıktı. Bu konunun üzerinde durmamayı seçerek adımlarını içeriye doğru attı. Sedef salonda yoktu. Bu sefer adımlarını genç kızın kaldığı odaya yönlendirdi. Banyonun önünden geçerken duyduğu su sesiyle onun duşta olduğunu anladı. Her ne kadar Sedef'i hiçbir şeye zorlamayacağını söylese de, Mert bir aziz değildi. Sağlıklı bir erkek olarak karısını arzuluyordu. Duşun altındaki çıplak bedenini düşünmemeye çalışsa da bu konuda başarılı olduğu pek söylenemezdi. Sedef'i istiyordu. Onunla olmak için deli oluyordu ama genç kız onu istemezken eli kolu bağlıydı.

Solukları hızlanırken kendini aceleyle yatak odasından içeriye attı. Sedef tüm iradesini zorluyordu. Onu bu birlikteliğe zorlamak istemiyordu ama arzuyla kıvranan bedeni Sedef diye haykırıyordu. Elini ensesine götürerek sıkıntıyla ovaladı. Kendisi için uzun sayılabilecek bir süredir hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. Belki Sedef'i arzulaması bu yüzdendi. Sağlıklı bir erkek olarak

Sedef gibi güzel bir kızla sevişmek istemesinden daha doğal ne olabilirdi ki? Hem o kız nikâhlı karısıydı.

Arkasından gelen ayak seslerini işittiğinde olduğu yerde donup kaldı. Sedef bu işkenceyi ona neden yapıyordu? Mert onun etki alanından uzak kalmak için çabalarken, o bu durumu zorlaştırmak için elinden geleni fazlasıyla yapıyor gibiydi. Onun mis kokusu burun deliklerinden içeriye dolarken gözleri kendiliğinden kapandı.

"Mert?" diyen ürkek sesi duyduğunda ciğerlerine derin bir nefes daha çekti. Ama inatla arkasına doğru dönmedi.

"Ne istiyorsun Sedef? Şu an çok yorgunum, lütfen odana geri dön," dedi boğuklaşan sesiyle.

Sedef ise titreyen ellerini koyacak yer arıyordu. Tüm cesaretini toplayıp kaderine razı gelmek istiyorken Mert'in bu sert tavırları cesaretini kırıyordu. "Ben... Mert ben..."

"Sen ne?" diyerek sinirle arkasına döndü. Tek istediği yalnız kalmakken Sedef'in bu isteğine saygı göstermemesi sinirlendirmişti Mert'i. Çünkü genç kadının varlığını çok net şekilde duyumsuyordu. Bedeni işkence çekerken Sedef'e karşı nazik davranması mümkün değildi.

Arkasını döndüğünde ise donup kaldı. Gözlerine inanamayarak beyazlar içerisindeki kadına baktı. Sedef'in beyaz geceliğiyle sabahlığının içerisinde bir peri kızından farkı yoktu. Bu hâliyle Mert'in karşısına çıkmaktan hiç mi korkmuyordu? Çünkü Mert şu anda kendine hâkim olamamaktan ölesiye korkuyordu. "Sedef, ne istiyorsun?" diye sorduğunda sesi daha önce hiç olmadığı kadar kısık çıkmıştı.

"Ben... İstediğin gibi olsun."

"Anlamadım?"

Sedef başını yerden kaldırarak öfkeyle baktı Mert'in yüzüne. Kendisini bu duruma düşürdüğü yetmezmiş

gibi, şimdi bir de işkence çektiriyordu. "Sana istediğin bebeği vermezsem, beni her şeyi anneme anlatmakla tehdit etmedin mi? Tamam işte, kabul ediyorum! İstediğin gibi olsun," diye tısladı dişlerinin arasından.

Mert ise taş kesmiş bedenini zorlukla hareket ettirdi. Genç kızın yanına kadar yavaş adımlarla ilerlerken, ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Ama Sedef karşısında bu kadar baştan çıkarıcı bir şekilde dikilirken, ona karşı koyabilmesi mümkün değildi. Zaten bunu da istemiyordu. Mert onunla olmayı her şeyden çok arzuluyordu. Elini kaldırarak genç kızın yüzünü kavradı. Baş parmağıyla yanağını okşarken tutkulu bakışlarını onun üzerinden ayıramıyordu.

"Emin misin?" diye sordu.

"Emin değilim, ama başka çarem yok öyle değil mi?"

Mert bu sözlere bozulma aşamasını çoktan geride bırakmıştı. Şimdi düşünebildiği tek şey Sedef'le bir olmaktı. Bu düşünceyle yavaşça karısının dudaklarına doğru eğildi ve ilk kez kendi dudaklarını onunkilerle buluşturdu.

On Bir

Güneş ışıklarının yüzüne vurmasıyla açmıştı gözlerini Mert. Aslında ona kalsa biraz daha uyurdu, çünkü hâlâ kendisini yorgun hissediyordu. Dün çok zor bir gün geçirmişti. Yine de dünün akşamı güzel sonuçlanmıştı. Aklına üşüşen anılarla bakışlarını göğsünün üzerinde uyuyan karısına çevirdi. İlk kez oluyordu bu. Daha önce hiçbir kadının kendisine bu şekilde sarılarak uyuduğunu hatırlamıyordu. Genel de buna asla izin vermezdi. Çünkü böyle bir yakınlığı kimseyle kurmak istemezdi. Kadınlar sadece ihtiyaçlarını gidermek için varlardı. Oysa şimdi Sedef ona sarılmış bir şekilde uyurken yüzündeki gülümseme bu durumdan ne kadar memnun olduğunu ele veriyordu. Bu küçük kız kendisinde adını bile koyamadığı duyguları uyandırmayı başarıyordu. Özellikle de ona kıyamıyordu. Başka bir kadın söz konusu olduğunda bencilliğini kolayca konuşturabiliyorken, Sedef'e geldiğinde aynı şeyi yapamıyordu. Onun gözünden akacak tek bir damla yaşa bile tahammülü yoktu. Elinin biriyle karısının saçlarını okşarken dün akşam olanları tekrar aklından geçirmeye başladı.

Sedef'in kendi isteğiyle ona geleceğine hiç ihtimal vermemişti Mert. O gün onu annesiyle tehdit ederken bile içten içe onun inadından vazgeçmeyeceğini düşünmüştü çünkü. Ama şimdi onun dudaklarının tadına doya doya bakarken, hayatta hiçbir şeyin tam olarak tahmin edilemeyeceğini biliyordu. Sedef öpüşlerinde kendisine karşılık vermese bile Mert'in aldığı zevkin tarifi yoktu. Genç kızın kokusunu derince solurken elinin

birini ince beline koymuştu. Bu sayede aralarında hiçbir mesafe bırakmayacak şekilde Sedef'i kendi bedenine iyice yaklaştırdı. Dudaklarını hafifçe geri çekerek bu sefer genç kızın dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurdu. Sonra yönünü Sedef'in sol yanağına doğru çevirdi. Sedef'i öpmek, onun teninin tadını almak, aklını iyice başından almıştı. Öyle ki genç kızın ağladığını fark etmesi için biraz zaman geçmesi gerekmişti. Sedef'in yanağını öperken aldığı o tuzlu tat Mert'in mantığını tekrar devreye sokmasına yardımcı oldu. Ve gözlerini hayal kırıklığıyla yumarak dudaklarını ve bedenini karısından uzaklaştırdı.

Sedef için ise bu yaptığı hiç kolay bir şey değildi. Daha önce biri ona Mert için hazırlanacağını söyleseydi, güler geçerdi belki de. Ama tüm gün yaptığı bu olmuştu genç kızın. Bu sahte evliliği gerçek bir evliliğe çevirmek adına üstüne düşen görevi yerine getirmişti. Ve sonunda da kendini Mert'e sunmuştu işte. Aslında Mert'in kocası olduğunu düşünmeye çalışsa bu yaptığının aşağılayıcı bir davranış olmadığını görebilirdi. Ama o anda Mert'e karşı iyi hisler beslemesi pek mümkün değildi. Aklında olan tek şey ona istediği bebeği verip, ömrünün sonuna kadar genç adamın yüzünü bir daha görmemekti. Çocuğunun babası olacak adamı sonsuza kadar hayatından çıkaramayacağı gerçeğini düşünmeyi ise ısrarla reddediyordu o sırada.

Mert'in dudaklarını kendi dudaklarında hissettiği an olduğu yerde donup kalmıştı. Onun yumuşak öpüşleri başka kadınları kolayca baştan çıkarmaya yeterdi hiç şüphesiz. Ama Sedef gibi kocasından etkilenmemeyi kesinlikle kafasına koymuş bir kadın için bu söz konusu bile değildi. Bu yüzden Mert'in dudaklarını öpmesine sadece izin verdi. Ona öpüşlerinde hiçbir şekilde karşılık vermedi. Çünkü birazdan olacakları düşünmek kendisini daha da kötü hissetmesine sebep oluyordu. Bu yüzden gözyaşlarına söz de geçiremiyordu. Sedef

hiç ilkinin bu şekilde olacağını hayal etmemişti. Sadece birkaç gündür tanıdığı bir adamla, şimdi bu durumda olmak canını çok yakıyordu.

Nedense kendini basit kadınlar gibi hissetmekten alıkoyamıyordu. Ama bunu yapmaya mecburdu. Annesi için kendişini feda etmesi gerekiyorsa, öyle yapacaktı Sedef. Yeter ki bu hayatta değer verdiği tek insan sağlığına kavuşup mutlu olsundu. Bu yüzden Mert dudaklarında ve yüzünün her bir karesinde hüküm sürerken sadece sessizce gözyaşı döktü. Ve kendini bekleyen sona biraz olsun hazırlanmaya çalıştı. Ama bir süre sonra Mert'in kendisinden uzaklaşmasıyla şaşkına dönmekten kurtulamadı. Islak gözlerini kocasının öfkeliden çok hayal kırıklığıyla dolu gözlerinin içine çevirdi.

"Benden bu kadar mı iğreniyorsun?" diye sordu Mert. Sedef ise duyduklarına inanamadı bir süre.

"An-lamadım?"

"Sana dokunduğum an gözyaşlarına boğulmana bakacak olursak bu birlikteliği istemiyorsun. Sana dokunmama katlanamıyorsun."

Sedef ıslak yanaklarını elinin tersiyle silerek baktı Mert'in yüzüne. "Seninle isteyerek birlikte olmadığımı zaten biliyorsun. Şimdi bu durum seni neden rahatsız ediyor anlamadım? İstediğini yapıyorum ya işte! Benden daha ne istiyorsun?"

Mert sıkıntılı bir şekilde nefesini verirken eliyle ensesini ovuşturdu. Bazen kendisi de ne istediğini bilmiyordu. Ama tek bildiği kollarının arasında isteksiz bir kadını istemediği idi. Özellikle bu kadın Sedef ise! Mert onun da en az kendisi kadar yaşayacaklarına kendisini kaptırmasını istiyordu.

"Ben böyle olsun istemiyorum! Aramızda ne yaşanacaksa senin de isteğinle yaşanacak. Bana kendimi fırsatçı bir adam gibi hissettirmene izin vermeyeceğim."

Sedef yüzünde beliren alaylı gülümseyeye engel olamadı. "O zaman sonsuza kadar o sahip olmayı çok is-

tediğin bebeğe sahip olamayacaksın demektir. Çünkü seninle istediğim için asla birlikte olmam!"

"Olacaksın güzelim. Bu konuda hiç şüphen olmasın," diye tısladı dişlerinin arasından. Sedef ise Mert gibi gittikçe öfkelendiğini hissediyordu artık. Kollarını sinirle iki yana açarak, "Benden daha ne istiyorsun anlamıyorum ki? Sana geldim işte! İstediğini al ve kapansın gitsin bu konu. Bir an önce hamile kalıp senden kurtulmaktan başka bir isteğim yok benim. Bu durum zaten yeterince zor. Neden işleri daha da zorlaştırıyorsun?" diye haykırdı.

"İlk seferinde hamile kalmanın zor olduğunu biliyorsun öyle değil mi? Bugün kendini zorlayarak benimle birlikte oldun diyelim, diğer seferlerde ne yapacaksın? Her seferinde kollarımın arasında gözyaşlarına mı boğulacaksın? Beni kocan olarak görmeye alışmak zorundasın Sedef! Bu yaptığımızı bir görev olarak görmeye devam ettikçe, daha çok canın yanar."

Omuzları umutsuzlukla çökerken yüzünü ellerinin arasına gömdü. Mert'in haklı olduğunu biliyordu. "Seni sevmiyorum," diye mırıldandı.

Mert burukça gülümsedi. "Bunun farkındayım, zaten her evli çift birbirlerine büyük bir aşkla bağlı değil. Sadece beni kocan olarak kabullenmen gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Seni sadece birkaç gündür tanıyorum. Ayrıca sen daha bugün beni her şeyi anneme anlatmakla tehdit ettin! Bu durumda nasıl seni kocam olarak görüp, saygı gösterebilirim söyler misin?"

"Bak bugün biraz ileri gittiğimi kabul ediyorum. Ama sen de beni anla. Seninle bir anlaşma yaptık. Senin kolayca her şeyden vazgeçip gitmene sessiz kalmamı benden bekleyemezsin. Ayrıca sadece birkaç gündür tanıdığın bir adamı yabancıladığın için seni suçlayamam. Bu yüzden sana bir önerim var zaten."

"Öneri mi? Ne önerisi?" Mert'in bu sakinliği yu-

zünden ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu genç kız. Daha bu sabah ona karşı öfkesini yöneltmekten çekinmeyen adama ne olmuştu böyle?

"Bana alışma sürecini hızlandırmak için bu günden sonra benimle bu odada kalacaksın. Senin öncelikle bu evliliğin gerçek bir evlilik olduğunu kavraman gerekiyor. Ondan sonra da her şeyiyle gerçeğe dönüştürürüz zaten."

"Nasıl yani? Seninle bu yatakta kardeş kardeşe yatacağımızı mı söylüyorsun?"

Mert gülümsemesini saklayamayarak, "Tam olarak kardeş kardeşe yatacağımızı söyleyemem, ama sen bana alışana ve bu birlikteliği bir işkence olarak görmeyeceğin zamana kadar, uslu duracağıma söz verebilirim," dedi.

Sedef'in kafası iyice karışmıştı ve Mert'i anlaması gittikçe güçleşiyordu. "Peki ya bebek? Hemen hamile kalmam gerektiğini düşünüyordum ben."

"Evet, aslında hemen hamile kalman gerekiyor. Ama kollarımın arasında gözyaşlarına boğulan bir kadını istemiyorum. Bu yüzden birkaç gün daha sabredebilirim. Ve bu işin sonunda kazanan tarafın ben olacağıma da inanıyorum."

Mert'in özgüveni resmen tavan yapmıştı. Ama onun bu önerisine dört elle sarılmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Hamile kalması için bir şekilde Mert'le birlikte olmaya alışması gerekiyordu. En azından onu kocası gibi görmeyi başarabilirse, belki adamın söylediği gibi canı bu kadar yanmazdı.

"Peki öyleyse. Bir deneyelim. Ama ya sana alışamazsam?" diye sordu endişeli bakışlarının eşliğinde.

"Sana öyle olmayacağını garanti edebilirim güzelim, bu yaşıma kadar bana karşı koyabilen bir kadına daha rastlamadım! Birkaç güne kollarımın arasında olmaktan dolayı mutlu bile olacaksın."

Mert'in sırıtarak söylediği sözlere öfkelenmişti, ama

neden öfkelendiğini bilmiyordu. Bu adam ilk günden beri böyleydi. Ayrıca onun başka kadınları baştan çıkarma becerilerini öğrenmek istediğinden de emin değildi. "Öyleyse artık uyuyabilir miyiz?" diye sordu hırçınca.

"Elbette. Ama uyurken kollarımın arasında olmak zorundasın. Ancak bu şekilde benim varlığıma alışabilirsin."

Ve şimdi karısını kollarının arasında tutarken keyifli olduğunu söyleyebilirdi Mert. Normal de bir kadına karşı bu kadar sabırlı olduğu başka bir zamanı hatırlamıyordu. Hele hele herhangi biriyle sabaha kadar sevişmeden uyuduğunu bilmezdi. Ama söz konusu Sedef olunca tüm dengesini bir anda şaşırıvermişti. Sedef'in kollarının arasındaki varlığı bile yetiyordu ona şu anda.

Genç kızın kollarının arasında kıpırdandığını hissettiğinde yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Birazdan onun güzel gözleriyle karşı karşıya geleceğini bildiği için oldukça mutluydu.

Sedef yattığı yerde kıpırdanırken göz kapaklarını açmaya çalışıyordu tüm gücüyle. Ama yattığı yatak o kadar rahattı ki, bir ömür boyu bu şekilde kalabilirdi. Bu düşünceyle dudaklarının kenarına tatlı bir tebessüm gelip oturuverdi. Ve sonunda gözlerini yavaşça araladı. Elinin altındaki kasların yeni yeni farkına varmaya başladığında, biçimli kaşları anında çatılmıştı. Sonra aklına akşam olanlar üşüştü. Başını yasladığı göğüsten hızla kaldırdığında Mert'in sırıtan yüzüyle karşılaştı.

"Günaydın karıcığım," diyerek dudaklarından küçük bir öpücük çalan adama şaşkınlıkla bakakaldı.

Gece onun beline sarılarak uyuduğunu elbette hatırlıyordu. Ama bu sabah sanki birbirlerine çok daha yakın duruyorlardı ve bu duruma şaşırmadan edemiyordu Sedef. Normal de birine sarılıp yatma alışkanlığı hiç yoktu, hatta rahatına o kadar düşkündü ki annesiyle bile aynı yatakta yatmaya katlanamazdı. Şimdiyse tüm

bir geceyi Mert'in tam üstünde geçirmiş ve bundan zerre rahatsızlık duymamıştı.

Hızla uzandığı yerden doğrularak genç adamdan bakışlarını kaçırdı. "Günaydın."

Mert de hemen dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Nasıl? Rahat bir uyku çekebildin mi?"

Bu adamın şu anda onunla eğlendiğine emindi Sedef. Ama sinirlerinin bozulmasına izin verecek değildi. "Çok rahattı, göğsünü bana ödünç verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Ne zaman istersen buradayım ben biliyorsun. Vücudumun her bir uzvu artık senin, onları istediğin gibi kullanabilirsin," diyerek çapkınca göz kırptı karısına.

Mert'in sözlerine bir cevap vermek hiç içinden gelmiyordu doğrusu. Bu adam böyleydi işte. Hem çok utanmaz hem de çok alaycıydı. Ve Sedef'in onu bu şekilde kabullenmekten başka bir çaresi yoktu.

"Saat kaç? Senin işe gitmen gerekmiyor mu?" dedi lafı değiştirerek.

Mert komodinin üzerindeki kol saatine uzandı. "Saat daha sekiz. Hem ayrıca ben hâlâ balayında sayılırım. Bugün işe gitmek gibi bir niyetim yok. Seninle baş başa vakit geçirmek istiyorum, bu şekilde bana daha çabuk alışabilirsin."

"O zaman ilk iş bir mobilyacıya gideceğiz seninle," diyerek yataktan kalktı ve saçlarını bir toka yardımıyla tepesinde topladı.

"Mobilyacıda ne işimiz var?"

"Bundan sonra bu odada kalacaksam eşyalarını da kendi zevkime göre seçmek istiyorum. Burada durdukça içim kararıyor. Bence duvarların rengini de beyaza boyatmalıyız."

Sedef'in sonunda bir şeyleri benimsemesine sevinerek, "Sen nasıl istersen hayatım," dedi Mert.

"Hayatım? Böyle sözler söylemene gerek yok Mert

Ne de olsa her evli çift birbirlerinin kulağına sevgi sözcükleri fısıldamıyor. Kendini zorlama yani bu konuda."

"Beni kimse bir şeylere zorlayamaz Sedef. Sadece içimden gelenleri söylerim. Zamanla nasıl bir adam olduğumu daha iyi anlayacaksın," diyerek kendisi de yataktan kalktı. Adımlarını kapıya doğru yönlendirirken, "Hadi bir an önce kahvaltımızı yapıp dışarı çıkalım. Bugün hava evde oturulmayacak kadar güzel," dedi.

Sabah erkenden uyandığında hâlâ üzerinde bir akşam öncesinin etkilerini taşıyordu. Rahat bir uyku çektiği söylenemezdi. Tüm kemikleri sızlıyordu resmen. Gece boyu kabuslar görüp durmuştu. Hepsinde de Yiğit başroldeydi. Sürekli kendi canını yakarken görüyordu onu. Ve bu gidişle kafayı oynatması an meselesiydi.

Yataktan kalkarak banyoya doğru yönlendirdi adımlarını. Elini yüzünü buz gibi suyla yıkamak gerçekten çok iyi gelmişti. Biraz olsun kendine gelmesini sağlamıştı. Adımlarını bu sefer salona doğru yönlendirirken Yiğit'in erkenden evden çıkmış olduğuna emindi. Bu yüzden onu salondaki kanepede iki büklüm bir hâlde uyurken bulduğunda şaşkınlığına engel olamadı. Bakışlarını duvardaki saate çevirince geç kalan kişinin Yiğit olmadığını anladı. Kendisi her zamankinden çok daha erken bir saatte uyanmıştı sadece. Bunda gece boyunca yatağında dönüp durmasının büyük bir etkisi vardı hiç kuşkusuz.

Bakışları tekrar kocasını bulduğunda yüreğinin sızlamasına engel olamadı. Onun kalktığında her yerinin ağrıyacağı düşüncesinin canını bu kadar sıkmasına ister istemez sinirlendi. Oysa onu hiç umursamamayı ne çok isterdi. Ama bunun söz konusu olması mümkün bile değildi. Yiğit onu ne kadar kırarsa kırsın Feyza ona kıyamazdı. Buna rağmen bir daha onun kendisini kırmasına

müsaade etmemekte de sonuna kadar kararlıydı. Bugünden itibaren kocasının karşısına kendinden emin bir kadın olarak çıkacaktı. Yiğit'in aşağılamalarını sineye çekmeyecek, ona karşılığını vermekten çekinmeyecekti.

Feyza bir süre orada öylece dikildi. Ne yapacağını bilemiyor gibi bir hâli vardı. İlk önce Yiğit uyanıpta evden çıkıp gidesiye kadar, kendini tekrar odasına kapatmayı düşündü. Ama sonra bunun adının korkaklık olacağını kabul etti. Ve bundan sonra Yiğit'ten korkmamaya kararlıydı. Feyza istese de istemese de, Yiğit onun kocasıydı artık. Hem en özel anlarını paylaştığı adamdı o. Onunla bir ömrü paylaşmak istiyorsa buna göre hareket etmesi gerekiyordu. Ve sonunda kararını verdi. Kalıp, savaşacaktı...

Her sevgi dolu ve örnek bir eşin yapması gerektiği gibi çareyi mutfağa giderek kahvaltıyı hazırlamakta buldu. Bu güne güzel başlamaları her ikisine de iyi gelebilirdi.

Gözlerini açtığında elini ağrıyan boynuna götürdü. Ağrıyan tek yeri boynu da değildi üstelik. Her yeri sancıyordu. Uzandığı yerden doğrulmaya çalışırken en kısa zamanda salona daha rahat koltuklar alması gerektiğini aklının bir köşesine not etti. Feyza'nın her an bir cadıya dönüşme gibi bir eğilimi olduğunu sonuçta artık biliyordu.

"Sonunda uyanabildin... Hadi masaya geç, çaylar soğumasın."

Bakışlarını yerden kaldırarak sabahlığının içinde etrafta deli gibi dolanan karısma çevirdi. Feyza her zamankinin aksine bu sabah oldukça erkenciydi. Tabii geç kalkmasını gerektirecek kadar yorulmamıştı dün gece. Düşüncelerinin kaydığı yönden hoşlanmayarak anında kaşlarını çattı. Neden hâlâ bu kadar çok arzuluyordu ki bu kadını?

"Barış imzalamaya mı karar verdin?" diye sordu tüm alaycılığıyla.

"Dün geceyi konuşmak istemiyorum. Aslına bakarsan tümüyle unutmayı tercih ederim."

"Peki, sen bilirsin."

"Ama aynı zamanda senden o odanın anahtarını da istiyorum."

Yiğit sandalyelerden birine geçip otururken ters bakışlarını karısının yüzüne yöneltti. "Vermeyeceğimi biliyorsun."

Feyza kocasına tatlılıkla gülümsedi. "Vereceksin! Ve bundan sonra bana güveneceksin Yiğit. Yoksa benden istediğin o çocuğu asla vermem sana, haberin olsun."

"Şantaj yapacak konumda olduğunu mu düşünüyorsun?" Feyza'nın bu hâliyle ilk kez karşı karşıya geliyordu. Ve bu yüzden biraz şaşırdığını itiraf etmesi gerekiyordu.

"Kendi karını kendi ellerinle polise teslim etmeyeceğini biliyorum. Yani insana neden bir hırsızla evlendiğini sormazlar mı hiç? Kendi kendini yalancı çıkarırsın sadece."

Artık Yiğit'ten korkmamakta kararlıydı genç kız. Bu yüzden tüm cesaretini toplayarak ona resmen kafa tutuyordu. Mutluluğu için bunu yapmak zorundaydı. Ve sözlerinin bir bakıma doğru olduğunu da biliyordu. Yiğit canını ne kadar yakarsa yaksın, karısını polise teslim edecek kadar vicdansız bir adam değildi. En azından Feyza öyle biri olmadığına inanıyordu.

"Feyza bu kadar kurnaz olduğuna inanamıyorum. Söylesene, nasıl oluyor da aynı anda hem melek hem de şeytan olmayı başarabiliyorsun?" diye sertçe sordu Yiğit.

"Bence bunun için kendini tebrik etmelisin Yiğit. Çünkü bu yönlerimi ortaya çıkarmayı bir tek sen başarıyorsun!" Gözünü bile kırpmadan kocasının gözlerinin

içine bakıyordu şimdi Feyza. Ondan korkmadığını ona göstermekti amacı ve başarılı da olmuştu.

Yiğit gülümseyerek arkasına yaslandı. "Bu hâlini de sevdim," diye kendi kendine mırıldandı. "Tamam... Sana anahtarı vereceğim, ama akşama sen de beni odaya alacaksın."

Feyza bir zafer kazandığının bilincinde olarak mutlulukla gülümsedi karşısındaki adama. "Pekâlâ, nasıl istersen. Ama önce anahtarı alayım. Ha bir de bana güvenme konusunu unutma. Bana güvenmeyi öğrensen iyi olur kocacığım!"

"İşte bu konuda sana bir söz veremem. Ama denerim."

Kazandığı küçük zaferin vermiş olduğu mutlulukla çayını yudumladı. Bu evliliğin onu ileride çok zorlayacağını bilse de içindeki o savaşmayı seven kadın bir kere harekete geçmişti ve bundan sonra da geri çekileceğe pek benzemiyordu. Yiğit kiminle uğraştığının henüz farkında değildi. Ama çok yakında öğrenecekti.

Yiğit, Feyza'ya ne ara yenildiğinin farkına varamamıştı bile. Tüm kararlılığı ile karşısında kendisine diklenirken ona karşı koymayı hiç istememişti. Zaten biraz fazla ileri gittiğini de kabul ediyordu. Feyza onun karısıydı ve çok yakında çocuğunun annesi de olacaktı. Ona güvenmek zorundaydı. Ama doğrusu bu hiç de kolay değildi. Çünkü Yiğit geçmişteki gibi ihanete uğramaktan korkuyordu. Belki de bu yüzden ona karşı bu kadar acımasızdı.

"Hafta sonu kuzeninle karısını yemeğe çağıralım mı?"

Yiğit duyduklarına inanamayan gözlerle karısına baktı. "Bu da nereden çıktı?"

"Sadece ailece biraz güzel vakit geçiririz diye düşünmüştüm."

"Feyza benim Mert ile anlaşamadığımı bilmiyor musun sen?"

"Elbette biliyorum Yiğit. Ama bu anlaşmazlığa bir son vermeniz gerektiğini düşünüyorum. Sonuçta bu ailede birbirinizden başka kimseniz yok sizin."

Peçeteyle dudaklarınım kenarını silerek, "Bu evliliği biz seninle niye yaptık Feyza?" diye sordu.

"Yine aynı sözleri söylemeye kalkma Yiğit! Bu evliliğin niye yapıldığını sürekli tekrarlayarak beynime kazıdın zaten."

"O hâlde Mert'le iyi geçinemeyeceğimizi de biliyorsun. Bence sınırlarımı fazla zorlama güzel karıcığım. Sana güvenmeyi deneyeceğimi söylemiş olsam da bu benim evliliği benimseyeceğimi göstermez!"

"Anlıyorum. Ama bebek olduktan sonra fikrin değiştirmek zorunda kalacaksın. Ve ayrıca..." diyerek çatalıyla Yiğit'i gösterdi. "Benimle evli olduğun süre boyunca hayatında başka bir kadın olmayacak! Eğer olursa hamile olsam dahi bu evi terk ederim. Buralardan gider, o çok istediğin çocuğundan seni mahrum bırakırım."

Feyza bugün kocasını her yeni sözüyle daha da büyük bir şaşkınlığa uğratıyordu. "Sen bugün ne içtin Allah aşkına? Hiç kendin gibi değilsin?"

"Benim nasıl biri olduğumu nereden bileceksin ki? Birbirimizi sadece çok kısa bir süre tanıdığımızı kendin söylemiştin, unuttun mu?"

Feyza da kendisine bu deli cesaretinin nereden geldiğini merak ediyordu. Ama Yiğit tarafından kalbinin bin parçaya bölünmesine daha fazla seyirci kalamazdı. Artık etkisiz eleman olmayı bırakıp kendini savunmalıydı. Kocasını kazanmak istiyorsa onun bir şeyleri kabullenmesini sağlamalıydı.

"Neyse. Benim bir duş alıp hazırlanmam gerekiyor. Bu konuları sonra konuşuruz."

Yiğit'in oturduğu yerden kalkmasını dalgın gözlerle izledi. Onun bir kez daha kaçtığının farkındaydı. "Anahtarı hâlâ vermedin," diyerek avucunu açtı.

Yiğit pes ettiğini gösteren bir iç çekişle cebindeki kü-

çük anahtarı karısının avucunun içine bıraktı. Feyza gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. Yiğit ise bir şey söylemeden odasına doğru yürüdü.

Girdikleri mobilya mağazasmda duyduğu rahatsızlıktan dolayı elini Mert'in avucundan kurtarmaya çalışıyordu Sedef. Dışarı çıktıklarından beri fırsatını bulduğu her an karısının eline yapışıyordu genç adam. Onun kendini kurtarma çabalarınaysa sadece gülümsemekle yetiniyordu.

"Artık elimi bıraksan diyorum? Mağazada bile el ele tutuşmamız gerekmiyor herhâlde?" diye öfkeyle söylendi.

"Rahat dur Sedef! Bana çabucak alışmak istiyorsan, işe el ele tutuşmakla başlamamız önemli."

Yanlarına gelen mağaza görevlisine yatak odası takımı baktıklarını söyledi Mert. Sedef ise yanında ağzını açmıyordu. Tüm kontrolü şimdilik Mert'e bırakmakta bir sakınca görmemiş olmalıydı. Bir süre sonra kendileri için bir yatak odası beğendikten sonra, yine el ele çıktılar mağazadan. Sedef ilk baştaki kadar rahatsız olmasa bile yine de çok memnun değildi bu durumdan. Bir erkekle el ele dolaşmaya alışkın değildi o. Mert her konuda ilkiydi ve çoğu zaman ne yapacağını bilememesi de bu yüzdendi.

"Karnın acıktı mı?"

"Pek acıkmadı."

"İleride güzel bir restoran biliyorum. Gidip birlikte bir şeyler atıştıralım."

Sedef, Mert'e karşı gelmenin bir yarar sağlamayacağını biliyordu. Bu nedenle kocası onu nereye çekiştirirse o tarafa gidiyordu. Mert'in bahsettiği restoranda yemek seçmek için menüde göz gezdirirken birinin kendisine seslendiğini işitti.

"Sedef?"

Yan tarafına doğru başını çevirdiğinde üniversiteden arkadaşı Erhan ile karşı karşıya geldi. "Erhan?"

"Gözlerime inanamıyorum, gerçekten de sensin!"

Sedef arkadaşını uzun bir zamandan sonra karşısında bulmanın verdiği mutlulukla oturduğu yerden kalkarak ona sarıldı. Bir zamanlar Erhan ile aynı bölümde okuyorlardı ve üniversite eğitimine bir son vermeden önce hep bir aradalardı. Şimdi bunca zaman sonra onu tekrar karşısında görmek, geçmişi anımsatmıştı genç kıza. Bu yüzden tamamen dostça sarılmıştı arkadaşına. Tabii bu ana şahit olan Mert için gördükleri çok dostça şeyler değildi.

Erkekler tuvaletinden çıkarak masalarına doğru yöneldiğinde fark etmişti bu sahneyi Mert. Ve görür görmez de olduğu yerde kalakalmıştı. Sedef'in gülerek bir erkeğe sarılması midesine yumruk yemişçesine canının yanmasına sebep olmuştu.

Kaşları çatılırken yanağındaki bir kas öfkeyle seğirmeye başladı. Elin herifinin karısının beline kollarını doladığını görmesiyse bardağı taşıran son damlaydı. Hızlı adımlarla yanlarına doğru ilerledi. "Sedef!" diyerek karısına öfkeyle seslendi.

Sedef, Mert'in sesini duymasıyla bulunduğu kollardan sıyrıldı. Kocasına doğru döndüğünde onun öfkeyle kendisine baktığını gördü.

"Mert? Şey... Bu, Erhan. Benim üniversiteden arkadaşım. Uzun zamandır görüşmüyorduk, birden karşımda görünce çok şaşırdım."

Kendini ne diye savunmaya geçtiğini bilmiyordu genç kız. Sadece içinde bulundukları bu duruma bir açıklama getirme isteği duymuştu. Erhan'ın şaşkın bakışlarla Mert'e baktığını gördüğündeyse aynı açıklamayı ona da yaptı.

"Erhan, bu Mert," dediğinde her iki adamın da cümlenin devamını beklediklerini gördü. "Benim eşim."

İlk kez Mert'e eşim diye hitap ediyordu. Ve bu oldukça garipti. Erhan için ise şok olma sebebiydi. "Eşin mi?" diye sordu inanamazcasına. Ardından kendini toparlayarak Mert'e elini uzattı. "Memnun oldum Mert Bey. Kusura bakmayın, biraz şaşırdım. Sedef'in evlendiğini bilmiyordum."

Kendisine uzatılan eli görmezden gelerek, "Zaten daha yeni evlendik ve şimdi de öğrenmiş oldunuz Erhan Bey," dedi. Onun bu kabalığı Sedef'i utançtan yerin dibine sokarken, Erhan'ı sinirlendirmişti.

"Neyse Sedef'ciğim... Seni gördüğüme sevindim. Telefon numaram hâlâ aynı. Bir ara arada buluşup, konuşalım."

"Tamam Erhan. Görüşürüz."

Erhan, Mert'le vedalaşmaya gerek görmeden yanlarından ayrıldı. Ama Mert'in öfkesi hâlâ tazeydi. Tabii tek kızgın olan taraf o da değildi. Sedef de en az Mert kadar burnundan soluyordu.

"Sen benim arkadaşıma nasıl öyle davranırsın?"

"Arkadaşın mıydı gerçekten?" diye öfkeyle dişlerinin arasından tısladı Mert.

"Öyle olduğunu söyledim ya!"

"Ama bana pek arkadaşınmış gibi gelmedi. Adam resmen seni bir ahtapot gibi o uzun kollarıyla sarıp sarmalamıştı!"

Sedef etraftaki insanların bakışlarının üzerlerinde yoğunlaştığını fark ederek ses tonunu biraz alçaltmaya çalıştı. "Gördüklerini yanlış yorumlama gibi bir özelliğin falan mı var senin? Uzun bir zamandır birbirimizi görmediğimiz için dostça kucaklaşıyorduk sadece."

"Seni bilmem ama onun pek dostça sarıldığını düşünmüyorum. Ayrıca dostun bile olsa bir erkeğin sana sarılmasını istemiyorum Sedef! Bunu aklına soksan iyi olur."

"Öyle mi? Bana ne hakla yasaklar getiriyorsun sen ya? Kimsin sen?" Sedef sakin kalmaya çalışsa da Mert sinirlerini epey bir zorluyordu.

"Senin kocanım! Sen benimsin, anladın mı? Benden başka kimse sana sarılamaz. Aynı zamanda sen de benden başka hiçbir erkeğe o şekilde gülüp, sarılamazsın!"

"Kıskanç koca tripleri sana hiç yakışmıyor Mert. Senin sözünü dinleyecek değilim. Ancak canımın istediğini yaparım ben. Sen de bunu o kalın kafana sok!" diyerek çantasını eline aldı. "Ben gidiyorum. Sen istiyorsan otur afiyetle yemeğini ye. Sayende bende iştah falan kalmadı."

Sedef öfkeyle yanından geçip giderken Mert sinirle yandaki sandalyeye bir tekme salladı. Güzel başlayan bir günün nasıl böyle mahvolabildiğini hiç bilmiyordu. Oysa tek istediği karısıyla güzel bir gün geçirmekti. Ellerini saçlarının arasından geçirirerek, "Allah kahretsin!" diye söylendi. Sedef'i kıskanmıştı. Karısına bağlanmaya başlıyordu. Onu başka bir adamla görmeye bile dayanamıyorsa, bu ona karşı duyguları olduğunu mu gösterirdi? Bilmiyordu Mert. Ama Sedef'in kendisinden başka bir adamla olmasına katlanamadığının artık farkındaydı.

Akşam evinin kapısını anahtarıyla açıp içeri geçtiğinde burnuna gelen kokularla birlikte gözlerini mutlulukla yumdu. Evlendiğinden beri her akşam bu kokular karşılıyordu Yiğit'i. Uzun zamandır alışkın olmadığı bir durumdu bu. Evliliğin güzel taraflarından sadece bir tanesiydi. Eve geldiğinde sadece boş duvarlarla karşılaşmak yerine daima yüzüne gülümseyen ve oldukça marifetli bir eş bekliyordu artık onu.

Elindeki evrak çantasını etajerin üstüne bırakarak kokunun kaynağı olan mutfağa doğru yönlendirdi adımlarını. Kapının eşiğinde durduğunda bir süre onun farkında olmayan mutfak önlüğünün içerisindeki karısını seyretti. Feyza bu eve canlılık getirmişti. Onun varlığına

bu kadar kolay alışabildiğine şaşırıyordu bazen. Ama onu yanında hissetmek güzeldi. Ah keşke bir de geçmiş sayfaları kapatabilseydi. Bu o kadar kolay değildi işte.

Feyza arkasına doğru döndüğünde gördü kocasını. Onun kapının pervazına yaslanmış bir şekilde kendisini seyrettiğini anladığında, yanakları tatlı bir pembeliğe büründü. "Bugün erkencisin," diyerek ona doğru yürüdü. Yiğit her hâliyle çekici bir adam olsa da, takım elbisenin içerisinde daha bir baş döndürücü oluyordu.

"Fazla işim yoktu bugün." Yanına gelen karısının beline kollarını dolayarak narin bedenini kendisine daha çok çekti. Ardından onu dudaklarından tutkuyla öptü. "Bunu özlemişim."

Feyza mutlulukla sarıldı kocasına. Özlemişti onu. Bir geceliğine de olsa, onun kollarının arasında olmamak, onu hissetmemek bir işkenceden farksızdı.

"Karnın çok aç mı? Yemeğin hazır olması bir yarım saati bulur. Eğer çok açsan atıştırmalık bir şeyler hazırlayabilirim."

"Karnım aç değil güzelim. Bu yüzden yemeğin altını da kapatabilirsin."

"Neden? Şimdi aç değilsen bile acıkırsın birazdan."

Yiğit, Feyza'nın sırtını duvara yaslayarak, gözlerini onun gözlerinin içine dikti. "Şu an benim aklımdan geçenler kesinlikle yemek değil karıcığım. Dün gece beni o sert kanepede uyumaya zorladığın için, senden intikam almaya kararlıyım."

Yiğit'in dün gecenin acısını kendisinden çıkaracağını tahmin ediyordu Feyza. Ama ondan korkmuyordu. Aksine vereceği cezayı çok merak ediyordu. "Nasıl olacakmış bu dediğin?"

"Seni tüm gece yataktan çıkarmayarak elbette." Gözlerindeki hain pırıltılarla eğildi karısının dudaklarına. Ve ona olan susuzluğunu gidermek istercesine, tutkunun en yoğun hâliyle sahip çıktı onlara. Feyza ise kollarını Yiğit'in boynuna dolamış bir şekilde kendini tümüyle

kocasının insafına bırakmıştı. Çalan kapı zili olmasa, bu öpüşmenin sonu kesinlikle yatakta biterdi.

Feyza kendisini zorlayarak geri çekilirken Yiğit'in homurdandığını duydu. "Boşver açmayalım. Kapıcıdır," diyerek tekrar karısının dudaklarına eğildi. Ama ısrarla çalınan zil Feyza'nın rahat hareket etmesini engelliyordu.

"Kapıya bakmamız gerekiyor Yiğit."

Yiğit istemeyerekte olsa karısını serbest bıraktı. Bu gelen kişi her kimse daha şimdiden Yiğit'in nefretini kazanmıştı. Feyza'dan önce kapıya vardı ve hızla açtı. Gelen kişinin kayınpederi olduğunu gördüğündeyse kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Vehbi Bey?"

Feyza da Yiğit'ten farklı değildi. Üvey babasını karşısında görünce şaşırıp kalmıştı. Onun evlerinde ne işi olduğunu merak etse de geliş sebebinin hayra yorulmaması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu bu adamı.

"Ne Beyi oğlum? Baba diyeceksin artık bana," diyerek güldü yaşlı adam ve genç çiftin onu içeri davet etmesini beklemeyerek salona doğru yönlendirdi adımlarını.

On İki

İçine düştüğü duruma inanamıyordu Feyza. Kocasıyla arasını daha yeni düzeltmişken üvey babası da nereden çıkmıştı böyle? Şimdi onunla aynı sofradayken boğazından tek bir lokma bile geçmiyordu. Çaktırmadan Yiğit'in yüzüne baktı. Onun da bu durumdan memnun olmadığı belliydi. En az kendisi kadar hoşlanmıyordu Yiğit, Vehbi Beyden. Onların aksine Vehbi Bey büyük bir iştahla yiyordu tabağındakileri. Üvey kızı evlendiğinden beri evde pişen bir tabak sıcak yemeğe muhtaç kalmıştı. Feyza'nın kıymetini o evlenip yanından gittikten sonra çok daha iyi anlamıştı.

"Ellerine sağlık kızım. Her zamanki gibi çok lezzetli olmuş yemekler."

"Afiyet olsun," diye mırıldandı Feyza. Yiğit'in yanında bir sorun çıkmasından korkuyordu, bu yüzden üvey babasının yemeğini yedikten sonra bu evden çıkıp gitmesinden başka bir isteği yoktu. Yoksa daha ne kadar bu gerilime dayanabileceğini bilmiyordu.

Yiğit sakince yemeğini yemeğe çalışsa da, yanında oturan adamdan rahatsızlık duymadan edemiyordu. İlk gördüğünden beri sevememişti Feyza'nın üvey babasını. Adamın bakışlarından hiç hoşlanmamıştı en başta. Güvenilmeyecek bir adam olduğu yüz metre öteden bile anlaşılıyordu. Ama sırf Feyza'nın hatırına sessiz kalıyordu genç adam. Onun hatırına bu adama katlanıyordu.

Vehbi Bey son lokmasını da yutup üzerine suyunu içtikten sonra, ellerini şişkin karnının üzerinde birleştirdi.

"Bu güzel yemeğin üzerine şöyle bol köpüklü bir Türk kahvesi ne iyi gider."

Feyza şaşkınlıkla bakışlarını üvey babasının yüzüne çevirdi. Yiğit ise ters bir şey söylememek adına elindeki kaşığı var gücüyle sıkıyordu.

Vehbi Bey kızıyla damadına ne kadar büyük bir rahatsızlık verdiğini bilmeden, oturduğu sandalyeden keyifle ayağa kalktı. Ve adımlarını ilerideki koltuğa doğru yönlendirdi. "Hadi kızım bize birer kahve yap. Bu arada ben de Yiğit oğlumla biraz sohbet etmiş olurum."

Feyza çaresiz bakışlarını kocasının yüzüne çevirdiğinde onun gülümsemeye çalışarak kendisine baktığını gördü. Yiğit, Feyza'nın hatırı için bir sorun çıkarmamakta kararlıydı. Bu yüzden karısının elini tutarak, "Hadi güzelim, babanın istediği kahveleri yap getir," dedi.

Feyza derin bir nefes alarak kocasına gülümsedi. Oturduğu yerden kalkıp mutfağa yönelirken, Yiğit de Vehbi Beyin yanına doğru ilerledi. Karısı gelmeden önce bu adamla artık bir şeyleri açıkça konuşması gerekiyordu.

"Sizi bugün burada görmeyi beklemiyorduk."

"Evlendiniz evleneli yüzünüzü gören cennetlik. Oysa insan bir el öpmeye gelirdi. Âdetlerimiz bunu gerektiriyor sonuçta."

Yiğit alayla gülümserken bakışlarını bir an olsun kayınpederinin üzerinden ayırmadı. "Feyza'yı gerçekten öz kızınız gibi sevdiğinizi ve onu bu zamana kadar hayatın tüm kötülüklerinden korumuş olduğunuza inansaydım, seve seve elinizi öpmeye gelirdim Vehbi Bey! Ama durumun çok daha farklı olduğunu ikimiz de biliyoruz. Öyle değil mi?"

Yiğit'in hangi konudan bahsettiğini çok iyi biliyordu yaşlı adam. Ama onun karşısında suçunu hemen kabul edecek kadar aptal değildi. Acaba Feyza kocasına geçmişinin ne kadarını anlatmıştı? Yiğit'in kendinden emin

ve öfkeli hâline bakılacak olursa, birçok şeyi biliyor gibiydi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum oğlum. Ben Feyza'yı bu yaşıma kadar kendi öz çocuğum gibi özenle büyüttüm. Onu kimselere muhtaç etmedim."

"Bu yüzden mi onun hırsızlık yapmasına sesinizi çıkarmadınız?" diye sordu tek kaşını alayla yukarı kaldırarak.

"Bunu da nereden çıkardın? Feyza hırsızlık mı yapıyormuş." Yüzüne elinden geldiğince şaşkın bir ifade oturtmaya çalıştı. Ama Yiğit'in gittikçe kararan bakışlarıyla telaşlanmadan da edemedi.

"Yalanı bir kenara bırakın artık Vehbi Bey! Feyza'nın sizden habersiz bir işe kalkışacağını hiç sanmıyorum. Böyle bir yola başvurduğuna göre, onu gerektiği kadar iyi koruyamamışsınız demektir. Ve bu durum beni tahmin edemeyeceğiniz kadar çok öfkelendiriyor. Bu yüzden bundan sonra karımın sizinle görüşmesini istemiyorum! Kahvenizi içtikten sonra bir daha karşımıza çıkmamak üzere bu evden ayrılsanız çok iyi olur!"

İşte bunu duymayı hiç beklememişti Vehbi Bey. Yiğit'in ne kadar gözü kara bir adam olduğuna ilk kez şahit oluyordu. Oysa o hiç böyle hayal etmemişti. Yiğit Yücesoy gibi varlıklı bir ailenin torunu olan gençle evlenen kızı sayesinde, bundan sonra refah içerisinde yaşayacağına adı gibi emindi. Ama şu karşı karşıya geldiği durum bunun tam aksini kanıtlıyordu. Birden öfkeyle ayağa kalktı. "Ben onun üvey de olsa babasıyım! Anası onu benim yanıma bırakıp kaçtığında, ona ben kucak açtım! Kendi öz anası bile istemedi, ama ben onu kapının önüne koymak yerine, bu yaşa kadar getirdim! Şimdi sen ne hakla bana kızımdan uzak durmam gerektiğini söylüyorsun?!"

Yiğit, Vehbi Beyin karşısına kararlılıkla dikildi. "Ben onun kocasıyım. Onu ilgilendiren he şey beni de yakından ilgilendiriyor."

"Öyle mi? O yüzden mi evini soymaya kalktığı için bir köşeye fırlatıp attın Feyza'yı?" diye öfkeyle sorduğunda Yiğit'in yarı şaşkın, yarı öfkeli bakışlarının hedefi oldu.

"Demek bunu da biliyorsun? Yoksa bu işin arkasındaki kişi sen misin? Feyza'ya o işleri sen mi yaptırdın?"

Yiğit'in gittikçe yükselen ses tonu yaşlı adamın korkmasına yetti. Kapıya doğru geri geri adımlar atarak, "Saçmalama! Ben hiçbir şey yapmadım," dedi.

Yiğit ise ilk kez bir başka ihtimalle yüz yüze geliyordu. O da Feyza'nın hırsızlık yapma sebebinin üvey babası olmasıydı. Gerçi genç kız ona bu konuda ne geçmişte ne de şimdi bir açıklama yapmamıştı. Ama başında bu kadar paragöz bir üvey baba varken, bu işi onun baskıları sonucu yapmış olabileceğine gittikçe inanmaya başlıyordu.

Vehbi Beyin kaçıp gitmesine müsaade etmeyerek, onu gömleğinin yakalarından sertçe tuttu ve deli bakışlarını adamın gözlerinin içine yöneltti. "Senin yüzünden öyle değil mi? Kıza hırsızlık yaptıran sendin!" diye haykırdığında, salon giriş kapısının bulunduğu yerden gelen sesle o tarafa doğru çevirdi yüzünü.

Feyza elindeki tepsiyi düşürmüştü, onun şaşkın ve korkulu bakışlarını gördüğünde içinden Vehbi Beye lanetler yağdırmadan edemedi Yiğit. Ve anında gömleğinden tuttuğu adamı sertçe bıraktı. "Defol git bu evden! Eğer seni bir kez daha Feyza'nın yakınında görürsem, ait olduğun o deliğe seni kendi ellerimle tıkarım haberin olsun!"

Vehbi Bey, Yiğit gibi bir adamla inatlaşmasının akıllıca olmadığının farkında olarak dış kapıya doğru yönlendirdi adımlarını. O evden ayrılmadan önce de öfkeli bakışlarını üvey kızının üstüne dikmekten geri durmadı.

Üvey babası evlerinden çıkıp giderken Feyza hâlâ şaşkındı. Az önce şahit olduğu sahne bir türlü gözünün

önünden gitmek bilmiyordu. Yiğit'i ilk kez bu kadar öfkeli görüyordu. Kendisinin evini soymak isteyen bir hırsız olduğunu öğrendiğinde bile bu kadar öfkelenmemişti genç adam.

Yiğit, Feyza'nın kollarını korkuyla bedenine sardığını gördüğünde, içini büyük bir şefkat duygusu kapladı. Bu zamana kadar tüm o kötülüklerin sorumlusu olarak Feyza'yı suçlarken aklına hiç böyle bir ihtimal gelmemişti.

"Feyza?" diyerek karısının yanı başına kadar ilerledi. Onun şaşkın bakışları üstüne çevrildiğinde, titreyen bedenini hiç düşünmeden kollarının arasına çekti. Saçlarının arasına ufak bir öpücük bırakarak, "Seni korkuttuysam özür dilerim," dedi.

"Yiğit... Ben ne olduğunu anlayamıyorum. Siz neden..."

"Şşt... Konuşacağız her şeyi. Önce gel biraz rahatla." Kollarının arasındaki karısıyla birlikte koltuğa oturdu. Onu sarıp sarmalarken, ilk kez kendini bu kadar iyi hissediyordu.

"Üvey babam ne dedi sana da bu kadar sinirlendin?" diyerek başını gömdüğü kucaktan kaldırdı. Aslında Yiğit'in söylediği son sözleri duymuştu. 'Kıza hırsızlık yaptıran sendin!' demişti üvey babasına. Ve Feyza şimdi konuşulanları çok merak ediyordu.

"Sen bu adamla yıllarca nasıl aynı evde yaşayabildin Feyza?"

Feyza dolan gözlerini saklamak istercesine tekrar Yiğit'in kucağına sığındı. "Mecburdum. Ondan başka kimsem yoktu, nereye gidebilirdim ki?"

"Onun yüzünden öyle değil mi? Sana tüm o kötü işleri o yaptırttı."

Yiğit ilk kez geçmişte bu işi yapma sebeplerini sorguluyordu. Ve bu Feyza'yı kimsenin tahmin edemeyeceği kadar sevindirmişti. "Bunu bana ilk kez soruyorsun.

Daha önce, hatta beni kasanı soymaya çalışırken yakaladığında bile, sebeplerimi sorgulamamıştın."

"Çünkü hayal kırıklığına uğramıştım. Hoşlandığım kadının evimi soymaya çalışan bir hırsız olduğunu öğrenmek düşünme kabiliyetimi tümüyle yitirmeme sebep olmuştu."

Feyza duyduğu o tek kelimede takılı kalarak başını heyecanla kaldırdı. "Benden... Hoşlanıyor muydun?"

İşte o an ağzından dökülen cümlelerin farkına vardı Yiğit. Oysa bu gerçeği uzun zamandır kendine bile itiraf etmekten kaçınıyordu. Şimdiyse hiç aklından geçmemiş olmasına rağmen Feyza'ya içini dökmüştü. Onun kendisine beklentiyle bakan gözleri sözlerini yalanlamasını da engelliyordu.

"Evet... O zaman öyleydi," dese de aslında hâlâ öyle olduğunu biliyordu. Sadece bir kez daha ondan hoşlandığını itiraf edecek kadar cesur değildi.

Yiğit'in geçmişte kendisinden hoşlandığını duymak o kadar mutlu etmişti ki genç kızı, şimdiye kadar onun yüzünden çektiği tüm üzüntüleri bir anda unutuvermişti. Işıldayan gözleriyle baktı kocasına.

"Ben de senden hoşlanıyordum... Ama mecbur kaldım Yiğit. Senin evini soymak istemedim hiç, yemin ederim. Ama üvey babama karşı koyamadım. Yapamadım. Çünkü ben çok güçsüzüm, korkağın tekiyim."

"Artık biliyorum," dedi Yiğit. "Biliyorum. Ama keşke o zaman bana güvenseydin. Bana başındaki belayı anlatsaydın. O zaman sana yardım ederdim. Ayrıca söylediklerinin aksine sen çok cesur bir kadınsın."

"Sen bana yardım ettin zaten. Senin sayende bir daha o işi yapmak zorunda kalmadım. Bu yüzden sana karşı hep minnet duydum," dedi gülümsemeye çalışarak.

Yiğit, Feyza'nın güzel gözlerine baktığı her an ona doğru daha çok çekildiğini hissediyordu. Aklında kıza karşı olan tüm ön yargıları az önce öğrendiklerinden sonra yerle bir olmuştu. Ve şimdi ondan uzak durması

daha da imkânsız bir hâle gelmişti. Feyza'nın yüzünü ellerinin arasına alarak yavaşça dudaklarına doğru eğildi. Birkaç gündür müptelası olmuştu bu dudakların. Öptükçe öpüyor, doyamıyordu bir türlü onlara. Feyza'nın uysal bir şekilde verdiği karşılıklarda aklını başından almaya yetiyordu üstelik.

Onun dudaklarını kendi dudaklarıyla işgal ederken elleri de uslu durmuyordu bu arada. Salonda, kanepenin üzerinde oturduklarını bile umursamadan, şu dakika onunla tek beden olmak için yanıp tutuşuyordu ve bu bir süre sonra hareketlerine de yansımıştı. Feyza'yı kanepeye yatırırken kendisi de onun hemen üzerindeki yerini aldı. Dudaklarını kızın bal tadındaki dudaklarından koparark, önce yanağına, oradan da gerdanına doğru yönlendirdi.

"Yiğit," diye inledi Feyza. Kocası yine aklını başından alıyordu. Az önce ondan duyduklarıyla o kadar mutlu olmuştu ki, nerede olduklarını önemsemeden ona kaptırmıştı yine kendisini. Yiğit boynunu öpücüklere boğarken, Feyza biraz olsun mantığını geri kazanmaya çalıştı. Birlikte olacaklarsa bile yatak odası ne güne duruyordu? "Odaya gidelim."

Karısının nefes nefese söyledikleriyle yaptığı işe kısa süreli bir ara verdi. Bakışlarını onun al al olmuş yüzüne doğru kaldırdığında yüzünde hain bir gülümseme belirivermişti. "Neden? Burası gayet rahat. Dün gece sayende test edip onayladım. Tüm gece seninle burada neler yapabileceğimizi düşünüp durdum. Bakalım hayallerimdeki kadar güzel olacak mı?"

Feyza'nın yanakları anında kıpkırmızı kesildi. Yiğit'in bu kadar utanmaz olduğunu bilmezdi. Onun tekrar boynuna dudaklarını değdirmesiyle dudaklarının arasından kaçan zevk dolu iniltiye engel olamadı. Ve o dakikadan sonra nerede olduklarını da umursamadı. Tam aksine ellerini genç adamın saçlarının arasından geçirerek dudaklarını tam olarak neresinde hissetmek

istediğini göstermekten büyük zevk duydu. Yiğit'in dudakları elbisenin kumaşının kapattığı göğüslerinde oyalandığında gözlerini zevkle yumdu. Bu arada kocasının elleri çoktan eteğin altına kaymış, bacaklarını okşamaya başlamıştı bile. O eller yavaş yavaş daha yukarılara yönelirken eteği de beraberinde yukarı sıyrılıyordu.

Aralarındaki engellere daha fazla katlanamayarak elini karısının elbisesinin fermuarına götürdü. Onun tenini teninde hissetmek için çıldırıyordu Yiğit. Fermuarını açtığı elbiseyi tek seferde yukarı doğru sıyırıp, çıkardı. Feyza şimdi iç çamaşırlarıyla karşısındaydı. Bordo rengin bir kadına bu kadar çok yakıştığına ilk kez şahit oluyordu. Parmakları sütyenin açıkta bıraktığı güzelliklerin üzerinde gezinirken Feyza yüksek sesle inlememek için kendisini güç tuttu.

"Bu rengi sevdim," diye mırıldandı tutkuyla genç adam. "Bu renk kesinlikle senin rengin."

Bu iç çamaşırlarını seçerken zaten aklında sadece Yiğit'in beğenmesi vardı. "Senin için aldım."

Yiğit daha fazla sabredemiyerek dudaklarını sütyenin açıkta bıraktığı kabartılara yönlendirdi. Her ikisiyle de özenle ilgilendi. Açılan kopçadan sonraysa artık dudaklarıyla onların arasında hiçbir engel kalmamıştı. Her ikisini de dudaklarının yakın alakasına bırakırken eli önce kadının göbeğini çıldırtan bir yavaşlıkla okşadı. Sonrasında yavaşça daha aşağılara doğru yöneldi. Feyza'nın bacaklarını onun için aralamasının verdiği hazla dudaklarının kenarında hâlinden hoşnut bir tebessüm beliriverrmişti. Dudaklarının arasında kabaran gül goncaları ve Feyza'nın inlemeleri Yiğit'in sabrının sonuna gelmesini sağlıyordu. Dudakları kısa süreliğine uzaklaştığında karısından itiraz dolu bir mırıltı işitti. Gülerek ayağa kalktığında kendi üstündeki fazlalıklardan kurtulmaya başladı. Bunu yaparken Feyza'nın bakışlarıyla kendisini takip ettiğini görebiliyordu. Tekrar karısının üzerinde yerini alırken, artık her şeyiyle ona sahip olmaya hazırdı.

"Bundan da kurtulsak iyi olur," diyerek elini genç kızın üzerindeki son kumaş parçasına yönlendirdi ve yanlarından tutarak onu çıkarmasına yardımcı oldu. Artık Feyza her şeyiyle karşısındaydı. Yiğit dudaklarıyla tekrar az önce tadına doymak bilmediği göğüslere sahip çıktı. Diğer yandan parmakları Feyza'nın en mahrem yerlerinde dolanıyor, genç kızı arzudan kıvrandırıyordu.

Feyza'nın iniltileri artık çığlıklara dönüşmüş, kocasının bir an önce kendisinin bu ızdırabını dindirmesini bekliyordu. Bu sefer her şeyin daha farklı olduğunu hissediyordu. Daha önceki sevişmeleri de en az bu günkü kadar muhteşemdi hiç kuşkusuz, ama bu sefer daha farklıydı işte her şey. Yiğit daha farklıydı.

Yiğit dudaklarını Feyza'nın göğüslerinden kopartarak onun göbeğine doğru indi. Onun teninin tadı sarhoş ediciydi. Hem bir an önce ona sahip olmak istiyordu hem de bu anları elinden geldiğince uzatmaktan başka bir isteği yoktu. Feyza'yı doyasıya sevmek istiyordu. Onun kendisine ait olduğunu ve bundan sonra da her zaman sadece kendisine ait olacağına inanmaktı tek arzusu.

"Yiğit... Hadi artık..." Ellerini kocasının kaslı kollarına koyarak onu tekrar yukarıya çekmeye çalıştı. Daha fazla dayanamayacaktı. Bir an önce onun olmak, onunla bir olmak için çıldırıyordu.

Yiğit karısının bu isteğini ikiletmeden tekrar onun üstünde yerini aldı. Genç kızın bacaklarını beline dolamasını sağlarken, bakışlarını onun arzudan kısılmış gözlerine çevirdi. Ve yavaşça bedenlerini birleştirdi. Bu özel anda her ikisi de dudaklarından kaçan küçük iniltiye engel olamadı. Yiğit karısının sıcaklığında kaybolduğu andan itibaren aklından her şey uçup gitmişti. Ve bu anı yavaştan alma düşüncesi onu terk etti. Şimdi ritmini tutkunun belirlediği bir tempoda bedenleri ahenkle dans ediyordu. Yiğit yüzünü karısının boynu-

na gömerek onun kokusunu derin derin solurken, Feyza kollarını kocasının boynuna dolamış bir şekilde, ona hareketlerinde olabildiğince eşlik etmeye çalışıyordu. Onun üzerindeki ağırlığı hoşuna gidiyordu. Bir erkek tarafından böylesine sahip çıkılmak ve tutkunun en yoğun hâliyle sevilmek başını döndürüyordu.

Her şeyin sonunda ikisi de aynı anda tatmin duygusuyla birbirlerinin kollarına yığılıp kaldılar. Yiğit karısından kopmadan onu kollarının arasına alarak yana doğru bıraktı bedenini. Bu sefer üstte olan Feyza'ydı. Terden saçları alnına yapışmıştı. Yiğit parmaklarıyla onları çekerek dudaklarını alnına bastırdı. Hâlâ az önce yaşadıkları o güzel anların etkisindeydi. Daha önce hiçbir sevişmesinde, Feyza'yla birlikte olurken hissettiklerini hissetmemişti. Feyza herkesten farklıydı.

"İntikamını aldın benden," diyerek kıkırdadı genç kız. Bir yandan da kocasının beline sımsıkı dolamıştı ince kollarını.

"Asıl yalnız başına yatsaydın intikam almış olurdum. Ama şanslısın ki seni yalnız bırakacak kadar kalpsiz değilim."

Feyza gülümseyerek parmaklarını Yiğit'in kaslı göğsünde gezdirdi. "Yiğit..."

"Hım?" Yiğit yattığı yerde iyice mayışmıştı. Feyza'yla yaşadıkları onu bayağı bir yormuşa benziyordu.

Feyza cesaretini toplayarak bakışlarını sevdiği adamın gözlerinin içine çevirdi. "Şey... Sen hani demiştin ya..."

"Ne demiştim?" Karısının söylemekte zorlandığı şeyin ne olduğunu merak ettti. Bir dirseğinin üzerinde doğrularak onun gözlerinin içine baktı. "Söylesene Feyza."

"Hani sana karışmaya hakkım yoktu, sen istediğini yapmakta özgürdün."

Karısının takıldığı konuyu anlayarak gülümsedi. "Eee?"

"Ciddi değildin, öyle değil mi? Sen başka... başka bir kadınla birlikte olmazsın."

"Bilmem... Eğer söylemişsem belki olabilirim." Niyeti tamamıyla Feyza'yı sinir etmekti. Yoksa bu dakikadan sonra Feyza'dan başka kimse onu mutlu edemezdi. Feyza gibi kimseyi sarıp sarmalayamazdı. Karısının kaşlarını öfkeyle çattığını gördüğünde, istediğini elde ettiğini biliyordu. Ama onun dirseğini böğrüne geçireceğini hiç hesaba katmamıştı. "Ahh..."

"Hele bir dene... Hele bir başkasına bak, ben senin o gözlerini nasıl oyuyorum görürsün!"

Yiğit dudaklarının arasından kaçan kahkahaya engel olamayarak Feyza'nın belini daha sıkı sardı. "Karımın eli maşalı olduğunu unutmuşum bir an. Ayrıca sen varken ne yapayım ben başkasını. Sadece sana takılıyordum ben."

Yiğit'in sözlerinden sonra rahat bir nefes aldı. Bir an gerçekten onun ciddi olduğunu düşünmüştü. "Çok kötüsün," diyerek dudaklarını büzdü. Aynı anda kocasının dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde buldu. Yine az önce olduğu gibi tutkuyla öpülüyordu. Bir süre sonra Yiğit, Feyza'yı üstüne çekerek, "Dün gece kurduğum bir başka fantazimi gerçekleştirmeye ne dersin?" diye çapkınca sordu. O andan sonrasındaysa konuşmayı tümden unuttular.

Annesinin yanında otururken hâlâ çok öfkeliydi Sedef. Mert'in arkadaşına yapmış olduğu kabalığı sineye çekmesi mümkün değildi. Hayatına daha birkaç gün önce dahil olan bir adamın hayatına bu kadar çok müdahale ediyor olmasını hazmedemiyordu. Kocası bile olsa bir erkeğe hesap vermek, hele hele onun sözünü dinlemek çok ağır geliyordu.

"Kızım, iyi misin sen?"

Annesinin sesiyle düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Ona gülümsemeye çalışarak, "İyiyim tabii annecim. Bu kaçıncı soruşun?" dedi.

"Bana hiç iyiymişsin gibi gelmedi. Çok dalgınsın. Ve sanki bir şeyler canını sıkıyor gibi. Yoksa kocanla mı tartıştınız?"

Annesinin ne kadar dikkatli bir kadın olduğunu unutmuştu. Kadının yanına geldiğinden beri ağzını bıçak açmıyordu. Onunla doğru dürüst sohbet bile etmemişti. Elbette sezinlemişti ters giden bir şeylerin olduğunu. Tam da onu kocasını sevdiğine ikna etmesi gerekirken daha da kuşkulanmasına sebep oluyordu.

"Hayır anneciğim. Sadece başım ağrıyor biraz. Hem sen beni bırakta kendini nasıl hissediyorsun söyle bakalım?"

"Daha iyi. En azından öleceğimi düşündüren o ağrılar artık kalmadı."

"Daha da iyi olacaksın. Doktorunla konuştum, Pazartesi seni eve çıkarabilirmişiz. Ama ilaçlarını aksatmadan alman ve düzenli olarak doktor kontrolüne gelmen şartıyla."

"Şey... Ben burada kalsam? Hemşireler çok iyi bakıyorlar bana."

"O da nereden çıktı?" diye sordu şaşkınca genç kız.

"Kızım siz daha yeni evlisiniz. İlk günden sizin yanınızda ne işim var benim?"

"Saçmalıyorsun anne! Elbette bizimle kalacaksın. Sence ben seni hastane köşelerinde bırakır mıyım? Hem Mert de senin bizimle kalmanı istiyor."

"Sedef..."

"Sakın itiraz edeyim deme çünkü seni dinlemeyeceğim. En azından tamamıyla iyilşene kadar bizimle kal. Aklım sende kalmasın annem. Ne olur kırma beni. Üzme."

Kızının yalvaran bakışlarına hiçbir zaman karşı koyamamıştı Feride Hanım. Şimdi de koyamadı. Pes ederek,

"Tamam, öyle olsun bakalım," dedi. O sırada kapının tıklatılmasıyla her ikisi de bakışlarını o yöne doğru çevirdi.

Sedef içeri girenin Mert olduğunu görünce ister istemez kaşlarını öfkeyle çatmıştı. Feride Hanım ise damadını görmekten dolayı memnundu. Mert elindeki çiçekleri kayınvalidesine uzattı. "Merhaba. Nasılsınız?"

O sırada Sedef'in sandalyesinin arkasına geçmiş, elinin birini sahiplenircesine karısının omzuna bırakmıştı. Sedef'in bu temastan rahatsız olduğunu, onun oturduğu yerde kıpırdanıp durmasından anlamıştı. Ama onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Sağol oğlum. Çok iyiyim."

"Gerçekten geçen seferkinden daha iyi görünüyorsunuz."

"Neden geçip oturmuyorsun?"

"Aslında buraya Sedef'i almaya geldim. Babaannem bizi akşam yemeğine bekliyor."

Duyduklarından sonra kafasını şaşkınlıkla kocasına doğru çevirdi. Sabah böyle bir şey konuşmamışlardı.

"Anlıyorum. O zaman bir an önce gidin siz. Benim de ilaç saatim geliyor zaten. Birazdan uyurum."

Sedef hiç istemeyerek oturduğu yerden kalktı. Annesinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, "Canın sıkılırsa eğer ara beni. Hemen gelirim anneciğim," dedi.

"Tamam bir tanem. Aklın bende kalmasın sakın. Babaannene de selamımı ilet oğlum. En kısa zamanda onunla tanışmayı arzu ediyorum."

"Söylerim."

Kocasının yanında hastaneden ayrılırken, içinin bir kez daha sıkıntıyla dolduğunu hissediyordu Sedef. Mert'e bakmadan arabaya geçip oturdu. Kocasının bakışlarını ara sıra üzerinde hissetse de, ondan tarafa dönmemeye kararlıydı. Bakışları yol boyu tabelaları takip ederken şaşkınlıkla, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Evimize."

"Hani babaannene gidiyorduk?"

"Yalan söyledim."

Mert'in hiç utanmadan 'Yalan söyledim' dediğine inanamıyordu Sedef. "Ne yapmaya çalışıyorsun Mert?"

"Sadece karımla aramı düzeltmek istiyorum Sedef. Her yaptığım işin altında kötü bir neden arama!"

"Karınla aranı düzeltmek mi? Düzeltip ne yapacaksın? Sen beni sadece bir amaç için kiraladın. İstediğini aldıktan sonra bir daha beni görmene bile gerek kalmayacak. O zaman neden ne hissettiğimi umursuyorsun ki?"

"Sedef!" diyerek genç kızı uyarma ihtiyacı hissetti Mert. Bugün onu kıskandığını fark ettiğinde zaten yeterince alt üst olmuştu. Şimdi bir de onun ağır sözlerini çekemeyecekti. "Eve gidene kadar sabret. Evde her şeyi konuşacağız."

Sedef inatçı bir tavırla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Konuşacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Buna eve gidince karar veririz karıcığım!" dedi kararlı bir sesle.

Eve geldiklerinden beri sus pus olmuş bir şekilde karşılıklı koltuklarda oturmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Ve bu durum Sedef'in sinirlerini gittikçe geriyordu. Bu Allah'ın cezası herif ne diye konuşmuyordu? Özellikle de o bakışlarını üzerinden ayırmamasına uyuz oluyordu.

"Konuşsana," dedi sinirle. "Hani konuşacaktık?"

Mert bakışlarını karısının güzel yüzünden ayırmakta güçlük çekiyordu. Bu kız kendisi için ne ifade ediyordu? Onu neden kıskanıyordu? Sırf karısı olduğu için mi? Yoksa ona karşı bir takım duygular beslemeye başladığı için mi? Sedef herhangi kadından biri değil miydi, yoksa kalbinde daha özel bir yere mi sahipti? İşte bu soruların

tüm cevapları sanki onun güzel yüzünde saklıymış gibi bir dakika olsun bakışlarını ondan ayıramıyordu.

"Sedef... bugün yaptıklarım için senden özür dilemeyeceğim."

"Ne?" Sedef alayla güldü. "Mert Yücesoy kibiri diye buna deniyor galiba?"

"Ben sana söylediklerimde ciddiydim. Kimse benim karıma sarkamaz, ona sarılıp öpemez! Bunu kabullensen iyi olur."

"Ya sen kendini..."

"Senin kocan!" diyerek kızın sözünü sertçe kesti. "Yine sen kendini ne sanıyorsunlara girme hiç bence. Çünkü ikimizde senin kocan olduğumu gayet iyi biliyoruz. Şimdilik sadece kağıt üzerinde olabilir, ama kısa bir zaman sonra gerçekten kocan olacağım. Bu yüzden sana karışmak en doğal hakkım!"

"Sana söyleyecek söz bulamıyorum," dedi sinirle.

"Güzel. Zaten ben de seninle daha fazla tartışmak istemiyorum." Mert elini ceketinin cebine atarak, içinden küçük kırmızı bir kutu çıkardı. "Ayrıca ileride başkalarının da sana sarkmasını engellemek için harika bir çözüm yolu buldum ben."

Sedef şaşkınlıkla Mert'in elindeki kutuya baktı. Bu tahmin ettiği şey olamazdı öyle değil mi? "Bu... Bu ne?"

Mert kutunun kapağını açarak içindekileri Sedef'e gösterdi. "Alyanslarımız!"

Genç kız gördüklerine inanamıyordu! Mert Yücesoy bugün olanlardan sonra hiç üşenmeyip kendileri için alyans mı seçmişti? "Buna ne gerek var anlamıyorum?"

"Bence çok gerek var," diyerek Sedef'in parmağına takmak için alyansın ufak olanını eline aldı. "Elini uzat."

Sedef hiç istememesine rağmen elini uzattı. Kocasına karşı gelmenin pek işe yaramayacağını öğreneli çok olmuştu. Mert yüzüğü parmağına geçirirken kendini oldukça garip hissetti. "Sen de benimkini tak."

Mert'in sözleriyle bakışlarını kutunun içindeki diğer

yüzüğe çevirdi. "Bu gerçekten gerekli mi? Altı üstü bir yüzük işte, tak gitsin."

Normal şartlarda bu kadar duygusuz bir insan değildi. Ama söz konusu Mert olduğunda yumuşak tarafını göstermekten korkuyordu. Sanki bunu yaptığı takdirde genç adam tarafından kalbi bin parçaya kırılıp dökülecekmiş gibi hissediyordu.

"Hadi ama Sedef. Kırma beni."

Mert'in gülümseyerek söylediği bu sözlerden sonra içine derin bir nefes çekti. Ve onun parmağına yüzüğü yavaşça geçirdi.

"Bundan sonra herkes senin evli bir kadın olduğunu bilecek," dedi Mert gururla.

"Aynı şeyin senin için de söz konusu olduğunu hatırlatırım." Sedef haince gülümserken ekledi. "Bundan sonra her istediğin kadın kucağına atlamayacak."

"Başka kadınları düşünen kim kucağıma atlayan sen ol yeter bana," diyerek çapkınca sırıttı.

Sedef farkında olmadan gözlerini devirdi. Bu adam hep mi böyleydi? "Benim karnım acıktı. Sayende öğlen de bir şey yiyemedim."

Mert suçlu çocuklar gibi gözlerini kaçırdı. Gerçi o Erhan denilen zırtapoza ağzının payını verdiği için hiç pişman değildi. Ama Sedef'in aç kalmasına sebep olduğu için vicdan azabı duyuyordu. "Senin için spagetti yapabilirim."

"Sen mi? Yemek yapmayı biliyor musun?" diye sordu gülümseyerek Sedef. Bu Mert'e içtenlikle gülümsediği ilk andı. Ve bunun Mert de farkındaydı.

"Sadece spagetti yapmayı biliyorum. Birkaç sene önce iş için İtalya'ya gitmiştim. Bir-iki ay kalmam gerekmişti. Oradaki bir aşçıdan sosu çok lezzetli spagetti yapmasını öğrendim. Senin için yapmamı ister misin?" O aşçının kısa süreli sevgilisi olduğunu karısının bilmesine hiç gerek yoktu.

Mert'in samimiyetle sorduğu bu soru Sedef'in hoşu-

na gitti. Ve çok fazla düşünmeden, "İsterim. Ne de olsa kurt gibi açım," dedi.

Birlikte yedikleri lezzetli spagettiden sonra sıra bulaşıkları makineye yerleştirmeye gelmişti. Sedef iş için kolları sıvarken Mert mısır patlatıyordu.

"Birlikte güzel bir film izleyelim. Uzun zamandır işler yüzünden buna pek fırsat bulamadım."

Sedef, Mert'in bu hâllerini gördükçe şaşırmadan edemiyordu. Oysa onu tanıdığı ilk zamanlarda gözüne soğuk, korkusuz ve bencil biri olarak görünmüştü. İlk izlenim aldatıcıdır dedikleri bu olsa gerekti. Mert o an oldukça sempatikti. Ve Sedef bu Mert'in yanında kendisini rahat hissediyordu.

"Korku filmi olmasın ama. Ben geceleri çok korkarım," dedi farkında olmadan.

"Artık korkmana gerek yok. Bundan sonra geceleri yanında ben olacağım."

Bu sözlere bir tepki vermekten kaçındı Sedef. Hatta hiç duymamış gibi başını yaptığı işten kaldırmadı.

"Peki başka nelerden korkarsın?"

Mert'in meraklı bakışlarını üzerinde hissetti. Bakışlarını yüzüne çevirerek, "Gök gürültüsünden çok korkarım," dedi.

"Yalnız kalamayacak kadar mı?"

"Yok, o kadar değil. Ama gök gürültüsünden gece gözüme uyku girmez."

"Anladım."

Mert, Sedef hakkında öğrendiği her yeni bilgiyle mutlu oluyordu. Evet, birbirlerini doğru dürüst tanımadan evlenmiş olabilirlerdi. Ama aradaki açığı hızla kapatmak konusunda oldukça kararlıydı.

Patlamış mısırları bir kaseye boşaltırken duyduğu telefon sesiyle elini cebine attı. Arayan kişiyi gördüğünde yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. Ve Sedef kısa bir an kocasına gülümsemenin ne kadar yakıştığını düşündü.

"Senin aklına gelir miydik?"

Mert her kiminle konuşuyorsa, değer verdiği biri olduğu belliydi.

"Yok abi ya... Bu saatte çıkmayayım hiç dışarıya. Hem biliyorsun artık evli bir adamım ben," diyerek güldü genç adam. Sonra duraksayarak bakışlarını karısına çevirdi. "Yengen de mi gelsin? Kimler var başka? Neyse ben bir Sedef'le konuşayım, sana haber veririm."

Mert'in telefonu kapattıktan sonra kendisine doğru dönmesini meraklı gözlerle izledi.

"Arayan Faruk'tu. Birkaç arkadaşla bir gece kulübünde toplanmışlar. Bizi de çağırıyorlar. Gitmek ister misin?"

"Yok, benim ne işim var. Sen git."

Sedef'ten aldığı cevaba hiç memnun olmadı Mert. "Sen gelmezsen ben de gitmem," dedi kararlılıkla.

"Benim yüzümden evde kalmana gerek yok. Yalnız kalmaktan korkmuyorum ben."

"Sedef, yalnız kalmaktan korkmadığını biliyorum. Sadece senin de yanımda olmanı istiyorum."

Mert gözlerinin içine böyle tatlılıkla bakarken ona karşı koymak neden bu denli zor geliyordu? Sahi ne zamandır Mert'e kıyamamaya başlamıştı? "Çok kalmazsak gelirim," dedi sonunda pes ederek.

"Kalmayız. Hadi hazırlanıp çıkalım. Patlamış mısır eşliğindeki film keyfimizi de yarın akşama ertelememiz gerekiyor artık."

Kocasının kolunda gece kulübünden içeri girdiğinde oldukça gergindi Sedef. Böyle ortamları oldum olası hiç sevememişti. En son üniversitedeyken arkadaşlarının ısrarına dayanamadığı için gelmişti böyle bir yere. Şimdiyse kocasına eşlik ediyordu. Hayat gerçekten sürprizlerle doluydu.

"İşte oradalar," diyerek Mert'in eliyle işaret ettiği tarafa baktı. Kızlı-erkekli bir grup deli gibi eğleniyordu.

İçlerinden sadece Faruk'u tanıyordu. Diğerlerini ise ilk kez görüyordu. Ama hepsinden hoşlandığını söyleyemeyecekti. Özellikle gruptaki bayanların bakışlarından hiç hoşnut değildi. Oraya resmen erkek avına gelmiş gibilerdi.

"Merhabalar."

Mert'in grubu selamlamasından sonra tüm gözlerin bir anda üzerlerine çevrildiğinin farkındaydı Sedef. Ama gerilmek yerine koluna girdiği adamdan güç almayı seçti. O da herkesi selamladıktan sonra Mert'in yanına geçip oturdu.

"Tebrikler Mert. Seni de kaybettiğimizi ilk duyduğumda nasıl şaşırdım inanamazsın. Evleneceğini düşüneceğim son insan bile değildin sen."

Mert çok samimi olmadığı arkadaşı Doruk'a dönüp gülümsedi. "Aşk işte! Sonunda beni de çarptı."

Mert'in bu kadar kolayca aşktan bahsetmesini garipsedi Sedef. Çünkü aşk ona göre her istediğinde ağıza alınamayacak kadar kutsaldı.

"Kendine yazık etmişsin Mertciğim. Senin gibi yakışıklı, özgürlüğüne düşkün bir adamın evlilik gibi bir esarete gönüllü evet demesi gerçekten çok yazık."

Bu sözleri söyleyen kıza doğru bakışlarını çevirdiğinde onun kendisini küçümseyen gözlerle süzdüğünü fark etti. 'Kendini beğenmiş, aptal sarışın!' diye içinden sinirle geçirdi. Başkalarının sözlerine takılmamayı çok önceleri öğrenmiş olmasına rağmen, bu kızdan hiç hoşlanmamıştı. Zaten bakışlarıyla niyetini hemen belli ediyordu. Kız resmen kocasını alıcı gözle süzüyordu!

"Herkesin kendi görüşü. Benim için bu evlilik bir esaret değil Belma."

Oldum olası hoşlanmamıştı bu kızdan. Zaten eskiden beri kendisini baştan çıkarmaya çalışır dururdu. Ama bu utanmaz kadının karısının yanında da aynı oyunlara başvuracağını asla tahmin edemezdi. Onun da burada olduğunu bilseydi, asla Sedef'le buralara kadar gelmez-

di. O sırada çalmaya başlayan slow müzikle Sedef'in elini sıkıca kavradı. Onun şaşkın bakışlarının üstüne döndüğünü hissettiğinde, "Hadi dans edelim," dedi.

"Dans mı? Ama ben daha önce hiç dans etmedim Mert," diye fısıldadı kocasının kulağına.

"Hiç mi?" diye sorarken mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Sedef'le ilk dans edecek kişi olmasına sevinmişti. Demek ki kimse Sedef'e bu denli yakın olmamıştı. Mert ilkti.

"Hiç."

"Olsun. Her şeyin bir ilki vardır. Ben sana seve seve öğretirim."

Sedef'in itirazlarına kulak asmayarak, onunla birlikte piste doğru yürüdü. Onun ince beline kollarını doladığında, hâlinden memnundu. Sedef de kollarını kocasının boynuna dolamıştı. Elinden geldiğince ona adımlarında eşlik etmeye çalıştı. Ara sıra ayağına bastığında, "Sana söylemiştim. Hadi oturalım artık," diye itiraz etse de Mert'in bu durumdan hiçbir şikayeti yoktu.

"İstiyorsan ayaklarımın üstüne çıkabilirsin," dedi.

"Ne?" Sedef şaşkın bakışlarını Mert'in gözlerinin içine dikti.

"Ayaklarımın üstüne çık. Bu sayede adımlarını şaşırmazsın."

"Saçmalama. Senin için çok ağırım ben."

"Bence tam aksine tek kolumla kaldırabileceğim kadar hafifsin."

"Yine de olmaz. Hem herkesin bakışları üzerimizde."

"Sen başkalarının düşüncelerini hep bu kadar çok önemser misin Sedef?"

"Herkes kadar önemserim."

"Ama ben hiç önemsemem," dedikten sonra dudaklarını genç kızın dudaklarına bastırdı. Sedef şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı. Mert geri çekildiğinde, "Gördün mü? Başkalarının görüşlerini hiç önemsemediğimi sana söylemiştim," dedi. İşin gerçeği Sedef tüm güzelli-

ğiyle kollarının arasında dururken, daha fazla kendine hâkim olamamıştı.

Müziğin bitimiyle tekrar masalarına yönelecekleri sırada Sedef, "Benim bir lavaboya kadar gitmem gerekiyor," dedi.

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, hiç gerek yok. Ben beş dakikaya kadar gelirim."

"Tamam."

Soğuk su ellerinin arasından akıp giderken rahatladığını hissediyordu Sedef. Bu ortama gelerek yanlış bir karar verdiğini düşünmesine rağmen az önce Mert'le yaptıkları o kısa dans aklına geldiğinde içinden şikayet etmek gelmiyordu. Mert onu her geçen dakika şaşkınlığa uğratmaya devam ediyordu. Oysa daha önce onun böylesine ilgili bir adam olabileceğini asla düşünemezdi.

"Selam."

İçeride kocasına açıkça sulanan kadını yanı başında bulduğunda ne diyeceğini bilemedi Sedef. "Selam."

"Nasıl yaptın?" Belma küçük el çantasından çıkardığı pembe rujunu dudaklarına sürerken bir yandan da aynada bakışlarını Sedef'in şaşkın yüzüne yöneltmişti.

"Neyi nasıl yaptım?"

"Mert'i diyorum canım. Nasıl baştan çıkarttın? Ben aylarca uğraşıyorum ama başaramadım. Senin benden bir fazlalığında yok hâlbuki. Tam tersine oldukça basit görünüyorsun. Ama onu nasıl oldu da nikâh masasına oturtmayı başardın aklım almıyor."

Sedef sakinliğini korumaya çalışarak baktı Belma'ya. "Çok mu merak ediyorsun?"

"Evet, ediyorum."

"Senin gibi her önüme gelene kuyruk sallamadığım içindir belki de."

"Sen... Sen benimle nasıl böyle konuşursun?" diyerek öfkeyle tısladı genç kadın.

"Gerçekleri duymak hoşuna gitmedi galiba?"

"Bu cesareti Mert'ten alıyorsun sanırım. Şimdilik zaferinin tadını çıkart tatlım. Çok yakında Mert senden sıkılıp kapının önüne koyduğunda göreceğim ben seni. O zamanda bu şekilde konuşabilecek misin bakalım."

"Sen kafanı bana takma. Ayrıca Mert'in artık evli bir adam olduğunu da aklından çıkarma. Kocama sarktığını görmek istemiyorum. Bilmem anlatabildim mi tatlım?" diyerek kadına ters bir bakış fırlattıktan sonra kocasının yanına döndü.

O andan sonrasında da Belma'nın sözleri bir an olsun aklından çıkmamıştı. Mert'in kendisiyle sadece bir bebek sahibi olmak için evlendiğini biliyordu. Bu yüzden onun zamanı geldiğinde kendisini bırakacağını duymak bu kadar canını sıkmamalıydı. Sonuçta bu evlilik sadece geçici bir süreliğineydi.

Kendini düşüncelerine o kadar kaptırmıştı ki, garsonun önüne bıraktığı kokteyli tek dikişte bitirdi. Onun bu hâli Mert'in de dikkatini çekti.

"Yavaş Sedef. İçkiye alışkın değilsen çarpar."

"Bir şey olmaz," diyerek garsona bir tane daha getirmesini söyledi.

"Neyin var senin?" Sedef'in bir süredir bir tuhaf olduğunu sezinliyordu.

"Bir şeyim yok. Sadece birden bu ortamı sevmeye başladım."

Gelen ikinci kokteyli de hızla içerken Mert artık daha fazla orada bulunmamaları gerektiğini düşünüyordu. Ayağa kalkarak arkadaşlarıyla aceleyle vedalaştı. Ardından ayakta tek başına sallanmadan dikilemeyen karısını kollarının arasına çekti. İçkiye alışkın olmadığı için içtiği o iki kadeh çarpmıştı onu.

"Yaa niye gidiyoruz ki? Ne güzel eğleniyorduk?"

"Yine geliriz güzelim. Ama senin şu anda acı bir kahveye ihtiyacın var."

Bir süre sonra birlikte evlerinden içeri girdiklerinde Sedef'in doğru dürüst ayakta duracak hâli yoktu. Mert onu kucakladığı gibi odalarından içeriye taşıdı ve yatağa yatırdı.

"Hadi üzerini değiştir." Dolaptan Sedef'in geceliğini alarak ona uzattı. Sedef ise elleri saçlarında Mert'in yüzüne bakmaya devam ediyordu. "Hadisene Sedef."

"Sen giydir."

Mert önce yanlış duyduğunu sandı. "Şakanın hiç sırası değil. Hadi kalk üzerini değiştir ve bir an önce uyu."

"İyi ya işte, üstümü sen değiştir. Kocam değil misin?" diyerek kıkırdadı genç kız.

Mert içinden, 'O sarhoş, ne dediğini bilmiyor' gibi telkinlerde bulunsa da genç kız bu hâliyle aklını başından alıyordu. Onun elbisesinin fermuarını açtığını gördüğündeyse telaşla yataktan uzaklaşmaya çalıştı.

"Gitme," diyerek Mert'in elini tuttu. Ve uzandığı yerden dizlerinin üzerinde doğruldu. "Hadi evliliğimizi gerçeğe dönüştürelim."

"Sedef!" Mert artık sabrının son demlerindeydi. Bu kız ateşle oynadığının farkında değil miydi?

"Mert... Hadi gel." Mert'in elinden tutarak onu yatağa çekti.

"Sen... Sen kendinde değilsin. Sabah olduğunda bu yaptığına çok pişman olacaksın."

"Önünde sonunda olmayacak mı sanki? Ben şimdi olmasını istiyorum işte."

Mert, Sedef'in davetine daha fazla kayıtsız kalamadı. Onunla birlikte yatağa devrilirken bu gecenin sabahında genç kızın pişman olmamasından başka bir dileği yoktu.

On Üç

Bunu yapmamalıydı. Sedef sarhoştu ve ne yaptığının çokta farkında değildi. İşte bu yüzden ellerini genç kızdan uzak tutmalıydı. Ama bedeninin altında ezilen narin beden mantıklı düşünmesini engelliyordu. Tek istediği Sedef'te kendini kaybetmekti.

"Sedef," dedi öpücüklerinin arasından. Bir kez daha sormalıydı. Sedef'in ertesi gün pişman olmasına dayanamazdı.

Mert'in dudaklarınım kendisinden uzaklaşmasından hiç memnun olmamıştı Sedef. Elini kocasının ensesine kaydırarak başını tekrar kendine doğru çekmeye çalıştı.

"Sedef... Dur, konuşmalıyız," diye inledi resmen Mert. Kollarının arasındaki kadının kendi huysuz karısı olduğuna inanası gelmiyordu. Sedef bir günde evrim geçirmiş gibiydi.

"Yaa..." diyerek mızmızlandı Sedef. Ama alkol aklını öylesine bulandırmıştı ki, ne yaptığının pek farkında değildi. İşte bu yüzden Mert her ne kadar onunla sevişmek için deli olsa da bir türlü kendini olayın akışına bırakamıyordu.

"Şimdi aklını başına toplamazsan yarın her şey için çok geç olabilir."

Bunu yaptığına inanamıyordu aslında. Normal de kadınların pişmanlıklarıyla ilgilenen biri değildi. Özellikle kendisiyle birlikte olmak isteyen bir kadını geri çevirdiği pek görülmüş şey değildi. Ama söz konusu Sedef olduğunda çok daha farklı biri gibi davranıyordu.

"Aklım başımda benim," diyerek dilinin döndüğünce itiraz etmeye çalıştı Sedef.

"Bana hiç de öyleymiş gibi gelmiyor."

"Neden nazlanıyorsun? Yoksa benim yerimde başka birinin olmasını mı tercih ederdin?"

Mert Sedef'in öfkeli yüzüne şaşkınca bakakaldı. Genç kız kaşlarını sinirle çatmış bir şekilde kocasından bir cevap bekliyordu.

"Anlamadım?"

"Belma'yı mı isterdin yoksa?"

"Sedef sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu Mert. Belma'nın adının neden geçtiğini anlamamıştı.

"Tüm gece bakışlarıyla soydu seni o kadın. Bunu fark etmediğimi mi sandın?"

Mert gülsün mü yoksa ağlasın mı bilemedi. Sedef'in öfkeli ses tonu ve yüzünün aldığı şekile bakılacak olursa, karısının kendisini kıskandığına yemin edebilirdi. Ama daha düne kadar kendisine kan kusturan kadının bir anda kıskanç eş rolüne büründüğüne inanmak çok güçtü.

"Belma'yı hiçbir zaman umursamadım ki ben," diye gülümseyerek cevapladı karısını. "Şu an seni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Mert'in arzudan kısılmış sesi ve alev alev yanan bakışları onun sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. Sarhoş olsa da Sedef de fark etmişti bu ayrıntıyı. Genç adam yalan söylemiyordu. Bu gece böyle bir şey yaşamayı hiç planlamamıştı aslında. Hatta elinden geldiğince bu anı geciktirmek konusunda kararlı olduğu bile söylenebilirdi. Ama bugün ne olduysa Mert'e karşı eskisi kadar katı davranamadığını fark etmişti. Belki de onun kendisine rağmen hiç üşenmeyip kendileri için alyans seçmesinden çok etkilenmişti ya da karısının ürkmemesi için bu zamana kadar anlayışlı davranmasıydı bunun sebebi. Her ne olduysa Sedef, Mert'le aralarında yaşanması kaçınılmaz olan o yakınlığı bu gece yaşamak istiyordu. Alkol sadece cesaretini toplamasında bir işe yaramıştı.

"O zaman neden duruyorsun?" diye sordu baygın bakışlarla.

"Çünkü sarhoşsun ve sabah uyandığında kafamı gözümü yarmandan korkuyorum."

"Benden bu kadar çok mu korkuyorsun?"

"Korkmuyorum Sedef," diyerek karısının gözlerinin içine uzun uzun baktı. "Sadece üzülmeni istemiyorum."

Elini Mert'in yanağına koyarak gözlerinin içine baktı. "Üzülmeyeceğim... Hem bunu yaşamamız gerekiyor. Ne kadar erken olursa senin açından daha iyi olur. Bir an önce hamile kalmak zorundayım. Bu evlilik bir bebek sahibi olabilmek için yapıldı sonuçta."

"Sen benimle birlikte olmak istemiyorsun. Bu durumda kötü adamı oynamak hiç hoşuma gitmez."

"İstiyorum," diye mırıldandı. Bir yandanda baş parmağıyla Mert'in alt dudağını yavaşça okşadı. "Alkol yüzünden galiba... Şu anda ayık kafayla yapmayacağım şeyleri yapmak konusunda içimde büyük bir istek duyuyorum."

Sedef'in dudağını okşayan parmağına küçük bir öpücük kondurdu. "Pişman olacaksan şimdi durmanı öneririm sana. Çünkü gittikçe kendime hâkim olmam güçleşiyor," dedi tutkuyla harmanlaşmış sesiyle.

"Olma o zaman. Çünkü pişman olmayacağım."

Bu sözlerden sonra Mert'i durdurmak imkânsızdı zaten. Karısının dudaklarına kapandığında sabah olabilecekleri artık düşünmüyordu. Çünkü oldukça uzun bir zamandır bu anı bekliyordu. Sedef'e özgürce dokunabilmeyi, onun teninde gönlünce hüküm sürebilmeyi o kadar çok beklemişti ki... Şimdi kendisine sunulan bu fırsatı değerlendirmemezlik edemeyecekti. Özellikle güzel karısı da kollarının arasında bu kadar tutkuluyken...

Daha fazla düşünmek istemedi Mert. Sedef'e fikrini değiştirebilmesi için yeterince zaman tanımıştı. Bu yüzden daha fazla kendini tutamayacaktı.

Sedef'in dudaklarına tekrar tekrar sahip çıkarken genç

kızın yarıya kadar açtığı elbisenin fermuarına götürdü elini. Onun yumuşak tenini kendi teninde hissetmek için çıldırıyordu. Buna rağmen kollarının arasındaki kızın bâkire olduğunu bir an olsun aklından çıkarmamaya çalışıyordu. Sedef'i ürkütmek istemiyordu.

Kısa bir nefes aralığında, "Aklımı başımdan alıyorsun," diye mırıldandı genç adam. Fermuarını sonuna kadar açtığı elbisenin eteklerinden tutarak yukarı doğru sıyırdı. "Şu dakikadan sonra durmam imkânsız."

Sedef'in aklından Mert'i durdurmak geçmiyordu zaten. Tam tersine kollarını yukarı kaldırarak elbiseyi çıkarmasında kocasına yardımcı oldu. Sabah uyandığında tüm bu yaptıklarından dolayı utanç duyması muhtemeldi. Ama şu an önemli olan ilk kez tattığı bu duyguları sonuna kadar yaşamak istemesiydi.

Elbiseden kurtulduğunda Mert'in beğeni dolu bakışlarının hedefi oldu. Bu durum utanmaktan çok Sedef'in hoşuna gitmişti. İçki her kötülüğün anası diyorlardı ama Sedef'e o hiçbir zaman sahip olamadığı cesareti kazandırmış gibiydi. Bir erkeğin beğenisine sahip olmak hangi kadını memnun etmezdi? Özellikle bu erkek Mert Yücesoy gibi kadınların gözdesi olan biriyse.

Mert ise gözlerinin önüne serilen manzaraya büyülenmişçesine bakmaktan kendini alamıyordu. Bu yaşına kadar birçok kadınla birlikteliği olmuştu. Ama daha önce Sedef'te olduğu gibi büyülendiğini hatırlamıyordu. Karısının güzel bir kadın olduğunu zaten biliyordu. Bunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Ama o duru güzelliğinin yanında, tüm vücut hatlarıyla da bir erkeğin şehvet duygularını anında harekete geçirebilecek bir güce de sahipti. Ve şimdi Mert'in tüm duyuları hareket hâlindeydi. Bedeninin alt kısmını karısının kasıklarına bastırarak ona karşı duyduğu arzuyu iyice hissetmesini istedi. Bu gece hayatının en doyurucu sevişmesini yaşayacağından adı gibi emindi.

Sedef ise hissettiği o tatlı baskıyla uzun bacaklarını

kocasının beline doladı. Aynı zamanda dudaklarının arasından kaçan küçük inlemeye mani olamadı. Mert ne yapması gerektiğini çok iyi bilen bir adamdı. Onun ellerinde istediği şekli alması zor değildi. Zaten Sedef aklını toparlayamayacak kadar kendinden geçmişti. Bu yüzden Mert'in dudaklarını tekrar büyük bir coşkuyla kabul etti. Genç adamın öpüşleri gittikçe talepkar olmaya başladığında Sedef ellerini onun saçlarının arasından geçirdi. Mert'in dudaklarının bir saniyeliğine de olsa kendisinden uzaklaşmasını istemeyerek, hem kolları hem de bacaklarıyla ablukası altına almıştı kocasını. Mert'in ise bu durumdan hiçbir şikayeti yoktu. Tam aksine her iki eliyle de sütyenin üzerinden karısının göğüsleriyle yakından ilgilenmekten dolayı oldukça memnundu. Bu yuvarlakların avucunun içinde şekil almaları hoşuna gidiyordu ve bu durum bir an önce onlara arada hiçbir engel olmadan dokunma isteğini körüklüyordu. Bu düşünceyle elinin biri karısının sırtına doğru kaydı ve sütyenin kopçasını ustaca açtı. Ne de olsa bunu daha önceleri de çokça kez yapmışlığı vardı. Ama geçmişte yaşadığı tecrübeleri düşünmek istemiyordu. Çünkü Sedef'le birlikteyken acemi bir gençten hiçbir farkı kalmıyordu. Sedef'le her şey çok daha başkaydı, çok daha özeldi. Sonuçta kollarının arasında tuttuğu kadın herhangi bir gönül eğlencesi değil, karısıydı. Nikâhlı karısıyla yaşayacağı bu birlikteliği hiçbir şekilde sırf ihtiyaçlarını gidermek için yaşadığı birlikteliklerle bir tutamazdı.

Sedef'in özgürlüğüne kavuşan göğüsleri Mert'in iradesini tümüyle kaybetmesine sebep olacak kadar muhteşem görünüyorlardı. Kendine engel olamayarak dudaklarını o dolgunluklarla buluşturdu. Sedef'in bir an nefes almayı unutması ve zevkle inlemesi Mert'in yüzünde görenin aklını başından almaya yetecek güçte bir gülümsemenin belirmesine sebep olmuştu.

Sedef ise böyle bir zevki daha önce ömründe hiç tat-

mamıştı. İlk kez bir erkek eli en mahrem yerlerinde geziniyor, genç kızı kendinden geçirmeye yetiyordu. Ve tuhaftı belki ama bu dokunuşlardan hiçbir şekilde rahatsızlık duymuyordu. Sanki her zaman Mert'e aitmiş gibi bir hisse kapılmıştı. Daha bir gün önce onun kendisine dokunacak olma düşüncesinden bile iğrenirken şimdi onun hep kendisine dokunmasını isteyecek bir hâle gelmişti. Son bir senede yaşadıkları genç kıza gerçekten ağır gelmiş olmalıydı ki, böylesine dengesiz birine dönüşmüştü.

Mert yakın ilgi ve alakasını daha şimdiden tutkunu olduğu göğüslerden çekerek, karısının dümdüz karnına doğru yöneltti. Sedef'in teninin tadını aldığından beri dudaklarını ondan uzak tutmak imkânsızlaşmıştı. Bu evlilik bir bebek için yapılmış olsa da, Mert karısının hamile kalma durumundan sonra bile ondan kolay kolay vazgeçemeyeceğini daha şimdiden biliyordu. Sedef uyuşturucu gibiydi. Bir kere ona özgürce dokunmaya başladığı an, devamının da gelmesini isteyeceğine adı gibi emindi. Ama geleceği düşünmeyi tümüyle bir kenara bıraktı. Ana yoğunlaşmalıydı. Öncelikle karısına, sonra da kendine zevklerin en büyüğünü yaşatmalıydı.

Mert'in ıslak dudaklarını göbeğinde ve biraz daha aşağılarda hissetiğinde nefesinin kesilmesiyle neye uğradığını şaşırdı Sedef. Bu adamın utanma sınırlarını artık merak etmiyordu. Çünkü biliyordu ki, Mert Yücesoy utanmazın en önde gideniydi. Onun parmaklarını üstündeki tek parçanın kenarlarında hissettiğinde ani bir refleksle bacaklarını genç adamdan kaçırmaya çalıştı. Alkol her ne kadar cesaretlenmesine vesile de olmuş olsa, bazı iç güdülerine yenilmekten kendini alıkoyamamıştı Sedef.

Mert yüzünü Sedef'in kulağına yaklaştırarak, "Şşt... Güven bana. Her şey çok güzel olacak," diye fısıldadı. Öyle olacağına emindi. Sedef'le hiçbir şeyin kötü olmasına imkân yoktu. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama

öyle hissediyordu. Bu sözleri genç kıza güven vermiş olacak ki, bedeni tekrar gevşedi ve Mert'in boynuna kollarını doladı. Kocasının dudaklarını tekrar kendi dudakları üzerinde hissettiğinde bu sefer rahat durmayan kendi elleriydi. Kendisinin aksine Mert fazlaca giyinikti. Durumlarını eşitlemek adına içinde büyük bir istek duydu. Yavaşça kocasının gömleğinin düğmelerine açtı. Mert üzerinden gömleği tamamen çıkardığında, hayran bakışlarını onun kaslı göğsünden bir süreliğine çekemedi. Bu adamın bu kadar harika bir vücuda sahip olduğunu tahmin edemezdi. Sağ elinin parmaklarını önce onun kalbinin üzerinde, sonrada karın kaslarının bulunduğu bölgede gezdirmeye başladı. Bu ufak dokunuşların genç adamı ne denli tahrik ettiğinden haberi yoktu. Ne de olsa tüm bu yaşadıkları onun için bir ilkti. Daha önce hiçbir erkekle bu denli yakınlaştığı olmamıştı. Bir erkek vücudunun verebileceği tepkilerden de bu yüzden bihaberdi.

"Çok güzelsin," diye mırıldandığında, Mert çektiği işkenceye rağmen dudaklarının arasından kaçan ufak kahkahaya engel olamadı.

"Bence asıl güzel olan sensin." Sedef'in loş ışıkta parlayan çıplak bedenine iştahla baktı. Birazdan kendini onun bedeninde kaybedeceğini düşündükçe sabırsızlığı artıyordu.

"Bu kasları nerede yaptın." Mert'in kaslı kollarında gezdirdi ellerini. "Normalde kaslı erkekleri hiç beğenmem ama... sana çok yakışmış."

"Daha önce çok kaslı erkek gördün yani?" Tek kaşını yukarı kaldırarak sormuştu bu soruyu. Çünkü Sedef'in kendisinden başka çıplak, kaslı erkekler gördüğü düşüncesinden hiç hoşlanmamıştı.

"Filmlerde filan işte," diyerek güldü. "Ama ilk kez canlısını görüyorum."

Sözlerini kanıtlamak istercesine dudaklarını genç adamın göğsüne dokundurdu ve iç güdülerinin kendi

sini yönlendirmesine izin verdi. Bu ufak dokunuş bile Mert'i mahvetmeye yetmişti. Daha fazla sabredemeyecekti. Bu düşünceyle hızla Sedef'in üzerinden doğruldu ve acemi hareketlerle üzerindeki kot pantolonun düğmesini açmaya çalıştı. Sedef ise uzandığı yerden Mert'i gülümseyerek izliyordu. Kesinlikle kafası iyiydi. Yoksa bu kadar rahat olması mümkün değildi.

Sonunda Mert üzerindeki fazlalıklardan kurtulduğunda bakışlarını Sedef'e çevirdi. Genç kızın kendisini beğeniyle süzmesinden hoşlanmıştı.

"Evet nerede kalmıştık?" diyerek karısının boynuna ıslak bir öpücük kondurdu. "Şu an aramızdaki tek engel bu." Elini Sedef'in iç çamaşırına götürerek onu aşağı doğru çekiştirdi. Sedef ise içinde bir yerde duyduğu korkuya rağmen bu sefer kocasına engel olmadı. Aksine Mert'le daha yakın olabilmek adına, elinden geldiğince ona yardımcı oldu.

Mert tekrar üstünde yerini aldığında ne yapacağını biliyormuşcasına bacaklarını tekrar onun beline doladı. Hissettiği o baskıyla ürkmemeye çalışarak bakışlarını kocasının arzudan koyulaşmış gözlerinin içine çevirdi. Birazdan o yıllarca koruduğu saflığını kaybedecekti. Ama kendini vereceği adamın kocası olduğunu bilmek itiraf etmek istemese de biraz olsun rahatlamasını sağlıyordu.

"Korkma," diye fısıldadı Mert, Sedef'in endişesini sezmiş gibi. "Başta biraz canın yanabilir. Ama sonrası çok güzel olacak."

Ve Mert'e güvendi. Onun yavaşça bedenlerini birleştirmesiyle hissettiği o derin acıyla kısa bir an gözlerini yumdu. Bedeni Mert'e alışmaya çalışırken Sedef de gözlerini tekrar açmayı denedi. Sonra geçen acıyla birlikte bu birleşmenin devamını getiren Sedef oldu. Kocasına devam etmesinin iznini verdi. Acemice ona hareketlerinde olabildiğince eşlik etti. Ve adım adım birlikte doyuma ulaşırlarken dudaklarının arasından kaçan inle-

melere her ikiside mani olamadı. Özellikle Sedef bunun böyle olacağını hiç tahmin etmemişti. Mert'le sadece görev icabı sevişmeyi kafasına koymuşken bu yaşadığı görev olmaktan çıkmış, zevklerin en büyüğüne dönüşmüştü.

Mert tarifi imkânsız bir tatmin duygusuyla Sedef'in üstüne yığılıp kalırken karısının da ondan pek bir farkı yoktu. Kocasının üzerinden kalkmasını engellemek adına onu kollarıyla sımsıkı sardı. Mert'ten kaçmayı bunca zaman çoğu kez denemiş olmasına rağmen, kendini yine onun kollarında bulmuştu ve şimdi itiraf etmesi gerekirse Sedef bu durumdan hiç şikayetçi değildi.

Yattığı yerde huzursuzca kıpırdanırken sımsıkı yumduğu göz kapaklarını bir türlü açmak istemiyordu. Rüyasının en güzel yerinde uyanmaktan her zaman nefret ederdi. Ve şimdi de öylesine güzel bir rüya görüyordu ki, uyanmak bir türlü içinden gelmiyordu. Ama odaya doluşan güneş ışıkları genç kızın aleyhine çalışıyor gibilerdi. Sonunda yenilgiyi kabullenerek araladı gözlerini. Başta nerede olduğunu anımsayamadı. Ayrıca başı da feci ağrıyordu. Gece içtiği birkaç kadeh içkinin kendisini bu kadar çarpacağını tahmin etmesi gerekirdi. Daha önce alkol almışlığı olmamıştı ne de olsa. Sırt üstü dönerek bakışlarını tavanda sabitledi. Sahi dün ne olmuştu? Neden o kadar içmişti ki?

İşittiği seslerle birlikte başını yan tarafına çevirdi. Yatak odasının banyosundan gelen su sesini dinledi. Mert duş alıyor olmalıydı.

Aklına aniden üşüşen anılarla gözleri deyim yerindeyse fal taşı gibi açıldı. Mert duş alıyordu! Hemen uzandığı yerden doğrularak bakışlarını kendi üstüne çevirdi. Doğrulurken sıyrılan çarşafın açıkta bıraktığı çıplak bedenine baktı. Dün gece Mert'le sevişmişti! Birdenbire hatırladıklarıyla sesli bir şekilde inlememek için kendisini güç tuttu. Buna rağmen yatakta yüz üstü dö-

nerek, çareyi beyaz yastığı dişlemekte buldu. Bu yaptıklarına inanamıyordu! Asla birlikte olmayı istemediği adama kendini güle oynaya verdiğine inanamıyordu! Azıcık alkolün kendisini bu kadar etkilediğine inanmak da istemiyordu. Ama gece yaptıklarını düşündükçe aksi mümkün değildi. Mert artık gerçekten kocasıydı. Evlilikleri artık sadece kağıt üzerinde değildi. Ve bir bebek sahibi olmak için gerekli olanı da yapmışlardı. Hem de iki kez! İlk sevişmelerinden sonra bir kez daha sevişmişlerdi. Ve her ikisinde de nasıl zevk aldığını şimdi bile çok iyi hatırlıyordu Sedef. Mert'ten nefret etmesi gerekirken onun dokunuşlarının aklını başından almasına resmen izin vermişti. Sonra düşündüklerinden utandı. Mert'ten nefret etmesini gerektirecek ne durum vardı ki? Mert'e karşı daha dün yumuşamaya karar vermişken, tekrar ondan nefret etmek istemesi saçmaydı. Hem artık nefret etmeye bile hakkı yoktu. Adam onu resmen uyarmıştı. Pişman olmaması için zaman bile tanımıştı. Ama Sedef ne yapmıştı? Resmen adamın üstüne saldırmıştı. Yaptıkları aklına geldikçe utancından yerin dibine geçmeyi istiyordu.

"Offf Alah'ım, ne yapacağım ben?" diye inledi. Gerçekten bundan sonra Mert'in yüzüne nasıl bakacaktı? Adam dengesizin önde gideni olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bir gün önce kollarının arasında ağlayan kadının, bir gün sonra kendisini büyük bir istekle teslim etmesine bir anlam verememiş olmalıydı.

Banyonun kapısının açıldığını duyduğunda gözlerini sımsıkı yumdu. Şu an Mert'le göz göze gelmeye hiç hazır değildi. Aslında buna hiçbir zaman hazır olamayacağını söyleyebilirdi. Ama anı kurtarmak daha önemliydi.

Mert ise keyifli bir ıslık tutturarak çıktı banyodan. Karısını yüzükoyun bir şekilde uyurken bulduğunda dudaklarının kenarına beliren çapkın gülümsemeye engel olamadı. Sedef'in üzerindeki örtü kalçasına kadar sıyrılmıştı. Çıplak sırtıyla Mert'e nasıl bir göz ziyafeti

sunduğunun farkında bile değildi. Daha gece onunla doyasıya sevişmişken, bu görüntü karşısında içinde tekrar beliren onunla birlikte olma isteğine şaşırdı. Sedef'e doyamamıştı. Ve görünüşe göre doyması da şimdilik mümkün değildi.

Üzerinde sadece beline bağladığı havluyla yatağa doğru yaklaştı. Sedef'in uyanmasını sağlamaya kararlıydı. Hatta ondan tıpkı gece olduğu gibi daha fazlasını istiyordu. Ayrıca yeteri kadar zaman kaybetmişlerdi, telafi etmeleri gereken birçok günleri vardı. Bebek çalışmalarını aksatmaya hiç gelmezdi.

Yatağın üzerine çıkarak Sedef'in boynundaki saçlarını çekti. Ardından dudaklarını onun ensesine dokundurdu. Küçük kadınının bu temasla irkildiği dikkatinden kaçmamıştı, demek ki düşündüğü gibi uyumuyordu. Onun kendisiyle yüz yüze gelmemek adına uyuma numarası yaptığını anlayınca yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

Yaramaz elleri bu sefer onun sırtından göğüslerine doğru uzandı. O sırada Sedef'in elini elinin üzerinde hissetmesiyle, dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı.

"Günaydın karıcığım."

Sedef bu adamın edepsizliğine inanamıyordu. Nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu? Sedef utancından renkten renge girerken, Mert hiçbir şeyi umursamıyordu. İşin gerçeği onun dudaklarını teninde hissettiği an içini saran arzuya hazırlıksız yakalanmıştı. Özellikle onun elinin göğsünü kavramasıyla neye uğradığını şaşırmıştı. Bu yüzden aceleyle ona engel olmaya çalıştı.

"Hadi ama Sedef. O güzel yüzünü göstermeyecek misin bana? Dün gece bir dişi kaplandan farkın yoktu hâlbuki. Bugün nereye gitti o cesur kadın?"

İşte bunu Sedef de merak ediyordu.

"Biraz daha alkole ihtiyacım var sanırım," diye mırıldandı ve kendini zorlayarak bedenini Mert'e doğru döndürdü. O sırada adamın bakışlarının kaydığı nok-

tayı fark etmesiyle örtüyü hızla boğazına kadar çekti. "Nereye baktığını sanıyorsun sen?"

Sedef'in öfkeli sesini işittiğinde keyiflenmeden edemedi Mert. Seviyordu onun bu hırçın tavırlarını. Gerçi geceki itaatkâr hâllerini de çokça sevmişti. Kısacası bu kadının her hâlini seviyordu. "Bana ait olanlara bakıyordum."

"Sana ait olanlara?" Sedef kaşlarını çatarak baktı kocasına. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Sen artık bana aitsin. Bu da demek oluyor ki vücudunun her bir zerresi benim!"

"Biraz abartmıyor musun? Biz seninle dün gece sadece anlaşmanın gerektirdiklerini uyguladık. Kimse kimseye ait değil!"

Sedef'in sabah olduğunda geri adım atacağını zaten tahmin ediyordu Mert. 'En azından pişman olduğu için gözyaşlarına boğulmadı,' diyerek kendini teselli etti.

"Neyse ne, sonuçta birlikte olduk. Şimdi gerçekten benim karımsın!"

"Sadece geçici bir süre için. Belki dün gece hamile kalmayı başarmışımdır. Bu sayede bir kez daha birlikte olmamıza gerek kalmaz."

Mert'in az önceki neşesi buhar olup uçuvermişti bir anda. Şimdi sinirle çattığı kaşlarının altından bakıyordu karısına. "Hamile kalıp kalmadığını öğrenmemize daha zaman var. O zamana kadar çalışmalara son sürat devam edebiliriz herhâlde?"

Sedef Mert'in bakışlarında gördükleriyle yutkunma ihtiyacı hisseti. Mert kızmıştı ve şimdi öfkesini kendisinden çıkarmayı planladığına emindi. Onun elini üstündeki örtüye götürmesiyle ne yapacağını şaşırdı. "Ne... Ne yapıyorsun?"

"Dün gecenin devamını getiriyorum," diyerek Sedef'in dudaklarına hırsla kapandı.

Kravatını bağlarken bir yandanda karısının hareketlerini çaktırmadan gözlemliyordu. Feyza üzerine giydiği siyah diz üstündeki etek ve beyaz gömleğiyle tam bir iş kadını görünümündeydi. Bunun yanında yaptığı makyajıyla her erkeği büyülemeye yetecek kadar güzeldi. İşte bu yüzden Yiğit oldukça huzursuzdu. Karısına kaç kere çalışmasını istemediğini söylemişti, yine de bir türlü onu bu inadından vazgeçirmeyi başaramamıştı.

"Biraz daha izin kullanmalıydın bence," diyerek tekrar karısını ikna çabalarına girişti.

"Yine başlama Yiğit."

Feyza kocasının çalışmasına karşı olduğunu biliyordu. Ama bu duruma bir anlam veremiyordu. Çalışmasında ne gibi bir sakınca vardı? Eskiden olduğu gibi hırsızlık yapmıyordu ki. Namusuyla parasını kazanıyordu. Tamam kocası zengin bir adam olabilirdi, ama bu yine de Feyza'nın hiçbir zaman çalışmayacağı anlamına kesinlikle gelmezdi. Zaten Feyza uzun süreli evde boş boş oturacak türde bir kadın değildi.

"Ben sadece seni düşünüyorum. Ev işlerinin yanında bir de iş yüzünden yorulacaksın."

"İdare edebilirim merak etme. Hem sen neden hâlâ çıkmadın? Bugün randevuların yok mu senin?"

"Önemli görüşmelerimi öğleden sonraya erteledim. Seni iş yerine kendim bırakmak istedim."

Feyza şaşkınca kocasına doğru döndü. "Neden ki? Benim yüzümden işinden gücünden olmasaydın. Kendim gidebilirim."

"Karımın çalıştığı ortamı kendi gözlerimle görmek istedim. Buna hakkım olduğunu düşünüyorum."

Feyza gülümseyerek kocasına doğru ilerledi. "Elbette var," diyerek kollarını Yiğit'in boynuna doladı ve yanağına içten bir öpücük kondurdu.

"Aslında belki de ikimiz de bugün işe gitmemeliyiz. Yatağa geri dönmeye ne dersin?" Karısının ince beline sarılmıştı kollarıyla. Onun kokusunu derince içine çekerken yaptığı bu öneri gözüne çok çekici görünüyordu.

Feyza gülerek geri çekildi. "Çok akıllısınız kocacığım, ama bugün mutlaka işe gideceğim."

"Çok inatçısın," diyerek karısını burnunun ucundan öptü.

"Huyum kurusun. Ama akşam için seni her şekilde memnun edeceğimin sözünü verebilirim istersen."

Feyza'nın işveyle söylediği sözler kanını tutuşturmaya yetti. Karısının daha yeni ruj sürdüğü dudaklarını büyük bir açlıkla sahiplendi. Ondan aldığı karşılıklarla bu öpüşme gittikçe derinleşmişti. Yine de kendini çabuk toparlayan Feyza oldu. "Yapma Yiğit. Yoksa bu odadan akşama kadar çıkamayacağız."

"Çıkmayalım." Eli rahat durmayarak Feyza'nın eteğini yukarı sıyırmaya çalışıyordu. Feyza, Yiğit'in eline vurarak, "Yapma dedim," diye kızdı.

"Yani çalışmayı kocana tercih ediyorsun öyle mi?"

Yiğit'in kaşlarını kaldırarak sorduğu soruya gülümsedi. "Evet hayatım. İş her şeyden önce gelir."

"Öyle olsun bakalım. Nasıl olsa bunun acısını akşam senden büyük bir zevkle çıkaracağım."

Masasının başında patlamaya hazır bir bombadan farkı yoktu Yiğit'in. Sabah karısını işe bırakma konusunda bu kadar ısrarcı olduğu için şimdi pişmandı. Çünkü şahit oldukları hiç ama hiç hoşuna gitmemişti. Medeni kocayı oynamak zorunda kaldığından şimdi kendi kendini yemekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Oysa karısını kolundan tuttuğu gibi o ofisten çekip götürmeyi ne kadar da çok isterdi! Ne yazık ki yapamamıştı. Yiğit içindeki fırtınayı Feyza'ya yansıtamamıştı.

Karısının patronunun bu kadar genç bir adam olacağını hiç düşünmemişti. Bu yüzden adamı uzaktan

gördüğünde ne tepki vereceğini şaşırmıştı. Bir an Feyza'nın arabadan inmesine bile izin vermeme düşüncesi bile geçmişti aklından. Yine de kendini zorlayarak sessiz kalmayı başarabilmişti. Feyza her şeyden habersiz patronunun arkasından çalıştığı şirketten içeri girmişti.

Ve şimdi Yiğit oturduğu yerde kudurmakla meşguldü. Gözü saate takıldığında karısını almasına daha bir saati olduğunu gördü. Sabahtan beri zaman geçmek bilmiyordu sanki. Bu durum Yiğit için bir ilkti üstelik. Öğleden sonraki toplantılarda bile aklını toparlaması hiç kolay olmamıştı.

Oflayarak sırtını koltuğuna yasladığında telefonunun çaldığını duydu. Arayan Serdar'dı.

"Ooo siz beni hatırlar mıydınız Serdar Bey?" diyerek takıldı arkadaşına.

"Bu soruyu benim sana sormam gerekiyor. Evlendin evleneli arayıp sorduğun yok."

"Ee cicim aylarını yaşıyoruz oğlum. Eh tabii bir de bebek çalışmaları var. Oldukça yoğunum senin anlayacağın."

Arkadaşının sözlerine kahkahalarla gülerken onun hâlinden ne kadar memnun olduğunu anlamıştı Serdar. "Senin adına seviniyorum Yiğit. Uzun zamandan sonra gerçekten mutlusun."

"Mutlu muyum?" diye sordu düşünceli bir sesle. "Sanırım öyleyim. Hayatımda her şey yolunda gidiyor, mutlu olmamam için bir sebep yok aslında."

"Bence bu mutluluğun en büyük kaynağı bizim Yenge Hanım."

Bu cümle Yiğit'i derin düşüncelere sevk etti. Gerçekten de Feyza hayatına tekrar girdiğinden beri her yeni gün gözüne güzel görünüyordu. Özellikle çalıştığı zamanlarda bir an önce akşam olmasını diliyordu. Bu sayede soluğu gün boyu görmediği karısının yanında alabiliyordu.

"Yiğit, orada mısın?" diyerek arkadaşına seslendi Serdar.

"Buradayım... Sadece düşünüyordum."

"İyisiniz değil mi? Bir sorun yok?"

"Sanırım yok," dedi dertli dertli iç çekerek.

"Sanırım?"

"Karımın tekrar işe başlamasından başka bir sorunum yok yani."

"Bu neden bir sorun olsun ki?" Serdar haklı olarak hiçbirbşey anlamamıştı.

"Çünkü ben karımın çalışmasını istemiyorum! Özellikle de genç bir patronunun olmasına sonuna kadar karşıyım."

Serdar'ı tekrar bir gülme krizi tuttu. "Karını kıskanıyor musun sen?"

"Ne alakası var Serdar?" diye kızdı kaşlarını çatarak. "Benim soyadımı taşıdığı müddetçe, hareketlerine dikkat etmesi gerekiyor sadece."

"Feyza ne yaptığını biliyordur. Sonuçta seninle evlenmeden öncede aynı yerde çalışıyordu."

"Sen benim yanımda mısın yoksa bana karşı mısın anlamadım?"

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum Yiğit. Hem bundan bu kadar rahatsızsan karınla açık açık konuşsana. Neden içinde tutuyorsun?"

"Çünkü ne zaman çalışmasını istemediğimi söylesem bebek doğduktan sonra boşanma ihtimalimizi gündeme getiriyor. Şimdiden kendi ayakları üstünde durması gerekiyormuş!"

"Seni kendi silahınla vuruyor desene. Hem ayrıca kız haksız değil ki. Bebek doğduktan sonra boşanacaksınız. İşinden vazgeçmek istememesi çok doğal."

"Boşanacağımızı kim söyledi?"

Serdar şaşkınca, "Ne demek bu? Boşanmayacak mısınız?" diye sordu.

Yiğit'in bu soruya verebileceği tek bir yanıtı vardı ama mantıklı bir açıklaması yoktu. Çünkü Yiğit hâlâ kendi duygularını kabullenmekten acizdi.

"Neden boşanalım ki? Biz böyle gayet iyiyiz. Çocuk olduktan sonra da gül gibi geçinip gideriz."

Serdar gerçekten şok üstüne şok yaşıyordu. Feyza'yla evlenirken 'bebek sahibi olana kadar' diyen adam şimdi bu evliliği ömrünün sonuna kadar sürdürebileceğinden bahsediyordu.

"Sen kendini yine Feyza'ya kaptırdın öyle değil mi? Yıllar önce olduğu gibi yine ona tutuldun."

"Sandığın gibi değil," diyerek itiraz etti Yiğit.

"Ne sandığım gibi değil? Bence sen karma karşı neler hissettiğinin farkında değilsin. Eğer onu sevmeseydin, hiçbir güç seni sevmediğin bir kadınla evli kalmaya ikna edemezdi. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Evet, bu doğruydu. Yiğit her zaman canı ne isterse onu yapan biri olmuştu. Babaannesinin talep ettiği bebeğe sahip olduğunda artık Feyza'yla evli kalmasına gerek kalmayacaktı. Eskiden olduğu gibi özgür bir adam olabilirdi. Eskisi gibi her gününü canının istediği gibi geçirebilirdi. Tek bir kadına bağlı kalmasına da gerek kalmazdı. Her gece bir başka güzelin koynunda alabilirdi soluğu. Ama nedense bu düşünceler onu memnun etmeye yetmiyordu. Çünkü Yiğit bir tek Feyza'yla olmak istiyordu. Her akşam onun olduğu evden içeri adımını atmaktan başka bir arzusu yoktu. Ve bu da, Serdar'ın düşüncelerinde ne kadar haklı olduğunu kanıtlıyordu.

"Şimdi kapatmam gerekiyor Serdar. Karımı gidip iş yerinden almalıyım."

"Tamam, ama söylediklerimi aklından çıkarma."

Çalıştığı şirketin giriş kapısının önünde kocasını beklerken oldukça sabırsızdı Feyza. Bugün kısa süren bir iznin ardından tekrar iş başı yapmıştı. Ve çalışmak kendisine gerçekten çok iyi gelmişti. En azından birkaç insan

yüzü görmüştü. Evlendiğinden beri dört duvar arasına kapanmış biri için oldukça önemliydi bu. Bakışları saatini bulduğunda Yiğit'in kısa bir süre içinde geleceğini düşündü. Zaten bugün birkaç kez aramıştı. Başta bu durumu garipsese de hoşuna da gitmişti. Yiğit'in yakın alakasından memnundu ve bu durumdan hiçbir zaman şikayetçi olamazdı.

"Kimi bekliyorsun?"

Bir anda yanında beliren patronuna gülümsedi genç kız. "Eşimi. Beni almaya gelecekti."

"Evlendiğine hâlâ inanamıyorum biliyor musun? Nikâhına da çağırmadın üstelik."

Semih Beyin sesindeki sitem Feyza'nın kendisini kötü hissetmesi için yeterliydi. Oysa Feyza'ya kalsa tanıdığı herkesi nikâhına çağırmayı isterdi. Sadece ona bu şans verilmemişti. "Çok aceleye geldi. Ailelerimiz dışında kimse yoktu nikâhımızda."

"Neyse, geçti gitti artık," diyerek dostça bir tavırla genç kızın koluna dokundu. "Yarın görüşürüz Feyza."

"Görüşürüz Semih Bey."

Patronu arabasına doğru ilerlerken yanında sert bir fren yaparak duran arabayı fark etti. İşte Yiğit sonunda gelmişti. Ön koltuğa geçip otururken, "Çok dakiksin," dedi. Yiğit'in ise yüzünden düşen yine bin parçaydı. "Neyin var?"

"Yok bir şeyim."

Gaza basarak evlerine doğru arabayı sürdü. Feyza ise Yiğit'in çatık kaşlı hâlinden rahatsız olmuştu. Oysa sabah kendisine gülümseyerek bakıyordu karşısındaki adam. Akşama kadar ne olduysa Yiğit yine o hiç sevmediği huysuz kişiliğine bürünüvermişti.

Kollarını göğsünde kavuşturarak bakışlarını akıp giden yola çevirdi. Yiğit'in canının konuşmak istemediğini anlamıştı. Madem öyle Feyza da konuşmazdı.

Bir süre sonra kaldıkları apartmanın önünde arabayı durdurdu genç adam. Aynı şekilde karısma tek bir söz

dahi etmeden arabadan indi. Bu durum Feyza'nın canını daha çok sıktı. Yine de sessiz kalma eylemine bir son vermemişti.

Evlerinden içeri adım attıklarında Yiğit'in kendisini çalışma odasına kapatmasına aynı şekilde şaşkınlıkla bakakaldı. "Bu adamın nesi var böyle?" diye mırıldandı. Gerçekten kocasının bu hareketlerine hiçbir anlam veremiyordu. Onun canını sıkacak bir şey yapmadığına emindi. "İşleri yüzünden olmalı." Bu şekilde düşünerek elinden geldiğince içini rahatlatmaya çalışıyordu. Ama asıl sorunun kendisiyle alakalı olduğuna neredeyse emindi.

Diğer yandan kendisini çalışma odasına kapatan Yiğit hem öfkeli hem de şaşkındı. Bugün farkına vardıkları hiç hoşuna gitmemişti. Karısını kıskanmasının tek bir nedeni olabilirdi. Arkadaşı Serdar sözlerinde büyük bir ihtimalle haklıydı. Uzun süredir baskıladığı duygularını kabullenmek zorluyordu genç adamı. Bunun yanında iş çıkışı karısını patronuyla birlikte gördüğünde hissettiği kıskançlıkta vardı. Elin herifinin karısının tenine değen eline bile tahammülü yoktu. Arabada Feyza'ya patlamamak için kendisini çok zor tutmuştu ama neyse ki kendine hâkim olmayı başarmıştı. Yine de sorunları bir anda çözülecek gibi değildi. Feyza'yı sevmekten neden korktuğunu bilmese de, ona kapılıp gitmek istemiyordu. Sanki her an onu kaybedecekmiş gibi hissediyor ve bu yüzden elinden geldiğince genç kızdan uzak durmaya çalışıyordu. Ona bağlanmayı reddediyordu.

Bir süre sonra odadan dışarı çıktığında karısının yanına doğru yönlendirdi adımlarını. Tüm kafa karışıklığına rağmen Feyza'nın yanında olmak istiyordu. Hem belki onu bu sefer çalışmama konusunda ikna etmeyi başarırdı.

Feyza'yı yemek yaparken bulduğuna şaşırmadı. Çalışan bir kadın olsa bile sorumluluklarının daima bilincindeydi. Belki de Yiğit'in ilgisini en çok bu yüzden

çekmeyi başarmıştı. Etrafında dolanan kadınlar gibi değildi. Her şeyiyle farklıydı. Yiğit'in hayranlığını kazanmaya yetecek özelliklere sahipti en başta. Onun yanında kendini gerçekten güvenli ve huzurlu bir yuvadaymış gibi hissediyordu.

"Dışarıdan yiyecek bir şeyler söyleyebiliriz. Yorma kendini."

"Yormuyorum ki! Yemek yapmak terapi gibi geliyor bana. Severek yapıyorum," dedi gülümseyerek. Yiğit'in normale döndüğünü gördüğüne sevinmişti.

"Feyza..." diyerek söyleyeceklerini aklında toparlamaya çalıştı genç adam. "Seninle konuşmak istiyorum."

Bakışlarını karıştırmakta olduğu çorbadan kaldırarak Yiğit'in gergin yüzüne yöneltti. "Konuşalım."

"İçeri geçelim."

Birdenbire içine bir korku kök salıvermişti. Yiğit'in ciddi yüz ifadesinden bir şey anlaması mümkün değildi. Ocağın altını kısarak kocasının arkasından salona doğru ilerledi. Onunla yan yana koltuğa geçip otururken, bir an önce Yiğit'in canını sıkan şey her ne ise öğrenmek istiyordu. "Bir şey mi oldu?" diye dikkatlice sordu.

"Sana bir teklifim var."

"Ne teklifi?"

Yiğit, Feyza'nın gözlerinin içine dikkatle baktı. "Çalışmaktan vazgeçmemeye kararlısın öyle değil mi?"

"Evet, kararlıyım. Ama bu konuyu zaten konuşmuştuk seninle."

"Seni vazgeçiremeyeceğimi sonunda anladım. Ama bu yine de alternatif düşünceler içinde olmama bir engel teşkil etmiyor."

"Bilmece gibi konuşmayı keser misin Yiğit? Ne düşündüysen söyle artık!"

Yiğit aklına gelenlerle birlikte gülümsedi. Gerçekten çok zeki bir adamdı. Daha önce bunu neden düşünememişti ki?

"Benim yanımda çalışmaya ne dersin?"

On Dört

Feyza duyduklarıyla olduğu yerde kalakalmıştı. Yiğit'in kendisine böyle bir teklifle gelmesini itiraf etmesi gerekirse hiç beklememişti. Bu yüzden şaşkınlığını üzerinden atabilmesi için birkaç dakikanın geçmesi gerekmişti.

"Seninle çalışmamı mı istiyorsun?" diye sordu hayretle.

Yiğit ise ağzından çıkanlarda son derece ciddiydi. Feyza'yla evli oldukları süre boyunca onun genç ve yakışıklı heriflerin asistanlığını yapmasına rıza gösteremezdi. O kadar da medeni bir koca değildi!

"Evet. Sana şimdi kazandığından daha fazla maaş veririm," diyerek gülümsedi. Feyza'nın şaşkınlığını anlayabiliyordu. Aslında Yiğit kendisi de çok şaşkındı. Bu kadar kıskanç bir adam olduğunu bilmezdi mesela. Ama söz konusu Feyza olduğunda kendini tanımakta güçlük çekiyordu.

Feyza, Yiğit'in aklından neler geçtiğini gerçekten merak etti. Çünkü kocasının kendisine bu teklifi sebepsiz yere yapmayacağını bilecek kadar onu tanıyordu. "Teklifin için teşekkür ederim, ama buna gerek olduğunu düşünmüyorum," dedi kararlı bir sesle.

"Gerek olduğu için söylemedim zaten. Sadece ikimiz için şartları kolaylaştırmak istiyorum. Benim yanımda işe başlarsan hamile kaldığında doğum yapana kadar çalışabilirsin. Hep yanımda olacağın için gözüm arkada kalmaz."

"Ha yani şimdiden doğmamış bebeğini düşünü-

yorsun?" diye sordu yüzünü asarak. Yiğit'in kendisini umursamayacağını bilmesi gerekirdi aslında.

"Ben öyle mi dedim şimdi? Elbette en çok seni düşünüyorum."

"Bana pek öyle gelmedi ama neyse," diye mırıldandı. "Yine de gerek yok buna Yiğit. Hem çalıştığım ortam güvenilir. Ne bana ne de bebeğine bir şey olmaz."

Feyza'nın inadını iyi bilen biri olarak ne derse desin bir duvara çarpacağını biliyordu Yiğit. Ama onu ikna etmenin mutlaka bir yolu olmalıydı. "Ya benim yanımda çalışırsın ya da başka hiçbir yerde çalışamazsın."

"Bu konuyu konuşmuştuk! Senin derdin ne anlamıyorum ki? Çalışmama niye bu kadar taktın?"

'Çünkü seni deli gibi kıskanıyorum,' diye içinden geçirse de bu sözleri sesli bir şekilde dile getiremedi. Henüz buna cesareti yoktu.

"Benimle evli olduğun sürece sana ne söylersem yapmak zorundasın Feyza!"

"Yok canım? Bu madde anlaşmada mı yazıyor? Aaa pardon, seninle bir anlaşma imzalamayı unutmuştuk biz!" dedi alayla. "Saçmalıyorsun Yiğit. Bu evlilik sadece bir bebek için yapıldı ve zamanı geldiğinde de bitecek. Ne diye senin sözünü dinlemem gereksin? Ya da neden senin yanında çalışmalıyım? Kısa bir süre sonra aramızdaki tek bağımız bebeğimiz olacak, bunu bilirken neden şimdi ki işimden olayım?"

Yiğit gittikçe daha çok öfkelendi. Bu kadının bir kez olsun sözlerini sorgulamadan kabullendiğini göremeyecek miydi? "Çalışmayacaksın!" dedi inatla. Feyza inatsa kendisi ondan daha inattı. Ve bu konuda taviz vermeye kesinlikle niyeti yoktu.

"Bu konuyu kapatalım bence. Yoksa kavga edeceğiz."

Yiğit'in sahibiymişcesine kendisine emirler vermesinden nefret ediyordu. Ona deli gibi âşık olabilirdi ama

kimse onun tarafından yönetilmeye sessiz kalmasını ondan beklememeliydi.

"Edelim! Çünkü sen sevgili karıcığım, bu sefer benim sözümü dinleyeceksin!"

"Yiğit!" diyerek öfkeyle baktı kocasının yakışıklı yüzüne. "Çok ileri gidiyorsun."

Yanından kalkıp gitmeye çalışan karısını kolundan sertçe tutarak durdurdu. Onu tekrar yanına oturttuktan sonra gözlerinin içine az öncekinden de kararlı bakışlarla baktı. "Biz evliyiz Feyza ve üzerinde hak sahibiyim. Çalışmandan memnun değilim. Bu yüzden inadından vazgeç ve ayrıl o işten!"

"Neden? Bana mantıklı bir sebep söyle hadi... Eğer söyleyebilirsen, hiç sorgulamadan dediğini yaparım!"

Gerçekten Yiğit'in isteği o kadar mantıksızdı ki, Feyza'nın ona hak vermesi ve bu isteğini yerine getirmesi imkânsızdı. Yiğit için her şeyi yapabilirdi aslında, ama ona bunu hissettirmek istemiyordu. Zaten kocası tarafından sevilmiyordu, şimdi bir de onun kölesi gibi sözünden çıkmazlık etmek istemiyordu işte!

"Ben karımın elin heriflerinin yanında çalışmasını istemiyorum. Bu yeterince mantıklı bir açıklama oldu mu?"

Ağzından çıkanlara başta inanamasa da Feyza'nın şaşkınlıkla aralanan dudakları o sözleri gerçekten sesli bir şekilde dile getirdiğini kanıtlıyordu. Ama ne yapabilirdi ki, gerçekten de hissettikleri bu yöndeydi ve artık bu gerçeği daha fazla içinde tutamamıştı.

Feyza ise şaşkındı. Yiğit'in sözlerini kafasında iyice tarttığında farkına vardığı bir gerçekle yüzünün güzel bir gülümsemeyle aydınlanmasına engel olamadı. Yiğit onu kıskanıyordu! Bu düşünce yüreğinin kanat takıp uçmasına yeterde artardı.

"Beni... Kıskanıyor musun yoksa?" diye sordu yüzündeki gülümsemeyi hiç bozmadan.

Yiğit bir an ne diyeceğini bilemedi. Feyza'nın bu şekilde düşünmesine şaşırmamıştı, çünkü sözlerinin altında yatan anlam tam olarak buydu. Yiğit, Feyza'yı kıskanıyordu. Onun güzelliğini, tatlılığını ve insana huzur veren varlığını başka heriflerle paylaşmak istemiyordu! Ve kim ne derse desin bu konuda sonuna kadar haklıydı.

"Ne alakası var? Sen benim soyadımı taşıyorsun Feyza, piyasada oldukça tanınan bir avukatım ben. Yiğit Yücesoy'un karısı başka adamların asistanlığını yapıyor, kocası da buna sessiz kalıyor dedirtmem ben kimseye!"

Duymayı istedikleri bunlar değildi. Yüzündeki gülümseme anbean solarken yine de Yiğit'in karşısında güçlü durmaya çalıştı. Sahi bir an için onun kendisini sevdiğine nasıl inanabilmişti? Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

"Anlıyorum... Seni rezil etmemden korkuyorsun, hatta belki bir şekilde geçmişimin gündeme gelmesi bile endişelenmene sebep oluyordur. Peki, sen nasıl istiyorsan öyle olsun. Yarın ilk iş işten ayrılacağım."

Feyza'nın kırgın bakışlarla söyledikleri yüreğinde bir yere feci şekilde dokunmuştu. Onun kendisi yüzünden üzülmesini istememişti oysaki. Ama hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti. Feyza yanından kalkıp giderken ağzını açıp onun gönlünü alacak bir çift sözü bile söyleyemedi. Oysa Feyza'ya sadece 'kıskandım' demesi bile genç kızın tüm kırgınlığını alıp götürmeye yeterdi. Ne yazık ki Yiğit bunun bile farkında değildi.

Kahvaltısını ederken başını tabağından bir türlü kaldıramıyordu Sedef. Çünkü utanıyordu. Mert'le dün gece birlikte olması yetmezmiş gibi sabahta yataktan çıkabilmeleri için epey bir zamanın geçmesi gerekmişti. Kocasının kendisine yaptıkları aklına her geldiğinde deyimi yerindeyse pancar gibi kızarmaktan kendini alıkoyamıyordu. Mert Yücesoy tanıdığı en utanmaz adamdı!

Ama aynı zamanda kocasıydı da... Ayrıca ilk kez cinsel deneyim yaşayan bir kızı mutlu etmenin yollarını da çok iyi biliyordu. Oysa bu yaşına kadar sevişmenin kadınlar için çok rahatsız edici olabileceğini duyardı başkalarından. Dün gece ve bu sabah yaşadıklarından sonra bunun hiç de söyledikleri gibi olmadığını söyleyebilirdi Yaşadıkları tam anlamıyla çok güzeldi... Mert'e karşı antipatisi olmasına rağmen, onunla olmaktan zevk almıştı. İşte bu yüzden daha da fazla utanıyordu. Adama hem demediğini bırakmıyor hem de onun dokunuşlarından zevk almadan duramıyordu.

"Açlıktan tabağını da kemirmeyi düşünmüyorsundur umarım?"

Mert'in sesiyle düşüncelerinin arasmdan sıyrıldı. Bakışlarını şaşkınlıkla onun yüzüne çevirdi. "Anlamadım?"

"Tabağın boşaldı diyorum, ona bakıp durmana gerek yok," diyerek sırıttı. Sedef'in derdinin ne olduğunu çok iyi bilmesine rağmen onunla uğraşmaya bayılıyordu. Ama yapmaya en çok bayıldığı şey daha dün gece ve bu sabah yatak odasında gerçekleşendi.

"Sadece dalmışım."

Sedef'in tekrar bakışlarını kaçırdığını gördü. "Yaşadıklarımızdan utanma."

"Ne?"

"Dün gece ve bu sabah yaşadıklarımızdan sakın utanma Sedef. Biz utanılacak bir şey yapmadık. Seninle evliyiz biz ve aramızda geçenler sadece yaşanılması gerekenlerdi ve kesinlikle son kez yaşanmadı. Bu gece de bundan sonraki her gece de aynı şeyi tekrarlayacağız," dediğinde yüzündeki çapkın gülümseme yine kendini belli edivermişti. "Yani her defasında utanacaksan işimiz var seninle. Az rahat olmaya çalış."

"Senin için söylemesi kolay tabi, ne de olsa senin için yaşananlar ilk değildi!" diye huysuzca söylenmeden edemedi Sedef. Mert'in daha önce kendisiyle yaşadıkla-

rını başka kadınlarla da yaşadığını düşündükçe öfkelenmeden edemiyordu nedense.

"Yanılıyorsun. Ben de ilk kez evleniyorum ve ilk kez karımla bu özeli paylaşıyorum."

Sedef bu sözlerden etkilenmemeye çalışarak çayını yudumladı. Mert'in ağzının iyi laf yaptığını fark edeli çok olmuştu zaten.

"Yarın anneni eve getiriyoruz değil mi?" diye sordu Mert.

"Eğer senin için bir sakıncası yoksa..."

"Saçmalama Sedef. Ne gibi bir sakıncası olabilir ki?"

"Ne bileyim... Belki evinde bir yabancıyı istemezsin."

"Annen yabancı mı? Senin annen benim annem sayılır. Ve daha iyileşme aşamasmdaki kadını hastane köşelerinde bir başına bırakacak değiliz."

Sedef, Mert'e minnetle gülümsedi. Ve ona karşı çoğu zaman haksızlık ettiğini kabullendi. Başlardaki ukala, kendini beğenmiş adam gitmiş, yerine iyilik timsali biri gelmişti sanki. "Teşekkür ederim."

Feride Hanım kızının yeni evini büyük bir merakla inceliyordu. Mert Yücesoy'un zengin bir adam olduğunu zaten biliyordu, bu yüzden evin modern ve pahalı eşyalarla döşenmiş olmasına şaşırmamıştı. Ama Feride Hanımın ev eşyalarından daha fazla dikkat ettiği bir durum varsa, o da kızının kocasına olan yaklaşımıydı. Son görüştüklerinden beri daha samimi görünüyordu karşısındaki çift. Özellikle Mert'in fırsatını bulduğu her an sahiplenircesine kolunu karısının beline sardığı gözünden kaçmamıştı.

"Böyle iyi mi anne?" diyerek annesinin arkasındaki yastığı düzeltti Sedef. Canı sıkılmasın diye yatağını salona hazırlamıştı. Salonda televizyon mevcuttu ve her

istediğinde kendini meşgul edebilecek bir şey bulabilirdi annesi.

"İyi kızım, sağ ol. Otur artık sen de."

"Karnın aç mı? Hemen bir şeyler hazırlayayım ben sana."

"Otur Sedef," diyerek kızını elinden tutarak durdurdu. "Aç değilim, siz beni almaya gelmeden önce yemiştim. Hem akşam kocan da gelsin, hep birlikte yeriz yemeğimizi."

"Onun işi ne zaman biter bilinmez ki," dedi. Mert'in bir süredir boşladığı işleri yüzünden, Burçin'in çağırmasıyla aniden şirkete gitmesi gerekmişti.

"Olsun, biz yine de bekleyelim. Kocan olmadan sofraya oturma sen de hiçbir zaman. Ona her zaman saygı ve sevgi göster."

Annesinin eski kafalı olduğunu bildiğinden sesini çıkarmadı Sedef. Aslında kendi hisleri de bu yöndeydi. Mert olmadan içinden yemek yemek gelmiyordu mesela. Aklından geçenlere bir kez daha şaşırmadan edemedi. Mert'i ne zaman bu kadar benimsemeye başlamıştı?

"Aranız iyi, değil mi Sedef? Bir sorun yok?"

Annesinin sorusunu duymasıyla ona doğru çevirdi bakışlarını. "İyi, merak etme anne. Mert çok iyi bir eş."

"Karşıma 'evlendik' diye dikildiğinizde ne yalan çok korkmuştum senin için. Üzüleceğin bir evlilik yapmış olmandan endişelenmiştim. Ama Mert oğlumu tanıdıkça içim rahatladı. İlk başta sevginize inanmasam da, artık inanıyorum. Senin gözlerinin içine nasıl baktığını gördükçe senin adına çok seviniyorum kızım."

"Yanlış bir karar vermeyeceğimi bilmen gerekirdi anne," dedi gülümsemeye çalışarak. Annesinin sözlerinden sonra içini bir suçluluk duygusu sarıp sarmalamıştı bir anda. Mert'le yaptıkları evlilik ömürlük değildi ne de olsa. Annesini kandırmaktan nefret ediyordu.

"Biliyorum kızım ama ben anneyim işte. Evladım için

endişelenmeden duramıyorum. Sen de günün birinde anne olunca beni daha iyi anlarsın."

Sedef gülümseyerek annesine sımsıkı sarıldı. "Seni çok seviyorum anne."

"Ah, deli kız, ben de seni çok seviyorum ve mutlu olduğunu gördükçe, ben daha çok mutlu oluyorum."

"Bu kadar duygusallık yeter. Hadi sen biraz dinlen, ben de akşam yemeğini hazırlamaya başlayayım. Bugün senin sevdiğin yemekleri yapacağım."

"Kocanın sevdiklerini yapman daha doğru olur."

Sedef gülerek, "Mert'i şımartmaya gelmez anneciğim. O yüzden senin sevdiklerini yapmayı tercih ederim," dedi ve adımlarını mutfağa doğru yönlendirdi.

Canan arkadaşının sıkıntılı yüzüne baktıkça kendi içinin de sıkıldığını hissediyordu. Bir gün olsun Feyza'yı tam anlamıyla mutlu göremeyecek miydi? Yiğit'le evlendikten sonra en azından biraz olsun mutluluğu yakalayacağını ummuştu. Ama şu anda karşısında oturan kadın bu tezini tamamıyla çürütüyordu.

"Yine ne oldu?" diye sordu kahvesinden bir yudum alarak.

"Yiğit canımı sıktı."

"Her zamanki gibi." Feyza'nın sabah kendisini arayıp bir yerlerde kahve içme isteğini duyduğundan beri arkadaşının kocasıyla arasının yine limoni olduğunu düşünmüştü zaten. Bu yüzden duyduklarına şaşırmadı.

"Bazen bu duruma daha fazla dayanamayacağımı hissediyorum Canan. Benim tek istediğim sevdiğim adam tarafından sevilmek. Boşa hayaller kurmadan duramadığımın farkındayım ama bu isteğim çok mu imkânsız bir şey? Yiğit de beni, benim onu sevdiğimin onda biri kadar bile sevemez mi?" dedi Feyza dolan gözlerini arkadaşından gizlemeyerek.

"İnsanın kalbine söz geçirmesi mümkün değil Feyza. Kocanı seni sevmediği için suçlayamazsın. Hem sevmediğini nereden biliyorsun? Sevmese, seninle bu kadar yakından ilgilenir miydi hiç?"

"Peki seviyorsa eğer her seferinde kalbimi un ufak etmeye gönlü nasıl razı gelebiliyor? Dün yine beni umursamadığını sözleriyle bir kez daha dile getirdi. Çalışmamı istemediği için Yiğit'in beni kıskandığını bile düşünürken onun asıl derdi onu rezil etmemden korkmasıymış. Yiğit Yücesoy'un karısı basit bir asistan olarak elin heriflerinin yanında çalışamazmış."

"Yuh artık!" dedi Canan terbiye kurallarını bir yana bırakarak. "Ne odun bir kocan var senin kızım ya!"

"Bu adamın beni sevdiğine nasıl inanabilirim? Çoğu zaman öyle olduğunu düşünsem bile bunun hayalden başka bir şey olmadığının farkındayım. Yiğit beni sevmiyor, hiçbir zaman da sevmeyecek."

Feyza'nın umutsuzlukla çöken omuzlarını gördüğünde içinden Yiğit'e bildiği tüm küfürleri sıraladı Canan. "Ona bir ders vermek gerekiyor bence."

"Ne dersi?" diye sordu merakla genç kız.

"Seni bu kadar üzmeye hakkı yok! Bu sefer enişteye çok fazla kızdım. Bence onun senin değerini daha iyi anlaması gerekiyor."

"O dediğin nasıl olacak ki?"

"Bu adam seninle bebek için evlenmedi mi?"

"Evet. Tek derdi bu zaten, bir bebek sahibi olup çok sevgili kuzenini alt edebilmek," dedi sinirle.

"O zaman ilk önce işe ona baş kaldırarak başlamalısın."

"Nasıl yani?"

"Şimdi kocan senin çalışmanı istemiyor ya hani?"

"Evet, istemiyor. Hatta bu sabah gidip istifamı bile verdim."

"İyi halt yedin!" dedi Canan sinirle. "Kızım manyak mısın sen ya? Ne diye kocanın dediğini yapıyorsun?"

"Ya ne yapsaydım Canan? Adam onu utandırmamı istemiyor diyorum sana."

"Niye ki, sen çalışarak onu utandıracak bir iş mi yapıyorsun? Duyanda namusunla değil de... Tövbe tövbe..." diyerek başını salladı. "Kocanın her dediğini yaptığın sürece o seni üzmeye devam edecek Feyza. Bu yüzden gerektiğinde onun dediklerinin tam tersini yapmalısın."

"Yani?"

"Yanisi şu benim canım arkadaşım, şimdi hemen çalıştığın şirkete gidip istifanı geri alıyorsun. Akşam kocan sana bu yüzden çıkışınca bebek sahibi olmak istiyorsa çalışmana sesini çıkarmaması gerektiğini söylüyorsun."

"Sen Yiğit'i çok hafife alıyorsun bence. Bunu söylediğim an üçüncü dünya savaşı çıkmış demektir."

"Ya dediğimi yapar ve Yiğit'e kolay lokma olmadığını kanıtlarsın ya da ömrünün sonuna kadar onun bir kölesi olarak yaşamaya devam edersin. Karar senin."

Canan'ın haklı olduğunu biliyordu Feyza. Bu yüzden kalbinin sesini susturarak aklıyla verdi kararını. Yiğit'e baş kaldıracaktı. Onun her söylediğini gözü kapalı bir şekilde kabullenmeyecekti.

"Haklısın. Kesinlikle söylediklerini yapmalıyım," dedi kararlılıkla.

Yiğit akşam eve geldiğinde her zamanki gibi karısının kendisini karşılayacağından emindi. Özellikle onun bugün istifasını vereceğini bildiği için keyfine diyecek yoktu. Evin kapısını anahtarıyla açarken yüzündeki gülümsemenin yanında keyifli bir ıslık çalmadığı eksikti sadece. O derece hayatından memnundu.

"Feyza?" diye içeri doğru seslendiğinde bir cevap alamadı. Karısının kendisine tepkili olduğunu biliyordu, anlaşılan öyle kolay kolay affedilmeyecekti. Yine de bu duruma aldırmadı Yiğit. Onun için önemli olan Feyza'nın o işten ayrılmış olmasıydı. Onun gönlünü nasıl olsa bir şekilde almayı başarırdı.

Yatak odasına girmeden önce salona, oradan sonrada mutfağa baktı. Ama Feyza'yı bulamadı. Kaşları istemsizce çatılırken onun alışverişe gitmiş olma ihtimalini düşündü. Ve bu düşünceye dört elle sarılarak üstünü değiştirmek için yatak odasından içeri girdi.

Normalde eve geliş saatlerinde karısı hep evde kendisini bekliyor olurdu. İşte bu yüzdendi Yiğit'in bu kadar şaşırmasının sebebi. Feyza'dan görmeye alışkın olduğu bir davranış şekli değildi bu. Ama karısının şu anda kendisine kızgın olduğunu bildiğinden bu tavrını anlayışla karşılıyordu Yiğit. Önünde sonunda güzel karısı tekrar evine, kollarının arasına gelecekti. Bundan kaçışı yoktu.

Mutfağa geçerek yiyecek bir şeyler bakındı. Ama hiçbir şey yoktu. Anlaşılan Feyza bu sefer fena kızmıştı. Bekâr günlerinde olduğu gibi kendine atıştırmalık bir şeyler hazırladı. Karnını onlarla doyururken bir taraftanda gözünü saatinden ayıramıyordu. Feyza'nın bu saate kadar nerede olduğunu gerçekten çok merak ediyordu. Tam o sırada dış kapının açıldığını duydu. "Sonunda gelebildin karıcığım," diye mırıldandı.

Adımlarını dışarı yönlendirdiğinde Feyza'nın elinde alışveriş poşetleriyle içeri girdiğini gördü.

"Neredeydin?" diye sordu merakla kaşlarını çatarak.

"Gördüğün üzere alışverişte."

Yiğit'in yüzüne bile doğru dürüst bakmadan adımlarını yatak odasına doğru yönlendirdi. Genç adam ise onun peşinden ilerledi. "Eve geç geleceğini bana söyleseydin keşke. Seni merak ettim."

Feyza elindekileri yatağın üzerine bıraktıktan sonra Yiğit'e doğru döndü. "Neden? Yoksa sana her saat başı rapor vermem mi gerekiyor?" diye sordu terslenerek.

"Rapor değil Feyza, sadece bilgi," dedi genç adam. "Dün geceden sonra bana karşı tepkili olmana şaşırmadım aslında. Ama yine de bazı bilgileri benden esirgemezsen memnun olurum."

"Sana karşı tepkili değilim. Kendince doğru bulduklarını söyledin sadece."

"Evet, öyle. Sende sözümü dinleyip, istifanı verdiğine göre artık aramızda hiçbir sorun kalmadı demektir," diyerek kollarını karısının beline doladı.

"İstifamı vermedim ki," dedi masum bakışlarla.

Yiğit'in gülümseyen yüzü duyduklarıyla anında soldu. Ne demekti şimdi bu? "Ne!"

"İşimden ayrılmadım. Çalışmaya devam edeceğim Yiğit."

Karısından birkaç adım uzaklaşarak onun gözlerinin içine öfkeyle baktı. "Dün bana ayrılacağını söylemiştin! Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Fikrimi değiştirdim. Ben çalışmak istiyorum ve çalıştığım yerden oldukça memnunum. Eğer bu durumdan hoşnut değilsen, bu senin sorunun. Beni hiç alakadar etmiyor. Ne de olsa bir bebek sahibi olduktan sonra aramızdaki her şey bitecek."

"Sen benim sabrımı mı sınıyorsun Feyza?" diye tısladı dişlerinin arasından. "Ben sana dün ne dedim? Orada çalışmayacaksın!"

"Çalışacağım," diyerek ellerini beline dayadı. "Ya çalışırım ya da bugün bu evden çıkıp giderim. Tercih senin!"

"O dediğin o kadar kolay değil küçük hanım." Yiğit'in gözlerinde tehlikeli pırıltılar kol geziyordu. "Benim iznim olmadan bu odadan dışarı adım bile atamazsın sen!"

"Sen kendini ne sanıyorsun? Kimsin sen!"

Feyza da en az Yiğit kadar öfkeliydi. Onun kendisine patronluk taslamasından nefret ediyordu. Oysa genç kız onun kendisini sadece karısı gibi görüp sevmesini istiyordu. Yanında çalıştırdığı herhangi bir elemanı gibi değil!

"Senin kocanım!" dedikten sonra Feyza'nın direnmelerine aldırmadan onu tekrar kollarının arasına aldı ve

dudaklarına sahip oldu. Feyza'ya çok öfkeliydi Yiğit. O kadar çok öfkeliydi ki bu durum öpüşlerine bile yansıyordu. Feyza'nın canını acıtarak öpüyordu. Ondan tek istediği o işten ayrılmasıyken, bunu yapmak bile zor gelmişti. Neden Yiğit'in sözlerini dinlemek onu bu kadar rahatsız ediyordu? Onlar evli değiller miydi? Yiğit, kocası olarak Feyza'nın üzerinde elbette söz sahibiydi. Ama çok sevgili inatçı karısı, bu gerçeği bir türlü kabullenemiyordu.

Feyza ise canının acısını umursamıyordu o anda. Yiğit'in kollarının arasında olmak bile çok güzeldi. Ona karşı öfkeli de olsa, bu kolların arasında ömür boyu kalabileceğinin farkındaydı. Ah, keşke bir de bu onu öpen dudaklardan ona âşık olduğunu da duyabilseydi!

Bir süre sonra dudakları birbirinden ayrıldığında her ikisinin de öfkesi yerli yerindeydi. Sadece az öncekine oranla daha sakinlerdi. "O işten ayrılacaksın."

Feyza gözlerini devirerek, "Bozuk plak gibi aynı cümlede takılı kaldın Yiğit," dedi.

"Sen söylediğimi yapana kadar da aynı cümleyi söylemeye devam edeceğim."

"Boşuna çeneni yorma. Çünkü bu söylediğini asla yapmayacağım," dedikten sonra Yiğit'in kollarının arasından kurtuldu. "Benim karnım acıktı. Kendime bir şeyler hazırlayacağım, eğer bir şey yemediysen sana da hazırlayabilirim."

Yiğit kıstığı gözlerinin arkasından yüzünde güller açan karısına baktı. "Sağ ol, kendi karnımı kendim doyurdum ben!"

Feyza, Yiğit'in ters bakışlarını umursamadan mutfağa doğru ilerledi. Kocasını bir konuda alt etmekten dolayı mutluydu. İlk fırsatta arkadaşı Canan'ı arayıp verdiği akıl için ona teşekkür edecekti. Yiğit'e boyun eğmeyecekti işte. Onu ne kadar severse sevsin, bunu yapmayacaktı.

Güzel geçen bir yemeğin ardından kayınvalidesinin yanında kahvesini yudumluyordu genç adam. Ve bu durumu garipsemeden de edemiyordu açıkçası. Tam bir ev erkeği olmuştu. Oysa bundan sadece bir ay öncesine kadar evleneceğine bile ihtimal vermezdi. Şimdiyse hem karısı, hem de kayınvalidesiyle karşılıklı kahvelerini yudumluyorlardı. Daha doğrusu Sedef ve Mert kahvelerini yudumlarlarken, Feride Hanım kızının hazırladığı sütü içiyordu.

Feride Hanımın sohbetini sevmişti Mert. Kızı kadar suratsız değildi en azından. Bu düşünceyle dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. Sedef de keşke annesinin yarısı kadar gülümseseydi. Oysa sevgili karısının gülümsediği anlar gerçekten çok nadirdi. Ve bu durum Mert'i rahatsız ediyordu. Çünkü Sedef'e gülümsemek gerçekten çok yakışıyordu.

Bir süre sonra müsaade isteyerek adımlarını yatak odasına yönlendirdi. Sedef'in annesiyle biraz daha zaman geçirmesini istiyordu. Genç kızın annesinin sağlığı için endişelendiği anları çok iyi hatırladığından ona bu iyiliği borçlu olduğunu biliyordu.

"Mert çok iyi bir adam," dedi kızının yüzüne karşı Feride Hanım. "Gerçekten çok doğru bir seçim yapmışsın kızım."

"Evet, Mert iyidir."

"Artık yalnız olmadığını biliyorum ya, ölsem de gözüm açık gitmez."

"O nasıl söz anne? Ağzından yel alsın, sen daha uzuuun seneler bizimle olacaksın. Hatta torunlarının büyüyüp, evlendiklerine bile şahit olacaksın," dedi gülümseyerek. Nedense bu düşünce çok hoşuna gitmişti. Bebek sahibi olma fikri gözüne her zamankinden daha sıcak görünmüştü.

"Yoksa yakında müjdeli bir haber alabilir miyim?" diye sordu heyecanla yaşlı kadın.

"Müjdeli haber?"

"Bebek haberi kızım. Yoksa zamane gençleri gibi önce hayatımızı yaşayacağız mı diyorsunuz? Gerçi senin yaşın daha kaç ki, ne anlarsın bebek bakmaktan. Daha kendin bebek sayılırsın, benim bebeğimsin," diyerek kızını yanaklarından öptü şefkatle.

"Anne ya... İki dakikada yine bebek yerine koydun ya beni, pes diyorum artık." Sedef gülerek annesine sımsıkı sarıldı. "Ayrıca biz... Bebek konusunda beklemek istemiyoruz." Annesiyle bu konuları konuşmak oldukça garipti. Ama bu evliliğin bir bebek için yapıldığını açıkça söyleyecek hâli de yoktu. Bu yüzden yakın bir zamanda anneanne olacağı fikrine annesini bir an önce alıştırması gerekiyordu.

"Yakında torun seveceğim desene," dedi Feride Hanım gülümseyerek.

"Öyle olacak inşallah."

"Hadi artık sen de kocanın yanına git. Benim de uykum geldi zaten."

"Tamam anneciğim, bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen. Hemen gelirim."

"Ne ihtiyacım olacak kızım? Suyum falan var yanımda. Sana iyi geceler."

"Sana da," diyerek annesini yanaklarından öptü ve adımlarını yatak odasına doğru yönlendirdi. İki gündür Mert'le çok özel anlar paylaşıyorlardı. Güne onun kollarının arasında sarmaş dolaş bir şekilde başlıyordu. Ve tuhaf bir şekilde bu durumdan hiç şikayetçi değildi. "Yastık görevi görüyor, neden şikayet edeyim ki?" diye düşündüğünde kahkaha atmamak için kendisini güç tuttu.

Yatak odasından içeri girdiğinde gördükleri karşısında donup kaldı. Mert üstü tamamen çıplak bir şekilde kollarını başının altında kavuşturmuş yatıyordu. Gözle-

rinin kapalı olmasına rağmen Sedef onun uyumadığına emindi. Bakışlarını onun kaslı göğsünden kaçırmaya çalışarak gardırobunun çekmecesinden bir gecelik çıkardı ve adımlarını banyoya doğru yönlendirdi.

"Oraya kadar boşuna yorulma bence. Nasıl olsa güzel vücudunun her bir santimini ezberledim."

Sedef kızaran yanaklarını saklamak istercesine başını yere eğdi. Mert ise gözlerini açmış genç kızın tepkilerini gülümseyerek takip ediyordu. Hızla uzandığı yerden kalktı ve yatak odasının kapısını kapattıktan sonra kilitledi. Ardından Sedef'in yanına gelerek elindeki geceliği alıp, yatağın üzerine bıraktı.

"Sana utanmak yok dememiş miydim ben?" diye sordu. Ardmdan ellerini genç kızın gömleğinin düğmelerine götürdü.

"Ne- Ne yapıyorsun?"

"Sana üstünü değiştirmende yardımcı oluyorum."

Mert'in elini tutarak, "İçeride annem uyuyor," dedi.

"Eee, ne olmuş?"

"O varken devam edemeyiz."

"Neye devam edemeyiz?"

"Buna... Buna işte," dedi eliyle yatağı göstererek.

"Haa... Bebek çalışmalarına mı?"

"Evet," dedi sinirle genç kız. "İçeride annem varken olmaz."

"Ama güzelim, annen uzun bir zaman yanımızda kalacak. Zamanla yarıştığımızı sen de çok iyi biliyorsun. Bu yüzden bu isteğini kabul edemeyeceğim, üzgünüm."

"Ama, ya offf... Ben rahat olamam ki! Hem çok ses yapıyoruz." Yanaklarının al al olduğuna emindi. Mert'in parmaklarını yanaklarında hissettiğinde buna emin oldu.

"Kızarınca çok tatlı oluyorsun," diyerek Sedef'in dudaklarına eğildi. Birkaç günde müptelası olduğu dudakları tadarken, ne olursa olsun bu gece de onunla tek beden olmak istediğini biliyordu.

"Mert," diye inledi Sedef farkında olmadan. "Annem içeride..."

"Kendini rahat bırak. Korkma, çok ses yapmana izin vermem." Kocasının dudaklarının gülümsemeyle kıvrıldığını hissediyordu Sedef. Onun kendisini kucağına alıp yatağa taşımasına izin verirken, sabah olduğunda annesinin yüzüne kolay kolay bakamayacağını da biliyordu üstelik. Ama Mert'e 'hayır' demek eskiden olduğu kadar kolay değildi.

Sabah gözlerini açtığında bulunduğu kucağa daha çok sığındı genç kız. Mert'le bu şekilde güne başlamanın kendisinde alışkınlık yapmasından korkuyordu ama bu keyfi de hiçbir şeye değişmezdi. Biraz gerinerek sırtını yatağa bıraktı. Mert hâlâ derin bir uykunun kolları arasındaydı. Sedef kendini kocasını uyurken izlemekten alamadı. O kadar yakışıklıydı ki, başka şartlar altında yolları kesişmiş olsaydı, ondan gördüğü ilk anda etkileneceğini biliyordu Sedef. Ama öyle olmamıştı ve Mert'le karşılaşabilecekleri en kötü şekilde karşı karşıya gelmişlerdi.

Bakışlarını komodinin üzerindeki saate çevirdiğinde daha erken olduğunu görerek rahatladı. Annesinin ilaçlarını alması gerekiyordu ve ondan önce güzel bir kahvaltı yapması şarttı. En iyisi güzel bir duşun arkasından ağızlara layık bir kahvaltı hazırlamaktı.

Yattığı yerden doğrulmak istediğinde, kocasının cep telefonunun çaldığını duydu. Kaşlarını çatarak, bakışlarını komodinin üzerindeki telefona çevirdi. Sabahın köründe kim arıyordu? Mert'e baktığında onun hâlâ uyuduğunu gördü. Merakına yenilerek eli telefonu buldu. Ekranına baktığında, 'fıstığım' diye kayıtlı birinin aradığını gördü.

"Fıstığım mı?" diye kendi kendine sorarken gözleri öfkeyle kısılmıştı. Beyefendinin eski sevgilileri hâlâ tele-

fonunda kayıtlı mıydı yani? "Belki de eski değil, yedekteki sevgilisidir."

"Ne yapıyorsun?" diye soran uykulu sesi duyduğunda öfkeyle ondan tarafa döndü.

"Seni fıstığın arıyor." Elindeki telefonu Mert'e uzattı. "Rüyasında seni görmüş olmalı, sabahın köründe aradığına göre."

On Beş

Mert'in şaşkın bakışlarının hedefi olurken daha da fazla sinirlendiğini hissediyordu Sedef. Az önce telefonun ekranında okuduğu ismi düşündükçe kocasının yüzünü tırmalama isteği de ağır basıyordu üstelik. Ama çok sevgili kocası yüzüne aval aval bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Mert ise kendisine uzatılan telefonu alırken bile Sedef'in öfkeli yüzüne bakmayı bırakmadı. Daha yeni uykudan uyandığı için sorunu anlamakta biraz yavaş davranıyordu. O sırada elindeki telefonun tekrar çalmasıyla bakışlarını küçük ekrana yöneltti. Arayan kişiyi gördüğünde Sedef'in sinirlendiği konuyu sonunda kavrayabilmişti.

Yüzüne tatlı bir tebessüm yayılırken cevapladı aramayı. "Fıstığım," derken bakışları Sedef'in yüzündeydi. Onun küçük ağzının şaşkınlıkla aralanmasını izlerken içten içe sevinç çığlıkları atıyordu Mert. Karısının kendisini kıskandığını anlamak o kadar da zor değildi. "Merak etme sen. Akşama konuştuğumuz gibi olacak her şey. Tamam fıstığım."

Sedef duyduklarına inanamıyordu. Adamdaki bu rahatlığı daha önce başka hiç kimsede görmemişti. Evli bir adamın karısının yanında sevgilisiyle flörtleştiği nerede görülmüştü?

"Sana fıstığım demeyeyim mi? Ama neden? Önceleri çok söylerdim." Mert'in keyifli kahkahası, Sedef'in dişlerini öfkeden daha çok sıkmasına sebep oldu. Ona bakmamaya çalışsa da hislerine söz geçiremiyordu. Bu kadarı artık çok fazlaydı. "Tamam... Akşama görüşürüz."

Sonunda genç adamın telefonu kapatmasıyla tuttuğunu bile fark etmediği nefesini bıraktı. O kısa görüşme süresince daha önce hiç olmadığı kadar gerilmişti. Ve bu duruma hem bir anlam veremiyor, hem de bu duruma onu düşürdüğü için Mert'e kızmadan duramıyordu.

"Bu kadarı da çok fazla!" diye patladı Sedef. Çünkü şahit oldukları gerçekten zoruna gitmişti.

"Ne çok fazla?" Mert tek kaşını merakla yukarı kaldırırken, karısının sözlerini anlamazlıktan gelmeyi seçiyordu. Sedef'in kızgınlığının sebebini çok iyi biliyordu ve bu durum hoşuna da gidiyordu. Tek derdi ona kıskandığını itiraf ettirebilmekti.

"Bak..." diyerek gözlerini kısa süreliğine yumarak derince soluklandı Sedef. "Evliliğimiz bir anlaşmadan ibarette olsa da hiçbir evli erkek karısının yanında sevgilisiyle randevulaşmaz! Bu doğanın kanunlarına aykırı bir kere!"

Bu sözler üzerine Mert kahkahalarla gülmemek adına dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Bu kız kıskanınca çok tatlı oluyordu. "Haklısın canım. Ben de senin gibi düşünüyorum," dedi yüzündeki masum tutmaya çalıştığı ifadesiyle.

"Benim gibi mi düşünüyorsun?" Sedef'in öfkesinin yanında şaşkınlığı da giderek artıyordu. "Madem benim gibi düşünüyorsun, o zaman az önce yaptığın neydi?"

"Ne yapmışım? Sadece babaanneme akşam bize yemeğe gelmesinde bir sakınca olmadığını söylüyordum."

"Ba- Babaannen mi?" diye şaşkınca sordu genç kız.

"Evet, babaannem. Sen kim sanmıştın?"

Mert'in yüzündeki muzır ifadeden onun bu durumdan keyif aldığını anlamıştı Sedef. Genç adamın kendisiyle daha fazla uğraşabilmesi için bir sebep sunduğuna inanamıyordu.

"Sen babaannene fıstığım mı diyorsun?"

"Zaman zaman. Gençliğimin en deli zamanlarında daha sık söylerdim. Babaannem bu yüzden bana kızsa

da aslında içten içe bu durumun hoşuna gittiğini biliyorum. Benim gibi yakışıklı biri onu fıstığım diye seviyor, daha başka ne ister ki onun yaşındaki bir kadın?"

Dudaklarının gülümsemek için can attıklarını bilmesine rağmen elinden geldiğince serinkanlı ifadesini korumaya çalıştı Sedef. Ama Mert'in yüzüne baktığı her an tüm kalkanlarının bir bir yıkıldığını hissediyordu. Mert Yücesoy gerçekten bir şeytandı! Nasıl olduğunu bile anlamadığı bir şekilde ona karşı yumuşayıvermişti. Oysa daha beş dakika öncesine kadar onun zarar görmemiş tek bir uzvunun bile kalmasını istemiyordu.

Sedef'in gülmemek için kendisini zorladığını fark ettiğinde Mert'in yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Ve garip bir şekilde kalbinin sızladığına yemin edebilirdi. Kendisine ne olduğunu bilmiyordu ama Sedef'e baktığı her an içinin ısınmasına engel olamıyordu. Güne onunla başlamak, tüm gün onu düşünmek ve hatta onunla uğraşmak bile mutlu olması için yeterliydi.

"Sen 'fıstığım' dediğim kişinin sevgilim olduğunu mu sandın?" diye tekrar sordu keyifle. Sedef'in bu soruya verebileceği mantıklı bir cevabının olmadığının farkındaydı. Biraz sonra onun kendisini kıskandığını karısına da itiraf ettirecekti.

Sedef aptallığına bir kez daha kızdı. Ne vardı sanki düşüncelerini açıkça ortaya serecek? "Eee... Doğal olarak yani... Kim olsa benim gibi düşünürdü." Son sözleri söylerken sesi iyice kısılmıştı. Çünkü Mert'in gözlerindeki hain pırıltılar ürkmesine sebep oluyordu.

"Kıskandın mı?"

Bir anda duyduğu bu soruyla birlikte gözleri kocaman açıldı. "Kıskanmak mı? Kim? Ben mi? Seni mi"

"Evet, sen. Sevgilim olduğu düşüncesinden pek hoşlanmamış gibisin de."

"Hoşlanmam mı gerekiyordu?" diye tersçe karşılık verdi.

Mert, Sedef'in koltuk altlarında sıkıştırdığı çarşafın

açıkta bıraktığı tenini yavaş hareketlerle okşamaya başladı. Güzel karısının şaşkın ama bir o kadar da heyecanlı bakışlarıyla karşılaştığında, izlemekte olduğu yolun doğru olduğuna emindi artık. "Hoşlanmaman hoşuma gitti. Bu kıskandığını kanıtlıyor zaten."

"Ben... Ben kıskanmadım seni!"

"Kıskanıyorsun Sedef! Tıpkı daha önce beni Belma'dan kıskandığın gibi."

"O kadının adını ağzına alma!" Sedef sesindeki sert tona kendisi de şaşırdı. Ne zaman bu kadar sert konuşan biri hâline gelmişti gerçekten hiç bilmiyordu. Tek bildiği Mert'le birlikte olmanın kendisine yaramadığıydı.

Mert, Sedef'i ani bir hareketle yatağa yatırıp, kendisi de üstünde yerini aldığında oldukça mutlu görünüyordu. "Bak işte, kıskanıyorsun."

"Çok sinir bozucusun!" diye dişlerinin arasından tısladığında Mert'in vücudunu okşamaya başlayan elini engellemeye çalıştı.

"Hadi, itiraf et!"

Sedef köşeye sıkıştığının farkındaydı. Ama nedense Mert'e onu kıskandığını itiraf etmek çok zordu. Sanki 'kıskandım' demek 'seni seviyorum' demekle eş değerdi. Bu düşünceyle kaşlarını iyice çattı. Mert'i sevmek mi? Böyle bir şey söz konusu dahi olamazdı!

"İtiraf edecek bir şey yok!"

Sedef'in ne kadar inat olduğunu onunla olduğu şu kısa zamanda anlamıştı Mert. Onun ağzından 'kıskandım' sözcüğünü duymanın kolay olacağını nasıl düşünebilmişti?

"Beni sana işkence etmek zorunda bırakıyorsun ama," dedi tek kaşını meydan okurcasına yukarı kaldırırken.

"Ne yapabilirsin ki?"

"Çok şey!"

Mert'in alnına değen dudaklarını hissettiğinde kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı. Bu dokunuşun işkenceden

başka her şeye benzediğini söyleyebilirdi. Ama onun dudaklarının geçtikleri her yeri tadarak kulağına doğru yönelmesiyle çarşafın altında çıplak olan bedeninin arzuyla titremesine hazırlıksız yakalanmıştı.

"Dudaklarımla sana işkencelerin en büyüğünü yaşatabilirim Sedef."

Kulağına fısıldanan sözlerle kalp atışları ritmini iyice şaşırdı. Mert kendisine bunu neden yapıyordu? Onun yanında ne kadar tecrübesiz ve hatta savunmasız olduğunun farkında değil miydi? Ah, elbette farkındaydı! Bu durumu bu yüzden kendisine karşı kullanıyordu.

"Mert..." diye ismini fısıldadığında sesinin tonuna kendisi de inanamadı. Mert'in, üzerinde bu kadar büyük bir etkisi olduğunu daha yeni fark ediyordu ve bu durum genç kızı korkutmaya başlamıştı.

"Tenin ipek gibi." Parmaklarının ucunda hissettiği narin beden Mert'in tüm dengesini şaşırmasına sebep olmaya yetecek güzellikteydi. Sedef'e dokunmak bir görevden çok bir ihtiyaç hâline dönüşmüştü sanki. Az önce ona işkence çektireceğini söylerken aslında işkencelerin en büyüğünü kendisine çektirdiğinin de farkındaydı. Dudaklarını genç kızın açıktaki omzuna bastırdı. Onun teninin tadını alırken, bu sefer yörüngesini kızın boynuna, oradan da biraz daha aşağılara doğru çevirdi. Ve geçtiği her yere bıraktığı küçük öpücüklerle Sedef kadar kendi kanının da kaynamasına sebep oldu.

Sedef'in titreyen elleriyle tutmaya çalıştığı o ince çarşafı aralarından çekerken bakışlarını yukarı kaldırarak karısının yüzüne baktı. Genç kız gözlerini sımsıkı yummuş bir şekilde genç adamın içinde uyandırdığı hislere kendisini tümüyle bırakmış gibi görünüyordu.

"Gözlerini aç Sedef," diyerek yüzünü tekrar Sedef'in yüzüne yaklaştırdı. "Gözlerimin içine bak."

Kendisine söyleneni yapmak daha önceleri hiç bu kadar zor gelmemişti Sedef'e. Hissettikleri gözünü korkutuyordu. Gözlerini açıp Mert'in bakışlarıyla karşılaşma-

ya cesareti yoktu. İtiraf edemese de ona karşı beslediği hislerin yön değiştirdiğinin farkındaydı... Nefretten sevgiye giden bir değişimdi bu.

"Beni kıskandın, tıpkı benim seni o zibidi arkadaşından kıskandığım gibi."

Mert yine bir adım öndeydi. Lafını hiç sakınmıyordu ve bu çoğu zaman Sedef'i şaşkına uğratıyordu. Ama itiraf etmesi gerekirse ondan gelen bu itiraf kadınlık gururunu okşamıştı.

"Herkesi kendin gibi sanma," dese bile yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı.

"Sen de kendini benden saklama!" Mert'in ciddiyetle söylediği sözlerle bir an kalakaldı Sedef. Onun haklı olduğunu biliyordu. Bu evliliği yapmaktaki amaçları belliydi. Ve bu gerçeği hâlâ hazmedebilmiş değildi. İşte bu sebeple inatla Mert'e yumuşak tarafını göstermeyi reddediyordu. Gerçi bir süredir bu konuda artık pek başarılı sayılmazdı. Çünkü Mert'le gerçekten karı-koca olduklarından beri ona eskisi kadar katı davranamıyordu.

"Bırak beni Mert," diyerek onu üstünden itmeye çalıştı. Ama elbetteki kocasının kuvvetinin yanında kendi çabaları faydasızdı.

"Sen bu hâlinle kollarımın arasındayken aklımdan geçen en son şey seni bırakmak güzelim."

Sedef, Mert'in bakışlarını takip ettiğinde utançla inlememek için dişlerini sıktı. Genç adam üzerindeki çarşafı kalçalarına kadar aşağıya sıyırmıştı ve şu anda üst tarafı tamamen çıplak bir şekilde onun gözlerinin önündeydi. Hemen örtüyü üstüne çekmek için elini uzattı ama anında Mert'in engeline takıldı.

"Böyle kal... Hatta bu çarşafa hiç ihtiyacımız yok bizim."

Dediği gibi çarşafı tek hamleyle aralarından çekerek tekrar karısının üzerindeki yerini aldı.

"Ne-ne yapıyorsun? Kalkmama izin ver, annem çoktan uyanmıştır."

"Saat daha çok erken Sedef. Bırak kadıncağız biraz kafasını dinlesin."

Kime söylüyordu ki sanki? Mert Yücesoy yine istediğini yapacaktı. Ve onun dudaklarını kendi dudaklarının üstünde hissettiğinde Sedef de az önceki itirazlarını bir anda unutuvermişti. Mert'in üzerinde böyle bir etkisi olduğunun yeni farkına varıyordu üstelik.

Bir süre sonra saçlarını tararken aynada bakışları kocasınınkilerle kesişti. Mert'in gömleğinin düğmelerini iliklerken yüzünde beliren çapkın gülümsemesi Sedef'in derin bir iç çekmesine sebepti. Nasıl olduğunu anlamadan Mert'in kendisini etki altına aldığına şahit olmuştu. Oysa onun aklını başından almasına izin vermemeliydi. Mert'e kapılıp gitmek istemiyordu. Buna rağmen genç adam oldukça deneyimliydi. Bir kadını nasıl etkileyebileceğinin farkındaydı. Bu oyunda Mert kurt ise Sedef kuzuydu. Kısacası ona karşı kazanması pek mümkün görünmüyordu.

"Eee? Akşam kayınvalidene ne yemekler yapacaksın bakalım?"

Mert'in sözleriyle tarağı tutan eli havada asılı kaldı. Gözlerini kocaman açarken kocasının birkaç saat önce söyledikleri tekrar aklına hücum etmeye başlamıştı. Mert, Pakize Hanımın akşam evlerine yemeğe geleceğini söylemişti! Böyle bir şeyi nasıl unutabilmişti?!

"Gerçekten... Babaannen akşam yemeğe mi gelecek?"

Sedef'in yanına yaklaşarak arkasından beline sarıldı. Çenesini genç kızın boyun çukuruna yaslarken "Evet. Annene geçmiş olsun dileyip onu yakından tanımayı istiyor," cevabını verdi.

"Keşke bunu bana daha önce söylemiş olsaydın! En azından hazırlık yapardım."

Sedef'in çaresizlikle söylediği sözlere gülümsedi. "Hazırlığa gerek yok ki güzelim. Babaannem yabancı değil."

"Olsun. İlk kez benim evime yemeğe geliyor, her şey dört dörtlük olmalı."

Sedef'in ağzından çıkan 'benim evim' sözüyle yüzünde aptal bir sırıtışın belirmesine engel olamadı Mert. Sedef'in birlikte yaşadıkları evi ilk kez benimsediğine şahit oluyordu. Sedef artık hem kendisine hem de bu evliliğe alışıyordu.

"Ne gerekiyorsa söyle, ben her şeyi zamanında hazır ederim."

Mert'in sıcak bakışlarıyla karşılaştığında bir an ne diyeceğini bilemedi Sedef. Genç adam kendisine o kadar güzel bakıyordu ki utançla bakışlarını ondan kaçırmamak için kendisini zorladı.

"Alışveriş... Market alışverişi yapmamız gerekiyor. Mutfakta birçok eksik var," dedi yutkunarak.

"Tamam, kahvaltıdan sonra birlikte alışverişe çıkarız."

"Ama sen işe gitmeyecek misin?"

"Burçin bensiz işleri gayet iyi yürütüyor. Bence bugün de gitmesem holding batmaz."

Mert'in kendisiyle birlikte alışverişe çıkmak istemesi nedense garibine gitti. Sonuçta o Mert Yücesoy'du. Onun normal erkekler gibi karısına ev işlerinde veya market alışverişlerinde yardım edebileceğini bir türlü hayal edemiyordu Sedef.

"Şey... Kendini buna mecbur hissetme. Ben tek başıma halledebilirim."

Sedef'in beline kollarını dolayarak genç kızı kendine doğru iyice çekti. Şimdi yüzleri birbirine çok yakındı. Karısının güzel kokusu burnuna dolarken ona ve güne onunla başlamaya nasıl bu kadar alışabildiğini sorguluyordu kendi içinde.

"Ben istemediğim sürece bana kimse bir şeyi zorla yaptıramaz Sedef. Seninle zaman geçirmek istiyorum, seninle olmak istiyorum ben."

Sedef bu sözler karşısında yine olduğu yerde kalakal-

dı. Ne kadar aksi için çabalarsa çabalasın Mert'ten duyacağı bu sözlere kolay kolay alışamayacağını biliyordu. Onun kollarının arasında elinden geldiğince soğukkanlı durmaya da çalışsa, garip bir şekilde heyecanlandığını hissediyordu. "Ne oluyor bana böyle? İyice dengesiz biri oldum çıktım!" diye düşündü.

Sedef'in içinde verdiği savaştan habersiz olan Mert, bu sefer karısının yüzünü ellerinin arasına aldı. Dudaklarını önce alnına, sonrada sırasıyla her iki yanağına değdirdi. Sedef'in gittikçe ağırlaşan göz kapaklarını gördüğünde içten içe zafer çığlıkları atmaktan kendini alıkoyamadı. Yavaş yavaş Sedef'i etkileyebildiğini görmek gerçekten mutlu olmasma yetiyordu.

"Hadi daha fazla oyalanmayalım. Annen uyanmış olabilir."

Kahvaltı masasında çayını karıştırırken karısının yanına gelmesini bekliyordu Yiğit. Dün akşam yaptıkları konuşma hiç hoşuna gitmemişti. Feyza'nın bu kadar asi olabileceğini hiç bilmezdi. Onun inatçı bir kişiliğe sahip olduğunu elbette biliyordu, ama bu kadarını beklememişti.

Çatalıyla tabağındaki kahvaltılıkları didikledi sıkıntılı bir şekilde. Sahi nerede kalmıştı bu kız? Az önce kahvaltıyı hazırladıktan sonra lavaboya gitmesi gerektiğini söyleyerek yanından ayrılmıştı. Ve hâlâ geri dönmemişti.

Neyseki daha fazla beklemesine gerek kalmadan inatçı karısı salondan içeri adımını attı. Onun yüz ifadesi anında yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu düşündürttü Yiğit'e.

"Ne oldu? Neyin var?" diye sordu hem merak hem de endişeyle.

Feyza başını kaldırıp Yiğit'in yüzüne bakmaya çe-

kiniyordu. Ona bu haberi nasıl vereceğini düşünürken kendi içinde yaşadığı hayal kırıklığını da yok sayamıyordu üstelik. Ellerini kucağında kavuşturduğunda bakışlarını yerden kaldırarak kocasının yüzüne çevirdi.

"Bir şeyim yok. İyiyim ben."

"O yüzden mi rengin atmış?"

Yiğit'in dikkatli bakışları yine iş başındaydı. Feyza telaşla eline çatal ve bıçağı alarak, "Oldukça acıktım, ondandır. Hadi başlayalım artık," dedi. Biraz zaman kazanma derdindeydi sadece, yoksa o anda yemek düşünecek hâli yoktu. Yiğit de Feyza'nın üstüne daha fazla gitmemeyi seçti. Zaten dün olanlar yüzünden oldukça gergindiler. Hatta ilk kez karısına tüm bir gece dokunmadan uyumuştu. Aslında bu ikinci kezdi. İlkinde Feyza tarafından odanın dışına konulmuştu. Şimdiyse yan yana yatmış olmalarına rağmen birbirlerinin özleminden deli de olsalar, ikisi de inadından vazgeçip ilk adımı atmayı kendine yedirememişti.

Sessizce yapılan kahvaltının arkasından Feyza hızlı hareketlerle masayı toplamaya girişti. Yiğit ise sessizce bir köşede karısını seyretmeye koyuldu. İçi hâlâ rahat değildi. Feyza'nın birazdan işe gideceği düşüncesi canını çok sıkıyordu. Ama onu nasıl engelleyebileceğini de bilmiyordu.

"Feyza," diyerek mutfakta karısının yanında aldı soluğu.

Genç kız bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra Yiğit'e doğru döndü. "Efendim?"

"Dün söylediklerin..."

"Lütfen Yiğit. Tekrar başlamayalım."

"Öylece söylediklerini kabul edeceğimi nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü olması gereken bu! Bana az biraz saygı duyuyorsan bu konuda daha fazla üstüme gelmezsin! Ben işimden memnunum ve çalışarak seni utandırdığımı da düşünmüyorum. Eğer basit bir sekreter olarak çalışmam

seni utandırıyorsa o zaman kimseye söylemezsin bunu olur biter!"

Düşünmeden Feyza'ya sarf ettiği sözlerden dolayı şimdi deli gibi pişmandı. Çünkü gerçekte Yiğit'in böyle şeylere takılma gibi bir huyu yoktu. Kimseyi küçük görmezdi. Sadece karısına onu deli gibi kıskandığını itiraf etmek zor geldiğinden böyle saçma sapan bir nedenin arkasına sığınmıştı.

"Boşuna inat ediyorsun. Zaten hamile kaldıktan sonra çalışamayacaksın. Hatta şu anda hamile bile olabilirsin."

"Değilim," diye ağzının içinde gevelerken Yiğit söylediğini duymuştu.

"Ne demek değilim?"

Feyza ciğerlerine derin bir nefes çekerek tüm cesaretini toplamaya çalıştı. "Hamile değilim."

Yiğit duyduklarıyla kalakaldı bir anda. Bakışları genç kızın gözleri ile karnı arasında gidip geliyordu şimdi. "Nasıl... Nasıl bilebiliyorsun? Test mi yaptın?"

"Hayır Yiğit. Hamile olduğumdan şüphelenmeme bile gerek kalmadan doğa ana kendisini hatırlattı," dedi utançla bakışlarını kaçırırken. Yiğit kocası da olsa onunla bu konular hakkında konuşmak çok rahatsız ediciydi.

"Anlamıyorum Feyza. Hamile olmadığına gerçekten emin misin?"

"Evet, eminim. Of Yiğit hâlâ durumu anlamadın öyle değil mi?" diye sordu ellerini beline koyarken.

"Hayır."

Feyza gözlerini devirmemek için kendisini güç tuttu. Bu erkek milleti neden söz konusu sevgilileri veya eşleri olduğunda bu kadar ilgisizlerdi ki?

"Ben... Ben hastalandım," dedi o kelimeyi açıkça söylemekten utanarak.

Yiğit endişeyle, "Hasta mı oldun? Neyin var?" diye sordu. Bir eliyle onun ateşi olup olmadığını kontrol etti.

Feyza ise şaşkındı. Yiğit'ten böyle bir tepki bekleme-

diği açıktı. Onun sözlerini yanlış yorumlamasına gülsün mü yoksa kızsın mı bilemiyordu ayrıca. "Ben iyiyim. O anlamda demedim."

"Feyza bugün çok tuhafsın. Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Regl oldum Yiğit! Açıkça söylettin de rahatladın mı?"

Duyduklarından sonra dudaklarının arasından kaçan kahkahaya engel olamadı genç adam. Feyza ise burnundan soluyarak bakıyordu kocasının yüzüne. Bir yandan da onun bu rahatlığına inanamıyordu! Regl olması demek ortada bir bebeğin olmaması demekti. Ama Yiğit buna takılmış gibi görünmüyordu. Böyle rahatça gülebildiğine göre ya durumun ciddiyetinin farkında değildi ya da gerçekten umursamamıştı bu ayrıntıyı.

"Seni eğlendirebildiğime sevindim!" dedi kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bir an gerçekten kötü bir hastalığa yakalandın sandım, çok korktum. Bir daha sakın dolambaçlı cümleler kurma bana Feyza. Her şeyi açıkça söyle."

Yiğit'in bir anda sarfettiği sözler yine heyecanla yutkunmasına sebep oldu. Sonra içten içe kendisine kızdı. Yiğit tek bir sözüyle yağ gibi erimesini sağlıyordu. Ne zaman onun kendisine âşık olduğunu düşünse, ondan duyduğu tek bir sözle bulutların üzerinden yere çakılmaktan kurtulamıyordu. Bu yüzden bir kez daha onun kendisini sevdiğini ve kendisine bir şey olmasından korktuğunu düşünmeyi kesinlikle reddediyordu.

"Tamam, denerim. Bu arada bu habere rağmen oldukça rahatsın. Canın sıkılmadı mı hiç?"

"Sıkıldı. Sıkılmaz olur mu hiç?" diyerek yüzündeki çapkın gülümsemesiyle karısının beline sarıldı. "Birkaç gün sana hasret kalacağım. Bunu düşündükçe canım çok sıkılıyor."

Yiğit'in belini okşayan eli aklını başından alırken hâlâ ona inanamıyordu. Bu evliliğin amacı bir bebek sahibi

olmak değil miydi? Genç adam sanki hiçbir şey âşık olduğum kadından daha önemli değil tavırlarındaydı ve bu Feyza'nın kafasını daha çok karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Kocası gerçekten birçok kişiliğe sahip biriydi. İşine geldiği gibi davranmakta üstüne yoktu doğrusu.

"Yani hamile kalmamış olmama üzülmedin? Sonuçta zaman aleyhimize işliyor ve kuzenin de evlendi."

Feyza'nın söylemesiyle farkına varmıştı bu gerçeğin. Bu konuya takılmamasına kendisi de şaşırıyordu şimdi. "Sonuçta onlar da hâlâ bir bebek haberi vermediler değil mi? Şimdiden karalar bağlamanın gereği yok."

"Sana inanamıyorum! Bebek için beni nasıl tehdit ettiğini bilmesem bu konunun senin için önemli olmadığını düşüneceğim."

"Abartma Feyza. Elbette bir an önce bebek sahibi olmayı istiyorum, kuzenimin kazanmasını asla kendime yediremem! Ama yakınıp dövünmekle bu durumu değiştiremeyiz öyle değil mi?"

"Öyle, haklısın."

"Neyse... Benim artık çıkmam gerekiyor, bir müvekkilimle görüşmem var. Sen..."

Yiğit'in sormakta güçlük çektiği soruyu anlamıştı hemen Feyza. Gülümseyerek, "Ben de işe gideceğim Yiğit," cevabını verdi. Bu sayede kocasının, bu konuda ne kadar ciddi olduğunu anlamasını istiyordu.

"Anlaşıldı," dedikten sonra iç çekerek başını salladı. Ardından Feyza'nın dudaklarından küçük bir öpücük çaldı. "Akşama görüşürüz o hâlde."

Akşam işten çıktıktan sonra kendisini evinin güvenli dört duvarının arasına atmıştı hemen. O kadar çok yorulmuştu ki bir köşeye uzanıp uyumaktan başka bir isteği yoktu. Tam da aklından geçirdiğini yapacağı sırada duydu zilin sesini. Gelen kişinin Yiğit olduğunu düşü-

nerek yavaşça doğruldu yattığı yerden. Kocasının anahtarı olmasına rağmen zili çalmasına şaşırmıştı.

Kapıyı açtığında ise kendisini büyük bir süprizin beklediğini gördü. "Pakize Hanım?"

"Aaa, sana kaç kez daha bana babaanne de diyeceğim kızım!" diyerek gelinini şakacıktan azarladı yaşlı kadın. Ardından onun yanından geçerek hızla içeriye girdi. Feyza ise hâlâ şaşkınlık içinde kapıda dikiliyordu. "Eee hadi gelsene, ne biçim ev sahibisin sen öyle?"

Büyük kayınvalidesinin sözünü dinleyerek arkasından ilerledi. Pakize Hanım ilk kez evlerine geliyordu ve bu durum bu yüzden Feyza'yı biraz afallatmıştı.

Yaşlı kadının kanepeye geçip oturmasıyla kendini toparlayarak, "Hoş geldin babaanne. Bir şey içer misin?" diye sordu.

"Soğuk bir su getir bana kızım. İçim yanıyor valla."

"Hemen getiriyorum."

Mutfağa gidip bir bardak soğuk suyla geri dönene kadar süper babaannenin habersiz gelmesindeki sebebi içten içe merak edip durdu. Yiğit'ten, Pakize Hanımın sebepsiz hiç bir adım atmayacağını öğrenmişti. İşte bu sebeple bu ansızın yapılan ziyaret biraz işkillenmesine sebep olmuştu.

"Buyrun."

"Sağ ol güzel gelinim."

Yaşlı kadına gülümseyerek onun karşısındaki koltuğa geçip oturdu. "Sizi hiç beklemiyordum. Görünce biraz şaşırdım açıkçası."

"İnsanları şaşırtmayı severim. Ama tabii önceden geleceğimi haber vermem gerekirdi, kusuruma bakma kızım."

"Yok, öyle demek istemedim. Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz elbette. Burası sizin de eviniz sayılır."

Pakize Hanım gizemli bir şekilde gülümseyerek Feyza'yı baştan aşağı süzdü. Ve bu süzüş genç kızın oturdu-

ğu yerde huzursuzca kıpırdanmasına sebep oldu. "Torunum senin gibi birini nasıl buldu hâlâ aklım almıyor."

"Nasıl yani?" Bir anda Pakize Hanımın kendisini torununa layık bulmadığını düşündü. Bu o kadar acı vericiydi ki, gözlerinin dolmaması için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

"Yanlış anlama beni. Yiğit'in bu zamana kadar gündelik ilişkilerinden çokça şikayetciydim ben. Günün birinde o ailemize yakışmayacak, basit kadınlardan biriyle evlenmesinden korkuyordum hep. Bu yüzden seninle evlendiğinde çok mutlu oldum. Çünkü sana daha ilk görüşte kanım kaynamıştı. Torunumun ilk kez böyle akıllıca bir karar verdiğine şahit oluyorum ve bu beni hâlâ şaşkınlığa uğratıyor."

"Ama beni de tanımıyorsunuz. Belki ben de ailenize uygun biri değilim."

"İnan bana Yiğit için senden daha uygun birini düşünemezdim ben Feyza. Hem ayrıca neden bu şekilde düşünüyorsun? Oldukça varlıklı biri olabilirim, ama ben bu yaşıma kadar kimseyi maddiyata göre değerlendirmedim. Sınıf farkını hiçbir zaman umursamadım. Belki de bunun en büyük sebebi kendimin de yoksul bir aileden geliyor olmamdır."

Feyza duyduklarına şaşırdı. Pakize Yücesoy doğuştan gelen bir asilliğe sahipti, bu nedenle onun her zaman varlıklı bir aileye mensup olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi yaşlı kadının ağzından duydukları çok farklı şeylerdi. "Aileniz yoksul muydu?"

Karşısındaki genç kıza gülümsedi yaşlı kadın. "Evet öyleydi. Her akşam evimizde sıcak bir yemek pişiyorsa eğer kendimizi şanslı sayardık biz. Ama buna rağmen birbirimize de çok bağlıydık. Rahmetli eşimle tanıştığımızda ise daha liseye gidiyordum. O benden on yaş büyüktü ama çok yakışıklıydı. Görür görmez âşık oldum. Meğer o da beni ilk görüşte sevmiş."

Sanki bir masal dinliyordu Feyza. Çenesini eline yas-

larken, merakla bu tatlı hikayenin devamının gelmesini bekliyordu. "Çok şanslıymışsınız. Aşkı bulmak herkese nasip olmuyor," diye bir yorumda bulundu.

"O konuda şanslıydık belki ama başka büyük sorunlardan kurtaramadı aşkımız bizi."

"Ne gibi sorunlar?"

"Rıza'nın ailesi beni istemedi, sebepleri ise ailemin yoksul olmasıydı. Yücesoy ailesine hiç yakışmayan biriydim ben."

Geçmişin genç ve âşık Pakize'sine üzülmeden edemedi Feyza. Sevdiği adamın ailesi tarafından hor görülmek çok acı verici olmalıydı.

"Ama Rıza Bey sizi bırakmadı öyle değil mi?"

"Bırakmadı ya," derken gözlerinde öylesine büyük bir özlem vardı ki. "Bırakmadı da, ailesi yine de beni kabullenemedi. Ölene kadar bir güler yüz göstermediler bana."

"Çok üzüldüm ben..."

"Üzülme," diyerek gülümsedi Pakize Hanım. "Kocam yanımda olduğu ve beni sevdiği sürece hiçbir şeyin önemi yoktu gözümde. Yani onların tavırlarına içerlemedim ve hiçbir zaman kocamı ailesine karşı doldurmaya çalışmadım."

Karşısındaki kadına karşı içten içe büyük saygı duyuyordu. Yiğit ile Mert'in babaanneleri gerçekten harika biriydi.

"Bu yüzden Feyzacığım, ben istesem de insanları sosyal statülerine göre yargılayamam. Hem kaldı ki sırf torunumun sevdiği kadın olman bile seni bağrıma basmam için yeterli bir sebep."

'Torunumun sevdiği kadın' sözcüğüne acı bir şekilde gülümsedi. Gerçekler yaşlı kadının düşündüğünden o kadar farklıydı ki...

"Yiğit'i adam edeceğine güveniyorum."

Son sözlerden sonra bakışlarını şaşkınlıkla tekrar Pakize Hanımın üstüne yöneltti. "Anlamadım?"

"Yiğit biraz nasıl desem..." diyerek doğru cümleleri bulmaya çalıştı Pakize Hanım. "Biraz her şeyin kendi kontrolünde olmasını ister. Yani kendi sözünün üstüne söz tanımaz. Bu nedenle insanları çokça canından bezdirir. Aynı şeyi sana yapmasına izin verme. Ona yeri geldiğinde karşı çıkmasını bil. Bu konuda onu uslandırabilecek biri varsa o kişi kesinlikle sensin kızım."

'Bu kadın torununu gerçekten çok iyi tanıyor,' diye geçirdi içinden.

"Merak etmeyin siz. Ben bu konuda elimden geleni yapıyorum." Bu sözler hem kendisini hem de Pakize Hanımı gülümsetti.

"Güzel..." diyerek arkasına iyice yaslandı. Tam o sırada evin kapısının kapanma sesini duydular. "Sanırım benim çok sevgili torunum sonunda evine teşrif edebildi."

Yiğit kravatını gevşeterek adımlarını salondan içeriye yönlendirdiğinde babaannesini karısıyla birlikte buldu. Şaşkınlıkla birkaç saniye olduğu yerde kalakaldı. Sonra kararlı adımlarla yaşlı kadının yanına yürüdü.

"Babaanne hoş geldin. Bu ne güzel bir sürpriz," diyerek babaannesini yanağından öptü.

"Hoş buldum. Bilirsin sürprizleri severim."

"Bilirim, bilmez miyim hiç," derken aklına onlara yaptığı en son sürpriz gelmişti. Bu sürpriz ona Feyza'yı kazandırdığı için durumundan hiç bir şikayeti yoktu.

"Siz oturun, ben hemen akşam yemeğini hazır ederim," diyerek oturduğu yerden doğrulmak istediğinde Pakize Hanımın sözleriyle duraksadı genç kız.

"Gerek yok kızım. Bugün yemeği başka bir yerde yiyeceğiz."

"Bir restoranda rezervasyon mu yaptırdın yoksa babaanne? Ama buna ne gerek vardı, Feyza yemek yapma konusunda gerçekten çok becerikli."

Kocasının kendisini övmesiyle başını utanarak yere

eğdi. Bu ilk kez oluyordu. Evlendiklerinden beri ilk kez Yiğit'ten kendisini öven, güzel sözler işitiyordu.

"Karının elinin lezzetli olduğuna eminim Yiğit. Başka zaman onun yemeklerini yemek için tekrar geleceğim zaten. Ama ondan önce diğer gelinimin yemeklerinin tadına bakmaya söz verdim."

"Ne demek bu babaanne?" diye sorarken gözleri duyacaklarından hoşlanmayacağını belli edercesine hafifçe kısılmıştı.

"Bu akşam yemeğe Mert'lerin evine davetliyiz," dedi elinden geldiğince masum tutmaya çalıştığı bakışları eşliğinde.

Hazırladığı sofraya büyük bir gururla bakıyordu Sedef. Yemek işinde pek becerikli olmasa da, annesinin de yardımlarıyla ortaya güzel bir şeyler çıkardığını biliyordu. Feride Hanım yattığı yerden kızına bu işin püf noktalarını elinden geldiğince anlatmıştı.

Mert ise tüm bu hazırlıklar boyunca sessizce bir köşede oturarak birkaç ihale dosyasının üzerinden geçmişti. Ara sıra bu hâlini garipsemeden de edememişti üstelik. Günün birinde tam bir ev erkeği, uslu bir koca olacağını söyleselerdi kesin güler geçerdi. Ama durum tam olarak bunu gösteriyordu. Sedef'in yanındayken içinden başka türlü davranası da gelmiyordu üstelik.

"Her şey tamam değil mi anne? Hiçbir eksik yok?"

Kızının telaşına gülümsedi Feride Hanım. "Her şey tamam kızım. Maşallah masada bir kuş sütü eksik."

"Eğer memnun olacaksan gidip senin için o kuş sütünü de bulup getirebilirim," diyerek gülümsedi Mert. Sedef ise bu sözler üzerine sadece gözlerini devirmekle yetindi. Bu adamın bu alaycılığına gerçekten hayrandı.

Tam o sırada duydukları zil sesiyle Sedef heyecandan elini ayağını nereye koyacağını bilemedi. Neyseki

Mert karısının elini tutarak ona cesaret vermeyi akıl edebilmişti. "Sakin ol. Babaannemi sen de tanıdın. O korkulacak bir kadın değildir."

"Haklısın," diyerek derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Hadi artık kapıyı açalım."

Mert ve Sedef kapıya doğru yönelirlerken Feride Hanım da yattığı yerden doğrularak, dünürünü ayakta karşılamayı seçmişti. Kızının gelin geldiği aileyi yakından tanıma isteği çok baskındı ve bu fırsatı kolay kolay elinden kaçırmayacaktı.

Sedef kapıyı açarken yüzüne en tatlı gülümsemesini takındı. Kapı açıldığında ise, Sedef'ten çok gördüklerine şaşıran kişi hiç kuşkusuz Mert idi.

"Babaanne?" diyerek yaşlı kadının yüzüne hesap sorarcasına baktı. Ne dün ne de bu sabah konuştuklarında yanında çok sevgili kuzeni Yiğit ile onun güzeller güzeli karısını getireceğinden bahsetmişti yaşlı kadın. Bu sebeple kaşları çatılırken bakışları hoşnutsuzluğunu gözler önüne serecek bir şekilde Yiğit'in yüzünü buldu. Onunda en az kendisi kadar bu durumdan hoşlanmadığını anlamak hiç zor değildi.

"Ne o Mert? Bizi evine davet etmeyecek misin?"

Yaptığı kabalığın farkında olarak bir adım geri çekildi ve eliyle içeriyi işaret etti. "Affedersin babaanne. Buyur içeri geç." Söylemek istediği açıktı. 'Seni elbette davet ederim, ama yanındakileri asla!'

Pakize Hanım ise hiç istifini bozmadan ve bakışlarındaki tehditkâr parıltılarla "Evet, geçelim içeri," dedi. Kendisi önden giderken,Yiğit ile Feyza'nın paylarına ise bir koyun gibi onun arkasından ilerlemek düşmüştü. En az Mert kadar rahatsızdı bu durumdan Yiğit. Bu eve gelmeyi hiç istememişti. Hatta babaannesine bu yüzden bir sürü dil de dökmüştü. Ama nafileydi. Pakize Sultanı kimse düşüncesinden vazgeçirmeyi başaramazdı.

Mert'in yanından içeriye doğru geçmek isterken

onun kolunu sertçe tutmasıyla duraksadı. "Ne işin var senin evimde?"

"İnan sana bayıldığımdan gelmedim, sadece babaannen küçük bir çocukmuşum gibi beni kulağımdan tutarak buraya kadar sürükledi!"

"Mert, Yiğit... Nerede kaldınız?" diye seslenen babaannelerinin sesini duymalarıyla hoşnutsuz yüz ifadelerini koruyarak birlikte salona geçtiler.

Hanımlar ise birbirleriyle anında kaynaşmaya başlamışlardı. Pakize Hanım dünürüne geçmiş olsun dileklerini iletirken Feyza ve Sedef de birbirlerine bakıp içten bir şekilde gülümsediler. Bu ailenin yeni gelinleri olarak birbirleriyle ikinci kez görüşüyorlardı.

"Allah'ım bir daha göstermesin Feride Hanım. Ama maşallah gerçekten çok iyi görünüyorsunuz."

"Sağ olun Pakize Hanım. Kızım bana çok iyi bakıyor, ondandır. Zaten pek bir şeyim de kalmadı. Başımdaki şu sargılardan da bir kurtulsaydım."

"O da olur zamanı geldiğinde."

Mert ve Yiğit karşılıklı koltuklarda mutsuz yüz ifadeleriyle oturuyorlardı. Onların aksine evin hanımlarının keyfi oldukça yerindeydi. Yiğit'in bakışları karısını bulduğunda onun eltisiyle oldukça koyu bir sohbetin ortasında olduğunu gördü ve bu görüntü karşısında kaşları da anında çatılıvermişti. Kendisi kuzeninden hoşlanmaz ve onunla aynı ortamda bulunmak istemezken küçük karısı düşmanının karısıyla bir anda sıkı fıkı oluvermişti.

Mert'in de durumu Yiğit'ten farklı değildi. O da Sedef'in, Feyza'yla bu kadar iyi anlaşmasından hoşlanmamıştı. Feyza'nın iyi bir kız olduğuna emindi, ama karısının onunla iyi anlaşmasını sırf Yiğit'in karısı olduğu için bile istememekte haklıydı. Bu sebep kendince yeterliydi.

"Artık masaya geçelim isterseniz. Yemekler soğumasın," diyerek ayaklandı Sedef.

Hep birlikte masadaki yerlerini alırlarken, Sedef ma-

saya iki tabak daha koydu. Yiğit ile Feyza'nın geleceklerini bilmediklerinden sadece Pakize Hanımın yerini hazır etmişlerdi.

Her iki çift karşı karşıya gelecek şekilde yerlerini alırlarken, Feride Hanım ile Pakize Hanım ise masanın her iki başında karşılıklı oturuyorlardı.

Yiğit karısının kulağına doğru eğilerek, "Sedef'le arkadaş olmanı istemiyorum," diye fısıldadı. Kocasının sözlerini duyan Feyza neredeyse içtiği suyu genzine kaçırıyordu. Şaşkın bakışlarını Yiğit'e yöneltti.

"Bu da ne demek? Bunada mı karışıyorsun?"

"Evet, karışıyorum."

Yalnız olsalardı Feyza'nın Yiğit'e söyleyeceği oldukça yaratıcı birkaç cümlesi mutlaka olurdu. Ama annelerin yanında çenesini tutmak zorundaydı. Kocasına karşı duyduğu öfkeyi önündeki yemekten çıkarmak istercesine, sertçe kaşıkladı çorbasını.

Mert de tıpkı kuzeni gibi düşünüyordu o sırada. "Sedef," diyerek karısına doğru eğildi.

Genç kız meraklı bakışlarını Mert'in yüzüne çevirerek, "Efendim?" diye karşılık verdi.

"Feyza'dan uzak dur. Sakın onunla arkadaş olayım deme."

"Ne?" diye şaşkınca sorduğunda Pakize Hanımın bakışlarıyla karşılaştı.

"Ne fısır fısır konuşup duruyorsunuz siz? İlginç bir şey varsa bize de söyleyin, biz de eşlik edelim size," diyerek azarladı torunlarını. O dakikadan sonrada tüm yemek boyunca kimseden çıt dahi çıkmadı. Ama buna rağmen iki kuzenin birbirlerine attıkları düşmanca bakışları konuşmuştu.

"Ben tatlıları getireyim."

"Ben de sana yardım edeyim," diyerek ayağa kalktı Feyza. O sırada kocasının kendisine attığı 'Ne yapıyorsun' bakışlarını umursamadı bile. Yiğit'e çok kızgındı. Onun kölesi olmadığını genç adam hâlâ anlayamamıştı

anlaşılan. Ama bunu ona göstermekten mutluluk duyacaktı.

Sedef'in arkasından mutfaktan içeri girdi. Genç kız dolaptan çıkardığı tatlıları bir tepsiye yerleştiriyordu.

"Eviniz güzelmiş."

"Teşekkürler. Mert'in zevki," diyerek karşısındaki kadına gülümsedi Sedef. Ve bu cümle Feyza'nın daha önce aklına getirdiği ihmtimalleri doğruladı.

"Sen de benim gibi evinin eşyalarını seçmedin daha doğrusu seçemedin sanırım?" Sedef ne diyeceğini bilemeyerek baktı Feyza'nın yüzüne. Feyza ise sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Endişelenme, bir şey demeye çalışmıyorum. Sadece birbirimize benzediğimizi fark ettim, hepsi bu."

"Olabilir," diye cevap verirken, aslında bu konuyu bir an önce kapatmak istiyordu Sedef. Evliliğini biriyle, özellikle de Mert'in hiç hoşlanmadığı kuzeninin karısıyla tartışmak istemiyordu.

"Mert ve Yiğit'in birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını biliyor olmalısın."

"Yani... Birbirlerine pek yakın olmadıkları ortada." Yine kaçamak bir cevap veriyordu Sedef. Çünkü Feyza'yla yaşadıklarının ne kadarını konuşabileceğini bilmiyordu. Onun samimiyetine güvense bile, annesinin hayatına karşılık kendini sattığını söylemeye cesareti yoktu.

"Onları birbirlerine yakınlaştırmaya ne dersin?" diye tek bir solukta sorduğunda Sedef'ten çok kendisi şaşırmıştı aslında. Ne ara böyle bir şeyi aklına koyduğunu bile bilmiyordu.

"Nasıl yani?"

"Onların arasını düzeltip, dost olmalarını sağlayacağız. İki kuzenin birbirinden nefret etmesi gerçekten çok yazık, sence de öyle değil mi?"

"Öyle tabii."

"O zaman..." diyerek elini Sedef'e uzattı. "İş birliğine var mısın?"

On Altı

Patronunun verdiği işleri bitirdiğinde rahat bir nefes aldı Feyza. Çalışmayı sevmesine rağmen üst üste gelen işlerden hoşlanmıyordu. Tabii son günlerde bu durum oldukça sık gerçekleşiyordu. Çalıştığı şirket çok önemli bir ihaleye hazırlanıyordu, bu sebeple Feyza'nın yoğunluğu da iyice artmıştı. Neyse ki bu durumun Yiğit pek farkında değildi. Onun son günlerde nasıl çok yorulduğunu öğrendiği an tekrar 'işten ayrıl!' diye başının etini yiyeceğinden emindi ve buna şu sıralar hiç ihtiyacı yoktu.

Öğle yemeği saati geldiğinde çantasındaki telefonunu çıkardı. Yiğit'ten gelen cevapsız aramaları gördüğünde kaşlarının şaşkınlıkla çatılmasına engel olamadı. Kocası son günlerde bunu kendisine iyice âdet edinmişti. Aklına estiği her an onu arıyordu. Ama Feyza çalıştığı zamanlarda telefonunu sessize aldığından bu aramaların hiçbirini duymuyordu. Tabii bu yüzden o günün akşamında kocasından bir ton azar yemekten de kurtulamıyordu. Yiğit gerçekten son günlerde oldukça garip davranıyordu.

"Sonunda telefonunu eline alabildin bakıyorum? Ama bunun için biraz geç kalmadın mı?"

Feyza şaşkınlıkla bakışlarını telefonundan kaldırıp karşısına dikilen adama çevirdi. "Yiğit?"

"Merhaba karıcığım. Nasılsın görüşmeyeli?" Genç adam alayla gülümseyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Feyza'nın şaşkınlığı onu oldukça eğlendirmişe benziyordu.

"Sen... Senin ne işin var burada?" diye sordu genç kız kendisini biraz olsun toparlayabildiğinde.

"Karımı öğle yemeğine çıkarmak için geldim, ne o? Yoksa buna bile hakkım yok mu?"

Feyza bu kadarına inanamıyordu artık. Yiğit küçük çocuklar gibi kendisini kontrole mi gelmişti yani? "Bu ince düşüncen için çok teşekkür ederim hayatım ama benim öğle yemeği için başkasına sözüm var."

Yiğit'in duyduklarından hoşlanmadığını değişen yüz ifadesinden anladı Feyza. "Kime sözün var? Ve bundan benim niye haberim yok?" diye sordu tehlikeli bir ses tonuyla.

O sırada odasından dışarı çıkan patronunu görmesiyle oturduğu yerden aceleyle ayağa kalktı Feyza. Bir bu eksikti gerçekten! Kocasını şimdi patronuyla tanıştırması gerekiyordu.

"Bu dosyanın yeniden düzenlenmesi lazım Feyza," diyerek elindeki dosyayı genç kıza uzattı Semih Bey. O sırada yanlarında dikilen adamı fark etti.

"Peki Semih Bey... Şey efendim eşimle tanıştırayım sizi."

"Öyle mi? Çok memnun oldum. Ben Semih Güralp."

Yiğit karşısındaki genç ve yakışıklı adamı kısa bir süre çatılı kaşlarının arasından süzdü. Güzel karısının onun gibi bir adamın asistanlığını yapmasından dolayı hâlâ hoşnut değildi. Ama en azından adamın karısına karşı seviyeli tutumunu gördüğüne sevinmişti. Kendisine uzatılan eli sıkarken elinden geldiğince ses tonunu sakin tutmaya çalıştı. "Ben de Yiğit Yücesoy. Tanıştığıma memnun oldum."

"Yücesoy? Yoksa şu ünü dilden dile dolaşan başarılı avukat mı?" diye sordu Semih Bey gözleri parlarken.

"Evet, insanlar abartmayı seviyorlar."

"Abartmadıklarına eminim," diyerek gülümsedi karşısındaki adama. "Sanırım öğle yemeğine çıkacaksınız,

ben sizi alıkoymayayım. Dosyanın da acelesi yok Feyza, öğleden sonra da bitirebilirsin."

"Tamam efendim."

"Görüşmek üzere."

Semih Güralp yanlarından ayrılır ayrılmaz öfkeli bakışlarını tekrar karısının üzerine yöneltti Yiğit. "Eee nerede kalmıştık?"

"Birlikte öğle yemeğine çıkamayız diyordum," diyerek çantasını omzuna taktı. Aynı zamanda masanın arkasından çıkarak kocasının yanına doğru ilerledi. Yiğit'in bakışları bu sefer Feyza'nın bacaklarına kaymıştı.

"Bu etekle mi geldin sen işe?" diye resmen kükredi. "Bu yüzden sabah seni işe bırakmamı istemedin değil mi?"

Feyza suçlu çocuklar gibi dudaklarını dişledi. Yiğit'in bu etekten hoşlanmayacağını elbetteki tahmin etmişti. Ama tepkisinin bu kadar büyük olabileceğini hiç hesaba katmamıştı. "Ne varmış ki eteğimde? Her zaman giydiğim etek."

"Ne varmış diye değil, ne yokmuş diye sormalısın!" dedikten sonra ellerini eteğin kenarlarına götürerek aşağı doğru çekiştirmeye çalıştı, ama genç kızın dizlerinin iki karış yukarısındaki etek milim kıpırdamamıştı.

"Yiğit ne yapıyorsun sen?" diyerek utançla etrafına bakındı. Ama Allah'tan çalışanlar ortada pek görünmüyordu.

"Bu eteği nasıl giyersin Feyza? Sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun? Hemen eve gidip üstünü değiştiriyorsun!" dedikten sonra karısının elinden tutarak asansörlerin bulunduğu tarafa doğru çekiştirmeye başladı.

"Yiğit, saçmalama!" Kocasının arkasından boş asansöre bindiğinde şaşkındı. "Benim öğle yemeğine birine sözüm var, eve falan gidemem ben! Hem nereden çıktı bu kıskanç koca tripleri? Hani sen beni kıskanmıyordun?"

Yiğit'in damarına bastığının bilincinde olarak gülümsedi. Yiğit ne kadar inkâr ederse etsin, Feyza artık onun kendisini kıskandığına emin olmuştu. İşte bu yüzden içten içe büyük bir mutluluk duyuyordu. Yiğit ise elini asansörün durdurma düğmesine götürerek, "Doğru ya... Yemeği kiminle yiyeceğini hâlâ söylemedin sen bana?" dedi tehlikeli bir tonla.

"Asansörü niye durduruyorsun ki? Hem söylememe gerek olduğunu düşünmüyorum." Feyza'nın inatçı bir tavırla burnunu yukarı dikerek söylediği sözlere kızmak yerine içten içe eğlendiğini biliyordu Yiğit. Bakışları tekrar karısının bacaklarına kaydığındaysa o eğlencenin 'e'sinden bile eser kalmadı sonra. Feyza'yı asansörün köşesine iyice sıkıştırdıktan sonra kararlı bir şekilde, "Bu etekle hiçbir yere gitmiyorsun!" dedi.

"Yiğit, abarttığının farkında mısın? Neyi varmış eteğimin ya? Ayrıca dediğin kadar kısa da değil. Üstelik hatırlatırım ki, senden önce de hep bu şekilde giyiniyordum ben."

"Benden önce olanları bilmek istediğimden pek emin değilim güzelim, ama artık benimle evlisin ve benim istediğim şekilde davranacaksın! Bu yüzden ilk önce evimize gidiyoruz."

"Ben hiçbir yere gelmiyorum! Ayrıca yemeğe geç kalıyorum. Çalıştır artık şu lanet asansörü!"

Ama bu sert çıkış Yiğit'i biraz olsun etkilemedi. Tam tersine karısına iyice sokularak dudaklarına hırsla kapandı. Genç kızın kısa bir şaşkınlığın arkasından, öpüşlerine karşılık vermesiyle ise dudaklarının arasından kaçan zevk dolu iniltiye engel olamadı. Feyza'nın sırtını sertçe asansörün duvarına yaslayıp tek bacağını beline dolamasını sağladı. Genç kızın dudaklarını aralayıp diliyle içeri sızdığında ona olan özlemini daha iyi anlaması için bedenini bedenine iyice yasladı. Özlemişti... Ve bu özlem artık dayanılmaz bir hâl almaya başlamıştı. Feyza'nın bal tadındaki dudaklarında gönlünce hüküm

sürerken, elinin biri az önce açıkta oldukları için öfkeden deliye dönmesine sebep olan bacaklarından birinde zevkle dolanıyordu. Bu kadın aklını başından almayı çok kolay başarıyordu.

Feyza ise Yiğit'ten farklı değildi. Kocasının dokunuşlarını, öpüşlerini, ondan uzak durmak zorunda olduğu şu birkaç günde nasıl özlediğini yeni fark ediyordu. Ama artık daha fazla bu işkenceyi çekmelerine gerek yoktu. O ayda bir kez her kadının başına gelen özel durumdan bu sabah tümüyle kurtulmuştu. Yani tekrar bebek çalışmalarına başlayabilirlerdi. Tabii bunu gündüz vakti bir asansörde yapacak hâlleri yoktu!

Yiğit'in parmaklarıyla gömleğinin üstten bir iki düğmesini açıp, yüzünü göğüslerinin arasına gömmesi sonucu, "Yiğit... Durmalıyız," dedi nefes nefese.

"Biliyorum, durumun şu anda müsait değil, ama çok özledim seni." Yiğit genç kızın boynu ve göğüslerine öpücükler bırakırken konuşmaya çalışıyordu. Onu bu kadar çok etkileyebildiği için, içten içe kendisiyle gurur duydu Feyza.

"Artık durumum müsait," dediğinde, genç adamın başını boynundan kaldırıp gözlerinin içine bakmasıyla, "Ama yine de burada olmaz!" diye hızlıca eklemeyi de ihmal etmedi. Çünkü Yiğit'in aklından geçenleri anlamıştı.

"Neden olmasın?" diye sorarken sesi oldukça boğuk çıkıyordu. "Asansör fantazisi diye bir şey duymadın mı yoksa daha önce? Duymadıysan da sorun değil, ben bizzat yaşamanı sağlarım!"

Feyza bu adamın kurnazlığına hayrandı. Onun dudaklarına ve yanaklarına bıraktığı öpücüklere kapılıp gitmemek için kendisiyle büyük bir mücadele verdi. "Yiğit, akşam... Akşama bol zamanımız olacak, lütfen."

Karısının bu cılız itirazlarına daha fazla kulak tıkayamayarak biraz geri çekildi. Ama feci şekilde dağılmıştı. Vücudunun belirli bir yeri fazlaca sızlıyordu. Kendisine

gelebilmesi bu yüzden çok kolay değildi. Özellikle karısının iyice yukarıya sıyrılmış eteği ve önü açılmış gömlekli hâli, kendisine hiç yardımcı olmuyordu. Bu nedenle ilk önce Feyza'nın eteğini olabildiğince aşağı çekti ve hızlıca üstündeki gömleğin düğmelerini ilikledi. Onun en az kendisi kadar dağılmış hâlinin farkındaydı, ama durmaları gerektiğini söyleyen de oydu! Onun dudaklarına kısa bir öpücük daha bıraktıktan sonra tümüyle geri çekildi ve kendi üstünü başını düzeltmeye çalıştı.

"Akşama sözünü büyük bir zevkle hatırlatacağımdan emin olabilirsin," dedi Yiğit karısına göz kırparak.

"Hatırlatmana gerek olmayacak çünkü tüm gün aklımdan çıkacağını düşünmüyorum." Yiğit'in yanağına bir öpücük bıraktığında bundan daha fazla mutlu olamayacağını düşünüyordu Feyza. Bugün ilk kez onun kendisini sahiplendiğini bu denli fazla hissetmişti.

"Yemeğe kiminle çıkacağını bana hâlâ söylemedin?"

"Sedef'le buluşacağım,"

"Sedef? Mert'in karısı Sedef mi?" dedi şok olmuş gözlerle Yiğit.

"Evet, neden şaşırdın bu kadar?"

"Feyza sen bugün beni gerçekten delirtmeye mi çalışıyorsun? Ben onunla yakınlaşmaman gerektiğini söylemedim mi sana?"

Asansör giriş katta durduktan sonra kocasına ters bir bakış atarak dışarıya yöneldi genç kız. Yiğit'in öfkeli soluklarını ensesinde hissedebiliyordu. Ama ona yenilmeyecekti işte!

"Feyza sana diyorum. Hem bu etekle nereye gittiğini sanıyorsun sen!"

Olduğu yerde durarak, topukları üzerinde arkasına doğru döndü. "Etek konusunu hallettiğimizi düşünüyordum. Diğer soruna gelince... Sırf sen istiyorsun diye insanlarla arama mesafe koyacak değilim. Daha fazla üstüme gelme bu konuda!"

"Ben insanlarla arana mesafe koy demiyorum Feyza, sadece Mert'le ilgisi olan her şeyden uzak dur diyorum!"

"Neden peki? Ne zarar var kuzeninin sana? Hem gördüğüm kadarıyla birbirinize çok benziyorsunuz. Bence anlaşmayı deneseniz her şey çok daha güzel olacak."

"Bilmediğin şeyler var Feyza. Mert'in ne kadar bencil bir adam olduğunu bilmiyorsun! Kendinden başka kimseyi düşünmez, Yücesoy ailesinin tek ve gözde torunu olabilmek için yapmayacağı şey yoktur. Hatta yoluna çıkan kuzeninin sevgilisini bile ayartmaktan geri durmayacak şerefsizin tekidir kendisi! Şimdi benden zamanında sevgilimi baştan çıkaran adamla tekrar dost olmamı mı bekliyorsun sen? Unut bunu! Ve onun karısıyla da görüşmekten vazgeç!"

Feyza'nın ağzı duyduklarından sonra resmen açık kaldı. Yiğit'in bir kuyruk acısı olduğunu tahmin ediyordu da bu kadarını beklemiyordu. Demek Yiğit hâlâ sevgilisinin acısını yaşıyordu. Bu yüzden Mert'i affedemiyor, ona dost elini uzatmaktan kaçınıyordu. Farkına vardığı bu gerçek canını yaktı. Kendisi kocasına delicesine âşıkken onun başka bir kadının yasını tutuyor olma düşüncesi kalbinin bin parçaya bölünmesine yeter de artardı.

"Anlıyorum, demek sevgilinin yasını tutuyorsun hâlâ. Tabii bu yüzden bu bebek işini inada bindirdin. Sevgilini elinden alan adamın kazanmasına izin veremezsin elbette. Bu kadar çok mu canını yaktı Yiğit? O kadını çok mu seviyordun ki, gözünü bile kırpmadan nefret ettiğin benden bir çocuk istedin?"

Karısının kendisini yanlış anladığını fark ettiğinde kafasını duvarlara vurma isteğine güçlükle karşı koydu. "Sözlerimi çarpıtma Feyza. Ben sadece sana Mert'in nasıl bir adam olduğunu anlatmaya çalışıyorum."

"Anladım ben de zaten. Sevdiğin kadını elinden aldığı için ona karşı kinle dolusun. Bu yüzden onunla aranızda dostluk diye bir şey olamaz. Çok iyi anlıyorum."

"Feyza, bak ben..." Karısına, o kadını hiçbir zaman büyük bir aşkla sevmediğini söylemek üzereydi ki, genç kızın arkasını dönüp yanından uzaklaşmaya başlamasıyla neye uğradığını şaşırdı. "Feyza dur nereye gidiyorsun?"

"Yemeğe! Akşam görüşürüz Yiğit."

Feyza'nın yoldan geçen bir taksiyi çevirip binmesi üzerine, ellerini beline dayadı ve sıkıntılı bir şekilde nefesini verdi. Galiba yine söylememesi gereken şeyler söylemişti.

Önüne kahvesini bırakan garsona gülümseyerek teşekkür ettikten sonra tekrar telefondaki arkadaşına döndü Sedef.

"Burçin, patronun seni yine telefonda çene çalarken yakalamasın sakın?" derken oldukça keyifliydi.

"Yok, yakalamaz. Şu an toplantıda. Hem yakalasa bile kızacağını sanmıyorum, adama ne olduysa, yüzü şu sıralar daima gülüyor." Arkadaşının imalı sözleri utanmasına sebep oldu. Gerçekten Mert eskisine göre şimdi çok daha neşeliydi. Bu neşesi akşam eve geldiğinde Sedef'e bile bulaşıyordu.

Kafeden içeri giren kadını gördüğünde, "Benim şimdi kapatmam gerekiyor Burçin. Sonra konuşuruz," dedi aceleyle.

"Tamam canım, görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra kendisine doğru yürüyen alımlı kadına baktı. Feyza gerçekten çok hoş bir hanımdı. Özellikle iş kıyafetleri içerisinde ulaşılamaz bir görüntü çiziyordu etrafındakilere.

"Merhaba."

Feyza'yla kucaklaştıktan sonra, "Merhaba, hoş geldin," dedi gülümseyerek.

"Hoş buldum, bu arada seni bu kadar beklettiğim için üzgünüm." Sedef'in karşısında yerini aldıktan sonra yanlarından geçen garsonu çağırdı. "Menüyü alabilir miyiz?"

"Hemen getiriyorum efendim," dedi genç garson.

Feyza'nın yüz ifadesinden, canının bir şeylere sıkıldığını anlamak zor değildi. Nedense gözlerinin ardında bir türlü çözmeyi başaramadığı bir hüzün saklıydı. "İyi misin?"

Feyza hüzünlü bir şekilde gülümsedi. İyi miydi? Kesinlikle değildi! Sevdiği adamın başka bir kadına âşık olduğunu öğrenmişti. Nasıl iyi olabilirdi? "Sanırım değilim. Artık o kadar yoruldum ki..." Kendini tutmasa hıçkırıklara boğularak ağlayacaktı. Ama tuttu. Yiğit'in kendisini bu kadar mahvetmesine izin vermemeliydi.

"Sorun ne? Yardımcı olamasam bile seni dinlerim. Belki bir şekilde rahatlamanı sağlayabilirim."

"Yiğit ve Mert'in yakınlaşmalarını sağlamanın artık düşündüğüm kadar kolay olmayacağını öğrendim."

"Nasıl?" Feyza'nın bir bilmeceyi aratmayan cümleleri Sedef'in kafasını karıştırdı. Daha birkaç gün öncesine kadar bu konuda hevesli olan kadına ne olmuştu?

"Yiğit'in, Mert'ten nefret etme sebebini öğrendim," dedi derin bir nefes alarak.

"Neymiş peki sebebi?" Birdenbire Sedef'in içini bir korku sardı. Mert'in hakkında kötü şeyler duymaktan korkuyordu. Ona karşı daha önce hiç olmadığı kadar yumuşamışken, tekrar ondan nefret etmek istemiyordu. Daha doğrusu hayatındaki adamın; o ilgili, sevecen adamın, özünde bir canavardan farkının olmadığını öğrenmekten çekiniyordu. "Mert, Yiğit'in sevgilisini elinden almış, onu baştan çıkarmış."

İşte bunu duymayı beklememişti Sedef. Tamam, kocasının kadınlar konusunda uslu bir adam olduğunu düşünmemişti. Ama kuzeninin sevgilisine göz koyacak kadar aşağılık olabileceğini de hesaba katmamıştı.

"Emin misin?" diye sordu ellerini birbirine kenetleyerek. Duydukları dengesini alt üst etmişti. Mert'in bunu yaptığına inanamıyordu.

"Evet, Yiğit kendisi söyledi."

Feyza'nın neden bu kadar kötü bir durumda olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Onun kocasına âşık olduğunu, onu daha ilk gördüğü anda anlamıştı. "Üzülme bu kadar, geçmiş gitmiş olay. Eminim Yiğit çoktan unutmuştur o kadını," dedi Feyza'yı teselli etmeye çalışarak.

"Unuttuğunu pek sanmıyorum," dedi Feyza üzüntüyle. "Eğer unutmuş olsaydı aradan onca zaman geçmesine rağmen intikam için bu kadar çabalamazdı." Sedef'in sözlerini anlamadığını gördüğünde derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Sana ne kadarını anlatabilirim bilmiyorum. Sonuçta sen kocamın nefret ettiği kuzeninin karısısın. Ama seninde bu saçma hırs oyununa alet olduğuna eminim. Yani bebek sahibi olma meselesinden bahsediyorum." Sedef bakışlarını utançla kaçırırken Feyza düşüncelerinin gerçekliğinden artık iyice emin oldu. "Demek Mert de sana bu teklifle geldi?"

"Ben... Ben neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedi kahvesinden bir yudum alarak.

"Bana güvenebilirsin Sedef," diyerek karşısındaki kadının masadaki elini tuttu.

"Ben kocamın aksine kimseye kin besleyemem. Seninle gerçekten iyi birer arkadaş olalım istiyorum. Mert ile Yiğit'in yaptıkları çocukluktan başka bir şey değil. Birbirlerini alt edebilmek için bebek sahibi olmak istiyorlar. Bu çok saçma, insan masum bir bebeği kirli oyunlarına nasıl alet edebilir?"

Sedef de Feyza gibi düşünüyordu. Gerçekten bir bebeği, insan intikam oyunlarına alet etmemeliydi. Ama bir yerde Sedef de bu oyuna evet demek zorunda kalmıştı. Bundan her ne kadar utanıyor da olsa bu sayede annesinin hayatını kurtarabildiği için şikayet etmek gibi bir hakka sahip değildi.

"Haklısın. Ama bu durumu değiştirmeye bizim gücümüz yetmez. Biz sadece onların bizden istedikleri o bebekleri vermekle görevliyiz," dedi acıyla gülümserken.

"Seni bilmiyorum ama ben... Ben kocama âşığım. Onun beni sadece bebek için yanında tutuyor olma düşüncesi canımı çok yakıyor. Bu durumu değiştirmeye gücüm yetseydi bunu hiç düşünmeden yapardım, inan bana. Ben Yiğit'in aşkından başka hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim Sedef. Ama gün geçtikçe onun aşkına sahip olmanın imkansızlığını da görmeye başladım. Onun eski sevgilisinin yasını tuttuğunu düşünmek çok can yakıcı."

"Öyle düşünme, ben Yiğit'in sana karşı boş olduğunu kesinlikle düşünmüyorum. Geçen akşam bize yemeğe geldiğinizde gördüm onu. Senin gözlerinin içine bakıyordu."

"Beni sahiplendiğini ben de biliyorum artık. Ama bu âşık olduğu anlamına gelmiyor. Neyse, asıl konumuza dönelim bence," dedi kendini toparlayarak. "Mert ve Yiğit'in araları dediğim gibi bir kadın yüzünden açılmış. Onları barıştırmak bu yüzden hiç kolay olmayacak. Ama denemek zorundayız, elimizden geleni yapmalıyız."

Feyza'nın bir anda değişen yüz ifadesine şaşkınlıkla bakakaldı. "Şey... Nedense anlattıklarından sonra ben senin gibi olumlu bakamıyorum bu işe."

"Bakmak zorundayız. Onlar kuzenler, amca çocukları. Ne kadar inkâr etseler de, aslında birbirlerine çok ihtiyaçları var."

"Öyle de... Yine de pek başarılı olacağımızı düşünemiyorum ben."

"İşin başında bu kadar karamsar olursan, elbette başarısız oluruz Sedef," dedi Feyza sinirlenerek. "Biraz olsun benim gibi olumlu düşünemez misin?"

Sedef gülümsedi. "Denerim, ama yapım gereği hep en kötüsünü düşünüyorum, ne yapayım?"

"Bu durumu değiştireceğiz merak etme sen," dedi göz kırparak. "O zaman öncelikle işe onları birbirlerine yaklaştıracak güzel bir plan yapmakla başlayalım."

Holdingden içeri girdiğinde kendisine belki de bininci kez burada ne işi olduğu sorusunu soruyordu genç kız. Ama Feyza'nın yanından ayrıldıktan sonra farkında olmadan ayakları onu buraya kadar getirmişti. Mert'in geçmişteki marifetlerini öğrenmek kendisine hiç ama hiç iyi gelmemişti. Belki de bu yüzden tüm öfkesini ona kusmadan rahat edemeyeceğini anladığından kocasının çalıştığı yere gelmeyi seçmişti.

Asansörden inerek Mert'in odasına doğru yürüdü. Arkadaşı Burçin'i masasının başında tırnaklarını törpülerken gördüğünde kahkahalarla gülmemek için dudaklarını ısırması gerekmişti.

"Bu nasıl bir iş disiplini böyle? Bu şekilde mi kocama ve şirketine yarar sağlayacaksın?" dedi sesini hafif yükselterek.

Burçin aniden duyduğu sesle oturduğu yerde korkuyla sıçradı. Baş parmağıyla damağını kaldırırken arkadaşına ters bakışlar fırlatıyordu. "Ödümü kopardın Sedef ya! Bir daha böyle sinsice yaklaşma!"

"Ne sinsice yaklaşması kızım? Resmen sen kendinden geçmiştin, geldiğimi duymadın. Hem bu şekilde davranmaktan vazgeç, gelen ben değil, Mert de olabilirdi. O zaman arkadaşım olman senin kovulmanı engelleyebilir miydi, işte bundan emin değilim."

"Aman! Kocanın beni görecek hâli mi var sanki? Sabahtan beri şirketin birini ortaklığa ikna etmek için uğraşıyor, şu anda da dosyaların üzerinden bilmem kaçıncı defa geçmekle meşgul."

"Hadi ya! Desene morali çok bozuk?" diye sordu Sedef merakla. Belki de Mert'e görünmeden eve dönmek en iyisiydi.

"Bozuk gibi ama seni görünce eminim morali yerine gelecektir," dedi imayla genç kız.

"Yok madem işi var, ben onu hiç rahatsız etmeyeyim." Sözünü bitirdiği sırada Mert'in odasının kapısı

açıldı. Mert içeriden elinde dosyayla çıktığında karşısında karısını buldu.

"Sedef? Ne zaman geldin?" diyerek genç kızın yanına ilerledi ve onun bir şey demesine bile fırsat vermeden yanağından öptü.

"Daha yeni... Çok yoğun olduğunu Burçin'den öğrendim, bu yüzden şimdi eve gidiyorum." Saçmaladığının farkındaydı, ama Mert'in yakınlığı yine tüm duyularını bir anda harekete geçirmişti. Gecelerdir onunla paylaştığı o en mahrem anlar bir anda yine zihnine üşüşmeye başlamıştı.

"Yoğun değilim, işimi hallettim. Hadi gel birer kahve içelim." Karısının beline kolunu dolayarak, asistanına doğru döndü. "Bize iki kahve söyle."

"Peki, Mert Bey."

Kocasının kendisine odasına doğru yöneltmesine izin verirken, aklından bir an olsun onun kuzeninin sevgilisini baştan çıkartan adi bir adam olduğu düşüncesini çıkarmamaya çalışıyordu. Sanki bu şekilde onun etki alanından sonsuza kadar kurtulabilecekmiş gibi...

Sedef bu odaya ilk kez geldiği gün oturduğu koltuklarda yerini alırken aklı Mert'i ilk kez tanıdığı o güne gitti. O zaman tüm bunları yaşayacağını hayal dahi edemezdi. O gün bu odadan içeri girdiğinde sadece annesi için ihtiyacı olan parayı alacağını düşünüyordu. Oysa o para karşılığında kendisinden masumiyetinin isteneceğini hiç hesaba katmamıştı.

"Nereden geliyorsun?" diyerek Sedef'in hemen yanında yerini aldı genç adam.

"Feyza'yla bir kafede oturup konuştuk, oradan geliyorum," dedi Mert'in gözlerine dik dik bakarak.

"Feyza?" Duyduğu isimle birlikte rahat oturuşu bozuldu. Öne doğru kayarak karısının yüzünü dikkatle inceledi. "Yiğit'in karısıyla mı?"

"Evet."

"Ne işin var senin onunla?" diye sordu sinirle genç

adam. "Onunla arkadaş olmanı istemediğimi söylemedim mi ben sana?"

"Senin neyi isteyip neyi istemediğin umrumda değil Mert. Beni sadece kendi isteklerim ilgilendiriyor."

Anlaşılan sevgili karısı yine inatçılığını konuşturmaya kararlıydı. Onun bu tavrına kızmak yerine gülümsedi Mert. Yüzünü onun iyice yüzüne yaklaştırarak yanağına bir kez daha dokundurdu dudaklarını. Karısının narin tenini hissetmek aklını bulandırıyordu. "Sinirlenince çok daha çekici oluyorsun," diye mırıldandı.

Sedef genç adamın dokunuşlarına kendini kaptırmamak için çareyi yine öfkesinin arkasına saklanmakta buldu. "Bu sözleri kuzeninin elinden aldığın kadına da söyledin mi merak ediyorum doğrusu?"

Mert duyduklarıyla neye uğradığını şaşırdı. Ağzı şaşkınlıkla açılırken yavaşça Sedef'ten uzaklaştı. Karısının gözlerinde gördüğü buz gibi ifade hiç hoşuna gitmemişti.

"Bunu kimden öğrendin?"

Sedef alayla gülümsedi. "İnkâr bile etmeyecek misin?"

Mert elini çaresizlikle saçlarının arasından geçirirken Sedef'in öfkesini nasıl dindirebileceğini bilmiyordu. "Yiğit'in çenesi fazla düşük sanırım. Karısına aramızda geçenleri anlattığına inanamıyorum!"

"Bunu nasıl yapabildin Mert? Nasıl kuzeninin sevgilisini baştan çıkartabildin?" dedi suçlarcasına Sedef.

"Bana ahlak dersi vermeye kalkma Sedef," diyerek oturduğu yerden öfkeyle ayağa kalktı genç adam. "Kimsenin beni suçlamasına izin verecek değilim!"

Sedef, Mert'in bu pişkinliğine inanamıyordu. "Yaptığının savunulacak bir yanının olmamasına rağmen yüzünün utançtan kızarmaması gerçekten takdiri hak ediyor."

Sedef'in onu aşağılık bir adama olarak görmesine fazlasıyla bozulmuştu. Bu nedenle yüzü bir anda daha

önce genç kıza göstermediği sert bir ifadeye büründü. "Sen de annenin hayatı karşılığı kendini bana satmış olmana rağmen ahlak dersi verecek cesareti gösterebildiğin için bir tebriği kesinlikle hak ediyorsun!"

Bu sefer sözlerinde çok ileri gitmişti Mert. Bunu karısının allak bullak olan yüz ifadesinden anladı. Özellikle onun ağlamamak için dişlerini sıktığını gördüğünde içinde bir yerlerin acıdığını hissetti.

"Sedef ben..."

"Sus! Konuşma daha fazla!" diyerek susturdu Mert'i sertçe. Duydukları çok can yakıcıydı, ama gerçeklerden ibaretti işte. Tıpkı genç adamın söylediği şekilde davranmıştı. Kendisini ameliyat parasına satmıştı!

"Sedef, öyle demek istemedim," diyerek genç kızı kollarının arasına almaya çalıştı. Ama Sedef'in bir hışımla onu itmesine hazırlıksız yakalandı.

"Dokunma!" dedi gözlerinden ateş çıkartarak. "Bir daha bana sakın dokunma!"

"Sedef, lütfen, özür dilerim ben." Karısının gözlerinde akmayı hazır bekleyen yaşları fark ettiğinde, içinden kendisine binlerce kez lanet okudu. Ama ne yazık ki az önceki kırıcı sözlerini geri alma gibi bir imkânı yoktu.

"Asıl ben özür dilerim," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Benim gibi ahlaksız bir kadının seni eleştirmeye bile hakkı yok. Gerçekten çok üzgünüm."

Mert gerçek çaresizliğin ne demek olduğunu o an daha iyi anlıyordu. Oysa Sedef'i kırmayı aklının ucundan bile geçirmemişti. Onun kendisini suçlamasına o kadar bozulmuştu ki, hiç istemediği hâlde öfkeyle dudaklarından o sözler dökülmüştü. "Sen benim karımsın! Beni istediğin kadar eleştirebilirsin, ama lütfen. Bana öyle bakma, az önce söylediklerimden dolayı inan çok pişmanım."

"Pişman olmana gerek yok. Sen sadece doğruları söyledin. Ben kendimi sana sattım! Ama artık daha fazla kendimi aşağılamama gerek olduğunu sanmıyorum!

Bir daha asla sana kendimi altın tepside sunmayacağım! Gidiyorum ben!"

Sedef'in öfkeyle koltuktaki çantasını almasını şok olmuş gözlerle izledi. Ne demekti 'gidiyorum'? Nereye gidiyordu? "Nereye gidiyorsun?" diyerek genç kızı durdurdu.

"Sana ne!" dedi kolunu sertçe Mert'ten kurtararak. "Seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum."

"Sedef! Bak özür diledim, inan köpek gibi pişmanım, lütfen bir saçmalık yapayım deme!"

"Bundan sonra ne yapacağım seni hiç ilgilendirmez!"

Sedef'in hızlı adımlarla kapıya doğru yürümesine bakakaldı. Karısını durdurmak istese de onun üstüne daha çok gitmenin yarardan çok zarar sağlayacağını biliyordu. Bu yüzden akşama kadar genç kızın kendisiyle baş başa kalmasına izin vermeliydi. Akşam olduğunda, nasıl olsa onun gönlünü bir şekilde alırdı.

Saatlerce sokaklarda dolaşıp durdu. Ruh hâli bu kadar berbatken annesinin karşısına çıkmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Hâlâ Mert'in o sözlerini hazmedebilmiş değildi. Gerçekten böyle biri olarak mı görüyordu Sedef'i? Kendisini para karşılığı satan, basit bir kadın olarak mı? Oysa Sedef bir süredir Mert'le evlilik nedenlerini aklına bile getirmiyordu. Sanki normal bir evlilikti onlarınki. İşte belki de bu yüzden bugün duydukları üstünde soğuk duş etkisi yaratmıştı. Her şey o kadar güzel giderken birden Mert'ten duyduğu gerçekler canını fazlasıyla yakmıştı.

Yanaklarından süzülen yaşlarını yine hızla silerken bakışlarını önündeki boğaz manzarasında odakladı. Mert'i asla affetmeyecekti! Daha doğrusu onunla eskisi gibi karı-koca hayatı yaşayabileceğini pek sanmıyordu. Genç adamın kendisini daha fazla aşağılamasına izin veremezdi, vermeyecekti! Hem Mert'in tek istediği bir bebek sahibi olmak değil miydi? Belki de çoktan hami-

le kalmıştı. Bu sayede bir daha aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmalarına da gerek yoktu. Mert'in kendisine dokunmasına izin vermeyecekti bundan sonra. Bunda sonuna kadar kararlıydı.

Ayağa kalkarak, caddeden geçen boş bir taksiyi çevirdi. Mert ile birlikte kaldıkları eve doğru giderken, annesine ne diyeceğini düşünüyordu kara kara. Bugün olanlardan sonra Mert'in evinde, onunla aynı çatı altında, yaşamak istemediğine emindi. Ama annesi hâlâ kendisini tam anlamıyla toparlayamamışken ona kocasından ayrılmak istediğini de söyleyemezdi.

"Sedef? Sen mi geldin kızım?"

"Evet anne."

Annesinin yanına gitmeden önce aynada görüntüsünü kontrol etti. Gözleri biraz şiş gibi olmasına rağmen, az öncekinden daha iyi göründüğüne emindi.

"Nerede kaldın kızım? Merak ettim seni."

Annesinin yanı başına oturup ona sımsıkı sarıldı Sedef. Göz yaşları tekrar pınarlarını zorlarken kendisine güçlükle hâkim oldu. "Birkaç mağaza gezeyim dedim, saatin nasıl geçtiğini anlamamışım."

"Sedef?" diyerek kızını kendinden uzaklaştırdı. Onun gözlerinin içine dikkatle baktı. "Ağladın mı sen?"

"Yoo, ağlamadım."

"Ağlamışsın. Güzel gözlerin kızarmış. Ne oldu? Neye üzüldün sen?"

"Bir şeye üzülmedim anneciğim. Deniz kenarına gittim bugün, rüzgardan olmuştur."

Feride Hanım kızının bu bahanesine elbetteki inanmadı, ama onun üzerine gidip daha fazla üzülmesini istemiyordu. "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Neyse, ben gidip akşam yemeğini hazırlayayım," diyerek oturduğu yerden doğruldu, o sırada da evin dış kapısının açıldığını duydu. Mert Bey de eve gelmişti demek?

"Merhaba." Salondan içeri girer girmez Mert'in göz-

leri tek bir kişiyi aramıştı. Sedef'i karşısında bulduğunda rahat bir nefes almadan edemedi. Bir an genç kızın ortalardan kaybolacağından korkmuştu.

"Merhaba oğlum, hoş geldin," dedi Feride Hanım.

"Hoş bulduk."

"Hoş geldin," dedi Sedef yarım ağız. Mert'in hoş gelmesi kendisini hiç mi hiç ilgilendirmiyordu aslında. Tek derdi annesinin bir şeyler sezinlemesine engel olmaktı.

"Hoş bulduk." Birdenbire yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı Mert. Sedef'in zoraki hoş geldin demesi bile yüzünü güldürmeye yetiyordu işte.

"Ben yemeği hazırlayayım."

Akşam yemeğinden sonra içilen kahvelerle akşamın sonuna doğru geliniyordu yavaş yavaş. Mert birçok kez karısının bakışlarını yakalamaya çalışmışsa da bunda pek başarılı olamamıştı. Sedef inatla kendisinden tarafa bakmıyordu.

Feride Hanım yorgun olduğunu söyleyerek uyumaya çalışırken Sedef ve Mert sessiz adımlarla yatak odalarından içeri girdiler. Oysa Sedef'e kalsa Mert'le değil aynı odada, aynı şehirde bile bulunmak istemezdi.

"Sedef konuşmalıyız," diyerek banyoya doğru yönelen karısının önünü kesti.

"Konuşacak bir şey yok, çok uykum var benim. Uyuyacağım."

"Sedef, özür dilerim." Karısının gözlerinin içine tüm samimiyetiyle bakıyordu Mert. İlk kez bir kadından tüm kalbiyle özür diliyordu. "Seni kırmak değildi niyetim. Sadece beni suçlamana bozuldum. Öfkeyle söylememem gereken şeyler söyledim."

"Burada durup, senin günah çıkarmana şahit olacak değilim Mert! Çekil önümden!"

Sedef'in bir buz dağını aratmayan bakışları karşısında içinin ürperdiğini hissetti. Genç kız sanki avuçlarının arasından kayıp gidiyordu ve Mert'in elinden bunu en-

gelleyecek hiçbir şey gelmiyordu. "Affet beni. Ben... Sen benim için gerçekten değerlisin Sedef."

Sedef duyduğu bu cümleye şaşırdı. "Sen her değer verdiğin insanı ahlaksızlıkla mı suçlarsın?" diye sordu terslenerek.

"Sen de beni bununla suçladın! Beni dinlemeden hakkımda hükmünü verdin. Ben buna sinirlendiğimden, ağzımdan dökülen sözlere engel olamadım. Yoksa gerçek düşüncelerimi yansıtmıyordu hiçbiri. Ben seni asla öyle bir kadın olarak görmedim. Eğer görmüş olsaydım baştan seni çocuğumun annesi olarak kabul etmezdim."

"Ama haklıydın Mert! Ben kendimi para karşılığında sana sattım," dedi fısıldarcasına. Bu sözlerin annesinin kulağına gitmesini kesinlikle istemiyordu. "Aslında seninle çok uyumlu olduk biliyor musun? Senin de kuzeninin sevgilisini ayartman en az benim kadar ahlaksız olduğunun bir kanıtı."

"Bu konuda bilmediğin şeyler var. Durmadan beni suçlamayı bırakabilirsen sana her şeyi anlatacağım," dedi Mert sakinliğini korumaya çalışarak.

"Dinlemek istemiyorum!" Sedef'in inadı tutmuştu. Ne olursa olsun Mert'i dinlemeyecekti işte. "Çekil önümden! Yoksa yemin ediyorum, hemen şu dakika bu evden defolur giderim!"

Karısının bakışlarındaki kararlılıktan korktu genç adam. Bu sebeple onun istediği gibi yolundan çekildi. Ama bu kesinlikle vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Sedef'in gönlünü almayı mutlaka başaracaktı, bunun için sadece biraz zamana ihtiyacı var gibi görünüyordu.

Feyza meraklı bakışlarını etrafında gezdirirken, hâlâ Yiğit'in sürprizine inanamıyordu. Genç adam akşam için hazırlanmasını söylerken böylesine şık bir restorana yemeğe geleceklerini düşünmemişti.

"Nereden esti böyle?" dedi kocasına bakarak.

"İçimden geldi. Hep evde yiyorduk, bugün bir değişiklik yapalım istedim."

Feyza'nın gözlerinin içine baktığında onun güzelliği karşısında yutkunmadan edemedi Yiğit. Karısı bugün tüm dişiliğini gözler önüne seriyordu.

"Burası çok güzelmiş."

"Evet, ben de burayı sevdiğimden seninle birlikte gelmek istedim zaten."

Feyza önündeki yemeğinden birkaç lokma aldı. Yiğit ise o sırada onu her bir hareketini aklına kazımak istercesine yakından inceliyordu. Sonra sabahtan beri aklına takılan o konuyu açtı.

"Öğlen söylediklerim... Sen beni yanlış anladın."

Feyza konuyu başta anlamayarak "Hangi konuda?" diye sordu.

"Şu Mert'in kız arkadaşımı baştan çıkardığını söylemiştim ya."

Feyza bu konunun tekrar gündeme gelmesinden rahatsızlık duyarak oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Yoksa yapmadı mı?"

"Yaptı."

"Eee? O zaman neyi yanlış anladım ben?"

"Ben o kadına âşık değildim Feyza." Yiğit bu itirafı neden yaptığını bilmiyordu ama Feyza'nın başka düşüncelere kapılmasını da istemiyordu.

Feyza ise hem şaşkın, hem de mutluydu o anda. Oysa aklından neler neler geçirmişti. Yiğit'in bu sözleri, yanan yüreğine su serpmişti. "Sevmediğin bir kadının kinini mi güdüyorsun yani?"

"O kadını hiç sevmemiş olsam bile Mert'in yaptığını hiçbir neden haklı çıkarmaz," dedi Yiğit kesin bir dille.

"Öyle tabi, ama hiçbir şey de akrabalık bağından daha önemli değildir Yiğit. Bir ailem olmadığı için, bunu benden daha iyi kimse bilemez."

Yiğit karısının masanın üzerinde duran elini avucunun içine aldı. "Mert hakkında konuşmak istemiyorum. Bence biz kendimize bakalım."

Yiğit'in bakışları ruhuna o kadar iyi geliyordu ki gerçekten de onun bu söylediğini yapabilirdi. Herkesi her şeyi boşverip bir tek onun gözlerinde hayat bulabilirdi. Kocasına gülümserken bakışları restorandan içeri yeni giren çifte kaydı.

Kırklı yaşların sonundaki adam kendisinden en az yirmi yaş küçük sevgilisinin belinden tutmuş, garsonun kendilerine gösterdiği masaya doğru ilerliyordu. Feyza'nın yüzü bir anda kireç gibi bembeyaz oldu. Ömrü boyunca bir daha hiç görmemeyi istediği insanların sayısı belirliydi ve bu adam kesinlikle onların başında geliyordu.

"Feyza ne oldu? Neyin var?" diye endişeyle sordu genç adam. Karısının solup giden yüzü dikkatinden kaçmamıştı.

"Ben... Yiğit..." dedikten sonra elleriyle yüzünü saklamaya çalıştı. O adamın kendisini görmesini kesinlikle istemiyordu. Eğer görürse bu gece bir rezaletin çıkması muhtemeldi.

"Ne yapıyorsun?"

"Hemen gidelim buradan," dedi Feyza çaresiz bir ses tonuyla. "Bir an önce gidelim."

"Ama neden? Yemeği mi beğenmedin?"

"Hayır Yiğit... Benim gitmem gerekiyor, beni görmeden önce çıkmalıyım buradan."

Feyza'nın sözlerinden hiçbir şey anlamamıştı. Ama karısının bakışlarını odakladığı yere baktığında, hafif göbekli, kır saçlı bir adam gördü. Kimdi bu adam? "Kim o herif? Ondan neden bu kadar çekiniyorsun?" diye sordu öfkeyle. Aklına gelen ihtimallerden hiç mi hiç hoşlanmamıştı.

"O şey... Şey..." Feyza uydurabileceği güzel bir yalan bulmaya çalışsa da bu o kadar kolay değildi. Yiğit onu

çok iyi tanıyordu ve yalanlarına kolayca kanmayacağına da emindi.

"Kim o dedim!" Yiğit'in az önceki neşesinden eser yoktu. Öfkeliydi. Öfkenin yanında kıskançlıkta damarlarında kol gezmeye başlamıştı.

"Zamanında.... Zamanında evini soyduğum adamlardan sadece bir tanesi," dedi kısık bir sesle. Ama Yiğit ne dediğini çok net duymuştu. Zaten şu anda yanağında öfkeden seğiren kas bunun kanıtı değil miydi?

On Yedi

Evlerine doğru yol alırlarken arabada ölüm sessizliği hâkimdi. Oysa bu çok tuhaftı. Restoranda Yiğit'in bakışlarında gördüğü öfke, genç adamın bu kadar sakin kalmasına olanak sağlamamalıydı. Ama öyle olmamıştı işte. Yiğit karısının korkularını duyduktan sonra, onunla birlikte aceleyle ayrılmıştı o mekândan. Ve arabaya bindiklerinden beridir de, birbirlerine tek kelime etmemişlerdi. Acaba kocasının aklından neler geçiyordu? Kaçamak bakışlarını Yiğit'in yüzüne çevirdiğinde onun tüm dikkatini yola vermiş olduğunu gördü. 'Belki de düşündüğüm kadar takılmadı bu konuya? Ne de olsa geçmişimi biliyor, yeni bir haber değildi ki söylediklerim?' diyerek olumlu düşünmeye çalıştı Feyza. Ama buna rağmen içinde hâlâ tarifi imkânsız bir sıkıntı duyuyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, bunu hissediyordu.

Kaldıkları apartmanın önünde arabayı durdurdu genç adam. Ardından karısını beklemeden indi. Feyza bu duruma takılmak yerine bir süre Yiğit'in üstüne gitmemesinin daha hayırlı olacağını düşündü. Birlikte bindikleri asansörle dairelerine çıkarlarken de aralarındaki sessizlik devam etmekteydi. Ve Feyza gittikçe gerginliğinin arttığını hissediyordu.

Yiğit cebindeki anahtarıyla evin kapısını açarak Feyza'ya içeri girmesi için yol verdi. Ardından kendisi de karısının arkasından salona doğru ilerledi. Ceketini çıkarıp koltuğa bırakırken diğer eliyle de kravatını gevşetmişti. Feyza ise yüzünü kocasına doğru dönmüş bir şekilde merakla ondan gelecek herhangi bir tepkiyi bek-

ledi. Gecenin başındaki adamla şimdi karşısında dikilen adam kesinlikle aynı kişi değillerdi.

"Yiğit, çok sessizsin," dedi güçlü çıktığını umut ettiği bir sesle. Genç adam ise insanı delirtecek bir yavaşlıkla karısına yaklaştı.

"Çünkü..." diyerek bakışlarını Feyza'nın gözlerinde odakladı. "Konuşursam çok incinirsin."

Onun gözlerindeki o deli ifadeyi anında fark etmişti. Ve gerçekten de Yiğit'in şu anda kendisini çok güç tuttuğuna emindi. Ama neden? Ona söyledikleri yeni şeyler değildi ki...

"Ama... Ama neden kızdın ki? Geçmişte ne iş yaptığımı biliyordun zaten?" Konuşmak yerine susması gerektiğini,Yiğit'in gittikçe kararan bakışları sayesinde anlamıştı. Ama ne var ki iş işten çoktan geçmişti.

Yiğit ise o an tüm gücüyle öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. Gerçekten duydukları yeni değildi. Feyza'nın geçmişinde evleri soyabilmek adına erkekleri ayarttığını biliyordu. Ne de olsa kendisi de o erkeklerin arasında yerini almıştı. Ama şimdi bunu bilmesine rağmen öfkesini kontrol etmekte çok zorlanıyordu. Feyza'nın kendisinden başka erkeklerle yakınlaştığını düşündükçe delirmenin eşiğine geliyordu. Feyza'nm ilk erkeği olduğunu bilmesi bile kıskançlığını yenmesi konusunda ona yardımcı olmuyordu.

Karısını çenesinden tutarak kendisine bakmaya zorladı. "Kaç kişi oldu?" diye sordu sert bir sesle.

"Ne?" Feyza korkmamaya çalıştı. Ama Yiğit o kadar ürkütücü görünüyordu ki bu konuda başarılı olduğu pek söylenemezdi.

"Kaç erkeği ayartıp evlerini soydun?"

Feyza şaşkınlıktan çok, hayal kırıklığına uğramıştı. "Bilmem, saymadım," dedi aksi bir şekilde. Az önceki ürkekliğini atmıştı üzerinden. Çünkü canı yanmıştı. Yiğit'in de canı yansın istiyordu. Ama adam karşısında o

kadar kaya gibi sert bir görünüm sergiliyordu ki, bu istediğinin imkânsız olduğuna emindi.

"Demek o kadar çok, öyle mi?" Çenesini sıkmaktan dişleri çok yakında dökülecekti. Ama Feyza'nın bu dik başlı hâline sabretmesi başka türlü mümkün değildi.

"Belki onlarca ya da düzinelerce."

Kıskançlıktan ve öfkeden deliye dönmüş bir hâlde Feyza'nın kollarını sımsıkı kavrayıp, onu yandaki duvara sertçe yasladı. Karısının dudaklarından kopupta gelen acı dolu inilti bile Yiğit'i yumuşatmaya yetmemişti.

"Ne kadar ileri gittin onlarla?" diye tısladı dişlerinin arasından.

"Sence... Ne kadar ileri gitmiş olabilirim?"

"Delirtme beni Feyza! Yoksa bunun bedelini inan bana çok kötü ödersin!"

"Senden korkmuyorum!" dedi sinirle. "Senin gözünde ahlaksız bir kadın olmaya alıştım artık. Ne istiyorsan düşünebilirsin! Sana bir açıklama yapmak zorunda değilim."

"Ben senin kocanım!" Sürekli aynı cümleleri tekrarladığının farkındaydı. Ama Feyza'ya bir şeyleri kanıtlama isteği çok baskındı. Feyza karısıydı! Karısının başka erkeklerle yakınlaşmış olma düşüncesi sinirlerini bozuyordu.

"Bunun uzun süredir farkındayım! Ama kocam olman her seferinde beni aşağılama hakkını sana vermez!"

"Ben seni aşağılamıyorum Feyza. Allah aşkına, karımın başka erkeklerle yakınlaşmasına kızdığım için kimse beni suçlayamaz!"

Feyza sakinliğini korumaya çalışarak baktı kocasının gözlerinin içine. Onun öfkeli olduğu kadar çaresiz göründüğünü daha yeni fark ediyordu. Bir anda içinde Yiğit'in kollarının arasına sığınma isteği uyandı. Ama kendine engel oldu. "Ben... Ben senden başka kimseyle yakınlaşmadım," dedi fısıldayarak.

"İlk erkeğin olduğumu biliyorum, ama geçmişinde ne ilk kez öpüştüğün ne de ilk elini tutan bendim Feyza. O adamlarla da sonuna kadar gitmemiş olsan bile çok... Çok fazla yakınlaştın sen! Ve bu gece sen o adamın seni fark etmesinden çekinirken, ben... Ben tüm bunları düşünüp çıldırıyordum."

Feyza'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. Yiğit'in kafasını tüm bunlara taktığını bilmiyordu. "Ama ben gerçekten kimseyle o derece yakınlaşmadım. Yapamadım Yiğit! Onlar elbette bunu denediler, ama ben hep geri çekildim. Hepsi de benim utangaç kişiliğime bağladılar bu soğukluğumu. Sen benim her konuda ilkimdin." 'İlk aşkım, ilk öpücüğüm ve ilk erkeğim,' diye geçirdi içinden.

Yiğit kafasında Feyza'nın sözlerini tartıyor gibi görünüyordu. Karısının sözlerinin ne kadarına inanabileceğini düşünüyordu. Feyza'nın kendisine yalan söylemediğine tüm yüreğiyle inanmak istiyordu.

"Yemin ederim," dedi genç kız. Ardından kocasının bir mengene gibi sıktığı kollarını bırakmasıyla onun göğsüne doğru sokuldu. Yiğit'in kararsız hâlinin farkındaydı. Bu yüzden ona sımsıkı sarıldığında tek dileği kocasının da aynı şekilde kendisine sarılmasıydı. "Ben geçmişte hırsızlık yapmış olsam da, namusuma söz getirecek hiçbir şey yapmadım."

Kollarını yavaşça Feyza'nın ince bedenine dolarken yüreğindeki o ağır baskının yavaş yavaş azaldığını hissetti. Ona hem kıyamıyor hem de geçmişi yüzünden onu sürekli kırmaktan kendini alıkoyamıyordu. Ayrıca bu son olayla birlikte hislerinden iyice emin olmuştu. Yiğit, Feyza'yı seviyordu. Hem de öyle çok seviyordu ki, onu başka bir erkekle yan yana düşünmek bile acıdan nefesinin kesilmesine sebep oluyordu.

Yüzünü karısının saçlarının arasına gömerek kokusunu iliklerine kadar içine çekti. Ne olursa olsun Feyza'nın bir daha hayatından çıkıp gitmesine izin vermeyecekti.

Yiğit'in artık iyice sakinleştiğine emin olduğu bir anda kendisini hafifçe geri çekerek yüzünü kocasına doğru kaldırdı. "Sen şimdi... Beni kıskandığını itiraf etmiş mi oldun?" diye sordu tatlılıkla.

Yiğit kaşlarını çatmayı denese de başarılı olamadı. Çünkü Feyza kendisine böyle gülümserken surat asması pek mümkün değildi. Onun yanağını elinin tersiyle okşarken, "Öyle oldu galiba," dedi.

"Yani inkâr etmeyecek misin?"

Karısının şaşkınlığına gülümserken buldu kendisini. Onun hafif aralık dudaklarından küçük bir öpücük çalıp geri çekildi. "Etmeyeceğim."

Feyza şaşkınlığından kurtulduğunda, dudaklarında beliren gülümsemeye bir kez daha engel olamadı. Yiğit ise artık bu kötü akşamın bir an önce son bulmasını istiyordu. Bunu da en güzel şekilde yapmaya kararlıydı. Feyza'nın dudaklarına kapandığında karısının kollarının arasında heyecanla titrediğini hissetti. Sırtındaki elleri yavaşça kalçasına kayarken, onu şu birkaç günde ne kadar özlediğini düşünüyordu. Yemek yemek, su içmek gibi bir ihtiyaca dönüşmüştü artık ona dokunmak. Feyza'yı tek hamlede kucağına alıp bacaklarını beline dolamasını sağladı. Dudakları birbirinden ayrıldığında, alnını alnına yasladı. Her ikisi de nefes nefeseydi.

"Şimdi tekrar planlarıma uygun hareket edebiliriz," diye mırıldandı Yiğit.

Kocasının kucağında yatak odasına doğru götürülürken, "Planlarına uygun?" diye sordu.

"Evet, planlarıma göre bu akşam seni yemeğe çıkarıp etkileyecektim. Bu sayede eve gelir gelmez soluğu yatak odasında alacaktık. Araya giren beklenmedik gelişmeler planlarımı biraz sekteye uğratsa da artık tekrar düşündüklerimi uygulamaya geçebilirim."

Yiğit'in boynuna daha çok sarılarak güldü Feyza. Bu adamı bu kadar çok sevdiği için kimse onu suçlaya-

mazdı. "Beni kötü emellerine alet etmek için bu yemeği planlamıştın yani?"

"E herhâlde! Yoksa ben hiç romantik bir adama benziyor muyum?"

Yavaşça yatağa yatırıldığında gülümseyen gözlerle baktı kocasının yakışıklı yüzüne. Parmaklarını onun çenesinde gezdirdi. "Hiç benzemiyorsun. Ama öyle olduğunu biliyorum, içinde bir yerlerde dünyanın en romantik, en iyi kocası saklı ve ben o adamı mutlaka bulup ortaya çıkaracağım."

Feyza'nın sözleri Yiğit'i tuhaf bir şekilde etkiledi. Onun yüzünde gezinen elini tutarak avucunun içine uzun bir öpücük bıraktı. Bu kadın kendisi için her şey demekti. "Feyza ben bunu sana daha önce söylemedim ama sen benim için çok değerlisin. Seni üzmeyi hiçbir zaman istemedim. Ama bir şekilde kendimi hep bunu yaparken buluyorum. Bazen ben bile kendimi tanımakta güçlük çekiyorum."

Bu sözleri söylemenin Yiğit için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Ama bu sözler karşısında sakinliğini korumak, mutluluktan havalara uçmamak da aynı şekilde Feyza için çok zordu. Evlilikleri boyunca ilk kez kocasının gerçekten kendisine karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordu.

"Ben sadece beni anlayıp dinlemeden yargılamana bozuluyorum. Kafana takılan soruların olması gayet doğal. Ama lütfen peşin hükümlü olma Yiğit. Kafana takılan ne varsa bana sor ama bu şekilde değil, beni inciterek değil."

"Haklısın," dedikten sonra burnunu genç kadının yanağına sürttü, ardından dudaklarını onun şakağına bastırdı. "Biraz daha sakin bir adam olmayı deneyeceğim."

"Bu senin yapına ters," diyerek güldü Feyza. Ardından kendisi de dudaklarıyla kocasının yanağına dokundu. Onu öyle çok seviyordu ki, tüm odunluklarına bile seve seve katlanırdı.

Yiğit artık daha fazla sabretmesinin mümkün olmadığını hissederek olduğu yerde biraz doğruldu ve oldukça seri hareketlerle üzerindeki kravat ve gömlekten kurtuldu.

Feyza ise o sırada sadece kocasını izlemekle yetiniyordu. Yiğit için bu kadar arzu duyulası olmak her defasında kadınlılık gururunu okşuyordu. Kocasının ellerini elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarında hissettiğinde bedenini tekrar yatağın üstüne bıraktı. Ve Yiğit'in dudaklarını memnuniyetle kabul etti.

Kocasının her öpücük ve her dokunuşu, Feyza'nın ona olan kızgınlığını da var olmayan kırgınlığını da alıp götürmeye yeterdi. Çünkü bu adamın bağımlısıydı.

Yiğit üzerindeki elbiseyi tek hamlede çıkarırken Feyza da ellerini kocasının çıplak sırtına doğru kaydırdı. Bu adamın sadece kendisine ait olduğunu düşündükçe, içinin gururla kabarmasına engel olamıyordu. Çünkü Yiğit gözünde mükemmeldi.

Aynı düşünceye genç adam da sahipti. O da karısını baştan aşağı süzdüğünde ömrü hayatında gördüğü en güzel kadının kendi karısı olduğunu aklından geçiriyordu.

İki çıplak ten sonunda birbirleriyle buluştuğunda her ikisi de bu anı olabildiğince uzatma çabasında değildi. Çünkü birbirlerine karşı duydukları özlem çok fazlaydı ve bu özlemi bir an önce dindirmekten başka bir istekleri yoktu.

O büyülü anların sonunda, birbirlerinin kolları arasında nefeslerini düzenlemeye çalışırlarken Yiğit kabullendiği duygularını Feyza'ya nasıl itiraf edeceğini düşünüyordu. Gerçi bunu yapacak kadar cesareti olup olmadığını da bilmiyordu. Hem ayrıca karısının hislerinden de bihaberdi. Onun kendisinden hoşlandığına emindi, ama duygularının derinliğini tahmin edemiyordu. İşte bu yüzden o iki kelimeyi söylemek kendisine çok zor geliyordu.

"Bu sefer hamile kalmayı başarmış mıyımdır sence?" diye sordu kızaran yüzünü kocasının göğsüne gömerek.

"Bu nerden çıktı şimdi?"

"Yani, geçen seferlerde olmadı ya; bir an önce hamile kalmam da gerekiyor, öyle işte."

Feyza'nın hamile kalmak konusunda bu kadar istekli olduğunu bilmiyordu. Yoksa kendisinden kurtulmaya can mı atıyordu? Bu yüzden mi bir an önce hamile kalıp, aralarındaki bu yakınlaşmaya bir son vermek istiyordu?

"Bir bebeğinin olmasını gerçekten istiyor musun Feyza?"

"Elbette istiyorum, bu nasıl soru şimdi?"

"Seni bu işe zorladığım için benden nefret etmiyorsun yani?"

Feyza başını kaldırarak bakışlarını kocasının yüzüne çevirdi. "Senden hiçbir zaman nefret etmedim ben."

"Neden peki?"

Feyza'nın bu soruya verebilecek çok güzel bir cevabı vardı ama onu söyleyecek kadar cesareti yoktu. "Çünkü ben geçmişte seni aldattım, bu yüzden benden nefret etmekte haklıydın."

"Geçmişteki hatanı bu şekilde mi telafi etmiş olacaksın yani? Bana bir bebek vererek mi?"

Yiğit'in bir anda öfkelenmesine şaşkınlıkla baktı. Bu adamın gerçekten altı üstü hiç belli olmuyordu. "Öyle düşünmedim. Hem neden kızdın ki şimdi sen?"

Gerçekten neden kızmıştı ki? Feyza bilmediği bir şey söylememişti. Sadece onun kendisini sevdiğini duymaya ihtiyacı olduğunun farkındaydı. "Kızmadım. Hadi artık uyuyalım," diyerek Feyza'ya daha sıkı sarıldı. Oysaki Feyza'nın kafası hâlâ karmakarışıktı.

Sabah gözlerini yeni güne açtığında yattığı yerde gerindi Sedef. Bakışlarını yatağın diğer tarafına çevirdi-

ğinde odada yalnız olduğunu fark etti. Ama bunu fark etmesindeki en önemli etken beyaz yastığın üzerinde duran bir adet kırmızı güldü.

Yattığı yerden yavaşça doğruldu. Bakışlarını banyo tarafına doğru çevirdi, ama kocasının odada olmadığına emindi.

Yastığın üzerindeki gülü ve onun altındaki not kağıdını eline aldı. Mert'i tüm gece boyu dinlemeyi ve onu affetmeyi tüm kalbiyle reddetmişti. Ama anlaşılan çok sevgili kocası kolay kolay vazgeçmeye niyetli değildi. "Pis odun!" diye öfkeyle dişlerinin arasından tısladı. Yine de çok güzel görünen gülü burnuna götürüp, kokusunu derince içine çekmeden edememişti. Aynı zamanda yavaşça elindeki notu okumaya başladı.

Dün söylediğim sözler için gerçekten pişmanım. N'olur affet beni! Söz bir daha asla üzmeyeceğim seni.

-Odundan farkı olmayan kocan Mert...

Sedef elindeki kağıdı buruştururken yüzüne şeytani bir gülümseme gelip yerleşmişti. Mert efendi dün kendisini çok fena kırmıştı. Bu yüzden onu affetmeye kesinlikle niyeti yoktu. Ayrıca onun bu şekilde süründüğünü görmek yüreğine çok iyi geliyordu. "Oh olsun sana!" diye söylenerek kalktı yataktan.

Önce banyoya geçip elini yüzünü yıkadı. Ardından kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa doğru yöneldi. O sırada annesini ayakta çayı demlerken bulduğunda, büyük bir endişeye kapıldı.

"Anne ne yapıyorsun?" diyerek hızla annesinin yanına ilerledi.

Feride Hanım ise aniden duyduğu sesle olduğu yerde korkuyla sıçradı.

"Ay Sedef. Ödümü kopardın kızım!"

"Bir soru sordum anne!"

"Oradan bakınca ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Elbette kahvaltıyı hazırlıyorum."

"Anneciğim, bana seslenseydin ya! Kahvaltıyı ben hazırlayabilirim. Ayrıca sen tam olarak iyileşmedin bile. Ayakta dolanmaman gerek senin."

"Bana bak Sedef! Ben yatalak değilim! Alt tarafı bir ameliyat oldum ve kendimi şu an gayet iyi hissediyorum. İkidebir bana hastalığımı hatırlatacak sözler söylemekten vazgeç."

Annesinin kendisine şakacıktan kızması üzerine, gülerek kollarını onun boynuna doladı ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Annelerin güzeli, ne yapayım senin için endişeleniyorum. Ama sen iyiyim diyorsan söz bir daha ağzımı açıp bu konuda tek kelime etmeyeceğim."

"Evet, iyi hissediyorum. Hadi bakalım koca bebek, kahvaltılıkları masaya taşımaya başla."

Annesiyle yaptıkları güzel bir kahvaltının arkasından soluğu tekrar yatak odasında aldı. Bugün biraz dışarı çıkıp, iş aramayı düşünüyordu. Ne de olsa Mert Beyden kendisine hayır gelmeyeceğini dün iyice anlamış bulunuyordu.

"Anne ben biraz dışarı çıkıyorum. Cep telefonum yanımda olacak, bir ihtiyacın olursa hemen ara, gelirim," dedi çantasını boynundan geçirerek.

"Ne ihtiyacım olacak kızım, sen keyfine bak. Ben de biraz televizyon izler, sonra da az uyurum."

Evden çıktıktan sonra yoldan geçen bir taksiyi çevirdi. Bugün için planladıklarının arasında Feyza'yla buluşmak da vardı. Dün oldukça iyi anlaşmışlardı. Genç kadının samimiyetine inanmıştı. Ama ondan duydukları aynı zamanda çok canını sıkmıştı. Zaten bu yüzden gidip Mert'e patlamıştı.

Taksiciye gideceği yerin adresini verdikten sonra çantasındaki telefonunu çıkardı. Ve ekrandaki yeni mesaj işaretini gördü.

-Hâlâ küs müyüz? Sabahki gül bile yumuşatamadı mı senin katı yüreğini?

Gülmemeliydi! Mert dün canını bu kadar yakmışken şimdi onun bir mesajına bu şekilde tepki veremezdi! Kadınlık gururu neredeydi? Bu düşünceyle yüzünü yoklamak isteyen gülümsemeyi gerisin geri gönderdi ve öfkeli bir şekilde Mert'e mesaj yazmaya başladı.

-Ben bir gülle ağına düşürebileceğin kadınlardan değilim!

Mert'in yanıtı çok gecikmedi.

-Öyle olduğunu asla düşünmedim. Eğer düşünseydim inan bana, şu an beni affetmen için sana yalvarıyor olmazdım.

-Bana yalvarmanı senden ben istemedim! Herkes kendi işine baksın bence! Sensiz gayet mutlu ve huzurluyum ben!

Çok geçmeden çalmaya başlayan telefonuna şaşkınlıkla bakakaldı. Sedef parmağını 'Reddet' tuşuna götürmek isterken, vazgeçti. Mert Beyi bir kez daha dinlemekten bir zarar gelmezdi.

"Efendim?"

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" diyerek direkt konuya daldı genç adam.

"Evet, öyle hissediyorum."

Mert'in derin bir nefes aldığını duydu. Anlaşılan kocasının canını sıkmayı başarmıştı. Bu yüzden içinde en ufak bir vicdan azabı duymuyordu doğrusu. Sonuçta kendisi de dün onun yüzünden epey bir üzülmüştü.

"Evde misin?" diye sordu Mert bir süre sonra.

"Nerede olduğumla neden ilgileniyorsun? Az önce herkes kendi işine baksın demiştim."

Mert suçlu olduğunu bildiğinden bu sözlere istediği gibi kızamıyordu bile. Sedef'in kendisini sonuna kadar

süründürmeden vazgeçmeyeceğine de emindi. Bir süre onun elinde oyuncak olmayı bile göze almıştı zaten. Yeter ki sonunda güzel karısının gönlünü alabilmesi mümkün olabilsindi.

"Bu cevabından evde olmadığın sonucunu çıkarabilir miyim?" diye sordu yüzündeki çarpık gülümsemesinin eşliğinde.

"Evet, değilim. İş aramaya çıktım."

O anda içmekte olduğu kahvesini genzine kaçırdı Mert. Bir öksürük krizine tutulurken Sedef hattın diğer ucunda oldukça keyifliydi. "Ne? Ne işi?" diye sordu kendini toparlayabildiğinde.

"İş işi. Annemin hastalığı nedeniyle çalışmaya ara vermek zorunda kalmıştım. Ama artık annemin durumu çok daha iyiye gidiyor. Çalışmama engel bir durum yok yani artık ortada."

"Hayır efendim, var!" dedi sert bir sesle Mert.

Sedef şaşkınca, "Var mı?" diye sordu.

"Var tabii! Ben senin çalışmanı istemiyorum, hem böyle bir kararı kocana sormadan nasıl alabiliyorsun?"

"Kocam sen mi oluyorsun?" diyerek öfkesinde Mert'e yalnız olmadığını gösterdi.

"Elbette benim, bundan hâlâ şüphen mi var?"

"Çok yakında ayrılacağız Mert. Bu yüzden neden sana hesap vermem gerekiyor ki? Sonuçta ben senin karın değil, para karşılığı satın aldığın bir..." Son kelimeyi söylemeye cesaret edemedi. Ne de olsa takside yalnız değildi ve taksi şoförünün o kelimeyi duymasını istemiyordu. Bu yüzden sustu. Ama Mert karısını tamamlayamadığı o cümleyi hemen anladı.

"Ben asla öyle biri olduğunu düşünmedim, sana yemin ederim Sedef. Dün büyük bir eşeklik ettim. Çok pişmanım. Ama beni hiç dinlemiyorsun ki? Sana kendimi affettirmeme izin bile vermiyorsun. Elim kolum bağlı durumda şu an."

Mert'in ses tonu pişmanlığını vurguluyordu. İçi gitse bile Mert'e acımayı tüm benliği reddediyordu. Onun için üzülmemeli ve bu kadar kolay bir şekilde affetmemeliydi.

"Kapatıyorum ben," dedi sert bir sesle.

"Sedef, öğlen birlikte yemek yiyelim mi?" diye aceleyle konuştu Mert.

"Hayır!"

"Lütfen, lütfen Sedef."

İçindeki ses Mert'e acımamasını öğütlerken, kalbi genç adamın çaresiz çıkan sesine dayanamıyordu. "Peki, tamam," derken buldu bir anda kendini.

Sedef'in dalgın bir şekilde önündeki portakal suyunu içmesine baktı Feyza. Bugün bir derdi olduğunu onu gördüğü ilk anda anlamıştı.

"Neyin var?" diye sordu dayanamayarak.

"Yok bir şeyim." Sedef, Mert'ten duyduğu sözleri Feyza'yla paylaşacak değildi. Hatırlamak bile can yakıcıyken bir de başkasına anlatamazdı.

"Mert'le mi tartıştınız?"

Sedef bakışlarını son derece inatçı olduğunu fark ettiği kadına çevirdi. "Evet, dün bana anlattıklarından dolayı kocamı sorguya çekeyim dedim. Ama ondan oldukça sert bir tepki aldım."

"Anlıyorum," diyerek bakışlarını suçlulukla kaçırdı. "Özür dilerim. Bu konuyu sana anlatmam pek doğru olmadı galiba. Yani sonuçta geçmiş gitmiş bir şey. Mert'in o kadını gerçekten sevmediğine eminim, yoksa şu an seninle evli olmazdı."

"Bence kendini fazla zorlama Feyza. İkimizde evli olduğumuz adamların gerçek amaçlarının farkındayız."

"Evet, farkındayız. Ama belki onlar da bize karşı boş değillerdir. Mesela ben Yiğit'in bana karşı bir şeyler his-

settiğinden artık eminim. Sadece onun duygularını kabullenmesi biraz zamanını alacak."

"Senin adına sevindim," dedi Sedef içtenlikle.

"Peki sen? Mert'i seviyor musun?"

Sedef bu soruya hazırlıksız yakalandı. Ve nedense cevap vermesi zor geldi. Oysa bundan birkaç gün önce vereceği cevap kesinlikle 'hayır' olurdu. Peki, ama şimdi neden 'hayır' demesi böylesine zordu?

"Ben... Ben bilmiyorum," dedi dürüstçe. Mert'i sevme düşüncesi nedense gözüne korkutucu görünüyordu. Mert gibi bir adama âşık olması sadece acı çekmesi anlamına gelirdi.

"Bilmiyor musun? Ama nasıl bilmezsin?"

"Ben... Bu konuyu kapatabilir miyiz lütfen?"

Sedef'in gözlerindeki yalvarış Feyza'nın geri adım atmasına sebep oldu. Ne olursa olsun kimsenin kendisi yüzünden üzülmesini istemiyordu. Sedef duyguları hakkında konuşmak istemiyorsa onu hiçbir şekilde zorlamayacaktı.

"Peki canım... O zaman bizimkileri nasıl barıştıracağız, onu düşünelim."

"Bence onları kendi hâllerine bırakalım."

"Onları kendi hâllerine bırakırsak hayatlarının sonuna kadar barışmazlar."

"Kendileri bilir. Ben artık bu konuya karışmak istemiyorum Feyza. Seni yarı yolda bıraktığımın farkındayım ama Mert'le bu konu yüzünden daha fazla papaz olamam."

"Mert seni çok üzmüş," dedi Feyza yeni fark ettiği gerçeğin vermiş olduğu şaşkınlıkla. "Ne dedi? Çok mu ağır konuştu?"

"Sadece bana haddimi bildirdi. Neyse..." diyerek kol saatine baktı. "Benim kalkmam gerekiyor, Mert'le buluşacağız."

Sedef ayaklanırken Feyza da ona eşlik etti. "Tamam

canım, ama lütfen son söylediklerini bir kez daha düşün. Bu kadar kolay kestirip atma."

"Düşünecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Sonuçta ikisi de yaşını başını almış adamlar, bir karar verecekler-se kendi istekleri doğrultusunda vermeliler. Bizim zorlamalarımızla değil."

Sedef'in şu anda sağlıklı düşünemediğinin farkında olarak sustu Feyza. Ve genç kız kafeden çıkıp giderken onun arkasından üzgün gözlerle baktı. Galiba bu yolda öncelikli olarak Sedef'in desteğini kazanmak zorundaydı. Ya da başka birinden daha yardım isteyebilirdi. Aklına birdenbire gelen isimle yüzünde görülmeye değer bir gülümseme belirdi.

Birlikte yedikleri o sessiz, soğuk ve ruhsuz yemeğin arkasından Mert kolunu karısının beline dolayarak, onu restoranın çıkışına doğru yönlendirdi.

"Ben buradan taksiyle giderim eve," dedi Sedef Mert'in kolları arasından kurtulma çabaları eşliğinde.

"Eve gitmiyorsun, benimle geliyorsun."

"Nereye? Hem senin işe dönmen gerekmiyor mu?"

"Gerekmiyor. Bugün seninle konuşmakta kararlıyım Sedef."

"Mert, bırak beni! Seninle yemeğe çıktığıma pişman etme lütfen."

"Sadece bana birazcık daha katlanman gerekecek Sedef. Lütfen bana zorluk çıkarma."

Sonunda direnmeye bir son vererek kocasının kapısını açtığı arabaya bindi. Nereye gittiklerini bilmiyordu. Zaten sormak gibi de bir niyeti yoktu. Kollarını inatçı bir tavırla göğsünde kavuşturarak, bakışlarını akıp giden yola çevirdi. Bir süre sonra Mert arabasını sahilde durdurdu.

"Burada mı konuşacağız?"

"Eve gidemeyiz, annen var, onu rahatsız etmeyi ikimiz de istemeyiz herhâlde? Hem ayrıca ben oldum olası denizi çok sevmişimdir."

Kocasıyla daha fazla tartışmayı istemeyerek onun arkasından indi arabadan. Mert'le birlikte boştaki banklardan birine geçip oturduğunda hâlâ bu adama karşı bu kadar uysal davrandığı için kendisine kızmakla meşguldü.

"Sedef, ben dün söylediklerim yüzünden gerçekten üzgün ve pişmanım. Lütfen inan bana."

Bakışlarını karşısındaki muhteşem manzaradan çekerek, kocasının pişmanlığa bulanmış yüzüne çevirdi. "Sana inanmam kırgınlığımı yok etmiyor Mert. Ne kadar istesem de olmuyor."

"Haklısın, ama en azından anlatacaklarımı dinleyebilirsin. Dün sen karşıma o suçlamalarla geldiğinde çok öfkelendim. Beni dinlemeden hakkımda hükmünü vermiştin."

"Anlatılacak ne var ki? Her şey ortada işte. Kuzeninin sevgilisiyle birlikte olmadın mı sen?" diye sordu öfkeyle genç kız.

"Olmadım!" dedi Mert. "Kuzenimin sevgilisini de ayartmadım."

Sedef şaşkınlığına engel olamayarak bakakaldı Mert'in yüzüne. "Ne demek bu? Peki öyleyse Yiğit neden böyle söylüyor?"

"Çünkü onun buna inanmasını istedim."

"Seni anlayamıyorum. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Yiğit'le küçüklüğümüzden beri anlaşamayız biz. Önce çocukça kıskançlıktı bizimkisi. Ben onu annesi-babası yanında diye kıskanırken, o beni her seferinde yok saymayı seçerdi. Sonra Yiğit ailesini kaybetti. Bu hayatta yapayalnız kaldı. Benim de doğduğumdan beri bir annem yoktu. Onun yerine babaannemi anne bildim ben. Ailesi öldükten sonra yanımıza yerleşti. İşte o zaman ona karşı duyduğum kıskançlığım daha da arttı. Özel-

likle Yiğit'in beni yok saymasından nefret ediyordum. Okula başladığımızda da bu durum değişmedi. Arkadaşlarıyla sürekli benimle uğraşırdı. Hiçbir zaman aralarına almazlardı beni. Büyüdüğümüzde de durum aynıydı. Birbirimizle anlaşmayı hiçbir zaman beceremedik biz. Zaten bir tek babaannemizin hatırına bir araya geliyorduk. Zaman geçtikçe birbirimizi yok saymayı daha iyi öğrendik."

Mert'in o küçük hâlini düşünmek yüreğinde bir yerlere dokunmuştu. Küçük, savunmasız, annesiz bir çocuğun hayali Sedef'in gözlerinin dolmasına sebep oldu.

"Sonra bir gün Yiğit'in hayatına Cansu isminde bir kadın girdi. Ve tesadüf eseri ben de onunla tanıştım."

Bu Cansu dediği kesinlikle Yiğit'in elinden aldığı sevgilisi olmalıydı. Nedense bu sefer içinin öfkeden başka bir duyguyla daha dolup taştığını hissetti. Ama o duygunun adını koymaya korkuyordu. Çünkü kıskandığını kabul edecek kadar cesur değildi.

"Ben o kadını ayartmadım Sedef! O kadının ayartılmaya ihtiyacı yoktu. Onunla karşılaşmamızın üzerinden bir gün bile geçmemişti ki beni aradı. Başta uzak durdum. İlgilenmedim. Ama kadın vazgeçmek nedir bilmiyordu. Sonunda biraz bencilce bir davranışta bulundum." Mert'in utançla bakışlarını kaçırması hayra alamet değildi.

"Ne yaptın?" diye sordu merakla.

"Kadınla buluşmayı kabul ettim. Tabii bunu yaparken Yiğit'in o gün nerelere gideceğini de araştırmıştım. Niyetim Yiğit'e hem sevgilisinin gerçek yüzünü göstermek hem de çocukluğumun acısını ondan çıkartmaktı. O kadınla bizi yan yana, hatta biraz fazla samimi bir şekilde gördü. Ama hiçbir şekilde yanımıza gelip bize hesap sormadı. Tam tersine restorandan hızla çıkıp gitti. Bu planlarıma uymamıştı. Yine de üzerinde fazla durmadım."

Sedef şaşkınca, "Peki sonra ne oldu? Kadınla görüşmeye devam ettin mi?" diye sordu.

"Elbette hayır. O gün ilk ve sondu. Sadece Yiğit'in gözlerini açıp ona bir ders vermek istedim ben. Asla onun sevgilisiyle birlikte olmadım! Bu kadar alçalacak bir adam değilim ben Sedef, her ne kadar sen buna inanmıyor olsan da."

Sedef ne düşüneceğini iyice şaşırmıştı. Mert'i haksız yere mi suçlamıştı yani? Peki ama neden genç adam herkesin kendisini suçlu göstermesine izin vermişti ki?

"Yine de bu yaptığın doğru değil Mert. En azından Yiğit'e gerçek niyetini açıklamalıydın. Onun senin hakkında kötü düşünmesine izin vermişsin sen."

"İnan bana, Yiğit'in hakkımda düşündükleri umrumda bile değil benim."

"Ama olmalı!" dedi Sedef kararlılıkla. "O senin kuzenin. En yakının. Nasıl bu şekilde konuşabiliyorsun?"

Karısının öfkeyle kıstığı gözlerine bakarken gülmemek için kendisini güç tuttu. Sedef'in her hâline bayılıyordu. Bu yüzden Yiğit yüzünden azar işitmesini bile takmıyordu.

"Yiğit'in benim için bir yabancıdan farkı yok."

Sedef bu duyduklarına inanamıyordu. "Bundan sonra olmalı! O senin kuzenin ve onunla iyi anlaşmaya bakmalısın."

"Sen bu konuya neden bu kadar takıldın ki? Hem farkında mısın bilmiyorum ama, evliliğimiz bile sırf Yiğit'i alt edebilmek için yapıldı."

Sedef unuttuğu gerçeğin bir anda yüzüne vurulmasıyla neye uğradığını şaşırdı. "Pardon, haklısın. Dün beni zaten kendimi sana satmakla suçlamıştın. Nasıl unutabildim bunu?"

Mert içinden kendine lanetler yağdırarak Sedef'in elini tutmaya çalıştı. Ama genç kız elini hızla geri çekti.

"Sedef, yanlış anladın. Ben sadece..."

Sedef hızla ayağa kalkarak, kocasına tepeden baktı. "Ben artık eve gitmek istiyorum."

"Önce beni bir dinle!"

"Yeterince dinledim seni. Artık o kadar da suçlu olmadığını biliyorum. Yani daha fazla dinlememe gerek yok."

Sedef yine içine kapanmıştı ve Mert'in ona ulaşabilmesi şu anda mümkün değildi. En azından ona kendisini anlatmayı başarmıştı. Karısının gönlünü alabilmesi için görünüşe göre biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Feyza kulağında telefonuyla mutfaktan içeri girdiğinde oldukça keyifliydi. Ne de olsa hattın diğer ucunda kocası vardı. Ve onunla konuşuyor olmak, mutlu olmasına yetiyordu.

"Ne zaman evde olursun?" diye sordu buzdolabından yemeklik malzeleri çıkarırken.

"Bir saate yanındayım. Yemekte ne var?"

"Hmm... İmam bayıldı sever misin?"

"Bayılırım," diyen kocasına gülümsedi. İki normal insan gibi sohbet ettiklerine hâlâ inanamıyordu.

"Ama en çok sana bayılıyorum. Tatlı niyetine, seni alabilirim."

Yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Bu adamın bu kadar edepsiz olduğunu asla hayal edemezdi. "Tatlı olarak şekerpare yapmayı düşünüyordum ama ben," dedi Yiğit'in oyununa katılarak.

"Senden âlâ şekerpare olur mu hiç?"

"Yiğit sen çok terbiyesiz oldun."

"Bunun için kendini tebrik etmelisin," dedi genç adam gülerek.

"Hem sen nasıl böyle rahat konuşabiliyorsun? Yanında müvekkilin falan yok mu senin?"

"Yok, sadece ilgilenmem gereken birkaç belge var.

Ama yarım saate çıkacağım ve soluğu hemen şekerparemin yanında alacağım."

Yiğit'le bu şekilde konuştuklarına inanamıyordu Feyza. Kocasına son bir günde bir hâller olmuştu. Kendisine daha önce hiç olmadığı kadar yakın davranıyordu. Bu durum mutluluğunu katlarken korkmasına da sebep olmuyor değildi. Çünkü bu büyülü anların hiç beklenmedik bir anda son bulmasından endişe ediyordu.

"Tamam, şekerparen de seni sabırsızlıkla bekliyor."

Telefonu kapattıktan sonra yemek yapmaya girişti. Bugün kocasına krallara layık bir sofra hazırlamayı istiyordu. Bu düşünceyle daha önce hiç olmadığı kadar özendi. Tam ocağın altını yakmıştı ki, çalınan kapı zilini duydu. Yiğit'in bu kadar erken gelmeyeceğine emindi. Bu yüzden gelenin kapıcı olduğunu düşündü.

Ama yanıldığını açtığı kapının arkasında gördüğü yüzle anladı. "Baba?"

Vehbi Bey ise kızını öfkeyle süzdü. "Baba ha? Bir baban olduğunu yeni mi hatırladın?"

Aslında karşısındaki adam baba sıfatını hak etmiyordu. Bunun farkındaydı Feyza. Ama yılların alışkanlığı öyle bir günde vazgeçilmiyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmak. Beni içeri almayacak mısın?"

Bu adamın evine en son geldiği günü düşündüğünde onu içeri almayı kesinlikle istemiyordu. Ama içeri almazsa da adamın bir rezillik çıkarmasından korkuyordu. Bu yüzden kapının önünden çekilerek üvey babasına girmesi için izin verdi.

Bir süre sonra karşılıklı koltuklarda oturmuş birbirlerine bakıyorlardı. Feyza aralarındaki sessizliğe daha fazla dayanamayarak, "Benimle ne konuşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Kocan yok mu?"

"Yok, ama gelmesi uzun sürmez. Bu yüzden bir an önce ne söylemek istiyorsan söyle ve git."

"Sırf kocan istedi diye senin hayatından kolayca çıkacağımı mı sandın?"

Feyza elbette böyle bir şey düşünmemişti. Ama umut etmişti işte. Bir kez olsun mutluluğunu hiçbir şey gölgelemesin istemişti.

"Benim için işleri kolaylaştırmayacağını tahmin ediyordum."

"Benden bu kadar kolay kurtulamazsın Feyza. Bunun için önce bir bedel ödemen gerekiyor."

"Ne istiyorsun?" diye sordu bıkkınlıkla. Aslında onun ne istediğini tahmin edebiliyordu, ama bunu onun ağzından duymayı tercih ederdi.

"Para. Başka ne olabilir ki?"

Feyza parmaklarıyla ağrımaya başlayan şakaklarını ovdu. "Param olmadığını biliyorsun baba."

"Senin yok ama kocanın var!"

"Yiğit'in geçen seferki sözlerini algılayamadın mı? Sence o sana para yedirir mi?" diye sordu öfkeyle.

"Yedirmek zorunda, aksi takdirde..." diyerek cebinden beyaz bir zarf çıkardı. "Bu zarfın içindekileri gazetelere yollarım."

Feyza'nın yüzü anında soldu. Titreyen sesiyle, "Ne... Ne var o zarfın içinde?" diye sordu.

"Senin geçmişte yediğin naneler işte. Elin herifleriyle kucak kucağa verdiğin pozlar."

"Yalan söylüyorsun!" diyerek hızla ayağa kalktı. "Sen bu kadarını yapmış olamazsın! Benim o adamlarla fotoğraflarımı mı çektin yani?"

"Elbette. İyi ki yapmışım bunu. Yoksa geleceğimi garanti altına alabilecek hiçbir şey olmayacaktı elimde. Al istersen bak. Çok fotojenik çıkmışsın."

Yaşlı adamın elindeki zarfı hırsla çekip aldı. Zarfı açarken resmen elleri titriyordu. Bunun olduğuna inanamaması bir yandan bu durumdan nasıl kurtulacağını da bilmiyordu. Fotoğrafları eline alıp baktığında midesinin bulandığını hissetti. Çok samimi pozlar olmama-

sına rağmen adamların kendisine olan bakışlarındaki anlamı bariz bir şekilde ortadaydı. Onlarla içki içerken fotoğrafları çekilmişti. Başında o dönem çoğunlukla taktığı peruk, üstünde ise oldukça baştan çıkartıcı elbiseler vardı. Ve karşısındaki bu aşağılık adam şimdi bu resimleri kendisine karşı kullanmaya kararlıydı.

"Eee ne diyorsun? Çok güzel çıkmamış mısın?"

"Senden nefret ediyorum," dedi dişlerini sıkarak. Çünkü gözyaşlarını güçlükle tutuyordu.

"Beni sevip sevmemen umrumda değil zaten. Benim senden tek istediğim para!"

"Beni bunlarla mı tehdit ediyorsun?" diyerek elindeki fotoğrafları salladı, ardından hırsla onları yırttı.

"İstediğin kadar yırt, negatifleri bende."

"Neden bir kez olsun beni rahat bırakmıyorsun? Ha neden?" dedi isyan edercesine.

Vehbi Bey oturduğu yerden kalkarak baktı Feyza'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne. "Senden para kopartabilecekken bunu neden yapayım? Sana hafta sonuna kadar mühlet veriyorum. Bana şimdilik yüz bin lira yeter."

"Sana inanamıyorum! Ben o kadar parayı nereden bulacağım?"

"Nereden bulacağın beni ilgilendirmiyor. Ne yapıp et bulmaya çalış. Çünkü eğer bulamazsan bu fotoğraflar medyanın eline ulaşır. Aaa tabii kocanın aileside senin nasıl bir fahişe olduğunu anında öğrenir."

Son duyduğu cümleyle hırsla karşısındaki adamın üstüne yürüdü. Elini ona vurmak için kaldırdığında Vehbi Bey daha hızlı davranmıştı. Üvey kızının kolunu yakalayıp bükerken, "Yerinde olsam bunu bir daha denemezdim. Yoksa parayı boşverip hemen şimdi herhangi bir gazeteye gidebilirim," dedi.

Feyza acıyla olduğu yere çöküp kaldı. Vehbi Bey ise gülümseyerek ayrıldı evden. Genç kız oturduğu yerde içli içli ağlarken kara kara ne yapacağını düşünüyordu.

On Sekiz

Bir süre sonra hıçkırıkları hafiflese de gözyaşları hâlâ birbiri ardına güzel yüzünü ıslatmaya devam ediyordu. Ne zaman gerçekten mutlu olduğunu düşünse bu mutluluğunu gölgelemeye yetecek olaylarla yüz yüze gelmesi çok uzun sürmüyordu. Az önce yıllarca baba yerine koyduğu adamdan duydukları bir kez daha dünyasını başına yıkmıştı. Oysa geçmişin acılarından artık sonsuza kadar kurtulduğunu düşünecek kadar iyimserdi. Hayat ise ona bu mutluluğu altın bir tepside sunacak kadar cömert değildi.

Küçük bir kız çocuğu gibi burnunu çekerken, duyumsadığı yakıcı kokuyla gözleri dehşetle kocaman açıldı. Çöküp kaldığı yerden hızlıca doğrulup koşar adımlarla mutfağa doğru yönelirken kalbi resmen ağzında atıyordu. Her şey üst üste gelmek zorunda mıydı?

Ocağın üzerinde neredeyse kömür hâline gelen tencereyi hızla lavabonun içine bırakırken mutfağı kaplayan dumanla öksürüyordu. Pencereleri ardına kadar açarak temiz havanın içeriye doluşmasına izin verdi. Ardından bakışlarını etrafında gezdirdi. Ve bir kez daha gözyaşlarına geçit verdi. Elini tezgaha dayayarak güçlükle ayakta durmaya çalıştı. Hâlâ olanlara inanamıyordu. İnanmak istemiyordu. Bu olay yüzünden Yiğit'i sonsuza dek kaybedeceğini düşünmeyi ise tüm kalbiyle reddediyordu. Peki ama ne yapacaktı? O kadar parayı nereden bulacaktı?

"Feyza?"

Duyduğu sesle olduğu yerde irkildi. Yiğit'i bir anda karşısında bulduğuna şaşırmıştı. Onun bakışlarındaki

şaşkın ve bir o kadar endişeli ifade ne hâlde olduğunu genç kıza hatırlattı. Hızla ellerini yüzüne götürerek yanaklarındaki ıslaklığı kurulamaya çalıştı.

"Sen... Sen ne zaman geldin? Hiç duymadım."

"Az önce." Kararlı adımlarla karısının yanına yaklaşırken dikkatli bakışlarını bir an olsun onun yüzünden ayırmıyordu. "Zili çaldım ama duymadın. Sen iyi misin Feyza? Neden ağlıyorsun?"

Yiğit'in, yüzünü ellerinin arasına almasına izin verirken içinden gelen çok daha şiddetli ağlama dürtüsüne direndi.

"Yemek... Yemeği yaktım," dedi inandırıcı çıktığını ümit ettiği sesiyle.

Yiğit bakışlarını kısa süreliğine yanan yemeğe çevirdi. Ardından rahatlayarak tutmakta olduğu nefesini verdi. Bir an Feyza'ya çok kötü bir şey olduğunu düşünüp endişelenmişti. Karısını kollarının arasına çekerken onun bir kuş gibi titrediğini hissetti.

"Olsun güzelim. Senden kıymetli mi? Bu yüzden ağlanır mı hiç?"

Feyza yüzünü kocasının göğsüne daha çok gömdü. Onun erkeksi kokusunu derin derin içine çekti. İşte ömrünün sonuna kadar bulunmayı istediği kolların arasındaydı. Keşke bu dünyada ikisinden başka hiç kimse olmasaydı. Bir başlarına, hep böyle birbirlerinin kollarının arasında ve mutlu olabilselerdi.

"Bilmem, sana o kadar yemek hazırlayacağım dedim. Ama bunu bile beceremedim."

Feyza'nın böylesine önemsiz bir olay yüzünden çocuk gibi ağladığına inanamıyordu Yiğit. Ama bu hâliyle bile çok tatlıydı. Onun saçlarının arasına küçük bir öpücük bırakırken, "Sen her şeyi becerebiliyorsun. Elinin lezzetini de defalarca kez tattım ben. Bu yüzden daha fazla üzme kendini," dedi.

Yiğit'in bu ilgisi kendisini mutlu edeceği yerde daha da çok üzülmesine sebep oluyordu. Ona olanları hayat-

ta anlatamazdı. Yiğit'i kaybetmeyi göze alamazdı. Ama ondan başka kimden yardım alabilirdi ki? O kadar parayı tek başına bulmasına kesinlikle imkan yoktu. Ama Yiğit'e olanları anlattığı anda onun tarafından bir kez daha suçlanılmaktan korkuyordu. Onun güvenini bir kez daha ve bu sefer sonsuza kadar kaybetmekten endişe ediyordu.

"Hadi ama ağlama artık," diyerek karısının yüzünü iki elinin arasına aldı. Onun ıslak gözlerine baktığında, içinden bir şeyler kopuyordu sanki. Feyza'ya karşı bu kadar hassas olduğunu bilmezdi. "Ben üstümü değiştirdikten sonra birlikte bir şeyler hazırlarız."

Feyza suçluluk duygusuyla boğuşarak gülümsemeye çalıştı. "Tamam."

Yiğit yatak odasına yönelirken, Feyza da aceleyle salondan içeri girdi. Az önce un ufak ettiği fotoğrafları hızlıca topladı. Yiğit'in bunları görmesini kesinlikle istemiyordu. Aslında mantıklı olan tarafı hemen gidip kocasına olanları anlatması gerektiğini söylüyordu. Ama şu anda mantıktan çok duyguları ön plandaydı. Uzun zamandan sonra ilk kez Yiğit kendisine karşı bu kadar ilgiliydi. Onu kendisinden uzaklaştıracak her davranıştan uzak durmak istiyordu. Bu işi kendi başına çözecekti. Şu aşamada bunu nasıl başaracağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama yapacaktı işte. Yiğit'i bir kez daha geçmişi yüzünden kaybetmeyecekti.

Elindekileri çöpe attığında Yiğit üzerine geçirdiği eşofman takımıyla yanına gelmişti. Kocasının ellerini belinde hissederken, sırtını onun sert göğsüne yasladı. İşte huzur buydu. Buna rağmen içi içini yemeye hâlâ devam ediyordu. Hayatında ilk kez Vehbi Beyin yaşamasına içinden lanet okudu. Oysa o her zaman insanların iyiliğini düşünen biri olmuştu.

"Ne yiyoruz?" diye soran kocasına doğru çevirdi yüzünü.

"Ben iki dakikada bir şeyler hazırlarım. Sen içeri geçip biraz dinlen istersen."

"Hiç gerek yok. Bir yumurta kırıp yeriz."

Feyza'nın ağzı şaşkınlıkla aralanırken, Yiğit kendinden emin bir şekilde buz dolabından malzemeleri çıkardı. Onun bu hâlini ilk kez görüyordu ve buda haklı olarak şaşırmasına sebep oluyordu. Oysa Yiğit etrafına öylesine ulaşılmaz bir görüntü çiziyordu ki onun evine bağlı ve sevecen bir eş olma ihtimalini kimse aklına getiremezdi.

"Ben... Ben yaparım, sen yorulma," dedi kendine gelerek Feyza. Yiğit'in elindeki yumurtaları almak isterken kocası tarafından engellendi.

"Ben hallederim. İki yumurta kırmak o kadar zor olmasa gerek."

Yiğit'in gülümseyen yüzüne iç çekerek baktı. Ardından onun yumurta kırışını zevkle izledi. Bu adama her şey yakışıyordu. O kadar çekiciydi ki, Feyza ona sahip olduğu için bir kez daha gurur duydu. 'Uzun sürmeyecek! En geç, resimlerin gazetelerde afiş afiş basıldıktan sonra, hiç düşünmeden seni kapının önüne koyacak!' diyen iç sesi canını sıkıyordu aynı zamanda. Kalbi bu ihtimale inanmak istemiyordu. Yiğit'in bu şefkatli hâlleri kafasını bulandırıyor, onun kendisini hayatından kovmayacağına güvenmek istiyordu.

Karşılıklı yemeklerini yedikten sonra Yiğit kollarını masaya dayayarak uzun uzun karısını süzdü. Feyza ise dudaklarını peçeteyle sildikten sonra bakışlarını kocasının gözlerinin içine çevirdi. "Yüzümde bir şey mi var? Niye öyle bakıyorsun?"

"Hiç. İçimden geldi."

Bu adam bir gün kalpten gitmesine sebep olacaktı. Hiç beklemediği anlarda ondan duydukları kalbinin maraton koşmuşcasına hızla atmasına sebep oluyordu.

Feyza'nın utançla bakışlarını kaçırdığına şahit olduğu her an geçmişte onu ahlaksızlıkla suçladığı için ken-

dinden utanıyordu Yiğit. Karşısındaki kadın bu zamana kadar hayatına giren tüm kadınlardan daha masum ve daha sevilesiydi.

"Çok tatlısın."

"Yiğit, yapma bunu." Oturduğu yerden kalkıp masayı toplamaya girişti. Yiğit kendisine bu şekilde yaklaştıkca Feyza onu kaybetmekten çok daha fazla korkmaya başlıyordu.

"Ne yapıyorum?" Karısının yanına gelerek ona arkadan sarıldı. "Sadece bir gerçeği dile getirdim. Hem utanma aşamasını çoktan aşmadık mı biz seninle?"

"Ben senin bu ilgili hâllerine alışkın değilim sadece."

"Seni bu zamana kadar çok kırdım öyle değil mi?" diye sordu Yiğit üzgün gözlerle. "Özür dilerim Feyza."

Arkasına doğru dönerek genç adamın gözlerinin içine baktı. Bu hâliyle nasıl da tatlıydı. Yiğit'in kendinden emin ve yenilmez görüntüsüne o kadar alışkındı ki, sevdiği adamın bu çocuk gibi masum bakışlarına şahit olduğu her an onun boynuna atlamamak için kendisini zor tutuyordu.

"Dileme. Geçmişte senin güvenine ihanet ettim ben. Bu yüzden bana güvenememen senin hatan değil. Ben bazen bu gerçeği unutuveriyorum işte."

"Geçmişte yaşadıklarım senin suçun değildi. Öyle bir üvey babayla bu yaşına kadar nasıl birlikte yaşayabildin Feyza? Onun yanından ayrılmayı hiç düşünmedin mi?"

Küçük bir kız çocuğu gibi başını sevdiği adamın göğsüne yasladı. Onun kendine has kokusunu derin derin içine çekerken, söze nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Düşündüm elbette. Ama korktum."

Karısını kollarıyla sımsıkı sardı Yiğit. "Neden korktun?"

"Yalnızlıktan," dedi dürüstçe Feyza. "Bu hayatta ondan başka kimsem olmadı benim. Annem beni onun yanında bırakıp gitmişti. Üvey de olsa o adamı baba bil-

dim ben. Bu acımasız hayatta yapayalnız kalmaktansa onunla kalmayı seçtim."

'Keşke seçmeseymişim' dedi içinden.

Feyza'nın kırılganlığını ilk kez bu kadar net hissediyordu Yiğit. Geçmişte anlayıp dinlemeden onu suçladığı için şimdi çok daha fazla kızıyordu kendisine. Çünkü mutluluk herkesin önüne altın tepside sunulmuyordu. "Bundan sonra onunla görüşmeni istemiyorum. O adam seni rahatsız etmeye devam ederse de haberim olacak. Anlaştık mı?"

Feyza güçlükle yutkundu. Bu soruya ne cevap vereceğini bilemiyordu. çünkü daha az önce yaşadıklarını bile anlatamamıştı Yiğit'e.

"Feyza, duydun mu beni?" diyerek karısının yüzüne bakmaya çalıştı. Ama onun göğsüne daha çok sokulmasıyla bu çabası sonuçsuz kaldı. "Benden bir şey saklamayacaksın. Yoksa seninle çok fena bozuşuruz haberin olsun."

Ve işte bu sözler Feyza'nın en korkulu kabusu olmayı başardı.

Kollarını başının altında kavuşturmuş bir hâlde karısının odada salınışını büyük bir keyifle izliyordu Mert. Sedef'i seyretmek bile öylesine güzeldi ki... Sahi ne zamandır bir kadını sadece izlemekle yetiniyordu? Sedef'le birlikteyken her seferinde yeni bir ilki yaşıyordu.

Sedef ise Mert'in üzerindeki bakışlarından rahatsızlık duyuyordu. Biraz fazla güzel bakıyordu o bakışlar. Ve onları gördükçe genç adama karşı yumuşamamak için kendisini bayağı bir zorlaması gerekiyordu.

Yüz kremini yüzüne iyice yedirirken aynada bakışları kesişip duruyordu. Sedef ise ona daha fazla dikkatini vermemeye çalışsa da bu konuda pek başarılı sayılmazdı.

"Sana masaj yapmamı ister misin?"

Bakışları bir kez daha aynada buluştu. Nedendir bilinmez tuhaf bir şekilde heyecanlandığını hisseti. Mert ise yüzündeki çapkın gülümsemesiyle uzandığı yerde biraz doğruldu. "Çok gergin görünüyorsun, üstündeki bu gerginliğini atmanda yardımcı olabilirim belki. Ellerim şifalıdır."

"Kendini beğenmişin tekisin sen. Sana kızgın olduğumu bilmene rağmen hâlâ benimle bu şekilde konuşabiliyorsun."

Yatağa doğru yaklaştığında Mert'in yüzündeki gülümsemenin bozulmadığını fark etti. Sabahlığını çıkarırken ise genç adamın beğeni dolu bakışlarının farkındaydı ve bu durum kendisini utandırmaktan çok gururunu okşuyordu.

"Ben buyum işte. Küçükken babaannem az kulağımı çekmezdi."

Sedef gülmemek için kendisini zor tuttu. Hızla yatağa girerek sırtını Mert'e döndü. Çok geçmeden de onun nefesini ensesinde hissetti. Heyecanla titreyen bedenine söz geçirmek çok zordu. Mert'in dudaklarını boynunda hissettiğinde sinirli çıktığını ümit ettiği sesiyle, "Sakın aklından bile geçirme!" dedi.

Mert ise geri çekilmek yerine bu sefer ellerini de devreye soktu. Sedef'in ensesini ovarken karısının kasları önce gerildi, bir süre sonra yavaşça gevşemeye başladı. Genç adam da bunu fırsat bilmişti. Sedef'in tüm itirazlarını duymazdan gelerek onun yüz üstü yatağa yatmasını sağladı. Ardından ensesinden başlayarak beline doğru hafif dokunuşlarla indi. Elinin altındaki saten kumaşa rağmen genç kızın vücudunun tüm hatlarını çok net hissedebiliyordu ve bu durum tüm duyularını harekete geçirmeye yetiyordu. Karısı kendisine bu kadar kırgın olmasaydı, bir sonraki adımı hiç kuşkusuz bu ince geceliği tümden aralarından çekmek olurdu. Ama

şimdi bunu bile yapacak cesareti yoktu. Mert Yücesoy bir kadından çekiniyordu!

Sedef ise o anda âdeta kendinden geçmişti. Mert'in dokunuşları gerçekten dediği kadar şifalıydı. Ve o dokunuşların altında eridiği için kendisinden nefret ediyordu. Ama bu duruma karşı koyacak gücü de yoktu. Kocasının dokunuşları kendisine çok iyi geliyordu. Sahi ne zamandır Mert'in kendisine dokunmasından hoşlanır olmuştu? Genç adamın ilk kez kendisine dokunacağını düşündüğü an nasıl alt üst olduğunu şimdi bile hatırlayabiliyordu. Bu hisleri ne çabukta değişmişti. Artık Mert'in dokunuşlarını hiç yadırgamıyordu. Tam aksine bu oldukça doğal görünüyordu gözüne.

"Dediğim kadar varmış öyle değil mi?" diye sordu Mert. Yüzündeki gülümseme hâlâ yerli yerinde duruyordu.

"Hı hı... Sen gerçekten holding köşelerinde harcanıyorsun."

Sedef'in sözlerine gülerken elleriyle onun kalçasına doğru indi. Bu sırada artık iyice tahrik olmuştu. Karısına dokunmayı da çok özlemişti. Ama onu daha fazla kızdıracak her davranıştan kaçınmakta istiyordu.

"Sedef," dedi boğuklaşan sesiyle.

Sedef ise Mert'in durumunu az çok tahmin edebiliyordu. Ve ne tuhaftır ki kendi hâli de onunkinden pek farklı sayılmazdı. "Efendim?"

"Ben artık dayanamıyorum." Dudaklarını bir kez daha karısının ensesine değdirdi. Elleri ise bu sefer pürüzsüz bacaklarında gezintiye çıkmıştı. Bu dokunuşların devamını her hücresiyle arzuluyordu. Sedef'in sessiz kalması ise cesaretini arttırıyordu.

Genç kızın sırt üstü dönmesiyle yüz yüze geldiler. Sedef'in gözlerinin içine baktığında orada kendi yansımasını gördü. Karısı da en az kendisi kadar tahrik olmuştu. Karısının dudaklarına tutkuyla kapandığında aldığı karşılık bir o kadar tutkuluydu. Sedef'in elini ensesine

götürüp kendisini bedenine daha çok çekmesiyle zevkle inledi. Bu kadarı fazlaydı. Sedef'in bu cesur tavırlarıyla ilk kez karşılaşıyordu. Diğer beraberliklerinde de tutkuluydu hiç kuşkusuz, ama hiçbirinde bu kadar cesur olmamıştı.

"Aklımı başımdan alıyorsun," diye mırıldandı dudakları kısa süreliğine ayrıldığında.

Sedef ise tüm dişiliğini kullanarak Mert'i üzerinden yatağa devirdi. Bu sefer üstte olan kendisi, altta olan ise Mert'ti. Bacaklarını iki yana açarak, genç adamın üstündeki yerini aldı. Bunu yaparken ne kadar baştan çıkarıcı göründüğünün farkında bile değildi.

"Bu hâline ayrı bayıldım," dedi yüzündeki çapkın gülümsemesiyle. Ve ellerini karısının bacaklarına götürerek geceliğini yukarıya doğru sıyırdı. İşte tam o anda Sedef'in ellerini tutmasıyla, bakışlarını şaşkınlıkla onun gözlerinin içine çevirdi.

"Sence ben bu kadar basit bir kadın mıyım?"

"Ne?"

"Sen bana o sözleri söyledikten sonra, gururumu ayaklar altına alarak seninle sevişeceğimi gerçekten düşündün mü?"

"Sedef, bak ben..."

Mert'in üzerinden kalkarak üstünü başını düzeltti. Aynı zamanda yataktan hızla indi. "Bir daha bana dokunmanı istemiyorum!"

"Ama Sedef..."

"Daha fazla konuşup sinirlerimi bozma Mert. Eğer biraz olsun bana saygı duyuyorsan beni hiçbir şeye zorlamazsın."

"Sedef, sana daha kaç kere üzgün olduğumu söyleyeceğim? Ayrıca bizim bir an önce bir bebek yapmamız gerekiyor. Bunun içinde senin şu anda yapmayı istemediğin şeyleri yapmamız şart!"

Mert'i en hassas olduğu noktadan vurduğunun farkındaydı. Bu yüzden kendisiyle gurur duyuyordu. Ama

içi soğumadan onunla birlikte olamazdı. Aksi takdirde kendisinden nefret edeceğinin farkındaydı.

"Şansına küs kocacığım. Böyle olmasını sen istedin."

Karısının kapıya doğru ilerlediğini gördüğünde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu telaşla.

"Bu gece salonda yatmayı düşünüyorum. Yanında yatarak sana daha fazla işkence çektirmek istemiyorum." Yüzündeki gülümseme aslında Mert'i soktuğu hâlden memnun olduğunu gösteriyordu.

Oysa Mert oldukça kötü durumdaydı. Sedef onu öylesine tahrik etmişti ki, soğuk duş bile kendisine pek yardımcı olamayacak gibiydi. "Oldukça eğleniyorsun bakıyorum?"

"Öyle valla, ne yalan söyleyeyim. Hadi sana iyi geceler canım, sabah görüşürüz. Annem kalkmadan tekrar yanına gelmiş olurum."

Sedef keyifle odadan ayrılırken Mert perişan bir hâlde kendisini tekrar sırt üstü yatağa bıraktı. Darmadağın olmuştu ve bu kadın hayatında olduğu sürece daha birçok kez bu duruma geleceğinden emindi.

Sabahın erken saatlerinde gözlerini açtığında uzun bir müddet kocasının yakışıklı yüzünü seyre daldı. Olup bitenleri ona anlatamadığı için kendisini çok kötü hissediyordu. Oysa Yiğit'in desteğine ve sevgisine o kadar ihtiyacı vardı ki... Korkuyordu işte. Çünkü hâlâ kocasını tam anlamıyla kazanamadığını düşünüyordu. Yiğit'in bu ilgili tavırlarının, öğrendiklerinden sonra hızla değişeceğinden endişe ediyordu. Feyza onu kaybetmeyi göze alamazdı. Ama aynı şekilde üvey babasını nasıl durdurabileceğini de bilmiyordu. Büyük bir çıkmazın içerisindeydi.

Ellerini yanağının altında birleştirdi ve bu şekilde ömrü boyunca baksa bile bıkmayacağını düşündüğü

sevdiğine baktı. Yiğit'siz bir hayatı artık düşleyemiyordu. Oysa zamanında onsuz da yaşamayı becermişti. Ama o zamanlar onun bir dokunuşunun bile ruhuna ne kadar iyi geleceğinden habersizdi. Şimdiyse biliyordu. Yiğit her şeydi. Yiğit, nefes demekti. Yiğit olmazsa nefessiz kalırdı, yaşayamazdı.

"Beni hiç bırakma olur mu?" diye fısıldadı. Aynı zamanda gözyaşları pınarlarını zorlamaya başladı. Çok korkuyordu. Yiğit'siz kalmaktan, onu sonsuza kadar kaybetmekten ödü kopuyordu. Bu yüzden her şeyi düzeltmenin mutlaka bir yolunu bulmalıydı.

Yavaşça yataktan dışarı süzüldüğünde son bir kez daha baktı kocasının yüzüne. Onu bırakıp bir yere gidesi hiç yoktu. Ama buna mecburdu. Bu işin içinden bir çıkış yolu bulmalıydı.

Elini yüzünü yıkadıktan sonra mutfağa geçti. Sevdiği adam için o gün hazırladığı kahvaltıya daha bir özendi. En azından onu bu şekilde mutlu edebileceğini umuyordu.

Kendini yapmakta olduğu işe o kadar kaptırmıştı ki, arkasından beline dolanan kollarla korkuyla sıçradı. Yiğit, "Korkma güzelim, benim," diyerek burnunu karısının boynuna sürttü.

"Çok mu ses yaptım?"

"Yok, çok bile uyudum." O anda dile dökemediği ise, 'Yokluğunu hissedip, uyandım,'dı.

"O zaman masaya geçebilirsin. Kahvaltı neredeyse hazır."

Feyza'nın solgun yüzünde ilgiyle dolaşıyordu genç adamın bakışları. Karısının yüzüne takındığı gülümsemenin gerçek olmadığını bilecek kadar yakından tanıyordu artık onu. "Bir sorun mu var?"

"Yoo, ne sorunu olabilir ki?" diye karşılık verdi Feyza. Yiğit'in bir şeylerden şüphelenmesini istemiyordu.

"Yüzün çok solgun."

"Sana öyle geliyordur. Ben iyiyim. Hadi artık kahvaltımızı edelim."

Dün akşamdan beri ondaki tuhaflığın farkındaydı Yiğit. Ama elinde onun sözlerinden başka hiçbir şey yoktu. Yani Feyza, 'İyiyim,' diyorsa ona inanmaktan başka seçeneği kalmıyordu.

Birlikte edilen güzel kahvaltının arkasından Yiğit ofisine doğru yola çıktı. Feyza ise bir süre daha evde oyalandıktan sonra çalıştığı şirkete gitti. O gün zaman bir türlü geçmek bilmemişti. Yüz bin lirayı nereden bulabileceğine kafa patlatıp durmuş, ama aklına hiçbir şey gelmemişti. Patronundan istese bile, o kadar parayı avans olarak kimse kimseye veremezdi. Oldukça yüklü bir miktardı. Bir-iki bin değil tam tamına yüz binlerden bahsediyorlardı.

Çalan telefonuyla oturduğu yerde irkildi. Arayan kişiyi gördüğündeyse rahatladı. Bir an arayanın üvey babası olduğunu düşünüp tedirgin olmuştu.

"Canan?"

"Nasılsın canım? Ben aramasam senin beni arayacağın yok hiç. Küsüyorum sana haberin olsun."

"Canan." Arkadaşının sesini duymak tüm o güçlü kadın imajının bir anda bozulmasına yetmişti. Hıçkırıklarına hâkim olmak istercesine elini dudaklarına bastırdı.

"Feyza sen ağlıyor musun? Yine ne yaptı senin o odun kocan da seni ağlatmayı bir kez daha başardı?"

Yiğit hiçbir şey yapmamıştı. Ona destek olmaktan ve onu ilgisiyle şımartmaktan başka bir suçu yoktu. Her şeyin sorumlusu Feyza'ydı. Yiğit'in başına üvey babasını saran oydu.

"O.. O bir şey yapmadı. Her şey benim suçum."

"Ah güzelim, ağlama! Sen neredesin?"

"İş yerindeyim. Ama birazdan eve gideceğim."

"Eve gitme, seninle her zaman buluştuğumuz kafede seni bekleyeceğim. Oraya gel tamam mı?"

"Tamam."

Kısa bir süre sonra karşılıklı kahvelerini yudumlarlarken Feyza başından geçenleri bir bir anlattı arkadaşına. Canan duyduklarının şaşkınlığını bir türlü atamıyordu üzerinden. Ama Vehbi Beye karşı beslediği öfke, diğer her duygudan baskındı o anda. Birinin o adamı eline vermesini ne çok isterdi! Onu bu dünyadan öbür dünyaya zevkle postalardı!

"Adi pislik! Bir rahat vermedi gitti sana."

"Ne yapacağım ben Canan? O kadar parayı kim verir bana?"

"Elbette kocan verebilir Feyza!"

Feyza hızla başını iki yana salladı. "Ondan isteyemem. Zaten geçmişim onu rahatsız ediyor, bir de üvey babamın elinde fotoğraflarla beni tehdit ettiğini söyleyemem. Onu hiçbir şekilde utandıramam."

"Saçmaladığının farkında mısın?" dedi Canan gözlerini kocaman açarak. "Böyle zor bir durumda ondan yardım istemeyeceksin de kimden isteyeceksin?"

"Beni anlamıyorsun Canan!" dedi genç kız ağlamaklı sesiyle. "Yiğit camianın en gözde ve başarılı avukatlarından biri. Onun karısının eskiden erkekleri ayartıp evlerini soyan bir hırsız olduğu haberi gazetelerde yayınlanırsa, onun nasıl hissedeceğini düşünebiliyor musun? Onun rezil olmasına izin veremem, benim yüzümden acı çekmemeli."

"Yiğit sana her konuda destek olacaktır. Bunları ona anlatmalısın. Arkasından iş çevirdiğini öğrendiğinde çok daha fazla kızacaktır."

"Yapamam Canan."

"Peki başka ne yapabilirsin ki? O kadar parayı kim verir sana?"

"Keşke bilebilsem. Ama sanırım üvey babamla tekrar konuşacağım. Bana biraz daha zaman vermesini isteyeceğim ondan. Ve bu süre zarfında da bir şekilde o parayı bulmaya çalışacağım."

"Gerçekten saçmalıyorsun!"

"Sen beni anlayamazsın Canan," dedi Feyza bakışlarını karşısındaki arkadaşından çekmeden. "Yiğit uzun bir zamandan sonra bana karşı ilk kez bu kadar ilgili. Beni önemsiyor, belki de beni sevmeye başladı. Şimdi geçmişimin bir kez daha aramıza girmesine izin veremem. Çünkü bu sefer onu sonsuza kadar kaybederim."

"Belki de kaybetmezsin. Sonuçta artık evlisiniz, senden kolayca vazgeçeceğini düşünmüyorum ben."

"Yiğit bu. Her şeyi yapabilir."

Ne derse desin Feyza'yı ikna edemeyeceğini anlamıştı artık. "Keşke param olsaydı da seni bu sıkıntıdan kurtarabilseydim."

"Senin dostluğun bile bana iyi geliyor Canan. Yaşadıklarımı birine anlatmak biraz rahatlamamı sağlıyor."

Annesi elinde meyve tabağıyla televizyondaki bir haber programını izlerken Sedef de gazetelerdeki iş ilanlarına bakıyordu. Ama hiç istediği gibi bir iş yoktu. Feride Hanım elmasını yerken bakışlarını kızına çevirdi.

"Neden iş arıyorsun? Onun yerine okuluna devam etmeni tercih ederim."

"Okul mu?" Sedef şaşkınlıkla annesine baktı.

"Evet, benim yüzümden eğitimini yarıda bıraktın diye çok üzülüyorum. Hem bence okumanı kocan da destekleyecektir."

Sedef diyecek bir söz bulamadı. Ama annesinin aksine, eğitimine devam etmesinin mümkün olmadığına emindi. Sonuçta yakın bir zamanda hamile kalma ihtimali mevcuttu. Yani eğitimine yeniden başlasa bile tekrardan yarım bırakması gerekecekti.

"Bilmem. Bunu hiç düşünmedim."

"Düşünmelisin bence kızım. Kocanın durumu çok

şükür iyi, ama yine de senin de bileğinde bir altın bileziğin olmalı."

Annesini üzmemek adına, "Bakalım, Mert'le bir konuşayım da önce," dedi geciştirmek istercesine. Mert'in çalışmasına bile karşı çıktığını bilirken, okumasına izin vereceğini kesinlikle düşünmüyordu.

Tam o sırada çalan telefon bir bakıma imdadına yetişti. Annesiyle bu konuyu detaylıca konuşmak istemiyordu.

"Ne haber Burçin?" diyerek açtı telefonunu.

"Ne olsun? Aynı bildiğin gibi, kocan sağ olsun yoğun bir şekilde çalışıyorum."

"Sen yine kocamı bana şikayet etmek için mi aradın güzelim?" diye sordu keyifle Sedef. Burçin sürekli kendisine Mert'i şikayet ediyordu. Sanki genç kızın kocasının üzerinde çok büyük bir etkisi varmış gibi, ondan Mert'i yola getirmesini bekliyordu.

"Senden başka kime derdimi anlatabilirim ki Sedef? Aşk olsun yani."

"Tamam, tamam. Bir şey demedim. Yine ne yaptı benim çok sevgili kocacığım?" dedi gülerek Sedef.

"Firdevs Hanım gelecek diye sabahtan beri yaptırmadığı iş kalmadı. O dosyayı bul, şu belgeyi hazırla. Ha kekiydi, çayıydı, kahvesiydi hazır et. Ne bu canım böyle? Asistan mıyım yoksa hizmetçi mi?"

Arkadaşının tatlı serzenişlerine bayılıyordu Sedef. Mert'i tanımadığı dönemlerde de Burçin'in onun hakkında birçok kez yakındığına şahit olmuştu.

"Firdevs Hanım önemli biri olmalı."

"Önemli tabii, Firdevs Hanımın şirketiyle ortak olma gibi bir ihtimal var. Gerçi bu ortaklık bana eskisi kadar doğru gelmiyor."

"Neden?"

"Şey... Neden olacak canım, kadını sevemedim bir türlü ondandır."

Sedef bu cevap karşısında kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Burçin'in bir anda değişen ses tonundan onun söylememesi gereken bir şeyi söylediğini anlamak zor değildi. "Bana doğruyu söyle Burçin," derken adımlarını mutfağa doğru yönlendirdi. Annesinin yanında konuşmak istememişti.

"Sedef... Doğruyu söylersem bu kez kesin kovulurum."

"Demek ki Mert'in kızacağı bir şey söyleyeceksin. Dinliyorum."

"Lütfen bunu benden isteme. Ah, ne geliyorsa başıma hep bu düşük çenem yüzünden geliyor!"

"Hemen dökülsen iyi olur yoksa canına okuma işini Mert'e bırakmayacağıma emin olabilirsin canım arkadaşım!"

Telefonun diğer ucunda Burçin'in derin bir nefes alıp verdiğini duydu. Ardından, "Bu Firdevs Hanım var ya..." sözlerini işitti.

"Ne olmuş ona?"

"İşte o kadın... O kadın bir zamanlar Mert Beyin sevgilisiydi."

Sedef duyduklarını algılamakta güçlük çekti. Daha doğrusu bu duyduklarının gerçekliğine inanmak istemedi. Ne yani? Kocası şimdi eski sevgilisiyle birlikte aynı odada mıydı? Hem de tek başına? Hem de kek ve kahve eşliğinde?!

"Öyle mi? Ne güzel!"

"Sedef kafayı mı oynattın kızım? Bunun nesi güzel? Erkek milletine hiç güven olur mu? Onun eski sevgilisiyle bir odaya kapanmış olmasını nasıl kabullenirsin?"

Burçin yangına körükle gittiğinin farkında değildi. Sedef o an zaten kendini oldukça güç tutuyordu. Arkadaşının bu sözleri kıskançlığın gözlerini iyice kör etmesini sağlamaktan başka bir işe yaramamıştı. Elbetteki genç kız bu duygunun kıskançlık olduğunu kabullenecek değildi!

"Ne zamandan beri odada yalnızlar?"

"Bir saattir," dedi Burçin çekinerek. Sedef'in sesindeki öfkeyi bariz bir şekilde hissetmişti sonunda.

Sedef kafasında bir hesap yaptığında aklına gelen ihtimale dayanamayacağını hissetti. Mert'in odasında oldukça geniş ve rahat bir deri koltuk olduğunu hatırlıyordu. O koltukta bir saatte yapılabileceklerin listesini hazırlaması çok bir zamanını almamıştı. İşte bu yüzden, "Hemen o odaya girip yanlarından ayrılmıyorsun Burçin!" diye bir emir vermeden edemedi.

"Ne?"

"Beni duydun! Ben yarım saate kadar orada olurum," derken adımlarını hızla yatak odasına doğru yönlendirmişti.

"Ne sebeple içeri gireceğim? Ve sen gelene kadar başlarında nasıl nöbet tutarım? Delirme Sedef!"

"Sayende delirdim Burçin. Hem aklıma kötü kötü düşünceleri sokuyorsun hem de senden istediklerimi yerine bile getirmiyorsun! Sen nasıl bir arkadaşsın?"

"İşini çok seven bir arkadaşım canım! İçeride patronumun isteği dışında bulunursam akşamına kapının önüne konulacağımın farkındayım!"

"Ben kovulmaman için elimden geleni yaparım merak etme sen."

"Kocanı kaynar kazana atma isteğiyle buraya geldiğini düşünecek olursam onun üzerinde bu sefer pek bir etkin olacağını sanmıyorum."

Karşısındaki kadınla iş konuşurken çok sevgili asistanının sürekli odaya girip çıkması artık sinirlerini bozmaya başlamıştı. Sanki mahsus yapıyordu bu kız. Önemli bir işi görüştüklerini bilmiyor muydu?

"Bir daha ben çağırmadıkça bu odaya girmeni istemiyorum Burçin!" dedi sonunda sertçe.

"Ama Mert Bey... Hazırlanması gereken onca..."

"O dosyalar bekleyebilir Burçin!" dedi kükrercesine.

Burçin de artık patronunun sabrının sonuna geldiğinin farkındaydı. İçinden, "Affet beni arkadaşım ama artık daha fazla sana yardım edemeyeceğim," diyerek, sessizce odadan ayrıldı.

Mert ise sonunda rahat bir nefes aldı. "Nerede kalmıştık?"

"Asistanın çok meraklı biri galiba?"

"Aslında değildir, ama bugün bir tuhaf davranıyor."

"Senin eski sevgilinle iş yapıyor olman ilgisini çekmiş olmalı," dedi genç kadın cilveyle. Aynı zamanda Mert'in masanın üzerinde duran elini tutmuştu.

"İlgisini çekecek bir durumun olduğunu düşünmüyorum ben. Ne de olsa yeni değil eski sevgilimsin!" Elini sertçe geri çekerken bu kadınla iş yapıyor olmaktan dolayı kendisine ilk kez kızıyordu o anda. Ama işle özel hayatı asla birbirine karıştırmama gibi bir prensibe sahipti. "Artık işimize kaldığımız yerden devam etsek mi?"

"Peki, sen bilirsin."

Tam tekrardan kendilerini işe vermeyi başarmışlardı ki, bu sefer odanın kapısı bir öncekinden daha büyük bir gürültüyle açıldı. Mert başını önündeki dosyadan kaldırmadan gözlerini öfkeyle yumdu. "Ben sana bu odaya bir daha girmeyeceksin demedim mi Burçin!" diye sesini yükseltti ardından.

"Aa pardon, bir misafirin olduğunu bilmiyordum hayatım."

Duyduğu sesle gözlerini şaşkınlıkla araladı. Karısı kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde karşısında dikiliyordu. "Sedef?"

"Çalışmanızı bölmüyorumdur umarım!" Bu sözleri söylerken bile bakışları bu çalışmayı böldüğü için oldukça memnun olduğunu ele veriyordu aslında. Mert ise ne düşünmesi gerektiğini iyice şaşırmıştı. Karısının bu saatte şirkette ne işi vardı?

"Eşin mi Mert?"

Firdevs'in çatık kaşlarıyla kendisine yönelttiği soruya cevap vermeye hazırlanırken, Sedef'in hemen yanına kadar gelip kolunun birini omuzuna dolamasıyla diyeceklerini de bir anda unutuverdi.

"Evet, eşiyim. Peki ya siz kimsiniz?" Küçümseyici bakışları karşısındaki alımlı kadının üzerindeydi.

"Ben de Firdevs Şanlı. Mert'in..."

"İş ortağım!" diyerek araya girdi Mert. Yoksa Firdevs'in ağzından uygunsuz kelimelerin çıkması muhtemeldi. "Firdevs Hanımla önemli bir iş hakkında görüşüyorduk."

"Ya, öyle mi? Tekrar çalışmanızı böldüğüm için üzgünüm. Ben de seninle güzel bir yemek yeriz diye düşünmüştüm. Madem işin var, ben gideyim o hâlde."

Bu gerçekten çok şüphe uyandırıcıydı. Daha dün gece kendisine işkencelerin en büyüğünü yaşatan bu kadının, bir gün sonra hiçbir şey yaşanmamış gibi gülen yüzüyle yanına gelmiş olmasına inanamıyordu. Bu hiç mantıklı değildi, özellikle Sedef'lik bir davranış şekli kesinlikle değildi.

"Evet, oldukça önemli bir iş görüşüyoruz. Bu sebeple eşinizi bir süre daha esir almam gerekiyor Sedef Hanım."

Sedef bu kadına gıcık olmuştu. Zaten onun bakışlarından Mert'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini anlaması zor değildi. "Öyle mi? Gideyim o zaman ben," derken sinirle kolunu bulunduğu yerden geri çekmeye yeltendi. Ama Mert'in elini teninde hissetmesiyle kalakaldı.

"Bence bu görüşmeyi erken bitirmemizde hiçbir sakınca yok Firdevs Hanım. Önemli ayrıntıları görüştük zaten. Geri kalan her şeyi bir başka zaman hallederiz sizinle. Güzel karım beni ziyarete gelmişken, izninizle onunla ilgilenmek istiyorum."

Bu duruma içlerinde en çok şaşıran hiç şüphesiz Sedef'di. Mert'ten böyle bir davranış beklememişti. Bu yüzden gururu feci şekilde okşanmıştı.

"Öyle olsun Mert Bey!"

Firdevs öfkeyle yanlarından ayrılırken Mert oldukça keyifliydi. Eğer yanılmıyorsa az önce küçük karısı onu Firdevs'ten kıskanmıştı.

Ayağa kalkarak Sedef'e doğru döndü. Ardından kollarını onun beline doladı.

"Burçin yerinde değil miydi?"

"Yerindeydi." Bu sorunun soruluş sebebini tam olarak anlayamamıştı. Hem az önceki zaferi yüzünden hâlâ mutluydu. Başka bir şeye odaklanması o an için güçtü.

"İçeride bir misafirim olduğunu bilmediğini söylemiştin de?"

"Ha, o mu?" derken şirince gülümsedi. "Burçin bir şey demeye çalıştı ama ben fazla aceleci davrandım sanırım."

"Yani içeride Firdevs'in olduğundan haberin yoktu senin?"

"Yoktu tabii!"

Mert gülümseyerek karısını kendisine doğru daha çok çekti. Artık aralarında hiçbir mesafe yoktu. Yüzleri ise birbirlerine oldukça yakındı. Bu yakınlık Mert'in sabrını zorlarken, Sedef'in de aklını bulandırıyordu. İtiraf etmesi zor olsa bile şu anda kollarında bulunduğu bu adam tarafından delice öpülmek istiyordu.

"Yalancı!" dedikten sonra tek hamlede karısının dudaklarına sahip oldu. Ne yaparsa yapsın tadına bir türlü doyamıyordu. Onu çok fazla özlemişti. Sadece birkaç haftadır tanıdığı bir kadına karşı bu kadar zayıf olduğu için aslında korkmalıydı. Ama tek hissedebildiği onun baş döndürücü varlığıydı. Elinin birini Sedef'in saçlarının arasından geçirirken diğeriyle belini sımsıkı tutuyordu. Geri geri giderek kendilerini bir anda deri koltuğun üzerinde buldular.

Sedef delice bir tutkuyla karşılık veriyordu kocasına. Ve bu duruma şaşıracak fırsatı da bir türlü bulamıyordu

çünkü Mert'in yakınlığıyla mantığının tüm zerrelerini kaybetmişti. Ne ara koltukta yerlerini aldıklarını da hatırlamıyordu üstelik. Birkaç saat önce bu koltukta kocasını başka bir kadınla hayal ederken şimdi hayalinin baş kahramanı kendisi oluvermişti.

Öpücüklerinin arasında, "Bu sefer beni yarı yolda bırakmana izin vermeyeceğim," dedi Mert. Elleriyle Sedef'in üstündeki tişörtü yukarı doğru sıyırmaya başladı.

Sedef'in ise bu sefer öyle bir niyeti yoktu. Aslında bu şekilde davranması kesinlikle yanlıştı. Mert kalbini kırmıştı. Ona karşı tavırlı olmaya devam etmeliydi. Ama nedense bunu yapmak çok zordu ve içinden de gelmiyordu.

Tam kendisi de elini kocasının üstündeki gömleğin düğmelerine götürmüştü ki, odanın kapısının aniden açılmasıyla neye uğradığını şaşırdı.

"Pa-pardon... Özür dilerim, ben hiçbir şey görmedim... Neyse çıkıyorum."

Burçin'in kıpkırmızı bir yüzle odadan ayrılmasıyla Mert dişlerinin arasından hoşnutsuzlukla tısladı. "Bu kızı kesin kovacağım."

Sedef kıkırdardı. Mert ise üstünü başını düzeltmekle uğraşıyordu. Ayağa kalktığında bakışlarını koltukta uzanan karısına çevirdi. Yukarı doğru sıyrılmış tişörtüyle oldukça baştan çıkarıcı görünüyordu. Ama az önceki sahnenin tekrarlanmaması için ondan şimdilik uzak durması şarttı. "Hadi evimize gidelim," dedi elini ona uzatarak.

"Evimize mi? Bu saatte mi?" diyerek Mert'in elini tuttu ve onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

"Biraz daha senden ayrı kalırsam kafayı oynatabilirim. Hemen eve gidip seninle odamıza kapanmak ve sabaha kadar oradan çıkmamak istemiyorum."

Sedef eski katı tavrını takınmaya çalıştı. "Çok beklersin! Evde annem var. Ayrıca seni hâlâ affetmiş değilim!"

"Affetmesen bile beni kıskanıyorsun. Bu da bir şeydir."

"Kıskanmıyorum!"

"O yüzden mi Burçin'den Firdevs'i duyar duymaz buraya geldin? Ayrıca Burçin'in ikide bir odaya girip çıkmasıyla da yakın bir alakan olduğuna eminim güzelim."

Karısının gözlerini öfkeyle kıstığını gördüğünde, gülme isteğini bastırmakta zorluk çekti. Onun beline kolunu dolarken oldukça keyifliydi. "Hadi evimize gidelim ve ailece vakit geçirelim. Hem annen belki bu akşam da yine erkenden uyur."

"Meeeert!"

"Efendim?"

"Sana gıcık oluyorum!" dedi Sedef genç adamın kollarından kurtulup adımlarını odanın dışarısına doğru yönlendirirken.

"Çok yazık, çünkü ben sana bayılıyorum."

Kahvesini yudumlarken birazdan yapmak zorunda olduğu görüşmenin tüm gerginliğini iliklerine kadar hissediyordu. Kaç gündür kendisi için bir çıkış yolu arayıp durmuştu. Ama sorununa bir çare bulamamıştı. Gittiği her kapıda yüzüne kapanınca artık iyice köşeye sıkışmıştı. Yiğit'e de hiçbir şey anlatamamıştı. Onun kendisine gülümseyen yüzüne bile bakmaya utanır hâle gelmişti. Oysa geçmişi yüzünden bir daha utanmamak konusunda ne kadar da kararlıydı. Yine başaramamıştı. Kendisine verdiği herhangi bir sözü bile tutmaktan acizdi. Bu durumda nasıl Yiğit'in bebeğine iyi bir anne olacaktı?

"Ne o? Karadenizde gemilerin mi battı?"

İşittiği o iğrenç sesle başını yerden kaldırarak karşı-

sındaki sandalyeye oturan adama çevirdi. Ondan bu kadar çok nefret ettiği başka bir an daha hatırlamıyordu.

"Hayatımda senin gibi biri varken farklı bir hâlde olmamı bekleyemezsin benden."

"Sana ne gibi bir zararım var ki? Doğru dürüst karşına bile çıkmıyorum."

"Sen adi adamın tekisin! Bunca sene sana nasıl baba diyebildim hiç bilmiyorum."

"Sadede gelelim bence. Senden istediğim parayı getirdin mi?"

Masanın altına sakladığı ellerini tüm gücüyle sıktı. "Getiremedim. O kadar parayı bu kadar kısa süre içerisinde bulamayacağımı sen de çok iyi biliyorsun."

"Kocan karun kadar zengin. Sana bu kadarcık parayı bile veremedi öyle mi?" diyerek güldü yaşlı adam.

"Yiğit'in bu olaydan haberi bile yok! Ona söylemedim."

"O zaman sen düşündüğümden de aptalsın kızım."

"Yiğit'i bu işe bulaştırma. Bu mesele seninle benim aramda!"

"Benim istediğim parayı senin bulamayacağını bilmiyor muyum sanıyorsun sen? Bu durumda benim yapacağım en akıllı iş gidip doğruca kocanın kapısını çalmak olacak."

"Bunu yapmayacaksın!" dedi Feyza kesin bir dille. "Yiğit'in o parayı sana vereceğini nasıl düşünürsün? Seni de, beni de anında kapının önüne koyacaktır."

"Peki, sence ne yapmalıyım?" diye alayla sordu Vehbi Bey. "Hemen buradan çıkıp bir gazeteye gideyim en iyisi. Onlar bu haber için bana oldukça yüklü bir miktar ödemeyi kabul edeceklerdir."

Feyza tırnaklarını avucunun içine sinirle geçirdi. "Bana biraz daha zaman ver. O parayı sana bir şekilde bulacağım. Ama biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Sana yeteri kadar zaman verdim."

"Lütfen, bir hafta daha... Bana bir hafta daha zaman ver. O parayı mutlaka bulacağım."

"Bu dediğini nasıl yapmayı düşünüyorsun? Kocandan para istemeyeceğini söylemedin mi sen az önce?"

"Evet, Yiğit'ten isteyemem. Ama başkalarından bulabilirim," dedi sesine kattığı kararlı tonla.

"Ooo, demek sonunda sözüme geldin? Eski işini devam ettireceksin?"

"Bu seni ilgilendirmez! Sadece bir hafta daha zaman istiyorum senden!"

"Pekâlâ... Sana istediğin o zamanı veriyorum. Ama bir haftanın sonunda parayı isterim! Eğer getiremezsen ertesi günü gazete manşetlerinde haberinizi görürsün."

Kafeden ayrılıp adımlarını sahile doğru yönlendirdiğinde gözyaşları görünüşünü bulandırıyordu. Artık bir çıkmazda olduğunu daha iyi biliyordu. Büyük bir karar vermek zorundaydı. Ya her şeyi Yiğit'e anlatıp onun suçlayıcı ve kınayıcı bakışlarına maruz kalacak ya da yol yakınken her şeyden vazgeçecekti. Yiğit'i korumak adına onun hayatından çekip gidecekti. Ama bunu yapacak kadar güçlü olduğunu düşünmüyordu. Bu yüzden öncelikle Yiğit'in kendisinden vazgeçmesini sağlamalıydı. Ve bunu nasıl başaracağını da biliyordu. Birkaç gündür bu konu üzerinde kafa patlatıyordu. Çok ağır bir karar verdiğinin farkındaydı. Gitmek istemiyordu, Yiğit'siz bir hayatı düşleyemiyordu bile. Ama onun için her şeyi yapardı, gerekirse ondan bile vazgeçerdi.

Düşündükleri belki de deliceydi. Ama çaresiz bir insandan mantıklı kararlar alması beklenilemezdi. Ve Feyza şu an hayatının en çaresiz anını yaşıyordu. Bu yüzden bundan sonra atacağı adımlar hem kendi hayatını hem de sevdiği adamın hayatını tümüyle değiştirecek türdendi.

Çantasındaki telefonunu çıkararak arkadaşının numarasını tuşladı. "Alo Canan? Senin şu doktor kuzeninin muayenehanesi neredeydi?"

Akşam iş çıkışı evine giderken sebepsiz yere içi sıkılıyordu genç adamın. Oysa sabah evden ayrıldığında oldukça mutluydu. Feyza ile her günü birbirinden güzel geçiyordu. Ama son günlerde onda bir tuhaflık sezmiyor da değildi. Yine de hiçbir şekilde bu durumu kötüye yormuyordu. Çünkü ona göre hayatları daha önce hiç olmadığı kadar yolundaydı.

Anahtarıyla evin kapısını açtığında bir süredir alışkın olduğu kokuları duyumsayamadı. Bu da sevgili karısının bugün yemek yapacak zamanı bulamamış olduğu anlamına geliyordu. Yiğit buna rağmen yüzünde gülümsemeyle girdi içeri. Feyza hayatında yokken de her akşam önüne sıcak yemek konmuyordu. Zaten kendisine kalsa Feyza'nın bu işler yüzünden yorulmasını da istemiyordu. Ama karısını bir türlü eve bir yardımcı alma konusunda ikna etmeyi başaramamıştı.

"Feyza? Neredesin?" diyerek içeriye doğru seslendi. Ceket ve kravatından kurtulduktan sonra adımlarını salona doğru yönlendirdi. Feyza'yı koltukta başını önüne eğmiş bir şekilde düşünürken buldu. "Sana seslendim, duymadın mı beni?"

"Duydum."

"Neyin var senin?"

Feyza'nın kızarmış gözleri gün boyu ağladığını kanıtlıyordu. Telaşlanarak yanına geçip oturdu ve boştaki elini tuttu. "Neden ağladın sen?"

Yiğit ona karşı bu kadar şefkatliyken, az sonra söyleyecekleri canını çok daha fazla yakıyordu. "Yiğit ben... Ben sana bir şey söyleyeceğim."

"Dinliyorum. Sana ne olduğunu anlat bana."

Feyza koltukta biraz yan dönerek genç adamla yüz yüze geldi. Bakışlarını ondan kaçırmadan söylemeliydi

söyleyeceklerini. Yoksa başarılı olamazdı. Ne de olsa kocası çok başarılı bir avukattı. "Boşanmak istiyorum."

Yiğit'in yüzü duyduklarıyla şaşkın bir ifadeye büründü. "Anlamadım?"

"Boşanmak istiyorum. Daha doğrusu boşanmamız gerekiyor."

Yiğit ellerini şaşkınlıkla saçlarının arasından geçirdi. Duyduklarını algılamakta hâlâ zorluk çekiyordu. "Boşanmak mı? Feyza ne diyorsun sen?"

"Yiğit... Biz bu evliliği bir bebek sahibi olabilmek için yapmadık mı?"

Yiğit içinden, 'Sadece onun için değil' diye itiraz etmesine rağmen dudaklarından, "Evet," cevabı döküldü.

"İşte bu yüzden boşanmamız gerekiyor."

Artık şaşkınlığının yerini yavaş yavaş öfke almaya başlamıştı. Oturduğu yerden kalkarak elleri belinde Feyza'nın karşısına dikildi. "Bu saçmalıkta ne demek oluyor? Birdenbire neden boşanmaktan bahsettiğini anlayamıyorum!"

Feyza elindeki zarfı Yiğit'e uzattı. "Bunu okursan ne demek istediğimi daha iyi anlarsın."

"Bu da ne?"

"Doktor raporu," dedikten sonra derin bir nefes alıp verdi. İçinden sevdiği adamdan tüm kalbiyle af diliyordu. "Benim hiçbir zaman bir çocuğum olmayacak Yiğit. Bu yüzden boşanmalıyız."

On Dokuz

Kocasının gözlerinin içine kararlılıkla bakmanın bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemişti. Kafasında bu planı kurarken kendinden ne kadar da emindi. Şimdiyse o kendine güveni ve kararlılığı kağıttan bir kule gibi yıkılmak üzereydi.

Ama bundan başka çaresi de kalmamıştı. Evet, Yiğit'i çok seviyordu. Ondan ayrı kalma düşüncesi bile nefessiz kalmasına yetecek güçteydi. Ama kocasına karşı beslediği duyguları, kendisinden önce onun mutluluğunu düşünmesine de sebebiyet veriyordu. Eğer o fotoğraflar basının eline geçerse bu olaydan en çok etkilenecek kişi hiç kuşkusuz Yiğit olacaktı. İşte bu yüzden, daha henüz zaman varken, Yiğit'in bu evlilikten ümidini kesmesi şarttı. Bu da ancak bir bebek sahibi olamayacağına onu inandırmakla mümkündü.

Zaten bu evlilik bir son bulduğunda üvey babası da bu tehditlerine bir son vermek zorunda kalacaktı.

"Şaka yapıyor olmalısın!"

Evet, bu kesinlikle kötü bir şaka olmalıydı! Hâlâ duyduklarının gerçekliğine inanamıyordu. Daha doğrusu tüm kalbiyle buna inanmayı reddediyordu.

Saçmaydı! Bir bebek sahibi olamayacaklarının düşüncesi bile can yakıcıyken, bunun gerçekliğine hangi aklı başındaki insan inanmayı seçerdi? Yiğit duyduklarına inanmıyordu.

"Keşke öyle olsaydı. Şaka yapıyor olmayı inan ben de her şeyden çok isterdim. Ama şaka değil. Ben sana hiçbir zaman o çok istediğin bebeği veremem Yiğit. Özür dilerim."

Gözyaşları yanaklarını ıslatırken gerçekten de yüreğı büyük bir pişmanlıkla kavruluyordu. Yalan söylemekten ömrü boyunca nefret etmişti. Peki ya bu sevdiği adama söylediği kaçıncı yalanıydı? Yiğit ondan nefret etmekle sonuna kadar haklıydı.

"B... Bu gerçek olamaz." Feyza'nın elindeki raporu sertçe alıp açtı. Okuduklarından hiçbir şey anlamıyordu. Bunda en büyük etken gittikçe şiddetlenmeye başlayan baş ağrısı da olabilirdi. "Sadece bir doktorun sözüyle bebek sahibi olamayacağına nasıl inanırsın!" diyerek azarladı karısını.

"Yiğit, test yapıldı. O elindeki rapor da bunu kanıtlıyor işte."

Elindeki kağıt parçasını sertçe yırtıp attı. Feyza ise karşısındaki adamın bu tutumu karşısında şaşkındı. Oysa Yiğit'in bu kadar sinirleneceğini düşünmemişti. Aslında düşününce, onun bu kadar delirmesi çok normaldi. Kuzenine karşı 1-0 önde olduğunu düşünürken şimdi bu yarışta kaybeden taraf olmakla yüz yüze gelmeyi hazmedemiyor olmalıydı.

"Başka doktora gideceğiz."

Panik olmamaya çalışarak baktı kocasının kararlı çehresine. "Buna gerek yok. Ben doktorumun yanılmadığına eminim."

"Demek doktoruna güveniyorsun?" diye sordu inanamazcasına. "Peki, bu doğruluğundan emin olduğun şeyin hayatımızı ne yönde etkileyeceğinin de farkında mısın acaba?"

Konuşmanın başından beri ilk kez bakışlarını kocasından kaçırdı. "Elbette farkındayım. Sen benimle bir bebek sahibi olabilmek için evlendin. Şimdiyse bunun asla mümkün olamayacağını biliyoruz. Yani kısacası, planladıklarının hiçbiri gerçekleşmeyecek. Kuzeninle giriştiğin bu yarışta, benimle evli olduğun sürece kaybetmeye mahkumsun sen. Bu yüzden, ayrılalım diyorum sana zaten. Ayrılmamız gerekiyor."

Demesi kolaydı tabii. Genç kız Yiğit'in o anda neler hissettiğinden bihaberdi. Genç adamın bir bebek için başlattığı bu evlilik, aslında ta en başından amacından sapmıştı. Artık tek istediği baba olmak değildi. Aynı zamanda sevdiği kadının da bir ömür boyu yanında olmasını istiyordu. Ama şimdi ikisinden birini seçmek zorunda bırakılıyordu. Omuzları ilk kez yenilgiyle çöktü.

"Ben sana benden istediğini veremem. Boşanmalıyız."

Daha fazla bu sözleri duymak istemiyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Yalnız kalmalı ve ne yapacağını ayrıntısıyla düşünmeliydi. "Biraz düşünmeye ihtiyacım var."

Yiğit adımlarını çalışma odasına yönlendirirken, arkasında en az kendisi kadar perişan bir kadın bıraktığının farkında değildi.

Elleriyle şakaklarını ovuyor, biraz olsun başındaki şiddetli ağrıdan kurtulabilmeyi diliyordu. Duyduklarını hazmetmek öyle kolay değildi. Hayal kırıklığının yanında yüreğine çöreklenmiş büyük bir acı vardı. Feyza'yı sevdiğini kabullendikten sonra her şeyin daha da iyiye gideceğini düşünmüştü. Şimdiyse hayatı tümüyle alt üst olmuştu.

Peki şimdi ne yapacaktı? Başını koltuğuna yaslarken aklından bu soruyu geçiriyordu. Feyza'nın çocuğu olmuyor diye onun boşanma isteğini kabul mü edecekti? Eski Yiğit olsaydı, bunu yapması çok kolay olabilirdi. Ama şimdiki hâliyle... Gözlerini sımsıkı yumdu. Ne kadar düşünürse düşünsün bu işin içinden çıkmakta zorlanıyordu. Babaannesi ve kuzeni Mert'i düşündüğünde bu evliliği bitirmesi gerektiğini biliyordu. Ama söz konusu kalbi olduğunda Feyza'dan başka her şey önemini yitiriyordu. Bir bebek sahibi olmasa bile olurdu. Zaten başından beri bebek, bebek diye ölmesinin tek nedeni Mert'e haddini bildirme isteğindendi. Şimdiyse Fey-

za'nın aşkı, Mert'e olan öfkesini ve kinini bile arka plana atmasına sebep olmuştu.

Bir karar vermenin rahatlığıyla ciğerlerini içine çektiği derin bir nefesle doldurdu. Bakışları duvardaki saate kaydığında epey bir zamandır çalışma odasında olduğunu fark etti. Feyza'yı içeride yapayalnız bırakmıştı. Onun durumunun kendisinden bile kötü olabileceğini olayın şokuyla fark edememişti. Kim bilir nasıl acı çekiyordu? Bir kez daha kendi bencilliğine kızdı. Bir kadının ömrünün sonuna kadar çocuk sahibi olamayacağını öğrenmesi kim bilir nasıl bir travmaydı?

Oturduğu koltuktan kalkarak çalışma odasından dışarı çıktı. Salona doğru uzanan koridoru adımlarken Feyza'ya verdiği kararı nasıl söyleyeceğini düşündü. Ona duygularını itiraf etmekte zorlanacağına emindi. Bu yüzden bir süreliğine kendini buna hazır hissedene kadar başka bir bahanenin arkasına saklanması gerekiyordu.

Genç kızı başı elleri arasında düşünürken bulduğunda, içindeki sızı daha da büyüdü. Onun acı çekmesini istemiyordu. Oysa zaman zaman ona acıların en büyüğünü yaşatan kişi kendisiydi.

Feyza kocasının ayak seslerini duyar duymaz başını ona doğru çevirdi. Yanaklarında hâlâ kurumamış yaşları vardı. Ve bunun yanında gözlerindeki o korkulu ifade Yiğit'in dikkatinden kaçacak gibi değildi.

"Ben... Ben düşündüm ve bir karar verdim."

Yiğit'in verdiği kararın ne olduğu belliydi Feyza'ya göre. Bu yüzden kalbi bin parçaya bölünüyor da olsa, onun adına leke getirmeyecek olma düşüncesi biraz olsun içinin rahatlamasını sağlıyordu. "Bana hak vereceğini biliyordum. Fazla uzatmaya gerek yok, yarın hemen boşanma..."

"Ben senden boşanmayacağım."

Daha sözlerini tamamlayamadan, işittikleri gözlerinin şaşkınlıkla büyümesine sebep oldu. Duyduklarının

gerçekliğine inanmak istercesine gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Anlamadım?"

"Yarın ilk iş başka bir doktora gideceğiz. Bir başkasına daha görünmende fayda var."

Feyza duyduklarına inanamıyordu. Tüm planları elinde patlamak üzereydi. "Ne... Ne gereği var ki? Doktorların hepsi aynı."

"Farklı olanları vardır. Doktorunun gözden kaçırdığı bir ayrıntıyı bir başka doktor bulabilir. Bir tedavi yolu olabilir."

Feyza deyimi yerindeyse küçük dilini yutmuştu. "Neden? Zamanın kısıtlı değil mi? Senin bir an önce baba olman gerekiyor. Bir tedavi yolu varsa bile bu çok uzun sürer."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım. Senden ayrıldım, başkasıyla evlendim ve çocuk sahibi oldum diyene kadar, Mert zaten birkaç kez baba olmuş olur. Alıştığım bu düzeni bozmak istemiyorum. Hem önce doktorun ne diyeceğini bekleyelim."

İyice köşeye sıkıştığını hissediyordu Feyza. Yiğit'in ne kadar inatçı bir adam olduğunu biliyordu. Onu bu düşüncesinden vazgeçirmenin neredeyse imkânsız olduğunun farkındaydı. Ama doktora gittikleri an yalanı ortaya çıkacaktı. "Benim için bu kadar uğraşmana gerek yok. Ayağına bağ olmak istemiyorum."

Genç adam artık çaresizliğin yanında başka bir duygunun daha benliğini sarıp sarmaladığını hissetti: Öfke... Kendisi bu evliliği kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırken, karısının bu sözleri sinirlerini bozuyordu. Demek ki Feyza kendisiyle aynı hisleri paylaşmıyordu. İşte bu düşünce gittikçe hırçınlaşmasına sebep olmaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Bunu senin için yapmıyorum! Ben bir şeyi istiyorsam ondan kolay kolay vazgeçmem. Her yolu denemeden önce de bu evlilikten vazgeçmeyeceğim. İster buna

bencillik de, ister başka bir şey... Ama bu evliliği bitirerek Mert'i sevindirmeye hiç niyetim yok."

"Anlıyorum," diyerek başını yere eğdi. Şu anda daha fazla ısrar etmenin bir anlamı yoktu. En iyisi sabah gündüz gözüyle şansını bir kez daha denemekti.

Feride Hanım meraklı bakışlarını damadı ile kızı arasında gezdiriyordu. Her ikisi de bu akşam çok sessizdi. Yine de Sedef'in aksine Mert'in yüzü gülüyordu. Sanki bir şey yapmıştı da bu yaptığından büyük bir mutluluk duyuyor gibiydi. Kızı ise onun tam tersiydi. Bu akşam yüzü daha önce hiç olmadığı kadar asıktı.

"Bir şey mi oldu?"

Annesinin sesiyle başını tabağından kaldırdı. Bakışları kocasının gözleriyle buluştuğunda, elinden geldiğince kaşlarını çatmaya çalıştı. "Nasıl?"

"Çok sessizsiniz. Bir sorun mu var?"

"Yok, annecim. Ne sorun olabilir ki?"

Mert de Sedef'i onaylayarak, "Hiçbir sorun yok Feride anne. Sadece yoğun ve stresli bir gündü," dedi. Ve aynı anda her iki kadının da şaşkın bakışlarını üzerinde toplamayı başardı. Sonuçta bu kayınvalidesine ilk kez anne diye seslenişiydi.

Feride Hanım çok mutluydu o anda. Başta kızı için çok endişelenmesine rağmen, zamanla Mert'i tanıdıkça onun adına sevinir olmuştu. Şimdiyse damadı kendisine anne diyordu.

Sedef ise Mert'in bu davranışlarına hiçbir zaman alışamayacağını düşünüyordu. Genç adam her geçen gün onu daha fazla şaşırtıyordu. Kısa ömürlü bir evlilik için yapmadığı şey yoktu ve bu kafasını karıştıran bir unsurdu.

"Mert oğlum, aslında seninle konuşmak istediğim bir konu vardı benim."

Her iki genç de aynı anda dikkat kesildiler. Mert duyacaklarının merakı içerisindeyken, Sedef annesinin söyleyeceklerinden endişe ediyordu. Çünkü annesinin dilinin kemiği yoktu. Canını sıkan her ne varsa bir bir dile getirmekten hiçbir zaman çekinmezdi.

"Dinliyorum."

Feride Hanım genzini temizleyerek sözlerine başladı. "Biliyorsun Sedef benim hastalığım yüzünden eğitimini yarım bırakmıştı."

"Anne!" diyerek annesini uyarmak istedi genç kız. Bu konuyu Mert'e de açabileceğini hiç düşünmemişti.

"Kocanın da senin iyiliğini isteyeceğine eminim kızım."

Mert'in bakışları karşısındaki iki kadın arasında gidip geldi. Kayınvalidesinin söylemeye bu kadar meraklı olduğu şeyin ne olduğunu gerçekten kendisi de epey bir merak etmişti. Sedef'in hoşuna gitmeyen bir şey olduğunu ise anlamak zor değildi.

"Elbette, Sedef ile alakalı her şeyi bilmeliyim. Onun için her şeyin en iyisini ve en güzelini istiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," derken yüzündeki gülümseme büyüdü. "Kızımın eğitimine devam etmesi gerektiğini düşünüyorum ben. Bunu ona da söyledim ama o pek buna yanaşmıyor. Sanırım senin onay vermemenden korkuyor."

Sedef nefesini sıkıntıyla verdi. Mert'in bakışlarının hedefi ise bu sefer sadece karısıydı. Onun eğitimini tamamlamak gibi bir isteği olduğunu bilmiyordu.

"Öyle mi Sedef?"

Genç adama ters bir bakış atarak 'sebebini biliyorsun' mesajı vermeye çalıştı. Kendisi elbette eğitimine devam etmeyi isterdi. Ama yakında karnı burnunda bir kadın olarak arkadaşlarının yanında, o sıralarda rahat rahat ders dinleyebileceğini pek düşünemiyordu. Mert'in bunun farkında olduğundan da emindi üstelik.

"Eğitimime devam etmeme gerek olduğunu düşünmüyorum. Zaten böyle bir isteğim de yok."

"Ne demek gerekli görmüyorum? Burada senin geleceğin söz konusu Sedef!"

"Anneciğim, lütfen. Bu konuyu uzatmaya gerek yok."

"Annen haklı Sedef. Bu önemli bir konu," diyerek araya girdi Mert.

Sedef, 'bari sen yapma' dercesine baktı kocasının gözlerinin içine. Eğitimine devam edememe sebebini en iyi bilen kişi oydu. "Okula devam etmek istemiyorum. Bunu kabullenip biraz saygı gösterirseniz memnun olurum."

Feride Hanım kızının deli tarafını iyi bilen biri olarak anında sus pus oldu. Mert ise Sedef'e bir yandan hak verirken diğer yandan onun mutlu olmasını istiyordu. Bu yüzden bu konuyu şimdilik rafa kaldırmayı seçti.

Yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu genç kız. Kafasını kurcalayan bir şeyler olduğu belliydi. Kocası olacak adam ise elindeki dosyayı incelemekle meşguldü. Adam resmen eve iş getirmişti. Tabii, eski sevgilisiyle ortak olma şansını kaçırmak istemiyor olmalıydı.

"Sorun ne?"

Mert'in sesiyle bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Işığı kapatır mısın? Uyuyamıyorum!" dedi terslenerek.

"Şu ufacık gece lambası mı uyumanı engelliyor?" Mert'in dudaklarına muzip bir gülümseme gelip yerleşti.

"Ne yani, olamaz mı?" diye diklendi Sedef.

"Olamaz. Bu yüzden asıl derdini söyle bana."

Sedef uzandığı yerde doğrularak yatakta bağdaş kurdu. Dudaklarından dökülmeye hazır kelimeler vardı. Sanki onları durdurabilecekmiş gibi dudaklarını kemiriyordu. Ama fazla dayanamadı. "Şu Firdevs Hanım ile ortak olacak mısın gerçekten?" diye soruverdi.

Karısının yavaş yavaş çözüldüğünü gördüğünde ke-

yifli bir kahkaha atmamak için kendisini zorlaması gerekmişti. Elindeki dosyayı komodinin üstüne bırakarak tümüyle karısından tarafa döndürdü.

"Evet, oldukça kârlı bir iş olacak bizim için."

Sedef sakin kalabilmeye çalıştı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Ben şey duydum... Burçin şey dedi..." derken bakışlarını kocasından kaçırdı.

Mert ise zevkten dört köşeydi. Yüzünü karısının yüzüne iyice yaklaştırarak konuştu. "Ne dedi?"

Sedef içten içe kendisine kızmakla meşguldü. Ne diye bu Firdevs Hanım konusunu açtığını bilmiyordu. Adamın eski sevgililerinden ona neydi? Ama işte yüreğine söz geçiremiyordu. Aklına gelenlerle olduğu yerde hafifçe irkildi. Ne zamandan beri yüreği de işin içine karışmıştı ki? Mert sadece geçici süreliğine kocasıydı. Aralarındaki şey sadece bir anlaşmadan ibaretti. Fazlası asla mümkün değildi. Yine de çenesini tutması çok zordu.

"Eski sevgilinmiş."

"Öyle miymiş?"

Mert'in sırıtarak konuşması tekrar sinirlerini tepesine çıkarmaya yetti. Kaşlarını çatarak, "Öyleymiş!" dedi sertçe.

"Burçin'de de ne hafıza varmış. Benden iyi biliyor eski sevgililerimi."

"İnkâr etmeyeceksin yani?"

"Hayır. Firdevs ile kısa süreliğine bir birlikteliğimiz olduğu doğru."

"Neden ayrıldınız peki?" diye sordu yine kendine engel olamayarak. Aslında ona neydi ki? Mert'in eski sevgililerinin aklını bu kadar meşgul etmemesi gerekiyordu.

"Sıkıldım."

Sedef duyduklarına inanamadı. "Sıkıldın? Nasıl yani?"

Mert bazı konuları -karısı da olsa- Sedef ile konuşma taraftarı değildi. Ama onun inatçı kişiliğinin farkın-

daydı. "Sadece cinsellik üzerine kurulu bir ilişkiydi ve zamanla o bile sürdürmek için yeterli bir sebep olarak görünmedi gözüme."

Artık bu kadarı da fazlaydı. Bu adam gerçekten utanmazın tekiydi. Anlaşmalı da olsa karısına böyle şeyler söylemeye utanmıyor muydu? "Çok iğrençsin!" derken sinirden olduğu yerde kuduruyordu ama bunu dışına yansıtmamak için elinden geleni fazlasıyla yapıyordu.

"Sen sordun, ben de söyledim," dedi Mert dürüstçe.

"Yine de bu kadar açık sözlü olmana gerek yoktu! Anlaşmalı da olsa ben senin karınım! İnsanda biraz utanma duygusu olmalı, gerçi sende bu duygudan eser olmadığını fark edeli çok oluyor ya."

"Geçmişim yüzünden asla utanmam ben Sedef. Hesap veremeyeceğim hiçbir şey yaşamadım ben. Beni bu yüzden yargılayamazsın. Eğer seninle evliyken bir hatam olursa, o başka. Gerçi olmayacağı konusunda sana garanti verebilirim."

"Sana inanacağımı düşünmüyorsun herhâlde? Sonuçta benimle evliyken eski sevgilinle iş yapıyorsun! Kadının sana karşı hâlâ boş olmadığını kendi gözlerimle de gördüm."

"O kadar dikkat ettin yani kadına?" Sedef'in damarına bastığının farkındaydı Mert. Ama onunla uğraşmak çok hoşuna gidiyordu. Karısı asiyken gözüne bir başka çekici görünüyordu.

"Sözlerimi çarpıtma Mert! Sen benim ne demek istediğimi gayet iyi anladın."

Mert, Sedef'in yüzüne gelen saçını kulağının arkasına özenle yerleştirirken, bakışlarını da onun gözlerinin içine odakladı. "Onunla çalışacak olmam seni rahatsız mı ediyor?"

Bu soruya cevap vermek istemiyordu aslında. Çünkü vereceği cevaba en çok kendisi şaşıracaktı. "Neden rahatsız etsin ki?" diye itiraz etme yoluna başvurdu bu nedenle.

"Bilmem. Bu kadar kafana taktığına göre, sürekli onunla dip dibe çalışacak olmamdan hoşlanmazsın diye düşündüm."

Dip dibe mi? Bu dip dibenin diğer bir açılımı neydi? Diz dize göz göze dedikleri türden miydi? Genç adam resmen o kadınla çok yakın bir şekilde çalışacaklarını ima ediyordu. Sedef bunu duyupta nasıl delirmezdi?!

"İşin yanında ara sıra eski günleri de yad edersiniz artık!" dedi sinirle.

"Neden olmasın?" derken resmen Sedef'i kışkırtmaktı niyeti. Ve istediği de oldu. Genç kızın sinirle üstüne atlamasıyla neye uğradığını şaşırdı.

Son duyduklarından sonra Sedef'in artık kendisine hâkim olabilmesi mümkün değildi. Mantıklı düşünme yeteneğini de kaybedeli çok olmuştu. Bir anda öfkeyle Mert'in üzerine atıldı. Onun kollarına, karnına küçük yumruklarını indirirken, genç adamın katıla katıla güldüğünü fark ettiğinde daha da çıldırdı. "Adi herif! Demek eski günleri yad etmeye bu kadar meraklısın? Bir de sıkıldım diyordun!"

"Sedef... Sedef dur bir saniye." Mert gülmekten zor konuşuyordu. Karısının duygularını bu kadar açıkça belli etmesine bayılıyordu. Zaten sırf bunun için onu kışkırtmıştı.

"Durmayacağım! Hatta çok değerli bir yerlerine kalıcı bir hasar vermeyi bile düşünüyorum," dedi nefes nefese. O kadar sinir olmuştu işte Mert'e!

Mert karısının kollarını tutarak onun yumruklarından kurtulmayı denedi. Ama Sedef'in gözü dönmüş gibiydi. "Dur, dur... Sadece istemiyorum demen yeterli."

"Ne?"

"Onunla çalışmanı istemiyorum demen yeterli Sedef. Sen istemezsen, çalışmam. Hemen yarın anlaşmayı feshederim."

Sedef ne diyeceğini bilemeyerek bakakaldı Mert'in yakışıklı yüzüne. Ondan böyle şeyler duymayı hiç bek-

lememişti. Ayrıca kadınlık gururunun okşandığı gerçeğini inkâr da edemezdi. "Onunla çalışmanı istemiyorum."

Mert gülümsedi. "Tamam, çalışmam," dediğinde Sedef de gülümsemesini bastırmakta güçlük çekti. Az öncekinin aksine şimdi kendisini oldukça iyi hissediyordu.

"Aferin sana."

Mert karısının geri çekilmeye çalıştığını gördüğünde buna izin vermedi. Sedef'in sırt üstü yatağa uzanmasını sağlarken kendisi de onun üzerinde yerini almıştı.

"Peki bunun karşılığında benim ödülüm ne olacak?"

"Ne ödülü?"

"Senin için çok önemli bir işten vazgeçtim. Bunun bir karşılığı olmalı bence."

Mert'in beklediği karşılığın ne olduğunu bilmek için müneccim olmaya hiç gerek yoktu. Hem Sedef de artık kocasını çok iyi tanıyordu. İçindeki o acımasız kadın, ona istediğini vermeyerek daha fazla süründürmesini öğütlerken az önce kocasını kıskanan tarafı, onun ilgisinin tadını çıkarması gerektiğini söylüyordu. Mantığı ile kalbi arasındaki savaştan artık çok yorulmuştu. Üstelik bu adamdan bir bebek sahibi olana dek kurtulamayacağını da biliyordu. Bu durumda onu kendisinden uzak tutmasının hiçbir anlamı yoktu. Kollarını Mert'in boynuna dolarken, kararını çoktan vermişti. Ona istediği ödülü verecekti.

Sabaha kadar gözüne gram uyku girmemişti. Gece boyunca bundan sonra ne yapacağını kara kara düşünüp durmuştu Feyza. Ama ne yazık ki bir çıkış yolu bulamamıştı. Tek umudu Yiğit'in uyandığında doktor konusunun çoktan aklından çıkmış olmasıydı. Gerçi buna pek ihtimal veremiyordu.

Kocasını uyandırmamaya çalışarak sessizce yataktan

dışarı çıktı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra ise soluğu geniş mutfağında aldı. Canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Tek istediği bir anda görünmez olup ortalıktan kaybolmaktı. Yiğit'e söylediği yalan her an ortaya çıkabilecekken nasıl rahat olabilirdi? Bir de başında Vehbi Bey gibi büyük bir belası vardı. Onun daha fazla beklemeyeceğinin bilincindeydi. Bir an önce bazı şeylerin netleşmesi şarttı. Aksi takdirde hayatı tam bir kaosa dönüşecekti.

"Günaydın."

Arkasından gelen sesin sahibine doğru döndüğünde gülümsemek için büyük bir çaba harcaması gerekmişti.

"Sana da."

Karısının göz altlarında gördüğü halkalar iyi bir gece geçirmediğinin kanıtıydı. Yiğit de tüm bir gece düşünüp durmuştu. Feyza için her şeyin en iyisi olsun istiyordu. Bu hayatta istediği tek şey onun mutluluğuyken, onun yüreğindeki acıyı söküp alamamak kendisini aciz hissetmesine sebep oluyordu.

"İyi uyayamadın mı?" diye sordu yavaş adımlarla genç kıza doğru yaklaşırken.

"Gözüme uyku girmedi desem yalan olmaz."

"Üzülme. Bir çaresi mutlaka vardır. Tıp bu konularda artık çok ilerledi."

Yiğit bu şekilde konuştukca içindeki suçluluk duygusu dağ gibi büyüyordu sanki. Bu adam bu kadarını hak etmiyordu. Ama bu yalanı bir kez söylemişti. Şimdi gerçeği söyleyecek cesareti kendisinde bir türlü bulamıyordu.

"Benim için bu kadar uğraşmana değmez Yiğit. Yol yakınken vazgeç. Bir kez olsun inat etme. Boşanalım işte."

Eliyle ensesini ovarken sinirlenmemeye çalışıyordu genç adam. Feyza'nın her boşanalım deyişinde kan beynine sıçrıyordu. Onun ağzından bu cümleyi artık duymak istemiyordu. "Aynı cümleleri tekrarlayacaksan hiç

zahmet etme Feyza. Ben kararımı çoktan verdim. Hem akşam bugün için bir doktorda randevu bile ayarladım."

İşte bu en çok korktuğu şeydi. Yiğit'in ne kadar kararlı bir adam olduğunu bir an için aklından çıkarmış olmalıydı. "Doktor mu? Yiğit, benim zaten bir doktorum var. Eğer çok istiyorsan birlikte ona gidebiliriz. Merak ettiklerini sana anlatabilir."

Kendi doktorum dediği adam en yakın arkadaşının kuzeniydi. Yiğit onunla görüşmeyi kabul ederse, bir bakıma yalanı ortaya çıkmamış olurdu. Bu yüzden onu ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapmak zorundaydı.

"Başka bir doktora görünmeni istiyorum."

Omuzları yenilgiyle çökmek için fırsat kolluyorlardı o an. Ama Yiğit'in karşısında bir açık vermemeliydi. "Ne fark eder? Doktor, doktordur!"

"Benimle inatlaşmanın sana bir yarar sağlamadığını şimdiye kadar çoktan anlamış olman gerekirdi güzelim," dedi Yiğit tek kaşını kaldırarak. "Bu konu tartışmaya açık değil. Öğleden sonra birlikte o doktora gideceğiz."

Yiğit son sözünü söyledikten sonra mutfaktan çıkıp gitti. Feyza ise çaresizdi. Başka bir doktora giderse tüm yalanı ortaya çıkardı. Ve o andan sonra Yiğit'in nefretini kazanacaktı. Onu kaybetmeyi zaten göze almıştı, ama eskiden olduğu gibi tekrar onun kendisinden nefret etmesini istemiyordu.

Yatak odasına geri döndüğünde, Yiğit'in kravatını bağladığını gördü. "Kahvaltı etmeyecek misin?"

"İştahım yok. Ofiste bir şeyler atıştırırım ben."

"Peki."

Yiğit odadan çıkıp gitmeden önce Feyza'dan tarafa döndü. Onun bu mahsunluğuna dayanamıyordu. Genç kızın yüzünü ellerinin arasına alırken gözlerinin içine tüm sevgisiyle baktı. "Her şey güzel olacak. Sakın aksini düşüneyim deme."

"Tamam." Başka bir zaman olsa bu ufacık temas mutluluktan havalara uçmasına yetecekken şimdi tek yapabildiği acı bir şekilde gülümsemekten ibaretti.

Arabada görüşecekleri doktorun muayenehanesine doğru yol alırlarken Feyza gittikçe boğulduğunu hissediyordu. Arabanın camını sonuna kadar açarak esen rüzgarın içini biraz olsun ferahlatmasını diledi. Ama nafileydi. Birazdan Yiğit'in gözünde bir kez daha yalancı damgası yiyecekti.

"Bir yerde durur musun?" diyerek ani bir kararla kocasından tarafa döndü.

"Neden?" Şaşkın bakışlarını yoldan çekerek Feyza'nın yüzüne çevirdi. "Bir şey mi oldu?"

"Seninle konuşmam gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Lütfen, uygun bir yerde dur da oturup konuşalım. Merak ettiğin her şeyi öğreneceksin."

Feyza'nın ani değişim gösteren ruh hâline alışkındı. Bu yüzden uygun bulduğu bir kafenin önünde arabasını durdurdu. Karısıyla birlikte içeri geçip uygun bir masada yerlerini alırlarken aklı hâlâ doktor randevusundaydı.

"Çok uzun sürmesin, randevu saatini kaçırmak istemeyiz değil mi?" diyerek baktı karısının yüzüne.

"Sana söyleyeceklerimden sonra bu randevuyu pek önemsemeyeceksin."

Yiğit sırtını oturduğu sandalyeye iyice yaslarken duyacaklarından nedense çok hoşlanmayacağını hissediyordu. "Dinliyorum."

Feyza çaresizce ellerini ovuşturdu. Bunu yapmayı hiç istememişti. Sırf Yiğit'e olup bitenleri anlatmamak için böyle bir yalana başvurmuştu ama bu planda elinde patlamıştı işte. Doktordan önce ona gerçekleri kendisi anlatmak zorundaydı. Genç adamın öğreneceklerinden sonra ondan ömrünün sonuna kadar nefret edeceğine

de emindi üstelik. Ama artık başka bir çaresi kalmamıştı. Bir karar vermek zorundaydı.

"Yiğit... Ben... Ben özür dilerim senden." Gözleri dolu doluydu o anda.

"Özür mü diliyorsun? Feyza, neler oluyor?"

Bu kadın ne zaman özür dilese altından mutlaka büyük bir sorun çıkıyordu. İşte bu sebeple bir anda tedirginliği hat safhaya ulaşıvermişti.

"Ben sana... Sana yalan söyledim."

'Yalan' kelimesini duyduğu anda Yiğit'in kaşları çatıldı. Anlayıp dinlemeden patlamamak için, dişlerinin arasından "Ne yalanı?" diye sormayı güçlükle başardı.

Yiğit'in sert bakışlarının muhatabı olmak sahip olduğu cesaret kırıntılarını da yok etmek üzereydi. Ama vazgeçemezdi. Büyük bir hata yapmıştı, ve bu hatanın bedelini bu şekilde ödemesi gerekiyorsa ödeyecekti.

"Rapor sahteydi."

Yiğit duyduklarından sonra bakışlarını boş boş karısının üzerine odakladı. Onun ağzından çıkan kelimeleri tam anlamıyla algılayamamıştı. "Anlamadım?"

"Ben sana yalan söyledim," dedi gözyaşlarının eşliğinde. "Bebeğimin olmayacağı bir yalandı."

Yirmi

Kulaklarının duyduklarına kalbi inanmayı inatla reddediyordu. Bu yüzden uzun sayılabilecek bir süre karısının yaşlı gözlerine bakmayı tercih etti. Onun ağzından bu sefer 'Şaka yaptım!' sözlerinin dökülmesini bekledi bir umutla. Ama bu bekleyişin faydasız olduğunu anlaması için onun bakışlarını kaçırması yeterliydi. Ne yani? Gerçekten kandırılmış mıydı? Karşısındaki kadın, bir kez daha ve bu sefer diğerinden daha da yıkıcı bir şekilde onun gözlerinin içine baka baka yalan mı söylemişti? Böyle bir şey nasıl olurdu? İnsan böyle bir yalanı nasıl böyle kolayca söyleyebilirdi?

"Neden?"

Tek bir sözcüktü dudaklarının arasından dökülen. Ve bu tek kelime söylemek istediği tüm cümlelerin kısa bir özeti gibiydi. Fazlasına da gerek yoktu. Kendinde daha fazla konuşacak o gücü de bulamıyordu üstelik. Çünkü içinden geçenleri söylemeye kalktığı takdirde Feyza'nın canını yakacağına emindi.

Yanaklarından süzülen yaşları elinin tersiyle sildi genç kız. Canı çok fazla yanıyordu. En çokta utanıyordu. Sevdiği adama karşı hayatının hiçbir aşamasında dürüst olamamıştı. Hep bir yalan, hep bir aldatmaca peşindeydi. Ve bunların tüm sorumlusu karanlık geçmişiydi.

"Benden ayrılmayı kabul etmen içindi."

Yiğit gözlerini hayal kırıklığıyla yumdu. Bunu duymayı bekliyordu zaten. İçten içe bunu duymamak için ne kadar dua etmişse de boştu. Feyza ondan vazgeçmesini sağlamak için böylesine büyük bir yalana başvur-

muştu. Yiğit'in kendisiyle evlenmesine sebep olan nedeni kullanmıştı. Bunu yaparken vicdanı hiç sızlamamıştı.

"Böyle bir yalan söylersem beni bırakırsın sandım. Bu konunun üstüne gideceğini düşünemedim. Çünkü sen Yiğit Yücesoy'dun. Basit bir kız için neden kendini sıkıntıya sokacaktın ki? Ama öyle olmadı, benim istediğim gibi davranmadın."

"Sus!" dedi sertçe Yiğit. Gözlerini tekrar açtığında bu sefer acıdan çok başka bir duygu hâkimdi bakışlarına. Öfke ve belki de biraz nefret! Feyza tüm güzel düşüncelerini bir anda yerle bir etmeyi başarmıştı. Oysa Yiğit son günlerde, duygularını kendine itiraf ettikten sonra özellikle, ne kadar da mutluydu. Feyza'yla mutlu bir gelecekleri olacağına emindi. Onun için her şeyi yapmaya da hazırdı. Sadece onun istemesi yeterliydi. "Daha fazlasını duymak istediğimi sanmıyorum."

"Ama anlatacaklarım bitmedi!" dedi Feyza. Bu yalanı neden söylemesi gerektiğini açıklayamamıştı henüz.

"Daha ne anlatacaksın? İnan bana söylediklerin yeterince açıklayıcıydı! Sen benimle birlikte olmayı istemiyorsun, hatta benden bir bebek sahibi olma düşüncesine bile katlanamıyorsun! Bunu bana dürüstçe söylemek yerine böyle aşağılık oyunlara başvuruyorsun! Tabii, sende haklısın. Eminim benden ayrılmaya kalktığın takdirde, seni geçmişin yüzünden polise teslim edeceğimden korkmuş olmalısın. Bu yüzden de anlaşma sebebimizi kullanmayı seçtin!"

Yiğit olayları yanlış anlamıştı. Feyza aralarındaki anlaşmayı kullanmıştı evet ama, bu sadece Yiğit'i korumak içindi. Yoksa Feyza onun bebeğine sahip olmayı her şeyden çok istiyordu. Aynı şekilde ömrünün sonuna kadar Yiğit'le birlikte olabilmek en büyük isteğiydi. Ama bazı şeyler sadece istemekle olmuyordu. Feyza o kadar bencil değildi.

"Ben..." Ona söylemeliydi. Üvey babasının aklından geçirdiklerini kocası da bilmeliydi. Ama Yiğit'in öfkeyle

ayağa kalkmasıyla oturduğu yere iyice sinmekle yetindi.

"Tamam, kabul."

"Ne?"

"Kabul ediyorum. Bitirelim bu saçma evliliği. Sen de rahat et. Korkma, hiçbir şekilde polise gitmeyeceğim. Zaten elimde kamera kaydı falan yoktu. Hepsi seni evliliğe ikna edebilmek için söylenmiş bir yalandı. Tıpkı senin gibi ben de sana yalan söyledim."

"Yiğit, beni dinle..." diyerek öne atıldı, ama kocasının uyaran bakışlarıyla karşı karşıya kaldı.

"Seni bundan sonra dinlemeyeceğim. Ne zaman dinlemeye kalksam, ne zaman sana inansam sen hep beni aldattın Feyza. Hep sırtımdan vurdun. Sen güvenilmeyi hak etmiyorsun. Hiçbir şeyi hak etmiyorsun! Bundan sonra seni hayatımda görmek istemiyorum! En kısa zamanda evdeki eşyalarını topla ve hayatımdan defolup git!"

Bu sözleri söylemek öyle ağırdı ki... Canı yanmasına rağmen, gururunun arkasına saklanmayı seçmişti. Feyza kendisini hiç sevmemişti. Sevseydi böyle bir yalanla karşısına çıkmayacağına emindi.

Kendisini dünyanın en büyük aptalı gibi hissetmekten alamıyordu. Şimdi bile hâlâ karşısında hıçkıra hıçkıra ağlayan kadına bakarken onu kollarının arasına çekip sımsıkı sarılmamak için kendisini zor tutuyordu. Oysa ona acımamalıydı! O ne sevgisini ne de merhametini hak ediyordu. Bu yüzden tek bir söz bile etmeden o kafeden çıkıp gitmekte buldu çareyi. Daha fazla onun yanında kalması, ona karşı yumuşaması anlamına geliyordu. Ve Yiğit ona karşı yumuşamamakta kararlıydı! Feyza'dan uzaklaştığı her adımda yüreği isyan etse de geri dönecek kadar alçalmayı göze alamıyordu. Kendisini sevmeyen bir kadına, beni bırakma demeyi gururuna bir türlü yediremiyordu

Feyza ise perişan bir hâldeydi. Yiğit yanından uzak-

laşıp giderken, gözyaşları daha da şiddetlenmişti. Hıçkırıklarını ise bir türlü durduramıyordu. Etraftaki insanların kendisine acıyarak baktığını gördüğündeyse oturduğu yerde küçülüp kaybolmak istedi.

Yiğit gitmişti. Onu gerçekten kaybetmişti. Sevinmesi lazımdı aslında. Bu kadar dalavereyi bunun için planlamamış mıydı? Ama olmuyordu işte! Canı çok fazla yanıyordu. O giderken arkasından bağırıp, gitme demeyi her şeyden çok istemişti. Yapamamıştı, yapamazdı! Yiğit'i de beraberinde kendi karanlık dünyasına çekemezdi.

Karşısındaki kadının öfkesini zapt etmekte nasıl zorlandığını görebiliyordu. Ama bu Mert'in pek umurunda değildi. Tek umursadığı karısının istekleriydi. Sedef bu kadınla çalışmasını istemiyordu. O hâlde Mert de onunla çalışmazdı. İşte bu kadar basitti.

Sedef söz konusu olduğunda verdiği tepkilerin normal sayılmayacağının farkındaydı. Zaten bazı şeyleri artık inkâr etmekten vazgeçmişti. Sedef'e karşı beslediği duyguların basit bir etkilenmeden çok öte olduğunu biliyordu. Karısına âşıktı! Onun bir sözüyle dünyaları ayağına serme isteği tavan yapıyordu. Ve çok kararlıydı. Sedef'i ne olursa olsun kaybetmeyecekti.

"Sen bana, bu ortaklıktan vazgeçtiğini mi söylüyorsun şimdi?" diyen kadının sinirli sesiyle düşüncelerinin arasından sıyrıldı.

"Evet, bunu anlamakta güçlük çekecek ne var?"

"Mert! Bu sen değilsin!" dedi öfkeyle Firdevs. "Ben bütün paramı bu işe yatırdım! Bunu bana yapamazsın Mert, buna izin vermem."

Genç adam koltuğuna iyice yaslandı. Böyle bir tepki elbette bekliyordu, ama hiçbir şekilde etkilenmemişti. Firdevs hayatında tanıdığı en bencil kadındı ve istediği

bir şey olmadığında nasıl çirkefleşeceğini bilecek kadar iyi tanımıştı onu.

"Başka bir ortak bulabilirsin."

"Başka hiçbir ortak, Yücesoy Holding gibi şirketime prestij kazandıramaz!"

"Sorun bu mu? İstiyorsan birkaç tanıdığıma haber salarım, onların holdingleri de en az Yücesoy Holding kadar prestij sahibidir," dedi alayla.

"Benimle dalga geçmeyi keser misin? Ne oldu da bir anda bu ortaklıktan vazgeçesin geldi gerçekten merak ediyorum sevgilim."

"Bana şöyle hitap etmeyi kes!" diyerek sert bakışlarla baktı genç kadına.

"Neden? Geçmişte sana böyle seslenmemden çok hoşlanırdın."

Firdevs'in bir anda yumuşayan sesi ve bakışları, onun taktiğini değiştirdiği anlamına geliyordu. Genç adamı kadınsılığını kullanarak baştan çıkarma yoluna başvuruyordu. Mert ise hayatının hiçbir döneminde böyle ucuz numaralara kanmamıştı. Firdevs ile olan münasebetini çok önceden bitirmişti. Ve özellikle şimdi hayatında sevdiği bir kadın varken onunla vaktini harcayacak kadar aptal değildi.

"Bu ucuz numaraların bana sökmez. Artık ilgimi çekmediğini kabul et Firdevs. Geçmişte de sadece yatakta iyisin diye sana katlanıyordum. Yoksa seni hiçbir zaman sevmedim. Ayrıca ben evliyim ve karıma âşığım. Bu yüzden beni baştan çıkartman imkânsız!"

Duyduğu her bir sözle yüzü renkten renge giriyordu Firdevs'in. "Karın istedi öyle değil mi? Benimle çalışmanı istemediğini söyledi sana, sen de karıcığının bu ricasını kıramadın? Ay yoksa emrine karşı gelemedin mi demeliyim?" Firdevs başını alayla iki yana sallarken, "Mert Yücesoy'un bir kadının elinde oyuncak olacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Çok yazık sana. Acıdım şimdi," dedi.

"Acıma seansın bir son bulduysa artık ofisimi terk etsen iyi olur. E malum, ben çok meşgul bir adamım."

Firdevs öfkeyle oturduğu yerden kalkarken tehlikeli bakışlarını Mert'in yüzünden bir an olsun ayırmadı. "Sen kimseyi sevemezsin Mert. O kızın da senin ilgini kaybedeceği günler gelecektir. Sizin bu evliliğinizin bitişini zamanı geldiğinde keyifle izleyeceğime emin olabilirsin!"

Genç kadın topukları üzerinde dönüp odadan çıkana kadar, Mert sessizliğini korudu. Büyük bir gürültüyle çarpılan kapıyla tutmakta olduğu kahkahasını koyverdi. Bazı kadınlar onu eğlendirmeyi hâlâ çok iyi başarıyordu. Firdevs'in son sözlerini hiç ciddiye almamıştı. Sedef'e karşı hissettiklerinin gelip geçici şeyler olmadığına emindi.

Çalan telefonuyla kendisini toparladı. Arayan kişiyi gördüğündeyse yüzü bir anda aydınlandı.

"Efendim karıcığım?"

Mert'in neşeli sesi kulaklarından içeri doluştuğunda kendi yüzü de bir anda gülmeye başlamıştı.

"Nasılsın? İşler yoğun mu?"

"Değil. Şu an oldukça boşum mesela. Sen neden aramıştın?"

'Burçin'den duyduklarımın gerçek olup olmadığını öğrenmek için' dememek adına, dudaklarını ısırdı. Bu kadar meraklı olduğuna inanamıyordu. Hem neden bu konuya bu kadar takmıştı ki sanki? Mert'in kiminle iş yaptığından ona neydi?

"Şey... Hiç öylesine."

"Öylesine?" Karısı onu ne zamandan beri sadece öylesine arıyordu ki? Birden tekrar ona takılmak istedi. "Sesimi duymak için aradın yani?"

"Ne alakası var canım! Sadece öylesine aradım!" dedi Sedef hemen inkâr yoluna başvurarak. Oysa bu yaptığı çok saçmaydı. Mert gibi bir adam bu numaraları yemez-

di. "Şey... Bir de o taraflarda bir iş görüşmem var. Çıkışta birlikte öğle yemeği yer miyiz diye sormak istedim."

"Yeriz tabii. Ama ne iş görüşmesiymiş bu? Niye benim bundan şimdi haberim oluyor?"

Mert bir anda oturduğu yerde gerildi. Sedef'in bu çalışma sevdasından vazgeçeceğini düşünerek galiba hata etmişti.

"Bugün arayıp çağırdılar. Ayrıca çalışmak istediğimi sana daha önce de söylemiştim Mert."

"Söylemiştin, ama ben de sana düşüncemi açıkça söylemiştim güzelim."

Mert'in çalışmasına neden bu kadar taktığını bilmiyordu. Ama onun hoşlanmadığı bir şeyi yapmaktan fazlaca keyif aldığını söyleyebilirdi. Galiba Mert'in bu sinirli hâllerinden oldukça fazla etkileniyordu. Aklına gelen bu düşünce kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Az önce bir kez daha Mert'ten etkilendiğini mi kabullenmişti?

"Ben kararlıyım."

"Ben de kararlıyım! Ayrıca bebek yüzünden eğitimine bile devam etmek istemeyen birinin, iş hayatına atılmak istemesini oldukça saçma buluyorum."

"İş hayatı ile eğitim hayatı sence bir mi Mert?" diye sordu Sedef sakinliğini korumaya çalışarak.

"Bu konuyu bence yemekte tartışalım karıcığım. Telefonda sana laf anlatmak biraz zor oluyor."

"Peki, öyle olsun bakalım! Ama düşüncemi değiştiremeyeceğine emin olabilirsin."

Arkadaşının önüne mendil kutusunu bırakırken üzgün bakışları onun üstünde geziniyordu. Feyza'yı daha önce hiç bu kadar yıkılmış bir hâlde görmemişti. Yiğit'in onun için ne kadar önemli olduğunu bu görüntüyle daha iyi anlamış bulunuyordu.

"Neden tüm gerçeği anlatmadın ki? Neden yanlış düşünmesine izin verdin?" Arkadaşına kızıyordu Canan. Kendisini savunmadığı ve mutluluğundan bu kadar kolay vazgeçebildiği için suçluyordu onu. Herkes onun kadar şanslı olmuyordu ne de olsa bu aşk denilen serüvende.

"Böylesi... Böylesi doğru olandı," dedi hıçkırıklarının arasından. Gerçekten de doğru olanı yapmıştı. Yiğit'in hayatını mahvetmektense onun gözünde yalancı ve vicdansız bir kadın damgası yemeye razıydı. Yeterki kendi pisliği onun üzerine bulaşmasındı.

"Kim için doğru olan? Feyza şu hâline bir bak! Bir günde ne hâle geldin, görmüyor musun? Sen bu adama deliler gibi âşıksın! Ondan vazgeçemezsin! Ona her şeyi açıkça anlatmalıydın! Kızacaksa da kızsaydı. Ama yine de sana sahip çıkardı, seni o adama karşı korurdu! Ama sen ne yaptın? Tüm suçu üstlendin!"

Gözyaşlarını hırsla sildi Feyza. "Ya ne yapsaydım? Beni dinlemedi bile! Anlatacaklarım bitmedi dedim ama konuşmama izin vermedi. Eğer onda azıcık değerim olsaydı tüm söyleyeceklerimi dinlerdi! Ama beni susturdu ve hayatından defolup gitmemi istedi! Sence böyle bir adam tüm gerçekleri bile bile beni affedip bağrına basar mıydı Canan? Bunu yapar mıydı? Ben söyleyeyim. Hayır, yapmazdı! Çünkü benim onun gözünde şu kadarcık bile değerim yok."

"Değerin olmadığı için mi, 'Bebeğim olmayacak' demene rağmen seninle doktor doktor gezip çareler üretmeye can atıyordu Feyza? Kızım çıkar at artık şu at gözlüklerini gözünden! O adam sana çok değer veriyordu, anla artık! Hatta bence seni seviyordu bile. Ama sen o kadar kötümsersin ki, bu ihtimali bile aklına getirmeye korkuyorsun."

"Sen beni anlayamazsın. Benim yaşadıklarımı yaşamadın sen."

Feyza'nın elini avucunun içine aldı genç kız. Onun

bu hâli gerçekten can yakıcıydı. Şu anda onu suçlamak yerine, dostluğunu gösterip yaslanması için omzunu uzatmalıydı. "Evet, yaşamadım. Bu yüzden bu zamana kadar hiçbir işine karışmadım. Ama Feyza, ne olur artık birazda kendini düşün! Nereye kadar hep üvey babanın mutluluğuna gölge düşürmesine izin vereceksin? Sence bu adam bu olaydan sonra senin yakandan düşer mi? Düşmeyeceğini sen de çok iyi biliyorsun. Yiğit'ten boşansan bile yine senin peşinde dolanacak ve sana tehditleriyle her şeyi yaptıracak."

"Ama o zaman Yiğit güvende olacak," dedi kararlılıkla.

"Peki, ya sana ne olacak?" diyerek bir kez daha patladı Canan.

"Ben önemli değilim. Bir şekilde yaşamaya devam ederim."

"Yapmak istemediğin işleri yaparak mutlu olacaksın yani öyle mi? Sevdiğin adamdan uzakta bir başınayken yüzün gülecek mi?"

"Beni düşündüğünü biliyorum Canan. Bunun için sana minnettarım. Bu hayatta sahip olduğum ilk ve gerçek dost sensin. Ama lütfen beni daha fazla yorma. Kararlarımı değiştirmem için uğraşma. Bu bana daha fazla acı vermekten başka işe yaramıyor emin ol."

Feyza'yı kendine doğru çekerek kolunu omzuna doladı. Şimdilik daha fazla üstüne gitmeyecekti. Ama bu boş oturacağı anlamına da kesinlikle gelmiyordu. "Pekâlâ güzelim. Sen nasıl istiyorsan öyle olsun."

Holdinge yakın bir restoranda çok sevgili karısının gelmesini beklerken oldukça gergindi Mert. Ömrü boyunca kadınların çalışması gerektiğini savunan biri olmuştu o. Ama söz konusu kendi karısı olduğunda işler değişiyordu işte. Çünkü Sedef çok güzeldi ve gören her-

kesi kendine hayran bıraktıracak bir etkiye de sahipti. İş dünyasındaki erkek kurtların onu kolayca fark edeceklerine emindi. Kendisi de fark etmişti. Sedef'i görür görmez ondan etkilenmiş ve ondan karısı olmasını istemişti. İşte bu yüzden elinden gelse Sedef'i cam bir fanusun içine koyup herkesten saklardı.

"Meeert?" Kendisine seslenildiğini duyduğunda oturduğu yerde hafifçe irkildi.

"Sedef?"

Karısı karşısında durmuş ona şaşkın gözlerle bakıyordu. "İyi misin? Kaç kere seslendim duymadın."

"İyiyim. Hoş geldin."

Ayağa kalkarak karısını yanağından öptü. Bunu yaparken onun kendine has kokusunu içine derince çekmişti. Aynı zamanda onun bugün bir başka güzel olduğunu fark etmişti. İş görüşmesi sebebiyle saçına ve makyajına bugün daha fazla özenmişe benziyordu.

"Hoş bulduk." Mert'in karşısındaki sandalyeye geçip otururken onun garip garip kendisini süzdüğünü fark etti. "Ne oldu? Çok mu kötü görünüyorum?"

"Yok, tam tersine çok güzelsin. Çok aşırı güzelsin."

"Teşekkür ederim," diyerek utançla bakışlarını kaçırdı. Çünkü Mert, güzelsin derken öyle bir bakıyordu ki, Sedef'in eli ayağı birbirine dolanıyordu.

"İş görüşmesine bu kadar özendiğini bilmek, moralimi bozuyor sadece. Nasıl geçti görüşme?"

Mert'in çalışmasını istemediğini biliyordu Sedef. Ama bu kendisine hiç mantıklı gelmiyordu. Çünkü bu hayatta herkesin çalışıp bir şekilde geleceğini garanti altına alması gerektiğini düşünüyordu.

"İyi geçti. Haftaya başlıyorum."

İçmekte olduğu suyu genzine kaçırdı Mert. Öksürüklerini kontrol altına alabildiğinde şok olmuş gözlerle karısına baktı.

"Anlamadım? Başlıyor musun?"

"Evet. Neden bu kadar şaşırdın ki? Çalışmak istediğimi daha önce söylemiştim sana."

"Sedef, bilmem farkında mısın ama biz evliyiz!"

"E yani?"

"Yani, böyle kararları almadan önce benimle paylaşman gerekiyor. Öyle aklına estiği gibi kendi başına buyruk hareket edemezin."

"Bence biraz abartıyorsun. Alt tarafı yarım zamanlı bir iş."

Sedef'le ters düşmenin pek yarar sağlamayacağının farkındaydı Mert. Bu yüzden verdiği tepkilerde biraz olsun kontrollü olması gerektiğini biliyordu. "Ne işiymiş bu?"

"Bir kozmetik firması için yüz mankeni olacağım."

"Ne!"

Sesi öylesine yüksek çıkmıştı ki, etraftaki insanların dikkatini bir anda üzerlerine toplamayı başardı.

"Niye böyle aşırı tepki veriyorsun Mert? Çalışmak ayıp mı?" diye sordu sinirle Sedef. Mert'in bu bencilce tepkilerine gıcık oluyordu. Kendisi çalışmayı her şeyden çok istiyordu ve çalışacaktı. Kocasının ne dediğini pek umursamıyordu.

"Ben karımın bilboardlara afiş olmasını istemiyorum Sedef! O firmayı hemen arayıp bu işi istemediğini söyleyeceksin!" Karısını milyonların görecek olma düşüncesi katlanılmazdı. Bu yüzden biraz asabi tepkiler veriyordu.

"Neden? Bunda ne gibi bir sorun var anlamadım ben!" dediğinde, aklına gelen ihtimal şapşalca gülümsemesini sağladı. "Yoksa beni kıskanıyor musun?"

"Evet, kıskanıyorum." Mert'in bu dobralığı Sedef'in genç adamda hoşuna giden özelliklerinden sadece bir tanesiydi. Kıskanıyorum dedikten sonra, yakışıklı yüzünde beliren tebessüm ise aklını ve kalbini bulandırmaya yetecek güce sahipti. "Çalışmak yerine, eğitimine devam etmeni tercih ederim."

"Bu da nerden çıktı?"

"Annen haklı Sedef. Eğitimini tamamlaman önemli."

"Bunu ben istemiyorum mu sanıyorsun? Ama yapamam. Bu evlilik bir bebek sahibi olabilmek için yapıldı Mert. Karnım burnumdayken nasıl okuyabilirim ki?"

"Bunu başaran birçok kadın biliyorum ben. Hem sana yardımcı da tutarım, sen evde yokken bebekle ilgilenir. Ayrıca annen de var. O da senin için her şeyi yapar. Sadece hamileliğin sonları ve doğumdan sonra ki birkaç hafta evde kalman gerekecek."

"Sen bu sözlerinde ciddisin?" derken sesine büyük bir şaşkınlık hâkimdi. Annesinin bu arzusunu anlayabiliyordu genç kız ama Mert'in de onun okumasını istediğine inanamıyordu. Oysa genç adamın sadece bu evlilikten sahip olacağı bebeği düşünmesi gerekmiyor muydu?

"Elbette ciddiyim."

"Ben... Ben yapamam. Annelikle okulu bir arada yürütemem!"

Mert karısının endişelerini çok iyi anlıyordu. Bu yüzden onun masanın üzerinde duran elini avucunun içine aldı ve gözlerinin içine şefkatle baktı. Annesinin hastalığı yüzünden güçlü olmayı öğrenmişti belki, ama Mert onun özünde nasıl kırılgan olduğunu biliyordu. Onu tanıyalı çok uzun bir zaman olmamıştı, buna rağmen yüreği artık herkesten daha iyi tanıyordu bu kadını.

"Sen hayatımda babaannemden sonra tanıdığım en güçlü kadınsın Sedef. Benim gibi bir adama bile katlanabildiğine göre kesinlikle öylesin," diyerek güldü. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum şimdi senden. Eğitimini tamamlamayı istiyor musun?"

Mert'in güven veren gözlerine baktı. Zamanında en çok istediklerinin başında annesini iyileşmesinden başka bir de eğitimine geri dönmek vardı. Ama genç adamla yapmış olduğu anlaşma bu isteğini geri plana atmasına sebep olmuştu.

"Evet, istiyorum."

"O zaman bu isteğini gerçekleştireceksin."

"Ama Mert..."

Karısının sözünü keserek, "Dün ben senin isteğini kabul ettim, şimdi de sen benim isteğimi kabul edeceksin! İtiraz kabul etmiyorum," dedi.

Sedef, Mert'in neden bahsettiğini anlamıştı. Onun sözünü tuttuğunu da biliyordu üstelik. Burçin'den son dakika haberlerini bir bir almıştı. Bu yüzden gülümsemekten kendini alamadı. "Peki, umarım bunları söylediğine ileride pişman olmazsın."

"Ben bu güne kadar verdiğim hiçbir karardan pişmanlık duymadım," diyerek dudaklarını karısının avucuna bastırdı.

Banyodan çıktığında kendini yeni doğmuş bir bebek gibi hissediyordu. Tüm günün stresinden bir anda arınıvermiş gibiydi. Bornozuna sarılarak yatak odasına girdi. Mert, annesiyle birlikte televizyon izliyordu. Eve gelir gelmez ilk iş annesine aldıkları karardan bahsetmişti. Yaşlı kadının yüzünün aldığı ifade hâlâ gözlerinin önündeydi. Feride Hanım kızının bu kararından dolayı çok mutlu olmuştu. Sırf onun mutluluğu için bile eğitimine devam edebilirdi Sedef.

Boy aynasının karşısına geçerek kendisini baştan aşağı süzdü. Bakışları dümdüz olan karnını bulduğunda elleri de kendiliğinden o bölgeye doğru yönelmişti. Eğitimini tamamlamayı istiyordu ama peki ya hamile kaldığında ne yapacaktı? Her iki sorumluluğu da aynı anda omuzlayabilecek miydi? Zor olacaktı hiç kuşkusuz. Ama Mert'in söylediği gibi imkânsız da değildi. Bir bebeği olmasını ilk kez bu kadar çok istediğini hissediyordu. Evet, başta bu düşünce en büyük kabusuyken şimdilerde en güzel hayaliydi.

"Misler gibi kokuyorsun."

Aniden beline dolanan kollar ve boynuna değen du-

daklarla irkildi. Düşüncelerine o kadar çok dalmıştı ki, Mert'in yanına geldiğini bile fark etmemişti.

"Korkuttun beni."

"Çok dalgınsın, hayırdır?"

"Şey, düşünüyordum... Bebekle üniversite hayatı çok da kolay olmayacak. Epey zorlanacağım."

Sedef'in ıslak saçlarını yana çekerek dudaklarına daha çok yer açtı. "Sen istedin mi her işi başarırsın. Ayrıca biz de varız, sana yardımcı oluruz. Kızım bir doğsun, ona seve seve bakarım ben."

Duydukları sonucu şaşkınlığını gizleyemeyerek yüzünü kocasından tarafa çevirdi. "Kızın mı?"

Mert ağzından çıkan cümlelerin yeni yeni farkına varıyordu. Yüzündeki gülümseme büyüdü. "Evet, kızım. Sanırım ben bir kızım olmasını istiyorum."

"Gerçekten mi?" Sedef içinden bir şeylerin Mert'e doğru aktığını hissetti. Kızım derken yüzünün aldığı ifadeye hayran kalmıştı.

"Evet, gerçekten. Sen istemez misin? Kız çocuklarını sevmez misin?"

"Severim herhâlde. Ben bu yaşıma kadar hiç bunu düşünmedim. Yani bir gün anne olmayı elbette istiyordum ama kızım ya da oğlum olsun diye şartlandırmamıştım kendimi."

"Ben de öyle. Ama nedense şimdi düşününce kız olsun istiyorum. Tabii her şeyden önce sağlıklı olsun."

"Öyle," dedikten sonra sessizliğe büründü genç kız. Mert ise karısının tepkilerini dikkatle gözlemliyordu. Daha sonra karısını çenesinden tutarak kendisine bakmasını sağladı. Onun makyajsız yüzüne baktığı her seferde bu yaşına kadar ne kadar boş bir hayat sürdürdüğünü daha iyi anlıyordu. Sedef'ten önce hep aşırı bakımlı kadınlarla birlikte olmuştu. Yüzleri boya fıçısına düşmüş birçok kadınla çıkmıştı. Ama hiçbiri Sedef'in bu sade güzelliğini sollayamazdı.

Karısının dudaklarına doğru eğildiğinde kendini tü-

müye dış dünyaya kapattı. Sedef'in dudaklarını kendisi için aralamasıyla öpücüğünü daha da derinleştirdi. Ve bu sefer elleri de karısının bedeninde özgürlüklerini ilan etmeye başlamışlardı. Sedef ise her ne kadar mantığını korumaya çalışsa da Mert'in kendisine dokunduğu her anda bu yeteneğini tümüyle kaybediyordu. Kocasının yönlendirmesiyle yatağa doğru ilerlerken aslında böyle anlarda mantıklı olmayı istemediğini biliyordu.

Mert çoktan yoldan çıkmıştı. Sedef'in bornozun altında çıplak olan tenini düşündükçe tutku bedenini tümüyle ele geçirmeye başlamıştı. Aceleci elleri bornozun kuşağına gitti. Tam açmak üzereydi ki kulağına kot pantolonunun cebindeki telefonunun sesi geldi. Karısından ayrılmak istemediği için o sesi duymazlıktan gelmek daha kolaydı. Ta ki hattın ucundaki kişinin ne kadar inatçı olduğunu anlayana kadar.

Homurdanarak Sedef'in üzerinden yana kaydı. Nefes nefese kalmış bir şekilde eli cebindeki telefonuna gitti. Böyle özel bir anda kendisini rahatsız eden kişinin önemli bir gerekçesi olsa iyi olurdu! Yoksa o kişiye yapacağı işkenceleri zevkle bir bir aklından geçirmeye başlayabilirdi.

Telefonun erkanında gördüğü isim şaşkınlıktan tüm sinirini bir anda unutmasına sebep oldu. Sedef ise merakla kocasının tepkilerini takip ediyordu. Annesi içeride televizyon izlerken az daha kocasıyla birlikte olacağına inanamıyordu. Ne zamandan beri bu durumu yadırgamamaya başlamıştı?

"Yiğit?"

Mert'in şaşkın sesiyle dikkatini tekrar ona verdi. Mert hâlâ telefonun ekranına bakmaktaydı. "Kim? Yiğit mi arıyor?" diye sordu.

"Evet."

"E hadi açsana! Belli ki önemli bir şey, bu kadar çaldırdığına göre"

"Ama Yiğit beni hiç aramaz ki!"

"O zaman gerçekten önemli bir şey olmuş olmalı Mert!" diyerek uzandığı yerden doğruldu. "Hadi cevapla artık şunu."

Karısının söylediğini uygulayarak, parmağı 'cevapla' tuşuna gitti. Yiğit'in onu aradığına hâlâ inanamıyordu. Bu zamana kadar birbirleriyle pek alakaları olsun istememişlerdi. Onları bir araya getirende çoğunlukla babaanneleri Pakize Hanım olurdu.

"Alo?"

"Senin yüzünden..."

Mert duyduklarını algılamakta güçlük çekti. "Sarhoş musun sen?"

"Hayır, hâlâ... Her şeyi hatır..layacak kadar kendimdeyim."

Kuzeninin dilinin dolaşması, onun gerçekten sarhoş olduğuna işaretti. Ve bu durum gerçekten tuhaftı. Yiğit hiçbir zaman sarhoş olacak kadar içen bir adam olmamıştı.

"Sorun ne Yiğit? Neden beni aradın?"

"Senden... nef... ret ettiğimi söy... lemek için."

"Bunu zaten biliyorum. Bana yeni bir şey söyle," diyerek gülümsedi. "Neredesin sen?"

"Sana ne, ne... rede olduğumdan?"

"Anlaşılan dertleşmeye ihtiyacın var."

"Canın cehenneme!"

Telefonun yüzüne kapatılmasıyla gülümsemesi büyüdü. Yataktan kalkmadan önce karısının dudaklarından son bir öpücük daha çaldı.

"Ne oldu? Ne diyor Yiğit?" diye merakla sordu Sedef.

"Sanırım bu gece kuzen kuzene dertleşeceğiz. Geç gelebilirim beni bekleme, uyu sen."

"Nereye gidiyorsun? Yerini söyledi mi sana?"

"Hayır, ama onun gittiği yerleri iyi bilirim. Birinden birinde bulacağıma eminim."

Barmenin önüne koyduğu her kadehi bir dikişte bitiriyordu. Sanki bu şekilde içindeki yangını söndürebilecekmiş gibiydi. Oysa saçmaydı. İçindeki yangının sönmesi öyle kolay değildi. Her şeyi unutmak için içiyordu ama hâlâ her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu. Feyza'yı bir an olsun unutmayı başaramıyordu. Bu durumda kimi kandıracaktı? İçindeki yangın hiçbir zaman sönmeyecekti. Gün geçtikçe daha da harlanacak, tümüyle yakacaktı Yiğit'i.

Ne zaman Feyza'sız bir hayatı düşünemez olmuştu? Ne zaman onu içine alıp böylesine çok sahiplenmişti?

"Bir tane daha," diyerek barmene uzattı boş kadehi.

"Yiğit Bey, sizce de bu kadar yeterli değil mi? Biraz hızlı gidiyorsunuz bu akşam."

"Doldur!" dedi öfkeyle kıstığı gözlerinin arkasından. Barmene bu sayede gözdağını vermiş oldu.

O sırada yanına oturan birinin varlığını hissetti. Ama o tarafa dönüp bakmak yerine tekrar doldurulan içkisini yudumladı.

"Dertliyiz bakıyorum?"

Mert'in sesini duymasıyla genç adama yan bir bakış fırlattı. Yanında oldukça rahat ve mutlu bir şekilde oturuyordu. Onun bu hâli yine tüm sinirin tepesinde toplanmasına sebep oldu.

Yaşadığı tüm bu acıların tek sorumlusuydu bu adam! Eğer o olmasaydı Feyza tekrar hayatına girmeyecekti. Onunla bu kadar yakınlaşıp, kalbini tümüyle ona kaptırmayacaktı. Feyza'sız yaşamaya alışmışken onunla hayatın bu kadar güzel olabileceğini hiçbir zaman keşfetmeyecekti. Kısacası her şeyin sorumlusu Mert'di!

"Defol!"

Yiğit'in hâli gerçekten içler acısıydı. Onun bu hâli Mert için de bir ilkti. Sevgilisinin Mert ile kendisini al-

dattığını düşündüğü zamanda bile, böylesine yıkılmamıştı genç adam. Aslında şimdi düşününce o zamanlar hayatına kaldığı yerden oldukça kolay devam edebilmişti.

"Sorun ne? Yenge seni kapıya mı koydu yoksa?" Mert'in dudakları kendiliğinden tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Çok eğle- niyorsun öyle değil mi? Hayatı- mı mahvetttin!"

"Bunu nasıl başardım söyler misin?"

"Sen olmasaydın o saçma anlaşma da olmayacaktı! Feyza..." dedikten sonra düşüncelerini toparlayabilmek adına gözlerini yumdu. "Feyza'yı hayatıma dahil etmeyecektim!"

'İşte sorun şimdi anlaşıldı' diye düşündü Mert. Tahminlerinde yanılmamıştı. Yiğit karısıyla kavga ettiği için bu hâldeydi. Kuzeniyle ciddi bir konuşma yapmaya başlamadan önce barmene doğru döndü.

"Bir viski alayım." Ardından Yiğit'e "Ben mi git onunla evlen dedim? Her sorununda beni günah keçisi ilan etmekten vazgeç artık," dedi.

Yiğit'in yüzünde alaylı bir gülümseme belirirken Mert'e kaçamak bir bakış fırlattı. "Sen... Sen olmasaydın babaannemin oyununa düşmeyecektim! Bir bebek için bir an önce evlenmem gerek- meyecekti."

Kuzeninin dürüstlüğüne şaşırdı genç adam. Bunun arkasındaki sebebin onun içten içe çektiği o büyük acı olduğu belliydi. Feyza ne yaptıysa Yiğit'i perişan etmeyi başarmıştı.

"Fena mı oldu? Güzel bir karın, mutlu giden bir evliliğin var işte. Karı-koca arasında olur böyle kavgalar, ilk günden kendini içkiye vermen gerekmez. Sen benim Sedef'le yaptığım kavgaları duysan, eminim hâline şükredersin."

"Sen kazandın," dedi Yiğit bitkince.

"Ne demek bu?" Gerçekten bu sözün altında yatan

anlamı kavrayamamıştı Mert. 'Sen kazandın!' deyip yenilgiyi kabullenmek Yiğit Yücesoy'a göre değildi.

"Miras senindir artık. Benim bir bebeğim olmayacak."

"Yarıştan çok erken çekiliyorsun ve bu benim tanıdığım Yiğit'in yapacağı bir şey değil. Özellikle söz konusu hiç sevmediği ve nefret ettiği kuzenini alt etmek olunca."

Haklıydı genç adam. Eskiden olsa Mert'le sonuna kadar inatlaşırdı. Ama şimdi bunu yapmak bile içinden gelmiyordu. Çünkü o bir tek Feyza'dan bir bebek sahibi olma hayalini kurmuştu. Şimdi onun yerine başkasını yanında, yanıbaşında, karısı sıfatıyla görmek istemiyordu.

"Feyza'yla boşanıyoruz. Yani ortada bir anne aday... ımız yok, bu durumda eninde sonunda miras senin olacak. So- nuçta sen hâlâ mutlu bir şekilde evlisin!"

İşte bu yeni bir haberdi. "Neden boşanıyorsunuz? Ah anladım, kızı bu kadar erken kendinden bıktırdın demek. Aslmda sana çok bile dayandı."

Böyle bir durumda Yiğit'in damarına basması yanlıştı belki, ama aptal âşık kuzenini bir şekilde kendisine getirmesi gerekiyordu. Bu umutsuz tavırlar ona yakışmıyordu. Karısını sevdiği her hâlinden belliydi. Gerçi en başta onun sırf bebek için herhangi bir kadınla evlendiğini düşünmüştü. Ama bunun gerçek olmadığını Yiğit'in şu perişanlığını gören herkes onaylardı.

"Git işine Mert! Sen- le uğraşamayacağım."

"Karını seviyorsun öyle değil mi?"

Bu soru karşısında karşısındaki adama tek kaşını kaldırarak baktı. "Beni rahat bırak."

"Anladım, seviyorsun ama gururun bunu dile getirmene engel oluyor. E o zaman neden boşanıyorsun? Eğer sevdiğin kadının gitmesine izin verirsen, büyük bir aptal olduğunu tastiklemiş olursun."

"Sen hiç bir kadı- nın seni hayatında istemediğini, bizzat o- nun ağzından duydun mu?"

"Hayır," dedi Mert anında.

Yiğit becerebildiği kadar gözlerini devirdi. "Tahmin etmiştim."

"Feyza seni istemediğini mi söyledi? Bu çok saçma!"

"Anlamanı beklemiyorum senden zaten," diyerek bir sonraki kadehini bitirdi ve tekrar barmene doldurması için uzattı.

"Bence bu kadar içtiğin yeter. Gel, seni evine bırakayım."

"Bu- na ancak ben karar veririm. Doldur!" dedi karşısındaki barmene.

"Yiğit, bu kadar çok acı çekiyorsan git açıkça konuş karınla. Gönlünü almaya çalış. Ben Feyza'nın da seni sevdiğine eminim. Sen bence bir şeyleri yanlış anlamışsın."

"Hayır, çok doğru anladım."

Karşısındaki adama söz geçirmeyi başaramayacaktı. Bunun farkındaydı. Ama bu ayrılıkta kendisine hiç mantıklı gelmiyordu. Feyza'yı tanıdığı kadarıyla, onun da Yiğit'e karşı boş olmadığını söyleyebilirdi. Peki o hâlde bu boşanma zırvalığı da neyin nesiydi?

Sabah gözlerini başındaki o keskin ağrıyla birlikte araladı Yiğit. Yüzünü yastığına daha çok gömmek istediğindeyse, burnundan içeri dolan kokuyu duyumsadı. Bu sefer gözlerini acı içerisinde yumdu. Sadece yastık değil, odanın her yanı karısı kokuyordu. Onun kokusu her yere sinmişti. Ve Yiğit gece yatağa devrildiğinde onun tarafındaki yastığa sarılıp uyuduğunu yeni yeni hatırlıyordu. Bu kadar acınası bir hâle gelmesine sebep olduğu için içi Feyza'ya karşı büyük bir öfkeyle doldu.

Feyza artık yoktu! Bu gerçeği ne kadar çabuk kabullenirse o kadar iyiydi. Ama gel gör ki bunu yüreğine kabul ettirmesi öyle kolay değildi.

Dışarıdan gelen tıkırtılarla uzandığı yerden yavaşça doğruldu. Evde kendisinden başka kimsenin olmadığını biliyordu. Feyza dün geceyi Canan'da geçireceğine dair bir mesaj atmıştı. Buna rağmen mutfakta birinin olduğuna emindi. Yoksa Feyza fikrini değiştirip eve geri mi dönmüştü? Bir anda içinde beliren umut kırıntılarına engel olamadı. Hızla yataktan kalkarak adımlarını mutfağa doğru yönlendirdi. Feyza'nın eve geri dönmesini her şeyden çok istediğini o an kendisine itiraf etti. Bunu gerçekten istiyordu.

Mutfaktan içeri adımını attığındaysa yüzündeki gülümseme anbean soldu. Mutfaktaki kişi Feyza değil baş belası kuzeni Mert'di.

"Senin benim evimde ne işin var?"

"Sana da günaydın kuzen," dedikten sonra kahvesini Yiğit'e doğru kaldırdı Mert. "Kahve harika olmuş. Sen de ister misin?"

"Sana bir soru sordum Mert!"

"Senin için endişelendim ve yanında kalmanın daha iyi olacağına karar verdim." Yiğit bu cevap karşısında kaşlarını çatarken, Mert keyifle güldü. "Tamam kabul, buna çocuklar bile inanmaz. Sadece gecenin bir vakti, eve kadar gitmeye üşendim. Salondaki rahatsız kanepeye kıvrılıp uyuyayım dedim."

"Bak, gece benimle ilgilendiğin için sana gerçekten minnettarım. Ama lütfen artık beni evim ve yalnızlığımla baş başa bırak!"

"Ben de senin mendebur suratın yerine karımın gül yüzünü görmeyi tercih ederim Yiğit. Ama sence de konuşmamız gerekmiyor mu?"

Mert'in karşısındaki sandalyede yerini almadan önce kendisi için bir kupaya kahve doldurdu. Hâlâ başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu, bu yüzden kendine gelebilmek adına sert bir şeylere ihtiyacı vardı.

"Ne hakkında? Bence bizim seninle konuşacak hiçbir ortak konumuz olamaz."

"Dün o yüzden mi beni aradın?"

Dün hangi ruh hâliyle Mert'i aradığını gerçekten bilmiyordu Yiğit. Tek bildiği, Feyza'nın yaptıklarını hazmedemediğiydi. Ve bu yüzden alkolün de etkisiyle saçma sapan davranışlarda bulunmuştu.

"Sarhoştum. Aklım başımda olsaydı seni asla aramayacağımı biliyorsun," dedi bakışlarını kuzeninin yeşil gözlerinin içine dikerek.

"İçki sana sadece cesaret verdi. İçinde ne varsa dökmeni sağladı. Feyza'dan boşanacağın doğru o hâlde?"

"Bu konuyu daha fazla seninle konuşmak istemiyorum Mert."

"Bunu istememeni anlayabiliyorum ama çok mantıksız davrandığını birinin sana göstermesi gerekiyor."

"Mantıksız mı?" diye sordu şaşkınca genç adam.

"Evet, mantıksız. Sen karına âşıksın! Bunu sakın inkâr etmeye kalkma, dün ne gördüğümü çok iyi biliyorum ben. Ona âşıksın ama onun gitmesine sesini çıkarmıyorsun. Mantık bunun neresinde?"

"Bilmediğin şeyler var Mert! Ayrılmayı isteyen kişi Feyza. Ben sadece onun bu isteğini gerçekleştiriyorum."

"Sebebi neymiş peki?"

"Sana ne!" diyerek sonunda patladı. "Bu seni niye ilgilendiriyor? Benim için bu kadar endişelenmek yerine, evine gidip zaferinin tadını çıkarman gerekmiyor mu senin?"

"Yiğit..."

"Seni daha fazla evimde görmek istemiyorum! Ne de olsa seninle ilgili güzel anılara sahip değilim."

Haklı olmasına haklıydı Yiğit, ama geçmişteki olayların iç yüzünden bihaberdi. Mert ise onun kendisini kötü bilmesine izin verdiği için ilk kez içinde ufakta olsa bir pişmanlık duyuyordu.

O sırada çalınan kapı ziliyle ikisi de birbirine bakakaldı. Akıllarından geçen isim aynıydı.

Yiğit hızla oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru iler-

lemeye başlarken, Mert yavaş adımlarla onu arkasından takip ediyordu. Kuzeni karısına gerçekten âşıktı. Onu ilk kez bu hâlde görüyordu.

Kapıyı açıpta karşısında Feyza yerine Canan'ı bulmasıyla omuzları yine yenilgiyle çöktü.

"Canan?"

"Şey... Merhaba, umarım rahatsız etmiyorumdur."

Genç kızın bakışları Yiğit ile Mert arasında gidip geliyordu. Yiğit ise Feyza yerine onun en yakın arkadaşını karşısında bulmanın şaşkınlığını yaşıyordu.

"Hayır, rahatsız etmiyorsun. Mert de gidiyordu zaten," diyerek kuzenine doğru döndü. "Öyle değil mi Mert?"

O evde daha fazla istenilmediğini kabullenerek, "Öyle. Sonra görüşürüz," dedi ve Canan'ın içeri geçmesinden sonra kapıyı arkasından çekip gitti.

Canan tedirginlikle Yiğit'e baktı. Onun kendisini baştan aşağı süzdüğünü gördüğünde tüm cesaretini toparlayabilmek adına ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu.

"İçeri geçelim."

"Peki."

Yiğit'in kendisine gösterdiği yere geçip otururken içinden sürekli doğru olanı yaptığını tekrarlayıp duruyordu. Her şey arkadaşının mutluluğu içindi. Onun günden güne eridiğine şahit olmak istemiyordu.

Yiğit genç kızın karşısında yerini alırken, meraklı bakışları Canan'ın yüzünde dolaşıyordu. "Seni beklemiyordum. Bu yüzden karşımda görünce biraz şaşırdım."

"Tahmin edebiliyorum. Ama çok önemli olmasaydı, inan bana gelmezdim."

"Rahat ol Canan. Seni dinliyorum."

Kucağındaki ellerini ovuştururken bakışlarını Yiğit'in gözlerinin içine çevirdi.

"Dün gece Feyza bende kaldı."

Feyza'nın isminin geçmesiyle kısa bir an bakışlarını

karşısındaki kızdan kaçırdı. "Biliyorum, dün bana mesaj atmış."

"Yiğit... Yani enişte... Feyza çok kötü durumda. Tüm bir gece gözüne uyku girmedi. Sabaha kadar yatağında ağlayıp durdu."

Yiğit yüreğinin karısı için acıyla sızladığını hissetti. "Bunun böyle olmasını Feyza istedi, şimdi neden..." derken kafasını iki yana salladı. "Aklım bir türlü almıyor."

"Haklısın, bunu Feyza istedi. Ama buna mecbur bırakıldı."

"Nasıl?"

"Sonuna kadar sözümü kesmeyeceğine söz verirsen sana her şeyi anlatacağım."

"Dinliyorum."

Elindeki elmayı soyarken bakışları ikide bir duvardaki saate takılıp duruyordu. Sabah Yiğit'le yaptığı o görüşmeden sonra genç adamın hiç vakit kaybetmeden karısına koşacağını düşünmekle hata etmişti anlaşılan. Belki de başından beri yanılıyordu Canan. Yiğit düşündüğü gibi Feyza'ya âşık değildi. Karısının evi terk etmesi onu üzeceği yerde rahatlatmış olabilirdi.

Bakışlarını boş gözlerle televizyon izleyen arkadaşına çevirdi. Uykusuzluktan gözlerinin altı resmen çökmüştü. Onun bu hâli içini sızlatıyordu.

"Hadi biraz elma ye," diyerek tabağı Feyza'ya uzattı.

"Canım istemiyor Canan."

"Ama böyle olmaz ki. Tüm gün doğru dürüst bir şey yemedin. Bu gidişle iyice güçten düşeceksin."

"Yiğit aramadı." Feyza'nın bakışları bir kez daha elindeki telefona kaydı. Gözlerinde akmaya hazır bekleyen yaşları olmasına rağmen kendine güçlükle engel oluyordu.

"Sen ara o zaman. Pişmanım de, işin aslı senin sandığın gibi değil de. Biraz kendini savun be güzelim!"

"Artık çok geç. Onu sonsuza kadar kaybettim."

Feyza'ya diyebileceği güzel sözleri kalmamıştı artık Canan'ın. Son umudu Yiğit'ti, ama o da düşündüğü gibi davranmamıştı. Gelip karısına sahip çıkmamıştı. İyi ki Feyza bilmiyordu ne yaptığını. Yoksa çok daha fazla üzülüp, mahvolurdu.

Tam o sırada duyduğu zil sesi ile Canan'ın umutları tekrar en baştan yeşermeye başladı. Bu gelenin Yiğit olması için içinden bildiği tüm duaları sıraladı.

"Kapıya bakar mısın canım? Benim elim dolu," diyerek topu arkadaşına attı. Eğer gelen kişi Yiğit ise ilk saniyeden karşı karşıya gelmeleri her ikisi içinde iyi olacaktı.

"Tamam, bakarım."

Yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledi. O sırada aklı hâlâ Yiğit'teydi. Onu çok özlemişti. Ondan ayrı kalalı sadece bir gün olmuştu belki ama bu süre bile onun hasretinden eriyip bitmesine sebepti.

Bu yüzden kapıyı açıpta karşısında Yiğit'i bulduğunda, önce hayal gördüğünü sandı. Çünkü gerçek olamayacak kadar muhteşemdi karşısındaki görüntü. Onu kandırdığı ve hayal kırıklığına uğrattığını düşünecek olursa, karşısında kendisine en güzel gülümsemelerinden birini hediye eden adam hayaldan başka bir şey olamazdı.

"Yiğit?

Ve o hayallerinin baş kahramanı varlığıyla olduğu kadar söyledikleriyle de yüreğini ısıtmayı çok iyi biliyordu. "Seni evimize götürmeye geldim Feyza."

Yirmi Bir

Kızının dalgın bir şekilde tabağındaki peyniri didikleyen hâli Feride Hanımın dikkatini çekti. Sedef'in canının bir şeye sıkıldığı her hâlinden belliydi. Ve yaşlı kadın bu can sıkıntısının sebebi olarak nedense damadını görüyordu. Sedef'ten öğrendiği kadarıyla Mert gece eve gelmemişti. Kızını biraz olsun tanıyorsa kocasının geceyi nerede geçirdiği ile ilgili içi içini yiyor olmalıydı.

"Asma artık şu güzel yüzünü. 'Kuzeninin durumu kötüymüş, o da yanına gitti,' demedin mi az önce? Eminim onun geceyi yalnız geçirmesini istememiştir."

Annesinin bu sözlerine inanmayı her şeyden çok isterdi Sedef. Ama o kadar basit değildi işte. Mert akşam Yiğit'in yanına gidiyorum deyip evden çıktığından beri bir kez olsun aramamıştı. Normalde arayıp geceyi dışarıda geçireceğini haber vermesi gerekmez miydi? Vermemişti işte! Ve gece boyunca Sedef'in gözüne bir gram uyku girmemişti. Hep Mert'in kapıdan içeri gireceği anı bekleyip durmuştu. Ama sadece beklediğiyle kalmıştı.

"Öyledir eminim. Aman anne, ben alışık değilim ya böyle şeylere, bir an kafam takıldı işte," diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştı Sedef.

Feride Hanım anlayışla gülümsedi. "Kocanı merak edip kıskanman çok doğal yavrum. Ama ben Mert'e güveniyorum. O seni üzecek bir şey yapmaz."

"Yapmaz değil mi?" diye sorarken, duyacağı olumlu bir cevaba çok ihtiyacı vardı. Mert'e tüm kalbiyle inanıp güvenmeyi her şeyden çok istiyordu. Yüreği kısa sürede tanıdığı adamın ona ihanet etmeyeceğine inanmak isti-

yordu. Sahi, yüreği Mert'i ne zaman tanımıştı? Ne zaman onun için atmaya başlamıştı?

"Yapmaz elbette güzel kızım. Sen içini her zaman ferah tut ve böyle şeyler yüzünden kocanla aranın açılmasına izin verme."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki sana bir şey sorabilir miyim anne?" dedi genç kız.

"Sor bakalım."

"Sen... Sen babama âşık olduğunu nasıl anlamıştın? Ne zaman, 'ben bu adama âşığım' dedin?" Bu soruyu sormak düşündüğünden de zor olmuştu. Çünkü bir bakıma kendi hislerine bir açıklama getirmeye çalışıyordu. Mert'e karşı hissettiklerinin son günlerde oldukça yoğunlaştığının farkındaydı. Ve bunun sadece basit bir hoşlantıdan ibaret olup olmadığını deli gibi merak ediyordu.

Feride Hanım, kızının bu sorusuna cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. Rahmetli eşini düşündükçe içi hâlâ ilk günkü kadar sızlıyordu. Onun yokluğuna aradan geçen bunca yıla rağmen bir an olsun alışamamıştı. Ama hep teselliyi evladında bulmuştu. Ondan güç almış ve hayata ancak bu şekilde dört elle sarılabilmişti. "Âşık olduğumu anlamam öyle kolay olmadı benim. Aşkı sadece romanlardan bilirdim ve gerçek hayatta bu duygunun varlığından şüphe duyardım. Babanla tanıştığımızda ben daha on yedisinde gencecik bir kızdım. Komşumuz Abdullah Amcanın torunuydu ve onu ziyarete gelmişti. Eskiden kadın-erkek ilişkileri şimdilerde olduğu gibi de değildi üstelik. Bir kadınla erkek baş başa görüşemezlerdi bile. Hatta ben başlarda babanın yüzüne bakmaya bile çok utanırdım." Bu hikayeyi ilk dinleyişi değildi, ama bu sefer daha başka duygularla dinliyordu annesini. Elinin birini çenesinin altına yaslamış bir hâlde devamında duyacaklarını merakla bekliyordu Sedef.

"Peki nasıl açıldınız birbirinize?"

"Açılmadık ki... Görücü usulü evlendik biz."

"Görücü usulü mü? Ama ben sanmıştım ki, yani sen zamanında birbirimizi severek evlendik demiştin..."

"Evet, öyle demiştim çünkü gerçekten öyleydi. Sadece aşkın varlığını kabullenmek zamanımızı aldı. Biz babanla birbirimizi evlenmeden çok önceleri sevmeye başladık. Ama o zamanın şartlarında bunu kabullenmek ve bunu birbirimize itiraf etmek kolay değildi."

"Peki, sen ne zaman duygularını kabul ettin?"

"Onu kaybetmekle yüz yüze geldiğim an." Annesinin gözlerinde akmayı bekleyen yaşları görmek Sedef'in de tüm soğuk kanlılığını tümüyle alıp götürdü. Onun elini sımsıkı tutarak güç vermeye çalıştı.

"Eğer bu konu seni çok üzüyorsa anlatmana gerek yok anne. Bu kadarı yeterli."

"Bırak anlatayım, uzun zamandan sonra bunu birileriyle paylaşmak rahatlamamı sağlayacak. Ayrıca merak ettiklerini öğrenmek senin en doğal hakkın kızım. Bunu çok daha önce yapmalıydım. O senin babandı, ona dair hiçbir anın yok. Bu beni ne kadar üzüyor bir bilsen."

Sedef ağlamamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Babası hâlâ yüreğindeki en büyük yarasıydı. "Peki, sen nasıl istersen."

"Sen babanı tanıma fırsatını bile yakalayamadın oysa o seni ilk kucağına aldığında öyle çok sevmişti ki... Geceler boyu senin kulağına fısıldamadığı, anlatmadığı şey kalmazdı. Sanki senden erkenden ayrılacağını hissetmiş gibiydi. İçinden bir an olsun seni kucağından bırakmak gelmezdi."

Sedef artık gözyaşlarını durduramıyordu. Babasını hiç hatırlamıyordu, ona hiçbir zaman sımsıkı sarılıp, kokusunu derince içine çekme gibi bir şansı olmamıştı. Ondan kendisine kalan sadece birkaç fotoğraftı. Fazlası yoktu...

"O lanet trafik kazasının olduğu gün, bizim evlilik yıl dönümümüzdü. O gün çok güzel bir sofra hazırladım ve

heyecanla kocamın işten geleceği anı gözlemeye başladım. Ama onun yerine kara haberi geldi. Aşırı hız yapan bir sürücü yüzünden babanı hastaneye kaldırmışlar."

Annesinden ilk kez o anları bu kadar detaylı olarak dinliyordu. Ve Sedef babasına olan özleminin katlanarak arttığını biliyordu. Her zaman babasını merak eden bir çocuk olmuştu, onu hep özlemişti. Ama hiçbir zaman bu kadar büyük bir özlemle kavrulduğu olmamıştı.

"Üç gün komada kaldı. O üç gün boyunca umutla gözlerini açmasını bekledim ben. Ona onu sevdiğimi bile söyleyememiştim, onun bu erken gidişine nasıl müsaade edebilirdim? Ama olmadı. Baban gözünü açamadan bizi bırakıp gitti. Aslında bunu onunda istemediğini, onun üç gün ölüme direnmesinden anlamıştım. Ama takdir-i ilahi işte kızım. Olacak olanın önüne geçilmiyor."

Annesinin yanaklarındaki yaşları eliyle kuruladı Sedef. Ardından ona sımsıkı sarıldı. Onun acısını ta en derininde hissediyordu. "Babam senin onu sevdiğini eminim ki biliyordu anne."

Feride Hanımın kızının bu sözlerini kafasını sallayarak onayladıktan sonra, "Babanın evlilik yıl dönümümüz için hazırladığı hediye neymiş biliyor musun?" diye sordu. Sedef'in merakla gözlerinin içine bakması üzerine, "Bir mektup" O zamanlar fazla paramız yoktu. Öyle ahım şahım hediyeler alacak gücümüz bulunmuyordu. Baban da bu yüzden duygularını kağıta dökerek benimle paylaşmayı seçmiş. O mektup elime o yoğun bakım odasında can çekişirken geçti. Okuduklarımın her kelimesi hâlâ hafızamda," diye sözlerine devam etti. "Keşke birbirimizin gözlerinin içine bakarak duygularımızı özgürce dile getirebilseydik. O zaman belki bu erken veda bu kadar can yakıcı olmazdı."

"Annem," diyerek bir kez daha sımsıkı sarıldı annesine Sedef.

"Sen benim düştüğüm hataya düşme kızım." Kızının

ipek gibi saçlarını okşayıp, öperken ona içinden geçenleri anlatmaya devam etti. "Her ne kadar karşındakine duygularını hissettirdiğini düşünsen bile ona bunu kelimelerle de söylemekten çekinme. Çünkü insan sevildiğini hissettiği kadar, duymayı da istiyor. Bunu ben yapamadım, babana hissettirmekten öteye gidemedim, ama senin bu şansın hâlâ var. Hayat çok kısa Sedefim. Bu yüzden içinden geçenleri sakın frenleme! Ne yapmak istiyorsan onu yap."

Annesinin sözleriyle düşünceleri tekrar Mert'in üzerinde yoğunlaştı. Babası gibi onun da erkenden kendisini bırakıp gitme düşüncesi dayanılmazdı. Mert'i kaybetmekten korktuğunu fark ettiği anda ise bir başka soru kafasını çoktan kurcalamaya başlamıştı. Mert'e âşık mıydı? Kendisinden para karşılığı bir bebek isteyen adamı seviyor olabilir miydi? Elbette olabilirdi. Eğer onu sevmese neden şimdi öğrendiklerinden sonra acısını paylaşmak istediği tek kişi o olsundu ki? Eğer onu sevmese, neden söylediği o can yakıcı sözlere rağmen onun yanında olmak istesindi? Sedef kocasına karşı boş olmadığına emindi. Onu kendince sevdiğini de biliyordu artık. Ama âşık olduğunu sesli bir şekilde dile getirmesi biraz daha zamanını alacaktı.

O sırada dış kapının kapanma sesini duyarak anne-kız birbirlerinden hızla ayrıldılar ve yanaklarındaki yaşları ellerinden geldiğince kurulamaya çalıştılar.

Sedef ise heyecanlanmıştı. Sonunda yolunu gözlediği adam evine gelmişti.

"Günaydın, afiyet olsun," diyerek iki kadının yanına geldi Mert. Onların kızarmış gözlerinden yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu fark etmesine rağmen sebebini sormamayı tercih etti. Anlaşılan Feride Hanım ile Sedef birlikte yine geçmişe doğru bir yolculuk yapmışlardı.

"Sağ ol oğlum. Gel otur, çayı hemen ısıtırım ben."

"Yok, zahmet etmeyin. Ben önce bir duş almak istiyorum."

Mert'in adımlarını yatak odasına yönlendirmesiyle, Sedef'in omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Kocası onu neredeyse görmezden gelmişti. Bu duruma eskiden olsa takılmayacağını bildiğinden şimdi ki hâline şaşırmadan edemiyordu.

"Bence yanına gitmelisin. Burada bu şekilde oturmaya devam edersen, kendi kendini yemekten asla vazgeçemezsin."

"Sağ ol anne, her şey için."

Feride Hanım kızının gidişini izlerken derin bir iç çekti. Bu hayatta istediği tek bir şey vardı. O da yavrusunun sonsuz mutluluğu bulmasıydı.

Ürkek adımlarını yatak odasından içeri yönelttiğinde bu çekingenliğine kendisi de inanamıyordu. Oysaki Sedef her konuda oldukça girişken biriydi. Ama hislerinin farkına varmasıyla huyları da gözle görülür ölçüde değişmişti.

Kocası banyodaydı. O taraftan gelen su sesini duyabiliyordu. Bu nedenle Sedef'in bakışları genç adamın çıkarıp yatağın üzerine bıraktığı kıyafetlerine kaydı. Dün geceden beri aynı şeyler vardı üstünde. Kendine engel olamayarak Mert'in gömleğini eline aldı ve burnuna doğru götürdü. Keskin bir alkol kokusu duyumsadığında yüzünü anında buruşturmuştu. Ve aynı anda midesinin bulandığını hissetti.

Mert gece içmişti, gerçi zaten bunu tahmin edebiliyordu. Burada asıl önemli olan kiminle içtiğiydi? Yiğit ile mi yoksa 90-60-90 ölçülerinde bir afetle mi?

"Ne yapıyorsun?"

Kocasının sesini duymasıyla olduğu yerde irkildi. Sonrasında hemen elindekini arkasına saklamaya çalışarak Mert'e doğru döndü. Onu üzerinde sadece bir havluyla görmeye hiçbir zaman alışamayacağını düşü-

nüyordu. Daha doğrusu bu görüntüye karşı kayıtsız kalması hiçbir zaman mümkün olmayacaktı.

"Şey... Kirlileri ayırıyordum." Sedef o an aptallığından emin oldu. Titreyen sesi ve suçlu gibi kaçırdığı bakışlarını gören herkes bir haltlar karıştırdığını anlardı.

"Senin bu hâllerin beni şaşırtıyor." Mert elindeki havluyla ıslak saçlarını kurularken adımlarını karısına doğru yöneltti.

"Hangi hâllerim?" Kocasının varlığını iliklerine kadar hissediyordu Sedef. Ancak onun hemen dibinde durmasıyla bakışlarını onun kaslı göğsünden çekmeyi güçlükle başarabildi. Şimdi göz gözelerdi.

"Bu çekingen, ne diyeceğini bilmez hâllerin. Tanıdığım o hırçın, dediğim dedik Sedef profiline pek uymuyor."

'Ben bile kendimi tanımakta güçlük çekerken, senin bunu başarabilmeni beklemiyordum zaten,' diye içinden geçirdi. Ardından hiç düşünmeden kollarını Mert'in beline dolayıverdi. Ve işte Mert'in tam anlamıyla şaşkınlıktan donup kalmasını bu şekilde sağlamış oldu.

"Az önceki şaşkınlığım şimdikinin yanında hiçbir şeymiş," dedi yüzüne tatlı bir tebessüm yayılırken genç adam. Ellerini yavaşça karısının sırtına doğru götürerek onu kendi bedenine daha çok yasladı. Birbirlerine bu kadar yakın olmaları inanılmazdı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır." Yaşlarla ıslanan yüzünü kocasının göğsüne daha çok gömdü Sedef.

"O zaman neden ağlıyorsun?" Sedef'in ağladığına emindi, çıplak tenine değen yaşlarını hissediyordu.

"Babamı özledim."

"Ben de babana mı benziyorum?"

Sedef duyduklarını bir an için algılayamadı. Başını bulunduğu yerden kaldırarak kocasının gözlerinin içine baktı.

"Ne?"

"Bana sarılıp ağladığına göre, babana cok benziyor

olmalıyım." Oldukça nazik bir şekilde Sedef'in yanaklarındaki yaşları kuruladı. Onun ağlamasına dayanamıyordu. "Kötü bir espriydi, kabul ediyorum."

"Evet, bence de," dedikten sonra kaşları aklına gelenlerle bir anda çatılıverdi. Mert ise o anda, 'Hoş geldin karım Sedef' diye içinden keyifle geçirdi. "Sen dün gece neredeydin, hesap ver bakalım!"

"Yiğit'in yanına gittim. Bunu sana da söyledim hatta."

"Gittikten sonra beni hiç aramadın ama."

Sedef'in neye bu kadar bozulduğunu anlayamamıştı Mert. Kuzeninin yanına gittiğinden haberi vardı, onu neden araması gerekiyordu ki? "Aramamı mı bekledin?"

"Elbette... Yani eve hiç gelmeyeceğini arayıp bana haber verebilirdin," derken sesi gittikçe kısılmıştı.

"Sana geç gelebilirim demiştim." Mert bu durum karşısında ne kadar keyiflendiğini gizlemeye çalıştı.

"Bu senin lügatında, 'Sabaha kadar gelmem' demek herhâlde!" Verdiği tepkilerin abartılı olduğunun farkındaydı Sedef. Ama kıskançlık denilen bu duyguyla Mert sayesinde tanışmıştı ve bu konuda hiç tecrübesi bulunmadığından duygularını bastırmakta güçlük çekiyordu.

"Sadece eve gelemeyeceğimi fark ettiğimde saatin çok geç olduğunu gördüm. Seni arayarak uyandırmak istemedim."

"Sanki uyku tuttu da..." diye mırıldandığında Mert'i bir kez daha şaşırtmayı başardı.

"Uyuyamadın mı?" Mert'in yüzündeki sırıtış Sedef'i öfkelendirmesi gerekirken bu sefer nedense güldürmüştü.

"Uyuyamadım."

"Beni mi merak ettin?" derken Sedef'in dudaklarından küçük öpücükler çalmakla meşguldü.

"Hayır, daha çok ne haltlar karıştırdığını merak ettim," dedi genç kız öpücüklerin arasında.

"Sarhoş kuzenimin gönlünü hoş tutmakla meşguldüm. Karısı sanırım bizimkini terk etmiş."

"Ne? Nasıl?" diyerek Mert'in dudaklarından güçlükle kurtardı kendisini. "Feyza ne yapmış?"

"Ne yapmış bilmiyorum ama bizim Yiğit efendi boşanmaktan söz ediyordu."

"Emin misin? Yani bu çok saçma değil mi? Aniden nereden çıkmış bu boşanma kararı?"

Karısının tüm olanları öğrenmeden o güzel ağzını kapatmayacağını anlamıştı artık Mert. Bu yüzden biraz geri çekildi. Ona bu kadar yakınken tüm dikkatini söyleyeceklerine veremezdi. "Yiğit çok perişan bir hâldeydi. Aralarında ne yaşandıysa karısının kendisini istemediğine inanmış. Boşanacaklarını ve bu yüzden bir bebek sahibi olamayacakları için mirası kazanan tarafın ben olacağımı söyledi. Tabii bunu söylerken bebek sahibi olamayacağından çok, karısını kaybettiği için üzülüyordu, o ayrı."

"İnanmıyorum!" dedi Sedef şaşkınlıkla. Feyza'nın Yiğit'i nasıl sevdiğini biliyordu, bu yüzden onun kocasını hayatında istemediği gerekçesine inanmıyordu. Ama aklına başka mantıklı bir sebepte gelmiyordu o anda.

"Ya, ben de inanamıyorum. O kız Yiğit'i seviyor gibiydi, hatta buna emindim."

"Yiğit çok mu kötüydü?"

"Evet, perişandı. Sabaha kadar Feyza diye sayıkladı. Yiğit'in karısını sevdiğine ilk kez dün gece inandım."

"Eğer karısını seviyorsa bence çok yakında barışırlar."

"Bu gidişle Yiğit soluğu karısının kapısında alacak zaten," diyerek güldü. Gerçekten kuzeninin bakışlarından uzun süre Feyza'sız yapamayacağını anlamıştı. Nasıl kendisi bundan sonra Sedef'siz olamayacaksa Yiğit de Feyza'sız olamazdı. Bir iddia uğruna giriştikleri bu evlilikler, her ikisini de gönüllü mahkumlara çevirmişti. Ve Mert bu durumdan hiç de şikayetçi değildi.

"Neden sırıtıyorsun?" diye sormaktan kendini alamadı Sedef. Mert'in dalgınlığını yanlış yorumlamak işine geliyordu nedense. "Yoksa dün yanınızda başkaları da mı vardı?"

"Başkaları? Nasıl başkaları?"

"Şu sıfır beden olanlardan işte."

Sedef'in kastettiği şeyi anladığında, "O ayrıntıyı bu sefer maalesef atladık canım ya, aceleye geldi biraz. Yoksa alemlere akmışken onlar olmadan olur mu hiç?" diye güldü. Aynı anda karısının dirseğini karnına yedi. İki büklümken bile gülmeye devam ediyordu genç adam.

"Gıcık!" derken bile endişeyle Mert'e bakıyordu. Acaba canını çok mu acıtmıştı?

Mert tekrar doğrulduğunda Sedef'i hızla kendisine doğru çekerek dudaklarına kapandı. Onu içinden geldiği gibi büyük bir aşkla öperken, karısından aldığı karşılık aynıydı. Sedef onu itmek yerine öpüşlerine aynı tutkuyla karşılık veriyordu. İşte bu yüzden onu bırakması gittikçe güçleşiyordu. Onun sıcaklığına böylesine muhtaçken, içerideki kayınvalidesini düşündüğünde durmaları gerektiği gerçeği can sıkıcıydı. Güçlükle karısının dudaklarından ayrıldı.

"Bu sözü söylemekten nefret etsem de söylemek zorundayım. Artık durmamız gerekiyor karıcığım."

"Evet, farkındayım," diyerek derin bir iç çekti genç kız. Ama buna rağmen dudaklarını Mert'in göğsünde dolaştırmaya devam ediyordu. Bu hareketiyle onu nasıl tahrik ettiğinin gayet farkındaydı.

"Sedef!" diye resmen inledi Mert. Bu kız bu çin işkencesine biraz daha devam edecek olursa kesinlikle kayınvalidesini umursamayı boşverecekti. Neyseki karısı sonunda bu isyanına kulak vermeyi seçti.

"Bu sana ceza olsun! Bir daha beni habersiz bırakmazsın," diyerek gülümsedi. "Hadi üzerini giy de gel. Ben de kahvaltını hazırlayayım."

Arkasını dönüp gitmek isteyen karısını kolundan tu-

tarak durdurdu ve tekrar kollarının arasına aldı. "Aynı şeyi ben de senden bekliyorum haberin olsun. Yani geçen sefer ki gibi hayatındaki değişiklikleri en son öğrenen kişi olmak istemiyorum, anlıyorsun beni değil mi?"

Mert'in geçenki iş mevzusundan bahsettiğini anlamıştı Sedef. Başını sallayarak, "Anlıyorum," dedi. "Bir dahaki sefere hakkımdaki her şeyi ilk öğrenen kişi olacağın konusunda sana söz veririm."

Bu söz Mert için öyle anlamlıydı ki hiç düşünmeden o an içinden geleni yaptı. Sedef'e sımsıkı sarıldı ve saçlarının kokusunu içine çekti. "Bugün senin üniversiteye kayıt işlemlerini halledelim."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sorarken başını Mert'e doğru kaldırdı.

"Elbette. Bekleyecek ne var? Hem de zaman bu kadar aleyhimize işlerken." Karısının burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurdu. "Hadi güzel karıcığım, sen benim kahvaltımı hazırlamaya git ben de üstümü giyineyim. Annene daha fazla ayıp olmasın."

"Tamam." Tam kapıya doğru yönelmişti ki ani bir kararla geri dönüp Mert'in yanağına kocaman bir öpücük bıraktı Sedef. Sonra kocasını şaşkınlık içerisinde orada bırakarak içeriye geçti.

Mert yüzünde beliren aptal sırıtışa mani olamadı. Eliyle genç kızın dudaklarının değdiği yanağını hafifçe okşadı. Galiba bazı şeyleri aşmışlardı. Sedef artık ondan nefret etmiyordu!

Arabayı ani bir frenle durdurduğunda burnundan soluyordu genç adam. Öğrendikleri öfkesini öylesine ayyuka çıkarmıştı ki, o anda o bile kendisinden korkuyordu. En çok da yapabileceklerinden!

Canan'ın anlattıklarını dinlerken duyduklarını asla

tahmin etmemişti. Zaten tahmin edebilseydi çok daha önce önlemini alırdı. Vehbi denilen şerefsizi hafife almakla hata etmişti. Fırsatını bulduğu an tepelerine kabus gibi çökmekten geri durmamıştı yaşlı adam. Ve Yiğit bu yüzden ona karşı nefret doluydu.

O ne hakla karısını tehdit ederdi? Ne hakla onu üzerdi? Evliliklerinin az daha onun yüzünden biteceğini düşünmek direksiyonu daha sıkı kavramasına sebep oluyordu. Feyza'yı az daha o adam yüzünden kaybediyordu. Belki de çoktan kaybetmişti. Canan, "O seni seviyor. Sana söylemeye çekinse de o sana âşık Yiğit," demişti. Ama Yiğit karısının kalbini bir kez daha kırmıştı. Onu resmen hayatından da evinden de kovmuştu. Kendisini mutlaka karısına affettirmesi gerekiyordu. Ama öncelikli olarak bir beladan kurtulması şarttı.

Yan koltuktaki zarfı alarak arabadan indi. Adımlarını öfkeyle atarken bu haliyle kimse Yiğit Yücesoy'un karşısında durmaya cesaret edemezdi.

Kapıyı çalmak yerine yumruklamayı seçti. Çünkü bu evde oturan kişi nezaketi hak etmiyordu. En başından etmemişti, ama Yiğit karısının hatırına o adama katlanmıştı. Şimdiyse bunu yapmasına gerek yoktu, çünkü bu adamın hayatlarından sonsuza kadar çekip gitmesi için her şeyi yapacaktı.

"Patlama be, geld..." Bir anda karşısında bulduğu adamla birlikte Vehbi Beyin sözleri şaşkınlıktan yarım kaldı. Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdikten sonra, "Ooo, sen mi geldin damat? E hani kızım nerede?" diye sordu ve aynı anda Yiğit'in güçlü elini gırtlağında hissetti.

Yiğit, Vehbi Beyi boğazından tutarak içeriye doğru yönlendirdi. Onunla görülecek bir hesabı vardı ve bunu komşuların gözü önünde yapmayacaktı. Etrafın ne düşüneceği umurunda bile değildi, ama karısının geçmişinin dedikodu malzemesi olmasını kesinlikle istemiyordu.

"Bırak beni!" diye debelendi yaşlı adam. Yiğit'in bakışlarındaki o deli öfkeyi görmüştü ve şimdi kendi canının derdine düşmüştü.

Yiğit adamı içi boş bir çuval gibi kanepenin üzerine fırlattı. Vehbi Bey elini ağrıyan boğazına götürüp öksürdü. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Yiğit ise ona tepeden bakmakla yetiniyordu.

"Sana, seni bir daha karımın etrafında görmeyeceğim, dedim mi demedim mi?" diye sordu tehditkâr bir tonda.

"O benim kızım!"

"Ne kızı lan? Ne kızı?" dediğinde adamı yakasından tuttuğu gibi kaldırdı ve gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Sen kızını başka adamlara peşkeş mi çekersin sürekli? Bu mu senin babalığın?"

"Ben onu hiçbir şeye zorlamadım! Her şeyi kendi isteğiyle..."

Vehbi Beyi yüzüne indirdiği yumruğuyla susturdu Yiğit. Feyza'nın adını ağzına almayı bırak.

"Onu tehdit edip para sızdırmaya çalışıyormuşsun. Elinde fotoğraflar varmış. Onları ve tüm negatiflerini şimdi bana vereceksin!"

Sızlayan burnunu tutarak baktı Yiğit'e. "Neden verecekmişim? Ha, istediğim parayı getirdiysen başka. O zaman hepsi senin olabilir."

"Para değil, ama bunları getirdim," diyerek az önce yere düşen zarfı adamın yüzüne doğru fırlttı. "İçinde çok hoşuna gidecek şeyler var. Bak istersen."

Zarfı açıp içindekileri çıkarırken elleri çok fazla titriyordu yaşlı adamın. İlk kez Yiğit'ten bu denli korktuğunu hissediyordu. Bakışları elindeki belgeleri tek tek dolaşırken, yüzündeki kan anbean çekildi. "Bu... Bunlar?"

"Senin bu zamana kadar yaptığın tüm pisliklerin kanıtları."

"Bunların sende ne işi var?"

"Avukat olduğumu biliyorsun. E hâliyle zamanında birçok suçluyu savundum. Aralarında bana karşı aşırı minnet duyanları da var. Yani birkaç telefon görüşmesiyle bana istediklerimi altın bir tepside sundular."

Vehbi Bey bu olanlara inanamıyordu. Tam her şeyi yoluna koydum diye düşünürken, aslında ne kadar yanıldığını yeni anlıyordu. Yiğit'i hafife almakla aptallık etmişti. "Bunlarla beni mahvedemezsin! Birkaç tanık ifadesi ve yüzü belli bile olmayan fotoğraf! Bunlar beni içeri tıktırmana yetmez!"

"Emin misin? Benim bu zamana kadar isteyip de başaramadığım hiçbir şey olmadı hayatımda. Eğer bana o fotoğraflarla negatifleri vermezsen neyi yapıp neyi yapamayacağımı sana göstermekten zevk duyarım!"

"Buna kalkıştığın an fotoğraflar basının eline geçer!" diyerek son tehditini savurdu Vehbi Bey.

"Yine de kaybeden sen olursun, çünkü benim kaybedecek hiçbir şeyim yok," dediğinde içinden 'Feyza'dan başka,' diye eklemeyi unutmadı. "Ayrıca basınla aramın çok iyi olduğunu sana söylememe izin ver. Benim onayım olmadan hiçbiri hakkımda bir haber yapma cesaretini kendisinde bulamaz."

Artık kaçacak bir yerinin olmadığını iyice idrak edebilmişti yaşlı adam. Bu nedenle vitrinin çekmecesinden çıkardığı fotoğraflarla negatifleri Yiğit'in eline tutuşturdu.

Elindekilere kısa bir bakış attığında kıskançlığın o yakıcı tarafını tekrar tüm hücrelerinde hissetmişti Yiğit. Ama bunu Feyza'ya hiçbir şekilde yansıtmamaya kararlıydı. "Bu şehri terk edeceksin. Başka bir yerde kendine yeni bir hayat kuracaksın. Bir daha karşımıza çıkmaman senin açından çok iyi olur yoksa seni içeri tıktırmak için elimden gelen her şeyi fazlasıyla yaparım!"

Arabayı bu sefer sevdiği kadının -karısının- bulunduğu evin önüne park ettiğinde içi daha önce hiç olmadığı kadar mutlulukla doluydu. Hislerini kendine itiraf ettikten sonra artık daha iyi ve güler yüzlü bir adam hâline geldiğini söyleyebilirdi. Şimdi de karısının gönlünü alıp onu beraberinde evlerine götürmeye kararlıydı. Canan'a göre Feyza da ona âşıktı. Ama bunu onun ağzından duymadıkça rahat edemeyecekti Yiğit. Bunun olması için de ilk önce kendisinin ona karşı açık olması gerekiyordu. Ona onu sevdiğini söylemeliydi.

Bakışları yan koltukta duran fotoğraflara kaydığında kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Öfkeliydi ve kıskançlıktan kudurmanın ne demek olduğunu o an çok daha iyi anlıyordu. Ama bunların hiçbiri yüzünden Feyza'yı suçlamıyordu. Öfkesi sadece Vehbi Beye yönelikti. Kıskançlıktan kudurmasının sorumlusu olarak da kendisini görüyordu. Eğer zamanında Feyza'yı anlayıp dinlemiş ve ona sahip çıkmış olsaydı, şimdi bunları birlikte çoktan aşmış olacaklardı. İlk fırsatta bu fotoğrafları ve negatifleri yakıp kül etmeyi aklına not ettikten sonra hepsini torpido gözüne sakladı. Feyza'nın onları görüp bir kez daha üzülmesini istemiyordu.

Adımlarını Canan'ın kaldığı küçük apartman dairesine doğru yöneltirken hayatında ilk kez bu kadar heyecanlandığını hissediyordu. Feyza hayatına girdiğinden beri genç adama hep ilkleri yaşatıyordu. Feyza'dan önce bu duyguları başka hiçbir kadın ona tattırmayı başaramamıştı.

Parmağını zile doğru götürürken içinden ona kadar sayarak sakinleşmeyi bekledi. Kapının açılmasını beklerken ise sabırsızdı. Sonunda beklediği gerçekleştiğinde karanlık dünyasına âdeta güneş doğmuş gibiydi. Feyza'nın güzel yüzünü karşısında bulmak dünden bu

yana azap çeken ruhuna iyi gelmişti. Yüzü anında tatlı bir tebessümle bezenmişti. Onun büyük bir heyecan ve beklentiyle ismini söylediğini duyduğundaysa dudaklarının arasından, "Seni evimize götürmeye geldim Feyza," sözleri kendiliğinden dökülüverdi. Karısının yüzünde beliren o kocaman gülümseme bu zamana kadar ne kadar kör olduğunu kanıtlayan bir başka unsur oldu. Feyza da kendisini seviyordu işte! Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Yiğit." Karşısındaki adamın gerçekliğinden emin olur olmaz kendisini onun güvenli kollarının arasına bıraktı Feyza. Artık ondan uzak kalması gerektiği gerçeğini bile umursamıyordu. Çünkü çok özlemişti. Onsuz geçirdiği şu yirmi dört saat ölüm gibi gelmişti. Bu yüzden ince kollarını kocasının beline daha sıkı doladı. Onun saçlarının arasında gezinen parmakları ve şakağına değen sıcacık dudakları, bedeninin tekrar can bulmasını sağlamıştı. "Geldin."

"Geldim." Dudaklarını bu kez büyük bir özlemle karısının saçlarına bastırdı. Kokusunu derin derin içine çekiyor ama yine de kanıksayamıyordu. "Bir daha gitmeyeceğim ve senin de gitmene izin vermeyeceğim."

Yaşlarla buğulanan gözlerini kocasının yüzüne doğru kaldırdı. "Beni... Beni affetin demek mi oluyor bu?"

"Affedilecek bir şey yok ki ortada. Her şeyi konuşacağız, ama önce evimize gideceğiz."

"Evimize gideceğiz," derken yüzündeki gülümseme gerçekten görülmeye değerdi.

Canan'la vedalaştıktan sonra kocasının elinden tutarak birlikte evlerine doğru yola çıktılar. Yiğit, Canan'a bakışlarıyla edebileceği tüm teşekkürleri etmiş, Feyza ise bu durumu fark etmemişti. Yiğit'in bir anda kapısına neden dayandığını ise sorgulamıyordu çünkü mutluluğunun bozulmasından ödü kopuyordu.

Arabada evlerine doğru giderlerken her ikisi de büyük bir sessizliğin içine gömülüvermişti. Buna rağmen

Yiğit fırsatını bulduğu her an karısının elini avucunun içine almaktan vazgeçmiyordu. Bu durum Feyza'nın yüreğini daha da rahatlatıyor, geleceğe dair umutlarını çoğaltıyordu. Artık Yiğit'e her şeyi anlatacaktı. Onsuz bir hayata katlanamayacağını çok iyi anlamıştı. Bu yüzden ona karşı dürüst olacak ve üvey babasının tehditlerinden bahsedecekti. Onun kendisine kızacağından adı gibi emindi, ama tüm yalanlarına rağmen ona geldiyse o da kendisini seviyor olmalıydı. Yiğit'in sevgisine güvenmekten başka çaresi yoktu.

Sonunda evlerinden içeri girdiklerinde gözlerden uzak baş başa kalmayı başardılar. Yiğit dış kapıyı kapatır kapatmaz Feyza'yı kollarının arasına çekmiş, ona sımsıkı sarılmıştı. Bir kadına karşı bu kadar hassas olabileceğini tahmin edemezdi genç adam.

"Yiğit... Ben... Benim sana söylemek istediklerim var."

"Salona geçelim, orada konuşuruz."

El ele salona doğru ilerlediler. Sonunda yan yana koltukta yerlerini aldıklarında Feyza artık sabrının sonundaydı. Yiğit ise birazdan Feyza'ya söyleyeceklerini kafasında toparlamaya çalışıyordu. Hayatında bir ilke daha imza atacaktı. Onca insana karşı korkusuzca kafa tutan başarılı avukat karısının karşısında bir anda ne diyeceğini bilemeyen, çekingen bir delikanlıya dönüşüyordu. Bu duruma istemsizce gülümserken buldu kendini. Ve bu gülümseme Feyza'nın dikkatinden kaçmadı. Kocasının kendisini affettiğine dair inancı, bu görüntüyle artık hat safhaya ulaşmıştı.

"Yiğit... Ben özür dilerim."

"Neden?"

"Sana... Yalan söylediğim için."

"Benden ayrılmak istiyor musun Feyza?"

Bir anda kendisine yöneltilen soruyla Yiğit'in gözlerinin içine bakakaldı. "Hayır! Bunu hiçbir zaman isteme-

dim ben," dedikten sonra derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Hepsi üvey babamın suçu. Beni buna o zorladı."

"Biliyorum." Yüzünde güven verici bir gülümseme vardı genç adamın. Karısının elini avucunun içine alarak bir kez de bu şekilde ona desteğini hissettirmeye çalıştı.

"Bi-biliyor musun? Ama nasıl?"

"Bu sabah Canan eve geldi ve bana bilmediklerimi anlattı. Olanları senden duymayı isterdim ama yine de sonunda öğrenebildiğim için mutluyum. Senin arkadaşın büyük bir hata yapmamı önlemiş oldu."

Canan'ın böyle bir davranışta bulunacağını asla tahmin etmemişti. Gerçi arkadaşının hâline nasıl üzüldüğünün farkındaydı, ama böylesi bir cesareti göstermesi şaşılacak şeydi. "Ben sana anlatmak istedim. Ama korktum Yiğit. Beni bir kez daha geçmişim yüzünden yargılamandan, hatta beni artık hayatında istememenden korktum. Bebeğini doğuracak olan kadının saf ve temiz olmasını istemek hakkın senin. Ama benim geçmişim öylesine kirli ki, bunu bir kez daha gördüğünde beni terk etmenden korktum. Senden ayrılmak zorunda kalacaksam bile sonsuza kadar hatırında iyi biri olarak kalmayı istedim. Ve bu yüzden saçma sapan bir oyuna giriştim."

Feyza'nın yanaklarından süzülen yaşları Yiğit'in kalbine akıyordu sanki ve damladıkları yerleri yakıp, küle çeviriyorlardı. Baş parmağıyla o yaşları tek tek sildi. "Sen zaten gözümde çok saf ve tertemizsin Feyza. Sen benim hayatımda tanıdığım en masum kadınsın."

"Değilim işte. Geçmişte çok kötü şeyler yaptım. Bu yüzden kendimden çok utanıyorum. Bu utanç öylesine büyük ki üvey babamın tehdidine yenilmeme bile sebep oldu."

"Sen ne yapmış olursan ol, benim gözümde yine de suçsuzsun. Daha fazla kendini aşağılayacak sözler söyleme! Ben yanında değilken bile yapma bunu."

"Sen... Sen gerçekten benden utanmıyor musun? Baba... Yani, Vehbi Bey benim o fotoğraflarımı basına vermekle tehdit etti beni. O resimler yüzünden senin adının kirlenmesine razı gelemezdim Yiğit. Ama o adama verecek param yoktu. Ben de sandım ki..."

"Beni senden boşanmaya ikna edersen üvey baban tehditlerinden vazgeçer sandın."

"Evet, en azından beni seninle tehdit edemez dedim. Bu yüzden Canan'ın doktor kuzeninden yardım istedim. Sahte bir rapor hazırlatması kolay olmadı, ama beni de kıramadı. Sana yalan söylemek en başta benim canımı yaktı Yiğit. Senden önce ben kahroldum. Ama buna mecburdum." Feyza'nın gözleri hâlâ yaşlıydı ve konuşurken gözyaşlarını daha fazla akıtmamak için kendini zorladığı belliydi.

"Hayır, mecbur değildin! Bana gelip anlatabilirdin. Sana yardım ederdim, bu sorunu birlikte aşabilirdik Feyza!"

"Benden nefret etmenden korktum! En önemlisi de bir kere o adama para yedirmeye başladık mı, devamının mutlaka geleceğini biliyordum. Senin hayatını bu şekilde mahvetmeye hakkım yoktu."

"Eğer bana gelmiş olsaydın o adama istediği parayı zaten vermezdim!"

Elinin tersiyle yanaklarından süzülenleri silerken "Nasıl yani? Başka ne yapabilirdin ki?" diye sordu.

"Bugün yaptığımı. O adam için artık endişelenmene gerek yok Feyza. Bu günden sonra bir daha karşımıza çıkmayacak."

"Yiğit, ne yaptın? Yoksa..." Aklına gelen ihtimaller kanını dondurmaya yetiyordu. Yiğit'in bir cani olmadığını biliyor ama genç adamın bakışlarındaki öfke başka türlü düşünmesine olanak vermiyordu.

"Hayır, endişelenme. Sadece birkaç ufak detaya değindim ve söylediklerimi yerine getirmezse, ömrünün

sonuna kadar parmaklıklar arkasında yaşamak zorunda kalacağını anlamasını sağladım."

"Söylediğini kabul etti mi?"

"Etmek zorunda kaldı. Çünkü ben şaka yapmıyordum."

Feyza uzun zamandan sonra ilk kez bu kadar rahatladığını hissetti. Kollarını büyük bir coşkuyla Yiğit'in boynuna doladı. "Teşekkür ederim. Benden vazgeçmediğin için çok teşekkür ederim."

Elinin birini sevdiği saçlara götürdü ve hafifçe okşadı. Feyza'yı suçlamaya hakkı yoktu. Onun gelip derdini paylaşmamasındaki tek suçlu kendisiydi. Demek ki Feyza'ya o ihtiyaç duyduğu güveni verememişti. En önemlisi de onun kendisi için ne kadar değerli olduğunu göstermeyi başaramamıştı. Eğer ona karşı hissettiklerini daha önce dile getirmiş olsaydı, Feyza böylesine bir hataya düşmeyecekti. "İstesem de senden vazgeçemem artık ben," diye mırıldandı. "Feyza ben... Ben seni seviyorum."

Duyduklarıyla, yüzündeki gülümseme yüzünde dondu kaldı. Doğru duyup duymadığını anlayamadı. Başını bulunduğu kucaktan kaldırarak Yiğit'in mavilerine baktı. Heyecandan kuruyan dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra, "Ben... Doğru mu duydum ben?" diye sordu.

Bakışlarını bir an olsun karısının gözlerinin içinden ayırmadan, "Evet, doğru duydun," dedi.

"Yani sen... Sen beni seviyor musun? Gerçekten seviyor musun? Benim anladığım şekilde mi seviyorsun?"

Karısının bu tatlı şaşkınlığı Yiğit'in öyle hoşuna gitmişti ki, onu kendisine doğru çekip içine katmak istercesine sarıldı. Dudakları ulaşabildikleri her yere öpücükler konduruyordu. "Seviyorum, diğer bir deyişle, âşığım sana."

"Yiğit..." Feyza bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. Bugün zaten ipin ucunu fazlasıyla kaçırmıştı. Ama mut-

luluktan olduktan sonra ağlamak bile güzeldi. "Bir daha söyle." Yüzünü bir kez daha gömdüğü kucaktan kocasının yüzüne doğru kaldırdı. "Bunu bir kez daha duymaya öyle ihtiyacım var ki..."

Karısının yüzünü iki elinin arasına aldı. Onun kendisine olan aşkını o güzel gözlerinden okuyabiliyordu. Bu zamana kadar hem kendi duygularına hem de Feyza'nın duygularına karşı bu denli kör olduğu için kendisine çok kızıyordu. Bu körlüğü yüzünden yeterince vakit kaybetmişlerdi. Fazlasına göz yumamazdı. "Seni seviyorum. Öyle çok seviyorum ki bu sevgim seninle ilgili konularda mantığımı kaybetmeme sebep oluyor. Kıskançlıktan çoğu zaman senin canını bile yakmama sebep oluyor. Ben tüm o sözleri seni sevdiğimden söylemiştim Feyza. Çünkü bu aşk beni ister istemez hırçınlaştırıyor. Seni üzmek istemememe rağmen başka türlüsü sanki elimden gelmiyor. Çok hatalar yaptım Feyza. Seninle ilgili birçok hata yaptım. En büyük hatam ise seneler önce seni arkamda bırakıp gitmek oldu. Sana o gün sahip çıksaydım seninle çok daha önce mutluluğu yakalayabilirdik. Ama hayal kırıklığım o kadar büyüktü ki, seni doğru dürüst dinlemeyi bile istemedim. Ben seni ilk o zamanlar sevmeye başlamışım meğer. Bu gerçeği ise daha şimdi görebiliyorum."

İşittikleri uzun zamandır yolunu gözledikleriydi. Yiğit'in kendisini sevmesini her şeyden çok istemiş, her gece bunun için dualar etmişti. Ve şimdi dualarının kabul olduğunu görüyordu. Kocasının da en az kendisi kadar âşık olduğunu öğreniyordu. Bu durumda o ağlamasın da kimler ağlasındı? "Ben de seni seviyorum. Hem de yıllardır. Senden ayrı geçirdiğim bir gün bile seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

"Biliyorum," dedikten sonra karısının dudaklarına tutkuyla kapandı. Kısa süren ateşli bir öpüşmeden sonra fısıltıyla "Yaptıklarıma rağmen her seferinde beni af-

[i]federek beni ne kadar sevdiğini kanıtladın zaten. Bunu anlamam biraz uzun sürdü sadece."

"Hâlâ inanamıyorum." Göz kapaklarını hafifçe araladı. "Beni sevdiğini bilmek öyle güzel ki. Ama aynı zamanda inanılması çok zor benim için."

"Bundan sonra her günüm seni bu gerçeğe inandırmaya çalışmakla geçecek. Artık susmayacağım Feyza. İçimden geçenleri açıkça dile getireceğim. Hayatımız bundan sonra çok daha güzel olacak."

"Sen benim yanımda olduğun her an mutlu oluyorum zaten ben. Sen hep benimle ol yeter."

Karısının dudaklarından küçük öpücükler çaldı genç adam. Kendisini dokunuşlarında ilk kez böylesine özgür hissediyordu. Sanki karısıyla aralarındaki tüm duvarlar bu son itirafla birlikte yerle bir olmuştu. "Hep yanında olmaktan başka bir arzum yok. Bir çocuğunun olmayacağına beni inandırdığında bile bir an olsun senden vazgeçmeyi düşünmedim ben. Doktor, doktor gezseydik ve her biri aynı şeyi söyleseydi de seni bırakmazdım Feyza. Benim seni bırakmam imkânsız bundan sonra. Bunu kabullensen iyi olur. Yani bir daha karşıma böyle bahanelerle gelme."

"Gerçekten hamile kalmama gibi bir durumum söz konusu olsaydı beni yine de bırakmaz mıydın?" diye sordu mutlulukla.

"Bırakmazdım."

"Peki ya miras? Onu Mert'in almasına üzülmez miydin?"

"Mert'ten hiç hoşlanmadığımı biliyorsun." Bunu söylerken kuzeninin dün gece ve bu sabah yanında olduğu aklına geldi. Kaşları istemsizce çatılırken sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Buna rağmen istediği ne kadar miras varsa onun olsun. Benim her şeyim sensin bundan sonra. Babaannem sayesinde yine seni buldum. Kısacası benim tüm mirasım senden ibaret Feyza." Karısının gözlerinin yine yaşardığını gördüğünde, "Sen de çok

sulu göz çıktın. Ağlama artık!" diyerek şaka yollu azarladı karısını.

"Yiğit..." derken bir iç çekti.

"Söyle güzelim."

"Benim çocuğum oluyor, en azından olmadığı konusunda gerçek bir raporum yok."

"Yani?" Karısının gülen yüzüne bakarken gülümsememek çok güçtü.

"Yani," diyerek elini Yiğit'in gömleğinin düğmelerine götürdü. "Elimizi çabuk tutarsak mirası biz alabiliriz."

"Öyle mi?" Bakışları karısının dişlediği dudaklarında takılı kaldı. O böyle kadınlığını konuşturduğu her an Yiğit karşısında donup kalıyordu.

"Evet, hem artık bunun için eskiden olduğumdan daha hevesliyim." Dudaklarını Yiğit'in dudaklarıyla buluşturdu. Yavaş yavaş tadını çıkara çıkara öptü. "Odamıza gidelim mi?"

Tek hamleyle karısını kucağına alarak, "Durduğumuz kabahat!" dediğinde, Feyza gülerek başını kocasının omzuna yasladı. Olanlara hâlâ inanamıyordu. Ama öyle mutluydu ki, yaşadıkları bir rüya bile olsa, bu anın tadını çıkarmaya kararlıydı.

Yirmi İki

Açık perdelerin arasından süzülüp de içeriye doluşan güneş ışıkları genç kızın içini ısıtıyordu. Yüzündeki gülümsemenin daha da büyümesine izin verdi. Mutluydu. Aynı zamanda kendisini bir tüy kadar hafif hissediyordu. Çünkü dün akşamdan sonra geçmişin tüm o kir ve pasından arınmış bir şekilde sevdiği adamla yeni bir hayata adım atmıştı.

Bakışları huzurlu bir uykunun koynunda olan kocasının yüzünü buldu. Tüm bu güzel duyguları ona borçlu olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun ondan vazgeçmemişti. Tüm hatalarını ve yalanlarını affetmesi yetmiyormuş gibi bir de ona aşkını vermekten çekinmemişti. Aslında olanlara hâlâ inanamıyordu. Dün akşam yaşadıklarının hayalini bile kurmaya korkardı zamanında. Oysa şimdi en büyük isteği gerçekleşmişti. Yiğit ona âşıktı!

Parmağını sevdiğinin dudaklarında okşarcasına gezdirdi. Bunu yaparken aklına gecenin anıları üşüşüvermişti. Derin bir iç çekerken tam da o anda genç adamın parmağını ısırmasıyla yattığı yerde irkildi. "Yiğit!" derken gülüyordu. "Acıttın."

Karısının acıdığını söylediği parmağını dudaklarına götürerek bu sefer öptü. Ardından aynı işlemi genç kızın diğer tüm parmakları üzerinde uyguladı. "Geçti mi?" diye sordu.

"Hı hı." Başını Yiğit'in kaslı göğsüne bıraktı. Eliyle kirli sakalını okşadı. Onun varlığı yaralı ruhuna merhem oluyordu. Yiğit'le birlikte olduğu her an öncesini unutuyor, umutlu gözlerle geleceğe bakabiliyordu. "Kalkıp

kahvaltıyı hazırlamam gerekiyor ama hiç kalkasım yok. Keşke hep bu şekilde kalabilmemiz mümkün olsa."

Karısını kolunun altına daha çok çekerek burnunu saçlarının arasına gömdü. Bu kokuyla bir ömür yaşayabilirdi. "Bugün seninle yataktan çıkmaya hiç niyetim yok zaten."

"Çıkmayalım o hâlde," dediğinde karnından gelen seslerle başını utançla bulunduğu yere daha çok gömdü. Yiğit'in kahkahası kulağına doluştuğunda yüzü daha çok kızardı.

"Sanırım yatak fantezimize kısa bir yemek molası vermemiz gerekiyor. Aslında düşüncesizin tekiyim ben. Akşamdan beri seni fazlasıyla yordum. Önce enerji depolaman şart, bu da yemek yemekten geçiyor haliyle," diye gülümseyerek Feyza'nın yüzünü bulunduğu yerden kaldırdı. Burnunun ucuna küçük bir öpücük bıraktıktan sonra gözlerinin içine büyük bir aşkla ve adanmışlıkla baktı. "Birlikte kahvaltı hazırlamaya ne dersin?"

"Harika olur."

"Ama ondan önce..." dedikten sonra Feyza'nın dudaklarına doğru eğildi. "Günaydın öpücüğümü senden almalıyım."

Dudakları buluştuktan sonra o yataktan kolay kolay çıkamayacaklarını fark etmeleri çok uzun sürmedi.

Kol saatini takarken bakışları ikide bir banyo kapısına doğru kayıyordu. Bugün Sedef'in üniversiteye kayıt işlemlerini halletmeyi planlamışlardı. Ama daha giyinip de kahvaltı masasına oturmayı bile başaramamışlardı.

"Sedef! Hadi biraz acele et, daha kahvaltı edeceğiz. Bugün öğleden sonra önemli bir toplantım var, yani senin şu üniversite işini öğleden önce halletmiş olmamız gerekiyor." Banyo kapısının açılıp da odadan içeri giren ayak seslerini duymasıyla başını kaldırdı. "Sonunda!"

diye gülümserken gördükleriyle bir anda o gülümseme yüzünde donup kaldı.

"Ben hazırım."

Evet onun hazır olduğunu görebiliyordu Mert. Ama gördüklerini bünyesinin kaldırabilmesi biraz zordu. Karısını baştan aşağıya süzdüğünde kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Sedef üzerine kot bir etek ile kırmızı bir bluz giymişti. Saçına taktığı saç bandıyla da tam bir üniversiteli çıtır görünümüne kavuşmuştu. Çok güzeldi karısı. Öyle masum bir güzelliği vardı ki, Mert karşısında iç çekmeden edemedi. Buna rağmen o anda onu kıskançlığı yönetmekteydi.

"O etek biraz kısa değil mi?"

Sedef bakışlarını eteğine doğru çevirdi. "Yoo... Dizlerimin hemen üzerinde bitiyor. Çok kısa değil yani."

"O saçındaki de güzel olmamış. Bu hâlinle üniversiteli bir genç kızdan çok tatlı bir kız çocuğuna benzemişsin."

Sedef'in ağzı şaşkınlıkla hafifçe aralanırken Mert hâlâ çatılı kaşlarının arkasından ona bakıyordu. "Küçük bir kız çocuğu mu?" diye sordu inanamayarak. "Sen beni küçük bir kız çocuğu gibi mi görüyorsun yani?"

Sedef'in gözlerinin dolmasıyla içinden kendisine okkalı bir küfür savurdu Mert. Bu kızın yüzünü güldürmeyi bir türlü başaramıyordu. Bir iki adımda Sedef'in yanına vararak onu kollarının arasına çekti. Genç kız görgü kurallarını tümüyle unutmuş bir şekilde burnunu çeke çeke ağlıyordu.

"Ağlama Sedef. Ben öyle demek istemedim," diyerek karısının sırtını sıvazladı. "Seni küçük bir kız çocuğu gibi görmeme imkan yok. Tam aksine yanındayken hormonlarım fazla mesai yapıyor, bunu sen de fark etmiş olmalısın."

Islak yüzünü Mert'in kar beyazı gömleğine sürttü. "Ama... Ama sen dedin ki, ben tıpkı küçük bir kız çocuğuna benziyormuşum."

"Şaka yaptım." Kollarının arasında tuttuğu kadını

Sedef olduğuna inanamıyordu. Söylediği o sözlerden sonra tanıdığı karısının yapacağı ilk iş kafasına ileride duran parfüm şişesini geçirmek olurdu. Böyle iç çekerek ağlamazdı. Son bir kaç gündür Sedef oldukça tuhaftı.

Genç kız başını bulunduğu kucaktan kaldırarak masum bakışlarını kocasının gözlerinin içine çevirdi. "Şaka mı? Yani güzel görünüyor muyum? Bir çocuğa benzemiyorum öyle değil mi?"

"Hayır, sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," diyerek Sedef'in gözlerinin içine gülümseyerek baktı. Sözlerini doğrulamak istercesine onun dudaklarına tutkuyla kapandı. Dudaklarının altında ezilen narin dudaklar öpüşlerine daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir istekle karşılık veriyordu. Ve Mert geçen her saniyeyle birlikte dokunuşlarında çok daha talepkar oluyordu. Elinin biri çoktan karısının kalçasını bulmuştu. Sedef'le birlikte olmak böyle bir şeydi, bir kez ona dokunmanın hazzını tadınca elini bir türlü onun üzerinden çekemiyordu.

Tıklatılan oda kapısı sayesinde dudaklarını yavaşça karısından ayırdı.

"Kahvaltı hazır. Çay soğumadan gelin artık," diye sesleniyordu Feride Hanım.

Mert'in dudaklarından hâlinden hoşnutsuz bir homurtu döküldü. Sedef ise ellerini kıpkırmızı olduğuna emin olduğu yanaklarına bastırdı. Mert'le ne zaman baş başa kalsalar kendilerini çok geçmeden hep bu hâlde buluyorlardı.

"Ben... Ben makyajımı tazeleyeyim. Sen de gömleğini değiştir istersen," diyerek gözleriyle genç adamın göz yaşlarıyla ıslattığı gömleğini işaret etti. Ardından adımlarını banyoya doğru yönlendirdi.

Yiğit'in ağzına tıkıştırdığı ekmek dilimini yemeye ça-

lışırken hâlâ bulundukları duruma inanamıyordu genç kız. Yiğit'in kucağında kahvaltısını ediyordu! Yani buna inanamamakta sonuna kadar haklıydı. Bu yetmiyormuş gibi kocası kendi elleriyle kahvaltısını ettirme konusunda oldukça ısrarcı çıkmıştı. Kucağında oturduğu adam bu zamana kadar tanıdığı adamdan ne kadar da farklıydı.

Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Yiğit, bacakların ağrıyacak. Ben sandalyeye oturayım," dedi.

"Kuş kadar hafifsin, ağırlığını hissetmiyorum bile. Aç bakalım ağzını."

Yiğit'in dediğini yaparak bir diğer ekmek dilimini çiğnemeye başladı. "Bence ben hafif değilim, sen fazla güçlüsün," diyerek elini Yiğit'in karın kaslarına koydu. "Hmm... Yemeyip, içmeyip kas yaptın sanırım."

Karısının tek bir dokunuşuyla kanının tutuşmasına engel olamıyordu Yiğit. Onun karnındaki küçük elini tutarak dudaklarına götürdü. Yoksa kahvaltının sonunu getiremeden kendilerini yine yatak odasında bulmaları kaçınılmazdı.

"Biraz tehlikeli yerlerde geziniyor güzel ellerin," diyerek Feyza'nın gözlerinin içine tutkuyla baktı.

Feyza ise genç adamın üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğu için mutluydu. Kolunun birini onun omzuna doladı. Başını masum bir ifadeyle kendi omzuna doğru eğerken açık saçlarıyla ne kadar baştan çıkartıcı göründüğünün farkında değildi. "Ben doydum," dedi elinin birini Yiğit'in ensesindeki saçların arasına daldırarak.

"Ne yedin ki? Senin acilen kilo alman şart. Bu ufacık hâlinle nasıl bebek doğuracaksın sen?"

"Ufacık hâlimle mi?" Feyza'nın gözleri kocaman açıldı. "Göründüğüm kadar ufak olmadığımı sana kanıtladığımı düşünüyordum."

"O başka, bu başka." Yiğit'in yüzündeki sırıtış Feyza'nın yüzünü güldürdü. Bu adama kızması zaten

mümkün değildi. Başını onun omzuna yaslayarak boynuna uzun bir öpücük bıraktı.

"Ben ilk fırsatta bir gebelik testi yapacağım."

Duyduğu cümleyle karısının yüzünü kaldırarak gözlerinin içine heyecanla baktı. "Hamile misin?"

"Bilmiyorum. Bir umut işte, belki hamile kalmayı bu sefer başarmışımdır."

"Hamile değilsen bile önemli değil," diyerek elinin tersiyle Feyza'nın yanağını okşadı. "Günün birinde mutlaka bir bebeğimiz olacak bizim. Buna yürekten inanıyorum ben."

"Yiğit?" Feyza'nın sesi oldukça çekingen çıkmıştı.

"Söyle güzelim."

"Mert... Artık onunla barışamaz mısınız?"

Duyduğu soruyla gülümseyen yüzü bir an düşer gibi oldu. "Bu mümkün değil Feyza."

"Ama o senin kuzenin! Sana ondan daha yakın kimse yok ki! Birlikte geçmişte yaşananları unutabilir ve yeni bir başlangıç yapabilirsiniz. Bu küslük daha ne zamana kadar devam edecek? Sizin akraba olarak birbirinize destek çıkmanız gerekiyor Yiğit. Zor zamanlarınızda birbirinizin yanında olmanız gerekiyor. Çünkü bir aile olmak bunu gerektirir."

Aklına Mert'in birkaç gün önce kendisinin yanında olduğu anlar üşüştü. Feyza haklıydı. Aile olmak zor anında hep yan yana olmak demekti. Mert bunu yapmıştı. Aradaki küslüğü unutup Yiğit'in yanında yer almıştı. Tüm bir gece onu yalnız bırakmamıştı.

O anları düşününce Mert'e minnet duymadan edemiyordu. Ama... İşte hep bir 'ama' vardı. Tam anlamıyla Mert'i hayatına dahil etmeye kendisini hazır hissetmiyordu. Geçmişteki anlaşmazlıkları öyle bir günde silebilecek kadar becerikli de değildi.

"Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum. Lütfen Feyza, bu mutlu anımızı böyle şeylerle zehir etme."

Yiğit'in gözlerinde tarif ettiği o aileye duyduğu özle-

mi görebiliyordu. Biraz daha üstüne gitse onun Mert'e karşı kurduğu duvarların tek tek yıkılacağına emindi. Ama sevdiği adam buna henüz hazır değildi. Buna rağmen bu işin peşini tümüyle bırakacak da değildi. En kısa zamanda rafa kaldırdığı planlarına bir göz atması şart olmuştu. "Peki, tamam. Sen nasıl istersen."

"Bugün ne yapalım?" Yüzünü karısının boynuna gömerek onun kokusunu içine çekti.

"Bilmem, sen ne yapmak istersin?"

Elinin biri yaramazca genç kızın geceliğinin altına kayarken, "Bu soruyu sormana gerek yok ki. Benim tüm gün ne yapmak istediğimi senden iyi kimse bilemez," cevabını verdi.

Feyza nefes alış verişlerinin sıklaşmasına engel olamadı. "Yiğit! Sakın bundan şikayet ettiğimi düşünme ama... Biraz yatak odasının dışında da vakit geçirsek diyorum?"

"Ne yapalım mesela?"

"Film izleyelim!" diyerek aklına gelen ilk fikri öne sürdü.

"Hangi filmi?"

"Film arşivimizi bir gözden geçirmemiz gerekiyor."

"Ondan önce bir öpücük alayım?" diyerek karısının dudaklarından küçük öpücükler çalmaya başladı.

Öpüşmelerinin gittikçe tutkulu bir hâl alması üzerine Feyza kendisini bir kez daha güçlükle geri çekti. "Bu kadar yeter."

Bu Yiğit'in pek hoşuna gitmese bile karısının elinden tutup ayağa kaldırmasına izin verdi. Feyza'nın daha önce birlikte yaşayamadıklarını yaşamak istemesini anlayabiliyordu. Yiğit de onun mutlu olmasını istiyordu. Hiçbir konuda eksiklik duymamalıydı.

Üniversiteden ayrılırlarken karısının elini hâlâ sımsı-

kı tutuyordu. Aynı zamanda etraftakilere ters bakışlarını yöneltmekten de hiç çekinmiyordu. Sedef yanında o kadar dikkat çekiciydi ki hayatında ilk kez bir konuda kendisini yetersiz görüyordu. Sedef'in yanında kocasından çok bir babaya benzediğini düşünmekten kendini bir türlü alıkoyamıyordu.

Sedef ise Mert'in çatık kaşlarına şaşkınlıkla baktı. Sabahtan beri canını sıkan şeyin ne olduğunu gerçekten merak ediyordu.

'Yoksa pişman mı oldu? Belki düşününce üniversiteye devam etmemi istemediğini fark etti,' diye düşündü.

Mert o kadar hızlı adımlar atıyordu ki onun arkasından resmen koşarak yürümesi gerekiyordu. Tam ağzını açıp ona biraz yavaş olmasını söyleyeceği sırada, bir anda gözlerinin kararmasıyla olduğu yerde kalakaldı. Bunu fark eden Mert hızla karısına doğru döndü. Onu eli başında gözleri kapalıyken gördüğünde, içinde beliren endişeye mani olamadı. "Sedef? Neyin var güzelim?" diyerek karısının yüzünü iki elinin arasına aldı.

"İyiyim, sadece bir an başım döndü." Göz kapaklarını hafifçe aralayarak yüzüne endişeli gözlerle bakan adama gülümsemeye çalıştı.

"Neden? Sabah doğru dürüst bir şey yemedin. Kesin açlıktan oldu. Hadi bir yere gidip yemek yiyelim." Karısını kollarının arasına çekti.

"Ben iyiyim Mert."

"Yüzün çok solgun. Yaslan bana. Hatta dur, seni kucağıma alayım."

Sedef gözlerini kocaman açarak iki eliyle Mert'e engel olmaya çalıştı. "Hayır, sakın yapma! İnsanlar bize bakıyor!"

"Baksınlar, ne var bunda? Senin sağlığından daha önemli değil ya."

"Hayır, Mert! Lütfen!" Ne kadar direnirse direnšin karısı için endişelenen Mert'i hiçbir güç tutamazdı. Se-

def'i tek hamleyle kucağına aldığında genç kız başını utançla kocasının göğsüne gömdü.

"Rezil oldum," dedi ağlamaklı sesiyle.

"Bence çok güzel oldu. Artık üniversitedeki herkes senin sahipli olduğunu öğrenmiş bulunuyor. Bu fikir benim aklıma niye daha önce gelmedi sanki?"

Mert'in yüzündeki sırıtışa bakarken, "Sahipli mi? Sen her zaman bu kadar kıro muydun yoksa gerçek yüzünü daha yeni mi görüyorum ben?" diye sordu şaşkınca.

Sedef'i büyük bir özenle kapısını açtığı arabaya oturttu. Onun dudaklarından küçük bir öpücük çaldıktan sonra "İnsanın senin kadar güzel bir karısı olursa yeri geldiğinde kıro bile olmaktan gocunmaz," dedi.

"Senden beyaz atlı bir prens olmayacağı ortada zaten."

"At binmeyi bilmediğime göre prens olmayarak bir şey kaybetmem," diye bir kez daha sırıttı genç adam ve hızla kendi tarafına geçti.

Mert arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda Sedef hafif ona doğru döndü. Başını koltuğa yaslayarak bir süre onun yan profilini seyretti. İçinde hissetmeye başladığı duygular çok farklıydı. Artık ne kadar isterse istesin, Mert'e herhangi bir konuda kızmayı başaramıyordu. Aynı zamanda onun etkisine çok çabuk giriyordu. "Mert, sana bir şey sorabilir miyim?"

Yoldaki bakışlarını kısa süreliğine karısının yüzüne yöneltti. Onun koltukta mayışmış hâline tanık olduğunda dudağının kenarında beliren tebessüme engel olamadı. "Sor güzelim."

"Pişman mı oldun?"

"Hangi konuda?" Sedef'in bu sorusu şaşırtmıştı Mert'i. Haklı olarak onun bahsettiği konuyu anlamamıştı.

"Eğitimime devam etmem için beni destekledin ya, buna pişman mısın?"

"Bu da nereden çıktı Sedef?"

"Bu sabah ve az önce yüzün oldukça asıktı. Belki sonradan ne kadar saçma bir işe giriş-"

"Öyle bir şey yok," diyerek Sedef'in sözünü kesti. "Ben seni bu konuda hâlâ sonuna kadar destekliyorum."

"Peki o zaman neden canının sıkkın olduğunu hissediyorum?"

Sedef'in bu kadar iyi bir gözlemci olduğunu bilmezdi. Ama zaten onunla tanışalı şunun şurasında ne kadar olmuştu ki? Aklından onu ilk tanıdığı andan bu güne kadar olan kısımları hızla geçirdi. İlk zamanlar kendisinden köşe bucak kaçan kadın, şimdi yanında huzurla oturuyordu. O an babaannesine içten içe teşekkür etmeden duramadı. Sonra tekrar karısına doğru döndü. Onun kucağında duran elini avucunun içine aldı. "Sadece bir an için kendimi genç, güzel ve üniversiteli karımın yanında çok yaşlı hissettim."

"Yaşlı mı? Sen mi?" diye sorarken kıkırdadı Sedef. "Alemsin Mert! Yaşın kaç ki?"

"Otuz iki" Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Senden epey büyüğüm yani."

"Sadece on bir yaş," derken hâlâ gülümsüyordu Sedef. "Hem ben her zaman olgun erkeklerin çok daha iyi kocalar olduklarını düşünmüşümdür."

Mert tek kaşını yukarı kaldırarak, "Sen ciddi misin?" diye sordu.

"Elbette. Hem merak etme. Yaştan kaybetsen bile görüntüden kurtarıyorsun. Yanımda hiç de büyük durmuyorsun ayrıca."

"Bunu söyleyerek içimi nasıl rahatlattın anlatamam," diyerek güldü genç adam. Ardından hemen ciddileşti. "Sedef, sakın bir daha pişman olduğumu düşünme. Sen mutluysan ben de mutluyum. Ama senden bir ricam var. Dikkate alırsan beni mutlu edersin."

Sedef başını sallarken merakla duyacaklarını bekledi. "Sadece evden okula, okuldan eve gel."

"Anlamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok. Sadece yürürken hep dümdüz önüne bakacaksın ve etrafındaki erkekleri yok sayacaksın. Hiçbiriyle muhattap olmayacaksın. Yani hanım hanımcık okuluna gidip geleceksin."

Sedef, Mert yüzünden dengesini iyice şaşırmıştı. Eskiye kıyasla şimdi daha ılımlı bir tutum sergilese de Mert şansını aynı şu anda olduğu gibi zaman zaman çok zorluyordu. "Bu ne demek? Sence ben nasıl davranmam gerektiğini bilmiyor muyum?" diye sordu öfkeyle.

"Biliyorsun, senin aklı başında bir kadın olduğuna eminim ben."

"E o zaman? Bu söylediklerin ne demek oluyor?"

"Yine hemen tırnaklarını çıkarma karıcığım," diyerek Sedef'in elini bir kez daha dudaklarına götürdü. "Sen nasıl davranman gerektiğini biliyorsun ama etrafındakiler senin gibi bilmeyebilir."

"Bana ne etrafımdakilerden? Önemli olan benim bilmem."

"Ah Sedef," diye derin bir iç çekti. "Sen güzelliğinin farkında bile değilsin öyle değil mi?"

Sedef'in hâlâ kendisine anlamayan gözlerle baktığını görünce içten bir şekilde gülümsedi. "Sen çok güzelsin. Etraftaki çakalların dikkatini kolayca çekebilecek kadar güzel. Ve ben bunu düşündükçe delireceğimi hissediyorum. Acaba bu yaştan sonra ben de mi seninle birlikte üniversiteye başlasam? Benden daha yaşlıları bilmem kaçıncı üniversitesini bitiriyor. Aslında olabilir, neden olmasın?"

Mert'in kendi kendine konuşmasını dinlerken dudaklarının arasından kaçan kahkahaya engel olamadı. Bu adam bu hâliyle çok tatlıydı. Ayrıca farkına vardığı gerçek yüreğini ısıtmıştı. "Beni kıskanıyorsun."

Öyle çılgın düşüncelere dalmıştı ki, Sedef'in sözleriyle şaşkınca ona baktı. Bu gerçeği inkâr etmesinin bir anlamı yoktu. Hem artık her konuda karısına karşı dürüst olmak istemiyor muydu? Onu korkutmadan, yavaş

yavaş kalbine sızmasının tek yolu buydu. "Kıskanıyorum."

"Ben de seni kıskanıyorum," dedi Sedef dürüstçe. "Ama şimdi bana bakmak yerine, yola baksan iyi olur. Yoksa üniversiteyi bile bitirdiğimi göremeden öbür tarafı boylayacağız."

Sedef'in gün geçtikçe yanında daha rahat davrandığı dikkatinden kaçmıyordu. Bu durum onu ister istemez mutlu ediyordu. Çünkü bu evlilik Mert için çoktan bir oyun olmaktan çıkmıştı. Ömrünün sonuna kadar elini tuttuğu bu kadınla yaşamak istediğine emindi. Tek dileği onunla birlikte yaşlanabilmekti. Sedef hep yanında olmalıydı. Ondan bir değil, birkaç tane çocuk sahibi olmayı kesinlikle kafasına koymuştu.

Birlikte yedikleri güzel bir öğle yemeğinin arkasından arabayı evlerinin önünde durdurdu genç adam. "Benim şirkete geçmem gerekiyor, akşama fazla geç kalmam."

"Tamam. Şey..." diyerek bakışlarını kocasının gözlerinin içine çevirdi. Kendisini tanımakta artık gerçekten güçlük çekmekteydi. Mert'in karşısında neden bu denli kızarıp bozardığını hiç bilmiyordu. "Akşama ne yemek istersin?"

Sedef kızaran yanaklarıyla nasıl seyirlik bir görüntü sunduğundan habersizdi. Yüzünü karısının yüzüne doğru yaklaştırdı. Onun sıklaşan nefesleri Mert'in de heyecanlanmasına sebep oluyordu. Ama güpegündüz yol ortasında aklından geçen şeyleri yapması mümkün değildi. Bu nedenle dudaklarını sadece karısının yanağına değdirmekle yetindi. Geri çekilmeden onun kulağına doğru fısıldadı. "Tatlı olarak seni. Ana menüye ise sen karar ver."

Sedef hızla geri çekildi. "Akşama görüşürüz!" dedi bir çırpıda ve kendisini hızla arabadan dışarıya attı. Genç kız eve doğru ilerlerken Mert arkasından gülen gözlerle bakıyordu.

Evin kapısını açıp içeriye girdiğinde nefes nefeseydi

Sedef. Mert gibi bir adama ayak uydurmak gerçekten zordu. Sedef de hâliyle zorlanıyordu. Ama onunla birlikte olmak aynı şekilde iyi hissetmesine de sebep oluyordu. Yüzünde beliren şapşal gülümsemeyle salondan içeri adımını attı. Annesi yelek örmekle uğraşıyordu.

Kızının gülen yüzünü gördüğünde Feride Hanım da gülümsemesine mani olamadı. "Seni böyle mutlu görmek çok güzel."

"Mutluyum." Annesinin yanına oturarak yanağına kocaman bir öpücük bıraktı. "Sen yanımdayken mutsuz olmama imkan yok ki zaten."

"Aynı zamanda kocan yanındayken ve senin etrafında dört dönüyorken, değil mi kızım?" Kızına takılmayı çok özlemişti Feride Hanım ve fırsatını bulmuşken bunu değerlendirmek istemişti.

"Öyle tabii." Sedef derin bir iç çekti. Mert'i şimdiden özlemişti.

"Ne yaptınız bakalım? Kayıt işlemlerini halledebildiniz mi?"

"Evet, yeni dönem başladığında kızın tekrar üniversite sıralarına geri dönmüş olacak," diyerek gülümsedi. Bakışları annesinin elindeki örgüye kaydığında, "Ne örüyorsun sen öyle?" diye sordu.

"Gelecekteki torunuma ilk yeleğini örüyorum."

Bakışlarını pembenin en şeker tonuna sahip yeleğe yöneltti. "Ama bu pembe? Ya ilk torunun erkek olursa?"

"İçime doğuyor, senin ilk çocuğun kız olacak."

"Alemsin anne. Hem ne bu torun merakı? Bilmem farkında mısın ama ben yeniden okula başlıyorum."

"Hem okuyup hem de anne olan birçok kadın tanıyorum ben. Ayrıca şimdi olmasa bile zamanı geldiğinde bir bebeğin mutlaka olacak. Ben şimdiden onun yeleklerini, patiklerini örüp hazır edeyim. Hem bu bana uğraş oluyor. Evde tüm gün sıkılıyorum yoksa."

"Peki, sen nasıl istersen."

Feride Hanım kısa bir sessizlikten sonra, "Sedef, ben başka bir eve çıkacağım kızım," dedi.

"Bu da nereden çıktı anne?" diye sorarken oldukça şaşkındı Sedef.

"Hastaneden çıktığımdan beri başınızdayım. Hem siz daha yeni evli sayılırsınız, benim yüzümden evliliğinizi istediğiniz gibi yaşayamıyorsunuz. En doğrusu kendi evime çıkmak."

"Saçmalıyorsun. Bizim bu durumdan bir şikayetimiz yok ki. Eğer Mert'in rahatsız olduğunu düşünüyorsan öyle bir şey yok! Senin bizimle kalmandan oldukça memnun."

"Biliyorum, Mert çok iyi bir adam. Senin için dileyebileceğim en iyi koca. Ama uygun olan bu kızım. Ömrümün sonuna kadar sizinle birlikte kalamam ki."

"Anne sen daha sağlığına tam anlamıyla kavuşamadın bile. Hem nasıl geçinir gidersin? Düzenli bir gelirin bile yok."

"Bu yüzden benim öncelikle bir iş bulmam şart."

"Anne lütfen, böyle konuşma."

"Asıl sana lütfen Sedef! Ne zamandan beri annenin kararlarını sorgular oldun? Ben böyle uygun gördüm ve kimsenin beni kararımdan vazgeçirmesi mümkün değil."

Annesinin ciddi olduğunu anladığı anda omuzları yenilgiyle çöktü. Bu evde annesinden başka bir dayanağı yoktu. Mert'e karşı bazı duyguları hissettiğine emin olsa bile annesinin yanında bulduğu huzur bambaşkaydı.

Elindeki mısır kasesiyle koltukta yerini alırken kocası da filmi koymuştu.

Bu Yiğit ile birlikte ilk film izleyişleriydi. Ve bu yüzden genç kız için çok özeldi. Belki evliydiler ama böyle

bir anda kendisini sevdiği çocukla flörtleşen genç bir kız gibi hissetmeden edemiyordu. Oturduğu koltuğa iyice yayılarak bakışlarını ekrana kilitledi. O sırada kocasının kendisine gülümseyen gözlerle baktığının farkında değildi.

Yiğit bir elini çenesine yaslamış bir şekilde Feyza'nın yüzünü seyre dalmıştı. Kucağındaki mısırları iştahla yerken gözünü bile kırpmadan filmi izliyordu. Bu hâliyle şirin bir kız çocuğundan farksızdı. O kadar doğaldı ki ona bakmalara doyamıyordu genç adam.

Bir süre sonra aklına gelen fikirle yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi. Karısıyla arasında çok fazla mesafe mi vardı ne? O mesafeyi en aza indirmesi hatta tümüyle ortadan kaldırması şarttı. Ama bunu öncelikle eski usulü uygulayarak gerçekleştirecekti. Feyza'yla bir sevgililik dönemi bile yaşayamamışlardı. Bu nedenle biraz olsun ona o duyguları yaşatabilmeyi umuyordu.

Çenesindeki elini çekerek yavaşça koltuğa bıraktı. Kolunu Feyza'nın arkasına doğru uzattığındaysa içten içe bu hâline gülmeden edemedi. Hayatında ilk kez bir kadına bu şekilde yaklaşıyordu. Daha önce elbette birçok ilişkisi olmuştu. Ama onların hepsi duygularını tatmin etmeyen yüzeysellikle sınırlı kalan ilişkilerdi.

Koltukta biraz daha yana kaydığında Feyza'ya iyice yaklaşmış oldu. Şimdi geriye kalan karısının ilgisini çekmekti. Bunu da onun omzuna bıraktığı eliyle yaptı.

Feyza ise tüm dikkatini filme vermeye çalışsa da kocasının yanındaki varlığı bunu imkânsız kılıyordu. Onun ne yapmaya çalıştığını elbette anlamıştı. Ve bu durumun oldukça hoşuna gittiğini söyleyebilirdi. Yiğit'in omzuna bıraktığı eline kısa bir bakış attıktan sonra bakışlarını yakışıklı yüzüne çevirdi. Onun oyununa zevkle eşlik edecekti. Öncelikle işe omzunda duran eli tutup itmekle başladı. "Beni başka kızlarla karıştırıyorsun sanırım. Böyle laubalilikten hoşlanmam, hem de daha ilk buluşmada!"

Yiğit kahkahasını zor zaptetti. "Affedersin," diyerek kolunu geri çekti.

"Az öteye kay." Feyza kendini zorlayarak kaşlarını çatmaya çalıştı.

Karısının -yani yeni flörtünün- sözünü dinleyerek aralarına gözle görülür bir mesafe bıraktı Yiğit. "Oldu mu sevgili flörtüm?" diyerek başını yana eğdiğinde Feyza artık daha fazla kendini tutamadı. Gülerek kendisini kocasının kollarının arasına bıraktı. "Oldu, hem de çok güzel oldu."

Sonrasında Feyza'nın yüzüne bıraktığı öpücüklere daha fazla direnemedi. Karısının nefesini kesecek türde bir öpücükle dudaklarını mühürledi. Geri çekildiğinde "Daha ilk buluşmada elin herifini öpmeye utanmıyor, musun bakalım küçük hanım?" diye sevdiğine takıldı.

"Ah, ama ne yapabilirim ki? Siz de bu kadar akıl çelici olmasaydınız." Elini nazlı bir edayla kalbinin üzerine götürdüğünde Yiğit'i bu hâliyle nasıl büyülediğinin farkında değildi. Burnunu hafifçe karısının burnuna sürttü. "Çok tatlısın." Dudakları genç kızın yanağından ensesine doğru bir yol çizmeye çoktan başlamıştı. Feyza son akıl kırıntılarını başına toplayarak, "Ya, hani film izleyecektik?" diye mırıldandı.

"Doğru, film." Zor da olsa geri çekildi Yiğit, ama ne kadar dağıldığı yüz ifadesinden belliydi. Karısını kollarının arasına çekerek sehpanın üzerinde duran mısır dolu kaseyi kucaklarına aldı. "Hadi, filmimizi izleyelim."

Bir saatin sonunda son bulan filmle birlikte derin bir iç çekti Feyza. Göz kenarlarındaki ıslaklığı elleriyle kuruladı. "Ne kadar güzel bir filmdi öyle değil mi?" diye kocasına sorduğunda ondan bir ses çıkmaması üzerine, yüzünü ona doğru çevirdi. Yiğit başını koltuğa yaslamış bir hâlde uyukluyordu. "Bizim romantik film akşamımız anca böyle son bulabilirdi zaten." Feyza gülerek başını iki yana salladı ve bir süre sevdiği adamın huzurlu

yüzünü seyretti. Uyumak bile ona çok yakışıyordu. Zaten Yiğit'e yakışmayan hiçbir şey yoktu.

"Yiğit." Kocasının huysuz mırıltısından başka bir şey duyamadı. Bu durum karşısında hafifçe güldü. "Yiğiiiit!"

Onun istifini hiç bozmadan uyumaya devam etmesi üzerine Feyza yeni bir yol düşündü. Kocasının en çok neye dayanamadığını iyi biliyordu. Dudaklarını yavaşça onun dudaklarına bastırdığında Yiğit'in çok geçmeden gözlerini açacağına emindi. Ve düşündüğü gibi de oldu.

Yiğit dudaklarının üzerinde hissettiği tatlı baskıyla araladı göz kapaklarını. Karısının güzel kokusu burnundan içeri doluştuğunda inleyerek kollarını onun beline doladı. Feyza'nın acemice sürdürdüğü öpüşlerini elinden geldiğince daha tutkulu bir hâle çevirdi. Nefes nefese birbirlerinden ayrıldıklarında ise karısının sitemli sesini duydu. "Hani birlikte bir şeyler yapacaktık? Film izlerken uyuyakalacağını bilseydim senden hiç böyle bir şey istemezdim."

"Ama güzelim, film çok sıkıcıydı. Başka ne yapabilirdim ki?"

Ellerini Yiğit'in göğsüne koyarak biraz olsun ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Sıkıcı mı? Benim hayatımda izlediğim en romantik ve acıklı filme sıkıcı mı dedin şimdi sen?"

"Erkeklerin romantik filmlerden hoşlanmadığını sana kimse söylemedi mi? Bizler sadece tavlamamız gereken bir kız olursa böyle bir işkenceye katlanırız."

Yiğit'in gülümsemesine takılıp kalmamak adına kendisini zorladı Feyza. "Bu işkenceye çoğu kez katlanmış biri gibi konuştunuz Yiğit Bey?"

"Daha önce katlanmam gerekmiş olsaydı az önce yanında uyuyup kalmamış olurdum. Bu alanda hiç deneyimim bulunmuyor Feyza Hanım. Ama bu durumu sı-

zinle birlikte değiştirmeye kararlıyım," diyerek karısını tekrar göğsüne doğru çekti.

"İşe öncelikle yemek yapmakla başlayabiliriz o hâlde."

Karısının dudaklarının tadına bakmak üzereyken duyduğu sözlerle birlikte yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. "Yemek mi? Daha yeni kahvaltı yapmadık mı biz?"

"Yemek hazır olana kadar acıkırız."

Genç adamın Feyza'nın kollarının arasından sıyrılmasına verdiği karşılık çatık kaşlı bir yüz oldu. Feyza ise kocasının bu durumdan hoşnut olmadığının farkındaydı ama evliliklerinin sadece yatak odasıyla sınırlı kalmasını istemiyordu. Onunla yaşayabileceği tüm güzellikleri yaşamak istiyordu. Hafızasına en güzel anıları kazımak konusunda kararlıydı.

Aradan geçen günler her iki çift içinde oldukça renkli ve mutluluk doluydu. Yiğit ile Feyza fırsatını buldukları her an yan yana, hatta dip dibe olmaktan vazgeçememişlerdi. Bu durumdan bir şikayetleri de yoktu. Özellikle Feyza hâlinden oldukça memnundu. Yiğit'in ilgili tavırları onun çok hoşuna gidiyordu.

"Hadi Feyza, çık artık. Meraktan çatladım burada."

Arkadaşının dışarıdan gelen sesiyle gülümsedi. Ardından bakışlarını tekrar elindeki ince çubuğa çevirdi. Aradan geçen o belirli zamanda heyecanla beklediği ikinci çizginin belirmemesi sonucu yüzünün asılmasına engel olamadı.

Banyo kapısını açıp dışarıya çıktı. Canan'ın yüzüne üzgün gözlerle baktı. "Hamile değilim."

Feyza'nın üzgün yüzüne iç çekerek baktı genç kız. Onu kollarının arasına çekerek, "Üzülme bu kadar.

Dünyanın sonu değil ya her şeyin bir zamanı var," diye teselli etmeye çalıştı.

"Birkaç gün gecikince umutlandım ister istemez. Ama boşunaymış."

"Bu testlerin yanılma ihtimali de varmış. Bir doktora gidip kan testi yaptırmalısın belki de."

"Kendimizi kandırmayalım. Hamile değilim işte. Ya yalanım gerçek olduysa Canan? Ya benim gerçekten bir çocuğum olmuyorsa?" diye telaşla sordu. "Ben ne yaparım o zaman?"

"Saçmalıyorsun Feyza! Herkes ilk aylarda hamile kalacak diye bir kural yok."

"Öyle de... Ben bir bebeğim olmasını çok istiyorum," diyerek bakışlarını arkadaşının yüzüne doğru kaldırdı. "Yiğit bunun acelesi olmadığını söylese bile onun da baba olmayı çok istediğine eminim."

"Yiğit efendiye de bak sen. Seninle bebek için evlenen adam o değil sanki. Mirası artık istemiyor mu?"

Kocasının adı geçtiği anda Feyza'nın yüzünde güller açtı. "Hiçbir şeyin benden daha önemli olmadığını söylüyor. Bazen bu duruma inanmakta güçlük çekiyorum. Benim tanıdığım o katı yürekli adam gitti, yerine bana delicesine âşık biri geldi sanki."

"O sana zaten delicesine âşık. Ama bu kadarını ben bile beklemezdim."

"Çok mutluyum Canan. Ve bu mutluluğu sana borçluyum. İyi ki varsın!" diyerek arkadaşının boynuna sarıldı. "Sen olmasaydın kim bilir şimdi ne hâlde olurduk biz."

"Ben olmasaydım da siz yine barışırdınız çünkü kaderiniz bir yazılmış sizin. Ben sadece olayları birazcık hızlandırdım. Ayrıca senin bu mutluluğunu görmek bana yeter."

"Hadi gel," diyerek oturduğu yerden kalktı ve Canan'ı da beraberinde kaldırdı. "Sana bol köpüklü bir türk kahvesi yapacağım."

Canan'la oldukça güzel vakit geçirdiler. Zaten şu hayatta Canan'dan başka gerçek bir dostu yoktu. Yiğit baş başa geçirdikleri o ilk günün arkasından tekrar sorumluluklarına geri dönmek zorunda kalmıştı. Feyza ise birkaç gün daha izinliydi. Bu boş vaktini de çok iyi değerlendirmekte kararlıydı.

Arkadaşını uğurladıktan sonra mutfağa geçti. Akşam yemeğinde kocasına tekrar tüm marifetlerini sergilemek konusunda kararlıydı. Bir tencereye yağı koyduktan sonra çalan telefonunun sesini duydu.

"Efendim kocacığım," diyerek neşeyle açtı telefonu.

"Nasılsın karıcığım?"

"Çok iyiyim. Şu an yemek yapıyorum."

"Akşama yine ziyafet var desene."

"Tüm marifetlerimi ortaya koymakta kararlıyım."

"Hem bu sayede babaannem de yemeklerinin tadına bakabilir."

Tencereyi karıştıran eli duyduklarıyla birlikte durdu. Şaşkınca, "Babaannen bize mi geliyor?" diye sordu.

"Evet, az önce beni aradı. Bize gelmek istiyormuş."

"Sebebini söyledi mi?"

"Hayır, ama ziyaretinin altında bir sebep aramak anlamsız. Aramızın nasıl olduğunu gözlemlemek için geliyordur kesin."

"Anladım, babaannenin sevdiği bir yemek var mı? Eğer varsa hemen yapabilirim."

"O yemek seçmez güzelim. Sen içinden gelenleri yap yeter."

"Tamam. Ha Yiğit, evde limon kalmamış. Gelirken alır mısın?" diye sordu.

"Alırım, başka bir şey lazım mı?" Yiğit gülümsüyordu o anda. Tam anlamıyla evli bir çift gibi davranıyorlardı artık.

"Yok, sadece bu."

Üstüne ceketini geçirdikten sonra yatakta mışıl mışıl uyuyan karısına doğru döndü. Sedef yastığa sıkıca sarılmışken uzun güzel saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Bu hâliyle hem çok masum, hem de Mert'i baştan çıkaracak kadar güzeldi.

Yavaşça yatağın kendi tarafına doğru geçip oturdu. Sedef'e doğru eğilirken onun yüzüne gelen birkaç tutamı eliyle çekti. Şimdi karısının ay gibi parlayan güzel yüzü karşısındaydı. "Sedef? Hadi kalk güzelim."

Sedef'in yastığına daha çok sarılıp, "Ya anne... Lütfen biraz daha," diye mırıldanması genç adamı güldürdü.

Bu sefer karısını yanağından öperek şansını denemeye çalıştı. Onun öptüğü yeri hoşnutsuzlukla silmesi üzerine bir kez daha keyiflenmişti. "Sedef... Bak sana kalk diyorum, yoksa çok fena olacak."

"Ya ufff." Genç kız güçlükle yataktan doğruldu, buna rağmen gözleri hâlâ kapalıydı ve resmen ayakta uyuyordu.

"Sedef?" Karısını kolundan tutarak hafifçe sarstı. "Ne oldu sana böyle? Uykuya bu kadar düşkün olduğunu bilmezdim."

Genç kız göz kapaklarını hafifçe aralayarak kocasının gülümseyen yüzüne baktı. Ardından başını taşımakta zorlanıyormuş gibi kocasının omuzuna bırakıverdi. "Ya Mert. Birazcık daha uyuyayım ne olur."

Sedef'in saçlarını okşadıktan sonra başından küçücük öptü. Bu kadının bu tatlı hâllerini çok seviyordu. Onun yanında kendisini başka hiçbir yerde olmadığından daha mutlu hissediyordu. "Tamam bir tanem. Hadi uyu sen. Annene kahvaltıyı biraz geç yapacağını söylerim."

Sedef tekrar yatağa devrilip, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Mert ise onun üstünü özenle örttükten sonra adımlarını salona doğru yönlendirdi. Kayınvalidesi

Feride Hanım çoktan kahvaltı masasında yerini almıştı bile.

"Günaydın anne."

"Günaydın oğlum. Sedef kalkmadı mı?"

"Bugün uykuya bir türlü doyamadı. Ben de biraz daha uyumasına izin verdim."

"İyi yapmışsın."

Bir süre sessizce kahvaltılarını ettiler. Ardından Mert Feride Hanıma doğru dönerek, "Şu başka eve çıkma meselesini biraz daha düşünseniz?" dedi.

"Zaten çok düşündüm oğlum. En doğrusu bu olacak."

"Yani ne dersek diyelim sizi kararınızdan geri döndüremeyeceğiz?"

"Evet," diyerek gülümsedi.

"O hâlde o evi size benim tutmama izin verin. Aynı şekilde tüm masraflarınızı da ben karşılayacağım."

Feride Hanım itiraz ederek başını salladı. "Bunu kesinlikle kabul edemem."

"Feride Anne," diyerek yaşlı kadının elini tuttu. "Biz artık bir aileyiz. Ve çok şükür ki benim durumum oldukça iyi. Yani parayı sakın kendinize dert etmeyin. Bunu içimden geldiği için yapıyorum. Başka bir şey sakın aklınıza gelmesin."

"Ama..."

"Eğer bu isteğimi kabul etmezseniz sizin bu evden ayrılmamanız için elimden geleni yaparım. Hem Sedef'in içi ancak bu şekilde rahat eder, bunu siz de biliyorsunuz."

"Biliyorum." Mert sözleriyle birini ikna etmek konusunda oldukça yetenekliydi. "Tamam, bunu kabul edebilirim, ama bir şartla."

"Tabii, ne isterseniz."

"Sağlığıma tümüyle kavuştuktan sonra çalışmama ve bu sayede evin masraflarını tümüyle üstlenmeme karşı çıkmayacaksın."

"Feride Anne..."

"Ancak bu şekilde teklifini kabul edebilirim."

Mert'in dudağının kenarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Sedef'in kime çektiğini artık çok iyi biliyorum," diye mırıldandı. "Peki, öyle olsun."

Pakize Hanımı evlerinde ağırladıkları için çok heyecanlıydı Feyza. Gerçi bu evlerine ilk gelişi değildi. Ama daha önce ona özel yemekler yapma gibi bir şansı elde edememişti. Bu yüzden eli ayağı heyecandan birbirine dolanıyordu.

"Hoş geldiniz," diyerek elini öptü Pakize Hanımın.

"Hoş bulduk kızım."

Yaşlı kadın koltuklardan birine geçip otururken Yiğit gülümseyerek elindeki limon dolu poşeti Feyza'ya uzattı. "Limonların," diyerek göz kırptı.

"Sağ ol." Feyza kocasının gülümseyişine içten bir karşılık verdikten sonra hızla mutfağa geçerek, elindeki poşeti tezgahın üstüne bıraktı. Ve son kez yemekleri kontrol etti. Tekrar salona geçmeden önce ise bir bardak ile su dolu sürahiyi yanına almayı unutmadı.

"Yemekler hazır, isterseniz hemen sofraya geçebiliriz," dedi Pakize Hanıma bir bardak su verirken.

"Acelesi yok. Sen gel otur bakalım şöyle kocanın yanına."

Pakize Hanımın bu isteğine hemen uydu. Yiğit'in yanına geçip oturduğunda birden bire içinde beliren endişeye bir anlam veremedi.

"Nasılsınız çocuklar?"

"İyiyiz babaanne, ne kadar iyi olduğumuzu görüyorsun. Çok da mutluyuz!" diyerek karısının elini avucunun içine aldı. "Öyle değil mi hayatım?"

Yiğit'e gülümseyerek, "Öyle," cevabını verdi.

Pakize Hanım genç çiftin gözlerindeki aşkı görebili-

yordu. Torunu için sevinmek gelse de içinden aklındaki kuşkular buna bir türlü izin vermiyordu. Çantasındaki fotoğrafları çıkararak ortadaki sehpanın üzerine bıraktı.

"Mutlu olduğunuza göre bu fotoğrafların mantıklı bir açıklaması vardır diye düşünüyorum."

Yirmi Üç

Her ikisi de gördükleri fotoğraflarla oldukları yerde taş kesti. Feyza ayrıca utanç içindeydi. Bakışlarını o fotoğraflardan kaldırıp da Pakize Hanımın yüzüne yöneltecek cesareti yoktu. En büyük korkularından biri gerçekleşmişti işte. Yiğit'i, ailesine karşı küçük düşürmüş, onu utandırmıştı.

"Bu fotoğrafların sende ne işi var babaanne?"

Yiğit de en az Feyza kadar şaşkındı. Ama onun şaşkınlığının yanında soğukkanlılığını kaybetmemesini sağlayan öfkesi de vardı. Çünkü bu fotoğrafları babaannesine Vehbi Beyin ulaştırdığını düşünüyordu. Düşündüklerini doğrulatır doğrulatmaz soluğu yine o herifin kapısında alacaktı. Bu sefer o aşağılık herif paçasını öyle kolay kurtaramayacaktı. Onu bizzat kendi elleriyle cehenneme postalayacaktı.

"Sen limon almak için markete girdiğinde arabanın torpido gözünde buldum bunları." Yiğit'in kendisine şok olmuş gözlerle bakması üzerine, "Hiç öyle bakma. Kötü bir niyetim yoktu. Sadece mendil arıyordum," diye eklemeyi unutmadı.

Pakize Hanım torunundan iş çıkışı kendisini evinden almasını rica etmişti. Yiğit onun bu isteğini kabul etmişti etmesine ama bunun böyle bir sonuç doğuracağını hâliyle tahmin edememişti.

"Evet, bir açıklama bekliyorum. Bu fotoğraflar ne demek oluyor? Hem benim gelinimin başka heriflerle kucak kucağa işi ne!"

Pakize Hanımın sesini yükseltmesiyle oturduğu koltuğa iyice sindi Feyza. Gözlerini sımsıkı yumarken eli-

ne damlayan gözyaşını hissetti. O ana kadar sessizce ağladığının farkına bile varmamıştı. Çok utanıyordu, öyle utanıyordu ki, o anda ölmeyi bile diliyordu içten içe. "Ben... Ben..." Konuşmalıydı. Pakize Hanımla Yiğit'in arasının kendisi yüzünden açılmasını bir şekilde engellemeliydi. Ama ne yazık ki doğru dürüst bir cümle kurmaktan bile acizdi o anda. Hem ne anlatacaktı ki? Fotoğraflar olup biteni açıkça ortaya seriyordu. Ortada yanlış anlaşılacak hiçbir şey yoktu.

Karısının o perişan hâlini gören Yiğit asla sessiz kalamazdı. Öncelikle Feyza'nın elini sımsıkı tuttu. Ona bu şekilde desteğini hissettirmekti niyeti. Elini tuttuğu kadının titrediğini fark etmesi ise tüm kontrolünü bir anda yitirmesine sebep oldu. Karşısındaki kişinin babaannesi olduğu gerçeğini önemsemeden konuşmaya başladı.

"Öncelikle sözlerine dikkat et babaanne! Karımın elin herifleriyle kucak kucağa olduğu yok! Ayrıca öyle bir şey olsa bile senin bu meseleye karışmaya hakkın olduğunu düşünmüyorum. Bu sadece bizi ilgilendirir."

"Haddini bil Yiğit! Senin karşında kırk yıllık arkadaşın yok. Babaannenim ben senin! Elbette bu konu seni olduğu kadar beni de ilgilendiriyor. Sonuçta ailemizin şerefi söz konusu."

Feyza'nın bastırmakta güçlük çektiği hıçkırıkları kulağına her çalındığında babaannesine karşı sakinliğini korumakta güçlük çekiyordu. "Babaanne, Feyza benim karım!" O anda elinde hissettiği hafif baskıyla Feyza'ya doğru döndü. Genç kadının ağlamaktan kızarmış gözlerini görmek yüreğinin cayır cayır yanmasına sebep oldu. O ağlamamalıydı!

"Lüt-fen..." diyerek kesik kesik konuşmaya başladı Feyza. "Bana izin ver."

Yiğit onun ne yapmaya çalıştığını anladı. Kendisini savunmak istiyordu ya da tüm suçu üstlenmek. Ama Yiğit bunun olmasına izin veremezdi. "Kendini savunmaya ihtiyacın yok senin! Senin nasıl biri olduğunu çok iyi

biliyorum ben. Benden başkalarını umursama! Kimseye karşı yüzünü yere eğme!" diye yalvaran bir ses tonuyla konuştu.

"Bunu yap... mazsam, kendimi asla affet.. mem," diyerek hıçkırıklarının arasından konuştu. "Lütfen!"

Çaresizce bu isteği kabul etti Yiğit. Feyza ise yanaklarındaki yaşları hızla kuruladı. Sonra kendisine merak ve belki de acıyan gözlerle bakan kadına doğru döndü. "Pakize Hanım..." Yaşlı kadının ismini söylediği an dilini ısırmak gelmişti içinden. İlk tanıştıkları gün kendisine 'Bana babaanne de kızım. Bundan sonra sen de bu evin bir kızı sayılırsın,' diyen kadın yoktu artık karşısında. Bunu onun az önceki sözleri sayesinde daha iyi anlamıştı. Oysa ilk kez biri tarafından anne şefkatiyle sevildiğini hissetmişti. "Size her şeyi anlatacağım."

"Dinliyorum."

"Ben... Ben geçmişte çok kötü şeyler yaptım. Ama yemin ederim... Yemin ederim ki asla namusuma laf getirecek kadar alçalmadım."

"Nasıl şeyler yaptın?"

"Ben babamı hiç tanımadım. Ben doğmadan çok önce vefat etmiş. Annem de kısa bir süre sonra yeniden evlenmiş. Ben yedi yaşıma kadar üvey babamı öz babam bildim. O adam ise beni hiçbir zaman gerçekten sevmedi. Sürekli itip kakardı. Buna rağmen yanımda annemin olduğunu bilerek kendimi rahatlatmasını bilirdim. Ama günün birinde o da gitti. Beni yabancı bir adamın insafına bırakıp kaçtı. Daha çok küçüktüm Pakize Hanım. Hayatta o adamdan başka kimsem kalmamıştı. Bir şekilde kendimi korumam gerektiğini biliyordum ve bu ancak onun isteklerine karşı çıkmamakla mümkündü. En azından o kadar küçükken başka bir şansım olduğunu düşünemiyordum." Kısa bir nefes molasından sonra sözlerine kaldığı yerden devam etti. Yiğit ise hâlâ onun elini tutuyordu. "Ben... Ben zamanında cazibemi kullanarak üvey babamın önüme getirdiği adamların evini soyan

bir hırsızdım. Üvey babam gözüne kestirdiği adamların fotoğraflarını bana getirir, yeni işimin ne olduğunu defalarca kez anlatırdı. Çoğunlukla adamlarla birkaç kez buluşur, yemek yer ya da eğlence mekânlarına giderdik. Ev anahtarlarını ele geçirmeyi başardıktan sonra ise bir daha karşılarına çıkmazdım. Ayrıca o zamanlar kendi ismim yerine sahte isimler kullanarak beni bulmalarını güçleştirirdim. Kılık kıyafetim de çok farklı olurdu." Elini Yiğit'in elinden çekmeye çalıştı. Anlattıkları midesini bulandırırken ona dokunamazdı. Ama Yiğit ona izin vermemiş, aksine elini çok daha sıkı kavramayı seçmişti. "Çok ah aldım, çok kişiyi kandırdım ben. Yiğit de zamanında kandırdığım o adamlardan biriydi," dedikten sonra bakışlarını sevdiği adama doğru çevirdi. Ona bakarken gözyaşlarına rağmen gözlerinin içi gülüyordu. "Onu bu sayede tanıdım. Üvey babam tarafından zorlandığım bir aldatmacanın içinde olmam bu sefer bana onu kazandırmıştı. Ben onu çok sevdim Pakize Hanım. Ama sevdiğim adama ihanet etmemi önleyemedi bu aşk. Çünkü çok çaresizdim. Ne yaparsam yapayım, üvey babama karşı koyacak gücüm yoktu. Aslında belki de vardı ama ben korkağın tekiydim! Yapamadım, ona karşı gelemedim. Yiğit de gerçek yüzümü gördükten sonra beni hayatından kovdu. Bunu yapmakla haklıydı. Ama bunun yanında bana büyükte bir iyilik yaptı. Bir daha bu işi yapmamam için bana bir kapı açtı. Kimsenin yapmadığı gibi bana elini uzattı."

Yiğit daha fazla dayanamayarak parmaklarının ucuyla sevdiğinin gözyaşlarını sildi. Ardından ona sımsıkı sarılarak kulağına, "Ağlama! Ne olur ağlama," diye fısıldadı.

"Peki tekrar nasıl oldu da bir araya geldiniz? Hatta bu yetmiyormuş gibi evlenme kararı alabildiniz?" diye merak ettiği soruyu sordu Pakize Hanım.

Feyza derin bir nefes alırken Yiğit hiç çekinmeden

sözlerini arka arkaya sıraladı. "Senin torun sevdan yüzünden."

"Yani bunu inkâr etmiyorsun?"

"Niye inkâr edeyim? Sen bizden bir torun istedin. Annesinin kim olacağını belirlemedin. Ben de Feyza'yı kendime eş olarak seçtim ve bu seçimim yüzünden hiçbir zaman pişman olmadım," diyerek karısına aşkla gülümsedi.

"O zaman ben büyük bir hata etmişim."

Pakize Hanımın sözleriyle Feyza ile Yiğit şaşkınca ona doğru döndü. Feyza kocasının kendisine sahip çıkması karşısında mutlu olup rahatlarken, Pakize Hanımın sözleriyle ne düşüneceğini şaşırdı.

"Ne demek bu?" diye sordu Yiğit gözlerini kısarak.

"Feyza'dan bir çocuğun olmasını doğru bulmuyorum demek." Ardından ağlamamak için kendisini güç tutan gelinine doğru döndü. "Sözlerimi yanlış anlama kızım. Ama takdir edersin ki, torunumun annesi olacak kadının sicilinin temiz olmasını istemek en doğal hakkım. İyi biri olduğun belli, ama bu bazı şeyler için yeterli değil."

Feyza bakışlarını yere çevirirken Yiğit öfkeden deliye dönmüş gözlerini bir an olsun babaannesinin üzerinden ayırmıyordu. "Babaanne!" dedi uyarıcı bir tonda. "O benim karım! Lütfen onunla nasıl konuştuğuna dikkat et."

"Ben kimseyi kırmaya yönelik konuşmuyorum oğlum. Sözlerimde oldukça ciddiyim. Feyza'dan boşanacaksın! Ve ailemize uygun bir kızla evleneceksin."

'Ailemize uygun bir kız' cümlesini duyduğu anda dudaklarının arasından kaçmak için uğraşan hıçkırıklarını tüm gücüyle engellemeye çalıştı Feyza. Sevdiği adamın ailesi tarafından istenilmemek gerçekten çok ama çok can yakıcıydı.

"Ben başka hiç kimseyi istemiyorum! Feyza benim karım ve hep öyle kalacak!"

"O zaman mirasımdan sonsuza kadar mahrum kala-

caksın demektir. Bir çocuğunuz olsa bile Feyza'yla evli olduğun müddetçe mirasın sahibi sen olamayacaksın!"

Yiğit duyduklarına inanamıyormuşcasına güldü. Kafasını iki yana sallarken bu duruma nasıl geldiklerini sorguluyordu kendi içerisinde. Kararlı bir sesle, "Mirasın senin olsun! Onu zaten istemiyorum," dedi.

Pakize Hanım kaşlarını merakla yukarı kaldırdı. "İstemiyor musun?"

"İstemiyorum! Miras umrumda bile değil."

Feyza şaşkınlık dolu bakışlarını kocasının yüzüne yöneltti.

"Bu mirası Mert'e bırakıyorsun yani ve bu seni hiç rahatsız etmiyor. Öyle mi?"

Yiğit tuttuğu nefesi verirken her bir kelimenin üstüne basa basa, "Evet, öyle!" dedi. Ardından Feyza'nın narin bedenini kollarının arasına çekti. "Ben sahip olmak istediğim her şeye sahibim babaanne. Sen Feyza'yı kabul etmiyorsan bu senin bileceğin iş. Ama sırf sen istiyorsun diye onu asla bırakmayacağım! Ben onu seviyorum! Ondan asla vazgeçmem. Sen benim babaannemsin, sana karşı bir saygısızlıkta bulunmak istemiyorum. Lütfen bu yüzden daha fazla karımı üzecek sözler söyleme."

Pakize Hanımın yüzünde bir gülümseme belirdi. Birbirlerine sarılı bir hâlde duran genç çift ise neye uğradıklarını birdenbire şaşırdı. "Şimdi yemeğe geçebiliriz," dediğinde ikisi de birbirine şaşkınca bakakaldı.

Onların bu hâli yaşlı kadını oldukça eğlendirdi. "Bu kadar şaşırmayın. Siz bana istediğimi verdiğinize göre artık karnımızı doyurabiliriz. Gelinimin yemeklerini tatmak için sabırsızlanıyorum."

Adımlarını yemek masasına doğru yönlendiren kadına bu sefer delinin biriymiş gibi bakıyorlardı. Haklı olarak hiçbir şey anlamamışlardı. "Babaanne sen iyi misin? Az önce olanları yok sayarak nasıl rahatça yemek yiyeceksin?"

Pakize Hanım torunu ve gelinine içten bir gülümse-

me armağan etti. "Feyza kızım, gel bakalım yanıma," diyerek genç kıza doğru elini uzattı. Feyza ise şaşkındı. Az önce yaşananlardan sonra yaşlı kadının bu davranışı tüm dengesini bozmaktan başka bir işe yaramamıştı. Yavaşça yerinden kalkmaya yeltendiğinde Yiğit'in elinin baskısıyla duraksadı. "Kızı bırak Yiğit. Korkma, çok sevgili karına bir zarar vermeyeceğim." Pakize Hanımın muzip bir sesle söylediklerinden sonra sonunda Feyza'yı özgür bırakmaya razı geldi genç adam.

Feyza, Pakize Hanıma doğru ürkek adımlarla ilerledi. Bir günde o kadar çökmüştü ki, onun bu hâlini gören yaşlı kadın içten içe üzülmeden edemedi. Gelini yanına kadar geldiğinde ona sımsıkı sarıldı. Onun bu davranışı Yiğit ile Feyza'yı o gün sayısını bile unuttukları kez dumura uğratmıştı. "Özür dilerim yavrum. Söylediğim hiçbir sözde ciddi değildim. Ben seni ilk görüşte gelinimden çok kızım olarak kabul ettim. İnsanları sosyal statülerine göre hiçbir zaman yargılamayan biri olmama rağmen bir amaç uğruna bunun tam tersi biri gibi davrandım. Umarım beni affedersin."

Feyza geri çekilerek Pakize Hanımın, samimiyetini karşısındakine hissettirmeyi başaran gözlerinin içine baktı. O sırada Yiğit de yanlarına kadar gelmişti. "Ben... Ben anlamıyorum... Siz... Siz benden utanmıyor musunuz yani?"

"Elbette utanmıyorum! Geçmişte yaşamak zorunda kaldıkların yüzünden suçlu olan kişi sen değilsin! Ben sadece torunumun sana karşı nelerden vazgeçebileceğini görmek istedim. Ve gördüklerim beni oldukça mutlu etti diyebilirim," dedikten sonra torununa doğru döndü. "Mirası o hiç sevmediğini söylediğin kuzenine kaptırmayı bile kabul ediyorsan Feyza'yı gerçekten çok seviyorsun demektir. İşte benim ölmeden önce görmek istediğim şey buydu Yiğit! Siz asıl mirasın 'aile' olduğunu anlayın istedim. İnsanın ailesinden kıymetli hiçbir şeyi olamaz hayatında. Aileden daha değerli bir miras

bulunmaz. Ve sen aşkına sahip çıkarak bunun ne kadar farkında olduğunu bana göstermiş oldun. Aferin oğlum. Seninle gurur duyuyorum."

"Babaanne." Yiğit bu tatlı kadının yüzüne mahçup gözlerle baktı. "Seni sevdiğimi biliyorsun öyle değil mi?"

"Bunu bana küçüklüğünden beri hiç söylememiştin." Pakize Hanımın gözleri doldu. Yiğit ise hiç düşünmeden onu sımsıkı kucakladı.

"Biliyorum, söylemesem de seni çok sevdiğimden hiç şüphe etme. Ve sakın ağlayayım deme! Yoksa seninle çok fena bozuşuruz haberin olsun."

Feyza mutlu gözlerle izliyordu karşısındaki sahneyi. Bir an için Pakize Hanımın kendisini istemediğine gerçekten inanmıştı. Düşüncesi bile hâlâ acı vericiydi. Ama hiçbir şeyin düşündüğü gibi olmadığını artık biliyordu.

"Eh tamam artık. Acıktım ben. Bir an önce yemek yiyelim." Pakize Hanım gözlerinden akan yaşları gülümseyerek kuruladı. Ardından masanın baş köşesine kuruldu. Torunu ve geliniyle oldukça keyifli bir akşam geçirmekte kararlıydı.

Göz kapaklarını aralarken kendisini sersem gibi hissediyordu. Başı çatlayacak derecede çok ağrıyordu. Bunun yanında bakışlarını gezdirdiği oda sanki etrafında dönüyor gibiydi. Gözlerini sımsıkı yumdu ve bu kötü hissin bir an önce kendisini terk etmesini diledi. Bu sırada yanında hissettiği hareketlikle başını o tarafa doğru çevirdi. Hafifçe araladığı kirpiklerinin arasından kocasının yakışıklı yüzünü gördü. Mert derin bir uykunun kollarındaydı. Uykusunda öyle huzurlu görünüyordu ki, dudaklarının -çektiği baş ağrısına rağmen- hafifçe kıvrılmasına engel olamadı. Bu hâliyle gözünde küçük tatlı bir oğlan çocuğundan farkı yoktu. Öylesine sevile-

siydi ki... Sedef onu sevmek istiyordu. Önünü arkasını, başını sonunu düşünmeden içinden geldiği gibi kalbini Mert'e açabilmeyi arzuluyordu. Ve aynı şekilde onun tarafından da delice sevilmek tek arzusuydu. Bu düşünceyle kocasının kollarının arasına girdi.

Mert kollarının arasındaki hafif baskıyı hissederek gözlerini yavaşça araladı. Ve gördükleriyle yüzüne en tatlı tebessümlerinden biri gelip yerleşiverdi. Sedef'in ona her böyle sarılışında Mert'in kalbi göğsüne dar geliyordu. Çünkü en kuytu köşelerinde sakladığı aşkı sanki mümkünmüş gibi daha da çok büyüyordu.

Kollarının arasındaki bedeni daha çok sardı. Burnunu ise gür ve yumuşak saçların arasına gömdü. "Uyanmış mı benim güzel karım?"

Mert'in sesini duymadan önce onun uyandığını fark etmişti Sedef. Bir kere onu her kötülükten sakınmaya çalışır gibi kollarının baskısını daha da arttırmasından anlamıştı bunu. Sonra bir de saçlarının arasında hissettiği o muhteşem dudakları vardı. Onun varlığına sıkıca sarılma isteğini engelleyemedi ve ince kollarını kocasının beline sımsıkı doladı.

"Uyandım, ama kalkacak hâlim yok. Bu şekilde yatmaya devam edebilir miyim?" diye mırıldandı.

Sedef'in sözleriyle gülümsemesi yüzünde dondu. Son birkaç gündür sürekli bitkindi. Mert eliyle hemen ateşine baktı. Neyse ki vücut ısısı normaldi. Tutmuş olduğu nefesi rahatlayarak verirken Sedef'in gözlerini görmeye çalıştı. Onun çenesinden tutarak yüzünü kaldırdı. "Hasta mısın? Neyin var güzelim?"

"Başım ağrıyor ve sanki oda etrafımda dönüyor gibi hissediyorum. Sanırım uykumu alamadım. Biraz daha uyursam düzelirim."

"Doktora gidelim mi? Son günlerde bir tuhafsın." Sedef'e bir şey olmasından gerçekten korkuyordu. Ona bir şey olmasına dayanamazdı.

Kocasının kendisi için endişelenmesi yüreğini ısıttı.

Mert için bir değerinin olduğunu bilmek arafta kalan ruhuna iyi geliyordu. Böyle anlarda onun da kendisine karşı bir şeyler hissettiğine emin oluyordu. "Yok, biraz uyursam geçer. İyiyim ben, endişelenme. Sen sadece bana böyle sarıl yeter."

Öyle yaptı Mert. Karısı tekrar uykuya dalana kadar, hatta daldıktan sonrasında bile onu kollarının arasında sıkıca tutmaya devam etti. Sedef'in alıp verdiği her huzurlu nefesi büyük bir dikkatle dinledi. Onun varlığı Mert'in bu hayattaki tek mutluluk kaynağıydı. Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu, zaten bu gerçeği kabul edeli çok uzun bir zaman olmuştu. Karısına âşıktı. Onun mutluluğu için her şeyi göze almaya hazırdı. Bu düşüncelerle birlikte nasıl olduğunu bile anlamadan kendisi de uykuya dalıverdi.

O gün Mert oldukça keyifliydi. Onun bu keyifli hâli Burçin'in de dikkatinden kaçmamıştı. Zaten patronu Sedef'le evlendi evleneli hep bu hâldeydi. Galiba farkında olmadan her ikisi içinde iyi bir iş yapmıştı. Onları tanıştırdığı için kendisiyle gurur duydu.

"Bu belgelerin temize çekilmesi gerekiyor Burçin. Yarınki toplantı için lazımlar."

"Bugün hallederim Mert Bey."

Mert arkasını dönüp gideceği sırada aklına önemli bir şey gelmiş gibi duraksadı ve bakışlarını tekrar genç kızın üstüne çevirdi. "Bir de... Sedef'i arayıp nasıl olduğunu sorar mısın? Hatta sana yarın için izin veriyorum. Onunla çıkıp gezin dolaşın. Biraz mutlu olmasını sağla."

Duyduklarından sonra genç kızın gözleriyle birlikte ağzı da kocaman açıldı. Mert Yücesoy bu zamana kadar kendisine hiçbir zaman, 'Yarın izinlisin' türünden cümlelerle gelmezdi. Ağzını güçlükle kapatarak, "Sedef iyi öyle değil mi?" diye sordu. Adamın sözlerinden sonra nedense arkadaşının ölümcül bir hastalığa yakalandığını düşünmeden edememişti.

"İyi ama sanırım evde çok canı sıkılıyor. Söylediğimi yapacak mısın Burçin?"

"Elbette Mert Bey. Sedef benim en yakın arkadaşım."

"Güzel. O zaman yarın izinlisin." Çekip gitmeden önce son bir kez daha duraksadı. "Bu arada bu konu aramızda kalırsa sevinirim. Sedef bu fikrin benden çıktığını bilmemeli."

"Siz hiç merak etmeyin."

Tekrar masasının başına döndüğünde bu fikrinden dolayı içten içe kendisini tebrik etti Mert. Sedef'in son günlerdeki halsizliğini sürekli dört duvarın arasında olmasına bağlamıştı. Ve ona iyi gelebilecek şeyin biraz arkadaşlarıyla güzel vakit geçirmek olduğuna emindi. Zaten hafta sonu da kendisinin onu gezmeye çıkarma düşüncesi vardı. Acaba nereye gitselerdi? Daha önce hiç böyle bir konuda kafa patlatmışlığı yoktu. Bu yüzden oldukça acemiydi. Mesela Sedef'le hiç sinemaya gitmemişlerdi. Acaba gösterimde hangi filmler vardı? Romatik mi yoksa bi komedi filmi mi seçmeliydi? Belki sinemaya gitme işini erteleyip onunla bowling oynamaya gitmeliydi. Ama o zaman tüm bir akşam karısına sarılma şansını elde edemezdi. Bu yüzden seçeneklerden sinemaya gitmek kafasına iyice yattı. Hemen internete girip gösterimde olan filmleri araştırsa iyi olurdu.

Tam düşüncelerini hayata geçireceği sırada telefonunun sesini duydu. Arayan kayınvalidesiydi. Bu, yaşlı kadının onu ilk arayışıydı. Ne düşünmesi gerektiğini bilemeyerek açtı telefonunu.

"Efendim Feride anne?"

"Mert!"

Kadının ağlayan sesini duymasıyla farkında olmadan oturduğu yerden ayağa fırladı. Aklına gelen kötü ihtimallerle birlikte yüreği sıkıştı. O an nefes almayı bile unutmuştu. "Feride anne, ne oldu? Sedef... Sedef iyi öyle değil mi?"

Feride Hanım hıçkırıklarının arasından konuşmaya

çalışıyordu. "Biz... Biz alışverişe çıkmıştık. Sonra Sedef birden olduğu yere yığıldı kaldı. Etraftakiler ambulans çağırdı. şimdi hastaneye gidiyoruz oğlum."

Mert ellerini saçlarının arasından geçirirken çaresizliğin ne demek olduğunu o an daha iyi anlıyordu. Karısı bayılmıştı, kendinde değildi... Ve şu anda kendisi onun yanında değildi. "Hangi hastane?"

Feride Hanımdan hastanenin ismini aldıktan sonra hiç vakit kaybetmeden arabasının anahtarlarını kaptı. Şirketten koşarak çıktığında, arkasında kendisine şaşkın gözlerle bakan Burçin'i bile görecek hâli yoktu.

Tüm trafik kurallarını yok sayarak kullanıyordu arabayı. Çünkü o an gözünde kendi canının hiçbir önemi yoktu. Mert'in tek istediği karısının iyi olduğundan emin olmaktı. Sabah onu doktora gitmeye zorlamadığı için kendisine ne kadar kızsa azdı. Keşke onun kendisini iyi hissetmediğini söylediği anda onu bir doktora göstermiş olsaydı. Belki durumu bu kadar kötüleşmemiş olurdu. Sinirle elinin altındaki direksiyonu yumrukladı. Sedef'i görmedikçe sakinleşemeyeceğinin farkındaydı. Karısının iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Ancak bu şekilde içi rahat edecekti.

Arabasını hastanenin önünde park ettikten sonra hızla hastaneden içeri girdi. Danışmadan karısının kaldığı odayı öğrenir öğrenmez asansörle hiç uğraşmadan merdivenleri koşar adımlarla çıkmaya başladı. Onu bir an önce görmek istiyordu.

Sedef'in yattığı odadan içeri girdiğinde bakışları anında karısının solgun yüzünü buldu. Ve hiç beklemeden hızla onun yanına kadar vardı. Tek hamleyle genç kızı kollarının arasına çekip yüzünü saçlarının arasına gömmüştü. Bu sayede onun o güzel kokusunu derin derin içine çekebiliyordu.

Mert'i karşısında bulduğu an yüzünde beliren şaşkın ifadeyi saklayamamıştı Sedef. Onu annesinin aradığını

biliyordu, ama onun işini gücünü bırakıp hastaneye kadar geleceğini düşünmemişti.

"Sedef, iyi misin?" diyerek karısından biraz uzaklaştı Mert.

"İyiyim, sanırım tansiyonum düştü. Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum."

Her ikisi de o anda Feride Hanımın odadaki varlığının farkında değildi. Zaten yaşlı kadın da sessiz kalmayı tercih ediyordu. Zira tanık olduğu bu görüntü anne yüreğini mutlu etmeye yaramıştı.

O sırada odadan içeri giren doktorla birlikte aralarındaki anlamlı bakışmanın bir sonu geldi. Her üçü de merakla doktora doğru döndü.

"Doktor Bey, eşimin neyi var? Ciddi bir sorun yok değil mi?" Ne kadar çabalarsa çabalasın Sedef için endişelenmeden edemiyordu.

Genç doktor bakışlarını elindeki test sonuçlarına çevirdi. "Eşiniz gayet iyi. Sadece hamile."

"Ha-" Duyduklarını algılamaya çalışırcasına gözlerini bir an olsun kırpmadan bakıyordu doktora. "Anlamadım?" Şu hâliyle oldukça şaşkın göründüğünün farkında değildi. Mert Yücesoy'u dumura uğratacak bir durumla sonunda karşılaşılmıştı! Hiç kuşkusuz bu ana en çok Pakize Hanım şahit olabilmeyi isterdi.

"Eşiniz hamile. Yalnız detaylı testler yaptırmak şart. Ayrıca kendisini bir jinekolog arkadaşıma yönlendireceğim."

Şaşkınlığından ilk kurtulan kişi Feride Hanım oldu. Kızına doğru döndüğünde yüzünde görülmeye değer bir gülümseme vardı.

Sedef oldukça şaşkındı. Böyle bir haberi almayı elbette günün birinde bekliyordu ama böyle... Kendini buna ne kadar hazırlarsa hazırlasın boşa olduğunu şimdi görebiliyordu. Böyle haberler insanı her zaman hazırlıksız yakalamayı başarıyordu. Eli istemsizce karnını bulduğunda orada bir can taşıdığına inanamadı. Mert'in be-

beğini içinde taşıyordu. Bu düşünce gülümsemesini sağlarken aklına gelenlerle o gülümseme yüzünde dondu kaldı. Mert kendisiyle bu bebek için evlenmişti. Ve hamile kaldığına göre artık onunla işi bitmiş demekti. Bunu düşünmek bile öylesine can yakıcıydı ki... Gözleri anında dolarken kimse fark etmesin diye başını eğdi.

Mert'in ise içi içine sığmıyordu. Sedef'le bir bebek için evlendiğini biliyordu. Hatta o bebeği sırf kuzenini alt edebilmek için istemişti. Tabii bu, o zamanlar hissettikleriydi. Şimdiyse bu bebek haberine daha önce tahmin edemeyeceği kadar çok sevinmişti. Çünkü bu bebeğin annesi Sedef'ti. Âşık olduğu kadından çocuğu olacağını düşünmek onu mutlu ediyordu. Gülümseyerek karısına doğru döndü. Onun ne düşündüğünü bilmeye ihtiyacı vardı. Ayrıca sevincini onunla paylaşmak için çıldırıyordu. Hiç düşünmeden yatağın kenarına geçip oturdu ve onu tekrar kollarının arasına çekip, hapsetti. O sırada odada fazlalık olduklarını düşünen doktor ile Feride Hanım yanlarından ayrılmışlardı.

Mert karısının saçlarının arasına küçük öpücükler kondurduktan sonra geri çekildi ve genç kızın çenesinden tutup kendisine bakmasını sağladı. Onun gözlerinde akmayı bekleyen yaşları gördüğünde yüzündeki gülümseme soldu.

"Sedef? Ne oldu?"

"Ben... Hiç."

Aklına gelen ihtimali dillendirmek bile istemiyordu Mert. Sedef'in karnında onun bebeğini taşıdığı için üzüldüğünü düşünmek dahi istemiyordu ama onun bu perişan hâlini gördükten sonra aklına başka bir şey de getirmiyordu.

"Sen... Bebek haberine sevinmedin mi?"

Sevinmemiş miydi? Sevinmişti elbette, hatta deli olmuştu! Mert'le evlendiğinden beri ilk kez bebeği olmasını bu kadar çok istemişti. Ama bu bebeğin aralarındaki o adı konulmamış büyünün bir son bulmasına sebep ol-

masından korkuyordu, hem de çok korkuyordu. Mert'in kendisini yanlış anladığını o anda fark etti. Kocası onun bu bebek haberine sevinmediğini düşünüyordu!

"Çok, çok sevindim," dedi gülümseyerek. "Sadece hazırlıksız yakalandım."

"Peki o zaman neden ağlıyorsun?"

"Sevinçten." Bu cevap pek doğru olmasa da, yalan da değildi. Çünkü gerçekten sevinmişti.

Mert tutmuş olduğu nefesi verdi ve karısına en içten gülümsemelerinden birini hediye etti. Sonra onun nefesini kesecek bir şekilde dudaklarına tutkuyla kapandı ve tutkuyla öptü. Dudaklarını dudaklarından ayırmadan "Ben de... Çok, çok sevindim. Teşekkür ederim Sedef. Bana böylesine güzel bir hediye verdiğin için çok teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bu teşekkür nedense mutlu etmemişti Sedef'i. Çünkü aklına sürekli evlilik sebepleri geliyor, bu da canının sıkılmasına neden oluyordu.

O günden sonra zaman herkes için aynı güzellikte geçmeye devam etmedi. Sedef ve Mert aileye katılacak küçük meleğin mutluluğunu doyasıya yaşarlarken, Yiğit ile Feyza bu büyük sevinçten bir kez daha mahrum kalmışlardı.

Birkaç günlük gecikmenin arkasından, tekrar adet gören Feyza için bu durum çok can sıkıcıydı mesela. Ne kadar hamile kalmak için çabalarsa çabalasın sonuç her zamanki gibi hüsranla sonuçlanıyordu. Özellikle bu sefer çok daha fazla canı yanmıştı. Çünkü Pakize Hanımdan Sedef'in hamilelik haberini almıştı.

Yaşlı kadın yeni torununun sevincini etrafındaki herkesle paylaşmaya bayılıyordu. Haberi alır almaz bunu ilk olarak diğer torunu Yiğit ile paylaşmıştı. Ve bu sayede bu güzel haberi Feyza da öğrenmiş oldu.

O günden sonra içten içe suçluluk duyuyordu. Yiğit'e o çok istediği bebeği verememişti. Sanki söylediği ya-

lan gerçek olmuştu. Tabii Allah'ın sopası yok diye boşa demiyorlardı. Yine de söylediği yalanın bedelini bu şekilde ödemek çok ağırdı. Oysa cezalandırılması gereken tek kişi kendisiydi. Yiğit'in de kendisiyle beraber cezalandırılması haksızlıktı!

"Feyza, ne yapıyorsun?"

Karısını başı önünde yatakta otururken bulduğunda Yiğit'in canı sıkıldı. Feyza ne kadar ona hissettirmemek için uğraşsa da onun bir derdi olduğunun farkındaydı. Birlikte oldukları bazı anlarda çok uzaklara dalıp gidiyordu mesela.

"Hiç, dalmışım." Yiğit yanına oturduğunda hiç düşünmeden başını onun omzuna bıraktı. "Özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun?" Kolunun birini karısının omzuna dolayarak onu kendine doğru iyice çekti.

"Hâlâ hamile kalamadığım ve bu yüzden senin mirası kaybetmene yol açtığım için."

Feyza'nın yüzünü kaldırarak gözlerinin en derinine baktı genç adam. Onun bakışlarındaki hüznün sebebini artık biliyordu. Sevdiği kadın olanlardan kendisini sorumlu tutuyordu. Baş parmağıyla onun yanağını hafifçe okşadı. "Miras umrumda mı sanıyorsun?"

Tüm gücüyle gözyaşlarını engellemeye çalışıyordu Feyza. "Değil mi?"

"Değil. Ben o gün babaanneme söylediklerimde çok ciddiydim Feyza. Benim senden daha fazla istediğim başka bir şey yok bu dünyada. Sen varsan geriye kalan her şey önemsiz. Elbette senden bir bebeğim olmasını çok istiyorum. Ama artık bunu bir görev olarak görmüyorum. Hatta seninle biraz daha baş başa vakit geçirmenin güzel olacağını düşünüyorum. Yani bebek için acele etmemize hiç gerek yok. Çünkü mirası zerre kadar önemsemiyorum. Sen de önemseme."

"Mert'in mirası alacak olması seni hiç üzmüyor yani?"

Yiğit gülümsedi. "Üzmüyor. Çünkü daha önce de

söylediğim gibi benim en büyük mirasım sensin! Ayrıca o paraya, mal mülke hiç ihtiyacım yok benim. Hem olsa ne olurdu ki? Seninle el ele verdikten sonra istediğimiz her şeye kavuşabiliriz biz."

Yanağından akan tek damla yaşa inat, "Yiğit, seni çok seviyorum," diye gülümsedi genç kız. "Çok seviyorum."

Dudaklarını hiç düşünmeden o damlanın geçtiği yerlere dokundurdu Yiğit. "Ben seni daha fazla seviyorum. Sakın kendini eksik görme. Zamanı geldiğinde bizim de bir bebeğimiz olacak. Ama o zaman gelene kadar, 'Neden bu sefer de olmadı!' diye düşünmek yok. Ayrıca her sevişmemiz sonrasında, 'Acaba bu sefer hamile kalmayı başarmış mıyımdır,' diye düşünmeni de istemiyorum. Yani bu daha çok, bir görev icabı olduğu hissini verir..."

Yiğit konuşmaya devam ederken Feyza daha fazla kahkahalarını tutamadı. "Görev icabı mı? Bu zamana kadar öyle değil miydi ki?"

"Değildi," dedi Yiğit kesin bir dille. "Ben sana hiçbir zaman görev icabı dokunmadım, öpmedim ve sevmedim. Sana her dokunduğumda aklımdan senin dışında her şey siliniyor. Yani beni tümüyle duygularım yönetiyor. Sende de öyle değil mi?"

"Öyle." Başını büyük bir teslimiyetle kocasının göğsüne bıraktı. "Sen bana her dokunduğunda ben başka bir âleme gidiyorum sanki. Kim olduğumu bile unutuyorum çoğu zaman. Beni hiç bırakma Yiğit. Hep benimle ol, olur mu?"

"Seni hiçbir zaman bırakmayacağım. Yaşlı ihtiyarlar olsak bile elini hep bugün olduğu gibi sımsıkı tutacağım. Söz veriyorum."

Annesinin bu sefer elinde ballı sütle yanına geldiğine inanamıyordu Sedef. Artık daha fazla bu yoğun il-

giye dayanamayacaktı. Hamile olduğunu öğrendikleri andan itibaren Feride Hanım resmen kızını yağla balla besleme işine merak salmıştı. Gören hamile değil de onu yatalak hasta sanırdı. "Annecim artık yeter ama. Ye, ye içim şişti. Ben bu bebeği doğuramadan önce sayende kesin bir yüz elli kilo olurum."

"Mızmızlanmak yerine bu sütü iç bakalım. Hâlâ başım dönüyor diyorsun. Çok zayıfsın, bünye hâliyle dayanmıyor. Hem artık iki canlısın sen. Kendine iki katı iyi bakmak zorundasın."

Annesini daha fazla üzmemek adına onun uzattığı sütü bir dikişte bitirdi. "Sağ ol annem," diyerek gülümsedi.

"Afiyet olsun, yarasın kızıma da torunuma da." Feride Hanımın keyfi daha önce hiç olmadığı kadar yerindeydi. "Doktor randevun ne zaman?"

"Öğleden sonra."

"Mert ile birlikte gideceksiniz öyle değil mi?"

"Evet, aslında ben ona test sonuçlarını almak için tek başıma gidebileceğimi söyledim ama o benimle birlikte gelmekte ısrar ediyor."

"Doğru olan da bu zaten kızım. Hâlâ hiç halim yok, deyip duruyorsun. Tek başına bir yere çıkmana başta ben izin vermem. Ya yine o gün olduğu gibi bir yerlere yığılıp kalırsan?"

Sedef annesinin elini tutarak onu biraz olsun rahatlatmaya çalıştı. "Artık endişe etmeyi bırak. Ben çok iyiyim. Hem eminim bugün doktor da aynı şeyi söyleyecek. Ondan sonra sen de Mert de üstüme bu kadar titremekten vazgeçersiniz belki."

"İnşallah. Umarım hiçbir sorun yoktur çünkü yüzünün bu solgun hâli hiç hoşuma gitmiyor Sedef'im."

"Anneciğim hamileyim, bedenimin böylesine büyük bir değişime ayak uydurması öyle kolay olmasa gerek. Eminim geçici bir durumdur bu. İlk ayları atlattıktan sonra kendimi çok daha iyi hissedeceğime eminim ben."

"Haklısın."

Bir süre sonra odasına geçerek üstünü değiştirdi. Test sonuçlarını düşünürken, içini hiçbir sorunun olmadığını söyleyerek rahatlatmaya çalışıyordu. Çünkü en büyük korkusu bebeğine bir şey olmasıydı. Eli karnını bulduğunda mutlulukla gülümsedi. İçinde Mert'ten bir parça taşıyordu. Bu muhteşem bir duyguydu.

"Sedef?"

Mert'in odadan içeri girmesiyle yüzündeki gülümseme büyüdü. "Geldin mi?"

"Evet, ne yapıyorsun?"

"Üstümü değiştirdim ve aynada görüntümü kontrol ediyordum."

"Her zamanki gibi çok güzelsin. Ama fazla güzelsin," derken kaşlarını çatmıştı genç adam.

"Güzel bir karın olduğu için memnun olman gerekmiyor mu senin?"

Sedef'in şımarıkça söylediği bu sözlere güldü. Ardından onun arkasındaki yerini alarak elini onun karnına koydu. "Kulaklarını kapa sen kızım. Annenin sana kötü örnek olmasına izin verme. Baksana kendisini nasıl da beğeniyor."

"Yaaa Mert!" Sedef neşeyle güldü. "Hem ayrıca onun kız olduğunu nereden biliyorsun? Ya oğlansa? Oğlumun gururuyla oynamaya utanmıyor musun sen bakayım?"

"Altıncı hissim oldukça kuvvetlidir. Bence o bir kız."

"Tek kendini beğenmiş ben değilim bakıyorum," dedi Sedef alayla.

Mert karısının şakağına bir öpücük kondurdu. "Hadi artık gidelim yoksa randevumuza geç kalacağız."

"Ben tek başıma giderdim." Çantasını aldıktan sonra kocasının uzattığı elini tuttu.

"Bundan sonra hiçbir yere yalnız gitmek yok Sedef. Artık kendine çok daha fazla dikkat etmelisin sen."

'Ve bebeğe de,' diye cümlenin devamını getirdi için-

den. Çünkü hâlâ Mert için tek önemli olanın bebekleri olduğunu düşünüyordu. Oysa ki ne kadar yanıldığını anlaması için çok fazla beklemesine gerek kalmayacaktı.

Genç çiftin bakışları ekrandaki o ufacık noktanın üzerinde yoğunlaşmıştı. Böylesine bir mucizeye daha önce hiç tanık olmamışlardı. Bunu onların bakışlarında gören doktor içten bir şekilde gülümsedi. "Henüz daha üç haftalık. Bu yüzden kesesini göremiyoruz. Dört buçuk-beş haftalıkken onu da göreceğiz. Şimdi isterseniz birlikte test sonuçlarınıza bakalım Sedef Hanım."

"Tamam."

Doktor masasının başına geçerken Mert karısına toparlanmasında yardımcı oldu. Ardından el ele doktorun karşısındaki üçlü koltuğa geçip oturdular.

"Evet," diyerek test sonuçlarına bir göz attı doktor hanım. Gördükleri sonucu kaşlarını çattı. "Sedef Hanım, geçmişte hiç yüksek tansiyon problemi yaşadınız mı?"

"Hayır, yaşamadım."

"Test sonuçlarına göre kan değerleriniz çok yüksek."

"Yani? Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Mert. İçini büyük bir panik duygusu sarmıştı.

"Yani, karınız hipertansiyon hastası. Hamileliği de bu durumu daha da tetiklemiş. Baş dönmesi ve baş ağrısı şikayetleri bu yüzden. Maalesef ki tansiyon problemleri hamilelerde bizi endişelendiren sorunların en başında yer alıyor. Şimdiden değerleri bu kadar yüksek ise hamileliğinin son aylarında neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Mert karısının elini daha fazla sıktı. "Bunun bir çaresi yok mu?"

"Maalesef. Sedef Hanımın yapabileceği tek şey bolca dinlenip beslenmesine dikkat etmek. Ben yiyebileceği ve yiyemeyeceği yiyeceklerin bir listesini size vereceğim. Aynı zamanda bebeğe zararı dokunmayacak ilaçlar yazacağım. Onları düzenli bir şekilde alması şart."

Mert başını anladığını belirtircesine sallarken Sedef ne diyeceğini bilemiyordu. Şaşkındı ve canı çok sıkılmıştı. O sırada kocasının, "Sedef beni dışarıda bekler misin? Ben doktor hanımdan listeyi alıp yanına geleceğim," dediğini işitti.

"Ben burada beklerim," dedi hemen. Çünkü Mert'i o odada yalnız bırakmak istemiyordu.

"Lütfen, Sedef."

Daha fazla itiraz etmenin anlamsız olduğunu kabul ederek ayağa kalktı. "Peki, ben seni dışarıda bekliyorum. İyi günler Sema Hanım."

"Size de Sedef Hanım."

Karısı odanın kapısını kapatır kapatmaz endişeli bakışlarını doktorun gözlerinin içine çevirdi Mert. "Bana doğruyu söyleyin lütfen. Bu durum karımın sağlığı açısından ne kadar tehlikeli?"

"Mert Bey..."

"Lütfen, bana gerçeği söyleyin! Bilmek istiyorum."

Genç kadın tuttuğu nefesi sıkıntıyla verdi. Bu adamı kandırmak istemiyordu. "Oldukça tehlikeli. Tansiyonu kontrol altında tutulmadığı takdirde ölümcül sonuçlar bile doğurabilir."

İşte bunu duymaktan korkmuştu Mert. Sedef'in hayatının tehlikeye girmesinden deli gibi korkmuştu. Gözlerini acıyla yumarken ne yapacağını bilemez hâldeydi. "Buna sebep... Hamile olması mı?"

"Eşinizin genel anlamda bir tansiyon problemi varmış zaten. Hastalık fazla bir belirti olmadan ilerlemiş. Hamilelik ise bu durumu sadece tetiklemiş."

"Anlıyorum. Bana karşı dürüst olduğunuz için teşekkür ederim."

Arabada evlerine doğru yol alırlarken her ikisinden de çıt dahi çıkmıyordu. Sedef kaçamak bakışlarla kocasından tarafa baktığında onun sıkıntıyla alnını ovuşturduğunu gördü.

"Biz iyiyiz Mert. Bize hiçbir şey olmayacak," dedi çenesini tutamayarak. Ama Mert bu sözlerini duymamış gibi akıp giden yola bakmaya devam etti. Sonunda Sedef de umutsuzlukla tekrar önüne doğru döndü.

Evlerinden içeri girdiklerinde Mert Sedef'i yatak odasına doğru yönlendirdi. O sırada Feride Hanım merakla onları takip ediyordu. "Eee ne dedi doktor? Bir şeyiniz yokmuş değil mi?"

Yatağa uzanırken annesine gülümsemeye çalıştı Sedef. Şimdi onun canını sıkmak istemiyordu. Ne de olsa daha yeni iyileşmiş sayılırdı. Canının böyle şeylere sıkılması iyi olmazdı. "İyiymişiz. Artık endişelenmeyi bırak anne."

Mert karısının durumun ciddiyetini annesinden saklamasına inanamadı. Bu kadın bir kez olsun kendini düşünemez miydi?

"Oh, rahatladım valla. Neyse, ben de akşam yemeğini hazırlıyordum. Siz yemeğe kadar biraz dinlenin."

Kayınvalidesinin kapıyı arkasından kapatmasıyla birlikte Mert, Sedef'in yanına oturdu. Ona bakarak, "Annene durumunu neden söylemedin?" diye sordu.

Sedef küçük bir kız gibi omzunu silkti. "Benim yüzümden üzülmesini istemedim. Hem daha yeni yeni iyileşiyor. Onun durumundaki bir hasta böyle şeyleri kafasına takıp üzülmemeli."

Mert, Sedef'in yatağın üzerinde duran elini tuttu. "Sedef, ben özür dilerim. Senden bir bebek isteyerek nasıl büyük bir bencillik ettiğimi ancak şimdi anlayabiliyorum. Eğer seni böylesine büyük bir tehlikenin içine atacağımı bilseydim asla sana öyle bir teklifte bulunmazdım. Senden asla bir bebek istemezdim."

"Mert." Kocasının yanağına tüy kadar hafif bir dokunuşla dokundu. "Üzülme, biz iyiyiz. Doktorun söylediği gibi iyi beslenir ve çokça dinlenirsem sağlıklı bir şekilde bebeğimizi kucağımıza alabiliriz. Bu kadar endişelenme lütfen."

"Öyle değil işte!"

Mert'in acı çekercesine söylediği bu sözler, Sedef'in aklını karıştırdı. "Nasıl öyle değil?" Kısa bir süre düşündükten sonra farkına vardığı gerçekle derin bir nefes aldı. "Beni dışarı çıkarttıktan sonra doktorla ne konuştunuz?"

"Sedef..."

"Mert bilmek istiyorum! Ne konuştuysanız, benim hakkımda olduğuna eminim ve bunu bilmeye hakkım var. Sema Hanım sana ne dedi?"

"Bu durumun hayati riski varmış," dedi güçlükle. O anda Sedef'in gözlerinin içine bakamıyordu. Tüm olan bitenden kendisini sorumlu tutuyordu.

"Yani? Ne demek istiyorsun? Ölebilirim demek mi oluyor bu?" diye sorarken zorlandığı her hâlinden belliydi.

"Hayır! Bunun olmasına asla izin vermem!"

Mert'in yüksek çıkan sesiyle irkildi. Onun bakışlarındaki çaresizliği görebiliyordu. En az onun kadar kendisini çaresiz hissediyordu Sedef. "Eğer durum böyleyse değiştiremeyiz ki. Hem bu sadece bir ihtimal ben bana bir şey olmayacağına eminim. Bebeğimi sağlıkla kucağıma alacağım. Onu erkenden bırakıp gitmeyeceğim." Konuşurken, farkında olmadan yaşlar süzülüyordu yanaklarından. "Ona da bir şey olmayacak. Biz iyi olacağız."

"Bu ihtimalin varlığına bile katlanamıyorum ben." Mert'in yüzüne baktığında soğuk duruşu karşısında içi ürperdi. Az önce çaresiz duran adam gitmiş yerine ne istediğini bilen biri gelmişti sanki.

"Mert, iyi misin sen?"

"Sema Hanımı arayıp randevu alacağım," diyerek hızla cebindeki telefonu çıkardı. Sedef ise onu şaşkın gözlerle izliyordu.

"Ne randevusu? Daha az önce onun yanındaydık ya?"

"Bu sefer kürtaj için randevu isteyeceğim ondan."

"Kü-kürtaj mı?" Doğru mu anlamıştı? Mert o sabırsızlıkla beklediği bebeklerinin canına kıymaktan mı söz ediyordu?

"Bebeği aldıracaksın!"

Yirmi Dört

Mert'in, gözlerinin içine bakarak büyük bir kararlılıkla söylediği kelimeler tüm duygularını bir anda alt üst etmişti. Eli farkında olmadan korumacı bir tavırla bebeğinin bulunduğu yeri buldu. Gözlerinde ise akmaya hazır bekleyen yaşları vardı. Ama Sedef, onlara direnmek için tüm gücünü kullanıyordu.

"Sen... Sen ne dediğini bilmiyorsun," diye fısıldadı. Kendisini o an o kadar berbat hissediyordu ki, güçlü görünmeye bile çalışamayacaktı. "O... O masum bir bebek!"

"Annesini ölüme sürükleyen bir bebek." Sedef'in nasıl alt üst olduğunu görebiliyordu ama kendisinin de ondan hiçbir farkı yoktu. Bu tercihi yapmak kendisi için kolay mıydı sanki? Ama hayatında Sedef olmadıktan sonra bir çocuk sahibi olmasının hiçbir anlamı yoktu. Mert'in bu hayatta istediği tek şey, ömrünün sonuna kadar Sedef'le birlikte olabilmekti.

"Bu sadece bir ihtimal. Doğum zaten her kadın için riskli değil midir? Hem eminim çok dikkatli olursam ikimize de bir şey olmaz. Lütfen benden ona kıymamı isteme Mert. Hem mirası alabilmen için ona ihtiyacın var senin." Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kocasına doğru kaldırdı. Hem perişan hem de endişeliydi. Daha önce istemediği, ama şimdi varlığına hemen alışıp, kabullendiği bebeği için korkuyordu. Ama kararlıydı! Mert ne derse desin ona kıymayacaktı! Gerekirse onun için Mert'e bile karşı dururdu.

Sedef'in yüzünü avuçlarının arasına aldı. Onun ağlamasına dayanamıyordu. O ağladıkça, kalbi sıkışıyordu.

Bunu göremiyor muydu? Bu evliliğin hâlâ bir bebek için devam ettiğini nasıl düşünürdü? Ta en başında Mert için işler amacından sapmıştı. Sedef'le evliliğini hep gerçek bir evlilik olarak görmüştü. Bebek için yarışmaktan çok önce vazgeçmişti. "Hâlâ anlamıyorsun öyle değil mi? Mirası istemiyorum ki ben! Sen her şeyden daha önemlisin benim için."

"Mert?" Kocası parmak uçlarıyla yanaklarından süzülen yaşları kurularken ona şaşkın gözlerle bakmaktan başka bir şey yapamıyordu Sedef. Duydukları gerçek olamayacak kadar mükemmeldi.

"Ben annemi hiç tanımadım. Beni doğurmakta ısrar ettiği için bu hayata zamansız bir veda etmek zorunda kalmış. Onu tanıma gibi bir fırsatım hiçbir zaman olmadı. Bu yüzden anne sevgisini hiç tatmadım ben. Ama babaannem vardı yanımda. Beni torunundan çok, oğlu gibi görüp bağrına bastı. Yine de hiçbir zaman yeterli gelmezdi onun bana verdiği bu sevgi. Çünkü Yiğit ile annesinin birbirlerine olan sevgilerini ve bağlarını görüyordum. Onları uzaktan hep sessizce izler, kıskanırdım. Neden benim bir annem yoktu? Neden yanımda olup, elimden tutmuyordu? Çocuk aklımla tüm bu soruları merak eder dururdum." Sedef, Mert'i ilk kez böylesine yıkılmış görüyordu. Elini sevdiğinin yanağına götürerek yavaşça okşadı. Onun gözyaşlarına direndiğini biliyordu.

"Senin için çok zor olmuş olmalı," diyerek onu anladığını hissettirdi. "Ben de babamı tanımadım ama bir çocuğun annesinin olmaması daha ağır olmalı."

"Ben anneme onu ne kadar çok sevdiğimi hiç söyleyemedim. Mezarını bile yıllarca ziyaret etmekten kaçındım. Bir bakıma onu hayatıma hiçbir zaman dahil etmedim. Sonuçta insan hiç tanımadığı, hatırlamadığı, hatta varlığını inkâr ettiği birinin yokluğunu da hissetmez öyle değil mi? O yanında değil diye geceleri yastığına sarılıp gözyaşı dökmez, onu özlemez."

Genç adamın gözünden akan tek bir damla yaşı öperek kuruladı Sedef. Onun acısını kendi yüreğinde hissediyordu. Sevmek bu muydu? Sevdiğinin tüm acılarını sırtlanmak istemek miydi aşk? Eğer öyleyse Sedef bir kez daha bu adama âşık olduğuna emindi.

Şimdi onun hüzünle gölgelenmiş gözlerinin, tekrar o çok sevdiği muzip parıltılarla bezenmesi için nelerini vermezdi. Ama bir şey yapamadı çünkü Mert'in içini dökmeye çok ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. Besbelli daha önce kimseye annesi hakkında hissettiklerini anlatamamıştı.

"Ben böyle düşünerek sadece kendimi kandırmışım." Uzaklara diktiği bakışlarını bu sefer karısının gözlerinin içine çevirdi. "Küçükken her gece yastığıma sarılarak ağlamaktan asla kurtulamadım mesela. Onu bir tek fotoğraflarından tanıyordum ama ben onun fotoğrafına her baktığımda özlemenin ne kadar can yakıcı olabileceğini öğrendim. Tanımadığım bir kadını çok özledim ben Sedef. Onun yokluğuna ta şuramda, kalbimin en derininde her zaman hissettim."

Karısının elini tutarak kalbinin üstüne götürdü. Genç kız ise gözyaşlarını tutamıyordu artık. Duydukları çok can yakıcıydı ve Mert'in kırılgan yönüyle ilk kez karşılaşıyordu. "Sedef," diyerek karısının yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Hiç tanımadığım bir kadının yokluğu benim canımı çok fazla yaktı. Hâlâ da yakıyor. Ama buna rağmen hayat devam ediyor diyebiliyorum ben. O yanımda olmasa bile yaşamaya devam edebiliyorum. Çok zorluk çektim, çok üzüldüğüm anlar oldu ama bir şekilde üstesinden gelmesini hep bildim."

Sedef'in yanağından süzülen yaşları bir kez daha tek tek kuruladı genç adam. Bakışlarını ise bir an olsun onun gözlerinin içinden çekmedi. "Ama aynı şeyi sen söz konusu olduğunda başarabileceğimi hiç sanmıyorum." Sedef'in göz bebeklerinin şaşkınlıkla büyümesi sonucu gülümsemeye çalıştı. Şimdi söyleyecekleri ken

disi içinde bir ilk olacaktı. "Sana bir şey olursa ben hayatıma hiçbir şey olmamış gibi kaldığı yerden devam edemem. Çünkü ben seni tümüyle hayatıma dahil ettim. Hayatımın merkezine oturttum seni. Varlığına dört elle sarıldım. Şimdi sana bir şey olursa ben... Ben yaşamaya kaldığım yerden devam edemem. Sen olmazsan hayat biter benim için. Ben senin yokluğunla başa çıkamam Sedef. Bunu başaramam."

Bu sözlerin altında yatan anlam o kadar açıktı ki... Mert'in yanağında duran eli ensesine doğru kaydı. Alnını onun alnına yaslayarak kocasının gözlerinin en derinine baktı. O gözleri artık açık bir kitap gibi okuyabiliyordu. Mert ona sözlerden önce bakışlarıyla seni seviyorum diyordu. Bu gerçeği bunca zaman yüreğinde hep hissetmişti. Mert'in o tatlı ilgisinin, üstüne bu kadar titremesinin başka bir açıklaması daha olamazdı. Ve kendi duygularını hem kendine hem de Mert'e itiraf etmesi için başka bir sebebe de kesinlikle ihtiyacı yoktu. "Seni seviyorum, Mert."

Bu basit gibi görünen iki kelime, duymayı çok istediği cümlelerin en başında geliyordu. Çünkü evliliklerinin başından beri kendini geri çeken ve mantıklı davranmaya özen gösteren taraf Sedef'ti. Bu sebeple ondan gelen bu itiraf çok değerliydi Mert için.

Kalbinin ince ince sızlamasına daha fazla kayıtsız kalamadı. Karısının dudaklarını kendi dudaklarıyla kavrayarak oldukça ateşli bir öpüşmenin fitilini ateşlemiş oldu. Sedef'in uysalca dudaklarını daha çok aralayıp kendisine izin vermesi, Mert'in tutkuyla inlemesine yol açtı. Daha önce birçok kez öpüşmüşlerdi, ama hiçbirinde kendilerini şimdiki gibi ait oldukları yerde hissetmemişlerdi. Dillendirdikleri duyguları sayesinde sanki o esareti altında oldukları zincirlerden bir bir kurtulmuşlardı.

Bir süre sonra nefes nefese geri çekildiklerinde Mert, Sedef'in saçlarını ona kıyamadığını kanıtlarcasına önce

yavaşça okşadı. Sonra ipekten tutamları burnuna götürerek ciğerlerini kokusuyla doldurdu. "Ben de seni seviyorum Sedef. Sana bir şey olmasına katlanamam. Lütfen beni anla."

Mert'i sakinleştirmek istercesine dudaklarını onun yanağına hafifçe değdirdi. Ardından genç adamın elini tutarak, karnına doğru götürdü. "Burada bizden bir parça var Mert. O bizim! Bize ait. Ona nasıl kıyarım ben? Biliyorum, sen de bunu istemiyorsun. Ondan vazgeçmek istemiyorsun."

"Senin için her şeyden vazgeçebilirim ben."

"Ama vazgeçmeyeceksin. Vazgeçmeyeceğiz." Kollarını bu sefer genç adamın boynuna dolayarak ona sımsıkı sarıldı. "Sana söz veriyorum, kendime öyle iyi bakacağım ki hem ben hem de kızımız sağlıklı bir şekilde sonsuza kadar seninle birlikte olmaya devam edeceğiz. Bize hiçbir şey olmayacak."

Konuşmanın başından beri ilk kez dudaklarının gülümsemek için fırsat kolladıklarını hissediyordu Mert. Sedef'i kendisine doğru iyice çekti. "Kızımız mı? Hani erkek olabilirdi?" diye takıldı karısına.

Sedef ise eski Mert'in yavaş yavaş geri döndüğünü biliyordu. Bu yüzden yüzünde görülmeye değer tatlılıkta bir tebessüm belirdi. Bulunduğu güvenli kolların arasından biraz geri çekilerek sevdiği adamın yüzüne baktı. "Bence kız olacak. Tıpkı senin istediğin gibi."

"Ne dersem diyeyim, seni bebeği aldırmaya ikna edemeyeceğim öyle değil mi?"

"Onu aldırmamı sen de istemiyorsun Mert. İstiyor musun? Gözlerimin içine bakarak bunu gerçekten istediğini söyleyebilir misin?"

Söylemeyezdi. Sedef'in gözlerinin içine bakarak, ondan ve kendisinden bir parçanın ölmesini istediğini kesinlikle söyleyemezdi. Çünkü istiyordu, nasıl Sedef'i hayatının baş köşesinde istiyorsa ondan doğacak bebeğini de öyle istiyordu. Tıpkı Sedef'e benzeyen küçük bu

prensesin hayali şimdiden dünyasını güzelleştirmeye başlamıştı. Buna rağmen korkuyordu. Karısını kaybetmekten korkuyordu.

"Söyleyemem," diye itiraf etti. "Ama seni de kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum. Nasıl sen benim varlığma dört elle sarıldıysan, ben de senin aşkın sayesinde, bu hayata dört elle sarılacağım. Ne seni ne de kızımızı bırakıp gideceğim. Özellikle annesizliğin bir çocuk için nasıl can yakıcı olduğunu senden duyduktan sonra, bebeğimi bırakıp hiçbir yere gitmem. Seni de öyle."

"Ah Sedef." Karısının yüzüne birbirinden tatlı öpücükler kondurdu. "Ben de iyi olman için elimden gelen her şeyi yapacağım. Seni en iyi doktorlara göstereceğim. Gerekirse yurt dışına bile gideriz. Yeter ki sen ve bebeğimiz iyi olun."

Mert'in tatlı öpüşlerini büyük bir istekle kabul etti Sedef. Sözlerin anlamını yitirdiği o anı yaşıyorlardı birlikte.

Garsonun sipariş ettikleri kahvelerini önlerine bırakması üzerine, genç çocuğa içten bir gülümsemeyle 'Teşekkür' etti Canan. Feyza ise gülmemek adına dişlerini sıkıyordu o anda. Sonunda garsonun Canan'a baştan çıkartıcı bir bakış attıktan sonra yanlarından ayrılmasıyla göğsünde inanılmaz bir baskıya sebep olan kahkahasını koyverdi.

"Canan, sana inanamıyorum!"

Tek omzunu umursamaz bir tavırla silkti genç kız. Yüzünde tatlı bir sırıtış vardı. "Şu erkekler de olmasa hayat çok renksiz olacak canım."

"Duyan da seni erkek meraklısı sanacak. Oysa uzun bir zamandır bir sevgilin bile yok."

"Evet, yok. Ama bu hiçbir zaman olmayacağı anlamına gelmiyor."

"Ne demek bu? Yoksa biri mi var?"

"Ah nerde?" Canan'ın dertli iş çekişi Feyza'yı bir kez daha güldürdü. "Mutlusun bakıyorum?"

Dudaklarının kenarındaki hafif tebessümüyle cevap verdi Feyza. "Mutluyum. Özellikle bugün gittiğimiz doktorun hamile kalmamam için hiçbir sebebin olmadığını söylemesi içimi çok rahatlattı."

"Ben demiştim ama sana. Sen kendini çok kasıyorsun. Bu konuyu sorun etmeyi bıraksan hemen hamile kalacaksın."

"Haklısın. Hem artık kasmıyorum da. Kendimi tümüyle kocama adadım," dediğinde yüzündeki tebessüm bariz bir sırıtışa dönüştü. "Onunla başta yaşayamadığımız o balayını yaşıyoruz âdeta."

"Bari adam akıllı bir balayına çıkın. Dört duvarın arasında balayı mı yaşanırmış hiç?"

"Yiğit'in işleri çok yoğun, ama en kısa zamanda bunu telafi edeceğimizi söylüyor."

"Gittikçe daha çok seviyorum enişteyi," diye güldü Canan. Ardından kahvesinden bir yudum daha aldı. Ondan sonraki dakikalarda da aralarında oldukça keyifli ve bol kahkahalı bir sohbet yaşandı.

Canan'la vedalaştıktan sonra yoldan geçen bir taksiye bindi Feyza. Gitmek istediği adres olarak Yiğit'in avukatlık ofisini verdi. Hazır zamanı varken kocasına sürpriz yapabilirdi. Bundan sonra Yiğit hayatının neredeyse tümünü kaplayacaktı. Her yeni güne onunla başlayacak ve her yeni günü onunla sonlandıracaktı. Yiğit sadece kocası değil aynı zamanda aldığı nefesiydi. Ona layık bir eş olabilmek için elinden gelen her şeyi fazlasıyla yapacaktı.

Araba yolculuğu bitene kadar vakit geçirme amaçlı çantasındaki telefonunu çıkardı. Dalgın bir şekilde rehberde gezinirken Sedef'in ismini görmesiyle duraksa-

dı. Pakize Hanımdan onun hamileliğini öğrenmişlerdi. Usule göre anne-baba adayını arayıp tebrik etmeleri gerekirdi. Ama onlar bunu yapmamıştı. Yiğit'in eli bir türlü kuzenini aramak için telefona gitmemişti. Feyza ise kendi derdine o kadar çok kafasını takmıştı ki, Sedef'i aramayı akıl edememişti. Şimdi arasa ne olurdu? Kısaca tebrik edebilirdi genç kızı. Onun için ne kadar sevindiğini söyleyebilirdi. Hem yalan da sayılmazdı. Sedef ve Mert için gerçekten sevinmişti. Bir bebek evin neşesi demekti.

Çok fazla düşünmemeye çalışarak numarayı tuşladı. Düşündükçe aramaktan vazgeçeceğinden korkmuştu.

"Efendim?" Sedef'in ses tonu onun bu telefona ne kadar şaşırdığını belli ediyordu.

"Sedef, nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

Sedef'in sıcak yaklaşımından cesaret alarak, "ben de çok iyiyim. Hayırlı olsun, hamileymişsin. Seni tebrik etmek istedim," dedi.

"Teşekkür ederim. Şey... Eğer sözlerimi yanlış anlamazsan darısı başına." Sedef'in çekingen bir sesle söylediklerine gülümsedi Feyza.

"Yanlış anlamam tabii. İnşallah canım, sağ ol."

"Rahatladım," diyerek tuttuğu nefesini verdi Sedef. "Beni yanlış anlamandan ya da benim yüzümden üzülmenden korkuyordum. İnan bana bu bebeği mirasa sahip olabilme aracı olarak görmekten çoktan vazgeçtik biz. Yani miras umurumuzda bile değil bizim."

"Bizim için de öyle. Bu yüzden diğer meseleyi en kısa zamanda halletmeye ne dersin?"

"Hangi meseleyi?"

"Şu bizim inatçı keçileri barıştırma meselesi tabii. Ben diyorum ki birlikte bir akşam yemeğine çıkalım. Onları birbirlerine katlanmak zorunda bırakalım." Feyza aklına gelen bu düşünceden oldukça hoşnut kalmıştı. Madem

her ikisi de bu saçma sapan yarış işine bir son vermişti, o zaman barışmalarına hiçbir engel de yoktu.

"Ben... Bilmem ki."

"Sen bana güven, tamam mı? Şimdi kapatmam gerekiyor ama en kısa zamanda seni arayacağım."

Taksinin Yiğit'in bürosunun bulunduğu koca binanın önünde durmasıyla telefonunu kapatarak, çantasının içine tıkıştırdı. Taksicinin parasını ödedikten sonra heyecanla adımlarını kocasının buldunuğu binadan içeriye yönlendirdi.

Yiğit'in bulunduğu kata çıktığında hiç vakit kaybetmeden sarışın güzel bir kadının oturduğu masaya doğru yürüdü. Bu arada kendisi farkında olmasa da kaşları kendiliğinden hoşnutsuzlukla çatılmıştı.

"Buyrun efendim?"

"Şey... Ben... Yiğit Beyle görüşecektim."

"Randevunuz var mıydı?"

Feyza'nın kaşları bu sözler üzerine daha çok çatıldı. "Olması mı gerekiyordu?" derken buldu bir anda kendini. Sonra ne dediğini fark ederek yüzünü buruşturdu.

"Elbette, aksi takdirde Yiğit Beyi göremezsiniz."

Karşısındaki kadına kıstığı gözlerinin arkasından tepeden baktı. Bu arada onun üstündeki ultra dar gömlek dikkatinden hiç kaçmamıştı. Bu kadın her gün işe bu hâlde mi geliyordu yani? Yiğit'in karşısına böyle dar gömlekler ve kısacık eteklerle mi çıkıyordu? O anda kıskançlık tüm damarlarını ele geçirmiş durumdaydı. "Ben onu her hâlükârda görebilirim tatlım."

"Anlamadım?"

Feyza sakinleşebilmek için, içine en derininden bir nefes çekti. "Ben Yiğit Yücesoy'un eşiyim. Yani onu görmem için randevuya hiç ihtiyacım yok."

Genç kızın şaşkınlıkla aralanan dudaklarını gördüğünde, içten içe zafer çığlıkları atmaya başlamıştı bile. Yiğit onundu! Ve bu gerçeği korkusuzca herkesin yüzüne karşı haykırabilirdi.

"Eşi mi? Pa-pardon efendim. Ben bunu bilmiyordum."

Kız mahçupça elleriyle oynuyordu. Onun bu görüntüsü Feyza'ya davranışından dolayı utanç duyması gerektiğini söylüyordu sanki. Ama kıskanan tarafı yüreğine gelip yerleşmeye çalışan o suçluluk duygusunu anında bertaraf etmeyi başarmıştı.

O sırada arkasından gelen sese doğru döndü. "Feyza?"

Yiğit şaşkın ama bir o kadar mutlu gözlerle karısına bakıyordu. Büyük adımlarla Feyza'nın yanı başına kadar geldi. Ardmdan asistanını hiç umursamadan onun beline sarılıp yanağından öptü. "Ne zaman geldin? Geleceğini bana neden haber vermedin?"

"Sürpriz yapmak istedim." Ses tonunu iyice alçaltarak genç adamn kulağına doğru fısıldadı. "Ve tabii seni bir denetlemek gerekebilir diye düşündüm. Haksız da değilmişim." Son sözlerini onları büyük bir şaşkınlık içerisinde izleyen kadına ters bakışlar atarak söylemişti.

Feyza'nın bakışlarını yakalamıştı genç adam. Farkına vardığı gerçek oldukça keyiflenmesini sağlamıştı. Asistanına doğru dönerek, "Odaya telefon bağlama, rahatsız edilmek istemiyoruz," dedi. Ardından Feyza'yı belinden tutarak onu odasından içeriye yönlendirdi. Kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz ise karısının dudaklarına kendi dudaklarıyla sahip oldu.

Kısa bir öpüşmenin arkasından nefes nefese birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Yiğit baş parmağıyla genç kızın dudağını okşadı usulca. Ardından elinden tutarak koltuğuna doğru yürüdü. Önce kendisi oturdu, sonra karısını kucağına doğru çekti. Bu durum artık bir alışkanlık hâline gelmişti. Fırsatını bulduğu her an karısını kucağına oturtuyordu. Ona hep bu kadar yakın, en yakın olabilmeyi arzuluyordu.

"Denetlemenin sonucunu benimle paylaşacak mısın karıcığım?"

"Sınıfta kaldın," diyerek burnunu inatçı bir tavırla yukarı dikti. "Yanında o kadar genç ve güzel bir kızı nasıl çalıştırabilirsin?"

"Ya ne yapsaydım? Karım benimle çalışmayı kabul etmedi." Feyza'nın damarına basmak oldukça eğlenceliydi. Özellikle kollarının arasında böylesine hırçın bir güzeli tutabilmek her şeyden daha güzeldi. Elinin birini yavaşça karısının bacağına bıraktı. "Fikrini değiştirdiysen seni hemen işe alabilirim."

Yiğit'in muzip bakışları ve dudağının kenarındaki o baştan çıkartıcı gülümsemenin eşliğinde söylediği sözler güldürdü genç kızı. Kocasının yanağına kocaman bir öpücük bıraktı. "İstesem de bunu yapamam. Aynı yerde çalışırsak benden sıkılabilirsin. Bu riski göze alamam."

"Ben mi senden sıkılırım?" Gözlerinde gerçekten şok olmuş bir ifade vardı. "Bunu düşünebildiğine inanamıyorum."

"Ama öyle olduğunu söylerler. Ev yetmezmiş gibi bir de iş yerinde hep yanında olacağım."

"Ne güzel işte. Hem bu sayede birlikte değişik fantezileri gerçekleştirme imkanı da buluruz."

Yiğit'in bacağını okşarcasına dolaşan elinin gayet farkındaydı Feyza. Onun dudaklarına diktiği bakışlarını da görebiliyordu. Ve kocasının kastettiği fantezilerin ne türde fanteziler olduğunu tahmin etmek hiç zor değildi.

Gözlerini kısarak gülümsedi. Parmaklarını hafifçe Yiğit'in dudaklarında dolaştırdı. "Bunu her zaman yapabiliriz. Yanında çalışmam şart değil."

Yiğit arzularına direnemeyerek bir kez daha karısının dudaklarına sahip çıktı. Elini uzun kumral saçların arasından geçirerek öpücüğünü daha da derinleştirdi. Mekan ve zaman kavramını bir kez daha karısını kollarının arasına aldığı anda unutuvermişti. Her an içeri birinin girebileceği gerçeğini bile boşvermişti. Geri çekildiğinde, "Keşke bugün etek giyseydin," diye mırıldandı.

Yiğit'in aklından geçeni anladığı anda yüzü pancar

gibi kızardı. Bakışlarını onun yüzüne çevirdiğinde kocasının meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştı. Bu sözlerin altında kalamazdı. "Kocam etek giymeme kızıyor. Ben de onun sözünü dinliyorum."

"Onun yanındayken giymen de bir sakınca yoktur bence. Hatta bu durumdan oldukça memnun kalacağına eminim." Dudaklarını karısının boynuna dokundurdu. Onun iç çekişi kulaklarından içeri doluştuğunda Yiğit'in yüzünde zafer dolu bir tebessüm belirdi. "Ne yaptın bugün?"

"Canan'la buluşup kahve içtik."

Feyza'nın kulağının hemen altına tatlı bir öpücük bırakarak "Başka?" diye sordu.

Ah bu adam kendisine neler yapıyordu böyle? Gözlerini açık tutmak bile öylesine zordu ki. "Doktora gittim."

Doktor, kelimesini duyar duymaz Yiğit içinde bulunduğu uyuşukluk hâlinden anında kurtuldu ve geri çekilerek dikkatli bakışlarını karısının yüzüne odakladı. "Neden? Hasta mısın?"

Tutkulu kocasının yerini avukat Yiğit Yücesoy'a devretmesiyle oturduğu kucakta omuzlarını dikleştirdi. "Hamile kalmamı engelleyecek bir sorunun olup olmadığını öğrenmek için gittim."

"Feyza bunu neden yapıyorsun? Ben sana bunun önemli olmadığını..."

"Çok şükür ki bir sorun yokmuş."

Yiğit ise önce duyduklarını algılamaya çalıştı, sonra Feyza'nın gülen yüzüne bakıp derin bir iç çekti. "Öyle mi?"

"Hı hı." Kocasının yanağına dokundu. "Her şey yolundaymış."

"Ben bunu sana zaten söylemiştim güzelim. Kocanın sözüne inanacağına doktorun sözüne inanmayı tercih ettin yani?"

Yiğit'in sitemle söyledikleri karşısında onun yakışıklı

yüzüne bakakaldı. "Yok... Ben, elbette sana inanıyorum, ama..."

Feyza'nın düşen yüzünü görmesiyle söylediklerine çoktan pişman olmuştu. Onun önüne gelen birkaç tel saçını kulağının arkasına özenle yerleştirdi. Ardından çenesinden tutarak gözlerinin içine baktı. "Şaka yapıyordum. Şimdi için rahatsa ve mutluysan sorun yok. Sonuçta senin mutluluğun benim mutluluğum demek."

Feyza kocasına o eşsiz gülümsemelerinden birini armağan ettikten sonra dudaklarına çok hafif bir öpücük kondurdu. "Ben artık gideyim."

"Nereye? Daha yeni geldin."

"Seni işinden daha fazla alıkoymak istemiyorum Hem daha mutfak için alışveriş yapmam gerekiyor. Evde yiyecek hiçbir şey kalmamış."

"Marifetli karım benim. Bu akşam yine ziyafet var öyleyse?"

"Bu akşam kahvaltılıklarla idare edelim diyordum aslında ben. E malum..." Elinin birini Yiğit'in karnına doğru götürdü. "Son günlerde sanki biraz göbeğin çıktı senin."

Yiğit dudaklarının arasından keyifli bir kahkahanın kaçmasını engelleyemedi. Feyza'nın yanında bu kadar mutlu ve rahat olduğu için hiç kimse onu suçlayamazdı. Bir kere çok doğaldı karısı. İçinden geçen dilindeydi. "Birkaç gündür yatakta fazla efor sarf edemiyorum. Onun etkisi vardır. Sahi eski düzenimize ne zaman dönebileceğiz karıcığım?"

Feyza eli yanmışcasına geri çekerken yanakları yine duygularını ele verircesine kızarmıştı. Yiğit'in karşısında vurdumduymaz olmayı ne zaman öğrenecekti? "Sen böyle edepsiz olmaya devam ettiğin sürece göbeğin daha çok çıkacak haberin yok."

"Seninle uğraşmak çok güzel. Yanakların böyle her kızardığında seni öpücüklere boğasım geliyor." Bu sözlerini tasdik edercesine Feyza'nın her iki yanağını usul

ca öptü. Son durağı ise her zamanki gibi genç kızın baldan tatlı dudakları oldu.

"Gitmem gerekiyor," diye mırıldandı geri çekilerek. "Akşam evde görüşürüz."

"Tamam." Feyza'nın kalkmasına yardımcı olduktan sonra kendisi de ayaklandı. "Eve varınca beni aramayı unutma."

"Unutmam." Gitmeden önce son kez kollarını kocasının beline doladı ve onun kendisini öpmesine izin verdi. Ardından odadan çıkıp asansörlerin bulunduğu tarafa doğru yöneldi. Tabii yanından geçerken güzel asistana bir kez daha ters bakışlar fırlatmaktan kendini alıkoyamamıştı. O anda bakış açısına giren bir detayla adımlarını o kıza doğru atmaya başladı.

"İsmin ne?"

"Ne?"

Feyza kızın yanına iyice sokuldu. "Adını sordum."

"Me- Melda efendim."

"Demek Melda. Güzel. Bak Melda'cım, gömleğinin üst düğmesi açılmış. Onu kapat istersen."

"Yok, açılmadı. Zaten açıktı."

"Olsun, sen yine de kapat. Hiç şık durmuyor." Ses tonu itiraz kabul etmeyeceğini vurguluyordu. Zaten genç kız da bunu fark etmiş ve hemen gömleğinin düğmesini iliklemekte bulmuştu çareyi. Feyza sonuçtan memnun bir şekilde gülümsedi. "Güzel. Tanıştığımıza memnun oldum Melda. Sonra görüşürüz."

"Be-ben de efendim. İyi günler."

Feyza'nın oradan ayrılıp gitmesi üzerine tuttuğu nefesi rahatlayarak verdi genç kız ve sandalyesine çöküp kaldı. Yiğit Beyin eşi gerçekten oldukça ilginç bir hanımdı.

Sedef'in büyük bir iştahla kahvaltı edişini izliyordu Mert. Onun her hâline ayrı âşıktı zaten.

Sabah erkenden birlikte doktor radevusuna yetişmek için yola koyulmuşlardı. Doktorun sözlerine göre genç anne iyi bakıldığı sürece gayet sağlıklı bir doğum gerçekleştirebilirdi. Mert'in içi biraz olsun rahatlarken Sedef'in iyi bakılması için elinden gelen her şeyi yapmaya şimdiden başlamıştı.

Doktordan çıktıktan sonra soluğu boğaz manzaralı bir kafede almışlardı. Sedef'in uzun süre aç gezmesine gönlü razı gelmemiş, eve gitmeden önce ilk iş olarak onun karnını doyurması gerektiğini düşünmüştü.

"Sen neden yemiyorsun?" diyerek bakışlarını eli çenesinde onu izleyen adama çevirdi. O öyle güzel bakıyordu ki Sedef her seferinde kendisini bakışlarını utançla kaçırırken buluyordu.

"Seni izlemek yetiyor bana. Hadi sen yemeye devam et. Güç toplaman açısından hiçbir öğünü atlamamalısın. Bu konuda bana söz vermeni istiyorum Sedef."

"Söz."

"Bir de... Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Mert'in sesindeki tereddütü fark ettiğinde ona cesaret vermek istercesine gülümsedi Sedef. "Tabii, dinliyorum seni."

"Biliyorum; okul konusunda sana destek verdim. Eğitimine devam edeceğini söyledim. Hâlâ aynı düşünüyorum ama... Sedef, okul mevzusunu biraz daha ertelemeni istiyorum senden. Senin şu an kendine çok iyi bakman lazım. Sıkıntı ve stresten uzak durmalısın..."

Mert'in elini tutarak susturdu genç kız. Onun kendisini açıklamaya ihtiyacı yoktu ki. Sedef onu zaten anlıyordu. Onun endişelerini yüreğinin en derininde hissediyordu. "Tamam. Ben de senin gibi düşünüyordum zaten. Bu yüzden canını sıkma."

"Gerçekten yanlış anlamadın öyle değil mi?"

"Mert, seni sürekli yanlış anladığım o günler çok geride kaldı artık. Ben seni seviyorum."

Bu sözü her duyuşunda, genç adamın yüzünde mut-

lu bir gülümseme beliriyordu. Elinin üzerindeki eli dudaklarına götürerek, "Ben de seni seviyorum. Hem de seni ilk gördüğüm andan beri," dedi.

"Hadi canım," diyerek güldü genç kız.

"Yalan değil. Odadan içeri girdiğin ilk an, güzelliğinle büyülemiştin beni."

"Bu senin ne kadar yüzeysel olduğunu kanıtlar canım, aşkının büyüklüğünü değil."

Sedef'in alayla söylediği sözlere gülerken yerinden kalkıp, onun hemen yanındaki sandalyede yerini aldı. Kolunun birini onun omzuna dolarken karısını kendisine doğru daha çok çekti. Yanağından kocaman öpmeyi de ihmal etmemişti. "Doğru, ilk olarak güzelliğinden etkilendim. Hatta itiraf edeyim, seni şirkete çağırdığımda her halükarda sana yardım etme düşüncem vardı."

Sedef şaşkınca, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Ben seni annene yardım etmek için çağırdım. Senden bir bebek istemeye karar vermem ise seni görüp etkilenmemden sonra oldu. Çok güzeldin, hâlâ çok güzelsin." Karısının yanağını hafifçe okşarken gülümsedi. "Neticede ben de bir erkeğim. Sana kayıtsız kalamadım. Benim olmanı istedim. Sana bu yüzden o teklifi sundum. Sonrasında senin yüzünün güzelliğini neye borçlu olduğunu anladım. Senin en başta kalbin güzeldi. Dürüst ve onurluydun. Sana sunduğum teklife balıklama atlamayarak ne kadar ahlaklı olduğunu da kanıtlamış oldun."

Genç kızın gözleri dolu dolu olmuştu. Söylemek istediği çok şey vardı ama kocasının sözlerini kesmedi. Mert ise ciddileşerek derin bakışlarını karısının gözlerinin içinden bir an olsun çekmedi. "O zamanlar bana neden seni seçtiğimi sormuştun. Etrafımda bana o bebeği vermek için can atacak kadınlar olduğundan söz etmiştin. Haklıydın. İstediğim herhangi birinden çocuk sahibi olabilirdim. Ama istemedim." Son sözlerini söylemeden önce derin bir nefes aldı sonra da gülümseyerek, "Sedef,

ben çocuğumun annesi sen ol istedim çünkü ben farkında olmadan seni sevdim," dedi

Gözlerinden akmaya hazır olan yaşlara engel olmak çok zordu. Ama en zoru, karşısında gözlerinin içine bakarak gülümseyen adama karşı kayıtsız kalabilmekti. Mert'in dudaklarının kenarına dudaklarıyla dokundu önce. Ardından çenesine doğru ilerledi. "Daha önce bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama iyi ki... İyi ki benden vazgeçmemişsin Mert."

Sedef'in saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktı. "İstediğim bir şey olduğunda oldukça inatçı olabiliyorum. Ayrıca sen tüm zorluklara değersin.."

"Ağzının iyi laf yaptığı konusunda ısrar ediyorum," dedi Sedef mutlulukla.

"Ben de senin kahvaltını etmen konusunda ısrar ediyorum güzelim," masada bulunan süt dolu bardağı Sedef'e doğru uzattı. "Hadi iç şunu."

Az önce işittiği aşk dolu sözcüklerden sonra mutluluğu tavan yapmışken şimdi uzatılan süt dolu bardakla dudaklarını sıkıntıyla büzdü. "Ben süt sevmem."

"Sevmesen bile içeceksin. Süt, yoğurt ve peynir gibi yiyecekleri bundan sonra çok daha fazla tüketmelisin."

"Ben seninle dokuz ay ne yapacağım Mert?"

Sedef'in dertli iç çekişi bir kez daha güldürdü genç adamı. "Benim sözümden çıkmayacak, uslu bir kız olup sana ne dersem yapacaksın."

"Oldu canım! İtaatkar bir eş olacağımı düşündüysen, beni hiç tanımamışsın demektir." Mert'in uzattığı sütü elinden alarak içti. Daha ilk yudumda yüzünü limon yemişcesine ekşitivermişti.

"İşte seni bu yüzden çok daha fazla seviyorum. Seninle savaş hâlinde olmak bile güzel. Sonunda her savaşımız yatakta sonuçlanıyor ne de olsa," diyerek apaçık bir şekilde sırıttı.

"Ya ulu orta söylemesene böyle şeyler!" Mert'in Sedef'in etkisiz azarına verdiği karşılık ulu orta dediği

yerde dudaklarından küçük bir öpücük çalmak olmuştu. "Of Mert, of!"

"Boş yere oflamayı bırak ve şu tereyağlı kızarmış ekmeği de ye."

"Doydum ama ben."

"Sen doymuş olabilirsin, ama kızım doymadı."

"Ben doymuşken onun doymama gibi bir seçeneği yok canım." Sedef'in tatlı gülüşünü ömrü boyunca hiç sıkılmadan dinleyebileceğini düşündü o an Mert. Karısına gülmek çok yakışıyordu.

"Hadi hatırım için bu dilimi de ye."

"Ama hiç adil oynamıyorsun." Mert'in gözlerinin içine bakarak söylediği sözlere nasıl karşı gelebilirdi ki? "Peki, tamam. Ama bu son. Başka bir şey yemem."

"Tamam, son." Tabii o arada eve gider gitmez kayınvalidesinden Sedef için güzel bir yemek tepsisi hazırlamasını istemesinde hiçbir sakınca yoktu.

Evlerinden içeri el ele girdiler. Feride Hanıma Sedef'in hassas durumundan o güne dek bahsetmemişlerdi. Ve birazdan ona durumu biraz yumuşatarak anlatma niyetindelerdi.

Sedef annesinin üzülmesini kesinlikle istemiyordu. Ama bu durumu ondan daha fazla gizleyemeyeceklerinin de farkındaydı. Zaten etrafta sürekli bitkin bir hâlde dolaşması yaşlı kadını yeterince endişelendiriyordu. Hamileliğinin ileri dönemlerinde belki çok daha kötü durumda olacaktı. Bu yüzden annesinin gerçeği bilmeye hakkı vardı.

Salona geçtiklerinde kendilerini bekleyen sürprize oldukça hazırlıksız yakalandılar. Feride Hanım yalnız değildi. Yanında dünürü Pakize Hanım vardı ve birlikte kahve içiyorlardı

"Babaanne?"

"Hoş geldiniz çocuklar," diyerek Mert ve Sedef'in

birleşmiş ellerine kaçamak bir bakış fırlattı Pakize Hanım.

"Asıl siz hoş geldiniz." Sedef bir adım öne çıkarak yaşlı kadının elini öpüp alnına götürdü.

"Hoş buldum. Maşallah gelinime, hamilelikte pek yakışmış."

Mert de Pakize Hanıma, "Hoş geldin," diyerek elinden öptükten sonra karısıyla el ele yandaki çift kişilik koltuğa geçip oturdu. Babaannesinin evine bu kadar sıklıkla geldiğine daha önce şahit olmamıştı. Bu onun son günlerde yaptığı kaçıncı ziyareti olduğunu bilmiyordu. Torun haberine tahmininden de çok sevinmişti anlaşılan.

"Geleceğinden haberim yoktu. Bilseydim eve daha önce gelirdik."

"Ben de son anda gelmeye karar verdim zaten. Gelin kızıma bir bakayım, bir isteği var mı öğreneyim istedim."

Pakize Hanımın ilgili tavırlarıyla karşılaştıkca utanıyordu Sedef. "Yok, teşekkür ederim. Mert her şeyimle yakından ilgileniyor zaten." Bu sözleri söylerken başını kocasının koluna yaslamıştı. Onun varlığı kendisine yetiyordu.

"İlgilenecek tabii. Baba olmak kolay değil." Tanık olduğu görüntü Pakize Hanımı oldukça tatmin etmişti. "İşler nasıl oğlum?"

"Gayet iyi. Yeni anlaşmalar imzalamak üzereyiz."

"Güzel."

O sırada Feride Hanım söze karışarak "Yemeğe kalırsınız değil mi Pakize Hanım?" diye sordu.

"Eğer sizin için bir sakıncası yoksa kalmak isterim."

"Ne sakıncası olacak canım, çok seviniriz hatta. Değil mi Sedef?"

"Evet, çok memnun oluruz."

"Hadi o zaman biz yavaştan mutfağa geçelim kızım" diyerek ayaklandı Feride Hanım. Mert ise bu durumdan

hiç hoşnut değildi. Sedef'in dinlenmesi gerekiyordu. Yemek yapması değil!

"Feride anne..."

Sedef kocasının söyleyeceklerini anlamış gibi onun elini daha çok sıktı ve gözlerinin içine, 'Şimdi olmaz' dercesine baktı.

"Efendim oğlum?"

Sedef'in yalvaran bakışlarını yok sayamadı Mert. "Hiç. Sadece kolay gelsin diyecektim."

Sedef ile annesi mutfağa geçtikten sonra babaanne-torun salonda baş başa kaldılar. Pakize Hanım büyük bir dikkatle Mert'in hareketlerini inceliyordu. Onun sürekli ellerini ovuşturmasından yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anlamıştı. Küçüklüğünden beri bu hareketi çok endişelendiği bir konu olduğunda yapardı.

"Tebrik ederim seni Mert."

Babaannesinin sözlerini başta algılayamadı genç adam. Onu neden tebrik ettiğini anlamamıştı. Baba olacağı için zaten daha önce kutlamıştı. "Neden?"

"Görünüşe göre miras sana kalacak. Bana ilk bebek haberini veren sensin."

Bu sözler karşısında alayla güldü genç adam Bu miras konusunu bir tek kendisi mi unutmuştu? Şu an gözünde Sedef'ten ve doğacak olan bebeğinden daha önemli bir şey yoktu. "Tabii ya, miras. Biliyor musun babaanne? O miras bence Yiğit'in hakkı. En büyük torunun o sonuçta."

"Sen mirası istemiyor musun? Zamanında kuzenini alt etmek için çok hevesliydin."

"İstemiyorum! Hiçbir zaman gerçekten istemedim zaten."

Pakize Hanım kıstığı gözlerinin arkasından bakıyordu şimdi torununa. "Ne demek istiyorsun? Neden birdenbire mirası istemeyesin tuttu anlamıyorum."

Elinin birini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirirken

cevap verdi babaannesine. "Çünkü benim için Sedef'ten daha değerli değil. Ben sadece onun iyi ve hep benimle olmasını istiyorum. Ama senin mirasın yüzünden bu belki... Belki mümkün bile olmayacak."

Son cümlelerinde torununun sesinin titrediğine yemin edebilirdi Pakize Hanım. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı işte. Oturduğu yerden hafifçe öne doğru kayarak, "Ne diyorsun sen Mert? Benim bilmediğim bir şey mi var? Neler oluyor, söyle bana?" diye sordu.

Mert ise bir kez daha alt üst olmuş durumdaydı. Doktor ne kadar içini rahatlatmaya uğraşmış olursa olsun, korkuları her seferinde yeniden hortluyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Nedense bu durumdan bir bakıma babaannesini sorumlu tutuyordu. O, bebek diye tutturmamış olsa şimdi bu durumu yaşıyor olmayacaklardı. Gerçi yine aynı sebeple Sedef'i hayatına dahil de etmeyecekti. Bunun düşüncesine katlanamadı.

"Senin torun merakın yüzünden karımın hayatı tehlikede! İşte olan bu!" diye haykırdı. Arkasından gelen seslerle o tarafa doğru döndü sonra.

"Ne... Ne diyorsun oğlum sen? Benim kızımın hayatı tehlikede mi?" Feride Hanım, Sedef ile birlikte kapının eşiğinde dikiliyordu ve hem şaşkın hem de korku dolu gözlerle genç adama bakıyordu.

Yirmi Beş

Ellerini birbirine kenetlerken, ne diyeceğini bilemeyerek bakıyordu karşısındaki kadınlara. İçinde öylesine büyük bir sıkıntı vardı ki, kelimeleri bile doğru dürüst bir araya getirememekten korkuyordu. Hangi akla hizmet o sözleri babaannesine söylemişti? Hem de Feride Hanım evdeyken! Bazen gerçekten de çok düşüncesiz olduğunu kabul etmek zorundaydı Mert. Özellikle karısının gerginlikle kucağındaki ellerini ovuşturduğunu her gördüğünde içten içe kendisine birçok ağıza alınmayacak küfürleri sıralamaktan geri duramıyordu.

"Sedef'imin nesi var?" diye soran kadına doğru döndü Mert. Onun yanaklarından süzülen yaşları görmek kalbinin sıkışmasına sebep oldu. Göz ucuyla baktığı babaannesi bile sessiz sessiz ağlamaktaydı. Onlar neyse de, en dayanamadığı şey sevdiği kadının akıttığı gözyaşlarıydı.

"Anne, ne olur ağlama." Sedef'in titrek çıkan sesi Mert'in suskunluğuna son darbeyi vurdu. Genç kızın ovuşturup durduğu ellerinden birini tutarak avucunun içine aldı.

"Sedef'e hiçbir şey olmayacak Feride anne. Ben olayı biraz abarttım sadece."

"Nasıl yani?" Artık neye inanacağını iyice şaşırmıştı Feride Hanım. Az önce damadı sesiyle evi inletircesine, 'Karımın hayatı tehlikede!' dememiş miydi? "Hayatı tehlikede dedin. Bunun anlamı ne?"

Sedef'in bakışlarını kendi üzerinde hissederek ona doğru döndü. Gözlerindeki sessiz yakarışları görebiliyordu. Ona güven vermek istercesine gülümsedi. Se-

def'in daha fazla üzülmesini istemiyordu. "Aslında abarttığım kısım oydu. Sedef'in bünyesi hamilelik yüzünden biraz bitkin düşmüş. Daha doğrusu yüksek tansiyon problemi var. Bu yüzden zor bir hamilelik geçirebilirmiş."

"Peki ya... Bu durumun hayati tehlikesi nedir Mert?" Bu sefer konuşan kişi Pakize Hanımdı. Torunlarının evlenip bir yuva kurmalarını her şeyden çok istemişti. Ama bu masum isteğinin böylesine ağır sonuçlar doğurabileceğini hiç hesaba katmamıştı. Açıkçası Mert'in şu an tam anlamıyla doğruyu söylediğini de düşünmüyordu. Sırf Feride Hanımı endişelendirmemek için bazı şeyleri eksik anlattığına emindi. Ama Pakize Hanımı kandırmak öyle kolay değildi. O, Yiğit ile Mert'in babaannesiydi. Yeri geldiğinde onlardan bile daha uyanık olabilirdi.

"Bugün doktorla bu konuyu görüştük. İyi bakıldığı ve bolca dinlendiği takdirde, anne ve bebeğin iyi olmamaları için hiçbir sebep yokmuş."

"Gerçekten mi?"

Feride Hanımın umutla bakan gözlerinin içine bakarken yalan söylemekten dolayı kendisinden nefret edeceğini biliyordu Mert. Ama aslında bu pek yalan da sayılmazdı ki... Doktor böyle bir şeyi söylemişti. Sadece 'hayati tehlikesi hiç yok' dememişti. "Gerçekten. Üzülmeyin artık. Siz üzüldükçe Sedef de çok üzülüyor. Durumu bu kadar hassasken onun üzüntü ve stresten uzak durması şart." Son sözlerini söylerken karısını kolunun altına çekmişti. Sedef'in rahatlayarak verdiği nefesi, Mert'in kalbinin rahatlamasını sağlamamıştı ne yazık ki. Çünkü o hâlâ Sedef'i kaybetme korkusunu yenememişti. Ve asla da yenemeyecekti.

"Ben çok iyi bakarım kızıma. Elini sıcak sudan soğuk suya sokmasına izin bile vermem." Elinin tersiyle yanağındaki yaşları kuruladı Feride Hanım. Ardından kocasının kollarının arasından sıyrılan kızına sımsıkı sarıldı.

Bu hayatta Sedef'ten başka kimsesi yoktu. Tek güvendiği dal, varlığına sımsıkı sarıldığı kişi kızıydı. Ve onun acısına katlanamazdı anne yüreği. Bu yüzden Mert'in sözlerini duyduğunda ölesiye korkmuştu.

Şimdiyse kızının bir sağlık problemi olduğunu biliyordu ama iyi bakıldığı sürece hiçbir sorunun yaşanmayacağını da öğrenmişti. Ona çok iyi bakmaya gönüllüydü Feride Hanım.

"Artık ağlamak yok anne, tamam mı? Bana ve bebeğime hiçbir şey olmayacak."

"Size bir şey olmasına hayatta izin vermem güzel kızım benim. Sen de benim sözümden çıkmayacaksın, bu konuda bana söz ver."

Sedef uysal bir şekilde başını sallayarak verdi cevabını. "Söz. Bana o içirmeye çalıştığın sütleri de hiç itiraz etmeden içeceğim bundan sonra."

"Ah, güzel kızım benim."

Anne-kızın bu duygusal anı Pakize Hanımı iyice duygulandırmıştı. Onun hâlâ sessizce ağladığını fark eden genç adam çok fazla düşünmeyerek babaannesine doğru yaklaştı. Onun elini tutarak, dudaklarına götürdü. "Özür dilerim babaanne. Haksız yere sana çok sert çıktım. Beni affeder misin fıstığım?"

Gülerek yanaklarındaki ıslaklığı kuruladı yaşlı kadın. Ardından, "Ah deli oğlan," diyerek torununa sımsıkı sarıldı. Mert'in neden bu kadar hırçınlaştığını yüreği çok iyi biliyordu. Torunu annesini hiç tanımamıştı. Karısının da annesi gibi onu bir başına bırakıp gitmesinden korkuyordu. Demek ki Mert de tıpkı Yiğit gibi karısını her şeyden çok seviyordu. "Ben sana uzun süre küs kalamam ki zaten. Sen benim küçük paşamsın."

"Ayrıca en sevdiğin torununum, öyle değil mi?"

"O kadar uzun boylu değil Mert efendi!" diyerek geri çekildi ve Mert'in eline şakacıktan vurdu. "Torunlarımın arasında bir ayrım yapmadım bu zamana kadar, bundan sonra da asla yapmam."

"Bir kez daha seni kandırma konusunda başarısız oldum desene." Mert'in oyuncu kişiliğini konuşturarak iç çekmesi Pakize Hanım dahil Sedef ile annesini de güldürmüştü.

Duygusal anlardan sonra neşeleri biraz olsun yerine gelmişti. O gün planlandığı gibi birlikte güzel bir öğle yemeği yediler. Mert daha fazla kötü ihtimalleri düşünerek hem kendisini hem de Sedef'i üzmek istemiyordu. Bu yüzden elinden geldiğince pozitif olma konusunda kararlıydı.

"Al bakalım şu yastığı arkana. Uzat bacaklarını da."

"Anne ben böyle rahatım." Karısının bezgince iç çekişi karşısında gülümsemesini bastıramadı Mert. Feride Hanım kızını rahat ettirebilmek için kollarını sıvamıştı. Babaannesi ise az önce evine doğru çoktan yola çıkmıştı. Şu anda orada olsaydı Feride Hanıma, Sedef'i şımartma konusunda zevkle eşlik edeceğini biliyordu genç adam.

"Sana ne yapayım, söyle bakalım? Canın ne çekiyor?"

"Bir şey çek-..."

"Üzümlü kek! Sen çok seversin. Hemen yapmalıyım."

"Anne!" diyerek gözlerini devirecek olduğunda annesinden anında azarı yedi.

"Sakın o gözlerini devireyim deme Sedef! Ya bu arada tansiyon hastalarına neyin yarayıp neyin yaramadığını bir an önce öğrenmem lazım benim." Elini çenesine götürerek düşünmeye başladı yaşlı kadın. Mert onun bu konuda daha fazla kafa patlatmasına engel oldu.

"Doktor bize bir liste verdi zaten. Onu veririm size."

"Çok iyi olur oğlum. Neyse ben mutfaktayım. Şu üzümlü keki yapmaya başlayayım bir an önce."

Feride Hanım salondan dışarı çıkar çıkmaz Sedef bakışlarını artık apaçık bir şekilde sırıtan adamın yüzüne çevirdi. Kaç gündür onun gergin olduğu anlara o kadar çok tanık olmuştu ki, Mert'in bu hâli Sedef'in de gülüm-

semesine sebep oldu. "Bakıyorum da, bu durum oldukça hoşuna gidiyor."

Oturduğu yerden kalkarak Sedef'in ayak ucuna geçip oturdu. Karısının bacaklarını kaldırıp kucağına büyük bir özenle yerleştirdi. Ve onun ayağındaki çorapları tek tek çıkarırken keyifle konuştu. "Artık işe giderken gözüm hiç arkada kalmayacak. Çünkü Feride anne sana çok iyi bakacak. Sana binbir güçlükle içirmeyi başardığım o sütleri bile kolaylıkla sana içirtecektir."

"Gözün arkada mı kalıyordu?"

Sedef'in ayaklarını ovarken bir yandan da onun bu sorusuna cevap verdi. "Elbette kalıyordu. Senin yanında değilken sana bir şey olma düşüncesi geceleri uykumu kaçıracak güçte."

Dirseğini koltuğa dayayarak başını eline yasladı. Ve bu şekilde Mert'i izlemeye koyuldu. Genç adam çok ciddi bir iş yapıyormuş gibi, karısının -aslında hiç ağrımayan- ayaklarına masaj yapmakla uğraşıyordu. Onun bu hafif teması bile Sedef'in heyecandan ürpermesine sebep olacak güçteydi. "Mert?"

"Söyle güzelim?" Bakışlarını yaptığı işten kaldırarak, Sedef'in gülümseyen yüzüne doğru çevirdi.

"Ben, seni çok seviyorum." Bacaklarını toplayarak koltukta oturur vaziyete geldi. Ve Mert'e doğru uzandı. Onun boynuna kollarını doladığında, dudakları da hedefini çoktan bulmuştu. Mert'in dudaklarını ömür boyu kendisine mesken tutabilirdi. Zaten genç adamın öpücüklerine verdiği karşılıklar, Sedef gibi bazı konularda hâlâ çok tecrübesiz sayılabilecek bir genç kızı kendisinden geçirmeye tam anlamıyla yeterdi.

Mert istemeyerek öpücüğü sonlandıran kişi oldu. Sonuçta evde yalnız değillerdi ve kızının her isteğini yerine getirmek için can atan Feride Hanım her an kapıdan içeri girebilirdi. Sedef'in saçlarını okşayarak, "Ben de seni çok seviyorum," diye kulağına fısıldadı.

Önündeki dava dosyasını incelerken, eve uzun zamandan sonra ilk kez iş getirdiği için huzursuzdu genç adam. Oysa şimdi karısıyla birlikte televizyon karşısına kurulmuş bir şekilde çaylarını yudumluyor olabilirlerdi. Gerçi Feyza'nın şu anda tam da düşündüğü şeyi yaptığına emindi. Kendisi ise başını dosyalara gömmüş bir hâlde kafa patlatmakla meşguldü. Ah bir de düşüncelerini yaptığı iş üzerinde yoğunlaştırması kolay olsaydı. Aklında hep Feyza vardı. Onunla aynı evde olduğu her an aklından geçenler hep çok başka şeyler oluyordu.

Kapının tıklatılmasıyla bakışlarını içeriye giren kadına doğru çevirdi. Gördükleri karşısında ağzı şaşkınlıktan açık kalırken elindeki kalem çoktan masayı boylamıştı. Feyza elinde tek bir fincan kahveyle karşısında dikiliyordu. Ama Yiğit'i dumura uğratan ayrıntı bu değildi. Genç kızın üstünde tüm hatlarını cömertçe sergileyen dar bir gömlek ve güzel bacaklarının çoğunluğunu açıkta bırakan kısa bir etek vardı.

"Fe-Feyza?"

"Kahvenizi getirdim Yiğit Bey."

Feyza'nın salına salına yanına gelişini büyülenmiş gözlerle takip etti Yiğit. Karısı tam yanında durup önüne kahveyi bıraktığında, onun o güzel kokusu anında burun deliklerinden içeri doluşmuştu. Gözlerini yumarak Feyza'nın varlığının tadını çıkardı. Onu yanı başında hissettiğindeyse gülümsedi. Genç kızın peşinde olduğu şeyi galiba anlamıştı.

"Teşekkür ederim Feyza Hanım."

Feyza çaktırmamaya çalışarak gülümsedi. Olduğu yerde hafifçe doğruldu ve bakışlarını Yiğit'in yakışıklı yüzüne yöneltti. "Başka bir isteğiniz var mıydı?"

Feyza'yı baştan aşağıya önce bir süzdü. Ardından

"Omuzlarım ağrıyor. Belki bana masaj yapabilirsiniz," dedi.

"Tabii, büyük bir zevkle." Yiğit'in oturduğu sandalyenin arkasına geçtiğinde ellerini onun omuzlarına yerleştirdi. Gömleğin üstünden bile genç adamın o sıcak tenini yakından hissediyordu. Aslında bu yaptığına kendisi de inanamıyordu. Ama pişman da değildi. Evliliklerini canlı tutmak adına ara sıra böyle yollara başvurmasından daha doğal ne olabilirdi?

Yavaş hareketlerle genç adamın omzunu ovmaya başladı. Tabii bunu yaparken bedenini Yiğit'in oturduğu sandalyeye iyice yapıştırmıştı. Bu şekilde genç adama olabileceği en yakın poziyonu aldı. Yiğit ise başını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattı. Feyza'nın dokunuşlarının keyfini çıkarıyordu. Ellerinde sanki sihir vardı. Karısı ne zaman kendisine dokunsa, gerilmiş kasları kendiliğinden yumuşayıveriyordu.

Feyza artık işi biraz daha ileri götürmesi gerektiğini düşünerek ellerini genç adamın gömleğinin düğmelerine doğru götürdü. Ve yavaş hareketlerle üstteki birkaç düğmeyi açtı. Yiğit ise bu durum karşısında farkında olmadan nefesini tutmuş olacakları bekliyordu.

"Biraz rahatlayın efendim," diyerek nefesini genç adamın kulağına doğru verdi. Onun nasıl etkilendiğini koltuğun başlarını sıkan ellerinden anlamıştı. "Bu masajın sonunda kendinizi oldukça hafiflemiş hissedeceksiniz."

Yiğit'in bundan şüphesi yoktu zaten. Ama ellerini Feyza'dan daha ne kadar uzak tutabileceğini bilmiyordu. Bu konuda kendisine hiç güvenmiyordu. Güzel karısının tek elini gömleğinin açık yakasından içeri kaydırdığını hissettiğindeyse arzunun dalga dalga tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Feyza resmen sabrını sınıyordu.

"Kendinizi bu kadar kasmayın."

Feyza'nın kurduğu cümleye neredeyse kahkahalarla

gülecekti Yiğit. Zira kendisini şu an kasmaması mümkün değildi. "Rahatlayabilmemin tek bir yolu var," diye kendi kendine mırıldandı. Söylediklerini Feyza da duymuştu ve o anda yüzünde bilmiş bir gülümseme beliri-vermişti. Bu arada eli gittikçe daha aşağılara doğru yöneliyordu.

"İstiyorsanız üzerinizdeki gömleği tümüyle çıkarabilirsiniz. Daha rahat olur."

"Benim daha iyi bir fikrim var." Feyza'nın bedeninde arsızca dolaşan elini tuttu önce. Ardından onu kucağına oturabilecek şekilde yana doğru yöneltti. Feyza ise kendisini hiç naza çekmedi. Zaten istediği de buydu. Yiğit'in kendisini yanlamasına kucağına oturtmasına izin verdi. "Bu şekilde masaja devam edebiliriz. Ben de sizin omuzlarınızı ovarım böylelikle."

Yiğit'in tutkuyla kararan bakışları Feyza'yı heyecandan titretti. Onun parmaklarını önce yanağında hissetti. Sonra parmaklarının yerini dudakları aldı. Feyza gözlerini artık güçlükle açık tutuyordu. Yiğit ise dudaklarını bu sefer yavaşça genç kızın dudaklarına bastırdı. Önce hafifçe alt dudağını dişledi. Feyza'nın arzuyla kıvranan bedeninin her hattını yakından hissedebiliyordu. Onun kendisi için daha çok araladığı dudaklarından içeri sızdığında ise bu öpüşmenin sonunun nereye varacağı belliydi. Bir süre sonra geri çekildiğinde her ikisi de nefes nefeseydi. Feyza'nın önüne gelen saçlarını özenle kulağının arkasına yerleştirdi.

"Odamıza gidelim mi?" diye sordu tutku dolu sesiyle.

Bu soru üzerine büyük bir kararlılıkla başını salladı Feyza. "Hayır."

"Hayır mı?" Yiğit yanlış duyduğunu düşündü bir an. Kendisini baştan çıkaran kadın değil miydi şu an kollarının arasında tuttuğu? Nasıl kocasını böyle yardıma muhtaç bir hâlde bırakabilirdi?

"Hayır. Çünkü..." Yiğit'in kulağına doğru yaklaşarak

fısıldadı. "Senin şu fantazini gerçekleştirmek istiyorum." Ardından Feyza'nın boynuna bıraktığı o küçük öpücük Yiğit'in tüm mantığını kaybetmesine sebep oldu. Onun güzel yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarına bir kez daha tutkuyla kapandı.

Bu kadından daha baş döndürücü, daha sevilesi bir varlık daha tanımıyordu. Madem o kendisini memnun etmek için can atıyordu, Yiğit de onu memnun edecekti. Bu geceyi her ikisi içinde unutulmaz kılacaktı. Feyza'yı kucağından kaldırarak masanın üzerine oturttu. Aynı zamanda gömleğinin diğer düğmelerini de açarak ondan tümüyle kurtuldu.

Feyza ise sessizce kocasını izliyordu. Heyecanlıydı, ama aynı zamanda tutku doluydu. Yiğit'i her şeyiyle hissetme isteği ise çok ağır basıyordu. Bu yüzden genç adamın bacaklarının arasına girip eliyle ensesini sıkıca kavramasına zevkle izin verdi. Çok geçmeden dudakları bir kez daha aşkla buluştu. Daha önce dokunuşları hiç bu kadar ateşli olmamıştı. Hiç bu kadar yanıp kavrulmamışlardı. Ellerini Yiğit'in çıplak vücuduna değdirdiğinde bu gecenin sonunda hâlâ nefes alıyor olmayı diledi. Çünkü her ikisi de karşısındakini tutkusuyla yakıp kül edecek derecede baştan çıkmış durumdaydı.

Feyza'nın başını geriye doğru yatırarak dudaklarının rotasını zarif boynuna, oradan da gömleğin yakasının açıkta bıraktığı o derin vadiye doğru çevirdi genç adam. Diliyle teninin tadını aldı yavaşça. Ve o tada doyamadı. Hiçbir zamanda doyabileceğini sanmıyordu. Bu kadın sadece kendisine aitti. Onundu! Ve Yiğit'in her şeyiydi.

Feyza ise düşünme yetisini iyice kaybetmiş durumdaydı. Yiğit sayesinde mantığını tümüyle yok saymıştı. Yoksa hangi kadın, bir çalışma masasının üzerinde kocasıyla sevişirdi? Bunu sadece Feyza gibi kocasına delice âşık olan kadınlar yapardı. Kocasının gözünün kendisinden başka birini görmesini istemiyordu. Ve onunla her şeye gönüllüydü.

Üzerindeki dar gömleğin düğmelerinin açıldığını hisettiğinde sımsıkı yummuş olduğu göz kapaklarını hafifçe araladı. Yiğit usta hareketlerle genç kızın üzerindekilerden hızla kurtuluyordu. Bundan birkaç hafta önce olsaydı Feyza, utançtan yerin dibine girmeyi isterdi. Oysa şimdi hissettiği tek şey tatmin duygusuydu. Yiğit'in o arzulu bakışları genç kızın ruhuna iyi geliyordu. Bu hayatta Yiğit'ten başka hiç kimsesi yoktu. Zaten o yanındayken başka kimseye ihtiyacı da yoktu. O Feyza için her şeydi.

Yiğit ise artık daha fazla sabredemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden Feyza'nın üzerinden çıkardığı gömlekten sonra sıra onun güzelliklerini saklamaya çalışan o ilk iç çamaşırına geldi. Islak dudakları genç kızın kulağının altında oyalanırken, Yiğit tek eliyle o tek parçadan kurtuldu. Ve sevdiğinin narin tenini avucunun içine aldı. Feyza'nın inlemelerini duydukca kendi dürtülerini geri plana itip, öncelikle ona zevk verme isteğini bastıramıyordu. Bir kez daha genç kızın dudaklarına tutkuyla sahip çıktı. Tek eli göğüsleriyle oyalanırken, diğer elini onun çıplak sırtına doğru kaydırdı ve bu güzel vücudu kendi vücuduna doğru daha çok çekti.

Her ikisi de kendinden geçmişti. Elleri daha çok yeri keşfetmek adına sanki birbiriyle bir yarış hâlindeydi. Yiğit'in ensesine doğru kaydırdığı ellerinden güç alarak, başını yukarıya doğru daha çok kaldırdı genç kız. Ardından sevdiği güçlü omuzlara oradan da sert göğsüne doğru indi. Bir sonraki hedefi Yiğit'in üstündeki pantolonu sımsıkı saran kemeriydi.

Utanma duygusunu o anda kendisine yasak etmişti. Zaten utanacak ne vardı? Bu adam kocasıydı! En özel, en güzel anlarının mimarıydı. Her şeyini zaten ona vermişti. Ve bundan sonra da vermeye devam edecekti. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde onun kemerini çıkarıp pantolonunun düğmesini açtı. Sonraki hareketi yapacak

cesareti ise Yiğit'in göğüslerine kondurduğu öpücüklerden sonra kendisinde bulmuştu.

Çok geçmeden her ikiside üzerlerindeki her bir parçadan kurtulmuş bir hâlde birbirlerinin kollarının arasında delice öpüşüyorlardı. Bir an önce bir olmak için çıldırsalar dahi bu güzel anı ellerinden geldiğince uzatmayı da istiyorlardı.

Karısının bacaklarını beline dolayarak onun yavaşça masaya doğru uzanmasını sağladı Yiğit. Dudakları ise her yerindeydi. En çokta göğüslerinin arasında oyalanıyordu. Daha fazla kendisine hâkim olamayacağını hissettiğinde genç kızın kalçalarını elleriyle sertçe kavradı. Ve tek hamleyle onun derinliklerindeki yerini aldı. Aynı anda her ikisinin de dudaklarından zevk dolu bir inilti yükseldi.

Yiğit artık ezberlediği tende bir kez daha hükmünü sürerken Feyza yaşadıklarının etkisiyle gözlerini sımsıkı yummuştu. İnlemelerine engel olmak istermiş gibi dudaklarını ısırıyordu. Onun bu hâli Yiğit'i daha çok baştan çıkarttı. Hareketleri daha da sertleşirken, karısının yüzüne doğru eğilerek ısırılmaktan kıpkırmızı olmuş dudaklarına kapandı. Genç adam kendisini ne zaman bu şekilde öpmeye başlasa farkında olmadan kendisini ona karşılık verirken buluyordu Feyza. Ellerini onun beline sımsıkı doladı. Yiğit üzerinde hareket ederken, kendisi de elinden geldiğince onun ritmine ayak uydurmaya çalışıyordu.

Sona doğru yaklaştıklarını hissettiğinde elleriyle Yiğit'in omuzlarını daha sıkı kavradı. Genç adamın sıklaşan nefesi ve hızlanan hareketlerinden, onun da kendisiyle aynı durumda olduğunu anlamıştı. Ve çok geçmeden dudaklarından birbirlerinin isimleri dökülürken aynı anda doyuma ulaştılar.

Nefesini biraz olsun düzenleyebildiğinde başını karısının göğsünden yavaşça kaldırdı. Feyza bitkin bir şekilde kendisine gülümsüyordu. Onu belinden tutarak

kucağına aldı ve terden sırılsıklam olmuş saçlarını çekerek, şakağına tatlı bir öpücük bıraktı. "Artık odamıza gidelim mi?" diye sordu. Sesinde muzip bir tını vardı.

Feyza başını bulunduğu yerden hafifçe kaldırarak gülümsedi. Çok yorgundu. Ama bu yorgunluğa değmişti. "Hı hı," diyerek başını salladı ve kocasının onu kucağında yataklarına kadar taşımasına izin verdi. Onun kolları arasında olmak çok güzeldi ve bu tatlı hissi hiçbir şeye değişmezdi.

Gözlerini hafifçe aralarken yattığı yerde gerindi. Ama hâlâ sıcacık yatağından çıkmaya gönüllü değildi. Karnındaki ufaklık onu iyice tembelliğe alıştırmıştı. Gerçi bunda annesi Feride Hanımla, Mert'in de büyük payı vardı. Her ikisi de günlerdir etrafında fır dönüyordu. Önceden olsa bu durumdan sıkılır ve anında isyan bayrağını çekerdi. Şimdiyse annesine ve kocasına kızamıyordu bile. Onların kendisi için ne kadar endişelendiklerini görebiliyordu. İşte sessiz kalıp her söylediklerine itaat edişi bu yüzdendi.

Yanağını eline yaslayarak bakışlarını aynanın karşısında kravatını bağlayan adamın üzerine çevirdi. Mert bugün de her zaman olduğu gibi çok yakışıklıydı. Ve Sedef bu adamın sadece kendisine ait olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Evliliklerinin başındaki hâl ve tavırlarını düşündükçe bu duruma gelebilmiş olmalarını bir mucize olarak adlandırıyordu. Sonuçta tanışma ve evlenme sebepleri çok ağırdı. Sedef bu yüzden epey üzüldüğünü ve hatta ağladığını bilirdi. Şimdiyse, 'İyi ki' diyordu. 'İyi ki Mert'i tanımışım.' Çünkü Mert'ten başka kimseye bu hissettiklerini hissedemeyeceğinin farkındaydı.

Dirseklerinin üzerinde hafifçe doğruldu. O sırada Mert de karısının uyanık olduğunu fark ederek yatağa

doğru yürümeye başlamıştı. "Günaydın bir tanem," diyerek Sedef'in dudaklarından küçük bir buse çaldı.

"Günaydın." Saçlarını geriye doğru attıktan sonra yatakta oturur bir pozisyon aldı. Ardından yavaşça genç adamın eğri duran kravatını düzelterek gülümsedi. "Beni uyandırmadan kaçacaktın yine galiba."

Mert suçlu çocuklar gibi omuzlarını yukarı kaldırdı. "Ne yapayım, seni uyandırmaya kıyamıyorum bir türlü."

Kollarıyla genç adamın boynuna sarılarak, "Ama ben seni uyandığımda yanımda göremeyince çok kötü oluyorum. Yatağın diğer tarafı bomboş ve çok soğuk görünüyor gözüme," dedi.

"Seni yatakta bir başına bırakıp gitmek de benim için çok zor. Ama başka çarem yok."

Burnunu hafifçe Mert'in yanağına sürttü. Ve sonra öpücüklerden bir yol çizdi kendine. "Bugün kaçırmaman gereken önemli bir randevun var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok." Mert tek kaşını merakla yukarı kaldırdı. "Niye sordun?"

"Birkaç saatini bana ayırırsın belki demiştim." Kocasına attığı tutku dolu bakış niyetini açık ediyordu. Mert ne olduğunu bile anlamadan Sedef'in dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissetti. Onun tatlı öpüşlerine karşılık verirken elleri de geceliğin üzerinden genç kadını okşuyordu.

Güçlükle dudaklarını Sedef'ten kopardı. "Gitsem iyi olur," dedi nefes nefese. Sedef'in gözlerinin hafifçe dolduğuna şahit olduğundaysa hiç düşünmeden onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Neden ağlıyorsun şimdi?"

"Bana artık neden dokunmuyorsun?" diye hıçkırdı genç kız.

"Ne!"

"Kaç gündür elin elime, tenin tenime değmiyor. Benden kaçar gibi bir hâlin var. Artık beni arzulamıyor musun?"

"Bu söylediğine kendin inanıyor musun?" Sedef'in yanağından süzülen tek damla yaşı baş parmağıyla hafifçe sildi. "Seni gördüğümden beri arzulamadığım tek bir anım bile olmadı benim."

"Peki o zaman neden bir süredir benimle sevişmiyorsun?"

"Çünkü sana kıyamıyorum ben."

"Kıyamıyor musun?"

"Evet, kıyamıyorum. O kadar hassassın ki, seni incitmekten korkuyorum. Bu yüzden sana dokunmayı deli gibi istememe rağmen kendime engel oluyorum."

Mert'in rahatlatmak istercesine sırtını okşayan elleri sayesinde, bulunduğu kucakta iyice mayışmıştı. Başını onun göğsüne bıraktı. "Ama ben iyiyim. Doğuma kadar bu şekilde mi devam edecek?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe Mert. "Bunu doktora sormaya ne dersin?"

"Yok daha neler! Kadına cinsel hayatımızı açık mı edeceğiz?"

"O alışıktır böyle durumlara. Hem ne var bunda? Bir doktor olarak bize yol göstermesi gerekiyor."

Mert'in muzip bakışları karşısında gülümsedi. Onun boyun çukuruna küçük bir öpücük kondurarak, "Bugün Burçin'e iyi davran, tamam mı?" dedi.

"Burçin mi? O nerden çıktı şimdi?"

"Bugün kızın doğum günü ya, bari bugün azar yemesini zavallıcık."

"Doğum günü mü?" diye şaşkınca sordu. Sedef ise aldığı bu karşılığa hiç şaşırmamıştı.

"Bilmiyor muydun? Sen nasıl bir patronsun? Yanında çalışanların özel günlerinden bile bihabersin."

"Özel günleri aklımda tutmakta pek iyi değilim. Ama emin ol şu ömrümde asla unutmayacağım bir gün var."

"Öyle mi? Hangi günmüş bu bakalım?" diye merakla sordu Sedef.

"Seninle ilk kez seviştiğimiz gün elbette."

Sedef'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı önce. Duymayı beklediği cevap bu değildi ki. Kendini biraz olsun toparladığında Mert'in elinin üstüne bir çimdik attı. "Odunsun odun!" diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını büyük bir tavırla diğer tarafa doğru çevirdi. Mert ise gülüyordu. Ve onun bu hâli Sedef'i iyice çileden çıkarıyordu.

"Benim güzel karım bana kızmış mı?" diyerek onun birbirine sıkı sıkıya doladığı kollarını çözmeye çalıştı. Başarılı olamayınca dudaklarıyla yanağına usulca dokundu.

"Demek ilk kez seviştiğimiz günü hayatta unutmayacaksın öyle mi?"

"Yani... Elbette unutamam. Ama ben asıl..." Sedef'in kollarını güçlükle çözdükten sonra onun elini sıkıca tuttu. Ve bakışlarını o sevdiği güzel gözlerin içine dikti. "Seninle ilk kez karşılaştığımız o günü unutamam." Sedef'in çatılı kaşlarının normale dönmesi ve o bal tadındaki dudaklarının tatlı bir tebessümle kıvrılması üzerine sözlerine devam etti Mert. "Sonra seninle ikinci, üçüncü hatta dördüncü kez görüştüğümüz zamanları da asla unutamam. Kısacası ben senli bir günü ömrü hayatımda hafızamdan bir an olsun silemem. Çünkü ben seni çok seviyorum kızımın güzel annesi."

"Odun modunsun ama... Benim odunumsun," diyerek gözyaşlarının arasından gülümsedi Sedef. Ve odununa en tatlı öpücüklerinden birini hediye etti.

"Artık gerçekten gitmem gerekiyor."

Mert'in ayaklanması üzerine, "Burçin'e iyi davranmayı unutma tamam mı? Önceki senelerde kıza resmen kan kustururdun, o da gelir bana ağlardı," dedi.

"Sana böyle mi söyledi? Bunu öğrendiğim iyi oldu. Şu ona prim verme işini bir kez daha gözden geçirsem iyi olacak."

"Meeeert!"

Genç adam gülerek son kez karısının dudaklarından

bir öpücük çaldıktan sonra. "Tamam kızma sen. Akşama görüşürüz."

"Görüşürüz." Mert odadan çıkıp giderken akşamdan önce görüşecekleri gerçeğini kendisine saklamayı seçti.

Şirketten içeri girdiğinde neşeliydi Mert. Odasının bulunduğu kata geldiğinde saygı gereği ayağa kalkan asistanına gülümsedi. "Merhaba Burçin. Bugün nasılsın?"

"İyiyim Mert Bey. Siz nasılsınız?" diye sordu gülümseyerek genç kız. Patronunun bu güler yüzlü hâlinden çok memnundu doğrusu.

"Ben de çok iyiyim." Tam odasına doğru yöneleceği sırada aklına gelenlerle birlikte tekrar Burçin'e doğru döndü. "Bu arada, doğum günün kutlu olsun. Nice senelere."

Burçin bu sözlere hazırlıksız yakalandı. "Te-teşekkür ederim."

Burçin'i arkasında şaşkın bir hâlde bırakarak odasından içeri girdi. Ve hazır fırsatı varken bir kez daha Sedef'li düşüncelere daldı. Zaten her anı onunla doluydu. Onun yanında olmadığı anlarda bile düşüncelerine tümüyle hâkimdi karısı.

Öğlene kadar kendisini biraz olsun işlerle oyaladı. Tekrar Sedef'in yanına koşmamak için buna mecburdu. Çünkü günün her dakikası hatta her saniyesinde onun yanında olmasına imkan yoktu.

Öğlenden sonra gelen beklenmedik misafiri yüzünden tüm keyfinin kaçtığını hissetmişti. Karşısında utanmadan oturan kadın sabrını zorluyordu.

"Yine ne istiyorsun Firdevs?"

"Sadece hâlini hatırını sormak istedim Mert. Biz eski arkadaşız, buna bile hakkım yok mu?"

"Biz seninle hiçbir zaman arkadaş olmadık. En son buradan giderken tehditler savuruyordun. Ne çabuk unuttun?"

"O gün ortaklığı bozduğun için sana biraz sinirliydim. Ne dediğimin çok da farkında değildim. Bu yüzden senden özür dilerim."

"Amacın ne?" diye direkt sordu Mert.

"Sadece seninle arkadaşlık kurmak ve beki ortaklık konusunda seni tekrar ikna edebilmek."

"O ortaklık artık hiçbir zaman gerçekleşmeyecek," dedi kati bir sesle.

"Peki ya..." Toplantı masasında Mert'e doğru eğilerek elini tuttu. "Arkadaşlık? O da mı olmaz?"

"İyi ki doğdun, Burçin... İyi ki doğdun, Burçin. İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, iyi ki doğdun Burçin!"

Yapmakta olduğu işe öyle bir kaptırmıştı ki kendisini arkadaşının neşeli sesiyle olduğu yerde korkuyla sıçramıştı Burçin. Elini hâlâ sakinleşmemiş olan kalbine bastırdı. "Sedef, ödümü kopardın!" dedi önce sitemle. Ardından gülümseyerek kendisine kollarını açan arkadaşına sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Çok mutlu oldum."

"Sen asıl mutluluğu bunları midene indirince yaşayacaksın." Sedef yanında getirdiği renkli muffinleri çıkardı çantasından. "En sevdiklerinden."

"Sen süpersin Sedef!"

"Bu da doğum günü hediyen."

"Bu nedir?" Sedef'in elindeki küçük paketi alıp merakla açtı. İçerisinde bir süredir almayı çok istediği kol saati duruyordu. "Sana inanmıyorum Sedef! Bu... Bu çok pahalı bir hediye!"

"Benimle patronunun hediyesi. İyi günlerde tak."

"Çok teşekkür ederim. Sanırım patronuma da bir teşekkür borçluyum. Bugün bana iyi davranması konusunda onu uyarmış olabilir misin acaba?" diye gülümseyerek sordu.

"Hımm, belki biraz." Sedef de Burçin gibi gülüyordu artık. Ayrıca kocasının sözünü dinlemesi hoşuna gitmişti.

"Otur, ayakta kalma hamilesin sen."

Burçin'in masasının karşısındaki sandalyeye geçip otururken, "Çok yorulmuşum," dedi. Birazdan zaten bu yüzden Mert'ten azar işiteceğini biliyordu. Annesi de evden çıkarken bunun iyi bir fikir olmadığını savunup durmuştu. Ama Sedef evde tıkılı kalmaktan iyice bunalmıştı. Biraz hava alması şarttı. Ve bugünün Burçin'in doğum günü olması aradığı fırsatı vermişti. "Mert ne yapıyor? Çok mu meşgul."

Burçin'in yüzü duyduğu isimle bir anda düştü. Çünkü patronunun o an kiminle içeride bulunduğunu hatırlamıştı. İçinden şansına bol bol sövdü. Neden hep böyle şeyler kendi başına geliyordu? Zaten yalan söylemeyi hiçbir zaman beceremezdi. Özellikle Sedef'i yalanlarına inandırabildiği görülmüş şey değildi.

"Evet, oldukça meşgul. Onu şimdi görmesen iyi olur."

"Sabah önemli bir işinin olmadığını söylemişti bana. Tuhaf." Gözlerini kısarak arkadaşının yüzünü inceledi Sedef. Az önceki mutlu hâlinden eser yoktu. Ayrıca çok gergin görünüyordu. "Benim bilmem gereken bir şey var mı Burçin?"

"Yok canım, ne olabilir ki?" Sözlerinin aksine panikle kocaman açılan gözleri Sedef'in aydınlanmasını sağladı.

"İçeride yalnız değil," diyerek farkına vardığı gerçeği dile getirdi. "Yanındaki kim?"

"Sedef, lütfen..."

"Sen söylemiyorsan o hâlde ben de kendim öğrenirim."

Burçin'in engel olmalarına bile aldırmayarak hızlı adımlarla Mert'in odasının önüne kadar geldi. Bu yaptığına kendisi de inanamıyordu. Ama Mert gibi bir adamla evli olduğu müddetçe böyle durumlara karşı bağışıklık kazanması gerektiğinin farkındaydı. Kısa bir tereddütün arkasından kapı koluna uzanarak hızla içeri girdi. Ve bakışları anında kenetlenmiş elleri buldu.

"Sedef?" Mert odadan içeriye hızla dalan kadına şaş-

kınlıkla bakıyordu. O sırada onun bakışlarının takıldığı nokta dikkatini çekti ve öfkeyle elini Firdevs'ten kurtardı. Onun pişkince sırıttığını gördüğünde ise kan beynine sıçradı.

"Kolay gelsin!" diyerek bir bıçak kadar keskin bakışlarını kocasının yüzüne yöneltti. "İşinizi böldüm, kusura bakmayın!"

"Aynen öyle oldu tatlım." Firdevs sandalyesine iyice yayıldı. Bunu gören Sedef yumruklarını sıkarken Mert ise artık delirmenin eşiğine gelmiş durumdaydı.

"Defol!" Ayağa kalkarak Firdevs'i kolundan tuttu. Onun şaşkın bakışları altında sandalyesinden kaldırdı ve sinirle kapıya doğru fırlattı. "Bir daha karşıma çıkma."

Sancıyan kolunu tutarken genç kadının gözleri öfke saçıyordu. "Bu yaptığına çok pişman olacaksın! İkiniz de pişman olacaksınız!" Son cümlesini Sedef'e doğru bakarak söyledi Firdevs.

Bunu gören Mert, "Sana defol dedim!"diyerek kükredi. Firdevs'in çantasını alarak kapıyı arkasından sertçe çarpması üzerine, Sedef tuttuğunu bile fark etmediği soluğunu bıraktı. Ancak Mert'in elinin temasını yüzünde hissetmesiyle kendine geldi ve bakışlarını ona doğru çevirdi.

"Sedef." Karısının sert bakışlarının muhatabı olmak berbat bir histi. Ama şu an onun ne kadar kızgın olduğunun farkındaydı. "Ben..."

"Dokunma bana!" diyerek yanağındaki eli hırsla itti. "O kadına dokunduğun elinle dokunma sakın bana!"

"Göründüğü gibi değil hiçbir şey. Ben ne olduğunu anlamadan..."

"El ele tutuşuyordunuz Mert!"

"El ele tutuşmuyorduk Sedef. O benim elimi tutuyordu!"

"Aynı şey."

"Hayır canım, aynı şey değil." Sedef'in tüm itirazla-

rına rağmen elini tuttu. Parmaklarını ince parmakların arasından geçirdikten sonra kenetlenmiş ellerini kaldırarak karısına gösterdi. Tüm öfkesine rağmen Sedef de kocasının elini sıkıca kavramıştı. "El ele tutuşmak böyle olur. O kadının yaptığı sadece elime dokunmaktan ibaretti."

"Yine de sana dokundu," dedi üzüntüyle. Ardından kocasının kendisini koltuklara doğru götürüp oturtmasına izin verdi. Mert yanına geçip oturmak yerine önünde diz çökmüştü. Hâlâ tutmakta olduğu eli dudaklarına götürdü. "O beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Elimi tuttuğu an sen girdin içeriye, bir şey yapacak fırsatı bulamadım. İnan bana benim için hiçbir anlamı olmayan basit bir dokunuştu."

"Peki onun hâlâ senin şirketinde ne işi var? Bana ortak olmayacağınızın sözünü vermiştin."

"Verdiğim sözü tuttum Sedef. Firdevs fikrimi değiştirebilirim umuduyla gelmiş."

"Tabii bunun için dişiliğini kullanmakta hiçbir sakınca görmemiş," diyerek öfkeyle dişlerinin arasından tısladı.

"Ne yaparsa yapsın, beni baştan çıkarması mümkün değil. Benim gözüm senden başkasını görmüyor." Başını genç kızın dizlerine yaslayarak bakışlarını onun yüzüne doğru kaldırdı. "Affettin mi beni?"

Nasıl affetmezdi ki? O böyle gözlerinin içine süt dökmüş kedi gibi bakmaya devam ederse Sedef tüm suçun kendisine ait olduğunu bile düşünebilirdi. Gülerek Mert'in saçlarının arasına bir öpücük kondurdu. "Affettim. Ama bir daha o kadını yanına yaklaştırmanı istemiyorum Mert. Bir kez daha gelirse içeri almadan kapıdan kovacaksın."

"Emrin olur karıcığım," diyerek güldü genç adam. Ama sonra farkına vardığı bir diğer gerçekle kaşları çatılıverdi. "Sen buraya kadar tek başına mı geldin Sedef?" diye sordu.

"E-evet." Az önce panter kesilen kadın birden ortalıktan sıvışıvermişti. Sedef küçük bir kız çocuğu gibi tedirginlikle dudaklarını dişliyordu şimdi. "Ama kendimi çok iyi hissediyorum. Yemin ederim. Hem Burçin'in doğum gününü kutlamak istedim."

Sedef'in bu tatlı hâline dayanamadı. Yavaşça yanına geçip oturduktan sonra sevdiğini kollarının arasına aldı. "Bir dahaki sefere bana geleceğini haber ver yeter."

"Tabii canım, haber vereyim de seni başka kadınlarla basma fırsatını kaçırayım, öyle mi?"

Sedef'in sözlerinde ciddi olup olmadığını anlamak istercesine yüzüne baktı. Onun gülümsediğini fark ettiğinde rahatladı. "Ben senin için endişeleniyorum Sedef. Sözlerimde ciddiyim."

"Tamam, biliyorum. Ama ben gerçekten iyiyim."

"Peki, sana inanıyorum. Söyle bakalım bana, aç mısın?"

"Hem de kurt gibi," diyerek elini karnına götürdü. "Bu çocuk çok obur olacak galiba. Kendimi her dakika bir şeyler yerken buluyorum."

"O zaman prensesin karnını doyurmamız şart."

Aynadaki buharı eliyle silerek aksine baktı. Yeni aldığı duş sayesinde oldukça canlı görünüyordu. Gerçi öyle de hissediyordu. Her geçen günle birlikte mutluluğu katlanarak artıyordu. Hayatında iyi ki Yiğit vardı. Onunla birlikte olduğu her an çok özeldi. Bornozunun kuşağını sıkıca bağlayarak yatak odasından içeriye girdi. Yiğit hâlâ yüz üstü yatmış bir şekilde uyuyordu.

Ama artık uyanması gerekiyordu. Sonuçta bugün çok önemli bir gündü. Ayrıca günlerden cumartesiydi. Kocasıyla baş başa vakit geçirmek istiyordu.

Yavaş adımlarla Yiğit'in yanına doğru yaklaştı. Kendi tarafına geçip yanlamasına uzandığında, içindeki mu-

zip kıza engel olmak istemiyordu. Islak saçlarını sevdiği adamın sırtına değdirdi. Hatta işi biraz ileriye götürerek o saçları onun sırtına tümüyle yaydı. Bunu yaparken yüzünde oldukça eğlenen bir ifade vardı. "Yiğit, hadi kalk kocacığım."

Genç adamın yattığı yerde huzursuzca kıpırdanması üzerine nefesini tuttu. Ama umduğu gibi olmadı. Yiğit hâlâ horul horul uyuyordu!

"Yiğit, kalk! Ne kadar uykucu oldun sen böyle?" Adamın tenine değen saçlarının bir işe yaramadıklarını görünce bu sefer işin içine dudaklarını da dahil etmesi gerektiğini düşündü. Yiğit'in sırtına birbiri ardına öpücükler kondurmaya başladı. Onun belindeki örtüyü aşağı doğru sıyıracağı sırada ise kendisini aniden sırt üstü yatakta yatarken buldu. "Yiğit!" diye kıkırdadı. Genç adam karısı kendiyle yatak arasında tümüyle hapsetti.

"Günaydın karıcığım." Genç kızın dudaklarına tutkuyla kapandı. Geri çekildiğinde her ikisi de nefes nefeseydi.

"Günaydın. Demek uyanıktın, ama beni kandırdın!" diyerek ellerini kocasının göğsüne dayadı. Bu arada onun çıplak teni insanı âdeta günaha davet eder gibiydi. Bu adam bu kasları gerçekten nerede yapmıştı?

"Beni uyandırmak uğruna neleri göze alabileceğini merak ettim sadece."

Yiğit'in ellerinin bornozun kuşağına gittiğini gördüğünde aceleyle "Kalkıp, kahvaltı edelim bence. Sonra da alışverişe çıkarız," diye atıldı. Yiğit'in dokunuşları karşısında eriyip gideceğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden hemen bu yataktan çıkmaları şarttı.

"Alışveriş mi? Boşver alışverişi, benim aklımda daha başka şeyler var. Her ikimize de zevkli anlar yaşatacak şeyler."

"Ee işte alışveriş tam da öyle bir işe yarıyor." Yiğit'in bornozun kuşağında duran ellerini tuttu.

"Bence o daha çok sana zevk vermek için var. Erkeklerin alışverişten zevk aldığı nerede görülmüş."

"O zaman benim hatırım için zevk alıyormuş gibi yaparsın. Hadi Yiğit, lütfen kalk."

Karısının baştan çıkmayacağını anladığında eli mahkum pes etmek zorunda kaldı Yiğit. Kendisini sırt üstü yatağa bıraktığında Feyza hızla doğruldu. "Bugün çok güzel olacak," diyerek odadan dışarıya doğru yöneldi.

Yiğit bu alışveriş olayını neden sevmediğini Feyza sayesinde bir kez daha çok iyi anlamış bulunuyordu. Kadınlarla alışverişe çıkmak bir maratonda onca kişiyle yarışmaktan bile yorucu bir görevdi. Karısının bu enerjiyi nereden aldığını ise gerçekten merak ediyordu. Gördükleri her mağazaya girmek gibi önlenemez bir tutkusu vardı. Ve Yiğit her an sıkıntıdan patlayabilirdi. Gerçi o gözlerinin içine bakıp her "Yakışmış mı?" sorusuna ilgisiz bir tavır sergilemek elinden gelmiyordu.

Bir mağazadan daha ellerinde alışveriş poşetleriyle çıktıklarında Yiğit sessizliğini daha fazla koruyamadı. "Artık evimize gidebilir miyiz?"

"Gideceğiz sevgilim, ama bu akşam için hâlâ bir elbise bulamadım."

"Ne var bu akşam?"

"Nasıl unutursun Yiğit? Hani akşam dışarıda romantik bir yemek yiyeceğiz diye konuşmuştuk ya."

"O bu akşam mıydı?"

Yiğit'in koluna girerek gülümsedi. "Elbette bu akşamdı. Rezervasyonu bile yaptırdım. Hadi gel şu ilerideki mağazaya da bir bakalım."

"Bence ondan önce şu mağazaya bakalım." Yiğit'in bulunduğu yerden kımıldamaması üzerine onun bakışlarını takip etti. Ve gördükleriyle yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Yiğit... Sa-saçmalama!" diye mırıldandı. "Orada ne işimiz var bizim?"

"Sana iç çamaşırı da almamız gerekiyor. Bence geceliklerini de yenileriyle değiştirmeliyiz. Harika şeyler var gibi görünüyor."

Kocasının kolundan tutarak kendisini o mağazaya doğru yönlendirdiğine inanamıyordu genç kız. O an yaşadığı utancı başka hiçbir anda yaşamadığına yemin edebilirdi. "Ben... ben sonra yalnızken bakarım Yiğit. Hadi evimize gidelim, elbiseden de vazgeçtim."

"Olmaz. Şu vitrindeki gecelik senin üzerinde eminim çok güzel duracaktır. Onu sana almamız şart."

Ne kadar çabalarsa çabalasın bir türlü sesini Yiğit'e duyurmayı başaramadı. En sonunda kendisini kocasıyla birlikte o mağazadan içeri girerken buldu.

Akşam baş başa yemek yiyecekleri restorana doğru arabada yol alırlarken Feyza hâlâ kocasına tavır yapmakla meşguldü. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde bakışlarını camdan dışarıya çevirmişti ve inatla Yiğit'ten tarafa bakmıyordu.

"Feyza." Onun küçük bir çocuk gibi omuz silkmesine gülümsedi Yiğit. "Yapma ama karıcığım. Ne suç işledim de gül yüzünü benden esirgiyorsun?"

"Sen ne suç işlediğini gayet iyi biliyorsun."

"Ne yapmışım? Alt tarafı satıcı kızdan senin ölçülerine uygun bir şeyler göstermesini istedim."

"Hayır canım, bu şekilde söylemedin." Yiğit'in sesini taklit etmeye çalışarak " 'Eşime uygun bir takım gösterir misiniz? Şu çıkarması zor olmayanlardan olursa sevinirim.'" dedi.

Feyza kızgınlıkla oflayıp puflarken Yiğit sadece gülüyordu. "Ama ne var bunda? Çıkarma işi benim görevim olduğuna göre böyle bir talepte bulunmam kadar doğal bir şey daha olamaz bence. Öyle ipli, düğmeli şeylerle uğraşamam."

"Yiğiiiitt!" diyerek öfkeyle soludu Feyza.

"Efendim benim güzel karım?"

"Sus!"

Yiğit de sustu. Feyza'nın kendisinden tarafa bakmamasını ise hiç kafaya takmıyordu. Nasıl olsa birazdan onun gönlünü almanın bir yolunu bulurdu.

Restorandan içeri el ele girdiklerinde kendilerine gösterilen tarafa doğru yöneldiler. Masaya yaklaştıkça gördüğü kişilerle birlikte Yiğit'in kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. "Onların burada ne işi var Feyza?"

"Ailecek bir yemek yiyelim istedim," derken gülümsüyordu Feyza. Yiğit ise bakışlarını tekrar kuzeninin şaşkın yüzüne yöneltmişti. Bu gecenin oldukça sıkıcı ve zor geçeceğini şimdiden söyleyebilirdi.

Yirmi Altı

İstanbul'un en şık restoranlarından birinde, en gözde masasında, ölüm sessizliği yaşanıyordu. Olaya uzaktan tanıklık eden herkesin bu işteki tuhaflığı anında sezinlemesi mümkündü. Her iki genç adam da karılarının oyununa geldiklerini kabullenmekte güçlük çekiyorlardı. Feyza ile Sedef ise oturdukları yerde olup biteni sessizce izlemekle yetiniyorlardı. Olayı başlatan kendileri olabilirdi fakat devamını getirenler kesinlikle onlar olmayacaklardı. Bu iki huysuz kuzenin akıllarını artık başlarına toplamalarının vaktinin geldiği konusunda hemfikirlerdi.

Feyza'nın uzun zamandır aklında olan bir düşünceydi aslında bu. Yan yana gelmemek için türlü dalavere çeviren adamları oyuna getirerek aynı mekânda buluşturmaktan başka çareleri kalmamıştı. İşte burada bir kez daha Sedef'in yardımına başvurmuştu. Sedef de en az kendisi kadar bu iki inatçı keçinin barışmasını ve tekrar bir aile olmasını istiyordu.

Sedef için kocasını kandırmak, Feyza'da olduğu kadar kolay olmamıştı. Zira Mert her çabasını, 'Sen çok yorulursun, başka bir gün gideriz yemeğe,' türünde cümlelerle başarılı bir şekilde bertaraf edebilecek kadar kurnazdı. Ama sonunda binbir nazla onu istediği gibi yönlendirebilmişti. Şimdiyse kocasının bakışlarını tam da yüzünde hissediyordu. Belki de bu yüzden bakışlarını kaldırıp ondan tarafa bakacak cesareti yoktu. Mert'in öfkeli hâlini görmeye dayanabileceğini pek sanmıyordu.

Oysa durum hiç de öyle değildi. Mert karısına karşı kızgınlık duymuyordu. Tam tersine yüzünde oldukça

eğlenen bir ifade vardı. Aksi kuzeninin ne kadar öfkeli olduğunu gördükçe,oturduğu yerde zevkten dört köşe oluyordu. Çünkü Yiğit'in aksine Mert bu işten hiç rahatsız olmamıştı. Geçmişte hoşlanmadığı -daha doğrusu kendisini öyle olduğuna inandırdığı- kuzeniyle barışmakta hiçbir sakınca göremiyordu. Artık her ikisi de büyüyüp olgunlaşmıştı. Daha akıllıca kararlar alabilir ve ailelerine birlikte destek çıkabilirlerdi. Hem Mert ilk adımı onun sarhoş olduğu gecede atmıştı. Şimdi sıra Yiğit'teydi. Bu yemek kuzenlik ilişkilerinin gidişatını belirleyecekti.

Garsonun yanlarına yaklaşıp menüyü ellerine tutuşturması üzerine, Feyza tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Bu rahatlamayı kendisine bahşettiği için genç garsonu neredeyse bağrına basacaktı. Gerçi böyle bir şey yaptığı takdirde şu an öfkesini zor zapt eden kocasının ne yapacağı hiç belli olmazdı. Elini kana bile bulayabilirdi. Bu yüzden uslu uslu sandalyesinde oturup önündeki menüden yemek seçmeye çalışmakla yetindi.

"Bizi bununla yormayın bence," diyerek elindeki menüyü tekrar garsona uzattı Mert. "Siz bize neyi önerirsiniz?"

"Çorba çeşitlerimizden bezelye çorbasını, ana yemek olarakta bugün ustamızın özel bir tarifle hazırladığı ve çokca beğenilen portakallı ördeği önerebilirim efendim."

Yiğit duydukları karşısında dudaklarının arasından kaçan kahkahayı engelleyemedi. Bu sayede masadaki kişilerin ve hatta garsonun bakışlarının hedefi hâline geldi. Onun neden güldüğünü tek bilen kişi ise Mert'di. Başkalarına rezil olmayı göze alamayarak "Biz biraz düşünelim, sonra siparişimizi veririz," dedi genç çocuğa.

Garsonun yanlarından ayrılmasıyla Feyza kocasına doğru döndü. "Yiğit, neden gülüyorsun?"

Yiğit hâlâ tam anlamıyla rahatlayamamıştı. İçindeki gülme isteğini bastıramıyordu. Aklına gelen her ne ise

genç adamın tüm öfkesini de, gerginliğini de bir anda yok etmişe benziyordu. "Portakallı ördeğe gülüyordum."

"Neden ama?"

Mert elinden geldiğince kuzenine susmasını öğütleyen bakışlar yolladı. Ama Yiğit'in onu dikkate aldığı bile yoktu. Hatta tek bir bakışıyla Mert'e, 'Ödeşme zamanı!' demeyi başardı. "En son hatırladığımda Mert'i bir ördek kovalıyordu."

"Ördek mi?" Sedef ile Feyza aynı anda konuşmuşlardı ve her ikisi de tıpkı Yiğit gibi kahkahalarını bastırmakta güçlük çektiler.

Karısının da kuzenine katıldığını görmek Mert'in canını iyice sıktı. Aksi bir sesle, "O zamanlar daha dört yaşında küçük bir çocuktum!" dedi genç adam.

"Peki ne yaptın da uslu bir ördeği çıldırtmayı başardın hayatım?" diyerek kocasına takıldı genç kız. Sedef'in gülen yüzünü görmek Mert'e biraz olsun hoşnutsuzluğunu unutturdu.

"Sadece yavrularını sevmeye çalışıyordum."

"Sevmek mi? Sen onların tüylerini yolmaya daha çok meraklıydın."

"Çocuktum Yiğit!" diyerek dişlerinin arasından sinirle tısladı Mert.

"Yaramaz bir çocuktun. Yaramazlıkları yaptıktan sonra gider babaannemin kucağına sığınırdın. O da zaten seni her konuda şımartırdı." Yiğit de aynı sert bakışlarla kuzenine cevap verdi.

"Sen sanki çok mu usluydun? Babaannemin işe aldığı bakıcıların hepsini yaptığın kötü şakalarla tek tek kaçırtırdın. Hatta birisi onun yatağına koyduğun oyuncak yılanı gerçek sanmıştı da, yaşadığı büyük şoktan dolayı bir hafta konuşamamıştı zavallı."

"Yiğit!" diyerek şok olmuş gözlerini kocasının yüzüne dikti Feyza. Akıllı, uslu kocasının aklının, bir zamanlar böyle hinliklere çalıştığını bilmezdi. "Bu doğru mu?"

"Sadece benimle bir tek babaannem ilgilensin istiyordum, elin kadınları değil!"

"İşte sen hep böyle bencildin!"

Feyza ile Sedef bir pinpon maçı izler gibi bakışlarını sürekli iki adamın arasında gezdirip duruyorlardı. Ve itiraf etmeleri gerekirse bu oldukça yorucuydu. Ama bugün onların hesap günüydü. İkisi de olabildiğince sessiz kalmaya kararlıydı.

"Sen benden de bencildin Mert! Sırf eve sonradan geldim diye geceleri korkuyorum bahanesiyle babaannemin yanında yatardın. Kıskançlığından benim yanınızda yatmama da asla izin vermezdin. Bunun olacağı zaman hemen yaygarayı koparırdın. Oysaki senden sadece iki yaş büyüktüm ben! Yani ben de çocuktum!"

Yiğit'in bu sözlerine verebileceği bir karşılığı yoktu. Çünkü tümüyle haksız sayılmazdı. Ama o zamanlar daha küçük, ilgiye muhtaç bir çocuktu o. Yiğit'i bir kuzen, kardeşten çok kendine bir rakip olarak görmüştü. Sonraki yıllarda ise onun ve arkadaşları tarafından sadece aşağılanmıştı. Aralarında sıcak bir aile bağının oluşmasını böylelikle her ikisi de engellemeye çalışmıştı. Şimdi düşününce ne kadar saçma davrandıklarını görebiliyordu Mert. "Sen de beni okulda arkadaşlarınla her fırsatta ezerdin. Aranıza katılmama asla izin vermezdin. Bana kuzenin gibi değil, bir düşmanınmışım gibi davranırdın! Ben kötüysem sen de melek değilsin yani."

Evet, bu seferki puan Mert'in lehineydi. Her ikisinin de hataları vardı. Ama o hataların üstüne Mert çok daha büyüğünü eklemişti. "Sen bu yüzden benim kız arkadaşımı ayartacak kadar alçaldın herhâlde? Çocukken seni hor görmemi bana bu şekilde ödetebileceğini düşünmüş olmalısın." Sözler dudaklarının arasından çıkar çıkmaz bakışları anında karısının yüzünü buldu. Kuzenine geçmişin hesabını soracağım derken karısını yersiz yere üzmek istemiyordu. Neyseki Feyza sözlerine alınmışa

benzemiyordu, tam tersine tümüyle Mert'in söyleyeceklerine odaklanmıştı.

"O iş senin sandığın gibi değildi! Ben gerçekte senin sevgilini ayartmadım Yiğit. O kadının ayartılmaya bile ihtiyacı yoktu."

"Bir bakışımla kollarıma atıldı mı diyorsun yani?" Yiğit'in dudağının kenarı alayla yukarı kıvrıldı.

"Bakış atmama bile gerek kalmadı diyorum! Ben sadece biraz olsun senin damarına basmak istedim. Evet, kabul ediyorum, hata ettim. Ama en azından bu sayede seni bir sürtükten kurtardım."

"Mert!" diyerek kocasının sözünü kesti Sedef. Bu yemeğin böylesine bir sinir harbine dönüşmesini beklememişti. Gözlerinin aniden kararmasıyla bir eliyle başını tuttu. Bir anda vücudundaki tüm güç çekilmiş gibiydi. "Mert, su... Su verir misin?"

Karısının birden değişen yüz rengi ve gözlerini sıkıca yumması Mert'i endişelendirmeye yetti. Oturduğu yerden kalkarak Sedef'in önünde diz çöktü. Feyza'nın uzattığı su bardağını genç kızın dudaklarına doğru götürürken elleri titriyordu. "Sedef, güzelim hadi iç." Suyu içirirken söylenmeye başladı Mert. "Hangi akla hizmet bu işe kalkışabildin Sedef? Senin stresten uzak durman gerekiyor, bilmiyor musun? Hadi kalk hemen bir hastaneye gidelim."

Güçlükle araladığı göz kapaklarının arkasından kocasının endişeli yüzüne baktı Sedef. "İyiyim, ilacım yanımda. Onu içersem bir şeyim kalmaz."

"Tüm gün doğru dürüst bir şey de yemedin. Önce karnını doyurmamız lazım senin." Mert büyük bir şefkatle karısının yanağını okşadı. Yiğit ile Feyza onları şaşkın bakışlarla izlemekten öteye gidememişlerdi. Ve açıkçası Sedef'in neyi olduğunu da anlamamışlardı.

Ondan sonraki dakikalarda Mert garsonu tekrar yanlarına çağırdı. Ve bu sefer siparişler verildi. Az önceki

gergin hava şimdi garip bir şekilde yumuşamıştı. Zaten Mert'in Sedef'le ilgilenmekten başka yaptığı bir şey yoktu.

Yemeğini yiyen karısına gülümseyerek, "Şimdi daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet, artık endişelenmeyi bırak."

"Elimde değil ki. İstiyorsan hemen bir hastaneye gidelim, tansiyonunu ölçtürelim."

"İyiyim ben, gerçekten. Sadece bir an gözüm karardı."

"Şey..." Feyza daha fazla dayanamayarak söze karıştı. "Ciddi bir şey yok öyle değil mi?" Bu sorunun cevabını Yiğit de merakla bekliyordu. Bu arada bir gerçeğin farkına varmıştı. Kuzeni karısına sırılsıklam âşıktı!

"Yok canım, ben sadece..."

"'Aslında var. Karım hamile ve tansiyon gibi ciddi bir problemi var! Bu yüzden hamileliği riskli. Çok sevgili kuzenim yüzünden ise oldukça gerildi!" diyerek dik bakışlarıyla Yiğit'in yüzüne baktı Mert. Az önce o konuyu açmasaydı Sedef böylesine kötü olmayacaktı. Aklından geçen tek düşünce buydu.

"Hamileliği riskli derken ne demek istiyorsun Mert?" Yiğit'in aklında sadece bu cümle kalmıştı. Eskiden tanıdığı Mert kazandığı zaferin tadını böbürlenerek doyasıya çıkarırdı. Ama masaya oturduklarından beri genç adamın ağzından bu yönde tek bir kelime dahi çıkmamıştı. Bu yetmiyormuş gibi şimdi acı çekercesine karısının hamileliğinin riskli olduğundan bahsediyordu.

Kuzeninin gözlerinin içine baktı Mert. Onun bu sorusuna cevap verme gibi bir zorunluluğu olmadığının farkındaydı. Zira aralarında hiçbir zaman sıcak bir kuzen ilişkisi var olmamıştı. Ve şimdi böyle kötü bir dönem geçirirken ailesinden birinin, daha doğrusu kuzeninin desteğine ne kadar ihtiyacı olduğunu fark ediyordu. "Sedef'in hipertansiyon rahatsızlığı var. Hamilelik has-

talığını tetikliyor. Doğuma kadar çok iyi dinlenip, kontrol altında tutulması şart."

Bu duydukları can sıkıcıydı. Yiğit bakışlarını kuzeninden kaçırırken Feyza bir kadın olarak çok üzgündü. Böylesine mutlu bir haberin beraberinde getirdiği bu acı gerçekten fazlaydı. Sedef'in elini tutarak, "Çok geçmiş olsun. Eğer bir ihtiyacın olursa ben her zaman yardıma hazırım, aklında bulunsun," dedi.

"Sağol Feyza."

Yiğit genzini temizleyerek Mert ile Sedef'e doğru döndü. "Geçmiş olsun. Az önceki kaba sözlerim içinde senden özür dilerim." Bu sözlerin muhatabı Sedef gibi görünse de aslında Mert'ten de özür diliyordu genç adam. Sadece bunu kabullenmek istemiyordu.

"Teşekkürler."

Tekrar sessizliğe büründüklerinde Yiğit nedense hâlâ içten içe rahatsızlık duyuyordu. Az önce kuzenine çok sert çıkışmıştı. Onun ne gibi sorunlarla boğuştuğunu bilmeden geçmiş konuları hamile ve hasta karısının yanında açmaktan çekinmemişti. Oysa kabul etmek istemese de Mert en zor anında yanında yer almış, ona destek çıkmıştı.

Durup bir süre düşündü. Gerçekten Mert'ten nefret mi ediyordu? Bu soruya cevabı bakışlarını kuzeninin yüzüne odaklayarak verdi. Hayır, etmiyordu. Sadece saçma bir şekilde geçmişte başlayan husumeti devam ettirmekte ısrarcı olmuştu. Tek kendisi değil, Mert de ateşe körükle giden taraflardan biriydi. Gerçi barışma yönünde ilk adımı atan kişi de Mert'ti. Bu gerçeği göz ardı edemezdi. Peki o hâlde neden hâlâ inat ediyordu? İkisi de sevdiği kadınlarla evlenerek mutluluğa kavuşmuşlardı. Feyza'nın istediği gibi büyük bir aile olmaları gerçekten bu kadar mı imkânsızdı?

"Aslında siz birbirinizi çok önemsiyorsunuz."

Karısının sözlerini duymasıyla şaşkın bakışları onun yüzünü buldu. Mert'in de kendisinden bir farkı yoktu.

Sedef ise oldukça rahattı. Çünkü Feyza'ya hak veriyordu.

"Bakmayın öyle," diyerek iki adama da gülümseyerek baktı. "Birbirinizin hakkındaki tek bir detayı bile unutmamışsınız. Hem kabul edin, tüm o anlaşmazlıklarınız çocukluk döneminize ait. Ve gerçekten de hepsi de gülünç nedenlere dayanıyor. Siz kuzensiniz. Hatta kardeş sayılırsınız. Dosta düşmana karşı aynı tarafta yer almalı, birbirinize destek çıkmalısınız. Çocukken bunu hiç yapmamış olamazsınız! Eminim kavga ettiğiniz kadar birbirinizi kolladığınız anlar da olmuştur." Bir cevap beklercesine her ikisinin yüzüne baktı. "Öyle bir anınız hiç yok mu?"

Mert ile Yiğit bir süre bakıştılar. Ama ikisi de ağzını açıp tek bir kelime bile söylemedi. En az Feyza kadar bu durumdan sıkılan Sedef, "Eminim vardır. Biraz hafızanızı zorlayın bence," dedi.

"Aslında var." Konuşan kişi Mert'ti. "O gün ördekten kaçarken taş zeminde yüz üstü düşmüştüm. Ellerim ve bacaklarım soyulmuştu. Babaannem o sırada evde misafirleriyle ilgileniyordu. Yanımda olan tek kişi Yiğit'ti." Bakışlarını tekrar kuzeninin yüzüne çevirdi. "Cebinden çıkardığı beyaz mendiliyle bacaklarımdaki ve ellerimdeki kanları temizledi önce. Sonra gözlerimin içine bakıp 'Canın çok acıyor mu?' diye sordu. Acıdığını söyleyince de hiç düşünmeden yanan yaralarıma üflemeye başladı. Bu sayede kendince acımı dindirmeye çalışmıştı."

O günü Yiğit de çok net hatırlıyordu. Mert'in 'anne' diye içli içli ağlayışı hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Kuzeninin annesizliğine ilk o gün çok üzülmüştü ve bu yüzden elinden geldiğince kalbi dışında acıyan yerlerindeki sancıyı dindirebilmek için uğraşmıştı.

"Peki sen Yiğit? Senin Mert ile ilgili hatırladığın güzel bir anın yok mu?" diye sordu Feyza. Bakışları ise ezbere bildiği yakışıklı yüzde dolanıyordu.

"Var." Yiğit gülümsemeye çalıştı. Aslında geçmişe

dair birçok şeyi unuttuğunu düşünürdü. Şimdi hepsinin aklına birbiri ardına üşüşmeleri oldukça tuhaftı. "İlkokula gidiyorduk. Mert birinci sınıf, ben ise üçüncü sınıftım. O dönem hiç anlaşamadığım bir çocuk vardı. Okul çıkışı beni bir duvarın dibinde sıkıştırmıştı. Nasıl olduğunu bile anlamadan Mert yanımızda belirdi ve küçük yumruklarını çocuğa doğru dikerek, 'Yiğit'e bir şey yapmadan önce beni geçmen gerekecek,' dedi. Aklınca o ufacık boyuna rağmen beni korumaya çalışmıştı."

"Peki çocuk korkup geri çekildi mi?" diyerek hevesle atıldı Sedef.

Mert karısının bu meraklı hâline gülümsedi. Elinin birini burnuna götürerek yüzünü acı çeker bir ifadeye büründürdü. "İlk kez o gün burnum kırılmıştı."

Masada başlayan kahkaha tufanı restoranın diğer müşterilerinin de dikkatini çekmişti. Bu durum genç çiftlerin umurlarında bile değildi. İlk kez bu kadar tasasız hissediyorlardı kendilerini.

"Bakın, gördünüz mü? Siz bir ailesiniz. Aynı kandansınız ve birbirinizi önemsiyorsunuz. Şimdi yeni bir başlangıç yapmanın kimseye bir zararı olmaz. En azından bizim hatırımız için," diyerek eltisi sayılan kadına baktı Feyza. "Haksız mıyım Sedef? Gelecekte çocuklarımızın büyük bir ailesi olmasını istemez misin sen?"

"Elbette isterim. Hem bunu Mert'in de isteyeceğine eminim." Kocasının elini tuttu sevgiyle. Bakışları kesiştiğinde, "Öyle değil mi?" diye sordu.

"Öyle. Ben geçmişi unutalı çok oldu. Yiğit, bana inanmasan da ben gerçekten Cansu'yla bir ilişki yaşamadım. Sadece senin öyle düşünmeni..."

"Sana inanıyorum."

"NE!" Bir anda duyduğu iki kelime Mert'in şaşkınlıktan donup kalmasına sebep oldu. "İnanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum. Onca yıllık kuzenimin ne zaman yalan, ne zaman doğruyu söylediğini ayırt edebilirim" diyerek gülümsedi genç adam. "Bu arada ben de bu

küslüğe -daha doğrusu anlaşmazlığa- bir son vermek istiyorum. Babaannemin istediği gibi büyük bir aile olalım."

Sedef ile Feyza'dan mutlusu yoktu o anda. "O zaman bunu kutlamamız şart," diyerek su dolu kadehini neşeyle kaldırdı Sedef.

"Kesinlikle!"

Eşlerinin bu neşeşine ortak olduklarında her ikiside bu dargınlığı bunca yıl sürdürdükleri için kendilerine kızmadan edemiyorlardı. Belki aşkı ve mutluluğu daha önce bulmuş olsalardı birbirlerine karşı bu kadar kör ve sağır bir hâle gelmemiş olacaklardı. Akıllarından geçen aynı düşünceyle birbirlerinin gözlerinin içine bakıp gülümsedi iki kuzen. Bundan öncesini değiştirmelerinin bir yolu yoktu belki ama bundan sonrasında bir aile olarak hep birbirlerinin yanında yer alacaklarına dair sessiz birer yemin ettiler o anda.

Aradan geçen haftalarda her iki çift için de hayat daha önce hiç olmadığı kadar sakin, ama bir o kadar da güzeldi. Özellikle kuzenlerin aralarındaki anlaşmazlık çözümlendiğinden bu yana keyifler inanılmaz derecede yerindeydi. Bu duruma hiç kuşkusuz en çok Pakize Hanım seviniyordu. Dana önce torunlarını yan yana gülümserken gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Ama birkaç gün önce kendi evinde verdiği akşam yemeğinde Yiğit ile Mert'in birbirleriyle tasasız bir şekilde sohbet ettiklerine bile şahit olmuştu. Bu durum yaşlı kadını hem şaşkınlığa uğratıyor hem de mutlu ediyordu. Bu güzel gelişmeyi güzel ve iyi yürekli gelinlerine borçlu olduğunu da biliyordu. Torunlarının eş seçimlerinden bir kez daha memnundu. Her ne kadar Yiğit ile Mert'in seçimlerine güvenmiş olsa da onların ailelerine yakışmayacak kötü kalpli kadınlarla evlenmelerinden de çok endişe etmişti zamanında. Ama neyse ki öyle olmamıştı.

Kapıdan hizmetçinin girmesiyle düşüncelerin arasından sıyrıldı Pakize Hanım.

"Buyrun efendim."

Kızın elindeki tabağı alarak onu yanlarından gönderdi. Ardından torunu ile gelinine doğru döndü. "Bu senin için Sedef."

"Be-benim için mi?"

Genç kızın şaşkınlığı Pakize Hanımı gülümsetti. Bir-iki hafta önce Mert'ten Sedef'in rahatsızlığının tüm detaylarını öğrenmişti. İşte bu yüzden kendisi de elinden geldiğince gelinine iyi bakmak istiyordu. "Evet, eski bir tanıdığımdan öğrendim. Yoğurtun içine tarçın karıştırılıp yenirse tansiyonu düşürebiliyormuş. Hadi bunu ye bakalım."

Pakize Hanımın elindeki tabağı alırken oldukça şaşkındı. Bakışları kocasının yüzüne kaydığında onun oldukça keyifli olduğu dikkatinden kaçmadı. Mert Bey kendisine bir yandaş daha bulduğu için çok mutlu olmalıydı.

"Teşekkür ederim efendim."

"Babaanne!" diyerek gelinini bir kez daha uyardı. "Bana babaanne de diye sana daha kaç kere söylemem gerekiyor Sedef."

"Pardon, ben... Bir daha olmaz babaanne." Sedef yüzüne yayılan pembelikle oldukça tatlı görünüyordu o an. Zaten hamileliği ilerledikce üstüne başka bir güzellik gelmişti. En azından Mert'in düşüncesi bu yöndeydi. Sedef artık iki aylık hamileydi. Hamile olduğu hâlâ pek belli olmasa da açılan iştahı sayesinde şimdiden bir-iki kilo almıştı. Ve o kilolar genç kıza gerçekten çok yakışmıştı.

Bir süre daha Pakize Hanımın yanında kaldıktan sonra genç çift evlerine doğru yola koyuldular. Günlerden Pazar olduğu için kahvaltıyı Pakize Hanımın evinde yapmayı kararlaştırmışlardı.

Evlerine geldiklerinde Feride Hanımı evde bulama-

dılar. Yaşlı kadının yemek masasına bıraktığı not Sedef'in merak etmesini bir bakıma önlemiş oldu. "Eski bir arkadaşına gitmiş."

"İyi yapmış, sürekli dört duvarın arasında kalmak sıkıyordur onu."

"Şimdi bir de başına ben çıktım." Koltukta kocasının yanına kurularak başını onun omzuna yasladı. "İnsanları ne çok yoruyorum. Babaannen bile benim rahatım için ne yapacağını şaşırdı."

"Onlar seninle ve kızımızla ilgilenmekten dolayı asla yorulmazlar." Mert karısının alnına bir öpücük kondururken eliyle karnını okşadı.

"Mert."

"Söyle bir tanem."

"Ya oğlansa?"

"Oğlan olmasını mı istiyorsun?"

"Şey... O geceden sonra bunun hayalini çoğu kez kurduğumu inkâr edemem."

"Hangi geceden sonra?"

Sedef bunu söyleyip söylememesi gerektiğini bilemiyordu. Mert'i kızdırmak istemiyordu en başta. Ama kendine engel olabilmesi o an için pek mümkün değildi. "Senin bir ördek tarafından kovalandığını öğrendiğim geceden sonra."

Mert karısının dudaklarından dökülenlerden sonra kaşlarını öfkeyle çatmaya çalışsa da başarılı olamadı. Sedef gözlerinin içine öyle tatlı bakıyordu ki, ona gerçekten kızması asla mümkün değildi. "Kocanla dalga mı geçiyorsun sen bakayım?" diyerek Sedef'in yüzüne doğru iyice eğildi. Ve onun dudaklarından küçük bir öpücük çalıp tekrar geri çekildi.

"Hayır, ben... Sadece sana benzeyen bir oğlan çocuğunun bir ördek tarafından kovalandığını hayal ettim. O küçük boyuyla, paytak paytak adımlarıyla kaçmaya çalışan ufak tatlı bir varlığı düşünüp durdum. Ve hayali bile çok hoşuma gitti."

Karısının anbean yüzünde büyüyen gülümsemesi Mert'in yüreğini ısıttı. "Başka ne hayal ettin?"

"Senin bir kahraman gibi oğlumuzu kötü kalpli ördeğin gagasından kurtarışını. Sonra birlikte evimize geldiğinizi ve benim sizin için özel olarak yaptığım kekten ödül olarak yediğinizi."

"Çok güzelmiş." Burnunu karısının burnuna hafifçe sürttü. Bu kadını çok, çok fazla seviyordu. "Kek limonlu olsun ama."

"Tamam."

Başını bu sefer kocasının güvenli göğsüne gömdü. O anda içinden geçeni dillendirmek konusunda kararsızdı ama bir kez daha konuşmadan duramadı. "Hem şimdi olmasa bile, belki sonrakinde bir oğlumuz olur." Bir süre Mert'ten bir cevap duymayı bekledi, ama kocası söylediklerini duymamış gibi hâlâ aheste hareketlerle saçlarını okşamaktaydı. "Mert?" diyerek başını kaldırdı.

"Efendim?" Saçlarından sonra bu seferde karısının ipek gibi tenini okşuyordu Mert.

"Bir şey söylemedin?"

"Söylemedim, çünkü bizim başka bir çocuğumuz olmayacak." Genç adamın sesi oldukça kararlı çıkmıştı.

"Ama Mert..."

Karısının dudaklarını parmaklarıyla örttü. "Lütfen beni anla Sedef. Seni bir kez daha tehlikeye atamam. Tekrar hamile kalmayacaksın! Ve beni bu düşüncemden hiçbir güç vazgeçiremez."

"Bana bir şey olmayacak Mert."

"Evet, olmayacak. Ama aynı endişeleri bir kez daha yaşayamam, o kadar güçlü değilim ben."

Mert'in hassas olduğu yegâne konu buydu. Bu yüzden bu tatsız konuşmayı daha fazla uzatmayarak dudaklarına doğru uzandı. Ellerinden biri de onun ensesindeki saçları okşuyordu. Tatlı ve baş döndürücü bir öpüşmenin sonunda Sedef yüzünü kocasının boyun

çukuruna gömdü ve sevdiği adamın kokusunu derince içine çekti.

"Sana akşama fırında ördek yapacağım"

Kollarının arasındaki kadının hoş kahkahası doluştu Mert'in kulaklarına. "Ondan önce aperatiflik bir şeyler de isterim."

Hiç zorlanmadan Sedef'i kucakladığı gibi yatak odasına doğru yürümeye başladı. Birkaç hafta önce gittikleri doktorun içlerini rahatlatması sonucu, karısına dokunuşlarında tekrar özgürleşmişti. Zaten kolay kolay ellerini onun üzerinden çekmeyi başaramazdı.

"Ama ben çok yorgunum."

Karısının nazlı sesi Mert'in yüzündeki gülümsemenin daha da büyümesine sebep oldu.

"Ben şimdi senin yorgunluğunu alırım."

Bir adım gerileyerek hazırlamış olduğu kahvaltı masasına gururla baktı Feyza. Ellerini çenesinin altında birleştirdiğinde akşam yemeğinin daha gösterişli olabilmesi için içinden tüm dualarını sıraladı. Ne de olsa her şey bugün alacağı o habere bağlıydı.

"Feyza'm." Karısının beline kollarını doladı Yiğit. Yüzünü ise saçlarının arasına gömmüştü. "Hâlâ hazırlanmamışsın ama sen."

"Bugün izinliyim. İşe gitmeyeceğim." Yiğit'i elinden tutarak masaya doğru çekiştirdi. "Hadi gel, kahvaltımızı edelim."

"Neden izinlisin?"

Yiğit'ten sonra kendisi de sandalyesinde yerini aldıktan sonra cevapladı bu soruyu. Tabii bazı detayları kendisine saklamakta hiçbir sakınca görmemişti. "Bugün Sedef'le alışverişe çıkacağız. Ne zamandır planladığımız bir şeydi. Ben de izin aldım işte."

"Sadece bu diyorsun yani?" Bu sebep Yiğit'e pek mantıklı gelmemişti.

"Evet, hepsi bu."

Beraber ettikleri kahvaltının arkasından dört gözle Yiğit'in evden gitmesini gözlemeye başladı genç kız. Bu yüzden Yiğit'in koltuğa yerleşerek kendisinden bir kahve istemesiyle neye uğradığını şaşırdı.

"Gi- gitmiyor musun?" diye sordu kekeleyerek.

"Gideceğim ama biraz daha zamanım var. Ne o? Yoksa beni kovuyor musun?" Yiğit'in yüzündeki gülümseme onun gerçekte alınganlık göstermediği anlamına geliyordu.

"Yok, canım. Sadece daha önce hiç bu saate kadar evde kaldığın olmazdı. Şaşırdım bu yüzden." Elinden geldiğince yaşadığı paniği kocasına hissettirmemeye çalıştı. "Ben... Ben kahveni yapayım o zaman."

Yiğit kaşlarını kaldırarak, "Kendine de yapmayı unutma, hayatım," dedi. Bu hâliyle karısının gözüne oldukça ürkütücü görünmüştü.

"O- olur."

Mutfağa geçerken oldukça gergindi Feyza. Kolundaki saate baktığında, en azından biraz daha vaktinin olduğunu gördü ve bu sebeple hızlıca kocasının istediği kahveyi yapmaya girişti.

Bir yarım saatin sonunda kocası kahvesini bitirmişti. Bu rahatlamasını sağladı. Yiğit artık mutlaka işinin başına giderdi. "Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun." Ve beklemeye başladı. Bekledi, bekledi, bekledi, ama Yiğit gitmek adına tek bir davranışta bile bulunmadı.

Tam aksine, "Niye öyle uzaktasın? Kollarımın arasına gelsene?" diyerek karısına kollarını kocaman açtı.

O kolların arasına girdiği an Yiğit'in işe gitme olayının tehlikeye gireceğinin farkındaydı. "Üstün kırışır."

"Kırışırsa değiştiririm. Gelmiyor musun sen şimdi?"

Dikkatli bakışlarını bir an olsun karısının yüzünden ayırmıyordu Yiğit.

"Yiğit... Hadi artık kalk işine git."

"Ne oluyor Feyza? Benden bir şey mi saklıyorsun yoksa?"

Yalan söylemekten nefret ediyordu genç kız. Yiğit'e bir daha yalan söylemeyeceği konusunda söz bile vermişti. Ama sürprizi bozmamak için küçük pembe bir yalandan ne çıkardı? Bu sebeple cehennemde yanar mıydı?

"Feyza, sana diyorum."

Düşüncelerinin arasında o kadar çok kaybolmuştu ki Yiğit'in yanı başına geldiğini bile çok geç fark etti. "Tamam, söyleyeceğim. Ama Mert'e hiçbir şey söylemeyeceğine dair bana söz vermen gerekiyor."

"Mert ne alaka?"

"Bu Sedef ile alakalı bir mesele de ondan."

"Sedef mi? Ne oldu Sedef'e?"

"Bugün aslında biz Sedef'le alışverişe gitmeyeceğiz," diyerek söze başladı. "Bugün Sedef'in doktor randevusu var. Bana ona eşlik edip edemeyeceğimi sordu. Mert'in haberi yokmuş bundan."

"Yok muymuş? Ama neden? Yoksa ciddi bir durum mu var?"

"Hemen telaşlanma. Mert bu konularda çok hassas biliyorsun, karısının rutin kontrollerinde bile çok geriliyor. İşte Sedef bunu ona yaşatmak istemediği için, bu gerçeği ondan gizlemek istedi. Bu yüzden benim birazdan çıkmam lazım. Sen bunu sakın Mert'e söyleme, tamam mı?"

Yiğit'in kafası iyice karışmıştı. Sedef'in böyle bir şeyi kocasından saklamak istemesini bir türlü mantıklı bulamıyordu. "Tamam."

Kocasını işe yollamayı başardıktan sonra hiç vakit kaybetmeden hazırlanmak için odasına yöneldi Feyza.

Bu arada telefonun rehberinden Sedef'in numarasını bulup aradı. "Selam Sedef, ne yapıyorsun?"

"Hazırlanıyordum. Doktor randevusu saat kaçtaydı tam olarak?"

"Bir saat sonra. Hastanede buluşuruz o zaman."

"Tamam canım. Görüşürüz."

Telefonu kapattığında eli kendiliğinden karnını buldu. Yiğit'e yalan söylediği için çok pişmandı, ama eğer tahmini doğruysa bu akşam kocasının gönlünü her şekilde alabilecekti. "Lütfen orada ol, babanın gazabından ancak sen kurtarabilirsin beni bebeğim."

Garsonun önüne bıraktığı pastasını afiyetle midesine indirirken bakışlarını ara sıra Feyza'ya yöneltiyordu. Genç kızın bakışları hâlâ elindeki rapora odaklanmıştı ve ayrıca kendi kendine sırıtmakla meşguldü. "Bence artık çantana koy o raporu. Yoksa Yiğit göremeden başına bir kaza gelecek."

"Hâlâ inanamıyorum Sedef! Ben hamileyim! Dört haftalık hamileyim!" diyerek elindeki kağıt parçasını kalbinin üstüne sıkıca bastırdı. "Sen buna inanabiliyor musun?"

"İnanmamakta ne var canım? Sonuçta iki ayı aşkın bir süredir o durum benim başımda da var," dedi bakışlarıyla karnını işaret ederek. "Şaka bir yana sizin adınıza çok sevindim. Tabii bebeğimin artık bir arkadaşı, kardeşi gibi sevebileceği birinin olacağı haberi de mutlu etti beni. Bu gidişle tek çocuk olarak kalacak garibim."

"Mert seni çok seviyor, elbette ikinci bir çocuğu istemez."

"Biliyorum. Ama çocuğum benim gibi tek çocuk olsun istemiyorum."

"Neyse canım, şimdiden bunları düşünme. Öncelikle bu bebeğini sağlıkla dünyaya getirmeye bak."

"Haklısın," dedikten sonra ayağa kalktı Sedef. Be-

nim bir tuvalete kadar gitmem gerekiyor. Bu bebek beni bazı konularda fazla zorluyor."

Sedef'in sözlerine gülerken buldu kendisini Feyza. "Tamam canım, ben de kocamı arayayım da her şeyin yolunda olduğunu haber vereyim."

"Tamam."

Sedef bayanlar tuvaletinden içeriye girdikten sonra ilk iş soluğu lavabonun önünde aldı. Bugün diğer günlerin aksine daha fazla sıcaklıyordu. Soğuk suyu önce bileklerine, oradan da boyun ve ensesine sürdü. Bu sayede biraz olsun ferahlamaya çalıştı. Bu arada kolundaki saate baktığında ilaç saatinin yaklaştığını fark etti. Mert bu ilaçları zamanında alma konusunda oldukça titizdi. Birazdan yine 'İlaçlarını içtin mi?' diye arayacağına emindi Sedef. Aklına gelenlerle istemsizce gülümsedi. Mert çok tatlı bir kocaydı.

"Vay, vay, vay... Bakın burada kim varmış? Mert Yücesoy'un çıtır karısı."

Duyduğu o iğrenç sesle birlikte olduğu yerde dondu kaldı. Ellerindeki bakışlarını yavaşça yukarı kaldırdığında kadının aynadaki aksiyle karşılaştı. "Sen!"

"Evet, ben," derken arkasındaki kapıyı kilitlemişti Firdevs. Sedef bunu fark ettiğinde korkuyla döndü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Çekil önümden!" Yanından geçip gitmek isteyen kızı kollarından sertçe tutarak duvara doğru itti Firdevs. Sırtının duvara çarpmasıyla acı içerisinde inledi Sedef.

"Seninle bugün burada hesaplaşacağız!"

Sedef arkasındaki duvardan destek alarak doğrulmaya çalıştı. Ama bu seferde başının dönmesiyle olduğu yerde kalakaldı. "Manyak mısın sen? Ne istiyorsun benden?"

"Mert'i kafesledim sanıyorsun öyle değil mi? Ama çok yanılıyorsun küçük kız."

Sedef gözlerini açık tutmaya çalışarak, "Mert benim kocam!" dedi.

"Şimdilik öyle. Ama çok yakında sana tekmeyi basacaktır. O zaman göreceğim ben senin bu kibirli burnun yerleri süpürüyor mu süpürmüyor mu."

"Bırak beni!" diyerek bir kez daha kapıya doğru adımını attı. Ama kasıklarında hissettiği ani sancıyla iki büklüm oldu. "Ahh..."

Firdevs ise şaşkındı. "Ne- ne oluyor? Neyin var?" Sedef'in yere çöküp kalmış hâli gözünü korkutmuştu genç kadının ve bu korkuyla ona yardım etmek yerine kapıyı açarak, oradan hızla uzaklaşmayı seçti. Sedef ise gözlerinin bir kez daha kararmasıyla olduğu yere yığılıp kaldı ve bilincini tümüyle kaybetti.

Yirmi Yedi

Karşısındaki adamı dinlerken kapanmamaları için göz kapaklarını resmen zorlar bir hâldeydi Mert. Profesyonelliği elden bırakmayarak ara sıra kısa cümlelerle karşılık verse de, aslında buna bile gerek olmadığını biliyordu. Kendi katkısı olmadan da bu görüşmenin sorunsuz ilerleyebileceğinin farkındaydı.

Uzun yıllardır iş yaptıkları şirketin sahibiydi Zafer Bey ve ellili yaşlarında oldukça tonton bir adamdı. Tek bir kusuru vardı, o da çok konuşmasıydı. İzin verseler tüm bir gün hiç yorulmadan konuşabilirdi. Tıpkı o anda olduğu gibi.

Mert çenesini eline yaslarken yaşlı adamın sözünü bitirmesini sabırla -belki de biraz hâlinden bezmişçesine- bekliyordu. Zafer Beyi sevip saygı duysa da bazen onu dinlemek çok yorucu olabiliyordu.

"Başka konuşulacak bir husus var mıydı Mert oğlum?"

Adamın sonunda konuşmayı bırakıp kendisine söz hakkı tanımasına sevindi ve bu fırsatı kaçırmayarak ona can simidine sarılır gibi sıkıca sarıldı. "Hepsi bu kadar Zafer Bey. Yine bir pürüz çıkarsa sizinle ve şirketinizle anında iletişime geçeceğimizden emin olun."

"O zaman ben artık kalkayım." Yaşlı adamla birlikte Mert de ayaklandı. Uzattığı elini gülümseyerek sıktı. "Bir gün eşini de al bize yemeğe gelin. Karım diye söylemiyorum ama harika yemek yapar."

"En kısa zamanda geliriz inşallah. Eşim şu sıra hamilelik sebebiyle biraz hassas bir dönem geçiriyor. O ken-

dini iyi hisseder hissetmez biz de sizi ve eşinizi evimizde ağırlamak isteriz."

"Ya demek öyle," diyerek gülümsedi Zafer Bey. "Baba oluyorsun ha? Gözünüz aydın, çok sevindim. Peki doğum ne zaman?"

"Daha henüz çok yeni, doğuma bir yedi ay kadar var."

"Olsun, zaman dediğin nedir ki oğlum? Göz açıp kapayıncaya kadar geçer."

Zafer Beyi uğurladıktan sonra tekrar masasının başına geçti genç adam. Dudaklarının kenarında beliren mutlu tebessümün eşliğinde açtı masasının çekmecesini ve orada duran küçük hediye paketini çıkardı. Bakışları ise hemen karşısında duran çerçeveyi buldu. Karısının güzel yüzü kendisine gülümsüyordu. Mert o fotoğrafı oraya nasıl büyük bir mutlulukla yerleştirdiğini hâlâ çok net hatırlıyordu. Sedef şu kısa zamanda onun her şeyi olmuştu. Masasında baş köşede yer almak hakkıydı. Üstelik çok yakında o fotoğrafın yanına yenileri de eklenecekti. Bebekleri doğar doğmaz çektirecekleri ilk aile fotoğrafının yeri de o çerçevenin yanıydı.

Küçük şirin paketi açarken hareketleri daha önce hiç olmadığı kadar aceleciydi. Sonunda istediğine ulaştığında o iki ufak pembe renkteki ve pembe kurdeleli patikleri eline aldı. Bunlar kızının ilk patikleri olacaktı.

Öğle yemeği için gittiği restoranın yanındaki bebek mağazasını gördüğünde ayaklarına söz geçiremeyecek oradan içeri girerken bulmuştu kendisini. Ve bu patikleri görür görmez vurulmuştu. Kızına ilk hediyesini de bu sayede almıştı. "Kızım" dedi bir kez daha, ama bu sefer sesli bir şekilde. Söylemesi bile öyle güzeldi ki... Bebeklerinin cinsiyetini henüz bilmeseler bile Mert onun kız olduğuna emindi. Yüreğinin en derininde hissediyordu. Onların bir kızları olacaktı.

Küçük patikleri parmaklarıyla nazikçe okşadıktan sonra burnuna götürdü. Şimdi hiçbir koku [illegible]

bile zamanı geldiğinde bebeğinin cennet kokusu sinecekti onlara, bunu biliyordu. Onun kokusu süsleyecekti her yeri. Kısacası hayatlarına hem renk hem de masumiyeti beraberinde getirecekti kızları.

Daha şimdiden kızıyla yapacaklarının hayalini de kurmaya başlamıştı üstelik. Onu ilk kez kucağına aldığı anda kulağına fısıldayacağı sözleri bile tasarlamıştı kafasında. 'Hayatımıza hoş geldin meleğim. Anneni tanımama vesile olduğun için teşekkürler,' diyecekti ona ilk başta. Çünkü bir bebek sahibi olması gerekmeseydi Sedef'i asla tanımayacaktı. Onun dünya üzerindeki varlığından bile belki de hiç haberi olmayacaktı. Olsa bile onunla evlenmeyi düşünmeyecekti. Bu yüzden hem babaannesine hem de kızına bir teşekkür borçluydu. Hatta Yiğit'e bile teşekkür etmeliydi. Eğer o bu saçma oyuna 'Evet' dememiş olsaydı Mert, Sedef'i tanımayı aklının ucundan dahi geçirmeyecekti.

Son zamanlarda kuzeniyle olan durumlarını da şöyle bir düşündü. Gerçekten şaşılacak derecede iyi anlaşır olmuşlardı. Hatta önceden şirketten içeri adımını dahi atmayan adam, şimdilerde fırsatını buldukça Mert'in bir kahvesini içmeye geliyordu. Bu durum Mert'i hem şaşırtıyor hem de tuhaf bir şekilde mutlu ediyordu. Galiba artık her ikisi de olgunlaşmayı başarmışlardı.

Patikleri tekrar paketin içine özenle yerleştirirken onları Sedef'e gösterdiğinde karısının yüzünde belirecek olan o mutlu gülümsemeyi hayal edebiliyordu. Ve bu sayede bir kez daha karısını ne kadar özlediğini hissetti genç adam. Sedef'le en son sabah evden çıkmadan önce konuşmuşlardı. Karısının bugünkü planlarının arasında Feyza ile buluşmak olduğunu biliyordu. Acaba eve dönmüş müydü?

Kendine engel olamayarak cebindeki telefonunu çıkardı. Sedef'in numarasını çevirdikten sonra kulağına götürdü. Uzun çalışlara rağmen bir karşılık alamamak Mert'in gülümseyen yüzünü soldurdu.

Sedef'in yanından ayrılması üzerine bir süre daha onun arkasından baktı. Onun rahatsızlığını öğrendiğinden beri yanında olduğu her an artık çok daha dikkatliydi Feyza. Bir bakıma kendini onun sağlığından sorumlu hissediyordu. Zaten bugün kendisiyle doktora gelmesini isteyerek evinin o huzurlu ortamından ayırmıştı genç kızı. Ama aldığı haberin buna değdiğini düşünüyordu.

Hâlâ inanamıyordu esasında. Hamileydi! Bu anı o kadar çok beklemişti ki, şimdi gerçekliğine inanması biraz zamanını alacak gibiydi. Elindeki rapora her baktığında olduğu yerde sevinç dansı yapma isteğini güçlükle bastırıyordu. Sonunda olmuştu. Allah ona o çok istediği bebeği göndermişti. Bu haberi Yiğit'e verdiğinde kocasının yüzünde belirecek olan mutlu ifadeyi düşlemesi bile çok güzeldi.

Doktor raporunu özenle katlayarak çantasının içine koydu. Bu arada az önce kararlaştırdığı şeyi yaparak kocasını aradı. Ona haberi akşam vermeyi planlıyordu, ama öncesinde sevdiğinin huzur veren sesini duymayı deli gibi arzu ediyordu.

"Sevgilim." O erkeksi ve büyüleyici sesten duyduğu tek bir kelimenin bile üzerinde böylesine sarsıcı bir etkisinin olması ne şaşılasıydı.

"Kocacığım," dedi kocaman gülümserken. "Ne yapıyorsun? Çok yoğun musun?"

"Sana zaman ayıramayacak kadar değil." Yiğit'in yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. "Sen ne yapıyorsun? Evde misin?"

"Yok, hayır. Sedef ile bir kafeye geldik. Ama birazdan eve doğru yola çıkacağız." Sözlerini söylerken daha fazlasını ağzından kaçırmamak için dudağını ısırdı.

"Peki Sedef nasıl? Doktor ne dedi?"

Bu sözler vicdanını sızlatmaktan başka bir işe yaramadı. Ama akşama gerçekleri açıklayıp hatasını telafi edebileceği düşüncesine sıkı sıkıya sarılmıştı. "İyi. Bir

sorun yokmuş, yine bolca dinlenmesini ve yediklerine, içtiklerine dikkat etmesi gerektiğini söyledi."

"Kötü bir şey olmamasına sevindim."

"Neyse, ben seni daha fazla işinden alıkoymayayım. Akşama evde görüşürüz."

"Görüşürüz güzelim."

Telefonu kapattıktan sonra saatine baktı. Artık yavaş yavaş kalksalar iyi olacaktı. Daha eve gidip kocası için güzel bir akşam yemeği hazırlamalıydı. Akşama verilecek çok güzel bir haberi vardı.

Garsonlardan birini çağırarak hesabı ödedi. Bu süre zarfında Sedef'in hâlâ geri dönmemiş olmasına şaşırmıştı. Gelen giden yoktu. Endişelenmemeye çalışarak oturduğu yerden kalktı. Önce kendi, sonra da Sedef'in çantasını eline aldı. Sedef'i tuvaletin önünde de bekleyebilirdi. O anda çalan telefon sesiyle bakışlarını çantasına doğru yöneltti. Ama o ses kendi telefonuna ait değildi. Masanın üzerindeki telefon çalıyordu. Sedef'in telefonu! Ve Feyza arayan kişinin kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Yüreğinde gittikçe büyüyen endişesiyle eline telefonu aldı ve çok fazla düşünmeden cevapladı.

"Alo Mert, benim Feyza." Adımlarını tuvaletlerin olduğu bölüme doğru attı. Bir an önce Sedef'i bulup her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordu.

"Feyza? Sedef... Sedef yok mu?" Hattın ucundaki adamın endişeli sesi kulaklarından içeriye doluştuğunda adımları da kendiliğinden hızlanmıştı.

"Biz birlikte bir kafedeyiz. Sedef bayanlar tuvaletinde olunca telefonu ben açayım dedim."

Karşı taraftan Mert'in tutmuş olduğu nefesini rahatlayarak bıraktığını duydu genç kız. O arada çoktan tuvaletin kapısına kadar varmıştı. Kısa bir tereddütün ardından kapı kulpunu tutarak açtı. Ve gördükleriyle dudaklarının arasından kaçan tiz çığlığa mani olamadı.

"Feyza? Feyza, ne oluyor? Feyza?"

Feyza âdeta donup kalmıştı. Yerde kendinden geçmiş

bir hâlde yatan Sedef'e doğru eğildi. O arada Mert'in telefonda bir şeyler söylediğini duyuyor ama ona cevap verecek gücü kendinde bulamıyordu.

"Feyza? Sedef'e bir şey mi oldu? Cevap ver bana!"

Sedef'in yanında diz çökerek başını kucağına özenle yerleştirdi. "Sedef... Sedef aç gözlerini!"

O sırada cafe görevlileri ve müşteriler duydukları çığlıkla birlikte tuvaletin önünde toplaşmaya başlamışlardı. Feyza ne yapacağını bilmez hâlde elindeki telefona baktı. "Me- Mert, Sedef..." Ağlamaktan bir türlü konuşamıyordu. Sedef'in baygın hâli onu çok korkutuyordu.

"Sedef'e ne oldu?"

"Ba- bayılmış... Sedef ba..." O anda genç kızın giydiği krem keten pantolonunda dikkatini çeken kızıllıkla Feyza'nın gözleri yaşadığı şokla iyice irileşti. Hayır! Bu, bu olmamalıydı! "Mert! Mert kanaması var!"

"Ne!" Gelen o oldukça zayıf ses Mert'in de en az kendisi kadar şok yaşadığını kanıtlıyordu. Ama bu böyle devam edemezdi. Bir şeyler yapmak zorundaydı! Etraftaki insanlara bakarak, "Bir ambulans çağırın, çabuk!" diye haykırdı.

"Çoktan çağırdık efendim." Garsonun üzerindeki bakışlarını duyduklarıyla tekrar Sedef'in solgun yüzüne çevirdi. Gözyaşları hâlâ yüzünü ıslatmaktayken hattın ucundaki adamın, "Sedef iyi mi Feyza? Ne olur iyi olduğunu söyle bana!" diye yalvardığını işitti.

"Bi- bilmiyorum... Kan... Kan var! Bebek... Allah'ım bebek!"

"Kızım..." Genç adamın kısa bir duraksamanın arkasından, "Hangi kafedesiniz?" diye sorduğunu duydu. Feyza'nın bulundukları yeri söylemesi üzerine ise son cümlelerini söyleyerek telefonu kapattı. "Ben hemen yola çıkıyorum. Belki ambulanstan daha önce gelebilirim. Feyza... Feyza karıma iyi bak, ne olur ona dikkat et."

O andan sonra olanları hayal meyal hatırlıyordu

Feyza. Ambulansın gelmesiyle Sedef'i sedyeye yatırırlarken, sürekli onun hamile olduğunu, sarsılmaması gerektiğini söyleyip durmuştu. Ambulansta Sedef'in yanında yerini aldığında ise bir an olsun genç kızın elini bırakmamıştı.

Yolda Mert'i arayarak hangi hastaneye gittiklerinin haberini vermiş, ardından Yiğit'i de aramıştı. Her şey o kadar hızla olup bitmişti ki, Feyza yaşadıklarını sanki dışarıdan seyreder gibiydi. Bir figürandan çok bir seyirciydi.

Hastaneye vardıklarında ise Sedef hemen muayene odasına alınmıştı. Doktorlardan anne ve bebeğin hayatının tehlikede olabileceğini duymuştu. Yüreğindeki baskı artarken odanın önündeki sandalyeye çöküp kaldı. İçinden bildiği tüm duaları birbiri ardına sıraladı.

Bu olanlara inanamıyordu. Oysa her şey ne kadar da güzel başlamıştı. Mutlu bir haberi aldığı günün böyle sonuçlanacağını hayal dahi edemezdi. Eli kendiliğinden karnını bulduğunda bebeğinden güç almaya çalışıyordu. Onu daha yeni öğrenmişti ama hemen benimsemişti. Sedef'i düşündükçe gözyaşlarını bu yüzden tutamıyordu. Böyle bir şeyin hiçbir kadının başına gelmesini istemezdi. Bu yüzden Allah'a bebeğin ve annenin iyi olmaları için sürekli dua ediyordu.

Tüm trafik kurallarını ihlal ederek kullanıyordu arabayı genç adam. Canından can giderken kuralları kim önemserdi? O an Mert yaşadığının bile farkında değildi ki. Aklı ve kalbi Sedef'leydi. Endişesi o kadar büyüktü ki, nereye baktığının bile farkında değildi. Sadece hastaneye bir an önce varabilme derdindeydi.

Böyle bir şeyin olabildiğine inanmak istemiyordu. Karısının yere yığılıp kalmış hâlini düşünmek bile bir bıçak gibi kalbini usul usul oyarken, bu düşüncenin gerçekleşmiş olması karşısında nasıl rahatça nefes alabilir-

di? Alamıyordu da zaten! Sedef'e ve bebeğine bir şey olma düşüncesi tüm soluğunu kesiyordu.

Oysa böyle olabileceğini bilmesi gerekirdi. Sedef'in durumu yeterince hassasken, onun bir yerlere gitme isteklerininin geri çevrilmesi lazımdı. Peki ya Mert ne yapmıştı? Sedef'e kıyamayarak her seferinde istediği yere gitmesine izin vermişti. Bu yüzden şimdi pişmandı. Karısının bu hâle gelmesinden dolayı kendini sorumlu tutuyordu.

Önünde ilerleyen arabaların yavaşlıkları çileden çıkmasına sebep olduğunda kornaya var gücüyle bastı. Acele etmeliydi. Şu an Sedef'in yanında olup, bu zor anında ona varlığıyla destek olmalıydı. Elini tutmalı, gözlerinin içine ona karşı beslediği büyük aşkıyla bakmalıydı.

Sıkıntıyla alnını sıvazlarken hissetti gözlerinden akan yaşları. Ağladığının bile o ana dek farkında değildi. "Sedef," dedi acı içerisinde inlercesine. İsmini defalarca kez zikrederse, sanki ona kötü bir şey olmasını engelleyebilirmiş gibi geliyordu, bunun nafile bir çaba olduğunu bilmesine rağmen hem de. Şu anda Sedef'in yanında değildi. Ve belki de... Kendisi onun yanında değilken bebeklerini kaybedecekti. Bu düşünce canını daha çok yaktı. Oysa daha az önce kızına almış olduğu patiği seviyordu. O patikleri onun minik ayaklarında göreceği anın hayalini kuruyordu. "Size hiçbir şey olmayacak!" diye kararlılıkla konuştu. Kaderi değiştirmek gibi bir yeteneği olmadığının farkındaydı ama şu an elinde kalan ve güvenebileceği tek şey, inancıydı! Karısının ve bebeğinin iyi olacaklarına yürekten inanmaktan başka çaresi yoktu.

Hastaneye vardığında arabasından hızla indi. Daha fazla Sedef'i görmeden duramazdı. Adımları bu yüzden daha kararlı ve hızlıydı. Karısının muayeneye alındığı odayı öğrenir öğrenmez o yöne doğru ilerlemeye başladı. Aynı zamanda dilinden duası eksik olmuyordu. En

son küçük bir çocukken dua ettiğini hatırlıyordu. Ve o dualarının başrolünde hep annesi olurdu. Allah'tan hep, 'Annem artık gelsin Allah'ım... Ben onu çok özledim,' diye bir istekte bulunurdu. Ama annesi hiçbir zaman gelmezdi. Dualarının kabul olmadığını gördüğünde ise çocukça bir hassasiyetle dua etmeyi de tümüyle kesmişti. Şimdi ise tekrar dua ediyordu. Bu sefer karısının ve bebeğinin sağlıklı olması içindi tüm duaları. Ve bu sefer ettiği duaların kabul olmasını tüm kalbiyle diliyordu.

Odanın önüne yaklaştığında Feyza'nın perişan hâliyle karşılaştı. Genç kız öyle içli içli ağlıyordu ki, Mert yüreğinde daha da büyük bir acı hissetti. Aklına gelenin başına gelmiş olmamasını dileyerek yaklaştı Feyza'ya. "Feyza?"

İsminin söylenmesiyle başını önünden kaldırarak bakışlarını yanı başında dikilen adamın yüzüne çevirdi. "Mert."

"Sedef? Sedef'e ne oldu? Yoksa kötü..." Cümlesinin devamını bile getiremeden Feyza'nın yanına çöküp kaldı. Bakışları genç kızın yüzünde dolaşırken ondan içini ferahlatacak bir şeyler duymayı bekliyordu.

"İçeride... Doktor muayene ediyor."

Oturduğu yerden kalkıp hızla o odadan içeri girmek istedi genç adam. Ama Feyza'nın elinin engelini aşamadı. "Kimseyi içeri almıyorlar." Duydukları karşısında tekrar çaresizce yerine geçip oturdu. Yüzünü sıvazlarken, "Ne oldu? Nasıl bu hâle geldi?" diye sordu. Sesi öylesine kısık çıkmıştı ki Feyza kelimeleri güçlükle algılayabildi.

"Bilmiyorum... Tuvalette bayılıp kalmış. Ama öncesinde çok iyiydi. Hiçbir şeyi yoktu."

"Yine tansiyonu mu çıkmış?" Karısının o savunmasız görüntüsünü gözlerinin önünden uzaklaştırmak istercesine başını iki yana salladı Mert. Ama ne yaparsa yapsın başarılı olamıyordu. Dudaklarını aralayarak derin

bir nefes çekti ciğerlerine. İyice nefessiz kalmıştı. Bir an önce Sedef'i görmesi gerekiyordu.

"Bi- bilmiyorum. Henüz kimse bir şey söylemedi." Elini dudaklarına bastırarak hıçkırıklarını dizginlemeye çalıştı Feyza. Tüm bu olanlardan kendisini sorumlu tutuyordu. Öyle olmasa bile Sedef'i beraberinde her yere sürüklediği için suçluydu. Hamile ve tansiyon gibi ciddi bir rahatsızlığı olan bir kadını fazla zorlamıştı. "Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun? Senin ne suçun var?"

"Onun... Dışarı çıkma konusunda aklını çelen bendim. Eğer böyle bir şey yapmış olmasaydım... Ben... Ben çok üzgünüm." Feyza yeni bir ağlama krizine tutularak elleriyle yüzünü kapattı.

Mert ise genç kızı sakinleştirmek istercesine, "Senin bir suçun yok. Sedef'i kimse istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamaz. Bunu bilecek kadar tanıyorum ben karımı. Sen de kendini boş yere üzme. Ben karımın da bebeğimin de iyi olacaklarına inanıyorum. Sen de inan," dedi.

O dakikadan sonra ikisinin de payına yan yana sessiz duaları eşliğinde içeriden gelecek iyi haberi beklemek düştü. Feyza çantasından çıkardığı mendiliyle yüzündeki yaşları kurularken kocasının kendilerine doğru yakaşmakta olduğunu gördü. Ayağa kalkarak hızla ona doğru koştu ve güvenli kollarının arasına sığındı. "Yiğit."

"Şşt... Tamam güzelim, ağlama. Bak ben artık buradayım."

Feyza'dan olup bitenlerin haberini aldığından beri diken üstündeydi Yiğit. Sabah karısının doktora gideceklerini söylediği anda böyle bir şeyin olabileceği aklından dahi geçmemişti. Bakışları ilerideki adamı bulduğunda canı daha çok sıkıldı. Mert oturduğu yerde başı ellerinin aasında kara kara düşünüyordu.

"Sedef... Sedef iyi olacak değil mi Yiğit?"

Karısının saçlarının arasına küçük öpücükler kondurduktan sonra yüzünü görmek amacıyla biraz kendisinden uzaklaştırdı. "Elbette... Aksini düşünme bile." Parmak uçlarıyla genç kızın yanaklarındaki yaşları kuruladı. "Ve ağlama. Hadi gel, şimdi bizim güçlü olup Mert ve Sedef'e yanlarında olduğumuzu hissettirmemiz gerekiyor."

Birlikte el ele Mert'in yanına doğru yürüdüler. Onun bu perişan hâline şahit olmak Yiğit için bir ilkti. Mert'in o vurdumduymaz, hiçbir şeyi umursamaz görüntüsüne o kadar alışmıştı ki, şimdi bu omuzları çökmüş, yıkılmış hâldeki adamın kuzeni olduğuna inanmak çok zordu.

Elinin birini Mert'in omzuna bırakarak sıktı. "Merak etme, Sedef'e ve bebeğe hiçbir şey olmayacak."

Omzunda hissettiği o güven verici dokunuş karşısında bakışlarını Yiğit'in yüzüne doğru çevirdi. Mert'in gözlerinde akmayı bekleyen yaşları görmek Yiğit'i hazırlıksız yakaladı. Çocukluk zamanlarından beri Mert'in gözleri ilk kez doluyordu. "Olmayacak, değil mi? Benim karım güçlüdür. Hem kendini hem de bebeğimizi korumayı başaracaktır."

"Bundan hiç şüphen olmasın."

O an göz göze geldiklerinde uzun zamandan sonra yine ilk kez sessizce anlaşıyorlardı. Yiğit, Mert'in acısını anlıyor, hatta ona eşdeğer bir duyguyu kendi yüreğinde de hissediyordu. Aynı durumda Feyza'nın olabilme ihtimali kanını dondurmaya bile yetiyorken onu nasıl anlamazdı?

Kısa bir bekleyişin arkasından doktorun odadan çıkmasıyla, Mert hızla ayağa kalktı. "Karım... Karım nasıl?"

"Odamda konuşalım."

Yiğit ile Feyza'yı arkasında bırakarak adımlarıyla doktoru takip etti. O anda kalbi karısının yanındaydı. Onun iyi olduğunu duymaya her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Doktorun masasının karşısındaki koltukta yerini aldığında artık daha fazla sabretmesi mümkün değildi.

"Karımın durumu nedir Doktor Bey?"

"Bakın..."

Adamın yüzüne sorarcasına bakması üzerine, "Mert," dedi.

"Mert Bey, sizinle açık konuşacağım."

"Kötü... Kötü bir şey mi var?" diye sordu korkuyla.

"Eşiniz buraya getirildiğinde tansiyonu çok yüksekti ve ayrıca kanaması vardı."

"Yani?"

"Zor da olsa tansiyonunu düşürmeyi başardık. Ama bebek..."

Nefesini tuttu Mert. "Bebek?" diye tekrarladı. Kara bir haber almaktan korkuyordu. Bebeği için endişeleniyordu. Oysa onun varlığına bu kadar alıştığının bile farkında değildi. Acaba zamanında karısına onu aldır dediği için cezalandırılıyor muydu? Bu yüzden bebekleri onları bırakıp gitmeyi mi tercih etmişti? Böyle bir şeyin olma ihtimali bile azap vericiydi. "Bebek... Kaybettik mi?"

"Hayır, hayır," diyerek acele bir cevap verdi genç doktor. Karşısındaki adamın yıkılmış hâlinden onun yanlış düşüncelere kapıldığını anlamıştı zaten. "Bebek şimdilik iyi."

"Şimdilik?"

"Düşük tehlikesi hâlâ devam ediyor. Açık konuşmam gerekirse eşiniz çok zor bir hamilelik dönemi geçirebilir. Çok iyi bakılmalı ve bu hassas dönemi atlatana kadar yattığı yerden kalkmamalı."

"Tüm bunlara dikkat ettiğimiz takdirde, eşim de kızım da iyi olacaklar ama değil mi?"

"Kız?" diye sorarken gülümsedi doktor.

"Ben kendimi bir kızımız olacağına inandırdım da."

"Anlıyorum." Genç adamın yüzü anlayışlı bir gü-

lümsemeyle yumuşadı. "İyi bakılırlarsa bu dönemi atlatmaları daha kolay olur elbette."

"Peki, karımı görebilir miyim?"

"Sedef Hanım birazdan normal odaya alınacak, o zaman görebilirsiniz."

Doktorun yanından ayrılırken omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissediyordu. Daha doğrusu kalbini sıkıştıran o ağırlık birden yok oluvermişti. Karısı ve kızı iyiydi. Bunu bilmek bile yeterliydi. Ama yine de Sedef'i görmeden rahat edemeyecekti. Onun varlığına sıkı sıkıya sarılmaya ihtiyacı vardı. Ona onu çok sevdiğini söylemeliydi. Ne olursa olsun onun kendisini bırakıp gitmesine asla izin vermeyeceğini bilmeliydi.

Yiğit ve Feyza'nın yanına geri döndüğünde kısaca karısının durumunu özet geçti. Ardından hemşirelerin yönlendirmesiyle karısının kaldığı odadan içeri girdi. Ve girmesiyle birlikte kısa bir süre kapının ağzında kalakaldı.

Sedef solgun bir yüzle yatakta savunmasızca yatıyordu. Onun bu hâli bir kez daha Mert'in gözlerinin dolmasına sebep oldu. Oysa ömrü hayatında ağladığını bilmezdi. Her şey Sedef'le birden değişmişti. Onu tanıdığından beri daha hassas bir adam olmuştu. En çokta kendisinden başka birini önemsemeyi ve hatta çok sevmeyi öğrenmişti. Bu yüzden bu gözyaşlarından dolayı asla utanmıyordu.

Odanın kapısını kapatarak birkaç adımda karısının yanına kadar geldi. Köşedeki sandalyeyi çekip oturdu. Bakışları önce uzun sayılabilecek bir süre sevdiği yüzde dolandı. Bu hâliyle çok savunmasız ve kırılgan görünüyordu karısı. Onun karnının üzerinde duran narin elini avuçlarının arasına aldı ve her bir parmağını tek tek öptü. O sırada gözünden akan tek damla yaşa engel olamamıştı.

"Sedef," dedi fısıltıyla. Karısı hâlâ kendinde değildi. Onun gözlerinin içine bakarak söyleyeceği birçok

cümlesi vardı. "Çok korktum Sedef. Seni ve kızımızı kaybedeceğim diye çok korktum. Şimdi kendinde olsan eminim benimle dalga geçerdin. Ne desen haklısın. Meğerse ben hem seni, hem de bebeğimizi çok benimsemişim. Sizsiz bir hayatı düşleyemiyorum. Siz benim her şeyimsiniz Sedef. Ama buna rağmen ben sizi korumayı başaramadım. Sen o hâldeyken ben..." Daha fazla konuşamayarak sustu. Tek eliyle yaşlarını sildi. Sedef'in gözlerini açıp kendisine gülümsemesine o kadar ihtiyacı vardı ki. "Uyan Sedef. Gözlerimin içine bak ve bana iyi olduğunu söyle. Sen gözlerini açmadıkca ben... Ben iyi olamam. Seni çok seviyorum, çok fazla seviyorum."

Son sözlerinden sonra eğilerek sevdiğinin yüzünün her bir yanına dudaklarıyla dokundu. "Seni çok seviyorum." O sırada Sedef'in kirpiklerinin kıpraştığına şahit oldu. Ve nefesini tutarak onun o güzel gözlerini kendisine göstereceği anı bekledi.

"Mert?" Genç kız göz kapaklarını aralamak için büyük bir mücadele veriyordu. Ayrıca tüm bedeni sızım sızım sızlıyordu. Sahi ona ne olmuştu? Son bir gayretle göz kapaklarını açmaya çalıştı. Başarılı olduğunda Mert'in yakışıklı yüzünü hemen burnunun dibinde buldu. "Mert?"

"Sedef... Sedef'im." Karısının elini tekrar dudaklarına götürerek büyük bir coşkuyla öptü. "İyi misin güzelim? Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Her yerim ağrıyor. Ne oldu bana?"

"Düşüp bayılmışsın. Ama sen de bebeğimiz de gayet iyisiniz."

Olan bitenler birden bir bir zihnine üşüştü. Olduğu yerde tüm vücudu korkuyla kasılırken, Mert'in elini tüm gücüyle sıktı. "Bebek?" diyerek korkulu bakışlarını kocasının yüzüne yöneltti. "Bebeğim?"

"O iyi. Sadece bir süre düşük tehlikesi yüzünden yatakta istirahat etmen gerekiyor."

"O gerçekten iyi mi?" Boştaki eli hemen bebeğinin bulunduğu yeri buldu. "Bana yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Söylemiyorum. O çok iyi. Ve ben babası olarak iyi olduğunuz, beni bırakıp gitmediğiniz için çok ama çok mutluyum."

İşte o an Mert'in yüzündeki çaresiz ifadeyi daha net gördü Sedef. Parmak uçlarıyla onun göz kenarlarındaki yaşları kuruladı. "Ağladın mı sen?" diye şefkatle sordu.

"Biraz." Yüzünde utangaç bir gülümseme belirse de Mert bu yaptığından utanmıyordu. "Sizin için çok korktum. Bir daha böyle bir şeye kalbim dayanmaz herhâlde."

"Ağlama... Ve bana sarıl. Sımsıkı sarıl Mert. Çünkü ben de çok korktum. Seni bir daha göremeyeceğim diye çok korktum."

"Canım." Karısını fazla sarsmamaya çalışarak kollarının arasına aldı genç adam. Onun saçlarının arasına öpücükler kondururken kendine has güzel kokusunu derince soluklandı. Bir süre sonra ayrıldıklarındaysa bakışlarını gözlerinin içine çevirdi. "Nasıl oldu da bayıldın Sedef? Tansiyonun mu çıktı yine?"

"Ben..."

Karısının bakışlarındaki çekingenlik dikkatinden kaçmadı. Sedef'in başına gelenin basit bir tansiyon yükselmesi olmadığını o an anladı. "Ne oldu Sedef? Biri sana bir şey mi yaptı?"

"Mert, ben..." O anı hatırladıkça hıçkırıklara boğularak ağlamak istiyordu. Çok korkmuştu. En son hatırladığı gözlerinin kararmasıydı, ama o an nasıl korktuğunu hâlâ çok net hatırlıyordu.

"Söyle bana bir tanem. Biri bir kötülük mü etti?" Sedef'in yüzüne gelen saçlarını özenle kulağının arkasına yerleştirdi. Belli etmemeye çalışsa da onun için çok endişeliydi.

"O yaptı..."

"O kim Sedef?" Duyduğu tek bir cümlenin üzerindeki etkisi büyük oldu. Karısının gözlerinin içine bakarken ise bu sefer az önceki gibi çaresiz değil öfkeliydi. Karısına kimin bir kötülüğü dokunurdu? Kim ne isterdi ki ondan? "Söyle bana, kim o?"

"O kadın... Firdevs."

Feyza başını kocasının omzuna yaslamış, o gün yaşadığı kötü anları zihninde tekrar canlandırıyordu. Bu kadar acı bünyesine çok fazlaydı. Mutluluğu ve çaresizliği aynı anda yaşamıştı. Bu yüzden duyguları biraz karışıktı. Şu an kocasının elini tutup onun varlığını iliklerine kadar hissedebildiği için ise çok şanslıydı. Tabii vereceği o mükemmel haber de bu olanlar sonucunda arada kaynayıp gitmişti. Ama bu hiç önemli değildi. Şu anda tek önemli olan Sedef'in ve bebeğin sağlığıydı.

Başını bulunduğu güvenli yerden hafifçe kaldırarak Yiğit'in yüzüne baktı. O da oldukça bitkin görünüyordu. Tüm bu olanlar genç adam içinde kolay değildi. "Biliyor musun, Sedef'in bu durumda olmasının tek sorumlusu benim."

Karısının titrek sesini duyduğunda gülümsemeye çalışarak ona doğru döndü. Solgun yüzünü avucunun içine alarak, "Sen nerden bilecektin ki? Sonuçta doktora yalnız gitmemesi için yanında oldun sadece. Hiçbir şey senin suçun değil Feyza."

"Yiğit." Gözyaşlarına artık güçlükle engel olabiliyordu. Bu haberi böyle hastane köşelerinde vermeyi hiç istemezdi. Ama söylemezse hiçbir zaman da rahatlayamayacaktı.

"Söyle sevgilim, seni rahatsız eden ne? Niye bu kadar perişan oldun sen?"

"Ben... Ben sana yalan söyledim."

Yiğit'in yüzündeki anlayışlı gülümseme son cümle-

ler ile birlikte hızla silindi. "Yalan mı söyledin? Ne yalanı?" Sesinin hafif sert çıkmasını engelleyememişti genç adam.

"Bugün doktora... Doktora Sedef için gitmedik. Benim için gittik."

"Kötü bir şey mi var?"

Kocasının gözlerinde gördüğü endişe kırıntıları daha da fazla üzülmesine sebep oldu. Yanağında duran eli tutarak, "Güzel bir şey var. Ama onu burada, bu şekilde söylemem gerekebileceğini hiç hesaba katmamıştım," dedi.

"Feyza ne oluyor? Benden ne saklıyorsun?" Artık sabrının son demlerindeydi Yiğit. Bir an önce olan biteni öğrenmezse delirecek gibi hissediyordu kendisini.

"Ben... ben hamileyim Yiğit. Doktor randevusu olan bendim, Sedef değil."

Duyduğu cümlelerle olduğu yerde şaşkınlıkla kalakalmıştı Yiğit. Dudakları gülümsemek için fırsat kollarlarken vicdanı ona bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu öğütlüyordu sanki. "Hamile misin?"

"Evet, bu haberi sana akşam güzel bir yemek eşliğinde verecektim, ama bu düşüncem hayal oldu. Olsun, Sedef ve bebeği iyi olsunlar da hiç önemli değil." Yiğit'in hâlâ taş gibi durması ve hiçbir tepki vermemesi üzerine çekinerek, "Çok mu kızdın bana? Ben sadece sana sürpriz yapmak istemiştim. Hamile olduğum kesinleşir kesinleşmez söyleyecektim. Kızdın mı gerçekten?" diye sordu.

Başını iki yana sallayarak verdi cevabını genç adam. "Hayır, kızmadım."

"O zaman bu habere sevinmedin."

"Hayır, çok sevindim."

"Peki o zaman neden bu kadar sakinsin?"

"Çünkü... Şu an aklımdan geçeni yaparsam tüm hastaneye rezil oluruz, bu bir. İkincisi ise... Mert ve Sedef bu

kadar üzgünken, sevincimi açıkça gösterirsem yanlış bir şey yapmış olduğum hissinden asla kurtulamam."

Yiğit'in sonunda tatlı bir gülümsemeyle kıvrılan dudakları Feyza'nın içini rahatlattı. "Aklından ne geçiyor ki?"

"Şu filmlerde olduğu gibi seni kucağıma alıp, olduğumuz yerde deli gibi döndürmek ve sonrasında dudaklarına uzun, soluğunu kesmeye yetecek güçte bir öpücük bırakmak."

Bitkin hâline rağmen Feyza'nın yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme belirdi. "Artık başka bir zamanı bekleyeceğiz bunun için. Belki ikinci kez hamile kaldığımda bu dediğini doyasıya yaparsın?"

"Benim o kadar beklemeye niyetim yok. İlk fırsatta bu olayı tekrarlamamız lazım."

"Nasıl yani?"

"Sen bana hamile olduğun haberini planladığın şekilde vereceksin, ben de daha önce hiç bilmiyormuşum gibi sevinip, seni kucağımda döndüreceğim."

Feyza gülümsemesini engellemek ister gibi elini dudaklarına bastırdı. Kocasının gözlerinin içine aşkla bakarken ise, "Seni çok seviyorum ben Yiğit," dedi.

"Ben seni daha çok seviyorum. Hem bebeğimizi de çok seviyorum. O şimdi burada mı Feyza?" Elini genç kızın karnına götürdü. "Burada sadece ikimize ait bir can mı var?"

"Hı hı... O bizim bebeğimiz."

"Aslında buna inanamıyorum, biliyor musun?"

Başını Yiğit'in omzuna bırakarak, "Ben de inanamıyorum," dedi.

"Yani, tamam... Bu evliliğe bir bebek için başladık ama... Aslında hiçbir zaman bunun gerçekleşebileceğine yürekten inanmamışım sanırım ya da sana söylediğim gibi senden başka her şey önemini yitirmişti."

"Ben artık gerçek bir aile olacağımız için çok mutluyum Yiğit. Bu anı o kadar çok bekledim ki."

Feyza'nın şakağına küçük bir öpücük bıraktı genç adam. Onun saçlarını okşarken konuşmaya başladı. "Bu çok güzel bir hismiş meğerse. Bana tüm bu güzel duyguları yaşattığın için sana çok teşekkür ederim Feyza. Varlığınla hayatıma renk kattığın gibi, şimdi bebeğimizle birlikte daha da neşelendireceksin."

"Çok mutluyum." O anda içeride baygın yatan Sedef aklına geldiğinde yüreğinde bir kez daha suçluluk duygusu hissetti. "Bunun için kendimi çok da kötü hissediyorum. Sedef bu hâldeyken ben... Onun bu hâle gelmesine sebep olmuşken nasıl mutlu olabilirim? Yiğit ben nasıl kötü biriyim böyle?"

Feyza'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onun gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Böyle düşünmeyi bırak artık. Sedef'in başına bunların geleceğini bilemezdin. Eminim Sedef de aynı şekilde düşünecektir. Hem sen de en az Sedef kadar hassassın şu an. Seni bir doktora gösterelim bence, yüzün de çok solgun. En son ne zaman yemek yedin sen?"

"Şey, ben..." Hatırlamaya çalışırcasına gözlerini kıstı. "En son tatlı yemiştim."

"Yani kahvaltıdan sonra midene doğru dürüst bir şey girmedi öyle mi?"

"Sanırım öyle."

"Sedef'i gördükten sonra yapacağımız ilk iş senin karnını doyurmak olacak."

O sırada odanın kapısının sertçe açılmasıyla her ikisinin de bakışları odadan çıkan öfkeli adamı buldu. Onun dişlerini var gücüyle sıkması bir şeye feci şekilde öfkelendiğini gösteriyordu.

"Mert, iyi misin?" diyerek ayaklandı Yiğit.

"İyiyim, benim halledilecek ufak bir işim var. Bu arada yolda Feride anneyi arayacağım. O gelene kadar Sedef'i yalnız bırakmazsınız değil mi?"

Feyza "Elbette, aklın onda kalmasın sakın," dedi.

Karısı içeriye, Sedef'in yanına yönelirken, Yiğit bu

hâliyle patlamaya hazır bir bombayı anımsatan kuzeninin kolunu tuttu. "Ne oluyor Mert? Karın hasta yatarken, senin halletmen gereken işte ne?"

Mert sakinliğini korumaya çalışsa da başarılı olamıyordu. Sedef'in anlattıklarından çok, onun bu korkmuş, perişan hâlini görmek yetiyordu onu öfkeden deliye döndürmeye. O Firdevs denilen şıllığı hafife almakla ne kadar büyük bir hata ettiğini sonunda anlamıştı, ama şimdi bunun ne anlamı vardı? Karısını ve bebeğini zamanında korumayı bile başaramamıştı.

"İşim var sadece! Sen karıma dikkat et yeter, bunu yapar mısın Yiğit? Karımı ve çocuğumu sana emanet edebilir miyim?"

Mert'in gözlerinin içine çevirdiği bakışlarından bir an olsun tedirginlik duymadı genç adam. Onun kolunu bu sefer dostça sıkarak verdi cevabını. "Her zaman. Onları elimden geldiğince koruyacağıma emin olabilirsin. Aklın onlarda kalmasın."

"Sağ ol, Yiğit. Gerçekten çok sağ ol."

Elinde alışveriş torbalarıyla evinin kapısını açarken oldukça keyifliyfi genç kadın. Zaten alışveriş yapmak hangi kadının keyfini yerine getirmezdi ki? Oysa o Sedef denilen kadını gördüğünde tüm nefreti ayyuka çıkmış, tüm neşesi bir anda kaçmıştı. O kadına hesap soracağım derken ise az daha tüm gününü zehir edecekti. Gerçi onun bu kadar hassas olduğunu da tahmin etmezdi. Ufacık bir itilip kakılmaya bile dayanıksız olduğunu Firdevs nerden bilebilirdi? Mert Yücesoy gibi hem yakışıklı hem de güçlü bir adamın böylesine zayıf kadınlardan hoşlanması da gülünülecek kadar komikti.

Evinden içeri geçip, elindekileri portmantonun yanına bıraktı. Kapıyı arkasından kapatacağı sırada ise karşılaştığı engelle birlikte gözleri kocaman açıldı. Mert

Yücesoy tek ayağıyla kapının kapanmasını engellemiş ve fazla zorluk çekmeden evden içeri dalmıştı.

"Me- ert?" dedi Firdevs korkuyla ve farkında olmadan birkaç adım geri gitti.

"Merhaba Firdevs, beni özledin mi?"

Genç adamın bir kedi zerafetiyle üstüne doğru gelmesini korkulu gözlerle izliyordu Firdevs. Aynı zamanda kendisi de geri geri adımlar atmaktan vazgeçemiyordu. Mert'in bu soğuk sakinliğinin arkasında patlamaya hazır bir bombanın olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu onu. "Mert, bak ben..." Arkasında hissettiği soğuk duvarla birlikte yolun sonuna geldiğini anladı.

"Sen ne Firdevs?"

"İsteyerek... İsteyerek olmadı, ben..." Genç adamın elini boğazında hissetmesiyle sustu. Gözlerini kocaman açarak yalvarmaya başladı. "Mert, lütfen yapma! Özür dilerim, özür..."

"Özür mü? Sen yaptıklarının bir özürle telafi edileceğini sanacak kadar aptal mısın?" diyerek âdeta kükredi. "Sen benim karımın hayatını tehlikeye soktun! Senin yüzünden az daha bebeğimizi kaybediyorduk. Ve şimdi sen karşıma geçmiş, özür mü diliyorsun?"

Boğazını gittikçe daha sıkı kavrayan elle acı içerisinde konuştu Firdevs. "B- Ben ha- hamile olduğunu bi- bilmiyordum!" Kelimeler kesik kesik dökülmüştü dudaklarından. Gittikçe nefes almak güçleşiyordu. "Mert, ne- nefes al- alamıyorum!"

"Benim de istediğim o zaten Firdevs." Dudaklarını genç kadının kulağına yaklaştırarak tiksintiyle, "Senin ölümün benim elimden olacak!" diye fısıldadı.

"Me- Mert... Bırak, n'olur!"

"Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin!"

"İ- imd..." Kelimeler artık boğazında takılı kalıyordu. Sonunun geldiğini kabul ederek gözlerini sımsıkı yumdu. Ölümünün bu şekilde olacağını asla tahmin etmemişti. Ölüyordu ve ona yardım edecek kimse yoktu.

Sonra birden ne olduysa bir rahatlama hissiyle kendisini yerde buldu. Gözlerini açtığında Mert'in başında dikilmekte olduğunu gördü. Eli sancıyan boğzına doğru giderken az önce mahrum kaldığı tüm nefesleri ardı ardına içine çekiyordu.

Mert diz çökerek, Firdevs'in saçlarını eliyle sertçe kavradı ve yüzünü yüzüne iyice yaklaştırdı. Acı çeken kadına tüm nefretini kusarak konuştu. "Bu sana son uyarımdı. Bir daha benim ya da karımın karşısına çıkacak olursan, söylediğimi yaparım. Ölümün benim elimden olur! Bunu bir an olsun aklından çıkarma!"

"Ta- tamam, bir daha be- beni gö- görmeyecek-siniz! Bırak artık." Firdevs'in yanaklarından süzülen yaşların Mert üzerinde zerre etkisi yoktu. Aslında içinden geçen bu kadının şuracıkta canını almaktan başka bir şey değildi. Ama öfkesini zaptetmesi gerekiyordu. O bu hayatta artık tek başına değildi. Yolunu gözleyen bir karısı ve babalık yapması gereken bir evladı vardı. Onları düşündüğünde öfkeye bulanmış yüzü yumuşadı ve bir an önce karısının yanına geri dönebilmek için o evden hızla ayrıldı.

Hastaneye geri döndüğünde kayınvalidesini Sedef'in başında beklerken buldu. Yaşlı kadın ikide bir yanaklarındaki yaşları elinin tersiyle siliyordu. O da en az Mert kadar korkmuş olmalıydı. Odadan içeri girdiğinde bakışları Feride Hanımın bakışlarıyla kesişti.

"Mert oğlum, geldin mi?" diyerek oturduğu yerden kalktı Feride Hanım.

"Evet, geldim anne. Sedef nasıl?" Huzurlu bir uykunun kollarında olan karısının yanına yaklaşarak yanağını tüy kadar hafif bir dokunuşla okşadı.

"Daha iyi. İlaçlar yüzünden sürekli uyuyor."

"Peki ya sen nasılsın?"

"Ben... Ben de iyiyim işte. Sadece kızımı bu hâlde görmek çok acı."

Bir kez daha göz yaşlarına boğulan kadına baktı nemli gözleriyle. Sedef'in bu hâlde olmasının asıl sorumlusu kendisiydi aslında. Bu yüzden Feride Hanımın yüzüne bakmaya bile utanıyordu. Yaşlı kadının yanına giderek ona bir evladıymış gibi sıkıca sarıldı. "Üzülme anne. Sedef çok iyi olacak. El birliğiyle onun iyi olması için gereken her şeyi yapacağız."

"İnşallah oğlum, inşallah."

Kayınvalidesini zar zor hastanenin kantinine inip bir şeyler yemeye ikna ettikten sonra, tekrar karısının baş ucundaki yerini aldı. Dirseğini yatağa dayayarak yanağını avucunun içine yasladı. Ve dakikalar boyunca karısının güzel yüzünü seyretti. Onun zarar görmesine sebebiyet verdiği için kendisinden nefret ediyordu. Sevdiği insanlara neden hep yarardan çok zararı dokunuyordu? Annesine bile çok büyük kötülüğü dokunmuştu. Dünyaya gelmek için inat etmesi sonucu onun ölümüne sebep olmuştu. Bunu elbette istememişti, ama istememesi suçlu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Şimdi aynı şeyi farkında olmadan karısına da yaşatmıştı.

"Mert?"

Sedef'in sesiyle acı dolu düşüncelerin arasından sıyrıldı. Karısının uyandığını bile fark etmemişti. "Sedef'im," diyerek genç kızın yanağına ufak bir buse kondurdu.

"Ne zaman geldin?"

"Az önce."

"Peki... Ne yaptın? Başını belaya sokmadın öyle değil mi?" Sedef'in endişeli bakışlarına gülümsedi genç adam.

"Merak etme, başımı belaya sokmadım. Yiğit ile Feyza gittiler mi?"

"Hı hı, annem gelince evlerine gönderdim onları. Yazık Feyza da hamile, benim yüzümden hastane köşelerinde rezil olmasın."

"Hamile mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet, bugün de onunla birlikte doktor randevusuna gitmiştik zaten. Benim yüzümden kızın güzel başlayan günü oldukça felaket bir şekilde sonlandı."

Karısının düşen yüzünü görmeye dayanamadı Mert. Onun elini tutup dudaklarına bastırdı. "Onların seni suçladıkları yoktur eminim. Hem sen bırak bu kötü düşünceleri de, sana ne göstereceğim ona bak."

"Ne göstereceksin?" diye hevesle sordu.

Onun bakışlarına gelip yerleşen heyecanlı pırıltılar Mert'in sancıyan yüreğine merhem oldu. Ceketinin iç cebine sakladığı güzellikleri çıkararak, Sedef'in avucuna bıraktı. "Kızımızın ilk patikleri."

"Mert... Mert bunlar çok tatlı."

"Şşt... Ağlamak yok!"

"Ama ben..." Dolu dolu olan gözlerini kocasının yüzüne yöneltti tekrar. "Kızımızın patikleri çok güzel. Babası çok zevkliymiş. Bayıldım ben bunlara."

"Babasının zevkli olduğu annesinden belli zaten. Güzelden anlarım."

Mert'in muzırca söylediği sözlere içten bir şekilde güldü Sedef. "Az yaklaşsana. Ben yerimden pek kımıldayamıyorum."

Karısının isteğini yerine getirirken yüzünde oldukça telaşlı bir ifade vardı. "Ne oldu? Sancın mı var yoksa."

Mert'in gömleğinin yakasndan tutarak onu kendine doğru daha çok çekti genç kız. Yüzleri artık birbirine çok yakındı. "Hayır, sadece bunu yapmak istedim." Ve son sözlerinden sonra sevdiği adamın dudaklarını kendi dudaklarıyla mühürledi.

Yirmi Sekiz

Bitkin bedenini sonunda yatağa bırakabildiğinde midesi hâlâ isyan hâlindeydi. Karnında taşıdığı küçücük varlığın böylesine büyük etkileri olduğuna inanamıyordu. Elbette bu durumdan şikayetçi değildi. Ama biraz olsun bebeğinin ona acımasını istiyordu. Elini henüz dümdüz olan karnına götürdü ve yorgun bir sesle "Anneye azıcık nefes aldırmaya ne dersin bebeğim? Bak senin yüzünden ne zamandır babayla da ilgilenemiyorum," diye mırıldandı.

Bulantılarını saymazsa, hamileliğinin oldukça rahat geçtiğini söyleyebilirdi. İkinci aya girmesiyle birlikte bulantıları başlamıştı. Bu yüzden her seferinde çok yorgun düşüyordu genç kız. Doktoru bu durumun doğal olduğunu söyleyerek içini rahatlatmış olsa da, Feyza bir an önce eski sağlığına kavuşabilmeyi istiyordu.

Yatakta sırt üstü dönerek bakışlarını odanın tavanına dikti. Bebek haberini aldığı ilk günden bu güne kadar yaşadıklarını düşündü. Ve şimdi ki bu hâline binlerce kez şükretti. Sedef'in hastaneye kaldırıldığı gün çok kötü olmuş, kendini berbat hissetmişti. Onun durumunun günden güne iyiye gitmesiyle ise yüreği ferahlamıştı. O gün gerçekten çok büyük bir korku ve pişmanlık yaşamıştı Feyza. En başta Sedef'in o durumundan dolayı kendini suçlamadan edememiş, bebek haberini bile kocasına hayalini kurduğu gibi büyük bir coşkuyla verememişti. Ama sevdiği adam verdiği sözü tutmuştu. O günün akşamı bir kez daha baba olacağının haberini Feyza'dan almayı istemişti. Ve sonucunda hastanede yapamadığını yaparak, karısına neşeyle sarılıp kendi et-

raflarında deli gibi döndürmüştü. Kısacası yüreği hüzne bulanmış karısının yüzüne tekrar derin ve mutlu bir gülümsemenin yerleşmesini sağlamıştı.

Yiğit'i ne zaman düşünse kendini gülümserken buluyordu zaten Feyza. Şimdi de öyleydi ve salondaki kocasını deli gibi özlemişti. Buna rağmen yattığı yerden doğrulmaya bile korkuyordu. Çünkü bunu yaptığı takdirde bir kez daha soluğu banyoda alacağını biliyordu.

"Feyza bak şu isim na-..." Karısını yatakta yüzü oldukça solgun bir hâlde bulduğunda genç adamın yüz hatlarına duyduğu endişeyi bariz bir şekilde ortaya seren bir ifade gelip yerleşti. Hızlı adımlarla yatağa doğru ilerleyerek genç kızın yanına geçip oturdu. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," derken yeni bir öğürme hissiyle mücadele veriyordu o anda. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak kocasının bakışlarına cevap verdi.

"Yine miden mi bulanıyor?"

"Hı hı," diyerek başını salladı. Konuşamayacaktı...

"Kıyamam ben güzelime." Feyza'nın elini tutup dudaklarına götürdü. "Ne yapayım senin için söyle hadi? Midene ne iyi gelir."

"Şu an için hiçbir şey. Sadece biraz uyusam iyi olur."

"Tamam, gel omuzumda uyu." Karısını kollarının arasına çekerek onun başını omzuna yasladı. Yavaş hareketlerle saçlarını okşarken bakışları ilgiyle genç kızın yüzünde geziniyordu. "Şu üç ayı bir atlatsaydık, o zaman bu sorunların tümüyle biterdi."

"O kural herkes için geçerli değilmiş ama," dedi Feyza gülümsemeye çalışarak, ardından kocasının beline daha sıkı sarıldı. Gerçekten şimdi kendisini çok daha iyi hissediyordu. Genç adamın yakınlığı tüm dertlerine deva olmuş gibiydi. Sonra aklına gelenlerle, "Sahi sen odaya girdiğinde bana ne diyecektin?" diye sordu.

"Bebeğimize birkaç isim beğendim, senin de fikrini alacaktım."

Kapalı göz kapakları duyduğu kelimeler sonrasında

hızla aralandı. Bakışlarını genç adamın gözlerinin içine yönelttiğindeyse, yüzünde anlamlı bir tebessüm vardı. "Hangi isimleri beğendin?" Sesi o gün ilk kez bu kadar canlı çıkmıştı. Mide bulantılarını bile unutmuştu. Büyük bir heyecan tüm bedenini sarıp sarmalamıştı o anda.

"Kız olursa Nisa, erkek olursa Rıza."

"Rıza mı?" Oldukça şaşırmıştı bu duruma Feyza. "Dedenin ismini mi vermek istiyorsun?"

"Evet, yani en büyük torun olarak vermem icap eder."

Feyza çaktırmamaya çalışsa da, Yiğit'in kendi kendine böyle bir karar almasına bozulmuştu. Elbetteki genç adamın bu isteğine saygı duyuyordu, ama en azından bebeğin annesi olarak görüşünün alınmasını beklerdi. "Sen nasıl istersen."

Güzel karısının yüzünün asıldığını gördüğü an yaptığı şakayı daha fazla uzatamadı. Onun çenesine dokunarak tekrar gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Sadece şakaydı. Senin istemediğin bir isimde ısrar etmem ben. Hem Rıza çok eski bir isim, biz oğlumuza daha modern bir isim bulalım."

"Oğlumuz olacağını nerden çıkardın? Belki de kızdır? O zaman ona da Pakize ismini verelim bence," diyerek kendisi de Yiğit'e takıldı.

"Ben hayatımda fazladan bir Pakize'yle daha baş edebileceğimi pek sanmıyorum," dedi korkuyla genç adam.

Kocasının korkulu ifadesine bakıp dudaklarının arasından neşeli bir kahkaha koyverdi. "Merak etme, o kadar da acımasız değilim. Hem babaannen onun hakkındaki düşüncelerini hiç bilmesin bence."

Kolunun birini başının altına alarak gülümsedi karısına Yiğit. Onun güldüğüne şahit olduğu her an mutlulukların en büyüğünü yaşıyordu kendi içinde. Baş parmağıyla genç kızın yanağını okşadı. "Ben babaanneme ömrüm boyunca hep minnettar kalacağım zaten." Ve ardından karısını kucağına daha çok çekerek dudakla-

nıyla alnına dokundu. "Onun sayesinde sana tekrar kavuştum."

Feyza da huzurlu bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Yıllar sonra seni karşımda bulduğumda gözlerime inanamamıştım. Gerçek olamayacak kadar muhteşem bir şeydi bu benim için. Yıllardır platonik bir aşkla bağlı olduğum adam bana gelmişti. Hem şaşırmış, hem de çok sevinmiştim. Sonra bana geliş sebebini açıkladın. Bir an gerçekten senin aklını kaçırdığını düşündüm. Aynı zamanda bana anlattığın babaannenin de senin gibi kaçığın teki olduğunda karar kıldım."

"Eh, bu pek yanlış sayılmaz aslında," diyerek güldü genç adam.

"Aaa çok ayıp Yiğit!" Kocasını azarlamaya çalışsa da daha çok sesiyle sever gibiydi. "İnsan hiç babaannesine kaçık der mi?"

"Söz konusu benim babaannem ise, der. Ama ben onu o kaçık hâlleriyle seviyorum. Mirası öne sürerek bizi evlendirmeye çalışacak kadar deli olmasaydı, şimdi seninle bu hâlde olamazdık. Hatta o karnındaki yumurcak da olmazdı."

"Günün birinde beni tekrar görmeyi istemez miydin gerçekten?"

"Bilmiyorum." Derin bir iç çekişin ardından genç kızın yanağına tatlı bir öpücük kondurdu. "Bilmiyorum ama... Ömrüm sana duyduğum kadar büyük bir aşkı aramakla geçerdi eminim."

Bu sözlere buruk gülümsese bile aslında o anda çok mutluydu Feyza. "Peki... Neden ben?" Yiğit'ten ses çıkmaması üzerine bakışlarını tekrar gözlerinin içine odakladı. "Neden başkasını seçmedin?" Bu soruyu Yiğit kapısına geldiği o ilk gün de sormuştu ama duymayı beklediği cevabı alamamıştı.

"Çünkü seni hiç unutmadım." Bu cümleleri gözünü bile kırpmadan sarf etmişti genç adam. "Senden önce

aklıma gelen her kadına bir kulp buldum. Hiçbirini çocuğumun annesi olarak düşleyemedim."

"Hırsız olarak gördüğün beni anneliğe layık gördün ama öyle mi?"

Yiğit gülerek tek hamlede Feyza'yı altına aldı. Genç kızın ağzından kaçan neşeli kahkahayı dudaklarını kullanarak bastırdı. Kısa süren bir öpüşmenin arkasından başını kaldırarak, Feyza'nın güzel yüzüne baktı. "Ne duymayı bekliyorsun karıcığım? Sana nasıl deliler gibi âşık olduğumu mu? Sana o teklifle gelirken bile seninle evli olmanın nasıl bir şey olduğunu delice merak ettiğimi mi? Yoksa gururum yüzünden kendimi bir aptal gibi senin bana bu iyiliği borçlu olduğuna inandırdığımı mı?"

"Hiçbiri," dedi Feyza kollarını Yiğit'in boynuna dolarken. "Çünkü ben bunların hepsini zaten biliyorum. Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Ben bir daha sensiz olamam Feyza, yaşayamam... Ne olursa olsun bir daha benden gitmene asla izin vermeyeceğim."

Yiğit'in büyük bir kararlılık ve biraz da hüzünle söylediği sözlerden sonra burnunu boyun çukuruna gömdü. "Bir daha gitmeyeceğim. Hem bak..." diyerek kocasının elini tutarak, karnının üstüne bastırdı. "Burada ikimize ait bir can var. Onunla birlikte ömrümüzün sonuna kadar mutlu olacağız."

Elinin altındaki bölgeyi gömleğin üzerinden okşadı yavaşça, ama bu temas yeterli gelmedi. Gömleğin birkaç düğmesini açarak elini bu sefer çıplak tene değdirdi. Bu ufak dokunuş karşısında Feyza ürpermişti. "Mide bulantıların geçti mi?" diye sordu Yiğit bir süre sonra.

"Evet, şu an çok iyiyim." Daha cümlesini bitirmeden fark etmişti kocasının gözlerindeki hain pırıltıları ve sonrasında göğüslerine doğru çıkan arsız elleri hissetti. Gülerek kafasını iki yana salladı. "Karını şu hamile hâliyle yormaya hiç utanmayacak mısın?"

"Ben ne yapıyorsam, karımın kendisini daha da iyi hissetmesi için yapıyorum." Bu sözlerden sonra son durağı her zamanki gibi Feyza'nın dudakları oldu.

Yanında gerginlikle ellerini ovuşturan kocasına kaçamak bir bakış fırlattı Sedef. Kendisi de en az onun kadar gergindi ama yine de tüm gücüyle sakinliğini koruyabilmeye çalışıyordu. Bugünkü doktor randevusunda artık düşük tehlikesinin tümüyle ortadan kalkıp kalkmadığını öğreneceklerdi.

Şu anda tam tamına dört aylık hamileydi ve o kötü günden bu yana bebeğine çok daha iyi bakabilmek için elinden ne gelirse yapmıştı. Mert ve annesinin ısrarları olmasaydı bile tüm gün yataktan çıkmazdı. Sonra yediğine içtiğine, kısacası her şeyine çok ama çok dikkat etmişti. Ömrü hayatında kendisini bu kadar düşündüğü bir iki ay daha hatırlamıyordu. Aslında düşündüğü kendisi de değildi, bebeği idi. Onun için her şeyi seve seve yapardı.

Elini karnına götürdüğünde o hafif çıkıntıyı hissettiği her anda olduğu gibi yine gülümsedi. Bebeği ona ve Mert'e Allah'ın bir lütfuydu. Gün geçtikçe onu içinde daha çok hissetmek ise muhteşem bir duyguydu.

"Neden bu kadar bekletiyorlar bizi anlamıyorum. Randevu saatimiz de geçti. Bir dahaki sefere başka bir doktora gidelim Sedef."

Kocasının sesiyle önündeki başını kaldırdı ve bakışlarını ona doğru çevirdi. Biraz olsun gerginliğini alabilmek adına Mert'in elini sımsıkı tuttu. "Rahatla biraz. Biz iyiyiz, doktor da bize iyi haberler verecek bugün."

Sedef'in avucundaki elini dudaklarına götürerek üstüne tatlı bir öpücük bıraktı genç adam. Ardından tümüyle karısına doğru döndü. Ve bir kez daha onun güzelliğinin büyüsüne kapılıp gitti. Hamilelik çok yakışmıştı Sedef'e. Tansiyon gibi ciddi bir sağlık sorunu olmasına rağmen

ilk günlerdeki gibi solgun değildi yüzü. Tam aksine aldığı birkaç kilo sayesinde yanakları daha da dolgunlaşmış, genç kızın yüzüne canlılık gelmişti. Gözlerinin içi ise sürekli gülüyordu. Kayınvalidesi gibi Mert de ona nazar değmesinden korkuyordu. Bu yüzden elinden gelse Sedef'i kapıdan dışarıya çıkarmazdı. Aslında birkaç haftadır tam olarak yaptığı da buydu. Doktorun yatak ıstırahatı vermesi üzerine Sedef elinden geldiğince yataktan dışarı çıkmamıştı. Mert de işten eve geldiği anlarda karısını bir an olsun yalnız bırakmamıştı.

"Ben de öyle olmasını umuyorum güzelim."

Aradan geçen dakikalarda Mert ister istemez yine o gergin hâline geri dönüş yaptı. Sedef ise gülümseyerek yanında duran sehpadaki dergiye uzandı. Sıraları gelene kadar oyalanacak bir şeyler arıyordu ve bu dergi biraz olsun can sıkıntısını alabilirdi. Sayfaları çevirirken bakışları birinde takılı kaldı. Gelinlik modellerinin olduğu sayfaya bakarken farkında olmadan derin bir iç çekti.

Karısının iç çekişi kulaklarından içeri doluşan genç adam ne olduğunu anlamak istercesine bakışlarını Sedef'in yüzüne doğru çevirdi. Onun kendinden geçmiş bir ifadeyle dergiye dalıp gittiğini fark ettiğinde ise kaşları kendiliğinden çatıldı. Biraz Sedef'e doğru eğilerek onun neyle bu kadar ilgilendiğini anlamaya çalıştı. Karısının baş parmağıyla bir gelinlikli resmi okşadığını gördüğünde kaşları istemsizce daha da çok çatıldı.

Farkına vardıklarıyla kendine daha önce hiç olmadığı kadar çok kızdı Mert. Bu gerçeği aylar boyunca yok saydığı için öküzün önde gideniydi. Sedef genç bir kızdı ve zamanında gelinlik giymek gibi hayalleri olmuş olmalıydı. Ve Mert acımasızca onun hayallerini elinden almıştı. Ona gelinlik giyme şansını bile tanımamıştı. Tam karısına bu konuyla ilgili bir söz söyleyeceği sırada hemşirenin kendilerine seslenmesi üzerine ağzına kadar gelen cümleleri yutmak zorunda kaldı.

Doktorun muayene odasından içeri girdiklerinde

genç doktor gülümseyerek ayağa kalktı. "Sedef Hanım, Mert Bey... Hoş geldiniz, nasılsınız?"

Sedef doktoruna gülümseyerek cevap verdi. "Çok iyiyiz, teşekkürler. Bebeğimizin de iyi olduğunu öğrenirsek, çok daha iyi olacağız."

"O zaman isterseniz bunu bir an önce öğrenelim."

Mert'in yardımıyla ortadaki yatağa geçip uzandı Sedef. Üstündeki bluzu sıyırarak, karnını tümüyle ortaya çıkardı. Soğuk jölenin tenine değmesiyle hafif ürperse de, Mert'in elini sımsıkı tutmak kendisine çok iyi geliyordu.

Bebeklerinin kalp atışlarını duyduklarında her ikisinin de bakışları küçük ekranın üstünde yoğunlaştı. Bebeklerini ilk kez bu kadar net görüyorlardı. Elleri, ayakları, kafası... Her şeyi seçiliyordu. Sedef yanaklarından süzülen tek bir damla yaşa mâni olamazken, Mert o anda başka bir âlemdeydi. Yeşil gözleri buğulanmış bir şekilde bebeğine bakıyordu.

"Bebeğiniz çok sağlıklı. Tabii yine de kendinizi çok yormamalısınız Sedef Hanım. Bunun yanında kısa yürüyüşlere başlamamanız için de artık hiçbir sebep göremiyorum ben ortada."

Doktorun sözleriyle içleri iyice rahatlarken bakışlarını yine bebeklerinden çekmeyi başaramadılar.

"Bu arada... Sanırım bir kızınız olacak."

Duydukları son cümleler sonunda bakışlarını mutlulukla birbirlerinin gözlerinin içine çevirdiler. Mert tuttuğu narin eli baş parmağıyla okşarken doktora, "Kız mı gerçekten?" diye sordu emin olmak istercesine.

"Şu an için öyle görünüyor, ama ancak bir dahaki randevumuzda kesinleşir."

Ele ele doktorun yanından ayrılırlarken her ikisinin de yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Bugün gerçekten güzel bir gündü. Karısını tek kolunun altına çekerken bu mutluluğunu perçinlemek adına, türlü türlü planlar aklında dönmeye çoktan başlamıştı bile.

"Şimdi nereye gidelim?" diye sordu arabadaki yerlerini aldıktan sonra Mert.

"Eve gitmiyor muyuz?"

"Bugün o kadar güzel haberler aldım ki, dört duvarın arasına kapanmak istemiyorum. Sahile gidelim mi? Hem senin ve kızımın karnı acıkmıştır. Evin babası olarak sizinle ilgilenmem şart."

Mert arabasıyla trafiğe dahil olurken, Sedef başını omzunun üstüne eğerek hayranlıkla izledi sevdiği adamı. "Tamam, şu geçen gittiğimiz lokantaya gidelim. Oranın künefesinin tadı hâlâ damağımda."

"Karımın canı künefe mi çekmiş?" Sedef'in kucağındaki elini tuttu sıkıca. "Başka ne çekiyor canın? Söyle, hepsini önüne sereyim."

"Hım, şöyle bir düşününce bol yoğurtlu ve soslu bir mantı hiç fena olmazdı."

"O zaman bizim bir mantıcıya gitmemiz daha doğru olur," dedi Mert gülerek. "Sonra da tatlıcıya gidip künefemizi yeriz."

"Tamam, öyle yapalım." Başını bu sefer koltuğa yaslayarak bakışlarını yola odakladı genç kız ve düşündü. Mert'i tanıdığı ilk günden itibaren başından geçen her bir olayı tek tek, en ince ayrıntısına kadar aklından geçirdi. En başta nasıl da sinir oluyordu yanındaki bu adama. Sinirden öte, nefret ediyordu ondan. Kendisini bu kadar değersiz hissettirdiği için en büyük düşmanı olarak ilan etmişti onu. Ama sonra birden her şey değişivermişti. Mert'in ilgili tavırları sayesinde, yüreği ona karşı yumuşamıştı. Onu ilk kez kıskandığı geceyse hiç tereddüt etmeden kendini onun kollarının arasına bırakmıştı. Mert Yücesoy'un etrafına karşı sergilediği acımasız görüntüsünün altında aslında ne kadar kalbi sıcak ve kırılgan bir adamın olduğunu görmüştü. Şimdi yaşadığı her an için şükrediyordu Allah'a. Mert'le iyi ki tanışmış ve iyi ki ona âşık olmuştu.

Kuzeninin karşısındaki sandalyeyi çekip otururken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sabah aldığı telefonla genç adamı duyacaklarının merakı sarmış ve görüşme saatini bile zor beklemişti. Mert'in kendisiyle konuşması gereken o önemli konuyu gerçekten merak ediyordu.

"Ne içersin?" diyerek garsonlardan birini yanına çağırdı Mert.

"Çay olsun."

Garsona iki çay söyledikten sonra, bakışlarını Yiğit'in yüzünde odakladı. Oturduğu sandalyeye sırtını iyice yaslarken, günlerdir aklından çıkmayan düşünceleri kuzeniyle paylaşmak için içinde delice bir istek duyuyordu. "Seni buraya ne için çağırdığımı merak ediyorsundur."

"Eh yani... Sabahtan beri ne duyacağımı düşünüp durdum. Kötü bir şey yok öyle değil mi?"

"Yok, yok... Aslında tam aksine, eğer bu düşünceme katılırsan çok güzel bir şey olabilir."

Garsonun çaylarını getirmesi üzerine aralarında kısa bir sessizlik yaşandı. Tekrar yalnız kaldıklarında ise Yiğit hiç zaman kaybetmeyerek "Neymiş düşüncen?" diye sordu.

"Düğün yapmaya ne dersin kuzen?"

İçmekte olduğu sıcak çayı genzine kaçırdığı an şiddetli bir öksürük krizine maruz kaldı Yiğit. Peçeteyle dudaklarının kenarını kurularken karşısındaki adama 'Delisin sen!' bakışını attı. Mert otuzlu yaşlarına gelmiş de olsa, hâlâ o küçük yaramaz erkek çocuğuydu.

"Ne düğünü?"

"Kendi düğünümüzü elbette! Gelinlerimizi alıp şöyle bir etrafta salınalım diyorum," diyerek muzip bir ifadeyle sırıttı.

"Sen ciddi misin?" Yiğit'in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

"Elbette ciddiyim!" Sonra sesinin tonunu ayarlayarak masada Yiğit'e doğru eğildi. "Sedef'le evlenirken ona bir gelinlik bile giydirmedim. Ve şimdi bu konunun karımın içinde bir ukde olduğunu görüyorum. Seni bilmem ama ben evliliğimizi her düşündüğünde Sedef'in yaşayamadıkları için üzülmesini istemiyorum. Eh malum, sen de evlenirken karına gelinlik giydirmemiştin. Belki benimle birlikte onlara sürpriz yapmak istersin diye düşündüm."

Mert'i dinlerken derin düşüncelere dalıp gitmişti Yiğit. Gerçekten de evlenirlerken Feyza'ya oldukça soğuk ve gaddarca davranmıştı. Onu öncesinde arayıp, nikâha giyecek uygun bir kıyafeti olup olmadığını bile sormamıştı. Karısı da elbette gelinlik giymek isterdi. Onun elinden bu hayalini acımasızca çekip aldığına inanamıyordu. "İsterim," dedi bu yüzden hiç düşünmeden. Yiğit de Feyza'nın özlemini çektiği hiçbir şeyin olmamasını istiyordu.

"Güzel, bunu duymayı istiyordum işte bende."

"Peki ne yapacağız?"

Mert gizemli bir şekilde gülümsedi. "Elbette babaannemizin kapısını çalacağız."

Birkaç saat sonra her iki torununu da karşısında bulan yaşlı kadın, duydukları sayesinde şok olmanın ne demek olduğunu çok daha iyi anlıyordu. "Ne yapmak istiyoruz dediniz siz?"

"Çifte düğün yapmak istiyoruz fıstığım," diyerek babaannesinin yanına daha çok sokuldu Mert.

"Ciddi misiniz? İkiniz aynı düğünde damatlık mı giymek istiyorsunuz?" Kulaklarının işittikleri gerçek olabilir miydi? Küçüklüklerinden bu yana âdeta kedi-köpek gibi didişen bu iki haylaz ortaklaşa karılarına sürpriz yapmaya mı çalışıyorlardı yani? İnanması zor da olsa torunlarını ilk kez bu şekilde birbirlerine kenetlenmiş

bir hâlde görmek yaşlı yüreğini mutlu etmeyi başarmıştı.

"Çok ciddiyiz babaanne. Ama bu sürprizi sen olmadan başaramayız."

"Peki benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Yiğit'le düşündük ve..."

"Ha siz birlikte düşünebiliyor muydunuz? Peki otuz yıldır bunu neden yapmadınız?"

Babaannelerinin laf sokmalarına alışkındı her ikisi de. Bu yüzden Mert sözlerine kaldığı yerden devam etmeyi seçti. "Evet düşündük ve bu evin bahçesinin oldukça büyük olduğuna karar verdik."

"Rahmetli dedeniz çok severdi çiçekle böcekle uğraşmayı. Ahh, ahh..."

Yiğit de Pakize Hanımın yanına oturarak elini sımsıkı tuttu. "O bahçede düğünümüzü yapmak istiyoruz. Feyza ile Sedef için gelinlik hazırlatma görevi de sana ait."

"Neden en zor görevleri benim üstüme atıyorsunuz? Siz kime çektiniz böyle bilmem ki!" diyerek tatlı sert azarladı torunlarını yaşlı kadın. Oysa ki gerçekten kızgın bile değildi. Tam aksine o an daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu. Günün birinde torunları hep bu şekilde omuz omuza görebilmeyi dilemişti. Ve sonunda duaları kabul olmuştu.

"Sana tabii ki! Dedemin pek bir çılgınlığına şahit olmadık biz," dedi Yiğit yüzündeki gülümsemeyi bastırmaya çalışarak.

"Çılgın ha? Bu sözünü sakın unutma oğlum, torunum bir doğsun ona babasının ne kadar sert ve bencil bir adam olduğunu seve seve anlatacağım.

"Benim kızıma da babasının ne kadar tatlı, masum ve sevilesi bir adam olduğunu anlatacaksın değil mi babaanne?" diyerek araya girdi Mert. O an Pakize Hanım sert ifadesini korumakta güçlük çekti. Aynı zamanda dudaklarının arasından neşeli bir kahkahanın kaçmasını engelleyemedi.

"Ah deli oğlanlar," diyerek kollarıyla her iki yanında oturan torunlarına sarıldı. "Benim bu dünyadaki tek hazinem sizlersiniz. Elbette istediğinizi seve seve yerine getireceğim. Hem düğününüzü görmek benim de en büyük hayalim. Aslında gönül isterdi ki, şöyle en gösterişlisinden bir düğün yapabilelim."

"Ona hiç gerek yok," dedi Yiğit. "Aile ve yakın dostlar arasında olması yeterli. Hem karılarımızın hamile olduğunu unutma babaanne, fazla yorulmamaları gerekiyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Hemen bugün hazırlıklara başlamak lazım. Bu arada gelinlikler için gelinlerimin beden ölçüleri gerekiyor."

"O iş kolay, hallederiz biz," dedi Mert.

"O hâlde, en kısa zamanda düğününüzü yapıyoruz." İki torununa da gülümseyen gözlerle baktı yaşlı kadın. Sonunda bu dünyadan göçüp gitmeden önce torunlarını birbirine yaklaştırmayı gelinlerinin yardımıyla başarmıştı. Artık ölse de gözü açık gitmezdi.

Arabanın arka koltuğunda oturan her iki genç kız da oldukça tuhaf hisler içindeydi. Zira kocalarının bir cumartesi günü kahvaltıyı babaannelerinin evinde yapma isteklerini yadırgamadan edemiyorlardı. Mert ile Yiğit'in babaannelerine düşkün olduklarını bilmelerine rağmen, bu seferki ziyarete nedense bir anlam verememişlerdi. Hem de kocalarının sabahın köründe kalkıp bir an önce yola çıkmaları gerektiğini söylemeleriyle iyice şaşkına dönmüşlerdi. Ama şok olmalarının en büyük nedeni, aynı arabada yolculuk ediyor olmalarıydı. Mert ile Yiğit'in araları gözle görülecek derecede düzelmişti, ama bugün yaşanan bir ilkti. Bu yüzden her iki genç kız da ne tepki vereceklerini iyice şaşırmış durumdalardı.

"Pakize Babaannenin haberi var mı geleceğimizden? Hem belki kadın hâlâ uyuyordur. Bu kadar erken bir saatte ne işimiz var bizim onun evinde Yiğit?"

Yoldaki bakışlarını dikiz aynasına yönelterek karısının aksine baktı genç adam. "Babaannem sabahları çok erken kalkar. Hem dün ben arayıp geleceğimizi haber verdim."

"Peki neden aynı arabada gidiyoruz? Geri dönerken zor olacak. Ayrı ayrı gelseydik keşke. Bizim yüzümüzden yolunuzu uzatmamış olurdunuz," dedi Sedef.

Mert ise omzunun üzerinden karısına doğru dönerek gülümsedi. "Ailecek bir gün geçirelim dedik, hem bırak da büyük kuzenim bir gün için benim şoförlüğümü yapsın hayatım."

Sedef ve Feyza bu sözlere gülerlerken, arabada Yiğit'in öfkeli sesi yankılandı. "Kaşınma Mert!"

Bir süre sonra Pakize Hanımın evindeki koltuklarda yerlerini almıştı her iki çift. Mert ile Yiğit'in ufak bir işleri olduğunu söyleyerek yanlarından ayrılmalarıyla ise birbirlerine bakakaldılar.

"Nereye gitti şimdi bunlar?"

"Bilmem. Bugün bir tuhaflar, Yiğit bugün benden önce kalkıp, beni bir an önce uyandırmak için elinden geleni yaptı. Normal de uykumu almam gerektiğini savunurdu."

"Mert de bir garipti bu sabah. Gözlerimi açtığımda elinde kıyafetlerim duruyordu. Ben ne olup bittiğini anlamadan ise uyanmış ve giyinmiştim bile."

Yanlarına gelen Pakize Hanımla birlikte sessizliğe gömüldüler. "Nasılsınız güzel gelinlerim?"

"İyiyiz babaanne, siz nasılsınız?" diye cevap verdi Feyza.

"Ben de iyiyim çok şükür. Bebekler nasıl? Çok yoruyorlar mı sizleri?"

"Benim kızım oldukça uslu babaanne, annesini hiç uz-

müyor," diyerek gülümsedi Sedef. Feyza ise "Benimki de mide bulantıları dışında oldukça uslu. Ama sanırım çok yaramaz bir bebek olacak," diye cevap verdi.

"Babasına çekerse kesin öyle olur." Pakize Hanım neşeyle gülerken içeriye Mert ile Yiğit girdi. Eşlerinin yanına hızlı adımlarla yaklaştıktan sonra ellerini sımsıkı tutarak ayağa kalkmalarını sağladılar.

"Hadi gidiyoruz," dediler aynı anda.

"Nereye?" diye soran kişi Sedef'ti.

"Sana ben buradaki odamı göstermemiştim, şimdi onu göstereceğim."

"Ama ben..."

"Hadi gel Sedef." Karısının elinden tuttuğu gibi arkasından sürükledi Mert.

Yiğit de aynı şekilde Feyza'yı peşinden çekiştiriyordu. "Sen de mi bana odanı göstereceksin Yiğit?" diye sordu Feyza gülümseyerek.

"Hayır, ben sana pul koleksiyonumu göstereceğim hayatım." Bu cevap karşısında Pakize Hanımın yanında olmaları sebebiyle utandığını hissetti Feyza. Yiğit ise onun aksine oldukça keyifliydi.

Odadan içeri adımını ilk attığı anda gördükleriyle kalakalmıştı Sedef. İleriye doğru bir adım daha atmak bile mümkün değildi o anda. Donakalmıştı... Bedeni felç geçirmiş gibi tüm fonksiyonlarını bir anda yitirmişti sanki. Mert'in belini sıkı sıkıya saran kolu olmasa, ayakta bile durabileceğini sanmıyordu. "Bu... Bu ne?"

Mert, Sedef'in boynundaki saçlarını çekerek ensesine sıcak bir öpücük kondurdu. "Bu senin için."

"Ama bu bir... Bu bir gelinlik?"

Yatağın üzerine boylu boyunca serilmiş beyaz kumaşa hayranlıkla bakıyordu. Hayallerinden bile güzeldi gördükleri. Gelinliğin omuzları ve kolları tümüyle dantellerle kaplıydı. Bel kısmı da zarif bir dantel kuşakla süslenmişti.

"Ağlama," diyerek Sedef'in göz pınarlarından firar eden tek damla yaşı baş parmağıyla hafifçe sildi. "Bugün düğünümüz var bizim. Daha doğrusu çifte düğünümüz var. Ve senin bu gelinliği güzelliğinle daha da güzelleştireceğine eminim."

"Mert, sen nasıl bir adamsın böyle?" Aynı anda sesinde gizlenen birçok duygu vardı. Mutluluk, heyecan, aşk... Ve daha birçoğu... Mert gibi bir eşe sahip olduğu için çok şanslıydı.

"Her zaman akıllı uslı olamadığımın farkındayım, o daha çok Yiğit'e ait özellikler." Yakışıklı yüzündeki gülümsemesi derinleşti. "Ama sen iste, ömrümün sonuna kadar seni hep başımın üstünde taşıyayım. Yaşlandığımızda bile elini ilk günkü gibi sımsıkı tutabileyim. Benim bundan başka bir isteğim yok Sedef."

"Ben seni böyle olduğun gibi, sıcacık yüreğinle çok seviyorum zaten," dedikten sonra Mert'e sımsıkı sarıldı. "Bebeğimin babası olduğun için de çok mutluyum."

Sedef'i güçlü kollarıyla sımsıkı sardı genç adam. Saçlarının arasına küçük öpücükler bıraktıktan sonra geri çekildi. "Hadi artık hazırlan. Annen ve Burçin aşağıdalar, sana yardım edecekler. Kuaför de birazdan burada olur."

"Tamam," derken gözleriyle gülümsüyordu Sedef. Parmak uçlarında doğrularak kocasının dudaklarına tatlı bir öpücük bıraktı sonra. Kapının tıklatılmasıyla uzaklaşmak zorunda kaldı.

"Biraz sonra gelinimi almaya gelirim." İçeri giren kayınvalidesi ile Burçin'e bakarak konuşmuştu Mert ve ardından adımlarını odadan dışarıya yöneltti.

"Yiğit, gözlerimi niye kapatıyorsun anlamıyorum," diyerek mızmızlandı Feyza.

"Pul koleksiyonum çok özel benim için onları gördüğün ilk an gözlerin kamaşmalı."

"Kim bilir onlar sayesinde kaç masumun günahına girmişsindir sen," diyerek kocasının oyununa eşlik etti.

"Sayısını bile hatırlamadığım kadar çok."

"Onları hep bu eve mi getiriyordun?" diye sorarken aralarındaki konuşmanın şakadan ibaret olduğu gerçeği bir anda aklından çıkmış gibiydi.

"Tabii canım ne demezsin. Babaannem de her seferinde anlayışla sırtımı sıvazlardı."

"Yiğit, ne diyorsun sen?" Gözlerini kapatan ellerden kurtulmaya çalıştı.

"Babaannem o kadar modern görüşlü değildir demeye çalışıyorum. Hem uslu dur biraz, neredeyse geldik."

"Sıkıldım."

"Bu kadar mızmız olduğunu bilmiyordum karıcığım."

"Artık kötü huylarımı da göstereyim dedim. Bebeğini taşıdığıma göre köprüyü geçmiş sayılırım, yani artık özüme dönebilirim."

Yiğit keyifli bir gülüş takındı yüzüne ve ardından gençlik döneminin geçtiği odanın kapısını araladı yavaşça. Diğer eliyle hâlâ Feyza'nın gözlerini kapatıyordu.

"Daha çok var mı? Bugün sen bir tuhafsın. Görende hamile olanın ben değil de, sen olduğunu sanır. Bu gizem niye anlamadım."

"İşte bu yüzden," diyerek elini yavaşça indirdi Yiğit. "Bunu gördüğünde yüzünde belirecek ifadeye tanık olabilmek için." Son cümleleri genç kızın kulağına doğru fısıldamıştı.

Feyza gözlerini kırpıştırarak açtığında gördüklerine inanamadı önce. Bu yüzden göz kapaklarını bir kez daha sımsıkı yumdu. Tekrar açtığında ise görüntü yine aynıydı. Şaşkınlıkla dudaklarını elleriyle kapattı. "Ben sanırım yanlış görüyorum Yiğit."

"Hayır güzelim, gördüklerin gerçek."

"Ama bu gelinliğin burada ne işi var?" Karşısındaki

gelinlik çok güzeldi. Çiçeklerle süslenmiş kabarık eteği ve düşük omuzlarıyla büyüleyiciydi. Bunu giydiği takdirde tıpkı çocukluğunda istediği gibi bir prensese benzeyeceğini biliyordu.

"Bu gelinlik senin. Bugün düğünümüz var."

Gördüklerinin yanında, bir de duydukları sayesinde yaşadığı şaşkınlık anbean büyüyordu. Bir süre tek bir kelime bile söyleyemedi. Sonra yavaşça, "Bu bir rüya mı? Eğer rüyaysa uyanmayı hiç istemiyorum," sözleri döküldü titrek dudaklarının arasından. Ağladı, ağlayacaktı...

"Hayır, bu senin, benim ve bebeğimiz kadar gerçek. Seninle evlendiğimizde hayallerinin olabileceği gerçeğini tümüyle yok saymıştım ben. Oysa her genç kızın hayalidir gelinlik giyebilmek..."

"Benim bu dünyadaki en büyük hayalim sana kavuşabilmekti Yiğit," diyerek sevdiği adamın sözünü kesti Feyza.

Karısını kollarının arasına çekerek yüzünü saçlarının arasına gömdü. "Kavuştuğumuza ve hatta bir bebek bile yaptığımıza göre şimdi sıra diğer hayalini gerçekleştirmekte. Sıralama biraz şaştı ama idare et artık."

"Bir tanesin sen biliyorsun değil mi?"

"Asıl bir tane olan sensin. Benimsin ve birazdan tekrar gelinim olacaksın. Bundan daha güzel bir şey hayal edemiyorum ben."

"Sen ne zamandır bu kadar romantik bir adamsın?"

"Senin yanında başka türlü olmayı beceremiyorum ki ben. Hadi güzelim, ben çıkayım da sen de bir an önce hazırlan. Kuaför yolda, geliyor. Canan da aşağıda onu yukarı çağırmamı bekliyor."

"Canan'ı da mı çağırdın?" diye şaşkınlıkla bir adım geriye gitti.

"Elbette... Böyle bir günde tüm sevdiklerimiz yanımızda olmalı."

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

"En az benim seni sevdiğim kadar."

Birkaç saatin sonrasında gelinler artık tümüyle hazırdı. Büyük bir koşturmaca içerisinde geçen dakikalardan sonra her iki genç kız da aynadaki görüntülerine inanamamakla meşgullerdi. Evlenmeden çok önceleri kurdukları gelinlikli hayalleri bile, şu an gerçeğiyle yarışamazdı. Aynadaki bakışları kesiştiğinde dudaklarının arasından kaçan keyifli kahkahaları tutamadılar. Her ikisi de çok mutluydu ve biraz da bu anın gerçekliğine inanmakta güçlük çekiyorlardı.

"Tü tü tü, maşallah benim güzel kızlarıma."

Sedef annesinin sözleriyle gelinliğin kabarık eteğinden tutarak ona doğru döndü. Mert'in zevkini bu sefer takdir etmesi gerekiyordu. Tam hayallerindeki gelinlikle eşdeğer güzellikte bir gelinlik beğenmişti. Üstelik bel kısmı oldukça geniş tutulmuştu. Bu sayede kızı hiçbir şekilde rahatsız olmuyordu.

Feride Hanım o an çok duygusaldı. Kızının gelinlikli hâlini göremediği için zamanında ne çok üzülmüştü. Ama şimdi o tek hayali gerçekleşmişti işte. Kızının hayatında adı gibi Mert bir adamın olması anne yüreğini rahatlatıyordu. Bundan sonra kızı için endişelenmesi gerekmediğini biliyordu.

"Annem," diyerek annesine sıkıca sarıldı Sedef. O sırada odada bulunan diğer gelin ve iki genç kız da yaşanan bu duygusal sahneyi hüzünlü bakışlarıyla izliyordu. Özellikle de Feyza... Böyle bir anda yanında annesinin olmasını isterdi. Ama annesi değil böyle bir anda, hayatının hiçbir önemli anında onun yanında olmayı istememişti.

Oda kapısının tıklatıldığını işittiklerinde bu duygusal an bir son buldu. Gelinler damatların içeri girmesini

sabırsızlıkla beklerlerken odada bulunan diğer kişiler kapıya doğru yönelmişlerdi.

Sonunda oda boşaldığında içeride sadece ikişer adet gelinle damat kaldı. Ve damatlar büyülenmiş bakışlarını gelinlerin üzerinden çekmekte zorlanıyorlardı. Aynı anda aradaki mesafeyi adımlarlarken, farkında olmadan nefes almayı bile unutmuş bir hâldeydiler.

Karşı karşıya geldiklerinde yaptıkları ilk iş -müstakbel- eşlerinin ellerini tutmak oldu.

Mert Sedef'in duvağın altındaki masum güzelliğine baktıkca dalıp gidiyordu. Bu anı daha önce yaşayamadıkları içinse kendine çokca kızıyordu. Karısının kolundan tutarak onu Yiğit ile Feyza'dan biraz uzaklaştırdı. Söyleyecekleri bir tek karısına özeldi. Hem diğer çiftin de gözlerinin birbirinden başkasını gördüğü yoktu o anda.

"Gelinlik çok yakışmış," dedi kısık bir sesle.

"Sana da damatlık çok yakışmış." Elinin biriyle genç adamın üstündeki siyah damatlığın yakasına dokundu. "Çok yakışıklı olmuşsun."

"Kızım olduğu yerde rahat mı peki?" diyerek Sedef'in gelinliğin altına gizlenmiş olan karnına dokundu Mert.

"Çok rahat... Üstelik karnı da doydu."

"Peki annesi nasıl? Başın falan dönmüyor değil mi, kendini iyi hissediyorsun?"

"Mert, canım," diyerek kocasının yanağına dokundu. "Rahatla biraz. Ben çok iyiyim ve şu an senin sayende daha önce hiç olmadığım kadar mutluyum. İyi ki varsın." Söylenen kelimelerden sonra Mert'in boynuna sımsıkı sarıldı.

"Sen de, kızımız da iyi ki varsınız Sedef'im. O zaman artık düğünümüze katılabilir miyiz?"

Sedef gülümseyerek, "Katılabiliriz," dedi.

Yiğit karısının elini dudaklarına götürerek avucunun içini öptü. O sırada bile bakışlarını bir an olsun onun güzel gözlerinden ayıramamıştı. Zaten tümüyle büyü-

lenmiş bir hâldeydi. Bu küçük kadın onu bir kez daha güzellliğiyle büyülemeyi başarmıştı. "Çok... Çok güzelsin."

"Sen de çok yakışıklısın ve sadece bana aitsin." Yiğit'in kollarının arasına sığınarak başını göğsünün üstüne bıraktı. "Beni o kadar mutlu ettin ki Yiğit... Ben seni hak edecek ne yaptım, inan hiç bilmiyorum. Hayatıma girdiğinden bu yana varlığınla hep mutluluk kaynağım oldun."

"Ya sen? Sen benim için farklı mısın sanki? Renksiz yaşamıma gökkuşağının tüm renklerini beraberinde getirdin sen. Benim her şeyim oldun." Genç adam kollarının arasındaki kadını sıkıca sarmalamıştı. Onunla sonsuza kadar bu şekilde kalabilirdi.

Mert ile Sedef'in yanlarına yaklaşmasıyla birbirlerinden hiç istemeyerek de olsa uzaklaştılar.

"Artık aşağı inelim bence," diyen kuzenini başını sallayarak onayladı. Ardından kolunu karısına uzattı.

Feyza da tıpkı Sedef gibi kocasının koluna girdikten sonra peş peşe odadan dışarıya yöneldiler.

Onlar evin uzun merdivenlerini adımlarlarken, bahçede çoktan onların gelmek üzere olduğunu bildiren giriş müziği yankılanmaya başlamıştı.

Bahçeye çıktıklarında en yakınları onları ayakta alkışlıyordu. Ama her iki gelinin de bakışları ortada duran masada takılı kalmış bir hâldeydi. İçlerinde ilk dile gelen Feyza oldu. "Yiğit bu... bu nikâh memurunun ne işi var burada?"

"Madem bir düğün yapıyoruz, bari hazır fırsat varken nikâhlarımızı da tazeleyelim istedik."

"Delisiniz siz!" diyerek güldü Sedef ve kocasının kolunda masaya doğru ilerledi.

Şahitlerin huzurunda tazelenen nikâhlardan sonra, evlilik cüzdanları başlıca sahiplerine, yani gelinlere verildi. Ardından her iki genç kız da ilk danslarını yapmak için kocalarının onları piste yönlendirmesine izin verdi.

Kocasının kollarının arasında salınırken kendini masallardan fırlayıp gelmiş bir prenses gibi hissediyordu Feyza. Yirmi küsür yıllık hayatında, tek bir gün bile böyle hissetmemişti. Hayatı hep zorluklar içerisinde geçmiş, tam anlamıyla mutlu olduğu tek bir günü olmamıştı. Sonra birden hayatına Yiğit girmişti... Ondan sonra her şey sırasıyla değişmeye, Feyza'nın güzel yüzünü günden güne daha da fazla güldürmeye başlamıştı.

Yiğit karısının belini sıkıca tutuyordu. Aynı zamanda onunla birlikte adımlarıyla müziğe uyum sağlamaya çalışırken, burun deiklerinden içeriye doluşan hoş kokusuyla mest oluyordu.

"Bu anın gerçek olduğunu söyledin belki ama... Ben hâlâ her an uyanacağımdan korkuyorum," diyerek başını sevdiği adamın omzuna bıraktı Feyza.

"Gerçekten mutlusun değil mi? Sana geçmişi, geçmişteki odunluklarımı unutturabildim mi?"

"Çok mutluyum ve ben tüm her şeyi çok daha önce unutmuştum Yiğit. Çünkü ben seni çok fazla seviyorum. Sana küs kırgın kalamam ki."

"Ben de seni çok seviyorum, çok çok çok fazla."

Diğer yandan Mert ile Sedef de dansları sırasında birbirlerinin gözlerinin içine dalıp gitmişlerdi. Ve her ikisinin de yüzlerinde hâllerinden memnun bir gülümseme vardı.

"Yoruldun mu?" diye ilgiyle sordu Mert.

"Hayır, yorulmadım. Bugün kendimi uzun zamandır olmadığım kadar enerji dolu hissediyorum."

"Biraz dinlenelim istersen?"

Mert'in üstüne titrediğini bunca ayda birçok kez iliklerine kadar hissetmişti Sedef. Her seferinde yüreği genç adama doğru daha çok akıyordu. Kollarıyla onun boynuna daha çok sarılarak, "Bu bizim düğünümüzdeki ilk dansımız. Ve ben şarkı bitene kadar bu güzelliği doyasıya yaşamak istiyorum," dedi.

"Tamam güzelim, benim bir şikayetim yok. Sana böyle sarılıyor olmak çok güzel. Aklıma hep seninle yaptığımız ilk dansımız geliyor, ama en çok da o danstan sonra yaşadıklarımız."

O gecenin anıları aklına üşüştüğünde yanaklarını tatlı bir pembeliğe büründü. "Çok saçmalamıştım."

"İlk sevişmemizi saçmalık olarak nitelendirdiğine inanamıyorum Sedef!"

"Yaa Mert! Herkesin içinde açtığın konuya da bir bak! Hiç yakışıyor mu?"

"Herkes kendi hâlinde takılıyor, bak mesela Burçin şu an Yiğit'in arkadaşı Serdar'la dans etmekle meşgul. Onu ilk fırsatta uyarmam şart. Kuzuyu kurta kaptırmayalım."

Sedef neşeli kahkahalarını içinde tutamadı. "Sen de bir kurtsun, bunu unutma istersen."

"Ben mi kurtum? Ben seni tanıdığımdan bu yana süt dökmüş kedi gibi dolanıyorum ortalıkta, bunu hâlâ göremiyor musun?"

Başını yana yatırarak Mert'in yeşillerinin içine aşkla baktı. "Görüyorum ve bu beni inanılmaz derecede mutlu ediyor."

İlk dansların sonrasında yakınlarıyla kucaklaşıp, sevinçlerini paylaştılar. Pakize Hanım ise o anda içlerinde hiç kuşkusuz en mutlu olanlarıydı. "Bir aile fotoğrafı çektirmemiz lazım," diyerek torunlarını ve gelinlerini her iki yanına topladı.

"Önce içeri geçip bir görüntümüzü kontrol etseydik. Saçlarım düzgün mü bir baksaydım."

"Kes zevzekliği Mert. Karın bile hamile hâliyle senin gibi mızmız değil."

"Bizim evde mızmızlanma görevi bana ait, Sedef sadece nazlanabilir," diyerek karısının beline daha çok sarıldı genç adam.

Yiğit ise kuzeninin sözlerine sadece gülerek kafasını

sallamakla yetindi. Babaannesinin diğer yanında yerini alırken ise Feyza'yı kolunu altına çekmişti.

Fotoğrafçının, "Çekiyorum" demesiyle her birinin yüzünde o güne özel mutlu bir gülümseme belirdi. Ailecek ilk fotoğraflarını orada çekilmiş olsalar bile kesinlikle bu son olmayacaktı. Pakize Hanım torunları ve hatta onların çocuklarıyla birlikte daha nice fotoğraflarda aynı karede yer alabilmeyi tüm kalbiyle diledi.

Yirmi Dokuz

Hastanenin uzun dar koridorunu bir uçtan diğer uca telaşla adımlayan adama baktıkça, aklına çok değil sadece bir iki ay önceki kendi hâli gelmişti. Şu anda Yiğit'i kendisinden daha iyi hiç kimse anlayamazdı. Bundan birkaç hafta önce Mert de kızının doğumu sırasında böyle dışarıda deli danalar gibi dolandığını hatırlıyordu. O anı düşündükçe hâlâ büyük bir endişe tüm bedenini ele geçirmeyi başarıyordu.

Sedef'in sağlık durumu sebebiyle bebeğin otuz sekiz haftalıkken sezeryanla alınmasında karar kılınmıştı. Tansiyonun kontrol altında tutulabilmesi bunda en büyük etkendi, kontrol altında tutulamadığı takdirde otuz dört haftalıkken bebeğin alınma ihtimali bile söz konusuydu çünkü. Neyse ki genç kız hamileliği boyunca doktorların her dediğini gıkını bile çıkarmadan uygulamıştı da hamileliğinin son haftalarına kadar bekleyebilmişlerdi. Yine de bu durumdan hoşnut olmadığını ve elinden gelse normal doğum yapacağını kimseden gizlememişti. Mert ise Sedef'e bin bir dil dökerek sezeryan doğumu kabul etmesi için uğraşmıştı.

"Sezeryan doğumu kabul ederim ama bir şartla."

"Ne şartı?" diye şaşkınlıkla sormuştu Mert.

"Beni buna zorladığın için ceza olarak kızımızın altını değiştirme görevini sen üstleneceksin." Bu cezadan çok bir ödüle benzediğinden Mert kaderini kabullenmeyi seçmişti.

Sedef doğumhaneye alındığı dakikadan itibaren ise genç adamın yüzüne gergin bir ifade gelip yerleşmişti. Mert korkuyordu. Karısını ve kızını kaybetmekten deli gibi korkuyordu.

Sezeryan doğum da olsa her şeyin yolunda gideceğini kimse garanti edemiyordu. Bu yüzden o zor anlarında umutsuzluğa kapılmaktan kuzeni ve babaannesinnden aldığı destek sayesinde kurtulmuştu. Ayrıca Feride Hanım da damadının yanında olarak, ona endişelerinde yarenlik etmişti.

Rahat bir nefes alabilmesi ancak iyi haberlerin gelmesiyle mümkün olabilmişti. Karısı iyiydi ve kızları da sağlıklıydı. O an hissettiği duyguların ise tarifi imkânsızdı. Sevinçle babaannesine sarılırken Mert gözünden damlayan tek damla yaşa engel olamamıştı. Ama bu sefer ki mutluluktandı.

Doktorların izin vermesiyle herkesten önce bebeğin babası olarak kendisi girmişti Sedef'in yattığı odadan içeriye. Karısını bitkin bir hâlde yatarken bulduğunda yüreğinin Sedef'le tanıştığından beri kendisini sık sık hatırlatan bir duyguyla bir kez daha tümüyle kuşatıldığını hissetti. Şefkat... Karısının yanı başına geçip otururken, aşk dolu bakışlarını onun yüzünden ayıramıyordu. Göz kapaklarının kapalı olmasına rağmen onun uyumadığına emindi Mert.

Narin eli avcunun içine alarak dudaklarını sevdiğinin alnına değdirdi ve küçücük öptü. "Sedefim..." derken sesi titredi. Ona bir şey olacak diye çok korkmuştu.

"Daha önce anlaştığımız gibi kızımızın altını değiştirme görevini sana veriyorum," diye halsizce mırıldanıp göz kapaklarını hafifçe araladığında kocasının o âşık olduğu gülümsemesiyle ödüllendirildi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Karısının yanağını tüy kadar hafif bir dokunuşla okşadı genç adam. Onun gözlerinin içine uzun bir zamandan sonra ilk kez bu kadar rahat bakabiliyordu. Son dokuz ay boyunca yüreğinde büyüttüğü endişe tohumlarından bir anda kurtulmuş gibiydi.

"Yorgun ama mutlu, sadece dikişler beni biraz zorlayacak gibi," dedikten sonra göz bebekleri mutlulukla büyüdü. "Kızımızı gördün mü? Çok tatlı bir bebek, senin ve annemin yüzünden de oldukça tombik bir şey olmuş. Mert onu ne zaman getirirler, kokusunu bir kez daha uzun uzun içime çekmek istiyorum."

"Henüz görmedim çünkü ilk kez seninle görmek istedim, ama hemşire birazdan getireceklerini söyledi." Kısa süren bir sessizliğin arkasından, "Teşekkür ederim," dedi ve Sedef'in elini dudaklarına götürerek avcunun içini öptü. "Bana dünyaları bağışladın sen. Seni çok seviyorum."

"Ama yeni doğum yapmış bir kadına böyle sözler söylememelisin. Bir ağlamaya başlarsam beni susturman pek kolay olmaz." Mert'in yanağına dokundu. "Sen de iyi ki hayatıma girdin ve bebeğimin babası oldun."

Sedef'i incitmemeye çalışarak bedenini kollarıyla sımsıkı sardı Mert. Onun saçlarının arasına küçük öpücükler bırakırken nefesini bir kez daha rahatlayarak verdi. O kâbus gibi günler artık geride kalmıştı.

O sırada oda kapısının açılmasıyla birbirlerinden ayrılmak zorunda kaldılar. İçeriye bir hemşirenin kucağında giren pembeler içindeki bebeğin üzerinde odaklanmıştı hayran bakışları. Ve farkında olmasalar da nefeslerini tutmuş bir hâldelerdi. Erken doğmasına rağmen oldukça sağlıklı bir bebekti.

"Evet, prensesimiz anne ve babasıyla tanışmaya hazır," diyerek genç çiftin yanına kadar gülümseyen yüzüyle ilerledi genç hemşire ve kollarının arasındaki bebeği annesinin sabırsızlıkla açtığı kucağına özenle yerleştirdi. "Ben birazdan gelirim."

O sırada hemşirenin odadan çıkışını bile fark edemeyecekleri bir anı yaşıyorlardı. Sedef bebeğini elinden geldiğince sarıp sarmalarken, Mert yeşil gözlerini onun tatlı yüzünden koparmayı bir türlü başaramıyordu. "Mert ellerine baksana. Yumuk yumuk," diyerek kızının küçük parmaklarını tek tek öptü Sedef. "Bu bizim mi şimdi?"

Mert dolu dolu olmuş gözlerini kızının üzerinden çekemiyordu. Bu bir mucizeydi. Mert hayatında böylesi bir güzelliği daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. "Bizim," dedi karısına. Küçük bebeğin diğer elini tek parmağıyla nazikçe tutarak mırıldandı sonra. "Bizim kızımız, Belisimiz."

"Belis." Bu ismi ilk duyduğunda anlamına âşık olmuştu Sedef. Belis, aşkın ilk meyvesi demekti ve kızları kesinlikle aşk-

larının ilk meyvesiydi. Aşkımızın meyvesi. Öyle güzel ki, ona dokunmaya kıyamıyorum Mert."

"Güzelliğini annesinden almış," diyerek bakışlarını karısının gözlerinin içine çevirdi. "Senin gibi çok güzel ve tıpkı senin gibi hayatıma şimdiden renk kattı."

Dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrılırken huzurlu bir uykunun kollarında olan kızını kocasına doğru uzattı. "Kucağına almak ister misin?"

"Ben mi? Ya bir yerini incitirsem?"

"Sen babasısın onun. İstesen de canını yakamazsın."

Sedef'in sözleri ve bakışlarından cesaret alarak kızını büyük bir dikkatle kucağına aldı genç adam. Sanki küçük bebek babasının kucağında olduğunu hissetmiş gibi uykusunda gülümseyiverdi. Bu hâliyle anne ve babasını kendine nasıl hayran bıraktığından bihaberdi. "Gülümsüyor."

"Babacı olacağı şimdiden belli," dedi Sedef parmağının ucuyla kızının ipeksi tenini okşarken. O andaki mutluluğu kelimelerle ifade edilemezdi.

Kuzeninin bedenini yanı başındaki boş yere sertçe bırakmasıyla güzel anıların arasından hızla sıyrıldı Mert. Ona doğru bir bakış attığında ise Yiğit'in gerginlikle ellerini saçlarının arasından geçirdiğine şahit oldu. "Biraz sakinleşmeyi dene."

"Söylemesi kolay, Sedef doğum yaparken senin hâlini de çok iyi biliyoruz," diyerek tersledi kuzenini genç adam. "Hem senin ne işin var benim yanımda? Evde olup yeğenimin altını değiştirmen gerekmiyor mu senin?"

Sedef'in kocasına verdiği ceza aile içerisinde alay konusu olmuştu, ama Mert'in bu durumu pek önemsediği söylenilemezdi. "Bugün o görevi kayınvalideme devrettim. Kuzenin olarak bu stresli ve aynı zamanda mutlu gününde yanında olmam gerekiyordu."

Yiğit sessizce homurdansa da aslında Mert'e minnettardı. Şu durumda yalnız olmak hiç kuşkusuz daha çe-

kilmez olurdu. "Sağ ol," dedi kısık bir sesle. Ama bunu Mert duydu. Bir cevap vermek yerine gülümseyen yüzünü uzun koridorun bir ucuna doğru çevirdi. Aynı anda kendilerine doğru yaklaşmakta olan karısını ve babaannesini fark etti.

"Sedef? Babaanne? Sizin ne işiniz var burada?" diyerek karşıladı her iki kadını.

"Gelinim doğum yapacak ve ben evimde rahatça oturacağım öyle mi?" Pakize Hanım torununa kınayan bakışlarını yolladı. "Evde oturamadım. Doğum hâlâ gerçekleşmedi mi?"

"Hayır, bekliyoruz babaanne." Pakize Hanım büyük torununun yanına geçip otururken Mert karısını kolundan tutarak sakin bir köşeye çekti.

"Keşke sen gelmeseydin. Belis seni arar şimdi."

"Merak etme, gelmeden karnını doyurup, altını değiştirdim. Şimdi mışıl mışıl uyuyor. Hem ayrıca annem yanında, kızımıza benden daha iyi bakacaktır."

Mert gülümseyerek kafasını salladı. Ardından karısının elinden tutarak Yiğit ile Pakize Hanımın yanına doğru yürüdü.

"Maşallah, maşallah," diyerek annesinin kucağındaki minik torununa bakıyordu Pakize Hanım. Ve ona baktıkca gözünün önüne Yiğit'in bebekliği geliyordu. Arın bebek aynı babasına benziyordu.

"Tıpkısının aynısı babası."

Feyza yüzünde mutlu gülümsemesiyle bebeğinin yüzünün her bir ayrıntısını beynine kazımaya çalıştı. Çok bitkin düşmüştü ama buna fazlasıyla değmişti. Onun kokusunu derince solumak tüm sancılarının dermanıydı.

Yiğit de karısının yanı başına oturmuş bir şekilde bakışlarını bir an olsun oğlundan ayıramıyordu. Aslında hâlâ baba olduğuna inanamıyordu. Sırf bir inat uğruna girdiği bu yolun sonunda gerçekten babalık duygusunu

tatmıştı. Allah onlara nur topu gibi bir erkek evlat vermişti. Ve babaannesinin söylediğine göre oğlu tıpkı ona benziyordu.

"Biz artık gidelim, tekrar gözünüz aydın. Allah analı babalı büyütsün," dedi Sedef.

"Beni de geçerken eve bırakın Mert. Feyza kızım da bu gece iyice bir dinlensin, yarından sonra geleni gideni çok olur nasılsa."

"Hepinize teşekkür ederim. Belis'i de benim yerime öp Sedef. Yakında yanına bir oyun arkadaşı geleceğini de söyle ona," diyerek gülümsedi Feyza.

Odadakilerin tek tek oradan ayrılmasıyla genç anne-baba kucaklarında oğullarıyla baş başa kaldılar. Yiğit Feyza'nın yanına iyice yerleşerek tek kolunu karısının omzuna doladı. Sanki bu şekilde hem Feyza'yı hem de oğlunu dünyadaki tüm kötülüklerden koruyabilecekmiş gibiydi. Yüzünü genç kızın saçlarının arasına gömdüğünde artık gözlerini huzurla yumabilirdi.

"Bence de tıpkı sen."

Feyza'nın huzur veren sesiyle dudaklarının kenarında mutlu bir tebessüm belirdi. Gözlerini açmadan "Hamilelik boyunca gözünü üstümden ayırmadın ki, doğal olarak oğlumuz da bana benzedi," dedi şakayla.

"Ne iyi yapmışım," dedikten sonra bebeğinin minik elinin üstünde küçük bir öpücük kondurdu. "Çok mutluyum şu an. Kendimi tıpkı oğlumuz gibi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Yiğit, bu mutluluğu bana bahşettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az."

Genç adam göz kapaklarını hafifçe aralayarak biraz geri çekildi. Feyza'nın güzel yüzünü ellerinin arasına aldı sonra ve dudaklarını alnına bastırdı. "Bir kez daha teşekkür faslına başlamayacağız, öyle değil mi?" diye takıldı karısına. Çünkü kendilerini sürekli hep bu hâlde buluyorlardı. "Hem bak, yepyeni bir başlangıç yaptık biz. Oğlumuz, Arınımızın doğumundan sonra geçmişin

kötü anılarından tümüyle kurtulma zamanı şimdi. Bir daha geçmişi açıp, hüzünlenmek yok. Söz mü?"

"Söz," diyerek başını kocasının omzuna bıraktı. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Aynı zamanda çok da mutluydu. Bu anı ölümsüzleştirebilmek keşke mümkün olabilseydi, çünkü böylesine bir mutluluğun insanın başına her zaman gelmeyeceğini bilecek kadar hayat tecrübesine sahipti. Yiğit'in, "Sen bana niye hiç nazlanmadın bakalım?" dediğini duyduğunda, gülüşünü bastıramadı.

"Sana kıyamadığımdandır."

"Mert gibi bir cezayı hak etmiyor muyum peki ben?"

"Hak ediyorsun elbette."

Yiğit meraklı bakışlarını karısının yüzüne odakladı. "Cezam ne peki karıcığım?"

Bakışlarını bir an olsun genç adamın mavilerinden çekmeden yanıtladı bu soruyu Feyza. "Cezan beni ve oğlumuzu bir ömür boyu çok sevmek, hep yanımızda olmak ve bizi her kötülüğe karşı korumak."

Karısının güzel yüzünü bir kez daha ellerinin arasına aldığında aşkı bakışlarına yansımıştı. "Ah Feyza..." dedikten sonra kendine hâkim olamayarak -bulundukları hastane ortamını da pek umursamayarak- karısının dudaklarına doğru eğildi. Küçük bir öpücükten sonra daha tutkulusu için tekrar eğildiği sırada, oğlunun içli ağlayışını duydu.

Her ikiside başlarını küçük bebeğin yüzüne doğru çevirdi. Feyza elinden geldiğince kucağında pışpışlayarak oğlunu susturmaya çalıştı. "Niye susmuyor ki?" diye sordu başarısız olduğunda.

Yiğit bu konularda en az Feyza kadar tecrübesizdi. Bu yüzden hemşirelerden birini çağırmakta bulmuşlardı çareyi.

"Bebeğinizin karnı aç, onu emzirmeniz gerekiyor," dedi orta yaşlardaki hemşire.

Uzandığı yerde heyecanlandı genç kız. Bebeğini em-

zirme fikri bile onu mutluluğa boğabilecek güçteydi. Hemşirenin yardımıyla açığa çıkardığı göğsünü oğlunun ağzına verdiğinde kısa süreliğine nefes almayı unuttu. Yiğit de en az Feyza kadar heyecan içerisinde izliyordu karşısındaki büyüleyici sahneyi.

"Emmiyor," diyen karısının üzgün sesini işittiğinde bakışları hemşirenin yüzünü buldu.

"Önce alışması gerekiyor, denemekten vazgeçmeyin."

Sonunda oğlunun küçük dudaklarının meme ucunu kavramasıyla rahat bir nefes aldı Feyza. Ve bebeği karnını doyururken onun melek yüzünü seyre daldı. Ona baktıkca alıp içine sokası geliyordu. Öyle güzel, öyle masumdu ki... İsmi gibi tüm kötülüklerden arınmıştı yavrusu. Feyza'nın şu hayatta yaptığı en doğru tercih ona sahip olmaktı.

"Bebeğim, oğlum," diye fısıldarken Yiğit'in o güven veren varlığını yanı başında hissetti. Bakışlarını yüzüne doğru kaldırdığında onun da tıpkı kendisi gibi nefesini tutarak oğlunu izlemekte olduğuna şahit oldu. O an birlikte öylesine özel ve güzel bir anı paylaşıyorlardı ki, Feyza göz pınarlarını zorlayan yaşlarını engellemeyi güçlükle başardı.

Bu anın Yiğit'le birlikte harika ötesi olacağını aslında hep düşünmüştü. Hamileliği boyunca bir dediğini iki etmeyen adamın, bu durumdan sonra çok daha ilgili ve sevecen bir eş ve baba olacağı gerçeğini her zaman kabul etmişti; yanılmamıştı da. Söz konusu Yiğit olduğunda hiçbir konuda yanılmayacağına da emindi. Kocasına güveniyordu, onun ne olursa olsun sözünün arkasında duran bir yapıya sahip olduğunu herkesten iyi biliyordu. İşte bu yüzden geceleri gözlerini her kapattığında huzurlu bir uykuya dalabiliyordu. Tüm bunlar onun sayesindeydi ve bu günden sonra oğlunun da varlığına sıkı sıkıya sarılacaktı. Çekirdek ailesiyle ölene dek mutlu yaşamak Allah'tan tek dileğydi.

Her iki çift içinde günler birbiri ardına hızla geçip gidiyordu. Ne kadar isteseler de buna engel olmak gibi bir güce sahip değillerdi. Her geçen günle beraber bebekleri daha da büyüyor, evlerinin neşesi gün geçtikçe artıyordu.

Mutluydular ve bu mutlu anların bitmesini dilemeyecek kadar hâllerinden memnunlardı.

"Karnını doyurdum, gaz çıkarma görevi sana ait." Kızını Mert'in kollarının arasına bırakırken oldukça keyifliydi Sedef. Zira Mert'in Belis'le ilgilendiği anlara tanık olmak en sevdiği hobisi hâline gelmişti.

Genç adam kızının başını özenle omuzuna yatırırken elleriyle küçük bedenini incitmekten korkarcasına dikkatlice tutuyordu. Sonra bebeğin sırtını rahatlatıcı hareketlerle sıvazlamaya başladı. Onunla birlikte oldukları ayların sağladığı alışkanlıkla okşarcasına dolanıyordu elleri kızının sırtında. Bir süre sonra Belis'in dudaklarının arasından dökülen rahatladığını simgeleyen o sesle birlikte gülümseyen yüzünü eli çenesinde onları hayranlıkla izleyen karısına doğru çevirdi.

"Yine başardım!"

"Bence kızımızın kastı bana. Benim kucağımda huysuzlanırken sana gelince anında sus pus oluyor ve tüm dertlerinden zorlanmadan kurtuluyor."

Karısının tatlı iç çekişiyle onun yanına, yatağa geçip oturdu. "Kız anneye çekermiş."

Sedef farkında olmadan kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen de yeri geldiğinde oldukça hırçın olsan da kollarımın arasında uysal bir kediden farkın kalmıyor," dediğinde dudaklarının çapkın bir gülümsemeyle kıvrılmasına engel olamadı Mert.

"Öyle mi diyorsun?"

Sedef'in sesindeki tehditkâr tonu hissetti. Buna rağmen suyuna gitmek yerine öfkesini harlayacak sözler söylemekten de geri durmadı. Sedef'le uğraşmayı se-

viyordu. Karısı öfkeliyken gözüne oldukça çekici görünüyordu. "Evet, bunu birçok kez yaşadık. Ama hatırlamıyorum diyorsan bu gece sana bir örneğini daha yaşatmaktan zevk duyarım."

"Bu gece öyle bir şeyi anca rüyanda görürsün! Gece Belis'in odasındaki kanepede yat da gör gününü!"

Mert'in eskiden çalışma odası olarak kullandığı odayı bebek odası olarak döşemişlerdi. Feride Hanım da birkaç ay önce kendine ait küçük bir dairede yaşamaya başlayınca, üç kişilik çekirdek aile olmanın ne demek olduğunu daha iyi anlamaya başlamışlardı.

"O kanepe belimi ağrıtıyor." Sedef'in öfke nöbeti geçirdiği bir gecede bunu test edip onaylamıştı Mert.

"Uslu dursaydın da o ağrıları çekmek zorunda kalmasaydın."

"Ben sadece arkadaşlarla birkaç kadeh bir şeyler içmiştim, birlikte baba olmamı kutlamıştık."

"Eve sarhoş geldin Mert."

"Abartıyorsun Sedef, sadece biraz alkollüydüm. Hiçbir zaman kendimi kaybedecek kadar içmiyorum ben."

"Her neyse, sonuç itibariyle içkiliydin ve ben seni o hâlde yatağıma alacak değildim, almadım da zaten."

"Zamanında sen alkollüyken ben seni yatağa da koynuma da almıştım güzelim, hatırlatırım." Son kelimeleri Sedef'in kulağına fısıldayarak söylemişti Mert. Kollarının arasındaki kızı sözlerini anlayamayacak kadar küçük de olsa daha şimdiden onun terbiyesini bozabilecek davranışlardan ısrarla kaçınıyordu.

Basit bir ağız dalaşının, nasıl boyut değiştirdiğini bilmiyordu Sedef. Tek bildiği Mert'in istediğinde oldukça sinir bozucu olabileceğiydi. Burnunu inatçı bir tavırla havaya dikerek, "Aynı şey değil! Bizim artık bir kızımız var ve onun yanında hâl ve tavırlarımıza dikkat etmeliyiz. Bir bebeğin kaldığı odada alkol kokusuna izin verecek değilim," dedi.

Karısının haklılığı karşısında sustu. Ama belki biraz-

cık sırnaşabilirdi. Sedef'in yanağına küçük bir öpücük kondururken tek amacı onun bir anda düşen yüzünü eski neşeli hâline büründürebilmekti.

"Seviyorum seni."

Sedef aslında gerçekte Mert'e kırgın değildi. Sadece ona nazlanmak hoşuna gidiyordu. Çünkü yüzünü astığı her seferde Mert onu güldürebilmek için türlü şaklabanlıklar yapıyordu. "En çok mu?" diye sordu nazlı bir sesle.

"En çok derken?" Karısının neyi kastettiğini elbette biliyordu. Ama anlamazlıktan gelmek her zamanki gibi yine işine gelendi.

"En çok beni mi yoksa kucağındaki küçük hanımı mı seviyorsun?"

"Sen kendini kızınla mı kıyaslıyorsun Sedef?"

"Yoo," diyerek omzunu silkti genç kız. "Sadece merak ettim."

"Ben ikinizi de çok seviyorum... İkiniz de teksiniz, bir benzeriniz daha yok. Ne sensiz ne de kızım olmadan artık yaşamaya devam edebilirim ben."

Sedef gülümseyerek başını Mert'in boştaki diğer omzuna bıraktı. Aynı anda duyumsadığı kokuyla birlikte yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Mert, seninki yine altını doldurmuş."

Karısının sözleriyle burnunu kızının poposuna yaklaştırdı. Anında yüzünü buruşturdu. "Şu kadarcık şeyden bu koku nasıl çıkıyor anlamıyorum."

"Ben gidip bezini getireyim de altını değiştir," diye gülerek ayaklandı Sedef. "Ne de olsa bu görev senin."

Karısı odadan ayrılırken Mert de kızını yatağın üzerine özenle yatırdı. Sanki işlemiş olduğu kabahati çok iyi biliyormuş gibi babasına en tatlı gülücüklerini armağan etmekle meşguldü o sırada minik Belis. "Annen gibi babayı uğraştırmayı seviyorsun değil mi? Daha altını değiştireli bir saat bile olmamıştı hâlbuki."

Mert'in aldığı tek yanıt kızının gülen minik dudak-

ları ve neşeyle çırptığı ellerinden ibaretti. Dudağının kenarından akan salyasını mendiliyle yavaşça silerken, bakışları kıyamazcasına kızının yüzünde dolanıyordu şimdi. "Hadi bakalım seni şu kötü kokudan bir an önce kurtaralım."

Bebeğin altını açarken, Mert'in elleri artık eskiye göre daha seri hareket ediyordu. Bez değiştirme konusunda gittikçe daha da tecrübe sahibi olmuştu. Oysa ilk seferinde kızının bir yerini inciteceği için nasıl da ödü kopmuştu. Neyse ki Feride Hanım yanındaydı da korkularının dinmesinde ve bebeğin altını değiştirmesinde kendisine yardımcı olmuştu. Evde olduğu zamanlarda karısına bu konuda hâlâ yardımcı olmaktan dolayı mutluydu. Hem kızı için her şeyi yapardı ve bundan bir an olsun gocunmazdı.

Sedef elinde bebek beziyle odadan içeri girdiğinde Mert'i her zamanki gibi kızıyla sohbet ederken buldu. Bu seyirlik görüntüyü bozmak istemeyerek kapının pervazına yaslandı.

"Sonra da anneni evliliğe ikna etmek için her yolu denedim. Senin tüp bebek olmanı bile kabullendim. Aramızda kalsın ama annen çok inatçı bir kadın. Beni az süründürmedi."

Duyduğu bu cümlelerle kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı.

"Sonra tabii her dişi gibi cazibeme daha fazla dayanamadı. Sana sahip olabilmek için doğal yoldan çalışmalara başladık," diyerek kızının burnuna işaret parmağıyla hafifçe dokundu. Aynı zamanda yakışıklı yüzünde hâlinden memnun bir gülümseme belirdi.

Sedef hızlı adımlarla yatağa doğru yaklaştı ve elindeki bezi sertçe Mert'e uzattı. "Al!"

Karısının elindeki bezi alırken onun öfkeyle kıstığı bakışlarından az önce söylediklerini duyduğunu anlamıştı. Sırıtarak, "Sağ ol güzelim. Ben de kızımıza masal anlatıyordum," dedi.

"Mert... Bence sen kaşınıyorsun. Beş aylık bir bebeğe anlattıklarına inanamıyorum!"

"Sadece ona büyük aşkımızdan bahsediyordum Sedef."

Sedef bakışlarını odanın tavanına dikerek içinden ona kadar saydı. Bakışlarını tekrar kocasının yüzüne doğru indirdiğindeyse onun büyük bir dikkatle kızının altını temizlediğini gördü. İşte böyle anlarda ona olan siniri buhar olup uçuyordu bir anda. Pes ederek yatağa geçip oturdu. Mert yüzündeki gülümsemeyle kızının altını değiştirirken çok tatlıydı.

"İşte bitti. Şimdi kızımızı uyutalım da biraz da annesiyle ilgilenelim."

"Annesinin ilgiye ihtiyacı yok!," dese de sesindeki sitemkâr tını sözlerini yalanlar cinsteydi. Mert de bunu fark etmiş gibi bebeğini beşiğine yatırmadan önce karısının dudaklarına kısa ama etkili bir öpücük bıraktı.

"Ama babasının var, annesinin şifalı dokunuşlarına ihtiyaç duyuyor," dediğinde Sedef'in yüzü güldü. Mert onu öfkelendirmesini nasıl iyi biliyorsa aynı şekilde gönlünü almayı da çok iyi biliyordu. Zaten bu adamı bu hâliyle sevip, kabullenmemiş miydi? Ondan farklı bir davranış beklemek onun özünde olduğu muzip adamı kaybetmek anlamına gelirdi ki, Sedef'in kesinlikle böyle bir isteği yoktu. O kocasını bu hâliyle zaten çok seviyordu.

Taksinin parasını ödedikten sonra pusetteki oğlunu da alarak Yiğit'in ofisinin bulunduğu binadan içeri girdi. Bu defa da kocasını gelişinden haberdar etmemişti. Onun bir görüşmesinin olup olmadığını bile bilmiyordu, ama bunu umursamadı. Sonuçta görüşmesi bitene kadar bekleyebilirdi.

Asansörden indiğinde Yiğit'in genç asistanının otur-

duğu masaya doğru yürüdü. Genç kız patronunun eşini karşısında bulduğunda gülümsedi. "Hoş geldiniz Feyza Hanım."

"Hoş bulduk."

"Bu da küçük Arın olmalı."

Melda'nın pusetinde neşeyle etrafına gülücük saçan oğlunu sevmesine ses çıkarmadı. Zaten o ilk görüşmelerinden sonraki karşılaşmalarında genç kızın art niyetli olmadığına emin olmuştu. Onun gözü kesinlikle kocasında değildi. Ayrıca Melda geçen ay sevdiği adamla nişanlanmış, bu sayede Feyza'nın içini gözle görülür bir biçimde rahatlatmayı başarmıştı.

"Maşallah pek tatlı. Gün geçtikçe daha fazla Yiğit Beye benziyor, özellikle de gözleri."

Kız haklıydı. Feyza da ne zaman oğluna baksa karşısında Yiğit'in küçüklüğünü görür gibi oluyordu. Pakize Hanım sayesinde kocasının bebekliği, çocukluğu ve hatta ergenliğine ait birçok fotoğrafı görme şansını elde etmişti. "Sağ ol Meldacım. Yiğit müsait mi?"

"Evet, müsait. Bir sonraki randevusu yarım saat sonra."

"Tamam canım, sağ ol."

Adımlarını hiç vakit kaybetmeden kocasının odasına doğru yönlendirdi. Kapıyı çalıp içeri girmeden önce ise yüzüne Yiğit'in bayıldığını bildiği gülümsemesini ekledi.

Yiğit odanın kapısının açılmasıyla dosyaların arasına gömdüğü başını hızla kaldırdı. "Feyza? Geleceğini neden haber vermedin," diyerek oturduğu yerden kalktı ve karısının yanına doğru ilerledi. "Dur sana yardım edeyim." Oğlunu annesinden alarak ilerideki koltuğun üstüne bıraktı. "Oğlum." Bebeği pusetinden yavaşça kucağına aldı. Yanaklarından küçücük öperken o eşsiz kokusunu derince içine çekti. Sonrasında Yiğit oğlunu koluna yatırarak karısından tarafa döndü. Takım elbisesinin içinde kucağında üç aylık bir bebekle oldukça şirin

görünüyordu. "Canım..." Boştaki kolunu Feyza'nın omzuna doladı. Onu kendisine doğru daha çok çekerken, dudaklarını şakağına bastırdı. "Ne iyi ettiniz de geldiniz."

"Buraya yakın bir yerdeydik, babamızı ziyaret edelim istedik."

"Beni çok mutlu ettiniz. Aklım sizdeydi zaten. Hadi gel oturalım. Bir şey içmek ister misin?"

"Yok, bugün çayı kahveyi fazla kaçırdım zaten. Buraya gelmeden önce Canan'la buluşup biraz gezdik, sonra da bir yerde oturup bir şeyler içtik." Aklına gelenlerle heyecan içerisinde "Bak Canan oğlumuza ne almış," dedi.

"Ne almış?" Karısının yanında getirdiği küçük poşetten çıkardığı formaya baktı şaşkın gözlerle. "Forma mı almış? Hem de Galatasaray forması mı?"

"Hı hı... Ne kadar şeker öyle değil mi? Bunu Arın'ın üstünde görmek için sabırsızlanıyorum."

Yiğit kaşlarını çattı. "İyi de benim oğlumun Galatasaraylı olduğunu da nerden çıkarmış?"

"Ben Galatasaraylıyım da ondan." Yiğit'in asılan yüzüne hiçbir anlam veremedi Feyza. "Bir sorun mu var?"

"Evet, var... Benim oğlum bu formayı asla giymeyecek."

"Hayır efendim giyecek! Niye giyemezmiş?" diyerek kocasına diklendi genç kız.

"Çünkü ben Fenerbahçeliyim, doğal olarak oğlum da öyle."

Orada öylece durmuş takım kavgası yaptıklarına inanamıyordu Feyza. İşin kötüsü daha her şeyden habersiz olan bebeklerini de bu işe alet ediyorlardı. "Niye senin tuttuğun takımı tutmalıymış? Annesinin tuttuğu takımı da tutabilir pekâlâ! Bu tercihi oğlumuza bırakmaya ne dersin Yiğit? Hem bu alt tarafı bir forma, giydirsem ne olur sanki?"

Verdiği tepkilerde biraz aşırıya kaçtığının farkınday-

dı genç adam. Ama bazen kendini bir anda kaybediyordu işte, tıpkı şu anda olduğu gibi. Feyza'nın çatılı kaşlı hâline bakarak sert ifadesini yumuşattı Yiğit. "Haklısın, biraz saçmaladım."

"Eh biraz öyle oldu." Elinden gelse bu tavrını sürdürmeye devam ederdi. Ama kucağında huysuzlanmaya başlayan oğlunu pışpışlayan adamın görüntüsü gülümsemesine sebep olmuştu.

"Feyza niye susmuyor?" diyerek bakışlarını ağlayan oğlundan karısının yüzüne yöneltti.

"Bebekler iki sebepten dolayı ağlarlar canım, ya karınları acıkmıştır ya da altlarını kirletmişlerdir. Altını buraya gelmeden önce değiştirdiğime göre, muhtemelen karnı aç."

"O zaman sen gel buraya, emzirirken daha rahat edersin." Tekli koltukta oturan karısını üçlü koltuğa oturttu Yiğit. Oda kapısını kilitledikten sonra oğlunu annesinin kollarının arasına bıraktı. Feyza'nın elinin üstündeki gömleğin düğmelerine gittiğini gördüğündeyse onu engelledi. "Sen bırak, ben yaparım."

Feyza şaşkınca kocasının üstündeki gömleğin düğmelerini teker teker açışını izledi. Evlerinde olsaydı bu duruma şaşırmaz, hatta çokça memnun olurdu. Çünkü her Arın paşayı emzirme seansından sonra kocasıyla yaşadıkları özel anları oluyordu. Şimdiyse onun ofisinde güpegündüz buna imkânları bile yoktu. "Yiğit, ne yapıyorsun?"

"Sana yardımcı oluyorum." Bu yalanın daniskasıydı. Şu an açığa çıkan tenine değen parmaklar yardımcı olmaktan çok ama çok uzaktı. Resmen Feyza'nın kanını aleve veriyordu.

"Yiğit, uslu dur."

"Zaten uslu duruyorum."

"Arın'ın karnı acıktı." Annesinin kucağında mızmızlanan bebek babasının bu yaramaz tavırlarına bir son veren kişi oldu.

"Haklısın. O zaman bir an önce oğlumuzun karnını doyur sen."

Feyza gülümseyerek kocasının söylediğini yaptı. Zaten hep böyle oluyordu. Kendini bir şekilde hep Yiğit'in sözlerini dinlerken buluyordu. Bu durumdan şikayetçi değildi. Aksine memnundu. Çünkü hayatında değer verdiği sadece iki erkek vardı. Biri deli gibi âşık olduğu kocası, diğeri ise hayatının anlamı ve yaşama sebebi olan oğluydu.

Oğlunun karnını doyurduktan sonra, başını kaldırdırdı. Yiğit'in hayran bakışları onu karşıladı. "Sonunda doydu."

"Sizi izlemek öyle güzel ki."

"Benim için de sizi izlemek aynı şekilde çok güzel. Tuhaf ama sanki daha önce Arın'sız bir hayat yaşamamışım gibi hissediyorum. Sanki o hep varmış gibi. Onsuz bir hayatı düşleyemiyorum ben."

Oturduğu yerden kalkarak tekrar Feyza'nın yanına geçti Yiğit. Annesinin kucağında uyumak üzere olan oğlunun ipeksi tenini okşadı. Baba olmanın ne demek olduğunu daha önceleri bilmemesine rağmen, Arın doğduğundan bu yana sanki ömrü boyunca bu görevi üstlenmiş gibiydi. Her hareketi eskisine oranla daha dikkatliydi. Karısı geceleri oğlunu emzirmek için kalktığı zamanlarda bile rahatça yatağında uyumayı başaramıyordu mesela. Kısacası en az Feyza kadar oğlunun üzerinde emeği olsun istiyordu. Ona iyi bir baba olabilmek için çok çalışıyordu.

"Ben baba olmayı sevdim."

"Ben de anne olmayı."

"Yarın babaanneme gidip ona bir kez daha teşekkür edelim o hâlde."

"Bir milyoncu kez mi? İnan bana, kadının kafasını yeterince şişirdik bu konuda."

"Haklısın." Sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi he-

yecan içerisinde karısına doğru döndü. "Peki tatile gitmeye ne dersin?"

Oğlunun yumruk yaptığı minik elini öpmekte olan genç kız duyduklarının şaşkınlığıyla bir an kalakaldı. "Tatil mi?"

"Evet, buna bir bakıma geç kalınmış balayı da diyebiliriz. Evlendik evleneli hiç bir yerlere gitmedik. Değişiklik olur, ayrıca ben de sizinle daha fazla vakit geçirme şansını elde ederim."

"Bilmem ki," derken bile aslında oğlu ve kocasıyla keyfine doyasıya varacağı tatilin düşüncesi heyecanlanmasına sebep olmuştu. "Küçük bir bebekle zor olmasın?"

"Olmaz, bana güven. Zaten gelecek aydan önce gidemeyiz, benim önce işlerimi ayarlamam gerekiyor."

"Tamam, gidelim."

Karısının dudaklarından küçük bir öpücük kaptığı sırada oda telefonunun çalmasıyla geri çekilmek zorunda kaldı. "Müvekkilim gelmiş olmalı."

"Biz gidelim o hâlde," diyerek kucağında uykuya dalmış olan oğlunu tekrar pusetine yatırdı Feyza. Sonra da kocasına doğru döndü. "Biz seni evimizde bekliyor olacağız."

İşte bu duymayı çokca arzuladığı sözlerdi. Karısını son bir kez daha kollarının arasına çekip sıkıca sarıldığında da, gün boyunca bu sözlerin verdiği huzuru duyumsayacağı kesindi. Aynı zamanda bir an önce akşam olmasını ve bu sayede evine, ailesine koşabilmeyi dileyeceği de bir gerçekti.

Salondan içeriye adım attığında karşılaştığı görüntüyle olduğu yerde kısa süreliğine kalakaldı yaşlı kadın. Gördükleri gerçekten de inanılmazdı. Gelinleri ellerine çaylarını almış, koltuğa kurulmuşlar; torunları kucak-

larında bebek sallıyorlardı. Kırk yıl düşünse Yiğit ile Mert'in bu hâllerine şahit olabileceği aklına asla gelmezdi.

Yavaş adımlarla gelinlerinin oturduğu koltuğa yaklaştı ve en baş köşeye oturdu. "Siz görmeyeli tam ev erkeği olmuşsunuz," diyerek torunlarına takıldı Pakize Hanım.

"Ev erkeği değil, sadece baba olduk, hem de en yardımsever olanından," dedi Mert.

Yiğit ise hâlâ uyumamakta ısrar eden oğlunu sallama derdindeydi. Mert neyse de nedense kendine bu durumu pek yakıştıramıyordu. Ama Sedef'i gören karısının değişen huylarına kurban gitmekten kurtulamamıştı. 'Mert sallıyor işte, sen de sallayabilirsin'li bir cümleye nasıl bir cevap verilirdi ki zaten? Vereceği en uygun cevap sonucu 'Maço' olmakla suçlanılacağı kesindi.

"Torunlarımı uyutmayı bir beceremediniz, ne biçim babasınız siz?"

"Ömrü hayatında kucağına bebek dahi almamış, tecrübesiz babalardanız," diyerek cevap veren Yiğit'ti.

"Buna rağmen aferin size, gittikçe gözüme giriyorsunuz." Kollarını göğsünde kavuşturarak sırtını koltuğuna daha çok yasladı Pakize Hanım. Ve bir komedi filmi izlermişçesine torunlarının bebek uyutma çabalarını izlemeye koyuldu.

Bir yarım saatin sonunda her ikisi de görevlerinde başarılı olmuştu. Bebekleri pusetlerine yatırdıktan sonra savaştan yeni çıkmış asker edasıyla yorgun bedenlerini karılarının yanlarındaki boş yerlere bıraktılar. Pakize Hanım onların bu hâllerine bakıp güldü ve ardından ayaklandı. "Yiğit, Mert! Benimle gelin!"

Babaannelerinin ardından ilerlemeden önce birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Şaşkınlardı, aynı zamanda meraklı. Bu yüzden yaşlı kadının ardı sıra itaatkârca yürümekte hiç tereddüt etmediler.

Çalışma odasındaki koltuklarda yerlerini aldıkların-

la sırada neyin olduğunu düşünmekten kendilerini alamadılar. Pakize Hanımın onları bu odaya çağırmasının altında bir sebebin olduğunun her ikisi de farkındaydı. Sonuçta babaannelerinin her davranışının altında mutlak bir sebep olurdu.

"Alın bakayım." Elindeki belgeleri torunlarına doğru uzattı yaşlı kadın. "Alın ve okuyun."

"Bu ne?" diye sordu Yiğit.

"Vasiyetim."

Bu cevap karşısında her iki adamın da bakışları yaşlı kadını buldu. "Vasiyetin mi? Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Sizinle bir anlaşma yaptık, şimdi o anlaşmayı yerine getirme zamanı."

"Babaanne buna hiç ge-..."

"Gerek olup olmadığını ancak ben bilirim! Şimdi yazılanları okursanız sevinirim," diyerek Mert'in sözünü kesti Pakize Hanım.

Bu emire de itaat etmekten başka çareleri yoktu. Sonrasında kendilerini tümüyle okuduklarına odakladılar. Pakize Hanım ise keyifle onların anbean değişen yüz ifadelerini takip etmekteydi. Bu şapşal hâlleriyle birbirlerine çok benziyorlardı.

"Ama burada bir yanlışlık var," diyerek itiraz etti Yiğit. "İlk bebek sahibi olan kişi Mert'ti. Nasıl olur da miras aramızda pay edilir? Mirasın tümü onun hakkı."

"Bu düşünceye katılmıyorum, bence doğru olan bu," dedi Mert.

Pakize Hanım duymak istediklerini duymuş olmanın verdiği sevinçle baktı torunlarının yüzlerine. "Alttaki tarihe bakın ve o vasiyet ne zaman yazılmış bana söyleyin."

Ve işte asıl şok o an yaşandı. "Biz evlenmeden çok önce," diye cevap verdi Yiğit.

"Ama bu nasıl olur? Başından beri blöf mü yapıyordun sen yani?" Mert de en az Yiğit kadar şaşkındı. Bu

durumdan elbette rahatsızlık duymuyordu çünkü babaannesi mirası tümüyle ona bırakmaya kalkışsaydı bile itiraz edecekti. Yine de bu olanlar için mantıklı bir açıklama duyma isteği ağır basıyordu.

"Elbette blöf yapıyordum! Sizce ben hiç torunlarım arasında ayrımcılık yapar mıyım? Tek istediğim sizin mutlu birer yuva kurduğunuzu görebilmekti. Ayrıca iki kuzen olarak birbirinizle iyi geçinmenizi de çok istiyordum. Bunun için sizi birazcık gaza getirdim."

"Peki ya planın işe yarmasaydı?" diye gülümseyerek sordu Yiğit. Babaanneleri gerçekten muhteşem bir kadındı. Ona hayran kalmamak elde değildi.

"Bu bir kumardı oğlum. Kazanmak kadar kaybetmekte vardı. Ama ben içimi hep ferah tuttum. Benim size güvenim tamdı ve siz o güveni boşa çıkartmadınız. Sizinle gurur duyuyorum."

Bu cümleler mal mülkten kat kat daha değerli ve önemliydi. Yiğit ve Mert oturdukları yerden kalkarak babaannelerinin yanında yerlerini aldıklarında, hayatlarında böylesi tatlı bir kadına sahip oldukları için kendilerini şanslı sayıyorlardı.

"Biz de seninle gurur duyuyoruz fıstığım," diyerek Pakize Hanımın yanağına sulu bir öpücük kondurdu Mert.

Yiğit ise yaşlı kadının omzuna kolunu dolayarak ona sımsıkı sarıldı. "İyi ki bizim babaannemizsin."

Kollarıyla her iki torununa da sarılırken içinde sonsuz bir mutluluk duyuyordu yaşlı kadın. Şu hayatta göreceğini görmüş, yaşayacağını yaşamıştı. Tek isteği torunlarını birbiriyle yakınlaştırmaktı ve onu da başarmıştı. Ömrünün geri kalan süresinde artık çok daha mutlu olacağına emindi.

Otuz

Tabelaları takip ederken Yiğit'in bakışları sık sık dikiz aynasına kayıyordu. Çünkü orada gördükleri, geçtikleri yolların yeşilliğinden bile daha ilgi çekici ve güzeldi. Oğlu ve karısını uyurken seyretmek, yapmaktan asla bıkmayacağı bir eylemdi.

Yola çıktıkları ilk dakikalarda küçük oğlu huysuzlanmış kendisiyle birlikte annesini de epey bir yormuştu. Ve sonucunda her ikisi de uyuyakalmıştı.

Bakışlarının karısını bulmasıyla birlikte genç adamın yüz hatları gözle görülür bir biçimde yumuşadı. Ona kıyamıyordu. Doğumdan sonraki ilk birkaç aya kıyasla Arın artık daha uslu bir bebekti, ama buna rağmen yine geceleri sık sık uyanıyor ve tabii annesini de uyandırıyordu. Feyza ise bir gün olsun bu durum karşısında şikayet etmiyor, hâlinden yakınmıyordu. Çünkü ona göre çektiği her zorluğa değerdi. Oğlunun bir gülümsemesi bile tüm yorgunluğunu alacak kadar etkiliydi. Yiğit ise elinden geldiğince karısına yardımcı olmaya çalışıyordu. Buna rağmen anne sütüyle beslenen oğlu için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Bakışları bu sefer dikiz aynasından arkalarındaki arabayı buldu; Mert'in arabasını. Başta bu tatili planlarken kuzeninin, onun eşinin ve çocuğunun da kendilerine eşlik edeceklerini hesaba katmamıştı. Her şey birdenbire, kendiliğinden gelişivermişti ve böyle çok da iyi olmuştu. Mert'in varlığından rahatsızlık duyduğu zamanlar şimdi asırlar kadar uzak geliyordu genç adama. Aralarında artık konuşulmayan hiçbir konu, çözemedikleri hiçbir sorun kalmamıştı. Uzun zamandır yaşaya-

madıkları duyguları yaşıyor, kuzen olmanın, kuzenden öte kardeş, bir aile olmanın ne demek olduğunu birlikte öğreniyorlardı. Hayatlarında her şey daha önce hiç olmadığı kadar yolundaydı. Babaannelerinin blöfü ve onları gaza getirmesi sonucunda hayatlarının aşklarını bulmuş ve babalık duygusunu tatmışlardı. Bu yüzden ömürleri yettiğince yaşlı kadına minettar kalacaklarını biliyorlardı.

Aslında tatile çıkarlarken babaanneleri ve Feride Hanımın da kendileriyle birlikte gelmelerini istemişlerdi, ama onları ikna etmeyi başaramamışlardı. Onlara göre gençlere ayak uydurabilecek yaşı çoktan geçmişlerdi. Oysa hem Mert hem de Yiğit bu sözlerin gerçeği yansıtmadığı konusunda hemfikirdi. Bu da hayatlarında değişen bir diğer konulardan bir tanesiydi. Eskiden olsa karşılarındaki haklı olsa dahi, haksızsın demeyi tercih ederlerdi. Bunun sebebi de birbirlerinden ölesiye nefret etmeleriydi, ki Yiğit aslında hissettiklerinin hiçbir zaman nefret olmadığını şimdi daha iyi biliyordu. Çocukça bir kıskançlık sonucu birbirlerinden bu kadar uzaklaştıkları için gerçekten aptallardı, ama artık bunun bir daha olmasına asla izin vermeyecek kadar olgunlaşmışlardı. Zaten onlar izin verse dahi Sedef ile Feyza böyle bir şeye kesinlikle vetolarını koyarlardı. Sonuçta onlar aradan geçen şu birkaç ay içerisinde birbirleriyle çok iyi dost olmayı başarmışlar, aynı zamanda sık sık bir araya gelip birlikte vakit geçirmenin keyfini keşfetmişlerdi. Her ikisi de bebeklerini birlikte büyütmek konusunda kararlıydı. Ve bu kararlarını kocalarının bile bozmasına izin vermeyecek kadar da gözü karalardı.

Bakışlarını tekrar yola çevirdiğinde bir saate kalmadan bir hafta kalacakları yazlıklarına varmış olacaklarını düşündü. Bebekler hâlâ çok küçük oldukları için ellerinden geldiğince tatillerini İstanbul'a yakın bir yerde yapmayı tercih etmişlerdi.

"Yiğit?"

Karısının uykulu sesini duymasıyla bakışlarını tekrar dikiz aynasından yüzüne yöneltti. "Efendim güzelim?"

"Gelmedik mi?" Başı koltuğa yaslı bir şekilde yorgunlukla konuşuyordu Feyza. Annelik gerçekten müthiş bir duyguydu, ama aynı zamanda dünyanın en yorucu işi olduğunu da kabul etmek zorundaydı.

"Az kaldı. Akşama kalmadan varmış oluruz. Sen dinlenebildin mi biraz?"

Bakışlarını pusetinde mışıl mışıl uyuyan oğlunun güzel yüzüne çevirerek verdi cevabını. "Eh işte, en azından biraz olsun güç toplayabildim."

"Karnın acıktı mı? İstiyorsan bir yerde durup yemek yiyelim."

"Yok aç değilim," diyerek kocasına gülümsedi. Bir an sonra oğlunun mızıldandığını işittiğindeyse yüzündeki gülümseme gölgelendi. Arın Bey yine huysuzluk seansına başlamıştı. "Ama yine de bir yerde duralım Yiğit. Arın sıkıldı galiba, yola çıktığımızdan beri susmadı."

"Haklısın, yolumuzun üstündeki ilk dinlenme tesisinde duracağım. Az hava alalım."

O sıralarda Mert hayatının en zorlu sınavlarından birini vermekteydi. Her tarafı kapalı arabanın içerisinde burnuna doluşan kokuyla birlikte yüzünü hoşnutsuzluka buruşturmak istemese de, arabayı kullanırken tek yapabildiği ne yazık ki tam olarak buydu. "Azıcık camı açsam? Hava sıcak, Belis üşümez," diyerek kendince bir kurtuluş yolu sundu.

"Olmaz, yeni uykudan kalktı ve terli Mert. Hasta olur sonra." Karısına hak vererek tüm ilgisini tekrar yola odakladı. Sedef ise ona takılmak için bir fırsat bulmuşken rahat duracak değildi. "Hem araba kullanma bahanesiyle bez değiştirmekten kurtuldun, bu kadar şikayetçi olman büyük nankörlük."

Bakışları dikiz aynasında buluştuğunda, karısının yüzündeki keyifli gülümsemeye sırıtarak karşılık verdi genç adam. "Ben sadece seni düşünüyordum güzelim

sırf senin için camı açacaktım." Bebeğin altını değiştirme mevzusu hâlâ aralarında espri konusu olmaya devam ediyordu. Her zaman olmasa da karısına elinden geldiğince her konuda yardımcı olmaya gönüllü bir adamdı Mert. Aynı zamanda karısına delice âşık bir koca, küçük kızına ise hayran bir babaydı o.

"Çevir kazı yanmasın Mert Bey," dediğinde keyifli bir kahkaha döküldü dudaklarının arasından. Seviyordu bu adamı. Hem onu hem de tüm muzurluklarını. "Varmamıza daha çok var mı?"

"Hayır canım, neden sordun? Sıkıldın mı?"

"Sıkılmak değil de yoruldum. Araba yolculuğu bile yorucu olabiliyormuş," diyerek derin bir iç çekti Sedef. Sonra bakışlarını elinde oyuncağıyla etrafına gülücükler saçan kızına doğru çevirdi. "Ama Allah'tan Belis uslu bugün. Beni hiç yormuyor."

"E babasının kızı işte. Annesini hiçbir konuda yormak istemez." Yüzü keyifli bir gülümsemeyle aydınlanırken kuzeninin arabasını ilerideki dinlenme tesisine doğru yönlendirdiğini gördü. "Ama sanırım Arın Belis kadar uslu değil ve annesini çok yoruyor."

Kısa bir yemek molasının arkasından ancak akşama doğru yazlıklarına varabilmişlerdi. Kucaklarında bebekleriyle iki katlı yazlık villadan içeri adım attıklarında Sedef ve Feyza'nın yüzlerinde oldukça şaşkın bir ifade vardı. Kocalarının zengin olduklarını bilmelerine rağmen hiç böylesine bir lüksü hayal etmedikleri belliydi.

"Beğendiniz mi?" diye sordu Yiğit.

"Çok güzel ve çok da büyük," dedi Feyza.

"Eskiden sık sık gelirdik buraya, ama birkaç yıldır yakınından bile geçmedik. Neyse ki buraya gelmeden önce dip bucak temizlenmesini sağladık."

"Burası çok büyükmüş gerçekten."

"Hadi gelin, bahçeye çıkalım. Havuzu görünce bayılacaksınız." Kolunu karısının beline dolayarak, onu beraberinde bahçeye doğru yönlendirdi Mert. Feyza ile

Yiğit'in paylarına ise kucaklarında oğullarıyla onları takip etmek düşmüştü.

Bahçe de başlı başına şahaneydi. Özellikle yeşil çimlerin ortasında duran havuz akıl çelici bir güzellikteydi. "Buraya yakın bir plaj olmasına rağmen zamanmızın çoğunu burada geçiririz dedik. Çocuklarla her zaman plaja inemeyiz." Sedef'in kucağındaki kızını kollarının arasına aldı Mert.

"Burası bile yeterli bize." Feyza, Yiğit'ten tarafa dönerek gülümsedi. Onunla olduktan sonra nerede olduğunun pek bir önemi yoktu zaten.

"Beğendiyseniz sorun yok," diyerek karısının saçlarının arasına küçük bir öpücük kondurdu Yiğit. "O zaman şimdi odalarımıza çıkalım. Akşam yemeğine kadar eşyaları yerleştirir, prensle prensesin gönüllerini yaparız."

"Çok iyi olur," dedi Sedef hemen. Bir an önce Belis'in karnını doyurması gerekiyordu. Kızının acıktığını durmadan ağzıyla göğsüne sürtünmesinden anlamıştı.

Yanlarında getirdikleri eşyaları gardıroba yerleştirirken Mert ile kızının her zamanki günlük sohbetlerinden birini keyifle dinliyordu genç kız. Zaten bu yüzden biraz da elindeki işi ağırdan alıyordu. Onların rahatlarını bozmak istemiyordu.

"Kızım?" diyerek bebeğinin boynuna küçük bir öpücük kondurdu ve onun yürek ferahlatıcı kokusunu derince içine çekti. "Göbek çıkmış yine, mama işini bir kez daha abartmışız sanki."

Belis'in küçük dudaklarını şekilden şekile sokarak tuhaf sesler çıkarması ve kocaman gülümsemesi karşısında dudaklarının arasından kaçan kahkahaya engel olamadı. "Çok mu lezzetliydi? Ah bilmez miyim, anne-

nin sütü çok lezzetlidir." Son cümlesini söylerken imalı bakışları karısının üzerindeydi.

Sedef duyduklarına kendisini gülerken buldu. Aslında kızması gerekirdi, ama kızmayı bir türlü beceremiyordu. Çünkü artık kocasının bu hâllerine karşı bağışıklık kazanmıştı. Ne şaşırıyor ne de ona kızabiliyordu.

Arkasına doğru döndüğünde Mert'i burnunun dibinde buldu. Korkuyla geriye doğru sıçradı. "Beni korkuttun!" dedi elini hızla atan kalbinin üstüne bastırırken.

"Affedersin sevgilim," diyerek kollarını karısının beline doladı. "Bitmedi mi hâlâ eşyaları yerleştirme işi?"

Belinde hissettiği tatlı dokunuşlar karşısında gittikçe gevşediğini hissediyordu Sedef. "Daha Belis'in kıyafetleri var. Az kaldı yani."

"Ondan sonra kocanıza biraz zaman ayırabilirsiniz sanırım Sedef Hanım." Yaramaz elleri genç kızın üstündeki tişörtün altına sızmıştı bile çoktan.

"Aşağı inmemiz gerekiyor Mert. Feyza'ya yemek konusunda yardım etmeliyim." Nazlı bir sesle söylediği bu cümleler genç adamı gram etkilemedi. Tam tersine karısının dudaklarını uzun bir öpücük için esir aldı.

"Tatile baş başa, sadece kızımızla birlikte mi çıksaydık acaba?"

"Neden? Bence bu tatil çok güzel geçecek. Ben hayatımda hiç ailemle tatile çıkmadım biliyor musun? Daha doğrusu tatile çıktığımı bilmem. Annemin sağlığı yerindeyken bile kıt kanaat geçinirdik. Bu yüzden tatile çıkmak gibi bir lüksümüz hiçbir zaman olmadı bizim."

Bu konuyu açtığı için çoktan pişman olmuştu Mert. Sedef'in özlemini çektiği şeylerin olduğunun farkındaydı, ama bu cümlesiyle onun yarasını deşebileceği ihtimali hiç aklına gelmemişti. Özellikle onun gözlerine hüzün bulutlarının yerleşmesini hiç istememişti. "Bundan sonra sık sık tatile çıkarız. Yanımıza anneni de alırız. Keşke babaannemle o da gelseydi bizimle. Birlikte çok renkli bir tatil geçirebilirdik."

"İkisi de birbirinden inat," diyerek gülümsedi Sedef ve kocasına sıkıca sarıldı. Başını onun göğsünün üstüne bırakırken gözlerini huzurla kapatmıştı. Bulunduğu kucağı seviyordu. Kendini çok güvende hissediyordu.

"Mert?"

Sedef'in tereddütlü sesini duyar duymaz genç kızın saçlarını yavaş hareketlerle okşayan eli havada bir an için asılı kaldı.

"Söyle canım."

"Biz şimdi ikinci bir bebek yapmayacak mıyız?"

"Yapmayacağız Sedef. Bu konuyu defalarca kez konuştuk seninle."

"Ama kızım yalnız kalacak. Onun hiç mi bir kardeşi olmayacak?" Olaya biraz damardan girmesinde hiçbir sakınca olmazdı herhâlde. Zira bu yalan değildi. Sedef'in tek istediği kızının kardeş sevgisini tatmasıydı çünkü kendisi tek çocuk olmanın nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu.

Sedef'in bu acındırma oyunlarına kanmıyordu Mert. Asla da kanmayacaktı! Çünkü karısının hayatını tehlikeye atacak her türlü davranıştan özenle kaçınıyordu. Kızlarını dünyaya getirirken her şey yolunda gitmiş olabilirdi, ama aynı şeyin ikinci doğumda da olacağını kimse garanti edemezdi. Yüzde birlik risk bile Mert'in bir bebek daha istememesi için yeterliydi. "Ben son sözümü söyledim," dedikten sonra yatakta kendi kendine elleriyle oynayan kızının yanına yaklaştı. Sedef'i geride hayal kırıklığıyla bırakmıştı.

"Mert bana bir şey olmayacak. Hem sen istediğin kadar istemiyorum de ben öyle ya da böyle bir kez daha hamile kalmayı başaracağım!" dedi inatçı bir tavırla. Oysa Mert'in damarına basmaması gerektiğini çok iyi biliyordu genç kız; kocasının tümüyle haksız olmadığını da. Ama içindeki bu isteğe de engel olmayı bir türlü beceremiyordu. Hazır daha yaşı gençken doğum yapması akıllıca olandı. Doktorlardan ilerleyen yaşla birlikte

sağlıklı doğum şansının giderek azaldığını duymuştu. Bu yüzden yirmi beş yaşından önce hamile kalmak zorundaydı!

Yataktaki kızını kucaklarken karısına ters bir bakış fırlattı. "Onu nasıl yapacaksın merak ettim? Doğum kontrol haplarını almayı mı bırakacaksın? Sorun değil, o işi ben de hâlledebilirim." Sedef'in şaşkınlıkla açılan güzel ağzını görünce üstündeki tüm gerginlikten bir anda kurtulduğunu hissetti Mert. Yavaş adımlarla onun yanına yaklaşırken bu sefer az öncekinden daha kararlı bir ses tonuyla konuştu. "Ve gerekirse, bu bana ne kadar zor gelirse gelsin, sana elimi bile sürmem. Çünkü benim için senin sağlığından daha önemli hiçbir şey yok Sedef. Sana dokunamasam bile yanımda nefes aldığına şahit olmak istiyorum ben."

"Mert," diyerek derin bir iç çekti ve sonra kocasına sıcacık gülümsedi. Onun yanağına dudaklarıyla dokunduktan sonra başını boştaki omzuna yasladı. "Umarım tüm bu söylediklerine gerek kalmaz. Ve biz ikinci bebeğimizi sağlıkla kucağımıza alırız."

Mert gülerek başını iki yana sallarken, karısının inatçılığına inanamıyordu. "Artık aşağı inelim bence. Yoksa biz seninle ortak bir noktada buluşmayı hiçbir zaman başaramayacağız."

Hep birlikte oldukça güzel bir tatil geçiriyorlardı. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini ne Mert ne de Yiğit bundan birkaç ay öncesine kadar akıllarına getirebilirlerdi. Çünkü o zamanlar birbirleri için birer parazitten bir farkları yoktu. Şimdiyse birlikte vakit geçirmenin, akşamları kahveleri eşliğinde tavla oynamanın güzelliğinin farkına daha iyi varıyorlardı.

Birer aile babası olarak daha önce hiç olmadığı kadar

olgun ve daha ılımlı davranışlar sergiledikleri ortadaydı.

Banyodan dışarı çıktığında kocasını kucağında bebekleriyle kendisini beklerken buldu Feyza. Küçük oğlu babasının aldığı mayonun içerisinde çok tatlı görünüyordu. "Oğlum," diyerek bebeğine doğru attı aceleci adımlarını. Onun açıktaki göbeğini öpücüklere boğdu. "Ne şeker olmuşsun sen. Baba da pek zevkliymiş. Sana ciciler almış." Arın annesinin sözlerini onayladığını gösterircesine elleri ile ayaklarını neşeyle çırparken gülüyordu.

"Baba-oğul yüzeceğiz bugün," diyerek araya girdi Yiğit. "Ona yüzmeyi öğreteceğim."

Feyza neşeyle güldü. "Yüzmeyi öğrenmek için biraz fazla küçük bence. Bu iş için bir üç-dört sene bekleseydin keşke."

"Sabırsızlanıyorum ne yapayım yani? Hem sen bizi keyfimize turp sıkmak yerine, bize katılsan hiç fena olmayacak. Ama tabii o minnacık bikinilerle değil. O pareonun altında oldukça kapalı bir mayo olduğunu umuyorum Feyza Hanım."

İlk kez plaja indikleri gün karısının pareonun altına giydiği el kadar bikiniyi gördüğünde yeri göğü inletmişti Yiğit ve Feyza'nın denize girmesine bile fırsat vermeden, apar topar onu eve geri getirmişti. O gün aralarında yaşanan gerginliği anımsadıkca hâlâ sinirleniyordu Feyza. Bu yüzden burnunu inatçı bir tavırla yukarı dikti. "Bu sefer kırmızı bikinimi giydim. Hani şu üst tarafında hiç bağcıkları olmayan türden."

"Beni delirtmek için mi uğraşıyorsun?"

"Sana sadece saçmaladığını göstermeye çalışıyorum Yiğit. Hem bugün plaja da inmeyeceğiz, evimizde ailecek havuz sefası yapacağız. Ne giydiğimin ne önemi var?"

"Aşağıdaki sadece kuzenim de olsa onun karısma de-

lice âşık olduğunu da bilsem, sen hiçbir erkeğin karşısına bikiniyle çıkamazsın! Yasak!"

Feyza derin bir nefes aldı. Kocası bazen fazla baskıcı oluyordu. "Çok geri kafalısın biliyor musun?"

"Söz konusu sensen, evet öyleyim! Çünkü seni benden başka kimse o hâlde göremez! Şimdi bana altına kapalı bir mayo giydiğini söyle."

Feyza işveyle gülümseyerek Yiğit'e doğru bir adım attı. "Söylemek yerine göstersem?"

Karısının tutku dolu bakışları kanını kaynattı. "Göster," derken sesi bir fısıltıdan farksızdı. Bu odadan çıkma fikrini bile aklından çıkarmıştı. Karısıyla birlikte havuzda yüzmekten daha eğlenceli aktiviteler bulabilirlerdi.

Yiğit'in yanına yaklaştıktan sonra onun yanağı ile dudağı arasındaki o bölgeyi öptü önce. Ardından dudaklarını kulağına doğru yaklaştırarak "Aşağıda görürsün," dedi ve koşar adımlarla odadan dışarı çıktı. Karısının neşeli kahkahasını duyduğunda Yiğit de kendini gülerken buldu. Bu kadınla hayat gerçekten çok eğlenceliydi.

Birlikte havuz başına indiklerinde ailenin diğer üyelerinin çoktan keyife başladıklarını gördüler. Mert yüzerken Sedef kucağında kızıyla havuzun kenarında oturuyordu. Küçük Belis başına geçirilmiş pembe fırfırlı şapkası ve aynı renkteki mayosuyla çok tatlı görünüyordu.

Yiğit yavaş adımlarla havuza girdi. Kucağında oğlu olduğu için her hareketinde çok daha dikkatliydi. Arın ise tenine değen suyla birlikte huysuzlanmak yerine babasına neşeyle gülümsüyordu. Zaten doğduğundan beri suyu aşırı seven bir bebekti.

Yiğit oğluyla suyun içinde neşeli vakitler geçirirken Feyza elinde fotoğraf makinesiyle bu anı elinden geldiğince ölümsüzleştirmeye çalışıyordu. Ara sıra mutluluktan gözlerinin dolmasına da engel olamıyordu üstelik. Buna benzer sahneleri geçmişte çokca kez hayal etmişliği vardı, ama hiçbir zaman içinde gerçekleşeceği-

ne dair bir ümit beslememişti. Şimdi bu yaşadıklarının bir rüya olmasından korkuyordu.

"Anneye gülümseyelim mi oğlum?" diyerek kucağındaki Arın'la birlikte Feyza'ya doğru ilerledi Yiğit. "Sen de gelsene yanımıza?"

Kocasının elini uzatarak ettiği daveti geri çeviremezdi Feyza. Geri çevirmekte istemiyordu zaten. Bu yüzden bakışlarını kocasının gözlerinden ayırmadan üstündeki pareodan bir çırpıda kurtuldu. Yiğit'in gördükleri sonucu memnuniyetle kıvrılan dudakları ise kesinlikle dikkatinden kaçacak gibi değildi. Havuza girip, anca göğsüne kadar gelen suda kocası ile oğlunun yanına doğru ilerledi. Genç adam ise duyduğu memnuniyeti kelimelere de dökmekten çekinmedi. "Sen söz dinledikçe daha çekici oluyorsun biliyor musun."

"Şansını zorlama bence, sırf daha fazla tatsızlık çıkmasın diye giydim bu mayoyu. Sözünü dinlediğim falan yok yani."

"Öyle olsun bakalım," diye gülümsedikten sonra karısını belinden tutarak kendisine doğru çekti. "Sana da yüzmeyi öğretmemi ister misin?"

"Neden olmasın?" diyerek kocasına gülümsedi Feyza.

Mert havuzda karısı ile kızına doğru attı kulaçlarını. Onlara uzaktan bakmak bile mutlu olması için yeterliydi. Sedef kızını da kendine benzetmişti. Belis'e kendi mayosunun minyatürünü giydirmiş, bir de kafasına pembe fırfırlı bir şapka geçirmişti. Kendi kızı olduğu için söylemiyordu ama Belis çok güzel ve tatlı bir bebekti.

Yanlarına vardığında karısının dizine küçük bir öpücük kondurdu. Ardından kızının tombul ayağının tabanını koklayarak öptü. "Ana kız yine göz kamaştırıyorsunuz."

Mert'in ıslak saçlarını sevgiyle karıştırdı Sedef. "Babamız da öyle."

"Havuza gel." Karısının kucağındaki kızına uzanarak başındaki şapkayı çıkardı. "Yüzelim."

"Ben sizi izlemeyi tercih ederim. Biraz başım ağrıyor."

"Neden? Neyin var?"

Mert'in telaşına gülümsedi. "Basit bir baş ağrısı. Uykusuzluktandır, e malum geceleri pek uyuyamıyorum." Kızı çok obur bir bebekti. Geceleri neredeyse her saat başı kalkarak Sedef'in uykusunu almasına izin vermiyordu.

"İstiyorsan yukarı çıkıp uyu, ben fıstık ezmemle ilgilenirim."

"Fıstık ezmen?" Sedef gülerek başını salladı. "Babaannen fıstığın, Belis fıstık ezmen, peki ya ben neyinim?"

Mert çapkınca sırıttı. "Sen de karıcığım, benim fıstıklı kadayıfımsın." Elini Sedef'in suyun altında kalan bacaklarının bir bölümünde gezdirdi. Dokunuşları daha çok tenini okşar cinstendi. "Eğer bu hitaptan memnun kalmadıysan bende düzinelercesi var. Mesela fıstıklı kurabiyem nasıl?" Elini daha yukarılara yönlendirdi.

Sedef kocasının yaramaz elini tuttu. "Ayıp Mert, ne yapıyorsun?"

Bakışlarıyla havuzda eğlenen çift ve bebeği göstererek, "Onlar bizim farkımızda bile değiller," dedi.

"Olsun, yine de yapma. Beni utandırmaktan zevk mi alıyorsun sen?"

Kızı havuz suyuna ellerini sokup çıkarırken Mert karısına gülümseyerek cevap verdi. "Evet, çünkü utanınca çok güzel oluyorsun."

"Ben eve giriyorum," diyerek ayaklandı Sedef. "Dediğini yapıp biraz dinleneceğim. Siz de çok kalmayın, Belis'in şapkasını takmayı unutma. Kızımın kafasına güneş geçmesin."

Karısı adımlarını balkon kapısından içeri yönlendirirken Mert gülümseyen gözlerle arkasından baktı. Kızına doğru döndüğündeyse, "Ne dersin prenses? Annen

utanınca ve sinirlenince çok güzel görünmüyor mu?" diye sordu.

Belis babasına tatlı gülüşünün eşliğinde havuz suyuna buladığı eline ağzına soktu. Mert o an çok mutluydu.

Akşam yemeğinden sonra erkekler salondaki yerlerini alırlarken, kadınlar öncelikle bebekleriyle ilgilendi. Onların karnını doyurup, altını değiştirdikten sonra uyutmak için yatak odasına çıktılar.

"Aynı odada uyusunlar, bebefonu da baş uçlarına koyduk mu tamamdır," dedi Feyza. Bebekler uyanmasın diye kısık bir sesle konuşuyordu.

"Belis çok sık uyanır, Arın'ı da uyandırmasın sonra?"

"Bir şey olmaz, uyanırlarsa da ilgileniriz," diyerek gülümsedi genç kız. "Hadi aşağı inelim. Patlatılmış mısırlarımızın eşliğinde film izleyelim."

Odadan dışarı çıktıklarında aklına gelenle Sedef'in dudakları kıvrıldı. "Bence daha değişik bir şey yapalım. Film izlemek yerine oyun oynayalım."

"Ne oyunu?"

"Gel benimle," diyerek Feyza'yı beraberinde mutfağa sürükledi. Tezgahın üzerinde gördüğü boş bir su şişesini eline alarak, "Şişe çevirmece oynayacağız," dedi.

"Ne?" Feyza bu sözlere güldü. "Sana inanmıyorum."

"Kocan hakkında bilmediklerini öğrenmek istemez misin? Bence çok eğlenceli olacak."

Salondan içeri girdiklerinde kocalarını futbol maçı izlerken buldular. Sedef hemen Mert'in elindeki kumandayı alarak televizyonu kapattı.

"Sedef niye kapattın? Ne güzel izliyorduk."

"Tatile maç izlemeye mi geldik? Hem ben futbol maçlarını sevmem."

Mert yüzüne muzır gülümsemesini takındı. "Sen sevmiyorsan konu kapanmıştır. Üzgünüm kuzen."

"Kılıbık," diyerek güldü Yiğit. Ardından yanına oturan karısının omzuna kolunu doladı.

"Sedef için kılıbık olmaktan asla gocunmam."

Mert'in elini kalbine götürerek söylediği sözler Sedef'i de güldürdü.

"Şimdi şakayı kesip, beni dinleyin. Tatilimizde televizyon başında pineklemeyeceğiz."

"Peki ne yapacağız, daha iyi bir önerin mi var?" diye sordu Yiğit.

"Bu akşam dördümüz eğlenceli bir oyun oynayacağız."

Mert ve Yiğit, Sedef'in elindeki şişeyi o an fark ettiler. "O elindekinin bu sözünü ettiğin oyunla bir ilgisi var mı?"

"Evet, var. Şişe çevirmece oyanayacağız."

"Dürüstlük mü..."

"Cesaret mi?" diye kuzeninin sözlerini tamamladı Mert.

"Aslında pek sayılmaz. Ben oyunun kurallarını biraz değiştirmeye karar verdim."

"Nasıl yani?" diye sordu Feyza.

"Bu sefer, 'Cesaret' seçeneğini eliyoruz. Sadece dürüstlük kalıyor elimizde. Biraz soru-cevap oyunu olacak."

Mert ile Yiğit birbirlerine bakakaldılar. Bu oyunun bu şartlar altında haklarında iyi olmayacağı konusunda hemfikirlerdi.

"Hadi şu sehpayı ortaya koyalım, üstündekileri de alalım."

Mert genzini temizleyerek, "Başka bir oyun bulalım, mesela sessiz sinemaya ne dersiniz?" diye sordu.

Sedef bu soruya gözlerini kısarak cevap verdi. "Bu oyun bence çok uygun, hem niye çekiniyorsunuz? Bilmememiz gereken bir işler mi karıştırdınız yoksa?"

"Elbette hayır!" diye karşı çıktı Mert.

"O zaman oyuna başlayabiliriz," dedi Feyza.

Bir süre sonra sehpanın etafında oturuyorlardı. Sedef şişeyi ortaya yerleştirerek, "İlk ben çeviriyorum," dedi.

"Unutmayın, sorulan her soruya dürüst cevaplar verilecek."

Çevrilen şişe birkaç tur döndükten sonra durdu. İşaret ettiği kişi Yiğit'ti. Mert nefesini rahatlayarak verdi. Bu sefer ucuz kurtulmuştu. Onun aksine Yiğit gergindi. Saklayacak bir sırrı yoktu belki ama geçmişle ilgili gelebilecek sorulardan çekiniyordu. Çünkü Feyza'dan önce bir azizin hayatını yaşamamıştı.

"Evet, ne sorsam?" diye düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı Sedef.

"İlk sevgilisinin ismini sor."

Yiğit karısının yüzüne bakakaldı. Bu kadın ne saçmalıyordu? "Feyza!"

"Ne var? Merak ediyorum," diyerek inatçı bir tavırla burnunu yukarı dikti genç kız.

"Merak edilecek bir şey yok. Hem ayrıca soru sorma hakkı Sedef'in."

"Bence güzel bir soru, evet Yiğit, söyle bakalım ilk sevgilinin ismi neydi?"

Mert kafasını iki yana sallayarak kuzenine, 'geçmiş olsun' bakışını yolladı. Allah bu ikisinin eline kimseyi düşürmesindi.

"Bu soruyu pas geçme hakkımız var mı?"

"Hayır, yok," dedi Feyza ve meraklı bakışlarını kocasının gözlerinin içine dikti. "Hadi cevap ver."

"Betül," dedi Yiğit pes edercesine.

Feyza duyduğu ismi içine sindirmeye çalıştı. Kıskanmamalıydı. Bu geçmiş bir meseleydi. Ama kocasına âşık bir kadın olarak onun geçmişinde yer alan her kadından nefret ediyordu. Evet, kıskançtı. Bu durumu değiştirebilmesi ise mümkün değildi.

Şişeyi çevirme sırası Yiğit'e geçmişti. Bu sefer yönünü belirleyen şişenin ucu Mert'i gösteriyordu. Yiğit sinsice sırıttı. "Söyle bakalım Mert, lise son sınıftayken babaannemizin bir aylığına harçlığını kesmesinin sebebi neydi?"

Mert gözlerini öfkeyle kıstı. Yiğit'in olup biten her şeyi bildiğinden emindi. Sırf Sedef de öğrensin diye bu soruyu sormuştu. "Sebebini çok iyi biliyorsun, tekrar söylememe gerek yok."

"Bence söyle biz de öğrenelim."

Sedef'in çatık kaşlarına kısa bır an baktıktan sonra, "Önemli bir şey değildi, bence başka bir soru sorulsun," dedi.

"Soru değiştirme hakkımız yok. Bu yüzden Yiğit'e cevap verir misin Mert?"

"Evet Mert, soruma hâlâ bir cevap bekliyorum." Yiğit hâlinden memnundu. Kuzenini köşeye sıkıştırmaya bayıldığı ise bir gerçekti.

Mert karşısındaki adama 'Bunun hesabını soracağım' anlamına gelen öfkeli bir bakış fırlattı. Konuşurken kasıtlı olarak karısından tarafa bakmadı. "Gizlice eve kız attığım bir gün ona yakalandım. Hâliyle çok öfkelendi ve ceza olarak harçlığıma el koydu."

Feyza kıkırdamasını bastıramazken Sedef şok geçiriyordu. Sonunda yüzünü buruşturup, "Babaannenin evine kız mı atıyordun? Ama bu iğrenç!" diye fikrini belirtti. Tabii ayrıca kıskançlıktan bir öfke krizinin eşiğinde olduğunu söylemesine hiç gerek yoktu.

"Gençliğimin en deli zamanlarındaydım. Doğru ve yanlışı ayırt edecek kadar olgun değildim. Şimdi düşününce bende gerçekten deli cesareti varmış diyorum."

"Yakalanmandan önce çok kız attın mı peki o eve?" diye homurdandı.

Mert o an Sedef'in fazlaca öfkeli olduğunu fark etti. "Yiğit'in sadece bir soru hakkı vardı, onu da cevapladım. Oynamaya devam edebiliriz."

Sedef öfkeden kudursa da başka bir söz söylemedi.

Şişenin bir kez daha önünde durmasıyla homurdanmasını bastıramadı Yiğit. "Bu oyunun kurbanları olarak benimle Mert'i seçtiğinizi söyleseydiniz keşke."

"Şişe sizi sevdi," diyerek güldü Feyza. Mert ise eline bir intikam şansının geçmesi sonucunda mutluydu. "Evet Yiğit efendi, şimdi soru sorma sırası bende."

"İntikam fırsatını sakın kaçırma tabi."

"Söyle bakalım, üniversitede iki yıl çıktığın kızdan ayrılma sebebin neydi?"

Bu soruya cevap vermeyecekti çünkü verdiği an karısının yanlış düşüncelere kapılacağına emindi. Kollarını aksi bir tavırla göğsünde kavuşturdu. "Bu soruya cevap vermeyeceğim."

"Vermek zorundasın," dedi Mert meydan okuyan bakışlarla. "Ben de senin soruna cevap verdim."

"Mert doğru söylüyor," diyerek kocasına doğru döndü Feyza. "Bu soruya cevap vermekten niye çekiniyorsun?"

"Bu sadece bir oyun Yiğit, hem geçmişte olanlar yüzünden sizi yargılayacak değiliz. Öyle bir hakkımız olsaydı, emin ol Mert şu anda ölü olurdu."

Mert kaşlarını çatarak karısına baktı. "Bu oyun senin fikrindi," diye söylendi.

Yiğit sonunda, "Tamam, cevap vereceğim. Ve bu son cevabım olacak. Bu oyunun burada bitmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Ama daha yeni..."

"Bence de bu oyunu bitirmeliyiz Sedef."

Mert'in de kararlı bir duruş sergilemesi sonucunda omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Peki, öyle olsun."

Yiğit derin bir nefes aldı. "Ayrıldık çünkü ben başka birinden hoşlanmaya başlamıştım."

"Na-nasıl yani?" diye şaşkınca sordu Feyza. "İki yıldır çıktığın kızı bir başkası için yüz üstü mü bıraktın?"

"Elbette yüz üstü bırakmadım." Yiğit'in ateşli karşı çıkışı Feyza'nın düşüncelerini değiştirmeyi başaramadı.

"Başka birinden etkilenip onu terk ediyorsun. Bu yüz üstü bırakmak değil de ne? Ha ayrıca kızın gururuyla oynamış olman da cabası."

Sedef ile Mert şaşkınca karşılarındaki ikiliyi seyrediyorlardı. İkisi de bu oyunun bir aile faciasına neden olabileceğini hesaba katmamış gibi görünüyordu.

"Feyza sadece kızla aramızda o ilk günkü etkileşim kalmamıştı. Olayı bu kadar dramatikleştirme. Kimsenin kalbini kırdığım da yok. O da bu ayrılığı güle oynaya kabullendi."

Dilinin ucunda biriken kelimeler dışarı çıkmak için can atıyorlardı ama Feyza onları yutmayı tercih etti. Çünkü konuştuğu takdirde büyük bir kavga kaçınılmaz olacaktı.

O sırada bebefondan gelen ağlama sesleri imdatlarına yetişti. Sedef ile Feyza üst kata doğru yönelirlerken, Mert ve Yiğit bir kez daha koca salonda bir başlarına kalmışlardı.

"Sanırım bu sefer fena çuvalladık," dedi Mert.

"Hep senin yüzünden!"

"Ben ne yaptım? O soruyu bana sormamış olsaydın sen de benden öyle bir soru duymazdın."

"İlk sevgilimin adını sorarak bunu başlatan kişi sendin Mert."

"Biz burada birbirimizi boşa yiyoruz farkında mısın? Bence gidip eşlerimizin gönlünü alalım."

Bu konuda Mert'e hak verdi genç adam. Feyza'nın gönlünü alması şarttı.

Yatak odasından içeri girdiğinde karısını yatakta uzanırken buldu. Belli ki oğlu karnının doyması ve altının değiştirilmesiyle tekrar uykuya dalmıştı. Feyza da dalgın bir şekilde onun yanında uzanıyordu. Geniş yatağın boştaki ucuna geçip oturdu Yiğit.

"Feyza konuşalım mı?"

Yiğit odaya girdiğinden beri oğlunun üstünde yo-

ğunlaştırdığı bakışlarını ondan tarafa bir an olsun çevirmemişti genç kız. "Konuşacak ne var?"

"Şu geçmişteki olay..."

"Açıklama yapman gerekmiyor. Sedef de söyledi zaten, geçmişte yaşadıklarınızdan dolayı sizi yargılayamayız. Hem ona bakarsan benim de geçmişim çok parlak değildi."

"Feyza..."

"Konuşmak istemiyorum!"

"Ama konuşmalıyız. Canını sıkan şey ne ise söyle bana. Geçmişimde utanacağım hiçbir şey yaşamadım ben. Gençlik hevesiyle bazen fevri kararlar vermişliğim olmuştur ama şu dünyada zaten kim dört dörtlük ki?"

"Günün birinde benden de sıkılacak mısın Yiğit?"

Yiğit duyduklarına inanamayarak birkaç saniye karısının yüzüne bakakaldı. Feyza'nın gözlerinin yaşlarla dolması sonucu ise ne yapacağını iyice şaşırdı. Onun kirpiğinde takılı kalan bir damla yaşı parmağının ucuyla kurularken, "Bunu da nerden çıkardın? Sence böyle bir ihtimal var mı?" diye sordu.

"Yok mu? O kızla birlikteyken başkasından etkilenmişsin. Aynı şeyin bizim de başımıza gelmeyeceğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

Feyza bu soruyu ciddi ciddi soruyordu. Yiğit ona kızsın mı yoksa onu daha çok mu sevsin bilemedi. "Çünkü sana âşığım!"

Yüreğindeki ağırlığın hafiflemesiyle, "O kıza âşık değil miydin?" diye sordu.

"Ben senden başka kimseye bu duyguları hissetmedim. Bunu bunca zaman sana anlatmaya çalışıyorum ama anlamamakta hâlâ ısrar ediyorsun."

Kocasının sesindeki kızgınlığı hissetmişti. Bakışlarını suçluymuş gibi ondan kaçırdı. "Bazen çocuk gibi davranıyorum öyle değil mi?"

Feyza'nın yanağına usulca dokundu Yiğit. Onun üzülmesine dayanamıyordu. "Seni çok seviyorum. Geçmişi düşünüp hayatı bize zindan etme Feyza. İnan bana hayatıma senin kadar değer verdiğim biri girmedi. Hiçbiriyle ciddi düşünmedim."

Sonunda dudakları mutlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de seni çok seviyorum. Seni kaybetmekten korktuğum zamanlarda böyle saçmalamadan edemiyorum işte. Beni hiç bırakma Yiğit."

"Asla. Ne senden ne de oğlumdan vazgeçerim ben." Aralarında yatan oğluna dikkat ederek karısının dudaklarına doğru eğildi. Hafif bir öpücüktü ama içinde tüm sevgi, şefkat ve mutluluğu barındırıyordu.

Mert oda kapısının önünde dikilirken sessizliğini korumayı daha uygun görüyordu. Belis ile ilgilenen Sedef'i izlemek ise kesinlikle daha çok işine geliyordu. İtiraf etmesi gerekirse karısının deli öfkesi onu hep korkutmuştu. Şimdiki sakinliğinin bir yanılsama olduğunun farkındaydı.

"Daha ne kadar kapıda dikilmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Sedef kızını yatağa yatırırken.

"İçeri gelmek için öfkenden tümüyle arınacağın anı bekliyorum."

"O zaman bu gece aşağıdaki koltukta yatacaksın demektir. Çünkü bir süre daha sana kızgın kalmayı planlıyorum."

Mert gülümsemek için fırsat kollayan hain dudaklarına engel olamadı. Karısından tarafa bir adım atıp bekledi. "Geleyim mi peki?"

Sedef umursamıyormuş gibi omzunu silkti. "Canın ne istiyorsa onu yap."

"Peki," dedikten sonra hızlı adımlarla Sedef'in ya-

nına kadar geldi. Ve hiç zaman kaybetmeden karısının dudaklarına tutkuyla kapandı. Geri çekildiğinde genç kızın, "Bu neydi şimdi?" diye sorduğunu işitmişti.

"Canın ne istiyorsa yap dedin, benim canım da seni öpmek istedi."

Sedef kaşlarını çatmaya çalıştı. "Bu tatlı hâllerinle kızgınlığımı dindirmen mümkün değil."

"Tatlı olduğumu kabul ediyorsun yani? Eh bu da bir şeydir."

"Babaannenin çatısı altında kızlarla oynaşacak kadar çapkın ve utanmaz olduğuna inanamıyorum ama!"

"Çapkın-dım Sedef. Geçmiş zaman eki kullanmak daha doğru olur. Çünkü ben seninle tanıştıktan sonra günü birlik zevklerin tümünden vazgeçtim."

"Yine de hayatına birçok kadının girmiş olması canımı sıkıyor. Kıskançlığıma engel olamıyorum."

Sedef'in bu dürüst itirafı sonucunda bakışları gözle görülür bir biçimde yumuşadı. Onu kollarının arasına çekerek gözlerinin içine aşkla baktı. "Keşke elimden gelse de zamanı geriye alabilsem. O zaman seninle tanışana kadar bir aziz hayatı sürdürürdüm."

Sedef gülüşünü bastıramadı. "Nedense bunu başarabileceğinden şüphe ettim şu an."

"Senin için her şeyi yaparım." Sedef'in elini tutarak dudaklarını avucuna bastırdı.

"Seni üzebilecek her türlü davranıştan kaçınırım. Lütfen senden öncesini düşünme, geçmişi deşecek her türlü oyundan da uzak dur!"

Bir kez daha neşeyle güldü genç kız. "Söz veremem, ama denerim."

Sedef'in gülümserken yukarı doğru kıvrılan dudağının kenarından öptü. "Sen benim her şeyimsin. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Mert. Geçmişteki tüm vukuatlarına rağmen hem de."

Sedef'in kendisine takılmasına gülümsedi. Onu kollarıyla sımsıkı sararken bu mutluluğun ebedi bir mutluluk olmasını diliyordu içinden. Sedef ve kızıyla birlikte ömrünün sonuna kadar birlikte olabilmeyi istiyordu.

Otuz Bir

Dış kapıyı açıp evden içeri adımını attığında kendini oldukça bitkin hissediyordu Sedef. Hamileliğinden sonra bile tansiyon belasından kurtulmayı başaramamıştı. Çoğu zaman ancak ilaçların yardımıyla kendisini iyi hissediyordu. Ama birkaç gündür vizelerin stresinden ilaçlarını zamanında almayı atlamıştı.

Sedef annesinin hastalığı sebebiyle ara verdiği eğitimine kızının birinci yaşını doldurmasıyla geri dönmüştü. İlk başta verilen o uzun aradan dolayı derslere adapte olabilmesi çok güç olmuştu. Ayrıca bir de evde ilgilenmesi gereken bir bebek ve kocası vardı. Neyse ki Mert ve annesinin yardımlarıyla her şey sorunsuz yürüyordu. Üniversitede olduğu zamanlarda Belis'i annesi Feride Hanıma bırakıyordu.

Aklına annesi geldiğinde gülümsedi. Feride Hanım birkaç ay önce kendi evine çıkmıştı ve evde ördüğü yelek patikler sayesinde geçimini biraz olsun sağlayabiliyordu. Yine de kazandığı kadarı tüm masrafına yetmiyordu. Evin kirasını Mert karşılıyordu.

Ceketinden kurtulduktan sonra salona doğru ilerledi. Bu hâlini Mert'e çaktırmaması gerekiyordu. Çünkü onun kendisi için endişelenip üzülmesini istemiyordu.

Salondan içeri girdiğinde Mert'i koltukta uyuklarken, kızını ise yerde dizlerinin üstüne çökmüş bir şekilde kumandayı kemirirken buldu. "Belis, bırak annem onu," diyerek kızını kucağına aldı. Mert karısının sesiyle anında uyanmıştı.

"Sedef?"

Kızının elindeki kumandayı zorla alırken kocasına söylenmeye başladı genç kız. "Aferin Mert! Belis yanındayken nasıl uyuyakalırsın? Ya kumandayı kemirmek yerine başka şeyler yapmaya kalksaydı?"

Yüzünü elleriyle sıvazlarken, "Özür dilerim, ne desen haklısın. Bir an içim geçmiş," dedi.

Belis hâlâ annesinin elindeki kumandaya uzanmaya çalışıyordu. "Anne ma... ma."

"Hayır bebeğim mama değil bu." Mert'in gülümsediğini gördüğünde, "Belis'in karnını doyurmadın mı yoksa?" diye sordu.

"Elbette doyurdum."

"Ne zaman?"

Mert kolundaki saate baktı. Kaşlarını çatarken, "3 saat önce," cevabını verdi.

"Yine acıkmış olmalı. Ben ona bir mama yapayım."

Sedef'in arkasından mutfağa doğru ilerledi Mert. Kızını gözünün önünden ayırmamak isterken uzandığı yerde uyuyakaldığına inanamıyordu.

Kızını tek kolunun altına alarak mama için gerekli olan sütü küçük bir tencereye doldurarak ocağın altını açtı. Mert ise mutfaktaki masaya geçip oturdu.

"Sınav nasıldı?"

"İyi." Mert'in yanına yaklaşarak kızını kucağına verdi. "Sana bir haberim var."

"Ne haberi?" Belis'in masadaki elmalara uzanmasını engelledi. Bu kız gün geçtikçe iyice yerinde duramaz oluyordu.

"Feyza hamileymiş."

Mert kendini gülümserken buldu. "Hayırlı olsun. Yiğit ikinci kez baba oluyor ha? Vay be! Babaannem haberi aldıysa sevinçten havalara uçmuştur."

Kızının mamasını karıştırırken bakışlarını Mert'in yüzünden ayırmıyordu Sedef. "Peki sen istemez misin?"

"Neyi istemez miyim?"

"İkinci kez baba olmayı elbette."

Mert dertli bir iç çekti. "Sedef bu konuyu daha önce konuşmuştuk."

Belis'in elini ağzından çekerek mamadan bir kaşık yedirdi. "Konuşmuştuk ama hâlâ fikrinin değişmesini ümit ediyorum."

"Bu konuda fikrim asla değişmez."

Sedef kızlarının mamasını yedirirken Mert de onu izliyordu. Bugün yüzü çok solgun görünüyordu. Günlerdir ders çalışmaktan dolayı çok yorgun düşmüş olmalıydı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye ilgiyle sordu.

"Biraz yorgun, onun haricinde iyi."

"Belis'in mamasını yedirdikten sonra biraz uzan istersen."

"Sen de gelirsen olabilir, bana şu meşhur masajından yaparsın belki?"

Mert sırıttı. "Belis'i uyuttuktan sonra neden olmasın."

Küçük kız anne ve babasının onu devre dışı bırakmaya hevesli olduğunu anlamış gibi ağzındaki mamayı dışarı püskürttü. Bu yetmiyormuş gibi başını çevirerek dudaklarının kenarında kalanları babasının gömleğine zevkle bulaştırdı. Mert bu duruma gülerken Sedef de dudaklarının kıvrılmasını engelleyemedi. "Baba ma... ma."

"Mamanı babanın üstüne bulaştırdın küçük cadı." Kızını kucağında kaldırarak dudaklarını göbeğine bastırdı. Belis kıkır kıkır kıkırdarken annesini ne denli büyük bir mutluluğa boğduğunun farkında değildi.

İşten gelir gelmez yorgun bedenini öncelikle ılık duşun altına atmıştı Yiğit. Tüm gün adliyede sinir harbi yaşamıştı. Bu nedenle karısının yanına gitmeden önce gerilen sinirlerini yumuşatması şarttı.

Üstünü giyindikten sonra soluğu oğlunun beşiğinin başında aldı. Arın uyurken çok masum görünüyordu. Tüm gün yaptığı yaramazlıklarla annesini çileden çıkaran o değilmiş gibiydi. Kısık bir sesle güldü genç adam. Arın doğduğundan beri evlerinden hareketlilik hiç eksik olmuyordu. Son zamanlarda küçük beyin en büyük ilgisi teknolojik aletlerdi ve bulduğu her şeyi kurcalama gini önlenemez bir merakı vardı.

Uyandırmamaya çalışarak oğlunun saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktı. Ardından adımlarını salona doğru yöneltti. Feyza kendisini yemek masasında bekliyordu.

Yerine geçip oturduğunda karısı da çorba dolu tabağı önüne bırakmıştı.

"Ellerine sağlık," dedi karısına gülümserken.

"Afiyet olsun." Feyza masadaki yerini alırken yüzünde güller açıyordu. Çorbadan bir kaşık aldı ama sonrasında bakışlarını kocasının yüzüne yöneltti. Heyecanlıydı. İçi içine sığmıyordu. Verilecek çok ama çok güzel bir haberi vardı. "Yiğit?"

Başını kaldırarak karısına cevap verdi genç adam. "Efendim güzelim?"

"Arın'a hamile olduğumu öğrendiğin günü hatırlıyor musun?"

Dudaklarının kenarında hüzünlü bir tebessüm belirirken cevap verdi.

"Hayatımın hem en mutlu hem de en üzücü günüydü."

"Evet, Sedef'in durumuna üzülmekten sevincimizi doyasıya yaşayamamıştık."

"Sonrasında bunu telafi etmiştik ama."

Kocasına kocaman gülümsedi. "Sen çok düşünceli bir eşsin." Oturduğu yerden kalkarak Yiğit'e doğru yürüdü. "Ne olursa olsun yüzümü güldürmek için elinden gelen her şeyi yapmaya çalıştın."

"Zaman zaman yersiz kıskançlıklarımla o güzel yüzünün asılmasına da sebep oldum."

Yiğit'in yanına vardığında masada duran elini tutup ayağa kaldırdı. "Evliliğimizin ilk günlerinde bana bir odanın anahtarını bile emanet etmeyecek kadar güvenmediğini hatırlıyor musun peki?"

O günlerin anısıyla bakışlarına büyükçe bir suçluluk duygusu gelip yerleşti. "Sana çok kötü davranmıştım. Olayların iç yüzünü bilmeden seni suçladım."

"Ben o günleri unuttum," diyerek kocasının yanağını avucunun içine aldı. "Sen birlikte olduğumuz her gün benim yaralarımı daha çok sardın. Artık geçmişi düşününce hiçbiri yeniden kanamıyor. Çünkü yaşamak zorunda olduğuklarımın karşılığında ben seni kazandım. Seni bulabilmem için o yoldan yürümem gerekiyordu. Bu gerçeği idrak edebildiğim an geçmiş için hayıflanmaktan vazgeçtim ben Yiğit."

"Ömrüm boyunca bir daha üzülmemen için ne gerekiyorsa yapmaya devam edeceğim, söz veriyorum."

Mutlulukla gülümsedi Feyza. "O gün bana anahtarı emanet etmek bile istemiyordun ama bu gün her şeyini gözünü kırpmadan avucumun arasına bırakmaktan çekinmiyorsun. En önemlisi de bana her gün oğlumuzu emanet ederek gözün arkada kalmadan evden çıkıp gidebiliyorsun."

"Çünkü ona annesinden daha iyi kimsenin bakamayacağını biliyorum. Feyza sen hayatımda tanıdığım herkesten daha güvenilirsin. En önemlisi de sadece bana aitsin." Karısının alnına içten bir öpücük bıraktı. "Yalnız bu konuşmanın sonu nereye varacak merak ediyorum. Bugün çok duygusalsın, yoksa o özel gününde misin?"

Kocasına çatmaya çalıştığı kaşlarının arasından baktı. "Hayır, sadece hamileyim."

"Ha... Ne!"

Yiğit'in dumura uğradığı anlara çok nadiren şahit oluyordu Feyza. Bu yüzden kocasının şaşkınlıkla irileşen gözlerinin içine keyifle baktı. Onun elini karnına bastırarak, "Burada Arın'ın kardeşi var," dedi. "Bu dönemlerde çok duygusal olabileceğimi söyledi doktorum. Bir sekiz ay kadar idare edeceksin artık."

Şaşkınlığını üstünden attığı an kocaman gülümsedi ve karısını kollarının arasına alarak kucağında döndürmeye başladı.

"Yiğit, dur, dur," diye kıkırdadığında dönen başını tutuyordu.

"Afedersin, ama bu sefer her şeyi doğru yapmak istedim." Karısını kucağından indirerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum."

"Bir bebeğimiz daha olacağına inanamıyorum."

"İnan bence, çünkü çok yakında gece yarısı aşermelerimle sana zor anlar yaşatmayı planlıyorum."

"İstersen buna hemen şimdi başlayabilirsin, hiç itiraz etmem."

Yüzünü kocasının göğsüne gömerken kollarını genç adamın beline sıkıca dolamıştı. "Bana sıkıca sarıl sadece."

Feyza'yı güçlü kollarının arasında hapsetti Yiğit. Burnunu saçlarının arasına gömdüğünde ise, "Arın'a hamileyken bu kadar nazlı değildin sen, acaba şimdi ailemize bir prenses mi geliyor?" diye sordu.

"Bilmem, olabilir." Başını kaldırarak Yiğit'in çenesini ufacık öptü. Ondan dünyalar tatlısı -biraz da yaramaz- bir oğlu vardı. Ona baktığı her an her saniye mutluluğu katlanarak artarken şimdi aralarına yeni bir can daha katılacaktı. Kız olmasını elbette dilerdi ama oğlan olsa dahi onu da çok seveceklerine emindi.

Biraz geri çekildiğinde bebefondan gelen ağlama sesini duydu. Küçük paşası sonunda uykusundan ko-

pabilmişti. "Sen yemeğini bitir, ben de bizim yaramaza bir bakayım," dedi. Ardından kocasının yanağından öperek adımlarını oğlunun odasına doğru yönlendirdi. Yiğit'i yüzündeki mutlu ifadeyle arkasında bırakmıştı.

Mert bakışlarıyla küçük kızının her hareketini yakından takip ediyordu. O Arın'ın peşinden dolandıkça kaşları farkında olmadan çatılıyor, ona elindeki bisküviyi her uzatışında ise çene kasları sinirle seğiriyordu. Prensesinin bu yaşta bir erkeğin peşinde dolanıyor oluşundan rahatsızdı.

"Cadı kızına söyle oğlumun peşini bıraksın."

Yiğit'in keyifli bir sesle söyledikleriyle kaşları daha çok çatıldı. "Bence asıl senin oğlum benim kızımın peşini bıraksın. Elindeki bisküviye bile ortak oluyor. Hiç centilmence bir davranış değil."

"Benim oğlum işini bilir. Burada akıllı olup her gülümsemeye kanmaması gereken kişi senin kızın."

Yiğit'in kışkırtmalarına gelmeyecekti Mert. Koltuğa iyice kurulurken ona kısa bir bakış attı. "İkinci kez baba olacağın için heyecanlı mısın?" diye sordu.

"Evet, hem de çok," diye gülümsedi genç adam.

"Peki üçüncü bir çocuk yapma planlarınız var mı? Hani öncesinde söyleyin de ben de kendi karımın aniden bir çocuk daha istemelerine hazırlıklı olabileyim."

"Niye? Sen istemiyor musun?" Yiğit bu soruyu sormasının bile anlamsız olduğunu biliyordu. Mert'in karısının hayatını tehlikeye atmak istememesini anlayabiliyordu. Çünkü kendisi de Feyza'yı tehlikeyi atabilecek her şeyden kaçınırdı.

"Sedef belli etmemeye çalışsa da, zaman zaman sağlık problemi yaşıyor. Ben onun hayatını bir kez daha tehlikeye atamam." O sırada Belis'in Arın'ın yanağına

dudaklarını sıkıca bastırdığını gördü. Sakinliğini korumaya çalışarak yerdeki kızını kucağına aldı. "Arın'ı öpmek yok!"

Yiğit artık kahkahalarla gülerken Belis babasının yüksek çıkan sesi yüzünden korkmuştu. Boncuk gözleri yaşlarla dolarken, "Affın öp!" diye mırıldandı.

"Ağlama prensesim."

Arın da küçük kızın ağlamasına üzülmüş gibi Mert amcasının paçasına sarılarak Belis'e ulaşmaya çalışıyordu. Mert bir kızına bir Arın'a baktı.

"Bırak kızı Mert, bu kadar koruyucu olma."

"Sen anlamazsın."

"Neyi anlamam?" diye merakla sordu Yiğit.

"Kız babası olmak ne demek anlamazsın."

"Kız ya da erkek fark ediyor mu?"

"Elbette ediyor. Kız babaları kızlarını her türlü kötülükten korumak ister."

"Sen benim oğlumun ne kötülüğünü gördün?"

"Oğlan olması yeterli."

Yiğit bir kez daha gülerek kafasını iki yana salladı. Ardından kucağına gelen Arın'ı kollarının arasına aldı. "Belki demek istediğini yakında anlarım, bir kızım olursa yani."

O sırada ellerinde kahvelerle eşleri içeri girdiğinde her iki adam da sessizliğe gömüldü. Belis ise annesini görür görmez babasının kucağından hızla kurtulmaya çalıştı.

"Bu kız niye ağladı?" Sedef kocasına kahvesini verdikten sonra kucağına gelmek isteyen prensesini kollarının arasına aldı.

"Babası yüzünden aşk acısı çekiyor," diyerek kuzenine bir kez daha takıldı Yiğit.

"Arın'ın yanaklarını öpücüklere boğuyordu, ben de bir Türk babası olarak gerekeni yaptım."

Feyza bu sözlere güldü. "Onlar daha çocuk. Hem

sevdikleri herkesi öpücüklere boğabilecek yaştalar. Yani daha çok küçükler."

"Gel de bunu benim despot kuzenime anlat hayatım," dedi Yiğit. "Hem Belis de haklı şimdi. Bulmuş Yiğit amcasının kopyası bir yakışıklıyı, elbette öpecek."

"Yiğit en son ne zaman aynaya baktın? Hani kendini hâlâ yirmili yaşlarda falan sanıyorsun galiba, çünkü haffiten kelleşmeye başlamışken pek yakışıklı görünmüyorsun."

"Ona bakarsan senin de saçlarına ak düşmeye başlamış. O eski Mert'ten eser yok."

Feyza ile Sedef bu ağız dalaşının bir sonu olmadığını bilecek kadar tanıyorlardı kocalarını. Ne zaman bir araya gelseler birbirlerine takılmadan edemiyorlardı. Ama o takılmaların ardında yatan sebep sadece sevgiydi. Sevgilerini ancak bu şekilde korkusuzca göstermeyi biliyorlardı.

Bir süre sonra eşlerinin çocuklarıyla salondan ayrılmasıyla ikisi de odada baş başa kaldı. Bakışları buluştuğunda yüzleri gülüyordu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu Mert.

"Ne?"

"Babaannem iyi ki o oyunu oynamış bize."

Kuzeninin demeye çalıştığı şeyi anlamıştı Yiğit. Yüzündeki gülümseme büyürken, "İyi ki," dedi.

"Eğer oynamamış olsaydı şu an hâlâ aramızda o anlamsız küslüğü devam ettiriyor olurduk."

"Ya da birbirimizi çoktan boğazlamış olurduk."

Mert kahkahasını bastıramadı. "Haklısın. Bu arada ben senden hiçbir zaman gerçekten nefret etmedim."

"Ben de senden etmedim."

"Küçükken senin benden çok diğerleriyle vakit geçirmeni kıskanırdım. Bana göre en çok beni sevmeli, en çok benimle ilgilenmeliydin. Seni hiç sahip olamadığım abim gibi görüyordum."

"Ben de seni kardeşim gibi görüyordum Mert. Sadece beni çok sinirlendiriyordun ve sana kötü davranmaktan kendimi alamıyordum. Çünkü ben de çocuktum. Ve eve sonradan taşındığım için bana kendimi bir fazlalıkmış gibi hissettiriyordun."

"Bana göre de sen beni hem yok sayıyor hem de hayatta sahip olduğum tek annemi, babaannemi elimden almaya çalışıyordun. Çocuk aklımla bunu zihnime yerleştirmiştim bir kere. Ne saçma öyle değil mi?"

"İkimiz de kafamızda saçma sapan şeyler kurup bir de üstüne onlara inandık."

Mert genzini temizleyerek, "Özür dilerim," dedi.

Yiğir şaşkınca kuzeninin yüzüne bakakaldı. "İkimiz de hatalıydık Mert. Özür dilemene gerek yok."

"İkimiz de hatalıydık evet, ama ben seni büyüdüğümüzde bile türlü davranışlarımla kışkırtmaktan geri durmadım."

Kuzeninin eski sevgili olayını kastettiğini anlamıştı. "Boş ver. Geçti gitti hepsi. Ben geçmişe baktığımda tek görebildiğim Feyza'nın hayatıma tekrar girmesinden sonra her geçen gün nasıl daha fazla mutlu olduğum."

"Şanslı adamlarız vesselam," dedi Mert kuzeninin omzunu sıkarak. "Bundan sonra bir yanlış anlamanın aramızı bozmasına izin vermeyelim."

"Artık bunu istesek de yapamayız. En başta Arın ile Belis buna müsaade etmezler."

Birbirlerine kuzenden öte kardeşçe gülümserlerken gelecek günlerde de omuz omuza olacaklarını biliyorlardı. Geçmişteki anlaşmazlıkları babaannelerinin oyunu sayesinde hayatlarına Sedef ve Feyza'nın girmesiyle yerini daha gerçekçi bir duyguya bırakmıştı. Aile olmanın tadına o günden sonra varmışlar, her geçen günle birlikte bağları daha çok güçlenmişti. Bundan sonra da öyle olacağı bakışlarının ardına gizledikleri kararlılıktan

anlaşılıyordu. Ne Mert ne de Yiğit bir daha asla birbirlerinden desteklerini ve sevgilerini esirgemeyeceklerdi.

Otuz İki

İki yıl sonra...

Evinin kapısını açtığında yüzünde her gün olduğu gibi mutlu bir tebessüm vardı. Uzun yıllardır akşam evine geleceği saatleri iple çekiyordu. Çünkü uzun zamandır etrafı onu seven ve onun da sevdiği insanlar tarafından çevriliydi.

Kapıyı fazla gürültü yapmamaya çalışarak kapattıktan sonra adımlarını içeriye doğru yönlendirdi. O sırada küçük adımlarıyla kendisine koşarak gelen kızını gördü. Hemen yere diz çökerek ona kollarını açtı. "Koşma prensesim, düşeceksin." Ama kime diyordu ki, Belis her zaman kendi bildiğini okumaktan geri durmayan bir çocuk olmuştu.

Küçük kız işaret parmağını dudaklarına götürerek "Şşt, ses yapma babacım, annem ders çalışıyo," diye fısıldadı.

Mert'in yüzündeki gülümseme büyüdü. Anlaşılan Sedef Belis'in sessizliğini garanti altına almanın yolunu yine kendince bulmuştu. "Hadi gidip bakalım o zaman anneye. Ama ondan önce hani benim hoş geldin öpücüğüm?" diyerek kızına yanağını uzattı. Belis küçük ellerini babasının omuzlarına koyarak dudaklarını yanağına bastırdı. Geri çekildiğinde Mert de her zamanki gibi onun tatlı yanaklarından öpmüştü. "Şimdi anneye bakmaya gidebiliriz."

El ele yatak odalarının olduğu tarafa doğru yürüdüler. İçeri girmeden önce kapının önünde dikilerek Se-

def'i izlemeye koyuldular. O an Mert dudaklarına kadar ulaşan kahkahasını güçlükle zaptetti. Karısı saçlarını yine o garip kalemlerle tepesinde toplamıştı. Gözlerinde ise okuma gözlükleri vardı. Bu hâliyle yine harıl harıl ders çalışıyordu.

Bu sene Sedef'in eğitim hayatının son senesiydi ve her zamankinden daha yoğun olduğu bir dönemdi. Buna rağmen ailesini bir an olsun ihmal etmiyordu ve genelde Mert'in evde olmadığı zamanları ders çalışmak için ayırıyordu.

Oturduğu koltukta geriye yaslanarak gerindi Sedef. İşte o an kapı pervazına omzunu yaslamış bir şekilde onu gülen gözlerle seyreden kocasını fark etti. Aynı anda yüzüne peyda olan gülümsemeye engel olmayı başaramadı. "Mert ne zaman geldin?" diyerek oturduğu yerde doğruldu ve kocasına doğru ufak adımlar atmaya başladı.

"Az önce; Belis'im seni rahatsız etmemem konusunda beni sıkı sıkıya uyardı," dedi kızının tombik yanağını okşayarak.

"Aferin benim kızıma, annesini de düşünürmüş."

Belis hem anne hem de babasından gördüğü ilgiden çok memnundu. Bu memnuniyet yüzüne de yansımıştı. "Ben usluyum dimi anne?" diyerek hevesle atıldı.

"Elbette uslusun bebeğim. Annesinin uslu kızısın sen. Kız anneye çeker diye boşuna dememişler." Kocasının kaşlarının çatılması üzerine Sedef hemen kızına "Hadi git bugün anaokulunda yaptığın resmi getir. Eminim babanın çok hoşuna gidecektir," dedi.

"Tamam!" Belis'in neşeyle odadan ayrılması sonucu kollarını göğsünde kavuşturarak genç adama doğru döndü Sedef.

"Şimdi kaşlarını niye çattığını açıkla bana."

Mert gülerek karısının beline sarıldı. "Ben annesinin

uslu olduğu bir ana pek denk gelmedim, o yüzden şaşırdım sadece."

"Annesi uslu değil mi yani? Bunca yıl seni çekebildiğime göre kesinlikle öyleyim."

"Hadi ama Sedef, fırsatını bulduğun her an pençelerini çıkarıyorsun." Başını yana eğerek Sedef'i etkileyeceğine emin olduğu bir gülüş takındı yüzüne. "Yalan mı?"

"Çıkarıyorsam haklı sebeplerim vardır. Beni deli ediyorsun çünkü." Mert'in dudaklarını yüzünde hissettiği an göz kapaklarını açık tutmakta zorlandı. Bu adam bunu hep yapıyordu zaten. Ne zaman ona kızacak olsa devreye dudaklarını sokuyor, aklının başından gitmesine sebep oluyordu.

"Canım, karım!" Sedef'in yüzünün her bir yanına küçük öpücükler kondurduktan sonra son durağı o güzelim dudakları oldu. Bütün gün bunu yapmak için sabırsızlanmıştı. Bunca yıldan sonra bile karısına karşı beslediği tutku da en ufak bir azalma yoktu. Onu hâlâ ilk günkü kadar çok seviyor ve istiyordu.

Birbirlerinin dudaklarının tadına bakma işini kısa kesmek zorundalardı, çünkü evdeki meraklı fındık kurdu her an odaya bodoslama dalabilirdi. Ve haklı da çıktılar.

"Babaa!" diyerek içeri koşarak giren küçük kız babasının paçasına sarıldı. "Bak bunu ben yaptım."

Bakışlarını kızına doğru çevirdi. "Tamam, hadi gel salona geçelim orada göster."

Kızının elinden tutup kendisini salona doğru yönlendirmesine izin verdi Mert. Son bir senedir eskisinden çok daha büyük bir evde yaşıyorlardı. O apartman dairesi bir aileye yuva olacak kadar büyük değildi. Bu yüzden kuzeni Yiğit ile birlikte oldukça güvenli bir sitede yan yana iki ev almayı kararlaştırmışlardı ve bu kararı almakta ne kadar doğru bir iş yaptığını şimdi çok daha iyi görebiliyordu.

Bir süre kızının kendisine gösterdiği resimleri zevkle inceledi. Tıpkı annesi gibi çizime çok yatkındı prensesi. Ona düşüncesini soran o utangaç hâliyle ise babasının kalbini ısıtacak kadar da tatlıydı.

"Bak bunu da ben yaptım babacım."

Eline bir diğer resmi aldığında gördükleri sonucu yüzündeki gülümseme büyüdü. "Beni ve anneni mi çizdin meleğim?"

"Hayır."

"Peki kim bu gelinle damat?"

Belis nazlı bir tavırla yüzüne düşen bal rengi saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi. "Arın ve ben tabisi!"

Mert duydukları karşısında az daha küçük dilini yutacaktı. Gözlerini kocaman açarak baktı kızının yüzüne. "Anlamadım? Arın ve sen mi? Peki neden sen gelinsin, o da damat?" Son kelimeler az kalsın bağırarak çıkacaktı ağzından. Ama son dakikada kendine hâkim olmayı başardı.

"Çünkü biz evleniyoruz! Arın ile bir karar verdik biz, büyüyünce evlenicez!"

Elindeki kağıt parçasını yırtıp atmak için can atıyordu o anda Mert. Bu kararı sevmemişti! O Arın denilen küçük şeytan kızının aklına girmeyi nasıl başarmıştı? "Siz evlenemezsiniz ama meleğim! O senin kuzenin ve sen onun ablası sayılırsın."

"Ama ablası değilim!" diyerek itiraz etti küçük kız.

"Ama sayılırsın. Ondan iki ay önce doğdun sen."

"Sadece iki ay!" Belis'in omuz silkişi bu konuda kararının değişmeyeceğine işaretti.

Mert iç çekerek hedefini değiştirmesi gerektiğini düşündü. "Sen boyamaya devam et meleğim ben üstümü değiştirip geliyorum."

Hızlı adımlarla yatak odasından içeri girdiğinde Sedef'i masasının başında buldu. "Sedef."

"Efendim canım?" Kocasına çatık kaşlarıyla karşılaştığında şaşırdı. "Bir şey mi oldu?"

"Belis ile Arın evleneceklermiş!" diye öfkeyle konuştu genç adam. Sedef ise kısa süren şaşkınlığın arkasından kahkahalarla gülmeye başladı.

"Bunun için mi bu kadar sinirlisin sen?"

"Sinirlenmek için bundan daha önemli bir sebep göremiyorum ben ortada. Hem sen niye gülüyorsun? Kızımız yuvadan uçup gidecek, hem de Arın hergelesiyle gidecek!"

"Mert, canım, onlar daha dört yaşında! Abartma bu kadar, şimdi birbirleriyle evlenme kararı alırlar, birkaç ay sonra da başkalarıyla."

"Benim kızım ne Arın'la ne de başka bir oğlanla evlenebilir!"

"Zamanı geldiğinde elbette evlenecek Mert, kızının turşusunu kuracak hâlin yok."

"Gerekirse onu da yaparım!"

Sedef bu adama diyecek söz bulamıyordu artık. Onun sözlerinde ciddi olduğunu hissettikçe de gülmekten kurtulamıyordu bir türlü. "Onu zamanı gelince göreceğiz. Kızın karşına sevdiği adamı getirip, 'Evlenmek istiyoruz biz' dediğinde, onun gözlerinden okunan mutluluğunu bozmaya yüreğin el verecek mi merak ediyorum kocacığım."

Bu sözler karşısında Mert sadece homurdanmakla yetindi. Çünkü o anda o zamanların gelmesini bile istemiyordu. Keşke zamanı durdurmanın bir yolu olsaydı da biricik kızı hep böyle küçük kalsaydı.

Pişen yemeğin altını kapattıktan sonra kızının eline en sevdiği bisküvilerden birini tutuşturdu. Küçük kız "Bisket bisket!" diyerek neşeyle elindekini ağzına sokuşturdu.

"Evet annem, bisket. Mamamızı yememize biraz daha var. Hadi önce gidip abi ile baba ne yapıyormuş bakalım."

"Aabbiiii," diye kıkırdayan kızına baktıkca Feyza da kıkırdamaktan kendini alamıyordu. Onun gıdığından küçücük öperken minik Asya'nın gıdıklandığı için bulunduğu kollardan kaçma girişimleri sonuçsuz kaldı.

"Abi'yi duyunca babayı unuttun bakıyorum. Babacık sana çok küsecek şimdi."

Kızı bu sefer "Baba küs," dudaklarını büzdüğünde Feyza onun bu hâline kıyamadı.

"Şaka yaptım prensesim, baba hiç bir tanecik kızına küser mi? Küsmez." Salondan içeri girdiğinde şahit olduğu görüntüyle Feyza'nın yüzündeki gülümseme anbean silindi. "Yiğit! Arın!" diye öfkeyle solumaktan kendini alıkoyamadı. Gördüklerine inanamıyordu. "Salonun ortasına bir daha top sahası kurulmayacağı konusunda hani anlaşmıştık!"

Arın ile Yiğit 'Yandık biz' dercesine birbirlerine bakakaldılar bir süre. İlk toparlanan her zamanki gibi Yiğit oldu. Yüzüne en etkileyici gülümsemelerinden birini oturtarak karısından tarafa döndü. "Bugün günlerden pazar."

Feyza iç çekerek kaşlarını yukarı kaldırdı. Kocasından bu sefer hangi bahaneyi duyacağını merak ediyordu. "Eee?"

"Ve yağmur yağıyor."

Bakışlarını pencereye çevirdiğinde gerçekten de yağmur yağdığını fark etti. "Yani?"

"Yanisi şu karıcığım, oğlumuzun canı maç yapmak istemiş. Ama yağmur yağdığı için bahçeye çıkma şansımız yok, biz de salonu geçici süreliğine kendimize göre düzenleyelim dedik."

"Evet anne! Lütfen kızma bize."

Oğlunun yalvaran bakışlarını görüp de ona nasıl kı-

zabilirdi ki? Yiğit'in bakışlarına ise söyleyecek sözü yoktu. Küçük Arın babasının bir kopyası olma yolunda hızla ilerliyordu. "Ortalığı sonra eski hâline getireceğinize söz verirseniz kızmama konusunu düşünebilirim."

"Söz, söz! ben toplarım her yeri!" diyerek olduğu yerde neşeyle zıplamaya başladı küçük çocuk.

"Peki o hâlde, ben yatak odasına çıkıyorum, kardeşinin altını değiştireceğim. Siz de öğle yemeği vaktine kadar oynayabilirsiniz."

"Teşekkür ederim anne!" Arın annesine doğru koşarak beline sarıldı. Oğlunun bu mutluluğunun yanında evde kırılacak birkaç vazonun hiçbir önemi yoktu.

"Önemli değil yakışıklım," dedikten sonra oğlunun saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktı. Ardından baba-oğulu yalnız bırakırarak, adımlarını yatak odasına doğru yönlendirdi. Oğlu ve kocasının gönlünü yaptığına göre şimdi sıra kızındaydı.

Asya'nın altını değiştirdiği sırada, aniden ensesinde hissettiği dudaklarla ürperdi. Başını çevirdiğindeyse kocasının muzır bakışlarıyla karşılaştı. "Korkuttun beni. Hem sen neden geldin? Maç yapmıyor muydunuz?"

"Arın Beyin en sevdiği çizgi filminin saati geldi, beni de buraya postaladı." Karısının saçlarını bir omzundan aşağı sarkıtarak dudaklarını açığa çıkan tene değdirdi. "Sen kızdın mı bana?"

"Sence?" diye sorduğunda kızının altını değiştirme işini bitirmişti çoktan.

"Kızdın ama ne yapayım, Arın'ın yalvaran bakışlarına karşı koyamıyorum."

Feyza kızını kucağına alarak Yiğit'e doğru döndü. "Benim de senden pek bir farkım yok aslında. O maviş gözleri yaşlarla her dolduğunda istediği her ne varsa anında olması için uğraşıyorum. Bu çok iyi bir şey değil öyle değil mi? Oğlumuzun şımarık bir çocuk olmasın-

dan korkuyorum, ama bir yandan da ona kıyamıyorum ben Yiğit."

"Sen çok iyi bir annesin." Annesinin kucağından kendi kucağına gelmek isteyen kızını kollarının arasına aldı genç adam. "Ve sen de dünyanın en tatlı kızısın."

Asya babasının kucağında yerini alır almaz dudaklarını genç adamın yanağına bastırdı. Etrafındaki insanları öpme meraklısıydı küçük kız. Yiğit sırf kızı için her gün traş oluyordu.

"Baba bisket!" diyerek elinde en ufak hâlini almış bisküviyi babasının ağzına doğru uzattı Asya. Yiğit onu geri çevirmeyerek bisküviyi afiyetle yedi. "Bisket çok güzelmiş bebeğim."

Feyza karşısındaki tatlı manzarayı eli çenesinde izliyordu. Yiğit gerçekten çok iyi bir babaydı ve her bir evladıyla çok yakından ilgileniyordu. Çocuklarını gözü kapalı ona emanet edebileceğini biliyordu.

"Oradan bakınca nasıl görünüyoruz?" diye sordu muzipçe genç adam.

"Tam yemelik."

"Sen de öylesin," diyerek karısını boştaki kolunun altına çekti. Saçlarının arasına küçük bir öpücük bırakırken gözleri duyumsadığı sarhoş edici kokuyla birlikte kapanmıştı. Bu kadına duyduğu aşk gün geçtikçe daha da büyümekteydi. Ve zaman zaman duygularını kelimelere dökemeyecek bir boyuta ulaşıyordu. "Feyza... İyi ki varsın, iyi ki hayatımdasın ve bana birbirinden tatlı iki evlat verdin."

Yüzünü sevdiği adamın boynuna sürttü hafifçe. Gözleri nemlense dahi ağlamayacaktı. Kollarını onun beline dolarken konuştu sonra. "Seni çok seviyorum Yiğit. Ve her yeni günü seninle karşılayabildiğim için Allah'a şükrediyorum, kendimi şanslı sayıyorum."

Bu duygusal ortamı bozan tek etken babasının kuca-

ğından yere inme meraklısı olan küçük kızdan başkası değildi. Feyza gülerek toparlandı. "Acıktı iyice. Bence artık sofrayı hazırlamaya başlayalım. Hem zaten erken yememiz daha uygun olur, e malum akşam babaannene davetliyiz."

"Haklısın, ne de olsa bugün onun doğum günü."

Yaşlı kadın dolu dolu olmuş gözleriyle karşısındaki iki meleğe bakıyordu. İkisi de bu güne özel kıyafetleri içerisinde çok güzel görünüyorlardı. Belis bir prenses gibi giyinmişken, Arın üstündeki kumaş pantolon, yeleği ve ceketiyle eskinin adamlarını hatırlatıyordu.

Bu kadar yıl yaşamasının bile mucize olduğunu kabul etmiş biriydi Pakize Hanım. Ve o mucizelerin isimlerinin Arın ile Belis olduğunu biliyordu.

"Babaanne! Bak sana doğum günü hediyesi yaptım."

Belis'in kendisine uzattığı kağıtı aldı titreyen elleriyle. Ve torununun tüm sevgisini katarak boyadığı resme baktı. "Bak bu sensin," diyerek yaşlı kadının yanına iyice sokuldu küçük kız. "Sen benim ve Arın'ın elinden tutuyosun. Bunlar da annem, babam, Yiğit Amcam, Feyza Yengem ve Asya..."

Yaşlı kadın gözyaşlarına engel olmaya çalışarak "Peki bu ev kimin evi?" diye sordu.

"O hepimizin evi... Çooook kocaman! Hepimiz sığarız oraya babaanne. Hep birlikte yaşarız! Sen niye burada kalıyosun ki? Yalnız kalmaktan korkmuyo musun? Ben yalnız kalmaktan çok korkuyorum biliyo musun? Geceleri hep ışığı açıyorum ya da annem ve babamın yanında yatıyorum. Sen korkmuyo musun?"

Belis'in sözlerinden sonra ona sıkıca sarıldı Pakize Hanım. "Korkmuyorum güzel torunum. Sizler varsınız,

ne zaman çağırsam geliyorsunuz. Korkmam için hiçbir sebep yok ki."

"Sen çok cesursun di mi babaanne? Babam öyle olduğunu söylüyor," diyerek araya girdi Arın.

Yaşlı kadın boştaki diğer koluyla sarıldı küçük çocuğa. Bakışlarım ise Mert ile Yiğit'in arasında dolaştırıyordu. "Evet, elbette cesurum. Babalarınız cesaretlerini kimden aldı sanıyorsunuz siz bakayım?"

"Senden!" dediler bir ağızdan. Sonra Arın arkasında sakladığı kır çiçeklerini çıkardı ortaya. Bunlar Pakize Hanımın bahçesine aitti. "Doğum günün kutlu olsun babaanne."

"Sağ olun yavrularım. Çok mutlu ettiniz beni. Ama benim için sizin varlığınızdan daha büyük bir hediye olamaz." Her iki çocuğu da sıkıca bağrına bastı yaşlı kadın. Hayatının yetmiş beş yılını geride bırakmıştı bu günle beraber ve ölüme bir adım daha yaklaştığının farkındaydı. Ama korkmuyordu çünkü ölse bile gözü arkada kalmayacaktı. Torunlarının mutlu birer yuva kurduklarına şahit olmuş, onların çocuklarını görmüştü.

Hep birlikte güzel bir akşam yemeği yediler. Bu mutlu anlara iki çift ve çocukları dışında, Sedef'in annesi Feride Hanım da eşlik ediyordu. Yıllar boyu birlikte mutlu bir aile olmayı başarmışlar, desteklerini birbirlerinden eksik etmemişlerdi.

Sofrada Arın ile Belis'in yan yana oturmuştu. Küçük kız tabağındaki patatesleri tek tek Arın'ın tabağına aktarıyordu. Bunu gören Sedef, "Kızım sen niye yemiyorsun?" diye sordu.

"Arın patatesi çok seviyo ondan."

Bu cevap masadakilerin gülüşmelerine sebep olurken, Mert'in tam tersine kaşları sinirle çatılmıştı. Sedef kocasının kulağına doğru eğilerek "Abartıyorsun Mert. Çocuk onlar," dedi.

"Sen hiç, 'Ağaç yaş iken eğilir,' atasözümüzü duymadın mı Sedef?"

"Duydum canım ama onlar bu yaşta ne anlarlar aşktan, sevgiden."

"Göz göre göre kızım yuvadan uçup gidiyor."

Sedef gülmemek için dişlerini sıkarken bu cümleyi Yiğit de duymuştu. Mert'in akşamdan beri etrafına yaydığı gerginliğinin sebebinin ne olduğunu bu sayede anlamış bulunuyordu. Eh kuzenine takılmayı da özlemişti doğrusu. "Bu gidişle seninle dünür olacağız gibi görünüyor Mert," dedi keyifle.

Yüzüne tokat yemişçesine oturduğu yerde irkildi genç adam ve sinirli bakışlarını keyifle sırıtan kuzeninin yüzüne yöneltti. "Allah yazdıysa bozsun!" diye homurdandı.

"Bence sen şimdiden bu fikire alıştır kendini. Baksana..." diyerek bakışlarıyla Arın ile Belis'i işaret etti. "Ne kadar iyi anlaşıyorlar. Etrafta sürekli yapışık ikiz gibi dolanıyorlar."

"Yiğit!" diyerek kocasını uyarma ihtiyacı hissetti Feyza. Böylesine güzel bir ortamın gerilmesinden endişe ediyordu.

"Rahat bırak kızım. Uzun zamandır birbirlerine laf sokamıyorlardı, özlemişlerdir." Pakize Hanımın neşeli kahkahası salonda yankılandı. Sonra bakışlarını iki ufaklığın üstünde odakladı. "Kaderleri bir yazılmışsa, senin homurdanmalarının bir etkisi olmaz oğlum."

Mert önündeki suyu bir dikişte bitirdi. Tüm dünya bir olmuş ona cephe almış gibiydi. "Benim kızım kimseyle evlenmeyecek!" diyerek son sözünü söyledi.

Gecenin sonunda sevdiklerinin arkasından el sallarken bir yanı buruktu yaşlı kadının. Ömrünün en güzel yıllarını onlarla geçirmişti. Bu gün de onların sayesinde unutulmazların arasında yerini almıştı.

Balkondan içeri girdiğinde gözlerinde akmayan yaşları vardı. Mutluydu Pakize Hanım... Çünkü tatmak istediği tüm hisleri tatmış, ömrünün her aşamasında mutluluk yakasını bırakmamıştı.

Yatağına oturduğunda bakışları komodinin üstündeki çerçeveyi buldu. Rahmetli eşi Rıza Beye her gece yaptığı gibi yine sıcacık gülümsedi. "Başardım Rıza. Bu dünyadan göçüp senin yanına gelmeden önce, evlatlarımızı birbirlerine yakınlaştırmayı başardım. Artık onlar ailenin önemini çok iyi biliyorlar. Eşleri ve çocuklarıyla çok mutlular. Ne dersin? Yanına gelme zamanım gelmiş midir artık? Gözlerimi huzurla kapatabilir miyim?"

Bir cevap beklercesine baktı çerçevedeki resme. Sonra usulca yatağına uzandı. Elini yanağının altına bırakırken gözlerini yumdu. "Biraz daha bekleyeyim değil mi? Onların mutluluğuna biraz daha ortak olayım. Ama sonra gözlerimi huzurla kapatıp yanına geleceğim."

Yorgun bedenini uykunun huzurlu kollarının arasına bırakmadan önce, aklından geçirdiği tek düşünce hayatın aslında kumardan bir farkının olmadığıydı. Hayatın her aşamasında kazanmak kadar kaybetmenin de olduğunu bilmek önemli olanıydı. Mutluluk ise kapımızı her zaman kendiliğinden çalmazdı. Ona sahip olmak için bazen fazlasıyla ısrarcı olmak gerekirdi. Pakize Hanımın yaptığı da buydu işte. O bir kumar oynamış ve sonucunda kazanmıştı. Mutluluğun torunlarının hayatlarında kalıcı olması ise tek duasıydı. Ve onların mutluluğuna biraz daha ortak olmak da son istekleri arasındaydı.

Son

ASLIHAN AKAGÖZ

Aslıhan Akagöz,
1988 yılında İstanbul'da doğdu.
4 yaşında ailesiyle birlikte
Almanya'ya yerleşti.
2012 yılında ise
üniversite işletme bölümünden
mezun oldu. Yazma aşkını
lise döneminde keşfeden
genç yazar, 2006 yılından
bu yana yazdığı
hikâyelerle kısa zaman
içerisinde okurların beğenisini
kazanmayı başardı.
Facebook, wattpad
gibi birçok sosyal platformda
yazdıklarını aktif olarak
paylaşmaya hâlâ
devam etmektedir.
Yazarın Çirkin
Güzel ve Çirkin
Güzel Aşka Uyanış
adında iki romanı
daha bulunmaktadır.